นายโดดเดี่ยวพิชิตต่างโลก

life.8
วันหยุดชายแดนในสายลมฤดูร้อน

Shoji Goji
illustrator — Saku Enomaru

Lonely Attack on the Different World

ZENSHU NOVEL

นายโดดเดี่ยวพิชิตต่างโลก

Story : Shoji Goji
Illust : Saku Enomaru

ZENSHU
NOVEL

นายโดดเดี่ยวพิชิตต่างโลก
life.8
วันหยุดชายแดนในสายลมฤดูร้อน
Shoji Goji
illustrator Saku Enomaru

หัวหน้าห้อง
Iincyo
รองหัวหน้า B
FukuiincyoB

สวนน้ำ
ในป่าปีศาจ
แอน-
เจลิ-
กา
Angelica
เน-
เฟอร์-
ติริ
Nefertiri

“ขอนั่งข้างๆ ได้ไหม?”

นายโดดเดี่ยวพิชิตต่างโลก

life.8 วันหยุดชายแดนในสายลมฤดูร้อน

Lonely Attack
on the Different World
life.8 A Summer Breeze on Frontier Holidays

โกจิ โชจิ
author ◂ Shoji Goji

เอโนะมารุ ซาคุ
illustrator ◂ Saku Enomaru

รองหัวหน้า A

เพื่อนร่วมห้อง สาวคูลบิวตี้ที่คอยจิกตาใส่พวกผู้ชายที่ทำเรื่องงี่เง่า

รองหัวหน้า C

เพื่อนร่วมห้อง เป็นสาวตัวเล็กร่าเริงที่หลงใหลในผู้หญิงที่ดูเป็นผู้ใหญ่ เป็นเหมือนมาสคอตประจำห้อง

แรดตัวแม่

เพื่อนร่วมชั้น หัวหน้าของกลุ่มสาวแกลห้าคน เป็นอดีตนางแบบนิตยสารและรอบรู้เรื่องแฟชั่น

สาวบรรณารักษ์

เพื่อนร่วมชั้น จอมวางแผนสุดคูลที่สังกัดอยู่ในทีมชมรมวัฒนธรรม รู้จักกับฮารุกะตั้งแต่ตั้งแต่สมัยประถม

สาวซีเปลือย

เพื่อนร่วมชั้น อดีตนักกีฬาว่ายน้ำโอลิมปิก สนิทกับน้องกิ๊วกิ๊วที่เคยอยู่ชมรมว่ายน้ำ

น้องกิ๊วกิ๊ว

เพื่อนร่วมชั้น โดนเหล่าผู้ชายไล่ตามในต่างโลกจึงมีแนวโน้มว่าจะไม่เชื่อใจผู้ชาย แต่โอเคกับฮารุกะ

อิเรอิเลีย

น้องสาวของวิชึมเร็กซีไร่และเป็นเอลฟ์ เคยป่วยเป็นโรคร้ายแรง แต่รักษาหายดีแล้วด้วยเห็ดจากชายแดน

ชาริเซเรส

องค์หญิงแห่งราชอาณาจักรดิโอเรส มีทรอม่ากับการ "ไป!ให้หิ้ว" จากกับดักของต้นเจี๊ยนปลอม มีอีกชื่อว่าสาวองค์หญิง

เซเรส

เมดประจำตัวขององค์หญิงชาริเซเรส ผ่านการฝึกฝนมาตั้งแต่เด็กในฐานะตัวตายตัวแทนขององค์หญิง

สาวนักสะกดรอย

ลูกสาวของผู้นำตระกูลซีในะซึ่งทำอาชีพสำรวจและสอดแนม เป็นสายลับระดับแนวหน้าที่ได้รับการกล่าวขานว่า "ไม่มีทางมองเห็นได้"

เมโรโทซัม

เจ้าครองแคว้นชายแดนโอมุย เป็นวีรบุรุษผู้มีฉายา เช่น "ราชาชายแดน" "เทพแห่งสงคราม" แล้วยังเป็นนักดาบไร้พ่ายอีกด้วย

เมริเอล

ลูกสาวเจ้าครองแคว้นชายแดนโอมุย ฮารุกะจำชื่อไม่ได้สักทีจึงคุ้นเคยกันในชื่อเล่นว่า "เมริเมริ"

CHARACTER

แอนเจลิกา
อดีตจักรพรรดิดันเจี้ยนของ "ดันเจี้ยนปลายเขตแดน" โดน 'ใช้งาน' ด้วยสกิลของฮารุกะ มีอีกชื่อว่า หัวหน้าห้องชุดเกราะ

ฮารุกะ
เด็กม.ปลายที่ถูกอัญเชิญมาต่างโลก เป็นคนเดียวในห้องที่ไม่ได้รับ "สกิลโกง" จากพระเจ้า

เนเฟอร์ติริ
อดีตจักรพรรดิดันเจี้ยนผู้ถูกควบคุมให้เป็นอาวุธสังหาร แต่ได้รับการปลดปล่อยด้วยอุปกรณ์เวทของฮารุกะ ฉายาคือ สาวนักเต้น

หัวหน้าห้อง
หัวหน้าระดับชั้นของห้องเรียนของฮารุกะ มีพรสวรรค์ในการเป็นผู้นำกลุ่มคน รู้จักกับฮารุกะตั้งแต่สมัยประถม

รองหัวหน้า B
เพื่อนร่วมห้อง สาวสไตล์นุ่มนิ่ม ได้อันดับหนึ่งจาก "การจัดอันดับคนดี" ภายในโรงเรียน อาชีพ "จอมปราชญ์"

สไลม์เอ็มเพอเรอร์
อดีตราชาดันเจี้ยน สามารถเรียนรู้สกิลของศัตรูที่ 'จับกิน' เข้าไปได้ โดน 'ใช้งาน' ด้วยสกิลของฮารุกะ

STORY

ฮารุกะเผชิญหน้ากับกองทัพปราบชายแดนที่บุกมาถึงชายแดน เขาเลือกที่จะรับมือกองทัพหลายหมื่นคนตามลำพังด้วยการเปิดร้านขายของฝากลาขาดันเจี้ยนเทียม กองทัพปราบชายแดนบุกพิชิตดันเจี้ยนเทียมได้อย่างยากลำบาก เขาจึงแสร้งทำเป็นผู้ให้ความร่วมมือและช่วยสนับสนุนด้วยสิ่งของในฐานะร้านของฝาก ด้วยเหตุนี้ฮารุกะจึงได้ข้อมูลภายในของกองทัพปราบชายแดนมา แผนการรุกรานรัฐศาสนาหรือ 'ทัณฑ์สวรรค์' ก็คือการปล่อยมอนสเตอร์ในดันเจี้ยนให้ออกมายังโลกภายนอกเพื่อทำให้ชายแดนพินาศสิ้น

ฮารุกะขอการสนับสนุนจากแอนเจลิกาและเพื่อนร่วมชั้นจนสามารถควบคุม "ทัณฑ์สวรรค์" เอาไว้ได้ แต่ก็ต้องเผชิญหน้ากับภัยคุกคามอีก นั่นก็คือมัมมี่อมตะ จักรพรรดิดันเจี้ยนเนเฟอร์ติริที่ผู้ใช้วิชาของรัฐศาสนาควบคุมอยู่ หลังจากสู้กันแทบตาย ฮารุกะก็สามารถปลดปล่อยเนเฟอร์ติริจากการควบคุมของรัฐศาสนาได้ และกำราบ "ทัณฑ์สวรรค์" อย่างราบคาบด้วยความช่วยเหลือของเธอ ในที่สุดความสงบก็กลับคืนมาสู่ชายแดนและราชอาณาจักร

เส้นผมยาวเย้ายวนใจพาดบนหัวไหล่ผิวสีอำพัน ดวงตาอันแปลกประหลาดผิดธรรมดามองสิ่งที่อยู่ภายในเมืองล่อกแล่กไปมา

“ทางโน้น.....อ๊ะ ทางนี้.....ทางโน้น?” “มันทางไหนกันล่ะนั่น!”

ปลายนิ้วเรียวยาวลอยไปลอยมาในอากาศ แขนขายาวใบหน้าเรียวเล็ก สัดส่วนได้รูปดูเป็นผู้ใหญ่ ริมฝีปากอันเย้ายวนชุ่มชื้น แถมมีกลิ่นที่หอมหวานด้วย.....แต่ดันน้ำลายยืด? เป็นเด็กรึไง!

“ง่ำง่ำ” “สนทนากันยังไม่ได้เลยด้วยซ้ำ!”

ชี้นิ้วแล้วก็เดินจากร้านโน้นไปร้านนี้ ทุกอย่างดูแปลกตาไปหมดสำหรับคุณสาวนักเต้น แสดงท่าทางอย่างกับคนต่างชาติขณะสำรวจตัวเมืองที่คึกคัก เดินดูสินค้าแล้วก็สำรวจไปเรื่อย ๆ สาเหตุที่เป็นอย่างนี้ เป็นเพราะว่าแปลกตาหรือคิดถึงความคึกคักของฝูงชนกันแน่

“อื้อ ของใช้ในชีวิตประจำวันครบครันดีแล้ว ถ้ามีของที่อยากได้ค่อยทำอาชีพเสริมเอา”

“ขอบคุณ.....นะ”

เธอแหวกฝูงชนซื้อของกินตามร้านแผงลอย ชะโงกหน้าดูสินค้าในแต่ละร้าน เพียงแค่นั้นก็ทำหน้าดีอกดีใจแล้ว กำลังซื้อของอย่างสนุกและมีความสุข.....อื้อ ในแง่หนึ่งแล้วก็ถือว่าเธอมีผู้อุปถัมภ์ค้ำจุนอะนะ แต่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยชะมัด!

วันที่ 79 ตอนกลางคืน โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

นอกจากพวกสาว ๆ ที่ใช้เงินไปจนหมดเกลี้ยงแล้ว ยังมีกระทั่งสาวเรียกแขกกับสาวนักสะกดรอยอยู่กันพร้อมหน้า

อื้อ พวกโอตะง่าวก็อยู่ด้วย แต่พวกสาว ๆ แต่งตัวอย่างโป๊เลย คงเป็นเพราะรู้สึกโล่งที่ได้กลับมายังโรงเตี๊ยมเลยนึกสนุก แต่งตัวแบบลวก ๆ จนแทบจะเป็นซีเปลือยอยู่รอมร่อ! ใช่แล้ว สีผิวหลากหลายจนโอตะง่าวต้องถูกกดดัน แทบจะทำตัวกลืนไปกับฝาผนังอยู่เงียบ ๆ เลยก็ว่าได้!

ใช่แล้ว แม้แต่สาวเอลฟ์คนน้องก็สวมกางเกงเดนิมขาสั้นเล่นอยู่กับพวกเด็กกำพร้า พวกโอตะง่าวดูท่าทางเหมือนพึงพอใจจนใกล้จะนิพพาน ไม่อาลัยอาวรณ์ต่อโลกนี้อีกแล้ว อื้อ เจ้าพวกนั้นคงเป็นผีร้ายมากกว่า สาดเกลือปัดรังควานดีไหม

“““พี่ชายคะ หิวแล้ว”””

ดูเหมือนพวกเด็กกำพร้าจะวิ่งพล่านกันทั้งวันจนท้องร้อง แต่คำพูดส่วนใหญ่ดันมาจากพวกสาวมัธยมปลาย พวกเด็กเล็กเทียม ๆ ที่ไม่น่าจะพูดว่า “พี่ชายคะ” กันแล้ว ใช่แล้ว พอทำกระเป๋านักเรียนติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันตัวขั้นสุดยอดแบบชายแดนสำหรับคุ้มครองเด็กกำพร้า พวกสาว ๆ ก็มาสั่งตามกันทุกคนเลย เด็กสาวมัธยมปลายสะพายกระเป๋านักเรียนแบบนี้ มี

จุดมุ่งหมายอะไรกันแน่!

“พี่ชาย ได้พิซซ่าก็ดีนะ” “แต่ว่ายังไงก็ขอลาซานญ่าด้วย!!” “”“โอ้ สรุปก็คือขอกราแตงแยกด้วยสินะ!”””

อื้อ มื้อดึกเป็นผลงานใหม่ที่เตรียมเอาไว้แล้ว แต่วัตถุดิบไม่พอ ทำแค่ครั้งเดียวก็หมดสต็อก แต่นี่แหละสมบัติล้ำค่าที่เจอในเมืองหลวง!

“ทำพิซซ่าแต่ชีสไม่พอเลยได้แค่คนละสามชิ้น เป็นเพลนพิซซ่ากับมาร์การิต้า แล้วก็พิซซ่ามารีนาร่าซอสบอสคาอิโอราใส่ท็อปปิ้งเห็ดที่ใช้เนื้อเห็ดตากแห้ง ส่วนประกอบซอสก็มีชีส, ซอสมะเขือเทศ, เนื้อตากแห้ง เลือกมาสามชิ้นนะ!? ราวนั้น?” “”“พ.....พิซซ่า! ท่านพิซซ่า!”””

อา.....เงียบสงบกันแล้ว อื้อ มันเป็นชีสอันล้ำค่าก็เลยกินกันเงียบ ๆ ได้ยินแค่เสียงง่ำ ๆ เท่านั้น ทุกคนน้ำตาซึมขณะยืดชีสร้อน ๆ กัดกินกันใหญ่

ดูเหมือนพวกเด็กกำพร้าเองก็ถูกใจ คุณสไลม์กับคุณสาวนักเต้นก็เริ่มเต้นรำอย่างดีอกดีใจด้วย อื้อ คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะก็ถูกใจเหมือนกัน กำลังกินกันอยู่เลย ใช้ลิ้นพันชีสยืดเล่นด้วย โคตรจะเย้ายวนใจ! ต้องหาทางทำอีกให้ได้!!

“อร่อย!” “”“อืม คิดถึงจัง (ร้องไห้)”””” “ชีสสุดยอด♪”

จากนั้นก็งานเสริมหรือก็คือทำกระเป๋านักเรียนเพิ่ม ไม่ใช่แค่ใช้เก็บของได้จริงเท่านั้น แต่ยังออกแบบให้เพิ่มประสิทธิภาพด้วย คำนวณมาเพื่อไม่ให้มันกระแทกใส่ท้ายทอยเด็กที่หัว

หนักแต่คอเปราะบางตอนหกล้ม แล้วตอนที่วิ่งหนีมันยังเป็นไอเท็มที่ใช้แทนโล่ได้ดีด้วย น่าจะได้รับความนิยมในหมู่เด็ก ๆ อื้อ แต่เด็กสาวมัธยมปลายไม่น่าจะใช่มั้ง มันประหลาดชอบกล

“““ต้องการกระเป๋านักเรียนก็จริง แต่ถ้าคิดแบบนั้นก็เลิกดัดแปลงกระเป๋านักเรียนของเด็กกำพร้าให้เป็นอาวุธหนักได้แล้ว!”””

แต่ชายแดนมันอันตรายนะ จะถูกมอนสเตอร์บุกจู่โจมเมื่อไหร่ไม่รู้ เป็นไปได้ว่าจะบังเอิญเจอกับพวกมนุษย์ป้าที่จู่โจมใส่มอนสเตอร์ด้วย อื้อ คราวก่อนก็กวาดการเกิดสแตมพีดซะจนเกลี้ยง

“ก็มันมีประสิทธิภาพไง ไม่เกะกะตอนต่อสู้แล้วยังใช้ป้องกันตัวได้ด้วย อื้อ ปัญหามันอยู่ที่เด็กสาวมัธยมปลายจะเอาไปสะพายด้วยต่างหาก.....แล้วทำไมโอตะง่าวถึงอยากได้ด้วยล่ะ! แล้วก็บีมเซเบอร์น่ะแม้แต่ที่ต่างโลกก็ยังพัฒนาไม่ได้เฟ้ย อุปกรณ์มาตรฐานที่ไหนมันจะไปมีของแบบนั้น!”

“““แต่ว่าของมันต้องมีไง!!””” “โอตะน่ะยัดโปสเตอร์ให้สมกับเป็นโอตะไปเถอะ! จะติดเจ็ทให้อย่างที่ร้องขอละกัน แต่หัวฉีดจะพ่นไฟใส่ท้ายทอยแทน พ่นแม้กระทั่งในยามปกติแบบไม่ต้องรอยามฉุกเฉิน!!” “““มันต่างกับกระเป๋านักเรียนที่คิดไว้เลยนี่!”””

อื้อ เจ้าพวกนี้คิดว่ากระเป๋านักเรียนเป็นอะไรกันแน่? แล้วก็พวกโอตะง่าว จนป่านนี้ก็ยังง่าวกันอยู่ “ของฉันตราหมาป่า”

บ้างละ “ของฉันรูปมือ” บ้างละ “ค็อกคาไทรซ์!” บ้างละ ง่าว เหมือนเดิมไม่มีผิด

“เคยบอกแล้วว่ามันคือคุณพูม่า! จากเสือดาวเปลี่ยนเป็นหมาป่าไปซะแล้ว[1] แม้แต่แยกประเภทก็ยังผิด ไม่ได้เฉี่ยวเลยสักนิด!! ส่วนรูปมือนั่นมันใบมิตสึบะต่างหาก[2]! แล้วนายน่ะเลี้ยงค็อกคาไทรซ์ในโลกเดิมรึไง! ไม่มีหรอก มันตราไก่ไม่ใช่รึไง[3]! ค็อกคาไทรซ์น่ะยังถูกอยู่แค่ส่วนที่เป็นไก่ แต่ร่างมันมีส่วนที่เป็นงูด้วยนะ! น่าจะบอกว่าทำไมนายถึงไม่รู้จักไก่ แต่ดันไปจำค็อกคาไทรซ์ได้!”

ไม่เอาแล้ว.....คนละเรื่องกับพวกเด็กกำพร้าเลย ทำสม็อค[4] กับหมวกทิวลิปสำหรับเด็กเล็กอยู่ แต่ปิดบังไว้ดีกว่า อื้อ ยังไงเด็กสาวมัธยมปลายสวมหมวกทิวลิปสีเหลืองกับสม็อคสีฟ้าดูแล้วมันรู้สึกจะเป็นอาชญากรรมชอบกล อื้อ ท่าจะอันตราย!

“ฉันเอาสีชมพู!” “สีแดงต้องมีอยู่แล้ว เป็นของตายเลย!” “ขอสีขาวก็แล้วกัน” “ขอสีเหลืองลายหัวใจสีแดง!” “สีส้มสดใส!” “เอาแบบประดับระยิบระยับ!!” “อ๊ะ มีเครซีคัลเลอร์บ้างไหม?” “ลายจุดก็อยากได้!” “ลายแบบญี่ปุ่นก็ดีนะ” “อยากได้สีเบจ! ขอแบบหนังแก้ว!!” “ขอลายอาร์ไกล์ด้วย!” “เอาแบบลาเวนเดอร์ลายผีเสื้อเนื้อโปร่งได้ไหม” “สีดำติดกระดุม!” “ลายดอกไม้แบบ

---

[1] อ้างอิงจากประเด็นในเล่ม 4 ซึ่งเสื้อตราพูม่านั้นเป็นลายเสือพูม่าซึ่งอยู่คนละสกุลกับเสือดาว (คูการ์กับเลโอพาร์ต)

[2] น่าจะหมายถึง Adidas

[3] น่าจะหมายถึงแบรนด์ Le Coq Sportif ของฝรั่งเศสที่โลโก้เป็นไก่

[4] เสื้อคลุมหลวม ๆ ซึ่งญี่ปุ่นนิยมทำเป็นเสื้อผ้าสำหรับเด็ก

ยุโรปเหนือ!!" (ดิ๊งดิ๊ง)

ทำไมกัน เมื่อกี้ยังยึดติดกับกระเป๋าสะพายกันอยู่เลย .....ขึนไอ้นี่ฮิตขึ้นมาในต่างโลกจะทำยังไง

""""ทุกคนเลือกของที่ชอบได้เลยน้า""" """คร้าบ/ค่าา""""

ตั้งแต่พรุ่งนี้ช่วงกลางวัน พวกเด็กกำพร้าจะไปช่วยงานที่ร้านขายของชำกับร้านอาวุธ เคยฝึกฝนมาแล้วที่ร้านขายของฝากจึงเป็นกำลังสำคัญได้ทันที พอคุ้นเคยกับเมืองดีแล้วค่อยย้ายไปอยู่ที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ประมาณว่ามันเป็นพิธีเปิดตัวนักแสดงใหม่นั่นแหละ

สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่ซายแดนเป็นตึกหรูหรา อาหารการกินก็อุดมสมบูรณ์ อื้อ มีคุณมุริมุริช่วยดูแลอยู่คงไม่ผิดพลาดอะไรหรอก ถ้าอยู่กับพวกเราเดี๋ยวสามัญสำนึกของต่างโลกจะผิดเพี้ยนหมด มีความเสี่ยงที่จะถูกจ้องเล่นงานด้วย ฉะนั้นก็เป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้วละ แต่คุณรองหัวหน้า C ไม่เป็นไรแน่รึ?

"อื้อ ท่าจะเอาเด็กไปฝาก ก็เอาไปไว้ด้วยกันเลย!"

เพราะงั้นก็ต้องปล่อยให้เล่นด้วยกันเยอะ ๆ พรุ่งนี้เราจะปั๊ม Lv ให้คุณสาวนักเต้น พวกสาว ๆ เองก็จะช่วยปั๊ม Lv ให้สาวเอลฟ์คนน้องด้วย นอกจากนี้มีความเป็นไปได้ว่าจะมีการขยายตัวแบบเทียม ๆ ด้วย เพราะงั้นก็อยากบดขยี้ดันเจี้ยนให้ราบคาบอย่างถึงที่สุด ก็นะ รู้สึกว่าถ้าไม่มีคุณสาวนักเต้นอยู่ก็คงจัดการไม่ได้ แต่ในเมื่อมีความเป็นไปได้ที่จะเกิดก็อยากบดขยี้เอาไว้ก่อน เราจำเป็นต้องอัพเลเวลอุปกรณ์สวมใส่ด้วย

ถ้าคิดจะลงมือบดขยี้รัฐศาสนา ตอนนั้นก็ต้องเดินทางไกล แล้วจะกลับมาเมื่อไรก็ไม่รู้ ระหว่างที่พวกเราทำสงครามและจัดการกับการสแตมพีดของมอนสเตอร์ พวกเด็กกำพร้าดูเหมือนจะเฝ้ารอด้วยความกังวลตลอด ดังนั้นสร้างที่อยู่ให้ที่ชายแดนย่อมดีกว่า พวกเราไม่รู้ว่าจะได้อยู่ที่นี่ไปจนถึงเมื่อไหร่ เพราะงั้น อื้อ คนอย่างเรานะไม่ได้กลับไปกระทั่งถ้ำในป่าด้วยซ้ำ ต้องกลับไปตัดหญ้าด้วย!

“““ไปอาบน้ำเถอะ””” “““คร้าบ/ค่า♪”””

ห้องอาบน้ำชายที่ตึกทางนี้มันแคบ เลยให้พ่อแม่ของสาวเรียกแขกพาพวกเด็กกำพร้าชายไปห้องอาบน้ำที่ตัวเรือนใหญ่ ส่วนพวกเด็กกำพร้าหญิงไปกับพวกสาว ๆ

“เฮ้อ ไม่ได้อาบน้ำที่โรงเตี๊ยมนี่มาซะนาน อื้อ เราเป็นคนสร้างเอง ที่จริงปราสาทมุริมุริก็มีเหมือนกัน” (ดิ๊งดิ๊ง)

พี่สาวร้านขายของชำส่งใบออเดอร์มาหนาเตอะไม่เคยเปลี่ยน แต่ถ้าเป็นความสามารถควบคุมอย่างละเอียดแม่นยำของคุณปัญญาก็คงไม่เสียเวลาในการทำอาชีพเสริมสักเท่าไหร่ ดันเจี้ยนพรุ่งนี้ต้องเริ่มใหม่ตั้งแต่ชั้น 1 อุปกรณ์สวมใส่ก็ต้องเร่งรีบ แต่วันนี้พักผ่อนสบาย ๆ เถอะ.....อื้อ เอาตามนั้นเลย ทำตัวตามสบายสุด ๆ ไปเลย!

แต่ว่าพวกผู้หญิงดูท่าจะคุยกันนาน ตั้งแต่ได้คุณสาวนักเต้นมาร่วมวง รู้สึกว่าพวกสาว ๆ ปาร์ตี้กันนานน่าดู แน่นอนว่าเนื้อหาที่คุยกันเป็นความลับของสาว ๆ

“ถ้ายังสงบสุขแบบนี้น่าจะดีที่สุด แม้แต่ที่ชายแดนเอง ถ้าหาทางทำอะไรสักอย่าง ทวีปนี้ก็ยังปกติสุขอยู่ได้ ทำไมต้องทำสงครามกันด้วยนะ?” (ดึ๋งดึ๋ง)

ใช่แล้ว สภาพแบบนี้มันน่าจะสงบสุขที่สุดแล้ว ถ้าคิดตามปกติก็คงจบแค่นี้ แต่ถึงกระนั้นก็ยังเกิดสงคราม เอาเถอะไม่ได้อยากทำสงครามแต่ก็ถูกคุกคามอะนะ

ทั้งที่คิดว่าเป็นไปไม่ได้แท้ๆ .....สาวบรรณารักษ์บอกว่ามันเป็น “ความมึ่งเง่า” ถึงจะคิดยังไงก็หยุด “ความมึ่งเง่า” ไม่ได้ รัฐพาณิชย์สูญเสียเรื่องการค้า สูญเสียงบประมาณแผ่นดิน แถมกองเรือสำหรับขนส่งยังพินาศย่อยยับ ไม่น่าจะเคลื่อนไหวได้อีก

ทางรัฐศาสนาสูญเสียคุณ “สาวนักเต้น” ที่เป็นไพ่ตายสูงสุดไป ไม่มีวิธีการที่จะมาควบคุมกันได้อีกแล้ว อื้อ ไม่รู้ทำไมไอเท็มนอกรีตถึงมากองรวมกันอยู่กับเราทุกอย่างเลยนะ

บางทีการไหลทะลักเทียมของมอนสเตอร์นั่น คงจะใช้ประโยชน์จากความสามารถของคุณสาวนักเต้น พลังเวทใกล้เคียงกับ “อเวจีคืนกลับ” ดังนั้นรัฐศาสนาที่สูญเสียคุณสาวนักเต้นซึ่งเป็นไพ่ที่แข็งแกร่งที่สุดไป เลยไม่มีทางทำให้เกิดการไหลทะลักเทียมของมอนสเตอร์ได้อีกแล้ว การจัดหาศิลาเวทขาดตอน การผูกขาดเทคนิคการแปรรูปศิลาเวทก็ล้มเหลว ขนาดนี้แล้วยังไม่ยอมตัดใจอีก มันจะเป็นไปได้รึ? ยังมีไม้เด็ดอะไรหลงเหลืออยู่อีกล่ะ?

“หือ?” (ดึ๋งดึ๋ง?)

ถ้างั้นความเป็นไปได้ที่จะวางแผนชิงตัวคุณสาวนักเต้นคืน ก็ใช่ว่าจะหมดไป

“แต่คุณสาวนักเต้นถูกปลดปล่อยจากฝ่ายนั้นแล้ว ยังน่าข้องใจอยู่ว่าจะถูกจับตัวกลับไปได้ยังไง” (ดุ่ยดุ่ย)

แต่ถ้า “โง่” ก็คงจะทำ ศิลาเวทอยู่ที่ชายแดน ส่วนเรามีเทคนิคแปรรูป ทั้งคุณสาวนักเต้นกับ ‘ปลอกคอใต้บัญชา’ ต่างก็อยู่ที่นี่ ถ้าคิดจะชิงกลับคืนไปทั้งหมดก็อยู่ที่นี่.....บ้านเด็กกำพร้ายังจะปลอดภัยกว่าเสียอีก

“หือ?” (ดิ๊งดิ๊ง?)

แต่ถ้ายังมีทีเด็ดระดับเดียวกับคุณสาวนักเต้นอยู่อีก แล้วสู้สีกับคุณสาวนักเต้น ก็คงไม่รู้แพ้รู้ชนะกันน่ะสิ.....แต่ทางนี้ยังมีทั้งคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะและคุณสไลม์อยู่ทั้งคนนี่นะ แค่อัดให้น่วมซะก็จบ พูดถึงกำลังรบตามปกติ ถ้าพวกคุณหัวหน้าห้องกับกองทัพชายแดนประจำอยู่ที่นี่ ทางรัฐศาสนาก็ไม่มีวิธีที่จะเล่นงานจุดอ่อนได้อีกแล้ว ต่อให้ขี่เง่ายังไงก็ไม่น่าจะกล้าลงมือได้ แม้แต่จะเพ้อฝันถึงโอกาสชนะก็ยังทำไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

“สุดท้ายก็ต้องเตรียมตัวเอาไว้อยู่ดี นั่นคือวิธีการที่ดีที่สุดแล้ว ทั้งที่ไม่ลงมือทำอะไรเลยก็จะได้ใช้ชีวิตอยู่อย่างสงบสุขกันแท้ ๆ” (ป่อมป่อม)

กลับไปที่ห้องแล้วเริ่มทำงานเสริมแบบควบคุมต่อเนื่องความเร็วสูงด้วยคุณหัตถ์มาร แค่พริบตาเดียวอาชีพเสริมก็คืบหน้าไปเยอะ ทำสินค้าต่าง ๆ ตามที่สั่งมา.....มีสั่งข้าวกล่อง

เห็ดอย่างเยอะ! ดูเหมือนจะมีออเดอร์สินค้าสั่งทำพิเศษที่ไม่ได้ผลิตจำนวนมากในโรงงานซะเยอะ ดองเอาไว้เพียบระหว่างที่ไม่อยู่ ในที่สุดพอทำเสร็จ ก็มีแอร์โฮสเตสนุ่งมินิสเกิร์ตเข้ามาในห้องที่มีแต่รยางค์.....แล้วก็ถูกหัตถ์มารจับเอาไว้ทันควัน

"ทะ ทะ ทำอะไรกัน คะ!" "ไม่สิ ความเร็วระดับเมื่อกี้มันคือการลอบจู่โจมชัด ๆ!"

จากนั้นก็ดำดิ่งลงไปในทะเลหัตถ์มารที่สวมใส่ได้ทั้งสกิล 'วิชาราคะ', 'กามราชา' และ 'เพิ่มการรับรู้สัมผัส'

"อื้อ ผิดจังหวะไปหน่อยนะ? แล้วก็อย่างน้อยถ้าเป็นคุณกะลาสีเรือมินิสเกิร์ต อาจจะไม่มีทางจมเลยก็ได้"

พุ่งเข้าใส่อย่างสนุกสนานก็ดีแล้ว.....ดูท่าทางว่าจะเป็นเรื่องดี? ในหลาย ๆ เรื่องเลย? แต่ถ้าเนื้อหามันทะลวงผ่านเรทของอายุผู้ชม จะทำยังไงดีล่ะนี่?

คาบฮ็อตด็อกเคี้ยวกินง่ำง่ำตั้งแต่เช้า เลยสัมผัสถึงตัวตนไม่ได้

วันที่ 80 ตอนเช้า โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

การลอบจู่โจมคืออุบัติเหตุฉับพลันที่ไม่อาจต้านทานได้ ดันบุกเข้ามาในพื้นที่โรงงานซึ่งกำลังทำงานกันอยู่เลยโดนรยางค์รัดพันด้วยความบังเอิญ.....โกรธรึ? ใช่เลย กำลังสั่งสอนโดยเปิดโหมดดับเบิลอยู่ ท่าทางจะสนุกสินะ อื้อ ใบหน้ายิ้มแย้ม

น่าดูเลย.....ในแง่หนึ่งละนะ?

“แบบนั้น.....ตายแน่!” “ถึงจะเป็นอมตะ แต่ก็คิดว่าน่าจะตาย ค่ะ!”

โกรธรึ? อื้อ ท่าทางสนุกกันดีออก แต่ไม่ไหวอย่างนั้นรึ? ดูยังไงก็น่าจะคึกคักอยู่นะ แต่ก็ระดมการจิกตาแห่งความพิโรธกันยกใหญ่ตั้งแต่เช้าเลย?

“ความสุขสมมันเจียนคลั่ง ความตื่นเต้นทะลุขีดเกินสั่งฝ่าพื้นที่อันตรายขั้นสูงสุดต่อเนื่อง!”

ทำไมเทศนาออกมาได้แร็พซะขนาดนั้น? ทั้งที่รู้สึกอ่อนล้า แต่ท่าทางการห่อตัวอยู่ในผ้าปูที่นอนก็โคตรจะเย้ายวน แถมยังอยู่ในระหว่างเทศนาด้วย อื้อ ลามกดีจัง!

“แหม เป็นคุณโนไลฟ์คิงแท้ ๆ จะตายได้ยังไง? นอกจากนี้คุณสาวนักเต้นน่ะอุตส่าห์เริ่มพูดเป็นประโยคยาวได้แล้วแท้ ๆ ยังจะแบ่งพูดเป็นท่อน ๆ อย่างกับคนจีนลี้ลับสักคน แต่ซุดไซน่าเดรสที่เพิ่งทำใหม่ก็มีนะ? อื้อ ลองทำดูน่ะ”

ตอนที่เจอกันครั้งแรก ทั้งสองคนจ้องมองด้วยสายตาสิ้นหวัง ทำท่าเหมือนอยากตาย คำพูดในตอนแรกคือ “ฆ่าฉันที” ถึงจะบอกว่าเกือบตายแต่ก็โกรธจนจิกตาใส่อย่างมีชีวิตชีวาอยู่ทุกเช้าเลย เพราะงั้นตอนนี้น่ะดีกว่าเยอะ แต่เมื่อวานก็แทบตายเหมือนกันด้วย? อื้อ หนีดีกว่า!

“““อรุณสวัสดิ์””” (ดิ๊งดิ๊ง)

จากนั้นก็ประชุมมื้อเช้ากัน ดูเหมือนทุกคนจะกินฮ็อต-

ด็อกไม่พอ กินฮ็อตด็อกกันตั้งแต่เช้า แต่พวกเด็กกำพร้าใส่แต่ซอสมะเขือเทศ ไม่เอาทั้งซอสพริกและมัสตาร์ด?

“”””ง่ำง่ำ?””” “”””ง่ำง่ำ””” (ด.....ดุ่ยดุ่ย!) “เอ่อ นี่มันไม่ใช่การประชุมแล้ว และรีแอคชั่นของคุณสไลม์คืออะไรกันแน่!”

แต่ละคนนี่ขณะเคี้ยวง่ำง่ำก็พูดถึงกำหนดการไปด้วย อื้อ จะทำอะไรกันแน่ล่ะเนี่ย?

“งั้นเอาเป็นว่า พวกเราจะลงดันเจี้ยนลึกที่ยังค้างไว้อยู่เอาตั้งแต่ปากทางเข้าเลย แล้วก็จะลงไปให้ลึกลึก รุกเข้าไปในดันเจี้ยนแบบตั๊บตั๊บให้ราบคาบ เคลียร์เสร็จแล้วก็จะรุกไปให้มันลึกลึก แล้วก็ลึกเรื่อย ๆ เป็นกำหนดการรุกรานแบบเอาให้ลึกลึก?” “”””อธิบายกำหนดการให้เข้าใจง่ายเหมือนคนปกติได้ไหม!”””

หน้าแดงกันเลย? อื้อ มีพวกสาวสวยหน้าแดงมารุมจิกตาตั้งแต่เช้า ชายแดนนี่ดีซะมัด แต่พอถามถึงกำหนดการแล้วตอบกลับไปก็โดนโกรธอยู่ดี วันนี้น่าจะถูกใส่ความอย่างหนักตั้งแต่เช้าอีกตามเคย

ดันเจี้ยนที่ลงไปครั้งสุดท้ายลึกกว่าชั้นที่ 94 เสียอีก พอลงไปเรื่อย ๆ ก็ได้พบกับมิสธิลทีนแบบคาดไม่ถึง แต่ MP หมดเลยต้องกลับ.....หลังจากนั้นเวลาผ่านมานานกว่าครึ่งเดือนก็ยังปล่อยทิ้งไว้ตามเดิม! อื้อ สแตมพีดฝีมือมนุษย์ที่ชายแดนนี่โคตรจะยุ่งยาก!

“แค่พูดล้อเล่นว่า ‘คงไม่มีอะไรปิดบังอยู่อีกนะ’ แล้วก็นึกถึงฤดูร้อนตอนมัธยมสองพร้อมกับทำท่าประกอบแบบว่า

‘ทะลวงไปเลย มิสธิลทีน!’ .....แล้วมันก็ดันทะลวงจริงซะงั้น? อื้อ ตกใจโคตร?” (ดิ๊งดิ๊ง)

อื้อ โคตรจะตกใจ จากนั้นพลังเวทหมดแล้วก็จบลงอย่างครึ่ง ๆ กลาง ๆ เว้นห่างไปตั้งสามสัปดาห์ พลังเวทคงจะฟื้นกลับคืนมาแล้ว เหมาะจะปั๊ม Lv ให้คุณสาวนักเต้นพอดี ที่นั่นมีดีทั้งของดรอปและศิลาเวท.....ระดับความลึกแบบนั้น ต้องรีบบดขยี้ให้สิ้นซาก ไม่งั้นจะเป็นอันตราย

ตอนนั้นมันเป็นการไหลทะลักเทียมของมอนสเตอร์ประมาณชั้นที่ 30 เลยพอจะทำอะไรได้บ้าง แต่ถ้าเกิดอยู่ในระดับชั้นที่ 50 เป็นต้นไป กองทัพชายแดนกับองครักษ์ไม่น่าจะรับมือไหว อื้อ ต่อให้เป็นปราสาทมุริมุริก็คงอันตรายอยู่ดี และถ้าเป็นระดับใกล้กับชั้นที่ 100 พวกคุณหัวหน้าห้องเองก็ไม่ไหว ถึงจะต่อสู้ไปทีละชั้นในดันเจี้ยนได้ แต่ถ้าเกิดสแตมพีดแล้วราชาดันเจี้ยนหรือบอสประจำชั้นโผล่มาเพียบ ไม่มีทางจะหยุดได้หรอก

ทุกคนดูเหมือนจะยังคาใจกับสถานการณ์ แต่คิดไปก็เท่านั้นแหละ เพราะเรื่องสถานการณ์ในต่างโลกกับการวาร์ปมายังต่างโลก แล้วก็พวกตาลุงที่เร่าร้อน ถึงจะคิดไปก็ไม่รู้อะไรอยู่ดี ใช่แล้ว ถ้าตาลุงเร่าร้อนกันนัก จับเผาซะก็สิ้นเรื่อง สุดท้ายพวกเราก็ยังไม่เข้าใจแนวโน้มของทวีปนี้อยู่ดี.....ไม่รู้กระทั่งชื่อทวีปด้วยซ้ำ?

ใช่แล้ว ทวีปที่ไม่รู้จัก มีประเทศที่ไม่รู้จักอยู่ ถึงคิดไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา ทั้งที่เป็นแบบนั้น ปัญหาเรื่องไหน ๆ สุดท้ายก็

มาลงเอยที่เดิมซึ่งก็คือที่นี่

“เพราะงั้นตราบใดที่ชายแดนลงตัว ไอ้พวกที่เหลือมันจะเป็นยังไงก็ช่าง เรื่องที่ว่าชายแดนสงบสุขแต่ภายนอกมีการสู้รบหรือเกิดปัญหาขึ้น มันก็ไม่มีความหมายนักหรอก มันก็เหมือนกับการเล่นสนุกหรือการวางแผนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องการต่อสู้กับปีศาจร้ายหรือกอบกู้ชะตากรรมโลกหรืออะไรทั้งนั้น อื้อ สถานที่ที่เป็นจุดเริ่มต้นของการล่มสลายน่ะจะยังไงก็ช่าง เจ้าพวกที่ก่อสงครามหรือเที่ยวรุกรานชาวบ้านเหมือนไม่มีอะไรจะทำ ปล่อยมันไว้อย่างนั้นก็สิ้นเรื่องนี่?” “ว่าแต่โกรธน่าดูเลยนะเนี่ย?” “เอาเถอะ ถ้าเรื่องจบโดยไม่ต้องมายุ่งกันก็จะเป็นเรื่องดีที่สุด”

รัฐพาณิชย์กับรัฐศาสนาเข้าไปพัวพันกับราชอาณาจักรแล้วยื่นมือมายุ่งกับชายแดน ฉะนั้นแค่ลงมือบดขยี้ก็เป็นอันจบ ถ้าราชอาณาจักรกับประเทศมนุษย์สัตว์เป็นทำนบกันคลื่นให้กับชายแดนได้ก็จะช่วย แต่ตอนนี้แทบไม่มีความสัมพันธ์กันเลยก็ว่าได้

“ไม่สิ ในเมื่อมือไม่พอแล้วจะให้ยุ่งยังไง คุณหัตถ์มารอาจชอบอยู่หรอกเพราะจะได้มีบทบาทสำคัญ แต่เราไม่ชอบไปยุ่งด้วยไง แล้วก็ไม่ได้โกรธอะไรด้วย อย่างมากแค่กวาดล้างเพราะหงุดหงิดนิดหน่อยเท่านั้นเอง ถ้าไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับชายแดนก็เผา ๆ ทิ้งไปเหอะ เป็นประเทศที่ไม่ได้สนใจอะไรเลยเพราะงั้นถึงจะกลายเป็นประเทศล่มสลายก็ช่าง? ราวนั้น?”

“““บอกว่าไม่สนใจแต่คิดจะกวาดล้างเนี่ยนะ!””” “น่าจะบอกว่าที่พูดมานั่นไม่มีโอกาสที่ใครหน้าไหนจะรอดเลยด้วยซ้ำ!”

สรุปคือ ถ้าไม่ได้คิดร้ายต่อชายแดน ก็ล่มสลายไปเองเงียบ ๆ แบบนั้นจะดีกว่า ทางนี้ขี้เกียจไปจัดการ ไม่ได้ประโยชน์อะไรด้วย ถึงกวาดล้างสมาคมลุงไปก็แก้ปัญหาอะไรไม่ได้สักอย่าง แต่ก็ดูท่าจะสบายใจดีนะ?

“เพราะงั้นสนใจดันเจี้ยนก่อนเถอะ” “นั่นสินะ ถ้าแข็งแกร่งขึ้นก็จะเตรียมตัวให้พร้อมได้ แล้วก็ทำให้หลีกเลี่ยงสิ่งที่อันตรายอย่างดันเจี้ยนได้ด้วย” “““นั่นสิ”””

การเคลียร์ดันเจี้ยนเป็นกลยุทธ์ที่ดีต่อค่าใช้จ่ายในครัวเรือนในแง่เศรษฐกิจ มีแต่ข้อดีไม่มีข้อเสีย อื้อ ก็เราไม่มีเงินไง?

ถ้าคิดในทางกลับกัน หากรัฐศาสนากับรัฐพาณิชย์ไม่ได้ทำเรื่องเลวร้ายกับทางนี้ ก็เป็นคู่ค้าที่เหมาะจะขูดรีดด้วยการขายศิลเวทหรือเห็ดให้ในราคาแพงได้ ถึงจะล่มสลายไปก็ยังได้กำไรคุ้มค่ามาอยู่ แต่ในระยะยาวอาจไม่คุ้ม อื้อ ฉะนั้นถูกปอกลอกจนล่มสลายไปเองนั่นแหละดีแล้ว

“““สุดท้ายก็คิดแต่จะกวาดล้างอยู่ดี!””” “พูดแต่เรื่องที่ไม่เข้าใจสารพัดอย่าง ที่จริงก็แค่เกลียดศาสนจักร” “ใช่ คงเป็นที่หลักคำสอนนั่นแหละ”

แต่ในเมื่อราชอาณาจักรแตะต้องไม่ได้ ก็มีความเป็นไปได้ว่าจะยัดเยียดให้ประเทศมนุษย์สัตว์แทน เพราะเป็นรัฐกันชนระหว่างทางราชอาณาจักรกับรัฐศาสนาและรัฐพาณิชย์ ถือว่า

เป็นประเทศเดียวที่พอจะเข้าข้างราชอาณาจักรได้ ดูเหมือนจะเป็นพันธมิตรกันได้ ถึงตอนนี้จะไม่สบอารมณ์ แต่ถ้าไม่มีเพื่อนทางราชอาณาจักรก็จะเสียเปรียบ..... พวกโอตะที่ชื่นชอบหูสัตว์ต้องไปที่ประเทศมนุษย์สัตว์แน่

“อื้อ ดูเหมือนว่าจดหมายนั่นจะเป็นการล่อด้วยกับดัก สาวสวยหูสัตว์” “““นั่นมันจดหมายขอบคุณต่างหาก!””” “ไม่หรอก สาวสวยพูดแบบนี้มักจะเป็นกับดัก หรือไม่ก็หิวนั่นแหละ” “ข้อมูลมือคติแบบสุด ๆ!” “““อย่ามองมาทางนี้ตอนพูดนะ!”””

ถ้ามีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นที่ประเทศมนุษย์สัตว์ พวกโอตะก็คงรีบรุดไปทันที อื้อ ทั้งที่เรารอกับดักน้ำผึ้งมาตลอดจนเบื่อแล้วแท้ ๆ เป็นพวกที่ยากจะอภัยได้ เพราะงั้นก็จะให้อธิบายเกี่ยวกับสาวสวยหูสัตว์มา..... แล้วก็โดนอาบด้วยสายลมแห่งการจิกตา ได้รับสายฝนแห่งการจิกตาอย่างซุ่มฉ่ำ อา วันนี้ก็มีการจิกตาที่ดี? อื้อ โดนโกรธซะแล้ว

“อ๊ะ ขอดันเจี้ยนนี้เถอะ!” “ฉันเองก็ชอบที่นั่น!!” “อา ที่ไหนถึงจะได้กำไรดีนะ?” “ถ้ามีเขียนจำนวนเงินที่จะได้ไว้ด้วยก็คงดีเนอะ?”

ในที่สุดก็กำหนดแนวทางได้ ต้องพิชิตดันเจี้ยนกันก่อน เสริมความแข็งแกร่งและฝึกซ้อมเพื่อเตรียมความพร้อมเวลาเกิดเหตุ มันเป็นเรื่องที่สมควรต้องทำ ดังนั้นต้องให้พวกสาว ๆ แข็งแกร่งขึ้นเสียก่อน เดิมทีพวกเราก็ไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับต่างโลกอยู่แล้ว ไม่มีหนี้และไม่มีบุญคุณใด ๆ ทั้งสิ้นด้วย อื้อ สิ่งสำคัญ

เหนืออื่นใดคือชีวิตและความปลอดภัยของตัวเองต่างหาก

"ถ้ามีไอเทมดรอป ก็จะใช้หนี้ด้วยไอเทม" "แต่ว่ามอนสเตอร์ชื่อ 'ไอออนวู้ดเพคเกอร์' นี่แย่จัง ขืนโดนจิกเข้าเป็นได้เจ็บแน่!"

เพราะงั้นถึงได้เกิดการเป่ายิ้งฉุบกันเพื่อคัดเลือกดันเจี้ยน แต่ดูเหมือนตกลงกันว่า จะจับสลากแบบไม้สั้นยาวที่เขียนสัญลักษณ์โดยเลือกจากการสุ่มแบบโกสต์เลก[5] แล้วจะไปตามลำดับคนที่ชนะ? ว่าแต่จะยาวไปไหนเนี่ย!

"ดีละ ไปกันเลย" "โอ้!"

อยากฝึกซ้อมกันเบาะ ๆ ก่อน แต่ดูจากประสบการณ์ในอดีตแล้ว ไม่มีทางที่การฝึกซ้อมจะออกมาเบากว่าการต่อสู้จริงได้ เอาเถอะ ถ้าคิดถึงเรื่องประสิทธิภาพ การฝึกฝนด้วยการโค่นราชาดันเจี้ยน พอเทียบกับการท้าสู้กับคุณจักรพรรดิดันเจี้ยนจนถูกอัดน่วมแล้วมันแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด อื้อ ลงดันเจี้ยนต้องปลอดภัยกว่าแน่นอน!

---

[5] Ghost leg หรือ Amidakuji ก็คือการเสี่ยงทายโดยเขียนตารางเป็นขั้นบันได ด้านบนอาจเป็นตัวอักษร ด้านล่างอาจเป็นตัวเลข หรืออาจจะสลับกัน หรืออาจจะกำหนดเป็นอย่างอื่นก็แล้วแต่จะตกลงกัน

ดันเจี้ยนอย่างมากมีแค่ 100 ชั้น ดูเหมือนจะไม่มีชั้นที่ 101

วันที่ 80 กลางวัน หน้าดันเจี้ยน

และแล้วก็ลงดันเจี้ยน ไม่ได้มาซะนานเชียว?

"ใช่แล้ว ต่อจากนี้ต้องเตรียมใจชนะกันอย่างต่อเนื่องให้ได้สิบครั้งในการต่อสู้จริง แต่เรื่องนั้นน่ะในตอนเช้าก็อุดมไปด้วยผิวพรรณที่อวบอิ่ม แถมก้นลูกท้อกลมกลึงก็เหมือนสีของดอกท้อในสวนสวรรค์..... ว่าแต่จบแล้วรึ? อื้อ เหนื่อยหน่อยนะ?"

สรุปคือทุกคนไม่ได้ฟังเราพูดเลย ทุกทีก็แบบนี้อยู่แล้ว ชั้น 1 มี "กูล Lv1" ออกมาต้อนรับกันเป็นฝูงใหญ่ คุณสาวนักเต้นใช้โซ่ฟาดทีเดียวก็กระจายหมด

"ทั้งที่ Lv1 เท่ากัน แต่ดันต่างกันสุดขั้วเลย?"

กังวลอยู่เหมือนกันว่า มอนสเตอร์จะมาโวยวายเรื่องการเลือกปฏิบัติหรือเปล่า แต่มันเป็นแค่กูลอุบาทว์ ส่วนทางนี้เป็นสาวสวยสุดยอด

"อื้อ งั้นก็เลือกปฏิบัติให้เยอะๆ เลยเถอะ! เป็นแค่กูลจะมีหน้ามาบ่นสาวสวยเย้ายวนได้ยังไงกัน เร็วไปร้อยปีเฟ้ย!"

ให้ตายสิ ถ้าอยากบ่นละก็ อย่างน้อยวิวัฒนาการให้กลายเป็นมอนสเตอร์สาวสวยก่อนแล้วค่อยมาบ่นจะดีกว่า แต่ว่า มันมีกูลสาวด้วยเหรอ? ถ้ามี ผิวก็น่าจะช้ำเอาเรื่องนะ?

ในที่สุดก็นึกขึ้นได้ตอนที่อยู่ชั้น 2 "สไปค์ แร็บบิท Lv2"

กระโดดดึ๋ง ๆ เข้ามา ไอ้นี่น่ารัก.....แต่กำลังถูกกินอยู่ อื้อ กระโดดดึ๋ง ๆ คงจะกินสกิล 'กระโดด' ล่ะมั้ง

"ต้องปั๊ม Lv ให้คุณสาวนักเต้นก่อน อย่าเพิ่งกินหมดสิ เหลือเอาไว้บ้าง แล้วเราเองก็อยากออกโรงมากกว่านี้อีกสักนิด" (ดึ๋งดึ๋ง) (อื้มอื้ม) (หงึกหงึก)

ตอบได้ดีอย่างทุกที สรุปว่าเป็นแพทเทิร์นที่ไม่ยอมรับฟังชัวร์! เอาเถอะ คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะก็ดูท่าทางจะสนุก สรุปก็คือเรื่องดี?

ทั้งที่ให้ความร่วมมือ ยกมอนสเตอร์ให้คุณสาวนักเต้นจัดการแท้ ๆ แต่ทันทีที่เราทำท่าเท่ ๆ พร้อมต่อสู้ แค่พริบตาเดียวพวกมอนสเตอร์ก็ตายเรียบ..... ตั้งท่ากระบองไม้ซะเท่มาตลอดจนมาถึงชั้นที่ 27 นี่แล้ว?

"อื้อ ยังไม่ได้จัดการเลยสักตัว น่าจะบอกว่าโพสท่ามา 26 รอบโดยไม่ได้หวดด้วยซ้ำ?" (ดุ่ยดุ่ย)

แต่ว่า ในที่สุดก็เจอสี่แยกในดันเจี้ยนที่ชั้นนี้ แบบนี้ทางแยกสักทางต้องเป็นของเราแน่นอน!

"ไม่สิ คุณสไลม์อย่าแยกร่างนะ? ขืนทำแบบนั้นมอนสเตอร์ในดันเจี้ยนคงตายเกลี้ยง แล้วเราคงกลายเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายอาภัพที่ทำได้แค่เก๊กท่าหล่อเฉย ๆ แน่เลย!"

อื้อ อุตส่าห์ขอร้องไปแบบนั้น แต่คุณมอนสเตอร์ก็ไปสู่สุคติกันหมดแล้ว!

"เอาเถอะ ชั้น 27 ก็คือมอนสเตอร์เลเวล 27 เหมาะจะ

ใช้ทดสอบพอดีเลย”

เรามาเปลี่ยนชุดอยู่ตรงมุมหนึ่ง แต่ฉากเปลี่ยนชุดของเด็กหนุ่มมัธยมปลายคงไม่มีใครอยากดูหรอก

“เราชอบจับถอดเสื้อผ้านะ แต่เรื่องถอดเองน่ะช่างหัวมันไปเถอะ? อื้อ รสนิยมทางเพศแบบนั้นขอปิดตายเอาไว้เลยละกัน” (ดิ๊งดิ๊ง)

ใส่เกราะหนังเบากับถุงมือและบู๊ตหนัง แล้วก็กระบองไม้ยาวติดเหล็กตรงปลาย ของทั้งหมดนี่ไม่มีสกิล เป็นแค่อุปกรณ์สวมใส่ทั่วไปในระดับ Lv20 ในแง่ประสิทธิภาพแล้ว ถึงจะดาวน์เกรดลงตั้งเยอะแต่รูปร่างหน้าตาไม่ค่อยต่างกัน!

“ฮึบ!”

ใช้ ‘สวมเวท’ จากนั้นก็กระโดดเข้าใส่ฝูง “คลอว์ เอป Lv27” สกิล ‘ปัญญา’ ทำงานแบบสโลว์โมชั่น กาลเวลาไหลผ่านไปอย่างกับของเหลว ฟันแค่ทีเดียวก็จัดการไปได้สองตัว ก่อนจะพลิกตัวกลับไปฟาดร่วงอีกสามตัว เหลืออีกสองตัว หาจังหวะฟันใส่ตัวทางซ้าย จากนั้นก็หมุนตัวผ่าเอปตัวทางขวา อื้อ ใช้ได้

“คลอว์ เอป Lv27” คล้ายกอริลล่าที่มีกรงเล็บ แต่ไม่มีหางก็แปลว่าเป็นลิงเอปไม่ผิดแน่ น่าจะฉลาดกว่าพวกโอตะง่าวเพราะขนาดลิงมีหางยังฉลาดกว่าพวกโอตะง่าวเสียอีก ทำไมน่ะเหรอ ขนาดปลาที่มีครีบหางยังฉลาดกว่าพวกโอตะง่าวเลยน่ะสิ อื้อ แค่นี้ระดับความง่าวของพวกโอตะง่าวก็ได้รับการยืนยันแล้วจากการวินิจฉัยแบบสามขั้นอันสมบูรณ์แบบ

“แต่ทั้งที่เป็นลิงเอป ดันต่อสู้ด้วยกรงเล็บแทนที่จะใช้อุปกรณ์ ท่าทางไม่ค่อยฉลาดสักเท่าไหร่.....ตัดเล็บนั่นออกแล้วถืออาวุธเถอะ? อื้อ เรามีที่ตัดเล็บขายนะ?”

ที่จริงเป็นสินค้ายอดฮิตอย่างลับ ๆ ในเมืองไร้นามเชียวละ

“เอาเถอะ ฉลาด.....ก็ฉลาดอยู่ล่ะมั้ง”

ต่อมาก็สามตัว ลิงเอปที่ฉลาดขึ้นจนสูญเสียสัมผัสของสัตว์ป่าน่ะ เป็นพวกง่าวไม่ได้หรอกนะ

ก้าวออกไปข้างหน้า ใช้วิชา ‘จริงลวง’ ฟันทิ้งไปสามตัวในคราวเดียว ความเสียหายฟื้นฟูกลับมาได้ในทันที โจมตีต่อเนื่องไม่ได้ แต่ความเสียหายก็เกิดขึ้นน้อยนิด

“สกิลของอุปกรณ์สวมใส่มันเว่อร์ไปล่ะมั้ง?” (อึ้มอึ้ม) (หงึกหงึก)

แต่ถ้าเป็นไอ้นี่ เจอคู่ต่อสู้ Lv50 ก็ถึงขีดจำกัดแล้ว ถ้าไม่มีอุปกรณ์สวมใส่ ลำพังแค่ใช้สกิลมันก็ได้อยู่หรอก แต่ถ้าเป็นแบบนี้ก็จะอ่อนแอลงแล้วเคลื่อนที่ได้ช้า ความรู้สึกก็ที่อลงด้วย

“ร่างกายหนัก แต่ไม่ได้อ้วนหรอกนะ อื้อ ไม่ต้องวันมอร์เซ็ตก็ไปงานเลี้ยงเต้นรำได้สบาย เผาผลาญไขมันที่มีได้เกินพอแล้ว! แถมเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่อ่อนล้าต้องการแคลอรีเพิ่มด้วยซ้ำ ใช้แคลอรีไปอย่างหนักทุกคืน เผาผลาญพลังคอสโมจนเกลี้ยงอยู่ตลอด ผ่านยามค่ำคืนมาอย่างตาลายเพราะต้องพยายามอย่างหนักในการท้าทายอันลี้ลับตลอดคืน แต่ทางนั้นกลับ

ไม่เป็นอะไรเลยสักนิด อื้อ โดนสูบวิญญาณไปแทบเกลี้ยงจนตัวเบาหวิวไปหมดแล้ว!"

สุดท้าย 'สวมเวท' ก็สวมได้กระทั่งสกิลของอุปกรณ์ มันเกินความจุของค่าสเตตัสไปแล้ว นั่นแหละสาเหตุของการทำลายตัวเอง สรุปคือ ถ้าถอดอุปกรณ์สวมใส่ก็จะควบคุมมันได้ แต่ถ้าไม่มีอุปกรณ์สวมใส่ก็จะกระจอก ถึงคู่ต่อสู้จะ Lv27 แต่เรื่องความเร็วของมันไม่ใช่ว่าจะซิล ๆ ได้ สุดท้ายถ้าโดนเข้าสักดอกก็มีความเสี่ยงสูงว่าจะตายคาที่

"อื้อ ถ้าจะปรับแต่งก็ต้องรวมถึงอุปกรณ์ด้วย"

เรารีบเปลี่ยนชุด แต่ถึงจะเปลี่ยนชุดพร้อมกับบอกว่ารอเดี๋ยวเดียวนะ ก็ยังไม่มีลิงเอปโผล่มาสักตัว

"แหม พอมันมาก็ลงมือฆ่าเลยสินะ? อื้อ ขนาดตัวเมียก็ยังฆ่า! สายนี้เราไม่เอาด้วยหรอก!!"

มีการทดลองโน่นนี่นั่นขณะเดินทาง ทดสอบเสร็จแล้วที่เหลือก็ปล่อยให้ทั้งสามคนจัดการดันเจี้ยนไป

"เป็นที่คทามากกว่าแหวนจริง ๆ ด้วย"

สาเหตุที่ต้องแบกรับภาระหนักนั้นเป็นเพราะ 'คทาอิกดราซิล' ตอนนี้แค่ไอ้นี่อันเดียวก็อยู่ในสภาพ 'เถาวัลย์กาฝาก : [เสริมพลังกระบองไม้, พลอง] ดูดซับวิชาเวท ? ? ?' แล้วก็ 'ต้นกิ่งร่วมแก่น ดาบเจ็ดเขี้ยว ? ? ?.....' 'คทาเอลเดอร์เทรนโต เพิ่มพลังเวท 70% เพิ่มพลังธาตุ (ระดับสูง) เพิ่มการควบคุมพลังเวท (สูงมาก)' 'คทาห้วงมิติ เพิ่ม InT 30% ให้ผลเวทห้วงอากาศ

และมิติ (ระดับสูงมาก)' 'คทาเขตแดนปิดกั้นศักดิ์สิทธิ์ ALL เพิ่ม 50% เขตแดนปิดกั้น ปิดผนึก ควบคุมศาสตร์เวท (ระดับสูงมาก) เพิ่ม MP (ระดับสูงมาก)' รวมแล้วมีคทาอยู่สามสาย แล้วก็ 'ดาบผ่ามิติ : [ดาบที่เปลี่ยนความแรงการตัดหรือระยะการตัดขาดได้ด้วยพลังเวท ต้องการ Lv100] สะบั้นมิติ' 'ดาบเมฆสวรรค์ (ดาบคุซานางิ) : [ดาบเทพ, พิฆาต, กำจัดมาร] เพิ่ม PoW SpE DeX LuK เพิ่ม 30% ? ?' มีดาบอีกสองชนิด แสดงผลลัพธ์อยู่แค่สวมใส่ไอ้นี่ก็อันตรายแล้ว เอฟเฟกต์บนอุปกรณ์นี่ ต้องเพิ่ม InT กับสายควบคุมเสียก่อนถึงจะถือได้ ไม่อย่างนั้นจะมีปัญหาในการควบคุม

"ยังว่างอยู่ 16 ช่อง ขืนใส่ลงไป ทันทีที่สวมเวทต้องตายคาที่แน่!" (ดิ๊งดิ๊ง)

ถ้าอย่างนั้นแทนที่จะใช้อุปกรณ์มีสกิลเยอะ ใช้อุปกรณ์อย่าง 'ทัฟบู๊ต เพิ่ม ViT 10%' ยังดีเสียกว่า เพิ่มแค่ ViT กับ InT หรือไม่ก็สวมใส่ของสายควบคุมถึงจะฝืนรักษาสมดุลไว้ได้

มันเป็นเรื่องเสี่ยงน่าดู ถ้าอัพ Lv สกิลก่อน Lv ค่าสเตตัสย่อมควบคุมไม่ได้จนล้มกลิ้งอยู่แล้ว ตอนนี้ต้องกลบเกลื่อนด้วยการทำให้ความสามารถในตอนนี้เสถียรก่อน ไม่มีทางควบคุมพลังที่แข็งแกร่งไปกว่านี้ได้

สรุปก็คือขีดจำกัดของการเติบโต เดิมทีก็ถึงขีดจำกัดของการเติบโตตั้งแต่แรกอยู่แล้ว อาศัยการเอาอุปกรณ์กับสกิลมาผสมผสานกันเพื่อกลบเกลื่อนเรื่องนั้นมาจนถึงตอนนี้ แต่ใน

ที่สุดมันก็เกินขีดจำกัดนั่นไปอีกจนได้ อุตส่าห์กลบเกลื่อนด้วยปริมาณ MP จากแบตเตอรี่พลังเวทอันมหาศาล แต่สู้แค่ทีเดียวในปราสาทมุริมุริก็เผยขีดจำกัดออกมาจนได้ ใช่แล้ว ขืน MP หมดก็ตายเลย

“ตอนนี้ไม่มีวิธี แต่ก็มีคุณหัตถ์มารอยู่ซึ่งก็ต้องให้มันพยายามในตอนกลางคืน.....ในเมื่อไม่มีวิธีก็ต้องเคลียร์ดันเจี้ยนไปตามปกติ ปั๊ม Lv เพิ่มค่าสเตตัสให้ได้เท่านั้น.....ต้นตอของปัญหาคือ Lv มันอัพช้าเกิน!” (ดุ่ยดุ่ย)

‘แบ่งค่าประสบการณ์’ ของสกิล ‘ใช้งาน’ ทำให้เกิดปรากฏการณ์ตรงกันข้าม เราน่าจะอยู่ในสภาพได้รับค่าประสบการณ์แต่ Lv ก็ยังไม่ขึ้นอยู่ดี ขึนเป็นแบบนี้อย่าว่าแต่ Lv30 เลย แม้แต่ Lv25 ก็ยังดูท่าจะลำบาก

“ก่อนอื่นก็ Lv24 เพิ่มขึ้นมาจนถึงระดับแค่นั้น รู้สึกว่าไม่ต่างกับตอนนี้เท่าไหร่.....คงจะตันแล้วมั้ง?”

ปรับเปลี่ยนอารมณ์แล้วลองสู้ด้วยการใช้เวทมนตร์โจมตีสนับสนุน จับมอนสเตอร์ด้วย ‘ฉวยจับ’ ขัดขวางการเคลื่อนไหว แล้วก็ยิงไฟร์บูลเล็ตเข้าใส่จากด้านหลัง เป็นอาชีพสายสนับสนุนในแนวหลัง บางทีสกิล ‘ใช้งาน’ เดิมทีน่าจะมีความหมายแบบนี้มากกว่า แต่เวทมนตร์ Lv23 ถูกต้านทานจนไร้ผลได้ง่าย

ถ้าเป็นการโจมตีโดยตรงละก็ สามารถทำให้การต้านทานไร้ผลได้ แต่ระยะไกลยังแพ้ในเรื่อง Lv ผลลัพธ์ลดน้อยลง

เพราะระยะนี่แหละ สรุปก็คือ ไม่มีทางอื่นนอกจากต่อสู้ในระยะใกล้เท่านั้น

"อื้อ สเตตัสกับสกิลนี่ความหมายไม่แน่ชัดเลย.....เป็นจอมเวทเน้นกายเคลื่อนที่เร็วสูง แต่กลับไม่มีอาชีพ แถมยังเน้นการต่อสู้ระยะใกล้อีก แล้วจะให้ต่อสู้อีท่าไหน? อื้อ ปัญหาอันดับแรกอยู่ตรงที่ไม่มีอาชีพนี่แหละ!"

จากนั้นก็ฝืนสวมเวทจนทำลายตัวเอง นี่มันเป็นการวนลูปแบบจนตรอกแล้วซัด ๆ

"อื้อ ถ้าพูดว่า going around in circles มันก็เป็นเนื้อเพลงเท่ ๆ ได้อยู่หรอก แต่วนลูปแบบนี้มันเหมือนการออกจาริกแสวงบุญ 88 วัดแบบเสียเปล่าซะมากกว่า" (ดิ้งดิ้ง)

มันเป็นเรื่องน่ากลัดกลุ้มของเด็กหนุ่มมัธยมปลาย เป็นวังวนที่น่าเวียนหัว ฝึกฝนด้วยการเคลื่อนที่ไปมาอย่างไม่สนทิศทางด้วยความเร็วสูงอยู่ทุกวัน แต่สถานะก็ยังไม่ดีขึ้น ใช่แล้ว สกิล 'กามราชา' Lv3 แล้ว สกิล 'เกิดใหม่' ก็ Lv8.....อื้อ อันนั้นอยู่ระหว่างเติบโตทุกวัน?

เลี่ยงไม่ได้ที่จะอ่อนแอลงแต่แย่ตรงที่กลายเป็นเมือกๆ ขออย่างเดียวว่าอย่ากลายเป็นผู้หญิงละกัน!

วันที่ 80 ช่วงบ่าย ดันเจี้ยน ใต้ดินชั้นที่ 40

การควบคุมกับการออมมือน่ะ ถ้าทำได้ก็คงไม่ต้อง

ลำบากตั้งแต่แรกแล้ว แต่เพราะยังทำไม่ได้อยู่อย่างนี้ก็เลยต้องทรมานเพราะแรงสะท้อนจากพลังที่มากเกินไป การกลบเกลื่อนความสามารถในการควบคุมด้วยอุปกรณ์มันก็มีขีดจำกัดอยู่ สุดท้ายก็ต้องวัดดวงว่าจะใช้ความรู้สึกควบคุมมันได้ไหม

ใช่แล้ว ความสามารถในการควบคุมด้วย 'ปัญญา' สูงขึ้นมาก แต่เป็นเพราะ 'ปัญญา' นั่น สกิล 'สวมเวท' ก็เลยแข็งแกร่งขึ้นมากเกินไปจนร่างกายถูกทำลาย อื้อ แต่ก็ยังรักษาได้ด้วยสกิล 'เกิดใหม่' อยู่ดี?

"ต้องเจอสภาวะเกินขีดจำกัดของสกิล 'เกิดใหม่' อย่างไม่รู้จักพักจนได้ 'ทะลุขีดจำกัด' มา แบบนี้ที่ท้าทายกันอยู่ทุกคืนค่อยมีความหมายหน่อย! ดีละ คืนนี้ก็ต้องท้าทายอีก ฝ่าทะลวงไปให้เยอะ ๆ เลย!!"

เอาเถอะ ก็จะพยายามอยู่หรอก แต่เดิมทีสกิลสายฟื้นฟูกำลังกายอย่าง 'เกิดใหม่เร็วสุดยอด' กับ 'เกิดใหม่ชั่วพริบตา' ก็น่าจะปรากฏขึ้นได้แล้วนี่นา... 'เกิดใหม่'?

"รู้สึกว่าถ้ามันกลายเป็น 'เกิดใหม่เร็วสุดยอด' กับ 'เกิดใหม่ชั่วพริบตา' ก็อาจชดเชยค่า ViT กับ HP ที่ไม่เพียงพอได้ แต่นั่นมันก็อีกเรื่อง รู้สึกว่าจะผิดพลาดในฐานะมนุษย์อยู่นะ?" (ดิ๊งดิ๊ง?) "เอาเถอะ ขอแค่เก่งขึ้น จะกลายเป็นอะไรก็ได้ทั้งนั้น..... แต่ว่า 'เกิดใหม่' นี่เป็นสกิลของมอนสเตอร์สินะ?" (ดุ่ยดุ่ย)

เดี๋ยวจะกลายเป็นที่ฉาวโฉ่ได้ ฉะนั้นถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้กลายเป็นสกิลระดับสูง แต่ดูสมกับเป็นเผ่ามนุษย์มากกว่า

นี้หน่อย ตอนที่ต้องกระชากแขนที่หักงอออกเองนี่มันออกจะผวาอยู่นะ

จากนั้นก็ฟัน “ไจแกนท์ แมนติส Lv40” ที่ชั้น 40 โดยก้าวออกไปก้าวหนึ่ง หมุนตัวใช้ ‘คทาอิกดราซิล’ ปัดส่วนขา.....เร่งความเร็วหมุนตัวหนึ่งรอบ ใช้แรงเหวี่ยงจากศูนย์กลางแล้วฟันหัวจนหลุด เรามีดีแค่ความเร็วอย่างเดียว จะต่อสู้โดยที่ร่างกายไม่ต้องแบกรับภาระจากสกิลก็ต้องใช้การหมุนกับแรงเหวี่ยงจากศูนย์กลาง ตอนนี้พยายามเลียนแบบระบำของคุณสาวนักเต้นอยู่ แต่ถ้าเลียนแบบได้สำเร็จก็อาจกลายเป็นสกิล

“เสริมความแรงท่าฟัน เร่งความเร็วด้วยแรงเหวี่ยงจากศูนย์กลาง แล้วก็อยากจะใช้เวทมนตร์ ‘แรงโน้มถ่วง’ ด้วย” (ดึ๋งดึ๋ง)

แต่จนป่านนี้ยังควบคุมไม่ได้ ตัวเองเลยเจ็บหนักมาก แต่ถ้าทำสำเร็จสักครั้งก็น่าจะใช้ ‘ฉวยจับ’ จำลองขึ้นมาได้ ใช่แล้ว ขัดเกลาสกิล ‘ฉวยจับ’ จากการทำงานพิเศษอยู่ทุกวัน การทำอาหารก็มีบทบาทสำคัญ ช่วยให้ควบคุมได้เก่งขึ้น!

แต่คุณสาวนักเต้นควบคุมการเคลื่อนที่เป็นวงกลมได้อย่างสลับซับซ้อนกว่านี้ ดังนั้นความเร็วกับพลังทำลายจึงสูงขึ้นคาดเดาลำบากเพราะเปลี่ยนแปลงได้ง่าย

“การเคลื่อนไหวแบบเต้นรำอันเป็นเอกลักษณ์ของคุณสาวนักเต้น มันสมบูรณ์แบบเกินไปจนเลียนแบบไม่ได้ คงต้องหยิบยกเอาข้อดีมาปะติดปะต่อกันเอาเองเท่านั้นนะ?” (ดุ๋ยดุ๋ย)

ใช้ข้อต่อทั่วร่างเป็นจุดหมุน เคลื่อนที่เป็นวงกลมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งเร็วและสลับซับซ้อนเหมือนจดจำด้วยร่างกาย .....ขัดเกลาเทคนิคกับกระบวนท่า ลดการเสริมพลังด้วยสกิล จนเอามาใช้งานอย่างมีประสิทธิภาพ แล้วทีนี้การทำลายตัวเองก็น่าจะลดลง ควบคุม MP ที่ใช้กับสกิล 'เกิดใหม่' ได้ด้วย นอกจากนี้ยังมีต้นแบบชั้นเลิศอยู่ตั้งสองคน

(ดิ๊งดิ๊ง!) "แหม ถึงจะมีอยู่สาม แต่ขืนใช้คุณสไลม์เป็นต้นแบบ เราคงต้องเลิกเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ก่อน ไม่อย่างนั้นจะมีปัญหาตามมาอีกเยอะเลย!"

อื้อ เผ่าพันธุ์มนุษย์น่ะ ถ้าเปลี่ยนรูปร่างแล้วกลืนมอนสเตอร์เข้าไปทั้งตัว มันก็คงดูไม่จืดในหลาย ๆ แง่เลย

"ข้อมือคือสิ่งสุดท้าย ต้องไหล่จนถึงแขน ค่ะ" "ใช่แล้ว ขาคือสิ่งแรก แล้วก็การบิดเอว ต้นขากับท้อง แล้วก็ก้นกับหลัง"

มีคำชี้แนะเพียบเลย อย่าใช้แขนแต่ให้ฟันด้วยร่างกาย เทคนิคต่อจากนั้นอยู่ที่หัวไหล่จนถึงส่วนปลายของแขน อื้อ ส่วนต้นขากับก้นนี่เราชอบมากเลย แต่ตัวเองไม่ค่อยได้จดจ่อกับตรงนั้นสักเท่าไหร่ อื้อ เพราะถ้าจดจ่อขึ้นมาคงเป็นบุคคลอันตรายแน่!

ลองหมุนตัวฟันใส่ตั๊กแตนตำข้าวอีกสักตัวดีกว่า ยังไม่ตาลาย แต่ดูท่าใกล้จะได้สกิล 'หมุนติ้ว' แล้วละ.....ถ้ากลายเป็นเวทมนตร์ละก็ยุ่งเลย!

"ห้ามเหวี่ยง ค่ะ ปล่อยให้คมดาบ ไถลไปเอง"

พวกอาจารย์ซี้แนะกันอย่างเข้มงวด ดีละ คืนนี้ตั้งใจเรียนกับพวกครูสาวมินิสเกิร์ตก็แล้วกัน!

แต่มันต่างกับเลขานุการมินิสเกิร์ตก่อนหน้านี้ยังไงกันนะ? เอาเถอะ ถึงทั้งสองคนจะมีสูทสวม แต่ก็เตรียมแว่นตาใส่เท่ ๆ เอาไว้ด้วย ถ้ายังแยกแยะจากเลขานุการสาวสวยลำบากอยู่ ทำสมุดเช็คชื่อขึ้นมาเลยละกัน

“แหม ในเมื่อทุกคนมาอยู่ในต่างโลก ครูประจำชั้นก็ต้องตามมาเช็คชื่อให้มันเข้ากันด้วยสิ? ให้ตายเถอะ เป็นโรงเรียนที่ไม่มีความเอาใจใส่นักเรียนเอาซะเลย”

การแสดงตัวอย่างของคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะ ไม่มีอะไรมากไปกว่าการเหวี่ยงดาบทีเดียวทุกอย่างก็จบ

“ปลายดาบคือลำดับสุดท้าย ถัดจากร่างกายและแขนให้ฟันด้วยร่างกาย”

รวมการเคลื่อนไหวทั้งหมดให้เป็นหนึ่งเดียวเพื่อฟันเข้าใส่ทีเดียว แต่จังหวะเร่งความเร็วเคลื่อนที่ฉับพลันด้วยเวทมนตร์ ‘โยกย้าย’ จากสกิล ‘สวมเวท’ มันเหลื่อมกันอยู่ ใช้งานพร้อมกันพุ่งตรงไปที่จุดเดียวด้วยความเร็วสูงสุด ดังนั้นพอเกิดการเหลื่อมจึงต้องแบกรับภาระหนัก ต้องปรับแก้ให้เป็นท่าฟันที่ถูกต้องซึ่งร่างกายจะต้องรั้งดาบเอาไว้ก่อน

จากฝ่าเท้ามาถึงต้นขา จากเอวมาจนถึงท้องกับหลัง ขากับร่างท่อนบนผสานกันแล้วบิดตัวเคลื่อนที่เป็นวงกลม จากหน้าอกถึงไหล่ และสุดท้ายก็มาถึงแขน ปลายดาบวิ่งแล่น สรุป

ก็คือ มันข้ามพื้นฐานไปก็เลยจำเป็นต้องฝึกฝนใหม่ตั้งแต่ต้น

"ยี้ฮ่า[6]" ""ไม่จำเป็นต้องเริ่มจากแบบนั้นก็ได้ค่ะ!""

ดูเหมือนจะไม่จำเป็น ถอดแผ่นรองไหล่ติดหนามออกดีกว่า อื้อ ทำไมไอ้นี่ถึงขายไม่ออกนะ?

การเคลื่อนไหวของอาจารย์หัวหน้าห้องชุดเกราะ หากดูแวบหนึ่งจะใกล้เคียงกับวิชาจริงลวง แต่หลักการเป็นคนละเรื่อง นั่นน่ะเป็นแค่วิชาธรรมดา ไม่ใช่สกิลด้วยซ้ำ นอกจากนี้สกิลยังตามหลังมา คนละเรื่องกับจริงลวงที่ใช้การเร่งความเร็วด้วยสกิลพร้อมกับโจมตีให้โดน ส่วนคุณสาวนักเต้นที่ใช้การเคลื่อนที่เป็นวงกลม ควบคุมการผสานงานกับแรงเหวี่ยงจากจุดศูนย์กลาง ซึ่งเกิดจากการควบคุมร่างกายและการใช้ขาในระดับสูง แล้วมันก็โคตรยากเลย

ดังนั้นคนที่จะเลียนแบบในคอร์สมือใหม่ได้ก็คือ น้องกิ๊วกิ๊ว ท่านอาจารย์กิ๊วกิ๊ว ที่จริงแล้วน้องกิ๊วกิ๊วเป็นคนที่ใช้ดาบได้งดงามอย่างโดดเด่นท่ามกลางพวกสาว ๆ การเคลื่อนไหวขัดเกลามาอย่างเรียบง่ายและสมเหตุสมผล ใช้พลังทั้งตัวได้อย่างรวดเร็ว แม่นยำและไม่มีเสียเปล่า ผสานการเคลื่อนไหวได้อย่างสมเหตุสมผลเป็นหนึ่งเดียวกัน นั่นคือการเคลื่อนไหวที่ถูกต้อง นั่นแหละหลักการที่ทำให้ร่างกายไม่ต้องแบกรับภาระเยอะ

สรุปก็คือ ที่ผ่านมาเราเอาแต่โจมตีให้เร็วที่สุดโดยไม่สนใจร่างกาย ผลลัพธ์จึงกลายเป็นการทำลายตัวเอง ไม่ใช่การ

---

[6] เหมือนคนเขียนตั้งใจล้อกับแก๊งมอเตอร์ไซค์ในการ์ตูน "เทพเจ้าดาวเหนือ (Hakuto no Ken)"

ฟันด้วยร่างกาย แต่เป็นการฝืนใช้ร่างกายด้วยสกิลเพื่อที่จะฟัน แต่ถ้าเป็นตอนนี้ละก็ สกิล ‘ควบคุมกาย’ Lv9 แล้ว แค่พื้นฐานก็น่าจะใช้ได้ด้วยกระบวนท่า

“อึก”

พ่นลมหายใจออกมา แต่ออกแรงมากไปหน่อย แรงหายไปแบบนี้มันไม่ใช่ท่าฟันแล้ว แต่เป็นแค่การเหวี่ยงดาบเฉย ๆ เท่านั้น

ฟัน “เมทัล บีเทิล Lv41” ที่ชั้น 41 มาตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว แต่มันเป็นก้อนเหล็กที่บินไปมาด้วยความเร็วสูงเลยยากที่จะฟันให้โดนได้!

“อื้อ รู้สึกว่าใช้ไม้เบสบอลหวดไอ้นี่ยังจะโดนได้ง่ายกว่าเลย แถมมันยังเป็นลูกพลิกแพลงด้วย เลยฟันโดนลำบากมาก!” (ดุ่ยดุ่ย)

แต่ถ้าใช้ไม้เบสบอลแล้วให้หัวเราะแบบเฮี้ยฮ่าฮ่าฮ่า ทำไมถึงรู้สึกว่าระดับความพึงใจมันน่าจะแย่ลงนะ?

“ว่าแต่ พิชเชอร์ที่ขว้างเดดบอลมาพร้อมกัน 5-6 ลูกจากทุกทิศทางน่ะ ถือไม้เบสบอลไล่หวดให้ตายไปเลยอาจจะถูกต้องกว่าก็ได้นะ!? อื้อ แบบนั้นมันตะลุมบอนชัด ๆ!!”

“ต้องฝึกฝน เท่านั้น ร่างกาย จะได้จดจำ” (ดึ๋งดึ๋ง!) “ไม่สิดึ๋งดึ๋งอะไรกันล่ะ ที่ทำแบบนั้นได้ก็เพราะร่างกายเหลวไหลไร้รึไงขืนทำแบบนั้นได้ก็จบเห่ในฐานะเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้ว!”

อื้อ ไม่ไหวหรอก! ไอ้ดึ๋งดึ๋งเมื่อกี้ คงคิดจะบอกว่า “ถ้า

ร่างกายตามไม่ทัน ก็เปลี่ยนแปลงร่างกายซะสิ" ใช่ไหม? ที่จริงคือคุณสไลม์ไม่ได้เคลื่อนไหว แต่ใช้วิธีสร้างการหมุนขึ้นมาในร่างกาย อื้อ ใช้พลังเวททำแบบเดียวกันได้ไหมนะ? ขืนทำด้วยของเหลวในร่างกายก็ไม่ใช่เผ่ามนุษย์แล้ว ดูท่าจะไม่ดีต่อสุขภาพด้วย

"หมกมุ่น การเคลื่อนไหว ร่างกาย" (ดุ่ยดุ่ย!!)

ก่อนที่จะจดจำด้วยร่างกาย 'ปัญญา' ดันเข้าใจไปแล้ว การเคลื่อนไหวที่เหมาะสมเลยเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว เริ่มที่จะเข้าใจขึ้นมาแล้ว เป็นเพราะเฝ้าดูต้นแบบสองคนนี้มาตลอดด้วย 'ดวง-ตาราจิน' เลยมีข้อมูลแบบมากมายมหาศาล! อื้อ ชุดเกราะผู้หญิงของทั้งสองคนค่อนข้างเย้ายวนใจ.....เลยจ้องอยู่ตลอดเลย

และก็เริ่มที่จะได้วิธีการฟันติดตัวมาแล้วจากการปรับแก้ของสกิล 'ยอดนักดาบ' ที่เหลือก็แค่ฝึกฝนในการต่อสู้จริง เราใช้ชีวิตเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายอย่างถูกต้องอยู่ทุกคืน แล้วคืนนี้ก็ต้องต่อสู้อีก ใช่แล้ว นั่นคือสนามรบอันแท้จริง ส่วนไอ้ของแบบนี้มันก็แค่ลานฝึกซ้อมดาบเท่านั้น!

"ฮึ่ม มูวิ่งฟาสต์บอลของเมทัลบีเทิลในตอนท้ายนั่นขี้โกงชะมัด!" ""ยังใช้ไม่ได้ ค่ะ"" (ดิ๊งดิ๊ง)

อื้อ คิดว่าเป็นฟอร์คบอล (ลูกมุดลง) ก็เลยจั่วลมเข้าเต็มเปา! แต่ชั้นล่างมีคุณ 'สเกเลตันไนท์ Lv42' ที่ถือดาบพุ่งเข้ามาฟันใส่ซึ่งก็จัดการได้ง่ายอยู่ เหมาะจะเป็นคู่มือในการฟันดาบที่สุด มันสวมเกราะแถมยังถือโล่ด้วย เลยพอจะเอามาเป็นค่าขนมได้

เราหยุดก้าวเดินแล้วก็เงื้อดาบฟันออกไปในพริบตา มีทั้งความเร็วและพลังทำลายรวมกันอยู่ในตัว แถมร่างกายไม่ต้องแบกรับภาระหนักด้วย แต่ร่างกายจะหยุดเคลื่อนที่ไปชั่วขณะ นั่นแหละจุดที่ร้ายแรง

"หยุดเคลื่อนที่ไปชั่วขณะแบบนี้คงโดนอัดน่วมแน่ พอการเร่งความเร็วขาดช่วงลง การกระทำต่อจากนั้นก็จะช้าตามไปด้วย" (ดึ๋งดึ๋ง) (อึ้มอึ้ม) (หงึกหงึก)

ถ้าโดนเข้าก็จะตาย ดังนั้นจึงต้องเคลื่อนที่อยู่เสมอ ถ้าไม่เคลื่อนที่ให้ได้แบบการร่ายรำเหมือนคุณสาวนักเต้น ร่างกายก็จะหยุดชะงักตอนที่ก้าวเท้า สูญเสียโมเมนต์ในจังหวะต่อไป ถึงจะโจมตีได้แต่หลังจากนั้นก็อันตราย ใช่แล้ว คงถูกอัดน่วมแน่!

"เดี๋ยวสิ ทำไมถึงดูท่าทางเต็มใจที่จะอัดให้น่วมกันนักเนี่ย!" (ดึ๋งดึ๋ง, อึ้มอึ้ม, หงึกหงึก)

อื้อ ขากลับขอยืมลานฝึกซ้อมของกิลด์ทำการฝึกฝนหน่อยดีกว่า ต้องเปลี่ยนวิธีการต่อสู้ ก่อนอื่นก็ฝึกซ้อม การเปลี่ยนวิธีต่อสู้มีข้อเสียใหญ่หลวง บางทีอาจจะอ่อนแอลง แต่ว่าเรื่องในอนาคตจะเป็นยังไงก็ช่าง ตอนนี้ขอแค่มีพลังต่อสู้ก็พอแล้ว.....ไม่ว่ายังไงก็ต้องมีวิธีที่จะต่อยตีด้วย อื้อ ลงมือต่อยตีแล้วก็คิดไปด้วยนั่นแหละ เรื่องราวส่วนใหญ่ในโลกล้วนแก้ปัญหาได้ด้วยการต่อยตี

วันที่ 80 ตอนเย็น กิลด์นักพจญภัย ลานฝึกซ้อม

พวกฮารุกะคุงดูเหมือนจะเลิกเร็ว ลงไปจนถึงชั้น 50 แล้วก็รีบกลับมา ทั้งที่ทุกคนพยายามกันจนถึงชั้นที่ 30 กว่าแท้ๆ .....ลานฝึกซ้อมที่กิลด์นักผจญภัยมีผู้ชมส่งเสียงดังเชียร์-แซ่ดาบล่องลอยไปมาราวกับพายุหิมะพัดกระหน่ำ.....กำลังทรมานกันอยู่หรือเปล่านะ?

“เดี๋ยวสิ นี่มันการฝึกซ้อมนะ แต่ไหงกลายเป็นการใช้กำลังซ้อมคนไปได้ล่ะ!”

คุณแอนเจลิกาใช้ดาบฟาดฟัน คุณเนเฟอร์ติริเหวี่ยงโซ่ไปมา ส่วนฮารุกะคุงได้แต่หลบหลีกหัวซุกหัวซุน

“โดนโกรธอีกแล้วเหรอ?” “ดูเหมือนจะไม่ใช่” “อืม นี่เป็นการชี้แนะถึงข้อบกพร่องต่างหาก”

ใช่แล้ว ระหว่างฟาดฟันอยู่กับคุณแอนเจลิกา ก็ถูกคุณเนเฟอร์ติริฟาดด้วยโซ่ตรงส่วนที่ยังใช้ไม่ได้ไปด้วย นั่นเป็นการโจมตีที่หนักหน่วงเกินกว่าจะบอกว่าเป็นการชี้แนะได้ ดูยังไงก็เป็นแค่การทรมานเท่านั้น.....แถมคุณแอนเจลิกากับคุณเนเฟอร์ติริดูท่าทางสนุกกันใหญ่ คุณสไลม์เองก็เหมือนอยากจะร่วมวงด้วย แต่ถ้าหลบสามคนนั่นได้ก็ไม่จำเป็นต้องฝึกซ้อมแล้ว

“อ.....อุตส่าห์บอกว่าอย่าเพิ่งแล้วแท้ๆ ไม่รู้จักฟังกัน

บ้างเลย นาน ๆ ทีก็หัดฟังกันบ้างเถอะ แบบนี้คงไม่ไหวมั้ง ยิ่งกว่าปราสาทมุริมุริเสียอีก..... (ผัวะ!) อ้ากกก!!"

การเคลื่อนไหวของฮารุกะคุงดูธรรมดา ถึงเขาจะมีการเคลื่อนที่ในพริบตาอันรวดเร็วจนพร่ามัว แต่กลับมองตามได้ทันอยู่ มีการเกร็งกำลังกับการเคลื่อนที่ที่เป็นจังหวะเพิ่มเข้ามาด้วย ความเร็วขั้นเทพที่คาดเดาไม่ถูกนั่นได้หายไปแล้ว

"แต่ว่า แบบนี้มัน....." ""ใช่ อ่อนแอลง""

เขาเคยเร่งความเร็วอย่างต่อเนื่องจนมองตามไม่ทัน กลายเป็นการผันแปรที่เพิ่มความเร็วอันแปลกประหลาดนั่นเข้าไปด้วย ก็เลยไม่มีทางคาดเดาได้เลย แต่ว่า ที่เห็นตอนนี้เป็นการเคลื่อนไหวล่อหลอกที่พอจะคาดเดาออก ส่วนการกระทำที่เคยเร็ว.....ก็แค่วิชาดาบธรรมดา เพราะงั้นถึงคาดเดาได้และมองการเคลื่อนไหวทัน ถึงจะเป็นเทคนิคขั้นสูงและเคลื่อนที่ได้เร็วมาก .....แต่เขามีค่า SpE ต่ำ ถ้าคาดเดาออกก็จะมองตามทัน

"แบบนั้น.....อ่อนแอลงชัด ๆ เลย?" "นั่นสิ ถ้าเป็นแบบนั้นอาจจะเอาชนะได้" "อย่างน้อยก็สู้ไหว ถ้าสู้กันคงเอาชนะได้ด้วยค่าสเตตัสที่ต่างกัน" "ใช่ ถ้าเป็นแบบนั้นน่าจะโจมตีโดน..... เดี๋ยวฮารุกะคุงได้ตายกันพอดี"

สิ่งที่เห็นอยู่คือการเคลื่อนไหวที่ถูกต้อง มันเป็นความสมเหตุสมผลของร่างกายคน เพราะงั้นถึงได้ถูกต้องและก็เข้าใจได้

"ถ้าบาดเจ็บก็อาจแย่เอาได้" "แต่นั่นก็ดูแข็งแกร่งจนไม่

น่าเชื่อว่ายัง Lv23 อยู่" "ถ้าเป็นแบบนั้นละก็.....คงชนะแน่.....เอาชนะได้แน่"

ถึงเขาจะเร็วและแข็งแกร่ง แต่ก็ธรรมดามากสำหรับพวกเรา พอ Lv เกิน 100 ค่าสเตตัสก็พุ่งพรวด ดังนั้นจึงมองเห็นและไล่ตามทัน.....กดดันด้วยค่าสเตตัสที่ต่างกันได้ ต้องชนะแน่ฮารุกะคุงคนนั้น.....จะแพ้พวกเรา

แค่ก้าวเท้าออกไปแล้วก็หยุดนิ่ง แค่การก้าวเท้าแบบนั้นก็ทำให้ระยะไร้ผล เขาจะเข้าประชิดตัวได้ในทันที ดูเหมือนว่าจะเป็นแบบนั้น มีการเคลื่อนที่แบบบิดตัว ดึงร่างกลับมา ก้าวเท้าเสร็จแล้วก็เกร็งกำลังชั่วขณะ มันเป็นการเคลื่อนไหวที่ดูสมเหตุสมผลสุด ๆ แต่เพราะอย่างนั้นถึงสามารถเดาได้

ต่อจากจังหวะนั้นก็ใช้ท่าฟัน เป็นท่าฟันที่เร็วน่าดู แต่ก็เป็นแค่วิชาดาบ ถึงจะมีเทคนิคสูงจนแทบไม่น่าเชื่อ.....แต่มันก็คือการใช้ความเร็วชดเชยค่าสเตตัส

"ง่ายจังเลยนะ ปล่อยให้เขาฟันก่อนแล้วค่อยหาจังหวะฟันกลับก็จบเรื่อง ถ้าตั้งใจรับให้ดี ๆ ฮารุกะคุง.....ก็จะขยับตัวไม่ได้"

ใช่แล้ว ฟันเขาได้ในจังหวะนั้น ฟันได้แน่ ถ้าเป็นแบบนั้นเอาตัวพุ่งชนในจังหวะประดาบ พวกเราก็จะชนะ ต่อให้เห็นเป็นครั้งแรก แต่ตอนที่การเคลื่อนไหวหยุดชะงักชั่วขณะก็จะฟันได้แน่นอน

จัดการฮารุกะคุงที่ร้ายกาจคนนั้นได้.....ก่อนหน้านั้น

มองว่าเร็วจนคิดว่าตอนที่ตามองเห็นก็สายไปแล้ว ไม่เข้าใจการเคลื่อนไหวนั่นเลยด้วยซ้ำ ฮารุกะคุงที่เอาชนะทุกคนและช่วยปกป้องทุกคนทั้งที่รู้สึกเหมือนทำอะไรไม่ได้มาตลอด.....อ่อนแอขนาดนี้เชียวหรือ

“ทำไม.....ทำไมกันล่ะ” “เรื่องแบบนั้นมัน.....”

ทั้งที่เจ้าตัวน่าจะเข้าใจดีอยู่แล้วแท้ ๆ .....อุตส่าห์ Lv23 จนได้ แต่นั่นคือความแข็งแกร่งระดับนักผจญภัยฝึกหัด ยังลงดันเจี้ยนไม่ได้ ต้องตระเวนไปตามปาร์ตี้นักผจญภัยเพื่อศึกษาและเป็นเด็กฝึกหัดที่คนอื่นต้องช่วยคุ้มกัน ถึงจะใช้สกิลอันร้ายกาจได้คล่อง คิดได้เร็ว และมีเทคนิคอันน่าตกตะลึง..... แต่ก็ยังมีค่าสเตตัสของ Lv23

“ต่อสู้ด้วยค่าสเตตัสแบบนั้นมาตลอด.....ไม่ได้แข็งแกร่งขึ้นเลย.....”

มีเทคนิคระดับสูง และก็มีความสามารถในการตัดสินใจที่ไม่มีใครเลียนแบบได้เป็นตัวสนับสนุนการคาดเดาอันเฉียบแหลมจากความคิดที่ลึกซึ้งและรวดเร็ว เพราะงั้นถึงได้มีฉายาเป็น ‘ยอดนักดาบ’ ทั้งที่ค่าสเตตัสต่ำเตี้ยเรี่ยดินขนาดนั้น แต่ว่าเขาทั้งช้าและอ่อนแอ เพราะนั่นคือค่าสเตตัส Lv23 การเคลื่อนไหวน่ะอย่าว่าแต่ Lv30 เลย ถึงสู้กับ Lv40 ก็ไม่แพ้ แต่ว่าถ้าเจอ Lv50.....ถึงเทคนิคจะเหนือกว่ายังไง ค่า SpE ก็ตามไม่ทันอยู่ดี

“เพราะงั้นถึงตัดสินใจว่าจะปกป้อง! ทั้งที่ตัดสินใจจะปกป้องแล้วแท้ ๆ.....” “พวกเรากลับปล่อยให้ต่อสู้.....อยู่คนเดียว

ด้วยร่างกายที่เปราะบางขนาดนั้น.....ฉันน่ะ!" "ดันคิดไปเองว่าแข็งแกร่ง.....ถูกหลอกโดยที่มีค่าสเตตัสแบบนั้น" "ฮารุกะคุงบอกว่าไม่ได้เกี่ยวกับมัน ทั้งที่.....ไม่ได้เป็นแบบนั้นสักนิด"

พวกคาคิซากิคุงกับพวกโอดะคุงไม่ได้อยู่ด้วย แต่ก็โกรธกันน่าดู

"ร่างกายถึงขีดจำกัดแล้ว ค่าสเตตัสตามสกิลไม่ทันแล้ว....." "แต่ว่าที่ผ่านมา.....ที่ผ่านมา.....ทำไมกันล่ะ!" "ทั้งที่พยายามมากกว่าใคร.....ทำไมพวกเราถึงได้ทำเรื่องโหดร้ายขนาดนั้นกับฮารุกะคุง"

ได้แต่โกรธตัวเองกัน พวกเราไร้พลังก็เลยกดดันเขาซะขนาดนั้น เพราะงั้น.....เขาถึงได้พยายาม.....ทั้งที่อ่อนแอมาตลอด.....

"พอแล้ว.....พอได้แล้วละนะ....." "อื้อ ช่วยปกป้องมาตั้งเยอะแล้ว ไม่ต้องแข็งแกร่งขึ้นอีกก็ได้!" "ฉันจะแข็งแกร่งขึ้นเอง เพราะงั้น....."

เพราะงั้นให้มันจบแค่นี้เถอะ ไม่ต้องต่อสู้มากกว่านี้แล้วก็ได้ ฝืนพยายามซะขนาดนี้.....ฝืนจนร่างกายแทบจะพังเพื่อปกป้องทุกอย่างมาตลอดแล้วนี่

"ให้มันจบแค่นี้เถอะ ก่อนที่จะสายเกินแก้"

ฉันขอต่อสู้แทนคุณแอนเจลิกา ฮารุกะคุงน่ะใช้กระบองไม้เป็นอาวุธในการซ้อมต่อสู้ แต่ว่าเขาเอาจริง ฉะนั้นจะตั้งใจบอกให้ได้เลยว่า พอได้แล้วละ

“ลุยละนะ หรือน่าจะบอกว่า เข้ามาทีละคนมันจะดีรึ? เอ่อ.....พวกคุณจักรพรรดิดันเจี้ยนไม่ต้องมาต่อคิวก็ได้! ที่ผ่านมาเราก็โดนซัดจนน่วมอยู่แล้ว!! อื้อ อยากจะซ้อมคนมากขนาดไหนกันน่ะ! อ๊ะ สาวเอลฟ์คนน้องเพิ่งออกศึกครั้งแรก จะมีอะไรแพลมให้ดูไหมนะ.....ใส่เกราะนี่นา! ไม่มีวับ ๆ แวม ๆ มาโชว์แบบนี้ ความหวังกับความฝันของพวกเด็กหนุ่มมัธยมปลายเป็นต้องพังหมดเลย..... ราวนั้น?”

เพราะงั้นฉันจะไปก่อน แล้วทุกคนก็วนรอบเอา.....ทุกคนน่ะอยากจะบอกว่าพอได้แล้ว ที่ผ่านมาขอบคุณมาก หลังจากนี้พวกเราจะเป็นคนปกป้องเอง!

“อืม.....เอาละนะ ฮารุกะคุง.....”

เพราะงั้น.....จะไม่ร้องไห้จนกว่าจะจบ เอาจริงแล้ว ฉันเร่งความเร็วจนระยะห่างหายไป ทำให้เขาอยู่ในสภาพที่หนีไม่พ้นเพื่อบอกให้รู้ว่า ฮารุกะคุงช่วยปกป้องจนฉันแข็งแกร่งขึ้น

ไม่เป็นไรแล้วละ เพราะงั้น.....อ้าว?

“”“.....เอ๋?”””

ช้า เขาช้าจนแทบสิ้นหวัง ขนาดมีเทคนิคขั้นสูงกับปฏิกิริยาตอบสนองอันน่าตกตะลึง แต่การเคลื่อนไหวของร่างกายกลับช้ามาก.....ทั้งที่เป็นแบบนั้นกลับไม่โดน?

“”“ทำไมกัน!”””

ไม่โดนเลย แค่นิดเดียวเองแท้ ๆ .....แต่เข้าไม่ถึง เตรียมใจใช้ตัวพุ่งชนด้วยซ้ำ แต่ไม่แฉลบเลยสักนิด ทั้งที่มองเห็นและ

ช้ามาก แต่ว่าไม่โดน อย่างกับภาพสโลว์โมชั่นแน่ะ

การตอบโต้ก็ช้า เป็นท่าฟันที่ช้าแถมยังเห็นการโจมตีได้ชัดเจน มองเห็นแบบเต็มตา มีการเคลื่อนไหวแบบเตรียมการล่วงหน้าไว้ด้วย คาดเดาการเคลื่อนไหวออกอยู่แล้ว ดังนั้นจึงหลบและฟันสวนไป.....แต่รู้ตัวอีกทีก็โดนไล่ต้อน โดนหวดจนน่วมไปหมด?

“อ้าว?” “””หัวหน้าห้องตั้งใจสู้หรือเปล่าน่ะ?”””

แต่ถึงพวกเราจะเปลี่ยนตัวกัน ทุกคนก็แพ้ราบคาบหมดอยู่ดี ขนาดเข้าไปทีละสองคนหรือสามคน.....ก็โจมตีไม่โดน สุดท้ายพวกเราเข้าไปพร้อมกันหมดแล้วก็โดนอัดน่วมทุกราย

“””เอ๋?”””

ไม่ว่ายังไงก็อ่อนแอ มันเป็นการรุกรับที่มองเห็นได้ชัดเจน ทั้งช้าและไม่มีความเฉียบขาด ไม่มีปัจจัยที่พวกเราจะแพ้ได้เลย แต่ทุกคนกลับโดนอัดน่วมในสภาพที่ไม่เข้าใจ ถึงกระนั้นก็ยังอ่อนแออยู่ดีนั่นแหละ.....แต่ก็เอาชนะไม่ได้ มองเห็น ตอบโต้ได้ ความเร็วก็เหนือกว่า.....แต่กลับโดนอัดน่วมอยู่ข้างเดียว

“””เอ๋?””” “เหนื่อยหน่อยนะ อื้อ เป็นการซ้อมได้ดีทีเดียว? ก็คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นน่ะไม่ปรานีกันเลย! อื้อ ก่อนการฝึกซ้อมเราเน้นการมีชีวิตรอดเป็นสำคัญ แต่มันดันเกินเลยจนแทบจะข้ามเส้นตาย ได้แต่โดนจ้องมองด้วยสายตาเศร้า ๆ อย่าว่าแต่จังหวะเล็กจังหวะน้อยเลย เราพลาดหมดกระทั่งจังหวะหลัก แล้วก็โดนยำอยู่ข้างเดียวจนไม่

© Saku Enomaru

คิดว่าเป็นการฝึกแล้ว อื้อ เพราะงั้นขอลองเป็นฝ่ายยำเองดูบ้าง”

โดนอัดซะน่วมไปหมด ทุกคนตัดสินใจแล้ว ดังนั้นจึงเอาจริงเพื่อที่จะกล่าวคำ “ขอบคุณ” แต่ว่าต้องร้องไห้กันซะแล้ว เอาชนะไม่ได้ก็ช่างเถอะ แต่ว่าต้องแข็งแกร่งขึ้น เอาชนะไม่ได้ก็จริง.....แต่ว่าอ่อนแอลงอย่างหนักไม่ผิดแน่

“””เมื่อกี้นี้มันอะไรกัน!”””

คงทำอะไรบางอย่างที่ไม่มีใครคิดทันเพื่อเป็นการกลบเกลื่อนเท่านั้นแหละ ที่จริงยังคงอ่อนแออยู่ตั้งแต่ตอนมายังต่างโลก ต่อสู้ในสภาพอ่อนแอมาตั้งแต่ตอนที่อยู่ในป่านั่น เพราะงั้นพวกเราถึงต้องแข็งแกร่งขึ้น

ป่านนี้พวกคาคิซากิคุงกับพวกโอดะคุงเองก็น่าจะกำลังฝึกซ้อมกันอยู่ พวกเราเองก็.....หยุดร้องไห้แล้วฝึกซ้อมเถอะ เพราะงั้นตอนนี้.....ขอแค่.....นิดเดียว

“””สุดท้ายแล้วไอ้นั่นคืออะไรกันแน่!”””

พอกลับถึงโรงเตี๊ยม ฮารุกะคุงก็ทำอาหารทันที จะคาใจกับไอ้นั่นมันก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้.....ก็นั่นมันเนื้อย่างที่ทำแบบบาร์บีคิวเซียวนะ! เตรียมน้ำซอสเอาไว้ด้วย!!

“คิดว่าคงเป็นการดักทางหรือไม่ก็มีการคำนวณอะไรเอาไว้สักอย่าง.....” “แต่ขนาดทุกคนรุมก็ยังต้อนไม่จนมุม!”

เอาเนื้อหมักซอสแล้วขยำ.....น่าจะบอกว่าที่เริ่มขยำเนื้ออยู่คือหัตถ์มารต่างหาก

“อย่างน้อยวิชามายาก็ไร้ผลหมดแล้ว ไอ้นั่นน่าจะเป็น

กระบวนท่าหรือไม่ก็เทคนิค”

ทาน้ำมันไปด้วย ทำรอยย่างบนตาข่ายเหล็กไปด้วย เตรียมการไว้พร้อมเชียว ค่อย ๆ มีควันลอยขึ้นมา.....มีการระบายอากาศด้วยการใช้เวทมนตร์ ‘ฉวยจับ’ ช่วยเอาควันออกไปด้วย!

“ยังไงไม่รู้สิ.....ถูกชี้นำการเคลื่อนไหวหรือเปล่า?” “นั่นสิ รู้สึกว่าเคลื่อนไหวลำบากชอบกล!”

ใช่แล้ว ผักกับเห็ดเองก็สำคัญ ถึงจะหั่นหนาแบบดูลวก ๆ แต่นั่นแหละจุดสำคัญ

“แต่ว่า ขนาดสายสถานะผิดปกติก็ไร้ผลหมดเลยนะ” “ใช่ ทั้งเวทมนตร์และสกิลไม่ได้ผลเลย” “ทั้งที่คิดว่าน่าจะโดนแต่กลับหนีรอดไปได้”

อ๊า กำลังย่างเสียงดัง ซู่ ซู่! เนื้อ เนื้อเชียวนะ! น้ำซุปเนื้อเสียงดังฟู่!

“”””หัวหน้าห้อง!”””

โดนโกรธจนได้ แต่ทุกคนน่ะไม่ไหวแล้ว หันหลังกันหมด ฉันก็มองดูอยู่ตลอด.....แบบเจียนจะร้องไห้ มีแอปเปิ้ลกับกระเทียมสไลด์ด้วย จำไม่ได้เหมือนกันว่าเมื่อไหร่ แต่เคยคุยถึงวิธีทำน้ำซอสสูตรลับประจำบ้านจากฮารุกะคุงตอนที่ยังไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น.....อุตส่าห์จำได้แล้วยังช่วยทำให้อีก เหมือนได้ของที่หายไปกลับคืนมาแล้ว

“อา กลิ่นร้ายกาจ!” “”””แค่ได้ยินเสียงก็น่าอร่อยแล้ว!”””

แหม พวกเด็ก ๆ เองก็กลืนน้ำลายไปด้วย จ้องมองเนื้อย่างกันอยู่เงียบ ๆ พวกคาคิซากิคุงตามกลิ่นกลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ แถมยื่นถังออกมารออยู่อีก

ไม่รู้ว่าคิดอะไร แต่ถึงถามไปก็คงหลบเลี่ยงอยู่ดี เพราะฮารุกะคุงชอบทำหน้าตาเฉยตอนมีเรื่องเดือดร้อน ไม่ยอมบอกอะไรกันเลย เวลาปกติก็ไม่ค่อยพูดอะไรอยู่แล้วด้วย

“ย่างสุกแล้ว จะแย่งกันกินก็ได้อยู่หรอก แต่ส่วนนี้เป็นของเด็กกำพร้า ฉะนั้นอย่ามาแย่งก็แล้วกัน.....ลูกทานุกิน่ะไปทางโน้นเลย! ข้าวสวยมีเต็มหม้อกินกันได้ตามใจชอบ แต่เนื้อมีแค่สองร้อยกิโลกรัมเท่านั้น.....เพราะงั้นก็จงแย่งกันซะ? ราวนั้น?”

ถ้าอยากถามให้รู้อะไรแน่ชัดก็ต้องเอาชนะฮารุกะคุงเท่านั้น สักวันหนึ่งต้องชนะฮารุกะคุงให้ได้ พวกเราแข็งแกร่งขึ้นแล้ว ไม่ต้องห่วง วันนั้นต้องมาถึงแน่ แต่ฮารุกะคุงก็คงไม่ยอมตัดใจจนกว่าจะถึงตอนนั้นเหมือนกัน เพราะงั้นไม่ยอมบอกอย่างแน่นอน

“”””กินเลยนะคร้าบ/ค้า!”””

กรี๊ดดดด.....ง่ำง่ำ.....ง่ำง่ำ.....ง่ำง่ำ เอ๊อก.....ง่ำง่ำ (ฮือ)

อร่อยจนน้ำตาไหลพราก ไม่มีใครพูดอะไรอีกต่อไปแล้ว พอท้องอิ่มทุกคนก็นึกถึงการแช่น้ำร้อน พวกเด็ก ๆ เองก็กินกันเต็มที่ ส่วนพวกเรา.....เอาไว้ค่อยทำอะไรทีหลังก็แล้วกัน!

“อร่อยจังเลยเนอะ” “””เนื้อย่างนี่มันอาวุธชัด ๆ!””” “โดนการโจมตีประสานด้วยเนื้อย่างกับข้าวสวยแล้วก็ผักซะแล้ว” “พอคิดดูให้ดี ๆ คนละหนึ่งกิโลกรัมนี่มันน้อยไปนะ...” “แย่งกันกินจนไม่รู้ตัวกันละสิ.....วันมอร์เซ็ท?” “””วันมอร์เซ็ท! วันมอร์เซ็ท! วันมอร์เซ็ท!””” “””วันมอร์เซ็ท♪ วันมอร์เซ็ท?”””

พวกเด็กกำพร้าน่ะไม่ต้องวันมอร์เซ็ทก็ได้ ของแบบนั้นยังเร็วไปสำหรับเด็ก

“””เหวอออ.....”””

นอกจากนี้หลังอาบน้ำเสร็จหมาด ๆ ก็เจอเรื่องน่าดีใจจนต้องตกตะลึง คุณแอนเจลิกากับคุณเนเฟอร์ติริเอาของมาแจกจ่ายให้ตรงจุดเปลี่ยนเสื้อผ้า

“เปลี่ยนดีไซน์เรียบร้อยแล้ว จีบบางน่ารักขึ้นแบบสุด ๆ!” “ถักลายลูกไม้แบบนี้มันเกินเทคโนโลยีสมัยใหม่ด้วยซ้ำ นี่มันงานศิลปะแล้ว” “””น่ารัก!!”””

มันคือชุดชั้นในครบเซ็ท (รุ่นปรับปรุง) จากฮารุกะคุง เคยลองสวมไอ้นี่แล้วก็เสนอข้อควรปรับปรุงไป ดูเหมือนจะคำนึงถึงการวัดบราเซียร์ในครั้งที่สองด้วย สวมใส่สบายสุด ๆ จนทำเอาลืมไปเลยว่าใส่บราอยู่ กระทั่งตอนต่อสู้ก็ยังลืมตัวตนของหน้าอกไปเลยด้วยซ้ำ

แล้วนี่คือรุ่นปรับปรุง ถ้าเรียกร้องให้ปรับปรุงอะไรมากกว่านี้อีก ก็คงทำบราชั้นเลิศที่พัฒนากว่าเดิมมาให้! คงเป็นบราแห่งความสุขที่แค่ได้ใส่ก็มีความสุขแล้ว

“สุดยอดมากเลย!” “เนื้อผ้ายืดหดเปลี่ยนแปลงได้ทั้งหมด ส่วนที่ประกบติดก็มีแท็กให้” “””แม้แต่สายบราก็ยังเป็นลายลูกไม้.....นี่มันชุดชั้นในเผด็จศึกชัด ๆ!!”””

ใช่เลย.....ที่อีกฝ่ายต้องเผด็จศึกมีแค่มอนสเตอร์ ในแง่หนึ่งก็กล่าวได้ว่าเผด็จศึกอยู่ทุกวันละนะ

ถูกแล้ว พวกคุณแอนเจลิกาเอาบรารุ่นปรับปรุงใหม่ หรือก็คือบรากับกางเกงในที่มีเอฟเฟกต์บาร์เรียร์เวทมนตร์ใช้ฉุกเฉิน MkII มาแจกจ่ายให้ ทำออกมาได้สุดยอดมาก รูปลักษณ์น่ารักงดงามหรูหรามีระดับ สวมใส่แล้วสบายสุด ๆ! ทำด้วยเทคโนโลยีชั้นแนวหน้าที่เหนือกว่าทุกโลก เป็นสมบัติล้ำค่าที่ผสมผสานวิชาฟิสิกส์เข้ากับเทคนิคการตัดเย็บและเทคนิคด้านเวทมนตร์!

“แต่ว่า บางทีไอ้นี่.....เอาเทคโนโลยีของบิกินี่อาเมอร์มาใช้หรือเปล่านะ?” “ดูเหมือนจะเป็นชุดชั้นในที่น่าจะปลอดภัยจนกว่าจะถึงขีดจำกัด เพราะปรับลดความสามารถเขตอาคมลง” “ไอ้ที่จะเริ่มทำงานตอนเสื้อผ้าหรืออุปกรณ์เกิดการฉีกขาดน่ะเหรอ?”

พอเกราะกับเสื้อผ้าถูกทำลายก็เท่ากับชีวิตตกอยู่ในภาวะเสี่ยง สถานการณ์แบบนั้นจะยังมีชุดชั้นในเหลือไว้เพื่อช่วยป้องกันตัว.....สถานการณ์แบบนั้นไม่น่าจะไหวมั้ง?

“จะเริ่มทำงานตอนเกราะถูกทำลาย เสื้อผ้าข้างใต้เกราะฉีกขาด พลังป้องกันตกฮวบ.....ปกติแล้วมันน่าจะช่วยเสริมความแข็งแกร่งมากกว่านะ” “””ถ้ามีอันตรายก็ต้องต่อสู้ที่ดัน-

เจี๊ยนในสภาพชุดชั้นในน่ะสิ!?"""

แต่มันน่ารักแล้วก็สวยด้วย เตรียมให้กระทั่งของสำหรับผลัดเปลี่ยน มีบราสองชิ้นกับกางเกงในห้าตัว จัดมาเป็นเซ็ตที่มีลวดลายเข้ากันแต่ดีไซน์ต่างกัน นอกจากนี้ถ้าไม่พอใจก็ยังคิดเรื่อง MkII เวอร์ชั่นปรับปรุงใหม่เอาไว้แล้วด้วย MkIII ของพวกคุณแอนเจลิกาที่ใช้ปัญญาทำขึ้นด้วยเทคโนโลยีระดับปฏิวัติ เบาสบายยิ่งกว่า MkII เสียอีก แต่ว่า.....การวัดตัวก็พัฒนาอย่างก้าวกระโดด ดูเหมือนจะใช้คุณหัตถ์มารได้แบบก้าวข้ามไปถึงอีกฝั่งของนรกมาแล้ว อืม ปรึกษากับคุณแอนเจลิกาสินะ

"""น่ารัก♪""" "สวยจังเลย"

แต่ตอนนี้ดีใจจนเริ่มเอามาอวดกันใหญ่ มีซุดนอนบาง ๆ ที่ร้องขอมาตลอดด้วย ถ้าแค่ให้พวกคุณแอนเจลิกาใส่ก็ชื้ใกงไปหน่อย!

จริงสิ นี่คือแต่ละวันที่ชายแดน ทุกวันพอกลับมาก็จะเป็นแบบนี้ได้กินข้าวอร่อย ๆ ได้ถกกันตามประสาผู้หญิงในห้องอาบน้ำ คุยกันเรื่องชุดชั้นใน แล้วพรุ่งนี้ก็พยายามกันต่อในดันเจี้ยน กลับมาถึงชายแดนแล้ว ทุกคนได้กลับมาที่นี่พร้อมหน้ากัน

"หวา กางเกงในกระชับติดก้นเลย รัดแน่นแต่กลับไม่รู้สึกอึดอัด!" """ไอ้นี่มีความเป็นเวทมนตร์ยิ่งกว่าเวทมนตร์ของต่างโลกเสียอีก!"""

คุณจอมเวทที่วาร์ปมายังต่างโลก ใช้เวทมนตร์อันอ่อนโยนช่วยเตรียมที่นอนอันอบอุ่นกับชุดชั้นในและเสื้อผ้าน่ารัก ๆ

พร้อมกับอาหารอร่อย ๆ ให้ นั่นคือเวทมนตร์เพื่อทำให้ทุกคนมีความสุข แต่ดีไซน์น่าเกลียดไปหน่อยนะ

เพราะงั้นก็อยากพูดให้ได้เลยว่า "ไม่ต้องสู้แล้วก็ได้" การต่อสู้เป็นเรื่องไร้สาระ อุตส่าห์ใช้เวทมนตร์ที่อ่อนโยนขนาดนี้ได้แท้ ๆ น่าเสียดายออก จะต่อสู้มากกว่านี้ไม่ได้นะ ก็แหม.....ถึงขีดจำกัดแล้วนี่นา

เพราะงั้นพวกเราต้องเข้มแข็งขึ้น เพื่อฮารุกะคุงที่เกินกว่าขีดจำกัดตัวเองไปแล้วจะได้อุ่นใจ เพียงแค่นั้นก็พอแล้ว นั่นคือเป้าหมายของพวกสาว ๆ มาตั้งแต่แรก เดิมทีฮารุกะคุงคงอยากอยู่เงียบ ๆ สบาย ๆ มากกว่า.....อืม ขืนปล่อยให้อยู่เงียบ ๆ มีหวังเตร็ดเตร่ไปทั่วประเทศแล้วสังหารหมู่อีกแหงเลย

ดูเหมือนคนที่ยุ่งยากและมีสกิลอันตรายจะวินิจฉัยได้ว่าเป็นเรา

วันที่ 80 ตกดึก โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

พอเอา 'มงกุฎแห่งปัญญา InT, Min เพิ่ม 30% การควบคุม (ระดับสูง) มนตรา (ระดับสูง) ใส่ได้สามชิ้น' มาทำเป็นมิธริล ก็ประสิทธิภาพดีขึ้นเป็น 'รัดเกล้าเสริมปัญญา InT, Min เพิ่ม 40% การควบคุม (ระดับสูง) มนตรา (ระดับสูง) ใส่ได้ห้าชิ้น' พอลองใช้ในการต่อสู้จริง ไม่ได้รู้สึกว่าเปลี่ยนไปนัก แต่พอประลองกับพวกคุณหัวหน้าห้อง กลับควบคุมเก่งขึ้นอย่างผิด

คาด.....เอฟเฟกต์สโลว์โมชั่นก็เพิ่มขึ้นเยอะด้วย

นึกถึงเวทมนตร์ 'โยกย้าย' นอกเหนือจากจะเดินหน้าเป็นเส้นตรงแล้วมันยังหยุดได้ในระยะทางที่น้อยสุด ๆ ดังนั้นมันเลยเป็นการเคลื่อนไหวที่เรียบง่าย ความเร็วก็ตกง่าย.....แต่ในทางกลับกัน โยกย้ายแค่นิดเดียวก็ทำให้พวกคุณหัวหน้าห้องเสียจังหวะได้แล้ว อื้อ แต่ถูกพวกคุณหัวหน้าห้องซุดเกราะอัดน่วมอยู่ดี!

"เอาเถอะ แค่เพ่งสติตอนใช้งานก็ควบคุมได้สบายขึ้นพอสมควร"

ควบคุมอย่างสมบูรณ์แบบไม่ได้ ถ้าหากใช้ 'โยกย้าย' ได้อย่างสมบูรณ์แล้ว แบบนั้นมันก็จะโกงเข้าขั้นไร้เทียมทาน ขืนมีสกิลแบบนั้นอยู่ โลกน่าจะจบสิ้นไปนานแล้วละ

"เดิมทีเวทมนตร์มิติเป็นสกิลที่หายากสุด ๆ เป็นไปได้น้อยที่จะถูกขัดขวาง.....แต่อยากขอร้องว่าอย่าทำให้โดนซ้อมจนน่วมจะได้ไหม?"

ใช่แล้ว เพ่งสมาธิเพื่อควบคุม การเคลื่อนไหวจึงหยุดก่อนที่จะโยกย้าย น่าจะบอกว่าถ้าไม่หยุด แรงเฉื่อยจะเร็วขึ้น และหลังจากใช้งาน ร่างกายก็จะพังหมด ดังนั้นจึงต้องเก็บไว้เป็นทีเด็ดก้นหีบ วิธีการใช้งานเพื่อไม่ให้ถูกอ่านทางออกก็สำคัญ.....พวกคุณหัวหน้าห้องพยายามไล่ล่ากันใหญ่ คงไม่เข้าใจหรอกว่าทำไมถึงแพ้ อื้อ เป็นเพราะตั้งใจมากก็เลยเหลื่อมกันอยู่จนเสียท่า อาหารค่ำเป็นเนื้อย่าง กว่าจะได้กินทำเอายุ่งน่าดู เลยไม่มีเวลา

อธิบายให้กระจ่าง

"แต่ว่า คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะปรับตัวเข้ากับเวทมนตร์ 'โยกย้าย' ได้ แม้แต่คุณสาวนักเต้นก็อ่านทางออก ทำไมถึงปรับตัวเข้ากับ 'โยกย้าย' ได้นะ? ไอ้นั่นมีจุดอ่อนตรงไหนเหรอ? สิ้นเปลืองพลังสุด ๆ ใช้ต่อเนื่องลำบาก ปัญหาอยู่ที่ตอนนี้ตัวเองยังจับระยะไม่ได้.....ไอ้นั่นเป็นสกิลที่ใช้งานไม่ได้งั้นเหรอ?"

ใช่แล้ว พวกคุณหัวหน้าห้องถูกปั่นหัวเล่น แต่คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะปรับตัวได้ในทันที ส่วนคุณสาวนักเต้นเองก็อ่านทางออก ดังนั้นถ้าเชื่อมั่นมากเกินไปอาจติดกับดักจนถูกดักเล่นงานซะเอง ท่าที่ไม่เข้าใจถึงจุดอ่อนน่ะ มันน่ากลัวจนเอามาใช้ในการต่อสู้จริงไม่ได้

"ดักทางล่วงหน้า ด้วยพลังเวท น่ะ การเคลื่อนไหวเรียบง่าย ค่ะ" "ปลายเท้า เข่า ทิศทาง ไม่มีปิดบังเลย"

มองจังหวะใช้งาน 'โยกย้าย' ด้วยการมองพลังเวท จากนั้นทำให้จังหวะเหลื่อมแล้วโจมตี ทั้งระยะและการหายตัวไปมันแค่พริบตาเดียว แต่เพียงแค่นั้นก็จับได้แล้ว เผลอหันปลายเท้าไปยังทิศทางที่จะเคลื่อนย้ายโดยไม่รู้ตัว ถ้าเดานิสัยออก ต่อให้ใช้แผนเด็ดยังไงก็เท่านั้น ถ้ามีสมาธิเกินไปหรือการควบคุมซับซ้อนเกินไปก็จะถูกอ่านความคิดออก

"ต้องเปลี่ยนทิศทางการเคลื่อนที่เป็นวงกลมได้อย่างอิสระเหมือนกับคุณสาวนักเต้น ไม่งั้นการใช้โยกย้ายหลังจากเคลื่อนที่เป็นเส้นตรงมันจะอันตราย?" (ดุ๋ยดุ๋ย)

ถึงหลอกพวกสาว ๆ ที่เพิ่งเห็นเป็นครั้งแรกได้ แต่ถ้าถูกมองออก วิชาแบบนี้มันก็อันตรายเกินไป อื้อ ได้แต่รอให้ถูกซ้อมจนน่วมเท่านั้นเอง! ถึงยังไงถ้าอ่านทางด้วยสกิล 'เห็นอนาคต' กับ 'ดวงตารอบรู้' ก็สามารถคำนวณการกระทำของอีกฝ่ายได้อย่างรวดเร็วด้วย 'ปัญญา' ลำพังแค่นั้นยังก้าวข้าม SpE ที่ต่างกันอยู่ไม่ได้ แต่ถ้าตั้งใจใช้ 'โยกย้าย' ก็อาจพอจะหักมุมได้ ต้องคำนึงถึงเรื่องค่าสเตตัสเอาไว้ก่อน

เพราะมันคือการต้มตุ๋น ต้องมองไพ่ในมืออีกฝ่ายให้ออก พอคำนวณแล้วก็ปรับให้เข้ากัน แล้วก็หายตัวไปต่อหน้าหรือทำให้อีกฝ่ายเสียจังหวะได้ อื้อ คราวนี้สงสัยจะได้ฉายา 'นักต้มตุ๋น' มาแน่ แต่ถ้าเอาชนะได้ ถ้าต่อสู้ด้วยไอ้นั่นได้ ถ้าไม่โดนซ้อมจนน่วมมันก็ถือว่าดีแล้ว!

"ปรับปรุงด้วยการฝึกซ้อมและต่อสู้จริง ขณะเดียวกันก็ตามหาอุปกรณ์ดี ๆ บางอย่าง แล้วก็หาทางกลบเกลื่อนกับเสริมพลังเท่านั้น แต่พวกคุณหัวหน้าห้องจะยอมถูกหลอกไหมนะ? อื้อ เอาชนะไม่ได้ แต่ไม่เห็นจะมาพูดอะไรเลย ถึงจะร้อนรนไปก็เสี่ยง รอดูเฉย ๆ ก่อนก็แล้วกัน?" "ค่ะ แต่อุปกรณ์สวมใส่นี่ไม่ได้เลยค่ะ" "เข้าใจ แล้วค่ะ แต่อุปกรณ์สวมใส่นี่ห้ามเลย!!" (ดุ่ยดุ่ย!!)

สมาคมสตรีดูเหมือนจะจบเร็ว ไม่มีงานพิเศษที่ต้องรีบทำด้วยสิ ทุกคนเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ขึ้นจากน้ำร้อนมาหมาด ๆ น่าจะได้ผ่อนคลายแบบสบาย ๆ .....แต่ขยับตัวไม่ได้ อื้อ ถูกจับมัดอยู่งั้นรึ?

"อาศัยซ่องโหว่ เล่นคนรัก? ก็นะ ดูน่าลักมาก ค่ะ!" "เดี๋ยว เอาคำว่าคนรักเป็นรวมกับคำว่าลักได้ยังไงกันน่ะ คนรักกับคนน่าลักตัวไปทำลามกนี่มันคนละคนกันแล้วนะ!"

นึกขึ้นได้ว่าตอนที่เอา 'มงกุฎแห่งปัญญา' มาทำให้เป็นมิธริล ก็มีการเอาหนึ่งในอุปกรณ์สวมใส่ที่ถือว่าเป็นการต้านระดับความพึงใจที่ถูกผนึกไว้อย่าง 'โซ่ของโพรมีธีอุส ผูกมัด ทำให้ความสามารถทุกอย่างไร้ผล' มาทำให้เป็นมิธริลด้วย ทำไมน่ะหรือ ก็เพราะโซ่นี้เคยเอาไว้ใช้ควบคุมคุณสาวนักเต้นน่ะสิ ทั้งที่ถูกพันธนาการไว้ในศาสนจักร ไม่ได้เป็นอิสระมาตลอด แต่เราก็ยังใช้โซ่นี่ไปพันธนาการซ้ำอีก หลังจากนั้นมีการปลดปล่อยให้เป็นอิสระก็จริง แต่ก็ต้องถูกทำให้เชื่อฟังแบบบีบบังคับ ดังนั้นตราบใดที่เรายังมีอุปกรณ์สวมใส่ที่ใช้พันธนาการได้อยู่ในครอบครอง เจ้าตัวก็คงไม่มีความรู้สึกที่จะกลายเป็นอิสระจากใจจริงได้หรอก

นอกจากนี้ถ้าเป็นคุณสาวนักเต้นละก็ มีอุปกรณ์สวมใส่เป็นโซ่ คิดว่าคงใช้งานมันได้ก็เลยทำให้เป็นมิธริล 'โซ่เทพของโพรมีธีอุส[7] ALL เพิ่ม 30% ยืดหดได้ พันธนาการ ผูดมัด ทำให้ความสามารถทั้งหมดไร้ผล +ATT' กลายเป็นอุปกรณ์สวมใส่ขั้นสูงไปแล้ว อื้อ พอคิดว่าอย่างนั้นแล้วมอบให้.....ร.....เราก็ถูกมัดซะแล้ว!

---

[7] ระหว่างโซ่ของเก่ากับของใหม่ ต้นฉบับญี่ปุ่นมีคันจิต่างกันแค่คำเดียวจริงๆ プロメテウスの鎖 (Prometheus no kusari) → プロメテウスの神鎖 (Prometheus no shin-sa)

“อื้อ ไอ้นี่เป็นอุปกรณ์สวมใส่ที่ดี..... ว่าแต่ ใช้คุณ ‘หัตถ์มาร’ ไม่ได้ ใช้ ‘โยกย้าย’ ก็ไม่ได้ด้วย!”

“เป็นอาวุธที่ทำให้คู่ต่อสู้ที่มีสกิลอันตรายและยุ่งยาก หมดพลังได้ในทันที ค่ะ (ฮิฮิ)” “ใช้เวทมนตร์ ไม่ได้แล้ว ใช่แล้ว ที่เหลือคงเข้าใจนะคะ (ฮิฮิ)”

แต่รู้สึกว่า ‘เกิดใหม่’ ยังใช้ได้ผลอยู่ ‘กามราชา’ ก็ไม่ได้หมดสภาพ สรุปก็คือทำให้เวทมนตร์และสกิลภายนอกร่างกายไร้ผล? เราถูกผลักลงกับเตียงในสภาพที่โดนโซ่มัดไว้ ‘คทาอิกดราซิล’ กับ ‘ผ้าคลุม’ ถูกปลดออกก่อน จากนั้นอุปกรณ์อื่น ๆ ก็ค่อย ๆ ถูกปลดตามจนเหลือแค่ ‘เสื้อผ้า’ เท่านั้น เรากำลังจะโดนทำแบบเดียวกับในโดจินโป๊!

ด้านบนถูกครอบคลุมด้วยผิวสีอำพันที่โผล่ออกมา มองเห็นผิวได้จากแขนเสื้อชุดนอนอันบางเฉียบสีขาวตัวสั้นกับชุดชั้นในเซ็กซี่สีขาว ส่วนอีกคนตรงด้านล่างสวมชุดชั้นในเซ็กซี่สีดำเนื้อหนังผิวขาวอวบ กำลังเอาเรือนร่างอันสวยสดงดงามมาถูไถขึ้นคร่อมเรา นี่มันกลยุทธ์รุมตีกระหนาบเด็กหนุ่มมัธยมปลายชัด ๆ!

“เดี๋ยวสิ อ้ากกก! อย่างน้อยก็ฟังกันก่อน!” (ไม่เอา, ขวับขวับ)

สวมเวทถูกปลดออก แต่เอฟเฟกต์ที่มีต่อภายในร่างกายไม่ได้หายไปไหน แต่ไม่มีอุปกรณ์สวมใส่แล้ว!

“ก็บอกว่า.....” (จุ๊บจุ๊บ♥) “ไม่มีแม้กระทั่งคำตอบกลับ

มาเลย!"

ความสามารถของเกิดใหม่ยังมีผลอยู่ ถ้าหากการคืนชีพอันไม่สิ้นสุดนี่คือมาตรฐานของเด็กหนุ่มมัธยมปลายละก็..... เหล่าเด็กหนุ่มมัธยมปลายทั่วโลกคงไม่มีเวลาไปโรงเรียนแล้ว! เล่นงานกันอย่างโหดร้าย 'กามราชา' น่าจะยังส่งผลอยู่ ถ้าอย่างนั้น 'โซ่เทพของโพรมีธีอุส' ก็น่าจะไม่ส่งผลต่อเอฟเฟกต์ภายในร่างกายจริง ๆ ถึงใช้สกิลจากภายนอกไม่ได้ แต่ถ้าทำศึกยืดเยื้อก็ยังพอได้อยู่ แต่ว่าตอนนี้มีการจู่โจมที่ทั้งนุ่มนิ่มและอันตรายผุดมาเป็นระลอกคลื่นทั้งบนและล่าง เด็กหนุ่มมัธยมปลายโดนรุมจู่โจมอยู่ ขืนเป็นแบบนี้อีกไม่นานก็คงแตกพ่าย ถึงฟื้นตัวได้แต่ MP ก็ลดอยู่ดี!

"เดี๋ยว" (ง่ำ♥) "ก็บอกว่าฟังก่อน" (แผลบแผลบ♥)

ที่กางเกงยังมี 'ถุงผ้า' อยู่ เพราะงั้นเลยค่อย ๆ ยื่นแขนเหยียดปลายนิ้วออกไปหาถุง ท่ามกลางสภาพที่ถูกก้อนเนื้ออันเย้ายวนกดทับทั้งด้านบนและด้านล่าง ใช่แล้ว ในนั้นมี 'ถุงมือ' ที่ถอดออกระหว่างทำงานเสริม!

"เดี๋ยว ก็บอกว่า" (แผลบ♥) "อึก" (จ้วบ♥)

มีก้อนกลม ๆ เด้งดึ๋งสองก้อนดิ้นยุกยิกไปมาบนท้อง โดยที่ต้นขามีอีกสองก้อนกระเพื่อมดึ๋งดั๋งอยู่ด้วย ใช่แล้ว ภาพที่มองเห็นจาก 'ดวงตาราจิน' โคตรอันตราย เด็กหนุ่มมัธยมปลายอยู่ในภาวะเสี่ยงใกล้จะสูญพันธุ์แล้ว!

เอาใบหน้ามาซุกตรงต้นขา แต่ก็ทำให้เสน่ห์นั่นไร้ผล

ด้วยจิตใจอันหนักแน่น มีการเลียไปมานิดหน่อยขณะที่ยื่นมือเข้าหาถุงผ้า ขยับปลายนิ้วอย่างระมัดระวังไม่ให้รู้ตัว แล้วค่อย ๆ ดึงเข้ามาหาตัว

“อ๊ะ! ทำอะไร.....เหวออออ!”

เอามือล้วงเข้าไปในถุงได้สำเร็จ แต่คุณสาวนักเต้นดันรู้ตัวก่อนแล้วพยายามรั้งมือเราไว้ แต่สุดท้ายก็เล็งตรงกางเกงในแสนสวยนั่น แล้วปล่อยเพลิงโลกันตร์แห่งการแก้แค้นอันแสนสุขไปตามปลายนิ้ว ฝ่าด่านเข้าไปโดยเปลี่ยนจาก ‘เพิ่มการรับรู้สัมผัส’ มาเป็น ‘วิชาราคะ’ ตามด้วยเวทมนตร์ ‘สั่นสะเทือน’ ถ้าเป็นถุงมือที่มือขวา ‘ถุงมือความขัดแย้ง (ขวา) ทำให้การป้องกันทางกายภาพและเวทมนตร์ไร้ผล’ ละก็ สามารถทำให้ไร้ผลได้กระทั่งสิ่งที่มีเอฟเฟกต์ทำให้ไร้ผล!

“กรี๊ด ว้าย อ๊ายยย..... (ตุบ♥)”

ใช่แล้ว พลิกสถานการณ์ได้เรียบร้อย!

(ไม่นะไม่นะ)

คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะน้ำตาเล็ด ย่อตัวลงพร้อมกับตัวสั่น ใช้สายตาจ้องมาด้วยสายตากำลังหวาดกลัว?

“คุณเทนทาเคิล คุณหัตถ์มาร จัดการให้มันจบ ๆ กันไปเลย! ราวนั้น?” “ม.....ไม่ ไม่ไหวไม่ไหว ไม่นะ อ๊า.....อั๊ก (ตึง♥)”

วันนี้ก็ยังเป็นการต่อสู้อันไร้หัวใจ แต่ความสงสารก็ไม่ได้มีไว้ในเรื่องกาม ถ้าอยากหื่นก็ต้องหื่น เพราะงั้นหื่นเลยละกัน! ใช่แล้ว ไม่เคยได้ยินว่ามีใครพูดอะไรทำนองนี้เอาไว้ แต่ก็จะหื่น

แล้ว!

"ก็เราเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายนี่นะ!!" ""กรี๊ดดดด..... อ๊า♥""

เอาคืนคุณสาวนักเต้นที่อ่อนแรงหลังจากคืนชีพ แล้วปล่อยให้พักไป พอคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะคลานขึ้นมาก็เอาคืนต่อจนยอมสยบ จากนั้นคุณนักเต้นก็คืนชีพกลับมา เด็กหนุ่มมัธยมปลายจัดเดี่ยวต่อไม่ยั้งจนล้มพับไปอีก คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะยังไม่ยอมย่อท้อ ฝืนจะลุกขึ้นมาอีก เราก็แก้แค้นต่อส่งขึ้นสวรรค์กันไปแบบนอนสตอป เด็กหนุ่มมัธยมปลายทำซ้ำ ๆ อยู่อย่างนี้แล้วก็ทบทวนไปในใจด้วย เกิดปฏิกิริยาลูกโซ่ถึงจุดสุดยอดอย่างไม่สิ้นสุดด้วยสกิลผสาน

การแก้แค้นนั้นท้ายที่สุดน่าจะมีแต่ความว่างเปล่าหลงเหลืออยู่ แต่มันสนุกเลยหยุดไม่ได้ อื้อ พรุ่งนี้คงโดนจิกตาอีกตามเคย ตอนนี้ก็ตาเหลือก อ้าปากค้างแล้วเกร็งทั้งตัวอยู่เลย อื้อ ช่วยเช็ดน้ำลายให้ก็แล้วกัน.....ดูท่าทางจะเหนื่อย เอาเห็ดให้คาบเอาไว้ด้วยเลย

อายุ 17 ตลอดกาลมีปัญหา แต่อายุ 16 ก็มีปัญหาเหมือนกัน ต่างโลกนี่ลำบากแฮะ

วันที่ 81 ตอนเช้า โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

ขอพูดเกี่ยวกับความจริงที่เป็นอยู่หน่อยก็แล้วกัน นั่น

คือความจริงของการปลดห่วงโซ่ด้านลบที่พันธนาการเป็นลูป แต่ว่าเราไม่ใช่ฝ่ายผิดหรอกนะ

“อาวุธโคตรจะโกง อีกฝ่ายเป็นพวกทารุณกรรมให้อับอายครั้งแล้วครั้งเล่า มีการกักขังหน่วงเหนี่ยวเด็กหนุ่มมัธยมปลายด้วย ‘โซ่เทพของโพรมีธีอุส’ ก่อน.....ไม่นึกเลยว่าจะจบลงตรงที่ทำหน้ายิ้มระรื่นกันทั้งคู่!” ((แหะแหะ♪)) “ไม่สิ เราถูกเล่นงานก่อนเลยเอาคืน ไม่มีความผิดหรอกนะ มันเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่ที่ไม่มีวันสิ้นสุด เด็กหนุ่มมัธยมปลายตอบโต้มากไปหน่อย ไม่ทันได้นึกถึงปฏิกิริยาตอบสนองของร่างกายอันงดงามและเร่าร้อน เรื่องการทารุณกรรมหมาที่บ้านของคุณปัฟลอฟ (Pavlov) น่ะอย่าเพิ่งไปพูดถึงเลย เราตอบโต้การกักขังหน่วงเหนี่ยวจนสุดท้ายก็สัมผัสโน่นนี่ไปทั่วเพื่อเป็นการเตือน จะว่าไปมันก็เป็นวัยต่อต้านตามประสาเด็กหนุ่มมัธยมปลายอยู่แล้ว ถึงได้อาละวาดซะขนาดนี้ มันเป็นปฏิกิริยาเคมีที่ใช้ความอยากแบบเด็กหนุ่มมัธยมปลายอันแสนบริสุทธิ์เป็นพลังงาน.....ไงละ พูดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ ถ้าพูดในเชิงวรรณกรรมบริสุทธิ์แล้ว นี่ไม่นับว่าเป็นปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์แต่อย่างใด ฉะนั้นเราไม่ผิดนะ? ราวนั้น?”

“บ้าไปแล้ว ค่ะ! สวรรค์ คือนรก!! ขาดสติ หัวว่าง ไปหมด!!” “เกือบตาย! ถึงเป็นอมตะ ก็คงตายได้ ค่ะ! นึกว่าจะตายแล้ว!!” (ดุ๋ยดุ๋ย) “อ๊ะ อรุณสวัสดิ์ คุณสไลม์ วันนี้ก็ยังดึ๋งดึ๋งเหมือนเดิม” (ดึ๋งดึ๋ง!) ““ตั้งใจฟังหน่อยสิ!””

อ้าว ทั้งที่อธิบายว่าเราบริสุทธิ์ใจ พิสูจน์กันอย่างชัดเจนแล้วแท้ ๆ แต่ดันโกรธซะงั้น? น่าแปลกจัง อธิบายอย่างละเอียดยิบแล้วนี่ว่าไม่มีความผิด แบบนี้มันแปลก ๆ แล้วนะ?

เอาละ อาหารเช้าเป็นฮ็อทเค้กตามที่รีเควสต์มา ทำไมพวกสาว ๆ ถึงได้ตอบรับก่อนพวกเด็กกำพร้า จนป่านนี้ก็ยังสงสัยไม่หาย แต่ถ้าดูตามนิยามแล้ว พวกสาว ๆ เองก็นับว่าเป็นเด็กกำพร้าจากต่างโลกเหมือนกัน ยังไม่บรรลุนิติภาวะด้วย

“แต่รู้สึกว่า พักนี้ชอบใส่คำว่าพี่ชายในคำพูดด้วยนะ” (ดิ๊งดิ๊ง) (อิ๊มอิ๊ม) (หงึกหงึก)

แต่ว่า ตั้งแต่มาอยู่ต่างโลกนี่ก็เกินสองเดือนแล้ว หลายคนน่าจะอายุเพิ่มขึ้น

ที่จริงก็คิดเรื่องงานเลี้ยงวันเกิดอยู่หรอก แต่ปฏิทินที่โลกนี้มันยุ่งยากซะมัด ดูเหมือนจะรู้ว่าถึงปีใหม่เมื่อไหร่จากตำแหน่งของดวงอาทิตย์ หลังจากนั้นค่อยประกาศว่า “อ๊ะ วันที่ 3 ของปีใหม่แล้ว” ในหนึ่งปีก็เห็นนับกันเป็นวันอยู่ เพราะงั้นถึงไม่ได้มีแนวคิดเรื่องเดือน ไม่มีเดือน อื้อ โลกนี้ไม่มีดาวเทียมด้วยสิ?

“ทั้งที่ไม่มีการชมจันทร์.....แต่ทำไมถึงอยากได้ขนมดังโงะกันนักนะ!”

พอไม่มีพระจันทร์ พวกสาว ๆ ก็คงจะเหงากัน.....อ้าว? พอเอาขนมดังโงะให้กินก็ไม่เห็นมีใครบ่น!

เรื่องมันยุ่งตรงที่ว่า ดูเหมือนจะมีดวงอาทิตย์ดวงอื่นด้วย เคยคิดว่าไอ้นั่นเป็นพระจันทร์ซะอีก มิน่าละพระจันทร์

เหมือนจะเต็มดวงอยู่ตลอดเลย ใช่แล้ว ตอนกลางคืนก็ยังสว่างด้วยแสงจันทร์ ในแง่หนึ่งก็เหมือนกับเป็นตอนกลางวันตลอดทั้งวัน อื้อ ต่างโลกนี่มันน่าพิศวงเหลือเกิน

“อื้อ จะเป็นพระอาทิตย์หรือพระจันทร์ที่อยู่ห่างไกลขอแค่มีดังโงะก็รู้สึกว่าจะไม่มีใครบ่น นอกเสียจากดังโงะไม่พอ” (ดึ๋ดึ๋) (อิ้มอิ้ม) (หงึกหงึก)

บางทีจำนวนวันในแต่ละปีอาจจะต่างกันเพราะมีดวงอาทิตย์สองดวง ปล่อยใจลอยไปกับท้องฟ้าขณะนึกถึงระดับวิชาการของต่างโลกจากมุมมองทางดาราศาสตร์.....น้ำซอสราดดังโงะก็คิดอยู่เหมือนกัน แต่จนป่านนี้การเทศนาก็ยังไม่ยอมจบ? อื้อ กำลังพูดถึงความเสี่ยงที่จะตาย แต่ทั้งสองคนมีคุณสมบัติเป็นอมตะนะ? ช่วยคิดกันหน่อยก็ดีนะ?

เอาเถอะ ชีวิตนิรันดรอาจเป็นสิ่งที่น่าเศร้าก็ได้ เพราะต้องเจอแต่การจากลา แต่ถ้าสองคนนี้อยู่ด้วยกันก็คงไม่ใช่หรอก น่าจะต่างกับการที่ต้องอยู่เพียงลำพังอย่างเด็ดขาด แถมคุณสไลม์ก็มีคุณสมบัติลึกลับที่ไม่มีรูปร่างแน่ชัด ไม่รู้อายุขัยที่แน่นอนด้วย น่าจะอยู่ได้นานเลย.....ดูท่าทางจะอยู่ได้นาน ดังนั้นทั้งสามคนไม่น่าเหงาหรอก

พวกคุณหัวหน้าห้องก็น่าจะอายุยืนกันทีเดียว พอ Lv เพิ่มขึ้นก็แก่ช้าจนอายุยืน สรุปก็คือ อย่าว่าแต่ปาร์ตี้วันเกิดเลย วันที่จะไปถึงอายุ 17 ก็ไม่น่าจะมาถึงไปอีกพักใหญ่เลย?

“อายุ 17 ตลอดกาลจะเป็นปัญหา อายุ 16 ไปพักใหญ่ ๆ

ก็เป็นปัญหาเหมือนกัน ต่างโลกนี่ลำบากแฮะ” (ดิ๊งดิ๊ง!)

อื้อ ปัญหานั่นไม่มีทีท่าว่าจะแก้ได้ เราผสมแป้งแล้วนวดไปด้วยระหว่างที่ถูกเทศนา พอทำเสร็จก็เอามาย่างเป็นแพนเค้กด้วยเนยอันล้ำค่า.....

หมดอารมณ์ที่จะเทศนากันแล้ว สายตาหันมาจับจ้องอยู่ที่แพนเค้กอย่างเดียว น้ำลายยืดตรงมุมปากเชียว อื้อ ตอนกลางคืนก็ยืดนะ? ในหลายความหมายเลย?

“อ๊ะ ซักผ้าปูที่นอนเอาไว้ดีกว่า ยังมีคราบเฉอะแฉะแห้งติดอยู่เลย!” “”.....!!””

จู่ ๆ ก็โดนหวด!

“””””กินเลยนะค้า♪””””” “ว้าว ฮ็อทเค้ก ชอบที่สุดเลย”

พวกน้อง ๆ ผู้หิวโหยเข้ามารุมกินฮ็อทเค้กกันอย่างตะกละ

“เดี๋ยวสิ เมื่อคืนล้มพับบอกว่ากินไม่ไหวแล้วใช่ไหม? เดี๋ยวก็ได้สกิล ‘ย่อย’ มาหรอก แต่การดูดซับมันน่าจะเป็นเซ็ทเพราะงั้นก็วันมอร์เซ็ทเถอะนะ” “มีวันนี้อยู่ก็เพื่อก้าวข้ามขีดจำกัดเมื่อวานไงละ!” “””โอ้ คำพูดอันโด่งดัง!!””” “ไม่สิ อ้วนเกินขีดจำกัด.....เอ๊ย ไม่มีอะไร!” “””อร่อย♪”””

คุณสไลม์กับพวกง่าวขอเพิ่มกันอีก ยุ่งยากชะมัด เลยเอามากองสุมไว้เป็นตั้ง ๆ ถึงเพดานเลย แต่ว่าถ้ากองเยอะเกินไป ฮ็อทเค้กจะรับน้ำหนักไม่ไหว จานจะแตกเอาด้วย น่าเสียดายออก?

“ทั้งที่คุณสไลม์ลอยไปมาด้วยสกิล ‘ลอยตัว’ กินอย่างมีมารยาทแท้ ๆ .....พวกง่าวนี่มันก็นะ”

พวกง่าวคงจะพยายามใช้หัวคิดตามประสาพวกง่าว เอาเก้าอี้ที่มีอยู่ในโรงอาหารมากองสุมกัน ปีนขึ้นไปข้างบนแล้วกินฮ็อทเค้กที่ห้อยลงมาจากเพดาน.....นี่มันกองกำลังง่าวกล้ามขึ้นสมองรึไง?

“ดูเหมือนจะใช้อุปกรณ์ที่มีอารยธรรมอย่างบันไดลิงหรือแท่นเหยียบไม่เป็น ทั้งที่มีวางไว้ให้แล้วแท้ ๆ .....คงไม่ไหวจริง ๆ นั่นแหละ?”

แต่ว่า พวกง่าวที่เคยคิดว่าจะกระโดดเกาะเพดาน เริ่มใช้อุปกรณ์บางอย่างให้เห็นแล้ว! ใช่แล้ว บางทีถ้าผ่านไปสักหนึ่งหมื่นปีก็น่าจะวิวัฒนาการ สามารถจดจำความแตกต่างของภาชนะกับอาวุธได้ อื้อ ใช้บูมเมอแรงตัดแบ่งฮ็อทเค้ก แล้วแทงด้วยมีดสั้นเพื่อเอามากิน ระหว่างนี้อะไรที่มีอารยธรรมคงไม่มีประโยชน์สำหรับมัน อื้อ ปล่อยทิ้งไว้ในป่าน่าจะดีกว่ามั้ง?

“แล้วสาวหูสัตว์หายไปไหน! คายมา คายออกมานะ ถ้าไม่ยอมคายจะเผาจริง ๆ ด้วย เผาให้เกรียมกว่าฮ็อทเค้กอีก!” “““อย่ามาบอกให้คายตอนกำลังกินจะได้ไหม!””” “ไม่มีอะไรหรอก แค่มาขอบคุณกันก็เท่านั้นเอง!” “ใช่แล้ว ไม่ได้ไปยุ่งอะไรกับขนนุ่ม ๆ หรอกนะ.....” ““แม้แต่หูสัตว์ก็ยังไม่ได้แตะเลยสักนิด! (ฮือ)”””

ดูเหมือนพวกเราจะถูกล้างสมองด้วยข้อมูลผิด ๆ จาก

โลกก่อน ใช่แล้ว ข้อมูลอย่างเช่น พอช่วยสาวหูสัตว์ก็จะยอมให้ซุกขนนุ่มนิ่ม กฎพรรค์นั้นมันเป็นแค่ตำนานเท็จ!

“แต่ว่า สาวสวยหูสัตว์เชียวนะ? อา ตอนที่เราถูกฝูงลุงไล่ตามจนต้องหาวิธีหลีกเลี่ยงกลิ่นคนแก่ พวกนายกลับได้พบกับเหล่าสาวสวยหูสัตว์นี่มันน่าหงุดหงิดชะมัด! เผาซะเลยดีกว่ามั้ง?” “อย่าเผานะ อยากบอกว่าอยู่กับคุณสาวสวยนักเต้นแล้วยังจะบ่นอะไรอีก!” “นอกจากนี้พวกเราไม่ได้คุยกับพวกสาวสวยหูสัตว์เลยด้วยซ้ำ.....แต่นายได้เอามาใช้งาน” “ไม่สมเหตุสมผลเลยที่จะถูกฮารุกะคุงอิจฉาในโลกนี้!” “อื้อ เผาเลยละกัน” “““ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาอะไรเลย!”””

“สาวหูกระต่ายหุ่นสะบึม ก้นกลมกลึง” “““จริงดิ! น่าจะบอกว่าไปเห็นมาเมื่อไหร่! ก.จ. (กู้ดจ็อบ)!!””” “ทั้งที่เป็นกระต่ายสายกินพืช แต่เรือนร่างกลับ.....สายกินเนื้อชัด ๆ!” “““โอ้ววว!”””

เอาเถอะ เหมือนพวกมันจะพูดอะไรกันอยู่ รู้สึกว่าจะมีมนุษย์สัตว์กระต่ายอยู่ด้วย แถมยังทำสัญญาณมือบอกว่า หุ่นสะบึมอกเป็นอกเอวเป็นเอวก้นเป็นก้นอีก สาวหูกระต่ายเป็นสาวสวยชั้นเลิศมีกระทั้งหางกระต่ายกลม ๆ ติดอยู่!

“แรงกระเพื่อมนั่นไม่ใช่เล่น ๆ เลย.....หูก็กระดิกได้” “แต่ว่า ส่วนโค้งนั่นต่างหากที่เป็นเสน่ห์ของมนุษย์สัตว์!” “ใช่ก้นกระชับบึ๋บบั้บแบบนี้ ยังจะมีหางกลม ๆ อีก” “ว้ากกก! ดูเหมือนจะลืมของไว้ที่ประเทศมนุษย์สัตว์ ขอตัวกลับไปเอาของหน่อยแล้วกันนะ? อาดิโอส โอทาโก้” “““ไม่ได้ลืมอะไรทั้งนั้น

แหละ!”” “แล้วไอ้โอทาโก้นี่มันใครกัน!!”

จะว่าไป ประเทศมนุษย์สัตว์อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ไม่สิ เคยเห็นในแผนที่ แต่แผนที่ของโลกนี้ไม่แม่นยำเอาเสียเลย ที่สำคัญคือไม่ได้เขียนจุดที่มีหูกระต่ายเอาไว้ด้วย เป็นแผนที่ที่ไคตรจะไร้ประโยชน์ ข้อมูลสำคัญที่สุดันตกหล่นไปซะได้!!

“แค่จดหมายก็เหลือเฟือแล้ว.....เพราะว่ากลัวเอามาก ๆ เลย” “ครอบครัวถูกเผ่ามนุษย์ฆ่า แต่ก็ยังมากล่าวขอบคุณ..... แค่นั้นก็มากพอแล้ว” ““นั่นสิ สถานการณ์แบบนั้นคงไม่มีเหตุการณ์แบบเลิฟคอเมดี้หรอก””

อื้อ ต่อให้ปักธงยังไง เจ้าพวกนี้ก็คงทำพังแบบควิกแอนด์ดรอว์กันอยู่ดี เอาเถอะ สถานการณ์แบบนั้นอย่าได้เข้าไปใกล้ไม่ชวนคุยด้วยน่าจะดีที่สุด.....เจ้าพวกนี้ไร้ความสามารถในการสื่อสารซะด้วย!

“แต่ในโลกนี้ก็มีเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ใส่ผ้าปิดตาสไตล์หลุดโลกที่รูปลักษณ์ดูสิ้นหวัง สะเทือนจิตใจ ใช้โซ่อันชั่วร้ายจับมัด แล้วบังคับให้ยอมเชื่อฟังด้วยสร้อยคอต่ำช้าที่ทำให้สูญเสียอิสระ จนระดับความพึงใจต่ำเตี้ยจนแทบสูญสิ้น.....แต่ก็ยังไปต่อจนถึงฉากลามกด้วยรีคัฟเวอรีช็อตปาฏิหาริย์แบบโฮลอินวันได้ด้วยเครปแค่อันเดียวอยู่นะ เพราะงั้นก็อยากให้เอาอย่างปณิธานอันแน่วแน่แบบนั้นบ้างนะ?” ““ทำอีท่าไหนกันล่ะนั่น!””

ก็นะ แต่เมื่อวาน หมอนั่นกลับโดนโซ่มัดแล้วก็โดนจูโจมเสียเอง? จริง ๆ นะ?

ที่จริงมีแผนจะช่วยประเทศมนุษย์สัตว์อยู่เหมือนกัน ถ้าประเทศมนุษย์สัตว์เข้มแข็ง ราชอาณาจักรก็จะปลอดภัยยิ่งขึ้น ถ้าไม่ได้มนุษย์สัตว์ไปเป็นทาส รัฐพาณิชย์กับรัฐศาสนาก็จะเสื่อมถอยซึ่งก็ถือเป็นเรื่องดี แต่ประเทศมนุษย์สัตว์ไม่พอใจก็เลยทำได้แค่มองดู.....ถึงงั้นลองไปดูสักหน่อยอาจจะดีก็ได้นะ

“อื้อ ทุกอย่างจำเป็นต้องเห็นกับตาได้ยินกับหูโดยเฉพาะหางกลม ๆ นั่น! สาวสวยหูกระต่ายหางกลมนี่ไปเห็นมายังไงกัน? เผาซะเลยดีกว่า เคยมีพวกโมฮอว์กสมัยก่อนบอกว่า โอตะน่ะต้องเผาทิ้งเพื่อฆ่าเชื้อ” “””เจ้าโมฮอว์กที่ว่านั่นคงไม่ใช่ผู้ยิ่งใหญ่แห่งแดนเถื่อนหรอกใช่ไหม!”””

แต่ว่า เจ้าพวกนี้คิดว่าถ้าเป็นคนในต่างโลกก็คงไม่เป็นไร มีการเอาขนมกับของฝากมาให้สาวเรียกแขกด้วย.....ทำแค่ถอยออกมาตอนที่เธอกิน แล้วก็มองดูด้วยรอยยิ้มเท่านั้นเอง อื้อ ทำตัวประมาณว่าเป็นแฟนคลับ แต่ไม่ได้มีการพูดคุยกัน.....ถึงจะมาอยู่ต่างโลกก็ดูจะไม่ไหวแฮะพวกนี้

ทว่า โลกนี้เต็มไปด้วยความยากลำบาก อื้อ ก็พวกสาว ๆ ที่อิ่มจนล้มพับกัน ดันมารุมล้อมรอบตัวเราแล้วตั้งท่าจะเทศนาใช่แล้ว คงจะเห็นสัญญาณมือที่ทำท่าอกเป็นอกเอวเป็นเอวก้นเป็นก้นนั่นเข้าล่ะมั้ง! อื้อ หนีดีกว่า!!

เป็นเพราะคำบรรยายเวอร์ชั่น NTR 1900
การต่อสู้เท่ๆ ก็เลยเสียของหมด

วันที่ 81 ตอนเที่ยง ดันเจี้ยน ใต้ดินชั้นที่ 52

อา ที่นี่คือสถานที่โปรดของเราจริงๆ ด้วย ได้เข้าไปในดันเจี้ยนที่ชื่นชอบ อยู่แล้วรู้สึกสบายใจ อื้อ อีกฝ่ายเองก็ยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน ต่างโลกเป็นมิติแห่งการเยียวยาซึ่งมีดันเจี้ยนเป็นสถานที่แสนสงบและผ่อนคลายที่สุด อื้อ หนีรอดจากการเทศนาของเพื่อนร่วมชั้นมาได้ เลยรู้สึกว่าที่จริงต่างโลกก็ใช่ว่าจะไม่ดีอะไรนัก

“จะว่าไป มีนักผจญภัยเพิ่มจำนวนขึ้น อุปกรณ์ก็ดีขึ้น พอคิดว่าดันเจี้ยนน่าจะมีแต่นักผจญภัยเต็มไปหมด.....กลับไม่มีใครอยู่เลย”

มีรายงานว่าลงไปลึกแล้วมันอันตราย แต่ยังไม่เคยเจอนักผจญภัยในดันเจี้ยนเลยสักครั้ง อื้อ ดูท่าทางคงไม่ได้เจอหรอก ทุกครั้งที่เจอแล้วพากลับไปด้วยก็มีแต่มอนสเตอร์ทั้งนั้น

“ปกติมันต้องเจอนักผจญภัยสาวสวยสิ.....ถึงยังไม่ได้เป็นนักผจญภัย แต่ก็ไปที่กิลด์อยู่ทุกวันนะ อื้อ ไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยนไปเลย”

ใช่แล้ว วันนี้ก็ถูกคุณหัวหน้าห้องรับแขก อนาคตต้องได้เลื่อนขั้นเป็นหัวหน้ากิลด์จอมจิกตาเป็นแน่.....หัวหน้ากิลด์ตอน

นี้เป็นตาลุงนี่นะ

ความชื้นไม่สูงนัก อากาศไม่รู้สึกอับ ผนังกับพื้นก็เรียบจนดูผิดปกติ รู้สึกเหมือนห้องกับทางเดินได้รับการทำนุบำรุงด้วยซ้ำ นี่มันดันเจี้ยนลึก ปกติดันเจี้ยนลึกจะสูญเสียความเป็นถ้ำแล้วใกล้เคียงกับดันเจี้ยนมากกว่า.....อยู่ระหว่างปรับปรุงหรือไงนะ? อื้อ เราเองก็อยากทำเหมือนกัน

ถึงจะลงไปลึกยังไงก็ไม่เจอคุณนักผจญภัยสาวสวย ถ้าทำท่าเหมือนจะถูกมอนสเตอร์จัดการก็อาจโผล่มาช่วยก็ได้ คาดหวังแบบนั้นอยู่หรอก แต่มอนสเตอร์จะมาหาเมื่อไหร่ล่ะนี่? ใช่แล้ว อุตส่าห์ทำท่าเท่ ๆ รออยู่ตลอด แต่ไม่มีใครโผล่มาเลย ทั้งสาวสวยทั้งมอนสเตอร์.....อื้อ ไปต่อดีกว่า

“ถ้าจะให้วิเคราะห์สถานการณ์อย่างง่ายละก็ เราถูกพวกนั้นทิ้งไว้อีกตามเคย!”

มอนสเตอร์อาจตายเรียบหมดแล้วก็ได้ คุณสาวนักเต้น Lv เกิน 20 เริ่มแข็งแกร่งอย่างกับสัตว์ประหลาด ขนาดตอนฝึกซ้อมยังโดนอัดจนน่วมเลย ส่วนตอนทำศึกรอบดึกก็บรรลุระดับอันลึกซึ้งจนเข้าขั้นอันตรายแล้ว กลายเป็นการผจญภัยอันยิ่งใหญ่ของเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่อยากรู้อยากเห็นแล้วเข้า ๆ ออก ๆ ในส่วนลึกด้วยความเร็วสูง การพิชิตดันเจี้ยนยามดึกนี่ลำบากชะมัด!

ได้ศิลาเวทมา แต่ไม่รู้ว่าเป็นมอนสเตอร์อะไร ความทรงจำก่อนหน้าที่จะได้มาก็ไม่มี มีความเป็นไปได้สูงว่าไม่ได้เห็น

สรุปก็คือ แค่เดินลงบันไดก็พิชิตดันเจี้ยนได้อย่างปลอดภัยไร้กังวล เดินไปด้วยลูบคุณสไลม์ไปด้วย เอ็นดูคุณสไลม์ระหว่างการเดินทาง ทันใดนั้นคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นก็ย้อนกลับมาด้วยใบหน้าสดชื่น

"อื้อ ดูเหมือนจะไม่ได้เจอมอนสเตอร์เลย เมื่อคืนอุตส่าห์ส่งถึงฝั่งฝัน พออกพอใจจนล้มพับกันแล้วแท้ ๆ ยังมีความต้องการอะไรกันอีกเหรอ? อื้อ คืนนี้พยายามอีกหน่อยดีกว่า? เอาเถอะ เป็นไปได้สูงว่าจะพาลใส่มอนสเตอร์ไปแล้ว แต่ก็จะพยายาม!"

ที่ชั้น 53 เราอ้อนวอนขอให้แบ่ง "เลสเซอร์ซาลาแมนเดอร์ Lv53" ที่เหมาะกับการฝึกซ้อมมาบ้าง ใช่แล้ว นี่คงจะเป็นเรื่องศักดิ์ศรีของผู้ใช้งานล่ะมั้ง บางคนอาจบอกว่ามันใช่ซะที่ไหน แต่ก็ไม่อยากรับรู้ด้วยหรอก บอกว่าไม่ได้ยินก็ไม่ได้ยินเซ่!

"สุดท้ายแม้แต่บอสประจำชั้น 50 ก็ไม่เกิดใหม่ จำได้ว่าที่นั่นน่าจะมีมอนสเตอร์ตัวเบ้อเริ่มชื่อหายากอย่าง 'แมมมอธที่อ่อนเพลีย Lv50' อยู่ แต่กลับไม่เห็นตัวซะงั้น"

ส่วน "เลสเซอร์ซาลาแมนเดอร์ Lv53" ทางนี้ มีคำว่าเลสเซอร์ (lesser) แล้วรู้สึกว่าน่ารักดี แต่มันเป็นเวอร์ชั่นกระจอกกว่าบางที "เลสเซอร์" อาจจะมีความหมายว่าสายพันธุ์ขนาดเล็กก็ได้

"อื้อ รู้สึกว่าถ้าเป็นจิบิซาลาแมนเดอร์จะน่ารักกว่านะ แต่มันดูไม่ค่อยดีสำหรับมอนสเตอร์ ทั้งที่เป็นอย่างนั้น ถ้าเขียน

ด้วยคำว่าจิ้งเหลนก็คงจะโกรธอีก? อื้อ บางทีถ้าเอาบอลโยนใส่แล้วจับมาจนครบเจ็ดลูกก็อาจได้กางเกงในมา แต่กางเกงในสาวแกลน่ะเราทำเองได้ เพราะงั้นก็เลยไม่จำเป็น? หือ ยังจะสั่งเพิ่มอีกเหรอ.....กางเกงในมัดเซือก?" (ดุ่ยดุ่ย)

มนุษย์จิ้งเหลนหุ้มไฟเดินเพ่นพ่านอยู่หลายตัว คงเป็นสายพันธุ์ขั้นสูงกว่า ถ้าทำเสียงดังที่พื้น จะเรียกมนุษย์จิ้งเหลนมาที่ห้องโถงได้ การต่อสู้เป็นกลุ่มดีต่อการฝึกซ้อมเพื่อที่จะต่อสู้ได้อย่างไม่ขาดช่วง ถ้าแบ่งกันมีหวังไม่เหลือมาถึงมือเราหรอก!

"ใช่แล้ว ปัญหาขาดแคลนมอนสเตอร์ในต่างโลกยังแก้ไม่ได้อยู่เลย ตอนเดินอยู่ในดันเจี้ยนก็เลยทำกางเกงในเซือกไปด้วย" (ดุ่ยดุ่ย!)

อื้อ มันมีชื่อที่เป็นปัญหาหลักอยู่ตรงข้าง ๆ นี่แหละ

นั่นคือ รอนโด ชื่อนี้ไม่เป็นมงคลเลย ฟังแล้วอย่างกับจะมีสะพานพัง แต่คนที่ลงดันเจี้ยนก็ต้องเป็นพวกมีประสบการณ์ดังนั้นคงไม่ใส่ใจหรอก นอกจากนี้ไอ้ที่พังยังเป็นสะพานลอนดอน[8] ส่วนคุณสะพานรอนโดน่าจะยังปกติดีอยู่ที่ฮะจิโอจิ[9]

เพราะงั้นรอนโด.....พอพูดถึงรอนโด ไม่รู้ทำไมถึงมีภาพลักษณ์อย่างกับละครเวทีอันงดงาม[10]

"เรื่องราวในบทละคร มีฉากสนทนาของชายหญิงก่อน

---

[8] อ้างถึงเพลง London Bridge Is Falling Down

[9] คนเขียนอาจอ้างถึงร้านขนม Rond. (รอน) ซึ่งตั้งอยู่ในสถานีเมืองฮะจิโอจิ

[10] ตัวเอกหมายถึง La Ronde ซึ่งเป็นละครที่เขียนโดยอาเธอร์ ชนิทซเลอร์ ซึ่งเป็นเรื่องกับทางเพศและศีลธรรม เกี่ยวกับตัวละครสิบตัวที่มีสัมพันธ์กันอิรุงตุงนัง อนึ่ง ชื่อต้นฉบับเยอรมันคือ Reigen

ที่จะทำเรื่องอย่างว่า ตอนแรกคือโสเภณีกับทหาร ต่อมาก็ทหารกับสาวใช้ ต่อมาก็สาวใช้กับเจ้านายหนุ่ม และสุดท้ายท่านเคานต์ก็กลับไปหาโสเภณีซึ่งเป็นคนเดียวกับที่โผล่มาในตอนแรก มันเป็นบทละคร NTR ที่โคตรน่ากลัว กรณีแบบนั้นมักจะเป็นบทละครต้มตุ๋นที่มีข้อข้องใจว่าจะเต้นไอ้นั่นด้วยหรือเปล่า อื้อ คุณซนิทซเลอร์ผู้แต่งได้เผยแพร่เรื่องราวเมื่อปี 1900 แต่เนื้อหามันขัดต่อศีลธรรมทางเพศและมุ่งเน้นไปยังผู้เสพเฉพาะกลุ่ม เลยตัดใจที่จะจัดแสดงและตีพิมพ์โดยออกเงินพิมพ์เองแค่สองร้อยชุด แจกจ่ายให้กับคนที่รู้จักเท่านั้นมั้ง?" (ดุ่ยดุ่ย)

เรากำลังร่ายรำใช้ดาบฟันจนประกายดาบเปล่งแสงระยิบระยับอยู่เลย

"อื้อ หลังสงครามไม่มีการเซ็นเซอร์ ในที่สุดละครก็เลยได้แสดงในปี 1920 แต่สุดท้ายก็เป็นปัญหาจนต้องขึ้นโรงขึ้นศาล.....อย่าว่าแต่เต้นระบำกันเลย ออกจะวุ่นวายด้วยซ้ำ" (ดึ๋งดึ๋ง!)

ไม่สิ แล้วทำไมถึงได้คิดเรื่องรอนโดขึ้นมาน่ะเหรอ?

"อื้อ ถ้าจะให้อธิบายละก็ พวกคุณ 'เลสเซอร์ซาลาแมนเดอร์' ตายกันหมดเลย! 'รอนโดคือรูปแบบเพลงที่ท่วงทำนองที่แตกต่างกันถูกเล่นในจังหวะเดียวกันซ้ำไปซ้ำมา ทำนองคือ A⟶B⟶A⟶C⟶A⟶B⟶A แล้วจึงกลับเข้าท่อนหลัก.....' ทั้งที่ตั้งใจจะเล่าแบบนั้น แต่บทมันมีปัญหาเกินไปหน่อยก็เลยไม่ทันได้เล่า! อื้อ.....กะว่าจะกำจัดมันพร้อมกับบรรยายไปด้วย

อยู่แล้วเชียว!" (ดุ่ยดุ่ย)

ดูเหมือน "เลสเซอร์ซาลาแมนเดอร์" จะมีอยู่น้อยเมื่อดูจากหลาย ๆ อย่างแล้ว

"เหนื่อยหน่อยนะ แต่จะว่าไป มอนสเตอร์เกิดน้อยไปหน่อยมั้ง? เอาเถอะ เรื่องรอนโดก็จบบริบูรณ์ไปแล้วอะนะ?" "เคลื่อนไหว เปลี่ยนแปลง ทำได้แล้ว" "ค่อยยังชั่ว ถูกแล้ว แต่ยังเรียบง่ายไป" (ป่อมป่อม)

ผ่านขั้นแรกไปเรียบร้อย ทำเป็นเพิ่มการเปลี่ยนแปลงเข้าไปในการเคลื่อนไหว มีการเร่งและลดความเร็วลง ล่อหลอกเปลี่ยนแปลงการเคลื่อนไหวให้มากขึ้นน้อยลง แต่เอาจริง ๆ จังหวะหลักมันเปลี่ยนแปลงไม่ได้อยู่แล้ว พวกคุณหัวหน้าห้องน่ะถูกการผสานจังหวะหลอกล่อจนการเคลื่อนไหวคลาดเคลื่อนเราก็เลยปั่นหัวได้ง่าย แต่พอเจอกับพวกหัวหน้าชุดเกราะที่มองออกแค่ในแวบเดียว การเคลื่อนไหวก็เปลี่ยนจนเป็นเหตุให้ต้องโดนอัดน่วมเลย

"หลังจากนี้จะได้จังหวะแปลก ๆ หรือเปล่าน้า?" "ช่วงกว้างของการเปลี่ยนจังหวะความเร็ว เป็นสิ่งสำคัญค่ะ"

ที่ผ่านมาตั้งเป้าไว้ที่การไร้จังหวะ ถึงจะมีจังหวะในการต่อสู้แต่ก็เป็นเทมโปที่เรียบง่าย เพียงแต่คนเรามักจะใช้เทมโปเดิม ๆ โดยไม่รู้ตัวก็เลยถูกอ่านทางออก เพราะงั้นก็ต้องใช้จังหวะแปลก ๆ เพื่อแก้ไขสิ่งนั้น ต่อจากนั้นค่อยเปลี่ยนจากจังหวะผสมมาเป็นไร้จังหวะ พอใช้ไร้จังหวะได้อย่างอิสระก็จะพลิกแพลงได้

สารพัดแบบ นั่นเป็นเทคนิคอันร้ายกาจขั้นสุดยอดของคุณสาวนักเต้น แต่แบบนั้นน่ะเราไม่ไหวหรอก ขนาดคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะ พอเข้ารับการฝึกฝนการเต้นรำก็ยังต้องร้องว่าไม่ไหวไม่ไหวไปด้วยเลย แต่ถ้าทำให้ใกล้เคียงได้สักนิดแม้จะเป็นของการเลียนแบบ มันก็จะเป็นอาวุธที่สุดแกร่งเลยทีเดียว

“ตอนแรกทำให้กว้าง เคลื่อนไหวให้มาก จงใจขยับให้ช้าลง เพื่อหลอกล่อ ค่ะ”

การเปลี่ยนจังหวะที่เร่งให้เหนือกว่าจังหวะนั่น ต้องใช้เวทมนตร์ ‘โยกย้าย’ ซึ่งตอนนี้ทำได้แค่ครึ่งเดียวเท่านั้น ต้องเปลี่ยนจังหวะให้พลิกแพลงได้อย่างไม่สิ้นสุด ถึงจะดูเรียบง่าย แต่ก็คาดเดาไม่ถูกแน่

ใช่แล้ว กระบวนท่ายิ่งระดับสูงและเฉียบคมมากเท่าไหร่ หากผิดจังหวะขึ้นมาก็ไร้ความหมาย จังหวะใช้ ‘โยกย้าย’ นั่นแหละที่ยังไงก็ไม่ใช่ซะที

“ทีนี้ถ้าปรับสภาพร่างกายให้เข้ากับ ‘โยกย้าย’ ได้ อาจจะใช้สกิล ‘ฟันดะ’ แบบควบคุมให้อยู่หมัดได้ด้วย”

แต่ถ้าเหลื่อมขึ้นมา ตัวเองก็เจ็บเอง เมื่อกี้ขาหัก ตอนนี้ไหล่แตก

“ใช้ผสมกันไปหมดไม่ได้!”

อื้อ ฝึกฝนขัดเกลาอยู่ทุกวัน หรือน่าจะบอกว่าทุกคืนมากกว่า จน ‘เกิดใหม่’ ขึ้น Lv8 แล้ว เลยช่วยรักษาได้ อื้อ ถ้าไม่งอแล้วก็ถือว่าเซฟ?

พวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะรอจนกว่าร่างกายเราจะหายดี พอฟื้นตัวแล้วก็ฝึกฝนกันต่อพลางลงชั้นล่างไปเรื่อย ๆ ด่านที่ยากที่สุดคือ บอสประจำชั้นที่ 60 ศัตรูตัวฉกาจที่พวกเราโค่นไม่ได้ ชื่อของมันคือ “แมลงวันยักษ์พ่นน้ำจากในตัว” แต่ไม่มีการรีสปอว์น อื้อ ไอ้ตัวแบบนั้นน่ะไม่ไหวหรอก!

“สั่งหญ้าฆ่าแมลงที่ร้านขายของชำมาตั้งเยอะ แต่ก็จัดการโดยไม่ต้องใช้แล้วละ.....ไอ้นั่นมันอุบาทว์ชะมัดเลย?” (อื้มอื้ม) (หงึกหงึก) (ดึ๋งดึ๋ง!)

ราคาแพงเอาเรื่อง ที่เก็บก็น้อยเลยไม่ได้เก็บไว้เยอะ จากนั้นก็ได้เจอ “แอสแซสซินโกสต์ Lv66” ที่นาน ๆ ทีจะเจอ วันนี้ก็ยังคงเป็น “แอสแซสซินโกสต์” ที่คึกคักเหมือนเดิม

“ใช่แล้ว เจ้าพวกนี้จะหายตัวเข้ามาใกล้.....แต่พวกเรามองเห็นหมดทุกตัวเลย?”

มีการแอบเข้ามาใกล้แล้วก็โดนฟัน ทั้งที่โจมตีไม่ได้เพราะไม่มีร่างจริง แต่พอหายตัวแอบเข้ามาใกล้ก็ฟันเอา ๆ ตามใจชอบ หายตัวเข้ามาใกล้กันอย่างคึกคักเลย พวก “แอสแซสซินโกสต์” มีทิฐิในฐานะผีและยึดหลักการของอาชีพแอสแซสซินอย่างแน่นมั่น แต่ก็ฟันอยู่ดี?

และแล้วก็เจอ “ซอร์ดวิเซิล Lv67” ที่ชั้น 67 เป็นเพียงพอน (อิตาจิ) ที่มีใบมีดทั้งตัว มีสกิล ‘เวทมนตร์ไร้ผล’ .....แต่ไม่มีเวทมนตร์ลม (คาไมตาจิ) ซะงั้น?

เพียงพอนฝูงใหญ่กลายเป็นก้อนตกลงมาทั่วบริเวณ ที่

เราจะใช้คือเพลงดาบที่ใช้การเคลื่อนไหวอันสมเหตุสมผลไม่มีเสียเปล่าแบบน้องกิ๊วกิ๊ว แล้วก็ท่าร่างกับการก้าวเท้าคือประเด็นสำคัญและเป็นด่านยากด้วย อิมเมจที่จะทำตามคือรอนโดของคุณสาวนักเต้น จะเคลื่อนไหวตามที่บันทึกไว้ด้วยสกิล 'ปัญญา' ใช่แล้ว จำเป็นต้องระวังอย่างละเอียดอ่อน แม้จะไม่ถึงกับตรงตามอุดมคติหรือตามอิมเมจที่อยากได้ก็ตาม การเต้นที่บันทึกไว้กับเรือนร่างเย้ายวนใจ ทำให้มันเป็นการต่อสู้ที่เด็กหนุ่มมัธยมปลายรู้สึกลำบากใจเหลือเกิน! อื้อ พอตั้งใจจะดูการขยับตัวให้ดี ๆ ก็มาแสดงในชุดลีโอตาร์ดซีทรูซะงั้น แย่เลยนะนั่น แต่มันก็คือเวอร์ชั่นที่จะบันทึกไว้ชั่วนิรันดรสำหรับเด็กหนุ่มมัธยมปลาย!

"อึก!"

หลบหลีกใบมีดโจมตีมาเป็นห่าฝนของเพียงพอน ฟาดฟันและแทงด้วยการร่ายรำแบบรอนโด ภาพความเป็นจริงกับอิมเมจทับซ้อนกันทำเอาฝันหวานไปเลย ก็ส่วนโค้งส่วนเว้าที่เอวนั่นมีเสน่ห์ขนาดที่ยั่วยวนเด็กหนุ่มมัธยมปลายให้ฝันหวานได้เชียวนะ

ทุกครั้งที่ฟันจะผสานจังหวะด้วย 'โยกย้าย' เชื่อมโยงกับการเคลื่อนไหวในจังหวะต่อไป สวมเวทโดยไม่ปล่อยให้เสียโมเมนต์ของ 'โยกย้าย' นี่แหละระบำดาบ นี่แหละวิชาดาบ! เพียงพอนตัวที่ตามรับมือไม่ทันก็ให้คุณ 'หัตถ์มาร' ช่วยแทงให้ นี่แหละวิชาดาบ! ถ้าจังหวะมันเหลื่อมไปก็ใช้ 'ฉวยจับ' สกัดไว้ก่อน จากนั้นค่อยฟัน นี่ก็วิชาดาบเหมือนกัน! ถ้าแค่ไม่ทันนิด

หน่อยเองก็ใช้ 'แรงโน้มถ่วง' หวดให้ร่วง พอล้มลงแล้วก็ 'ฟันดะ' ต่อ ซุลมุนกันใหญ่ แต่วิชาดาบก็คือวิชาดาบอยู่ดี!! อื้อ ถูกจิกตาแล้ว แต่มันเกิดขึ้นกะทันหันแบบนี้มันก็ยากจะอดใจไหวอยู่นะ?

โดนจิกตาด้วยสายตาเอือมระอาแบบนี้ หลังกลับจากการฝึกซ้อมแล้วท่าจะแย่ นี่เป็นการฝึกซ้อมที่ยากลำบากและเข้มงวดที่สุดในต่างโลกเลยเชียวนะ! พักนี้รู้สึกว่าต่อให้เข่นฆ่ากัน คุณมอนสเตอร์ก็ยังใจดีกว่าเยอะ? เอ๋?

ถ้าไม่มีทั้งงู, ทีบสมบัติ, สาวสวยเปลี่ยนเสื้อผ้าก็อย่าชุกซ่อนสิ

วันที่ 81 ตอนบ่าย ดันเจี้ยน ใต้ดินชั้นที่ 68

ตรงนี้จำเป็นต้องคิดซะหน่อย มีข้อเสนอคือจุดไฟเผาหญ้าฆ่าแมลงกำจัดแมลงรังควาน ถึงจะใช้เวลานานแต่สบายตัวกว่ามาก พอนึกถึงสถานการณ์ปัจจุบัน ส่วนตัวคิดว่ามันไม่น่าเข้าไปฝึกฝนด้วยหรอก

อื้อ อาจต้องคำนึงถึงการฆ่าด้วยพิษของไซยาไนด์ไว้ด้วย แต่ถ้าจะเริ่มทดลองอาวุธเคมีในที่แบบนี้ รีบขยี้ให้ตายยังจะเร็วกว่า

"คุณสไลม์ไม่กินสินะ.....ชั้น 68 มีแต่แมลงทั้งนั้นเลย?" (ดึ๋งดึ๋ง!)

ฟันตั๊กแตนทิ้งเป็นคำตอบที่ถูกต้อง แต่มันบินเข้ามาหา

ในสภาพที่เป็นหอกนี่น่ะสิ “สเปียร์ฮอปเปอร์” ที่เหมือนเป็นหอกเก๊ มีอยู่ยั้วเยี้ยจนนับไม่หวาดไม่ไหวด้วยสกิลตรวจจับจิต

คราวก่อนจุดไฟเผาหญ้าฆ่าแมลงแล้วใช้เวทมนตร์ ‘ฉวยจับ’ ตั๊กแตนพร้อมกับควัน แล้วขังมันไว้แบบรมควัน แต่การตะลุมบอนจะช่วยในเรื่องของการฝึกซ้อม มันไม่มีคู่ต่อสู้ที่เหมาะกับการใช้ดาบอยู่เลยด้วย? อื้อ ถึงมีก็คงถูกกวาดล้างจนหมดอีกตามเคย?

“เป็นการระบาดของตั๊กแตนทั้งที อย่าใช้เพดานปากงับสิ! อย่าแทงใส่ด้วย!!”

ต่อสู้พร้อมกับด่าตั๊กแตนไปด้วย ใช้สกิล ‘ปัญญา’ เต็มที่แต่ยังไม่ถึงขั้นทำร้ายตัวเอง พอเพ่งสมาธิ ห้วงเวลากับการเคลื่อนที่ของตั๊กแตนก็ช้าลง ความคิดเร็วขึ้นจนเกิดเป็นภาพสโลว์โมชั่น.....แต่ว่า ในเมื่อช้าลง ก็เลยมองเห็นใบหน้าของตั๊กแตนอย่างชัดเจนด้วย ‘ดวงตาราจิน’ อุบาทว์ชะมัดเลย! สมัยเด็กๆ เคยชอบฮีโร่ที่ดีไซน์เป็นตั๊กแตนที่ฉายทางทีวีอยู่หรอก .....อื้อ ไม่อยากถูกดัดแปลงเป็นไอ้ตั๊กแตนแล้ว!!

“อย่าอาศัยแรง ต้องนุ่มนวลเข้าไว้ ค่ะ”

กวัดแกว่งดาบฟาดฟันจากทุกทิศทาง เคลื่อนที่ทำศึกตะลุมบอนที่มีแต่ตั๊กแตนเต็มไปหมด การฝึกซ้อมนี่ต้องทำให้เหมาะเจาะที่สุด ถ้าใช้ ‘โยกย้าย’ พลาดก็จะโดนเสียบ ดังนั้นจึงต้องคิดค้นค่ายกลระบำดาบโดยที่เคลื่อนไหวไม่หยุด เราชอบเสียบนะ เป็นของโปรดแถมยังถนัดด้วย ทุกคืนก็เสียบอยู่ตลอด

แต่ไม่ชอบโดนเสียบเองหรอก? อื้อ มาแนว BL เราไม่ชอบ ไม่เอาตั๊กแตนเสียบ แม้แต่กูลสาวเน่า ๆ ก็ไม่มีใครต้องการ!

“อื้อ คงไม่มีโดจินชิให้ตั๊กแตนมาเสียบหรอก.....ถ้ามีมันก็น่ากลัวไป!”

ใช้แรงเหวี่ยงจากศูนย์กลางเลยมีแรงสะท้อนน้อย ร่างกายแทบไม่ต้องแบกรับภาระ แต่มันยุ่งวุ่นวายไปหมด ฟันแล้วหมุนติ้วไปมาจนแทบตาลาย

“อยากได้สกิลขี้โกงอย่าง ‘ดาบพายุหมุน’ หรือไม่ก็ ‘พัดลมอัตโนมัติ’ จังเลย! พวกมันขี้โกงตรงที่หลังจากใช้สกิลแล้วก็อัตโนมัติหมด แต่เรากลับต้องทำเองรับผิดชอบเอง ต้องคร่ำครึแบบแมนนวล ถ้าฟันให้หมดจดไม่ได้ก็จะโดนตั๊กแตนเสียบ นี่มันเกมลงทัณฑ์เฮงซวยอะไรกัน!”

ที่จริงมีตาข่ายจับแมลงอยู่ในถุงไอเท็ม แต่จะขว้างใส่เลยก็ไม่ดีเพราะเป็นการฝึกซ้อม แต่เริ่มจะเบื่อขี้หน้าตั๊กแตนนี่แล้ว!

“แฮ่ก แฮ่ก น่ารำคาญชะมัด หน้าแหลม ๆ นั่นพุ่งเข้าใส่แบบระยะประชิด เห็นเต็มตาเพราะ ‘ดวงตาราจิน’! อา ไม่เอาแมลงแล้ว คราวหน้าเผาหญ้าฆ่าแมลงเลยละกัน! แฮ่ก แฮ่ก.....”

โดนตบที่หลังเบา ๆ พอใช้ ‘ปัญญา’ เต็มที่แล้วปวดหัวชะมัด รู้สึกเหมือนเซลล์สมองถูกทำลาย แต่ถ้า ‘เกิดใหม่’ แล้วความทรงจำจะเป็นอะไรไหมนะ? เดี๋ยวสิ ความทรงจำของเรายังปกติดีอยู่หรือเปล่า!

“เอ่อ ประเทศนี้.....ไม่รู้หรอกนะ แต่เรื่องทะเลาะกันที่ชายแดนชื่อโอโม่.....โอเมะ? ช่างเหอะ คุณพ่อเมริที่เป็นเจ้าเมืองน่ะ เป็นตาลุงที่ไม่เคยชนะตอนทะเลาะกับเมียเลย? อื้อ คงไม่เป็นไรมั้ง?” (ดุ่ยดุ่ย)

แต่ว่า พอถูกไล่ต้อนเข้าเยอะ ๆ ก็ได้ลับฝีมือ ที่ผ่านมาถือว่าเคลื่อนไหวตามอิมเมจได้ดีสุด ๆ แล้ว สรุปก็คือ ถ้าไม่ถูกไล่ต้อนก็คงไม่มีอารมณ์จะทำ พออันตรายขึ้นมาค่อยเอาจริง?

“ใช้ลุงร้านอาวุธกับพี่สาวร้านของชำ ช่วยหาอุปกรณ์สวมใส่ที่มีเอฟเฟกต์สายควบคุม หรือเพิ่มค่า ViT กับ InT ให้อีกไม่นานค่าความสามารถพื้นฐานต้องสูงขึ้นแน่?” “ตั้งใจฝึกซ้อม ค่ะ!” “แล้วก็ อย่าเบื่อง่าย ๆ!!” (ดิ๊งดิ๊ง)

Lv ของสกิลก็เพิ่มขึ้นเช่นเดียวกับตัว Lv หลัก ทยอยกลายเป็นสกิลระดับสูงกันแล้ว สุดท้ายค่าสเตตัสก็ตามไม่ทันอยู่ดี ดังนั้นพัฒนาแต่เทคนิคอย่างเดียวเป็นกลยุทธ์ที่ถูก มันเป็นคำตอบที่ถูกแล้ว

“อื้อ มีวิธีโกงดี ๆ บ้างไหมนะ? อย่างเช่น ส่งความเสียหายที่ตัวเองได้รับไปให้พวกโอตะ หรือไม่ก็เผามันทิ้งซะ เผด็จศึกเลยก็ได้ เราอยากเป็นคนแบบนั้นรึ? ไม่สิ มี ‘หุ่นไม้’ อยู่แล้ว ไม่ต้องเป็นแล้วก็ได้มั้ง?” (ดุ่ยดุ่ย)

ต่อมาก็ “โซลเจอร์พัพเพ็ต Lv69” ตุ๊กตาที่เหมาะสุด ๆ ในการฝึกซ้อมต่อสู้กับคนหรือสู้แบบกลุ่ม แถมยังได้กำไรคุ้มค่าจากอุปกรณ์สวมใส่ ที่สำคัญยังมีโอกาสได้อุปกรณ์สวมใส่สกิลเดี่ยว

สูงมาก ครั้งก่อนเป็นคู่ซ้อมรับมือการทำศึกได้เป็นอย่างดี ครั้งนี้ก็ยังคงเป็นตุ๊กตาศัตรูที่แสนวิเศษซึ่งเป็นไปได้ว่าจะได้กำไรเยอะแถมยังเหมาะจะเป็นคู่ต่อสู้ด้วย

“ยี้ฮ่า!” (ดิ๊งดิ๊ง!!) “เด็กหนุ่มมัธยมปลายเพ้อฝันเล่นกับตุ๊กตา ระดับความพึงใจน่าจะคาดหวังได้อยู่นะ ถึงจะฟันคุณตุ๊กตาทิ้ง แต่ก็คาดหวังได้อยู่แหละน่า ระดับความพึงใจมันน่าจะเพิ่มขึ้นจากการเข่นฆ่ากับคุณตุ๊กตา เปิดใจให้กว้างไว้แล้วท้าทายเลย!” (ดิ๊งดิ๊ง!!)

ฟาดคทาที่หลอมรวมกับดาบจนเกิดประกายดาบวิ่งแล่นผ่านจากขวาไปซ้าย จากนั้นก็หมุนตัวต่อทั้งอย่างนั้น สวมเวทแล้วก็ฟัน แล้วก็ก้าวต่อไปอีก ฝ่ากำแพงดาบไปด้วย ‘โยกย้าย’ และลอดผ่านรั้วหอกไปด้วย ‘เดินอากาศ’ ตระเวนฟันต่อไปเรื่อย ๆ ลอยอยู่สูงขึ้นไปคนละแบบกับตั๊กแตน ดังนั้นอากาศจึงเป็นลานเต้นรำของเรา เร่งความเร็วเคลื่อนที่แบบสามมิติชนิดไม่มีทางมาหยุดได้ ร่างของเหล่าตุ๊กตาที่เข้ามาอยู่ในแนวฟันโดนฟันขาดกระเด็นเป็นชิ้น ๆ

มันคือระบำแห่งการสังหารหมู่ที่ฟาดฟันราวกับใช้ดาบใหญ่ด้วย ‘ดาบเจ็ดเขี้ยว’ ที่มีขนาดใหญ่โต ฟันกวาดราวกับใช้ง้าวแต่ว่า ‘ดาบเจ็ดเขี้ยว’ ของจริงน่ะต่อให้ติดด้ามเข้าไปก็ไม่น่ายาวถึงหนึ่งเมตร ตอนนี้มันยาวอย่างเบาะ ๆ ก็กว่าสามเมตร.....อื้อ ‘คทาอิกดราซิล’ มันยืดหดได้อย่างอิสระ เปลี่ยนแปลงรูปร่างได้ ดังนั้น ‘ดาบเจ็ดเขี้ยว’ ที่บรรจุอยู่ในนั้น ถึงจะกางออกมายาวยิ่ง

กว่ากรรไกรตัดกิ่งต้นไม้ก็ไม่ใช่เรื่องน่าตกใจแต่อย่างใด

คทาใช้ง่ายกว่า แต่ถ้านับแค่พลังทำลาย 'ดาบเจ็ดเขี้ยว' เหนือกว่าเยอะ ไม่มีความรู้สึกผิดแผกใด ๆ เพราะชดเชยได้สบาย ด้วยวิชา 'วิถีพลอง' ตรงกับคอนเซปต์ที่ว่า "แทงคือหอก ตวัดคือง้าว จับมั่นคือดาบ" เพราะงั้นดาบน่ะถ้าปรับแต่งได้ก็เป็นอันสิ้นเรื่อง ถ้าคุณ M[11] บอกมาว่าอย่างนั้นมันก็คงจะปรับปรุงให้นั่นแหละ อื้อ ถึงจะอยู่ต่างโลก คุณ M ผู้ไร้เทียมทานก็ยังไม่มีอะไรมาหยุดได้

"ย้าก"

กองซากศพกลายเป็นศิลาเวท "โซลเจอร์พัพเพ็ต" รู้สึกว่ามีอยู่เยอะ แต่ว่าการรีสปอว์นคงจะต่างกันไปตามเผ่าพันธุ์? เล่นตุ๊กตาก่อนดีไหมนะ?

"เงื้อดาบ มากเกินไป มีแต่ช่องว่าง ค่ะ" "หยาบ! ใช้ขามากเกินไปค่ะ" (ดุ๋ยดุ๋ย)

เข้มงวดชะมัด!

"ไม่สิ ถึงจะฟาดฟันโดยอาศัยพลังทำลายของ 'ดาบเจ็ดเขี้ยว' แต่จำนวนมันเยอะตั้งขนาดนั้น ทำลายในคราวเดียวนี่มันลำบากนะ แถมยังเพิ่มการเคลื่อนที่กลางอากาศด้วย ยังไงก็ต้องใช้ขาเยอะอยู่แล้ว สกิล 'เดินอากาศ' มันเลยดูแปลก ๆ ไปหน่อย?"

และที่สำคัญมันน่ารำคาญด้วย พูดแบบสุดโต่งเลยก็คือ

[11] น่าจะหมายถึง มารี อองตัวแนต ซึ่งเป็นบุคคลที่ฮารุกะมักอ้างถึงด้วยตัวอักษร M

เบื่อขึ้นมากลางคัน! ดังนั้นจึงเงื้อดาบเต็มที่เน้นพลังทำลาย ก้าวเท้าถลำลึกมากไปหน่อย การควบคุมร่างกายจึงรวน เสียจังหวะหมด หมุนตัวซะเต็มที่เลย ถึงจะยังชิล ๆ อยู่แต่ยังใช้ไม่ได้ เราเป็นคนประเภทที่ต้องเกือบตายถึงจะพยายามได้ซะด้วย.....อื้อ เป็นคนที่ไม่ได้เรื่องเลย!

ลงชั้นต่อไปขณะที่โดนดุไปด้วย ไม่ใช่ว่าอยากหลบการเทศนาหรอกนะ

“โอ๊ะ ไอ้นี่มันเพิ่มค่า ViT อย่างเดียว ไอ้นี่ก็สายควบคุม? ไอ้นี่เพิ่ม InT อย่างเดียว 30% แน่ะ ที่ผ่านมาเอาไปขายทิ้งตลอดเพราะมันห่วย แต่แบบนี้ช่วยได้เยอะเลยมั้ง?”

เอาอุปกรณ์สวมใส่ที่เก็บมาได้ใส่ไว้ในคลัง ถ้าเป็นแบบนี้ ‘ทัฟบู๊ต ViT เพิ่ม 10%’ ดูท่าจะกำจัดทิ้งได้แล้ว ถึงบู๊ตนี่จะมีไว้เพื่อปรับจูนให้เข้ากัน จ่ายเงินซื้อมันมาเลยรู้สึกเสียดายนิดหน่อย แต่ไม่มีหนทางเอาไปใช้ประโยชน์แล้ว

“ถึงจะมีเยอะแยะแต่ก็แปลกชอบกล”

รู้สึกว่ายังไม่น่าพอใจ ยังขาดมิธริลที่จะใช้กับอุปกรณ์เชื่อมโยงด้วย บางทีถ้าทำให้อุปกรณ์สวมใส่ของคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นกลายเป็นมิธริล น่าจะต้องใช้มิธริลจำนวนมาก ระดับของเอฟเฟกต์อุปกรณ์สวมใส่กับปริมาณมิธริลที่ต้องใช้มันต่างกันมาก ดังนั้นก็ไม่ควรเอามาใช้ฟุ่มเฟือย ก่อนหน้านี้แค่ทำจานให้เป็นมิธริลยังโดนส้อมแทงใส่จนพรุนไปหมด ประหยัดเอาไว้ดีกว่า ส่วนชั้นที่ 70 ยักษ์น้ำค้างแข็งที่คุณสไลม์

ชื่นชอบ “โยธุน Lv70” ก็ไม่มีการรีสปอว์นเช่นกัน

“คุณบอสประจำชั้นดรอปของดีแต่ตายหมดเลยงั้นเหรอ .....ทั้งที่บอสประจำชั้นนี่กำไรออกจะดี” (ดุ่ยดุ่ย)

ใช่แล้ว ‘หอกน้ำแข็งนิรันดร์’ อาวุธของแรดตัวแม่ก็เอาของดรอปจาก “โยธุน” มาทำให้เป็นมิธริล สรุปก็คือ ถ้า “โยธุน” รีสปอว์นสัก 40 ตัวแล้วดรอปของให้ ก็จะเอาอาวุธทรงพลังที่ตอนนี้แจกจ่ายให้เฉพาะหัวหน้าปาร์ตี้มาแจกจ่ายให้กับทุกคนได้ แต่มันคงไม่ง่ายดายขนาดนั้น อื้อ ถึงจะปักธงไปก็คงไม่เจอเจอหรอก

“เอาเถอะ หนังสือที่อยู่ในห้องเก็บข้อมูลของกิลด์เองก็เขียนเอาไว้ว่า บอสประจำชั้นที่รีสปอว์นจะดรอปของห่วยลง” (ดิ๊ดิ๊ดิ๊ง)

ใช่แล้ว ตอนอ่านคุณหัวหน้าห้องรับแขกโกรธใหญ่เลย บอกว่าอ่านได้เฉพาะนักผจญภัย แต่ก็ไม่มีปัญหาหรอก

“อื้อ แทนที่จะคาดหวังกับรีสปอว์น บุกเคลียร์ไปเรื่อย ๆ ยังดีกว่า ดูเหมือนดันเจี้ยนเองก็เกิดขึ้นมาเร็วด้วย” (ดุ่ยดุ่ย)

ส่วนชั้นที่ 71 “แฟลร์สเนค Lv71” เจ้านี่ต่อให้หนาวก็ไม่จำศีล ครั้งก่อนจำได้ว่าฟันไปซะเยอะเพื่อเป็นการฝึกฝน เป็นฝูงงูเพลิงที่คืบคลานมาตามพื้นแล้วกระโดดลอยตัวเข้าใส่ เราเต้นไปมาแล้วฟาดฟันพวกงูที่อยู่กันเป็นกระจุกไม่มีที่ว่าง พวกมันเข้ามาหาแบบไม่มีช่องโหว่ พอฟันจนกระเจิงเสร็จก็กระโดด การรักษาพื้นที่ยืนยังไม่ได้ดั่งใจ แต่พออยู่ในโลกแห่งภาพสโลว์โมชั่น

มันก็เป็นแค่ตัวเกะกะธรรมดาเท่านั้น

ห้องลับที่มี “แฟลร์คิงสเนค” อยู่ในครั้งก่อน ชะเง้อมองแล้วแต่ไม่มีงูอยู่เลย ไม่มีกระทั่งสาวสวยกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วย.....เสียแรงที่อุตส่าห์ถ้ำมอง

“รู้สึกว่าคุณ ‘แฟลร์คิงสเนค’ จะดรอป ‘ไล่กระจกใหญ่’ แต่ว่าไม่มีทั้งงู, หีบสมบัติ, ลาเมียสาวสวยที่กำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าไม่มีอะไรรีสปอว์นเลย”

อื้อ สาวสวยเปลี่ยนเสื้อผ้าไม่น่ามีตั้งแต่แรก เพราะงั้นคงไม่รีสปอว์นหรอก แต่ถ้ามีอยู่ก็จะสร้างที่พักใหม่ขึ้นมาหน้าห้องซะเลย เตรียมค้างเต็มที่! ก็เราอยากเห็นนี่นา!!

พวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะเองก็พยักหน้าให้ เมื่อกี้ดูเหมือนจะสอบผ่าน เป็นการใช้ขากับการใช้ร่างกายโดยเน้นการเคลื่อนที่หลบหลีกเอาไว้ก่อน ได้คะแนนประเมินสูงทีเดียว แต่กระสับกระส่ายกันน่าดู คงถึงขีดจำกัดความอดทนแล้ว..... แบบตั้งใจจะข้ามหน้าข้ามตากันเต็มที่เลย!

“จะว่าไป มอนสเตอร์ที่อยู่ถัดจากนี้จำแทบไม่ได้เลยด้วยซ้ำ”

ใช่แล้ว สรุปก็คือ ครั้งก่อนทนไม่ไหวตรงแถวๆ นี้เลย อาละวาดกันไปทั่ว อื้อ ไม่ได้เติบโตขึ้นเลยนะ!

แย่งกันใช้แรงงานจนมีการทำสัญญากันใหม่
แต่เงื่อนไขก็ยังเหมือนเดิม

วันที่ 81 ตอนเย็น ดันเจี้ยน ใต้ดินชั้นที่ 80

ขนาดลงมาจนถึงชั้น 80 “กราวนด์คลาวด์ Lv80” ที่เคยเป็นบอสประจำชั้น 80 ก็ไม่รีสปอว์นเช่นกัน ได้เวลาแบบพอเหมาะพอเจาะ คงเป็นเพราะประหยัดเวทมนตร์กับเอฟเฟกต์ต่าง ๆ เพื่อลดภาระของร่างกายเลยไม่ค่อยหิว แต่ถ้ายังมีอีกหลายชั้นละก็ พักแค่ชั้น 80 ก่อนน่าจะดี?

“กลับไปกินข้าวดีกว่า คืนนี้เด็กกำพร้ารีเควสต์แฮมเบิร์กกับนาโปลิตันซอสมะเขือเทศ แล้วก็ข้าวแดง ต้องเตรียมเยอะกว่าปกติสามเท่า ไม่อย่างนั้นพวกสาว ๆ คงไปแย่งส่วนของพวกเด็กกำพร้า.....อื้อ ส้อมนั่นควรจะเก็บไว้สินะ แค่กินพาสต้ายังวุ่นวายขนาดคุณลิโป้ยังต้องขี่ม้าเซ็กเธาว์ (ม้ากระต่ายแดง) หนีเลย น่าเป็นห่วงว่าอาจจะส่งผลกระทบต่อการศึกษาด้านโภชนาการของพวกเด็กกำพร้าได้?” (อื้มอื้ม, หงึกหงึก, ดิ๊งดิ๊ง)

ตั้งแต่ชั้น 70 จนถึงชั้น 80 ทั้งสามคนเปิดศึกย่ำยีอย่างฉับไว เร็วจนไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีมอนสเตอร์อะไรบ้าง อื้อ มองเห็นไอ้ที่คล้าย ๆ หินอยู่เหมือนกัน แต่มีอันต้องสลายตัวไปก่อนเลย ไม่มีเวลาประเมิน เอาเถอะ อาละวาดซะขนาดนั้นก็คงจะพอใจกันแล้ว น่าจะหิวด้วย พักนี้คนนึงกินสามจานกันก็เลยไม่พอ.....

แต่ทุกคนแชร์กันจ่ายค่าวัตถุดิบกันอยู่แล้ว ดังนั้นถ้าไม่กินก็คงรู้สึกว่าขาดทุน.....คงต้องรีบเปลี่ยนระบบคิดเงินใหม่แล้ว?

"เอาเถอะ พวกเด็กกำพร้าไม่สนเรื่องมารยาทแล้วกินกันจนพุงกางอย่างร่าเริงมันก็ดีอยู่หรอก แต่พวกสาว ๆ นี่..... ได้รับผลกระทบจากพวกง่าวมารึไง? ทำท่าจะเริ่มกินข้าวโดยใช้ถังกันแล้วมั้ง? (ดุ่ยดุ่ย?)

พอขึ้นมาบนพื้นดินรวดเดียวด้วยเกท ข้างนอกยังสว่างอยู่แต่ก็เป็นเวลาเย็นแล้ว เดินรอบป่าปีศาจสักนิดแล้วค่อยกลับดีกว่า อยากรู้สภาพ แถมยังมีภารกิจตัดไม้ด้วย?

"คุณสไลม์ช่วยแปลให้หน่อยได้ไหม?"

ตอนนี้กำลังเจรจาใช้แรงงานกับพวกคุณ "เดมอนไซธ์" ใช่แล้ว เหล่า "เดมอนไซธ์" ต่างกับผู้รับใช้คนอื่น ต้องใช้งานด้วย 'เดมอนริง [ใช้งานปีศาจ (3 ตน)]' เท่านั้น

เพราะงั้นเลยรู้สึกผิด เสนอว่าจะปล่อยตัวไปแต่ก็ไม่ยอม ขืนบีบบังคับน่าจะรู้สึกไม่พอใจ เจรจาโดยไม่เข้าใจความคิดเห็นมันจะลำบาก ก็เลยอยากขอคุณสไลม์ช่วยเป็นตัวกลางให้?

(ดิ๋งดิ๋ง)

เหล่า "เดมอนไซธ์" นี่ชอบขนม ที่ผ่านมาช่วยทำภารกิจให้โดยแลกกับขนม แต่ดูเหมือนจะมีเรื่องไม่พอใจเลยลองเสนอให้รางวัลเป็นอาหาร, มิธริล หรือไม่ก็เงินทองกับศิลาเวท.....แต่ดูเหมือนจะยังไม่พอใจ ครั้นจะปล่อยตัวก็ไม่ยอมไปกัน แต่ว่ากำลังกินขนมอยู่

คุณสไลม์เองก็กำลังกินด้วย? หรือว่านั่นคือกำลังเจรจากัน?

(ป่อมป่อม?) “”“.....””

มีเตรียมสัญญาจ้างงานหลังจากที่ปลดปล่อยแล้วเอาไว้หลายชนิด ถึงจะยอมรับฟังคำขอร้อง แต่ในสถานการณ์ที่ดูเหมือนจะมีอะไรไม่พอใจแบบนี้ ยังไม่ใช่เวลาเหมาะที่จะแก้ไขสัญญา อื้อ การใช้งานเป็นเรื่องยากซะมัด

(ป่อยป่อย) “.....!” (ดิ๊งดิ๊ง) “.....?” (ดุ่ยดุ่ย) “.....!!” (ดุ่ยดุ่ย!)

กำลังถกกันเกี่ยวกับเงื่อนไขการจ้างงานอยู่งั้นรึ หรือว่าคุยไปกินขนมไปกันแน่ ไม่เข้าใจเลย.....แต่ดูจากบรรยากาศแล้วดูเหมือนคุณมันเทศจะเป็นฝ่ายถูก อื้อ ดูเหมือนคุณมันเทศกำลังดีเลย แต่ว่าเหล่า “เดมอนไซธ์” Lv ขึ้นเร็ว คงเป็นเพราะเงื่อนไขการใช้งานต่างกัน ตอนนี้ Lv77 ดูท่าทางจะดวงดี แต่ตามประสาปีศาจแล้วมันเป็นยังไงกันแน่นะ?

แต่ว่า ปลดปล่อยโดยไม่มีเงื่อนไขนี่มันออกจะเกินเลยไปหน่อย สักวันหนึ่งอาจต้องมาสู้ก็ได้เลยเลยพยายามหลีกเลี่ยงกัน.....คุยกันลำบากงั้นเหรอ หรือว่าเงื่อนไขไม่ลงตัว หรือว่าแค่กำลังกินขนมอยู่เท่านั้นเ? อื้อ ลืกลับซะมัดเลย?

(ดุ่ยดุ่ย) “”“.....””

แต่ที่ผ่านมา พวก “เดมอนไซธ์” ก็ยอมฟังทุกอย่างที่ขอร้อง พอให้ขนมแล้วก็ดีใจกันใหญ่เลยนึกว่าจะไปได้สวยเสีย

อีก ฝืนใช้งานอยู่อย่างนี้ก็ไม่ดีนัก แต่พอลองเจรจาดูกลับไม่พอใจ ดังนั้นถ้าเสนอเงื่อนไขมาก็กะว่าจะรับ เพราะเรื่องนี้เราเป็นฝ่ายผิดเต็มประตู

มีการเจรจากันขณะที่เดินกลับอย่างสบายใจ ปั้นแฮม-เบิร์กเสร็จแล้ว เหลือแค่ย่างเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องรีบ ขณะมุ่งหน้าไปยังโรงเตี๊ยมก็ถูกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นไล่ล่าด้วยมอร์นิ่งสตาร์ด้วย จะรอดกลับไปถึงได้สำเร็จไหมนะ?

“ก็ทุกอย่างมันลามกเสียจนไม่มีเด็กหนุ่มมัธยมปลายในสังคมคนไหนจะได้นึกฝันด้วยซ้ำ?”

ใช่แล้ว ถ้าเอาความลามกออกไปจากเด็กหนุ่มมัธยมปลาย ก็คงถึงขั้นสูญเสียความทรงจำกันเลยทีเดียว อาจถึงขั้นนึกชื่อไม่ออก ทำไมน่ะเหรอ ก็เพราะเด็กหนุ่มมัธยมปลายสมัยนี้จะเปลี่ยนทุกอย่างให้เป็นสาวสวย โซกุนแต่ละรุ่นของตระกูลโทกุงาวะก็เป็นที่จดจำในเรื่องการสร้างฮาเรมเช่นกัน!

“อื้อ ลูกสาวโมเอะที่ต้องสืบทอดตระกูลนี่ดูท่าจะลำบากต้องรีบไปแจ้งความพวกโอตะแล้ว!”

อุปกรณ์สวมใส่ดีขึ้นด้วยผลพวงจากวันนี้ การฝึกซ้อมปรับแต่งเอาไว้ค่อยทำพรุ่งนี้ ตั้งแต่พรุ่งนี้ต้องเจอมอนสเตอร์ Lv80 ขึ้นไปแล้ว ถ้าเผื่อว่ามีการโจมตีที่โดนทีเดียวตาย หรือสกิลอันตรายต่อสถานะอยู่ละก็ ควรจะลดการดำเนินการของพวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะลงบ้าง ถึงเราจะเปราะบางที่สุดแต่ก็ตายยากที่สุด อ่อนแอที่สุดแต่ก็ฆ่าศัตรูชนิดพิเศษได้แน่นอน

(ดิ๊งดิ๊งดิ๊งดิ๊ง ดุ่ยดุ่ย!) “อ้า รู้สึกเหมือนถูกกีดกันจากเพื่อนฝูงแต่ไม่ได้พูดบ่นหรือแสดงความพอใจออกมาตรง ๆ งั้นเหรอ?” (((.....!)))

เผลอเรอไปหน่อย มัวแต่คิดอ้อมค้อมอย่างงี่เง่าก็เลยไม่เข้าใจ งี่เง่าซะมัด อื้อ ไม่มีคุณสมบัติจะเป็นผู้ใช้งานเอาซะเลย คงอยากถูกใช้งานด้วยความคิดของตัวเองแบบเดียวกับทุกคนนั่นแหละ ทั้งที่อยู่ด้วยกันมาตลอด แต่ไม่ทันได้สังเกตเรื่องนั้น

“ขอโทษนะ เราผิดเอง ไม่รู้ตัวเลยสักนิด งั้นก็ ‘ยกเลิก’ .....ทีนี้ก็เป็นอิสระแล้ว ที่ผ่านมาขอโทษด้วย แล้วก็ขอบคุณนะ แล้วก็.....หลังจากนี้คงจะอยู่ด้วยกันใช่ไหม? อื้อ อยู่กับทุกคนไง? งั้นเหรอ.....ขอบคุณนะ งั้นก็ ‘ใช้งาน’ หลังจากนี้ขอฝากตัวด้วย? ราวนั้น?” (((.....♪)))

ดีละ จะให้ขนมเยอะ ๆ เลย ให้ขนมเยอะแยะเป็นการขอขมาและตอบแทนสำหรับที่แล้วมา! ถึงอยู่ใน ‘เดมอนริง’ จะไม่ได้เหงา แต่อยากถูกใช้งานด้วยความคิดของตัวเองมากกว่ากินเสร็จแล้วก็ต้องกลับเข้าไปใน ‘เดมอนริง’ อีก.....ที่จริงก็เข้าออกได้อิสระนี่นา! เอาเถอะ ดูท่าจะอยู่จนชินแล้ว ตอนนี้ ‘เดมอนริง [ใช้งานปีศาจได้ (3 ตน)]’ ว่างเปล่าแล้ว ต่อไปจะเอาปีศาจมาใส่อีกดีไหมนะ?

และแล้วก็มาถึงโรงเตี๊ยม พอเอาอาหารค่ำมาวางเรียงรายก็เกิดการแก่งแย่งชิงดีระดับศึกสามก๊ก แย่งนาโปลิตันกันใหญ่ เกิดการสู้ตายในพื้นที่ของโรงเตี๊ยมจนเป็นการกินข้าว

ระดับหนึ่งในใต้หล้า! เลิกเอาจานใหญ่มาเสิร์ฟดีไหมนะ!

“””กินเลยนะคะ & อร่อยจังเลย.....ขอเพิ่มอีก!”””

แต่ละปาร์ตี้ พอมีอยู่จานเดียวก็ควรจะกินด้วยกันอย่างสมัครสมาน แต่กลับเปิดศึกแย่งกันม้วนเส้นพาสต้ากันซะงั้นอื้อ แต่ก็อยากกินสปาเก็ตตี้หอยลายไวน์ขาวจังแฮะ?

คุณสไลม์กำลังกินในถัง ส่วนคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นก็ดูสนิทสนมกันดี คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะเป็นรุ่นพี่ ดังนั้นคุณสาวนักเต้นก็เลยตามติดแจ การสนิทสนมกันเป็นสิ่งที่งดงาม ทั้งลามกและเย้ายวนใจ คืนนี้ก็คงงานยุ่งอีกตามเคย อื้อ พวกเด็กกำพร้ากำลังแบ่งกันกินอย่างสนิทสนมกันที่โต๊ะอื่น.....หัดเรียนกันซะบ้าง!

พอการตะลุมบอนสิ้นสุดลงก็ไปอาบน้ำกับคุณสไลม์เล่นดึ๋งดึ๋งเสร็จแล้วก็กลับเข้าห้อง ตั้งแต่พรุ่งนี้จะต้องลงไปยังชั้นลึก อยากเตรียมอุปกรณ์ให้เรียบร้อยภายในวันนี้

“พอคิดดูให้ดี ๆ ทั้งที่อยากจะอัพค่า ViT แต่ไม่มีเกราะกับโล่ มันอาจจะเป็นปัญหาร้ายแรงก็ได้นะ?” (ป่อมป่อม)

ถ้ามีโล่อยู่สักเจ็ดอัน รู้สึกว่าน่าจะอัพค่า ViT ได้จุใจ แต่ไม่ว่าจะสู้หรือหนี โล่ก็เป็นตัวเกะกะ แถมไม่มี ViT กับ HP ที่เหมาะจะใช้ในการเข้าปะทะ ดังนั้นถึงถือโล่ไปก็ใช้ไม่ได้ มีหวังโดนฟาดจนตายคาโล่แหง สุดท้ายก็ต้องหนีหรือไม่ก็ปิดป้องอยู่ดี โล่เลยเป็นตัวเกะกะ เกราะก็มีเลเวลที่ใช้สวมใส่ไม่พอ จะว่าไอ้นั่นมันเกะกะก็ใช่อยู่ เอาเถอะ เกราะน่ะเอามาผสานกับ ‘เสื้อผ้า’

ได้ แต่โล่นี่ถึงรวบรวมมาได้เยอะก็เท่านั้น

“เอ่อ? 30% น่าจะสูงที่สุดแล้วล่ะมั้ง”

“โซลเจอร์พัพเพ็ต Lv69” ชั้นที่ 69 มีอยู่เป็นร้อยตัว อุปกรณ์ที่ดรอปมีอยู่เป็นร้อยชิ้น ตอนขากลับมีแวะร้านขายอาวุธกับร้านขายของชำด้วย ของที่สั่งไว้มีเข้ามาแล้วหลายอย่าง ก็เลยเลือกซื้อมา แถมไอเทมในคลังสมบัติของพระราชวังมีอยู่ 300 ชิ้นเลยต้องประเมินและคัดแยก โดยเน้นไปที่ ViT กับ InT แล้วก็การควบคุมเป็นหลัก ส่วน PoW กับ SpE น่ะคัดออก

“อื้อ ‘เกราะหนังแห่งอสูร เพิ่ม PoW, ViT 20% ฟื้นฟู (ระดับสูง) เสริมพลังกล้ามเนื้อ (ระดับสูง)’ ดูแล้วโดนใจที่สุด แต่ ‘เสริมพลังกล้ามเนื้อ’ นี่มันยังไงกันนะ?”

ถ้าเสริมพลังกล้ามเนื้อมีความหมายทำนองค่า ViT มันก็ใช่เลย แต่ถ้าหมายถึง PoW ก็จะเพิ่มสาเหตุในการทำร้ายตัวเอง ถ้าหมายถึงทั้งสองอย่างก็หักลบกันไป? เอาเถอะ ตรวจสอบและคัดเลือกมาแค่ไม่กี่อย่างก่อนจะเอามาผสมก็แล้วกัน

“ช่องว่างของอุปกรณ์ที่ผสมได้มีอยู่ 3 ส่วนผ้าคลุมคือ 5 แต่ใส่คุณหัตถ์มารไปแล้วก็เลยเหลือ 4? ถุงมือ 4 บู๊ต 3 ตัวบู๊ตมีเปลี่ยนเป็น ‘ทัฟบู๊ต เพิ่มค่า ViT 10%’ ดังนั้นจึงมี 4 ช่อง นอกจากนี้ตัวแหวนมีอีก 4 ช่อง มงกุฎหรือน่าจะบอกว่าที่คาดหัว ว่างโล่งทั้งหมด คทาเจ้าปัญหา.....ดาบ 5 คทา 4 แล้วก็หอกที่ว่างเปล่า ใส่ได้ทั้งหมด 7 .....เพิ่มโล่ได้ไหมนะ.....เพิ่มดีกว่า!”

ดาบเมฆสวรรค์กับหอกมิสธิลทีนแล้วก็ดาบเจ็ดเขี้ยวน่ะ

มาเป็นเซ็ท พลังทำลายกระฉูดเกินสามัญสำนึกจนทำลายกัดกร่อนตัวเราเอง แต่หอกลองกินุสหรือไทรเดนท์ของจริงกับเอ็กซ์-คาลิเบอร์ อาจมีโผล่มาก็ได้นะ

แรงสะท้อนหนักเกินไปเลยไม่ได้ให้เป็นอุปกรณ์สวมใส่ของพวกพ้อง เราคงต้องใช้เองหรือไม่ก็ผนึกมันไว้ คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะไม่อยากได้ดาบเทพของแท้ ไม่ได้รังเกียจเรื่องเอฟเฟกต์พลังศักดิ์สิทธิ์หรอก แต่กังวลเรื่องความเสี่ยงที่มันจะอาละวาด คนที่เน้นความสามารถในการควบคุมมีแค่เราคนเดียวต้องขัดเกลาความสามารถในการควบคุมด้วยอาชีพเสริมแล้วก็ทำศึกตอนกลางคืนจนบรรลุไปด้วยนี่ มันไม่ใช่เล่น ๆ หรอกนะ! อื้อ กำไรดีแถมยังสนุกด้วย แต่ถ้ายืนกรานว่าเป็นการฝึกซ้อม ต่อให้เป็นคนไม่เอาไหนยังไงก็จะพัฒนามาทำงานใหญ่ได้!

(ดุ่ยดุ่ย) “กำลังปลอบใจอยู่เหรอ!”

สุดท้ายหลังตรวจสอบเรียบร้อย เสื้อผ้าก็เสร็จสมบูรณ์แล้วสามแบบ นั่นคือ ‘เกราะหนังแห่งอสูร เพิ่ม PoW, ViT 20% ฟื้นฟู (ระดับสูง) เสริมพลังกล้ามเนื้อ (ระดับสูง)’ ‘เกราะตาข่ายโซ่วงเวท ต้านทานเวทมนตร์และกายภาพ (ระดับสูง) ควบคุมวิชาเวท (ระดับสูง)’ แล้วก็ ‘ชุดหนังเวท เพิ่ม ViT 20% ทรงพลัง’ ส่วนผ้าคลุมก็ ‘โอเวอร์โค้ทแห่งเส้นตาย ต้านทานการฟันและการทุบตี (ระดับสูง) +DEF’ ‘ผ้าคลุมใยเหล็กกล้า เพิ่ม ViT 20% ต้านทานการฟันและการแทง (ระดับสูง) เจาะเกราะ’ แค่สองตัว ยังว่างอยู่อีก 2 ช่อง

ถุงมือมีแค่คู่เดียว ‘เกราะหุ้มมือ เพิ่ม ViT 20% ต้านทานเวทมนตร์และกายภาพ (ระดับสูง)’ ผสมกันออกมาแล้วว่างอยู่สามช่อง ส่วนบู๊ตก็ ‘เกราะขาเหล็ก เพิ่ม ViT 20% เอฟเฟกต์ป้องกันกายภาพ (ระดับสูง)’ กับ ‘รองเท้าเจาะเกราะ เพิ่ม ViT 30% ปกป้องร่าง ต้านทานกายภาพ (ระดับสูง)’ ได้มาสี่คู่ ดังนั้น ‘ทัฟบู๊ต เพิ่ม ViT 10%’ เลยไม่ได้ใช้แล้ว อื้อ อุตส่าห์จ่ายเงินซื้อมาทั้งที รู้สึกขาดทุนชะมัด

“มงกุฎหรือน่าจะเรียกว่าที่คาดหัว มีโควต้าว่างอยู่ห้าช่อง แต่กลับมีแค่ ‘หมวกเหล็กกล้า เพิ่ม ViT 20% +DEF’ เท่านั้น?” (ดิ๊งดิ๊ง)

คทาตัวปัญหา ได้โล่มาก็เลยลองใส่ ‘โล่หลบหลีกแห่งนกนางแอ่น เพิ่ม ViT กับ PoW 20% ปรับปรุงการป้องกันและหลบหลีก (ระดับสูง) หลบหลีก (ระดับสูง) ฟื้นฟู (ระดับสูง)’ ใช่แล้ว ไอ้นี่ค่าสูงมาก นอกจากนี้ยังใส่ของดรอป ‘โล่เหล็กเงิน เพิ่ม ViT 20% ต้านทานกายภาพ (ระดับต่ำ) ปรับปรุงเวทมนตร์และกายภาพ (ระดับต่ำ)’ เข้าไปด้วย

“ถ้าเป็นของเพิ่ม 10% หรือเอฟเฟกต์ (ระดับต่ำ) ยังมีเหลืออยู่ แต่ทำเองดูเหมือนจะได้ผลดีกว่านะ” (ดุ่ยดุ่ย)

เป็นของสำรองหรือน่าจะบอกว่าเก็บเอาไว้เป็นตัวเชื่อมโยง หลังจากนั้นค่อยขายทิ้ง แหวนนี่ไม่ได้ของดรอปมาเลย ไม่มีของดี ๆ วางขายด้วย

“ยังว่างอยู่อีก 4 ช่อง นิ้วโป้งใส่แหวนไม่ได้แต่ยังเหลือ

อีกตั้ง 7 นิ้ว เพราะงั้นน่าจะสวมได้สัก 11 วง.....แต่สวมแหวนครบทุกนิ้วนี่มันดูอย่างกับพวกเศรษฐีใหม่จนน่ารังเกียจชอบกล แต่ถ้าเป็นเศรษฐีก็ควรอดทนซะหน่อยดีไหมนะ?" (ดิ๊งดิ๊ง)

เอาเถอะ ทั้งที่เป็นเศรษฐี แต่เงินดันหมดอีกแล้ว ค้างค่าโรงเตี๊ยมไว้ด้วย เรื่องนี้เป็นความลับนะ อื้อ มีคุณสาวนักเต้นเพิ่มมาอีกคนเลยต้องจ่ายค่าบริการเพิ่ม?

ค่าวัตถุดิบทำอาหารน่าจะได้เยอะขึ้น แต่กลับไม่มีเงินเหลือ ที่จริงเสบียงในคลังยังมีอีกตั้งเยอะเลยไม่จำเป็นต้องซื้อ แต่ถ้าความแตกว่าใช้จ่ายฟุ่มเฟือย มีหวังโดนเทศนาจนฉ่ำอีก

"มาบอกว่า ถ้าติดหนี้อีก ค่าขนม 5 หมื่นเอเลจะหักจ่ายเป็นค่าโรงเตี๊ยม เพราะงั้นถ้าความแตกมีหวังกลายเป็นเศรษฐียากไร้ที่มีค่าขนมแค่ 3.5 หมื่นเอเลแหง.....แบบนั้นคงต้องไปขายไม้ขีดไฟในวันที่มีหิมะตกหนักพลางกอดคุณสไลม์อยู่หน้าโบสถ์ ต้องเผารูปภาพพระเจ้าเพื่อสร้างความอบอุ่น แต่คงได้เผาทั้งโบสถ์และตาลุงในโบสถ์ไปด้วย ถือว่ายิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว ช่างเป็นเศรษฐีที่ทั้งน่าสนุกและน่าสงสารอะไรอย่างนี้ แต่ถ้ามีคุณบันนี่ให้กอดเต็มสองแขนด้วยก็เป็นความคิดที่ยอดเยี่ยมไปเลย!" (ดุ่ยดุ่ย)

อื้อ หูกระต่ายนี่ใช้ได้เลย! เอาเถอะ เพิ่งอาบน้ำมา ไม่อยากเหงื่อออกก็จริงแต่ก็อยากดูท่าทีสักหน่อย ไปลานฝึกซ้อมดีกว่า อื้อ ครูฝึกสไลม์กำลังรออยู่บนหัวเรียบร้อยเลย?

วันที่ 81 ตอนกลางคืน โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว ลานฝึกซ้อม

สวมใส่แล้วก็หายใจ ใช้งาน 'สวมเวท' ด้วยความรู้สึกประมาณนั้นได้แล้ว อื้อ ก็เราพยายามอยู่ทุกวันนี่นา!

แต่ยังไม่เข้าใจกลไกของมันเลย ยังไม่รู้แน่ชัด แค่ไม่อยากตายเท่านั้นเอง ตอนที่ได้ 'สวมพลังเวท[12]' ก็สวมเรื่อยมา..... ถ้าไม่มีไอ้นั่น แม้แต่พลังเวทในป่าปีศาจก็ยังทนไม่ไหว แต่พอวิเคราะห์ทำความเข้าใจแล้วก็เอามาจัดระเบียบแล้วก็ต้องสวมเวทโดยควบคุมด้วยสติให้ได้ ไม่อย่างนั้นจะไม่เข้าใจในคุณค่าของมัน แล้วก็จะพัฒนาต่อไปไม่ได้ด้วย มันยังมีอะไรตามมาอีกเยอะแม้จะยังไม่ทันได้ใช้งานเลยด้วยซ้ำ

ชั่วพริบตานั้น ร่างกายถูกปกคลุมด้วยอากาศหนักอึ้ง อากาศเปลี่ยนสภาพเป็นของเหลวแทนที่จะเป็นก๊าซแล้วก็เริ่มเกาะติดอย่างเหนียวหนืบและหนัก เวลาเคลื่อนที่ไปข้างหน้าก็เหมือนกับว่ายน้ำแหวกอากาศหนัก ๆ ท่ามกลางโลกอันเหนียวหนืบนั่น

"อึก.....ฮึ่ม!"

แค่นั้นก็ทรมานแล้ว ViT น่าจะเป็นค่าที่แสดงถึงพลัง

[12] สวมเวท (魔纏) กับ สวมพลังเวท (魔力纏) คนละสกิลกัน

กาย, ความอึดกับความทนทานของร่างกาย แค่เพิ่มค่านั้นขึ้นมาก็แบกรับภาระได้พอสมควรแล้ว แต่ก็ต้องเจ็บปวด ถ้าพังก็รักษาได้ด้วย ‘เกิดใหม่’ แต่ความเจ็บปวดยังไงก็คือความเจ็บปวด! ถึงจะลดความเสียหายลงด้วย ‘สวมเวท’ แล้ว แต่ ‘สวมเวท’ เองก็ทำเอาเจ็บเหมือนกัน..... สุดท้ายกระทั่งวิชา ‘จริงลวง’ ก็ยังทำเอากล้ามเนื้อของเราฉีกขาด กระดูกลั่นไปทั้งตัว แค่มีรอยแยกนิดหน่อยก็จบแล้ว ถึงไม่ทันไรก็รักษาหายได้เอง แต่มันเจ็บเฟ้ย!!

แต่ถึงจะเจ็บก็ยังใช้การได้ แต่.....ใช้ต่อเนื่องไม่น่าไหว

“ปรับแต่งอุปกรณ์สวมใส่ให้ดีขึ้นแล้ว ขีดจำกัดก็น่าจะแค่นี้แหละ”

อยากได้ของที่เป็นสายเพิ่มความสามารถในการควบคุมจัง ถึงเพิ่มค่า ViT ก็แค่เสียหายน้อยลงแต่ก็ยังเจ็บ รักษาหายได้ทันที แต่สุดท้ายก็จะพังอีกแล้วก็เจ็บปวดตลอดเวลา!

(ดิ๊งดิ๊ง!) “ไอ้ มันมีคำกล่าวที่เข้าท่าอยู่ด้วยนะ อย่างนี้นี่เอง แม้แต่ขนนกก็จมเรือได้ แค่ขนนกเบา ๆ ถ้าเอามากองสุมกันเท่าภูเขาก็ทำให้เรือจมได้ สรุปก็คือ เราจะจมสินะ? ไม่ได้การแล้ว!” (ดุ่ยดุ่ย!!) “ดูเหมือนจะไม่ใช่แฮะ งั้นเหรอ ถึงจะเป็นเรื่องเล็กน้อยแค่ไหน พอสะสมเข้ามาก ๆ ก็ก่อให้เป็นเรื่องใหญ่ได้ สรุปก็คือ เราสิ้นหวังแล้วสินะ? ไม่ได้การแล้ว!” (ป่อมป่อมป่อม!!) “อ้า งั้นเหรอ? อื้อ ทุ่มเทจนร่างแหลกสลายกันไปข้างเลย? แหม ขืนร่างแหลกสลายเข้าจริง ๆ จะเหลือแค่เศษเนื้อกับ

เลือดทะลักน่ะสิ ไม่น่าเอามาพูดเปรียบเทียบเลยนะ?” “”“ทำไมถึงเล่นมุกกับคุณสไลม์อยู่ล่ะนั่น!”” “แถมยังมีหูกระต่ายทั้งคู่เลยด้วย!” “ไม่สิ หูกระต่ายนี่เอาไว้ใช้ในงานเลี้ยงเต้นรำเลยทำให้คุณสไลม์ด้วยในฐานะบอดี้การ์ดของพวกเด็กกำพร้า แต่ไม่ได้เปิดตัวซะที อนึ่ง เดรสที่มีลูกบอลกลม ๆ ก็มีอยู่หรอก แต่ไม่ได้ออกโรงเลย ดูเหมือนจะเกะกะก็เลยเก็บใส่คลังไว้.....น่าเสียดายเนอะ?”

ดูเหมือนเพิ่งจะอาบน้ำเสร็จ เราถูกพวกเด็กกำพร้ากับพวกสาวสวยที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จ 23 คนรุมล้อม ไอน้ำร้อนยังโชยจากร่างอยู่เลย ผิวก็เป็นสีชมพูระเรื่อ สวมชุดบาง ๆ เผยผิวกันเต็มที่ด้วย เห็นขาเรียวยาวโผล่ออกมาจากกางเกงขาสั้นกับมินิวันพีซ ท่อนบนสวมเสื้อยืดคอวีลึกแบบไม่ระวังตัวซะบ้างเลย บางคนสวมเสื้อกล้ามจนเห็นเนินอกกับซี่โครง ขยับเข้ามาใกล้อีกต่างหาก.....ใกล้ไปไหม?

“”“เย่ พี่ชายจะเล่นด้วยเหรอ?””

จากนั้นเด็กกำพร้าก็กระโดดเข้าใส่จนต้องหลบหลีกพัลวันพลางมองหาทางฝ่าออกไปด้วย แต่ไม่มีช่องว่างเลย ด้านหลังกำแพงเด็กกำพร้าถูกปิดล้อมอย่างหนาแน่น!

“พี่ชายคะ ออเดอร์.....” “พี่ชาย! มีของใหม่ที่อยากได้” “พี่ชาย ขอคุริมันจู” “พี่ชาย อยากกินเค้กครีมสดจังเลย” “อยากได้ยูคาตะค่ะพี่ชาย” “”“พี่ชาย ขอสั่งเพิ่มหน่อยค่ะ.....””

กับดักชัด ๆ นี่มันกับดักที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จ! เหตุการณ์ต่อ

จากแพทเทิร์นแบบนี้มันมีแค่อย่างเดียวเท่านั้นแหละ!!

“ว่าแต่ เหตุการณ์ต่อจากนี้ก็คือ มาอ้อนวอนร้องขออะไรสักอย่างไปเรื่อย ๆ แล้วตราบใดที่ไม่ตอบตกลง เด็กสาวมัธยมปลายก็จะออกันเข้ามาเบียดใช่ไหม!!”

เหตุการณ์นี้มีชื่อว่า “นรกเบียดแน่นที่ต้องมีชีวิตอยู่เพื่อรับฟังเท่านั้น” แต่จะเรียกว่าสวรรค์ก็ยังได้เพราะโดนเบียดด้วยความอวบอัดแบบนี้! ViT เพิ่มขึ้นแล้ว เสริมความต้านทานกับการฟื้นฟูไว้ด้วย แต่ว่า ไม่ยอมให้สัมผัสที่นุ่มนิ่มแบบนี้มาหลอกแน่! ความเด้งดึ๋งนี่มันอวบอัด Lv เกิน 100 แล้ว ใช่แล้ว ขนาดคำนวณด้วย ‘ปัญญา’ แต่ถ้าถูกปิดล้อมด้วยกำแพงเนื้อนุ่มนิ่มที่ไม่มีทางหลบพ้นก็คงได้แต่ถูกปั่นด้วยวังวนแห่งสีผิว ไม่มีทางหนีออกไปได้!

ฝึกฝนเสร็จแล้ว แต่พลาดตรงที่รีบปลด ‘คทาอิกดราซิล’, ‘ผ้าคลุม’, ‘ถุงมือ’ ออกไปซะก่อนก็เลยมองหาช่องว่างเจอชั่วพริบตา ถึงจะมีคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นขวางอยู่ แต่ก็ยังโดนเบียดเสียดไม่มีทางออกอยู่ดี ถูกกลืนเข้าไปในลำธารเซี่ยวเนื้อนุ่มนิ่มเด้งดึ๋งที่มีแต่เด็กสาวมัธยมปลายเต็มไปหมด ถึงคิดจะหนีด้วย ‘โยกย้าย’ แต่ก็โดนจ้องเล่นงานตอนที่กำลังเพ่งสมาธิ!

“ด้านหน้าทางซ้าย!” “หมุนตัวล่อหลอก ด้านล่างต่างหาก!!”

สาวเอลฟ์คนน้องตรวจจับความรู้สึกตอนที่เราตั้งสมาธิ

แล้วส่งสัญญาณบอก! จากนั้นก็ปิดล้อมกันตามคำสั่งของคุณหัวหน้าห้อง แขนขาเราถูกพัวพันไปด้วยเรือนร่างของเด็กสาว มีแต่เนื้อหนังเบียดเสียดเต็มไปหมด ไม่มีช่องว่างเลยแม้แต่น้อย แน่นอนว่าถ้าใช้สวมเวททั้ง ‘หัตถ์มาร’ ‘วิชาราคะ’ ‘เวทสั่นสะเทือน’ ‘กามราชา’ ละก็ ถึงจะมีคนเยอะยังไงก็คงสยบได้หมดและหวาดกลัวกันแน่ ๆ แต่รู้สึกว่าถ้าทำแบบนั้นแล้ว ระดับความพึงใจของเราคงตกฮวบ อุตส่าห์เพิ่งอาบน้ำกันมาหมาด ๆ แต่ต้องกลับเข้าไปอาบต่ออีกรอบนี่น่าสงสารเกินไป ใช่แล้ว ถ้าโดนไอ้นั่นเข้าเต็ม ๆ ก็ต้องแย่เลย เพราะโดนแล้วก็จำเป็นต้องเข้าไปอาบน้ำอีกรอบ? อื้อ พักนี้เอาที่นอนไปตากจนชินแล้ว?

“เดี๋ยวก่อน ขอร้องกันดี ๆ ก็ได้ อย่ามาแข่งกันเอาซาลาเปาเบียดสิ ทำไมจู่ ๆ ถึงต้องเอาซาลาเปามาเบียดให้หมดสภาพก่อนแล้วค่อยขอร้องด้วย? แบบนั้นมันไม่ใช่การขอร้องแต่เป็นอย่างอื่นมากกว่า ทำเรื่องหมิ่นเหม่กับเด็กหนุ่มมัธยมปลายก่อนจะได้รับฟังคำขอร้องแบบนี้ ขืนเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้นมาแล้วอาละวาด การควบคุมโศกนาฏกรรมมันจะลำบากนะ เพราะงั้นเขียนใบคำร้องมาแล้วค่อยเจรจาเถอะ จากนั้นจะได้ดำเนินการต่อ! อื้อ ทำไมถึงต้องเริ่มกระบวนการจากการเปิดศึกแนบเนื้อด้วย!”

ไม่ไหวแล้ว! แต่เอฟเฟกต์ของอุปกรณ์สวมใส่ได้ผลดี HP ลดลงแค่นิดเดียว MP ก็แทบไม่ได้ใช้เลย ถึงกระนั้นเด็กหนุ่มมัธยมปลายก็ยังต้านทานไม่ไหว คิดว่าคงต้องใช้อุปกรณ์สวมใส่

เฉพาะกิจที่มีค่า ‘ต้านทานนมเด้งดึ๋ง’ กับ ‘ต้านทานนมบดกดทับ’ ถึงจะรับมือได้! แต่ต่อให้มีก็ไม่น่าจะไหวอยู่ดีมั้ง เจอแบบนี้เด็กหนุ่มมัธยมปลายไปไม่เป็นหรอก เพราะถ้าตอนนี้โอเคกันต่อไปก็ต้องเจอ BL (Boy’s Love) หรือไม่ก็ LO (Lolicon) เลยน่ะสิ!

การโจมตีทางกายภาพทำให้ไร้ผลได้ ดังนั้นไม่มีปัญหาในเรื่องอุปกรณ์สวมใส่ แต่ในแง่จิตใจแล้ว เด็กหนุ่มมัธยมปลายคงทำอะไรไม่ได้ ไม่สิ แบบนี้ทำยังไงก็ไม่ไหวหรอก!

“”””พี่ชาย ขอรบกวนด้วยค่ะ!”””

ดูเหมือนจะหาเงินมาได้เยอะจากดันเจี้ยน ใบสั่งของก็เลยเพียบ ต้องกลับมาทำงานเสริมอีกแล้ว.....เอ๋?

“หนึ่ง สอง สาม.....21 ใบ สรุปก็คือทุกคนสั่งบันนี่สูทของบันนี่เกิร์ล.....จะใส่งั้นเหรอ! คิดจะไปเป็นบันนี่เกิร์ลที่ไหนกัน!”

ในที่สุดก็จะมีร้านเด็กสาวมัธยมปลายในชุดบันนี่เกิร์ลมาเปิดในต่างโลกแล้วอย่างงั้นเหรอ หรือว่าสร้างคาสิโนขึ้นมาแล้ว? อื้อ อาจกำไรดีก็ได้นะ?

“ไม่ได้รังเกียจหรอก กลับกันเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่จิตใจอ่อนโยนชื่นชอบคุณกระต่ายเป็นที่สุด วางแผนจะใช้คุณกระต่ายที่ชื่นชอบเพื่อเพิ่มระดับความพึงใจด้วยซ้ำ อื้อ คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะบันนี่ดำกับคุณสาวนักเต้นบันนี่ขาวมาขนาบข้างประกบกันเป็นแซนด์วิชระหว่างการเดินทางด้วยรถม้า

อันแสนสุขแบบนั้น มันรู้สึกดีเอามาก ๆ ก็เลยชอบอยู่แล้ว แต่โรงเตี๊ยมที่มีเด็กสาวมัธยมปลายเป็นบันนี่เกิร์ลนี่มันออกจะหมิ่นเหม่มากไปหน่อย อาจจะขออนุญาตประกอบกิจการไม่ได้เลยด้วยซ้ำ.....แต่คนอนุญาตคือคุณพ่อเมริ ดังนั้นอะไรก็เป็นไปได้"

แต่คุณบันนี่น่าสุ่มเสี่ยงทั้งในด้านสังคม, ศีลธรรมและค่านิยมเลยนะ นอกจากนี้ยังอันตรายต่อเด็กหนุ่มมัธยมปลายด้วย!

(ดีละ ได้รับใบสั่งซื้อแล้วสินะ!) (เรียบร้อย) (พวกคุณแอนเจลิกาบอกว่าแพ้ทางคุณบันนี่.....) (ใช่ เคยสนใจคุณมนุษย์สัตว์กระต่ายสาวสวยที่พวกโอดะคุงพูดถึงด้วย) (ซอบกระต่ายล่ะมั้ง?) (((.....ในแง่หนึ่งก็ใช่แหละ!)))

ใช่แล้ว คุณกระต่ายชุดรัดรูปถุงน่องตาข่ายนั่นมีพลังทำลายที่อันตรายซ่อนเร้นอยู่ ขืนมีตั้ง 23 คนละก็ อาจมีปัญหาทางกายภาพจนเด็กหนุ่มมัธยมปลายลุกขึ้นยืนไม่ไหวอีก! มันมีเอฟเฟกต์ขัดขวางที่จะทำให้เด็กหนุ่มมัธยมปลายต้องก้มตัวงอ แต่เอามาให้สวมใส่เป็นอุปกรณ์มาตรฐานก็อาจดีอยู่นะ?

"แล้วก็ใบเสนอชุดยูคาตะ.....ทำชุดยูคาตะได้ก็จริง แต่มันมีลวดลาย การทำแบบมัลติคัลเลอร์ตอนนี้ยังไม่มีความคืบหน้าเลย"

เรื่องนี้คงต้องรอต้นแบบจากลายยูคาตะของพวกแรด?

"ส่วนทางนี้อยากได้รองเท้าเปิดส้นรุ่นใหม่ มีตั้งอย่างละ

20 คู่แล้วนี่? เป็นคุณตะขาบเหรอ มีขากี่ข้างกันแน่!"

อื้อ มีขาเพิ่มขึ้นนี่มันออกจะเกินค่าขีดจำกัดของเด็กหนุ่มมัธยมปลายไปหน่อยนะ แล้วก็ชุดว่ายน้ำอย่างทุกทีกับชุดชั้นในใหม่ แล้วก็ชุดนอนใส่อยู่ห้อง กับซีรีส์รองเท้าแตะอีก..... เอ๋!

"ย.....อย่าสั่งแต่ของใช้ส่วนตัวของผู้หญิงกับเด็กหนุ่มมัธยมปลายสิ! แต่ว่า มีใบสั่งซื้อเพียบเลย ดูท่าจะจริงจังกันใช่ไหม? สรุปก็คือ แค่ทำอะไรบางอย่างที่มันดูซับได้ก็พอ มีทำแบบแปลนอย่างละเอียดกับจุดที่เน้นย้ำออกมาซะจริงจังเลย .....ไม่รั่วซึม ไม่คันหรืออักเสบด้วย? อ.....ไอ้ของนี่มันเข้าวินเลยนะเนี่ย!"

ได้ของที่ยังไม่ได้มีการใช้งานมาเป็นต้นแบบด้วยอยู่หรอก แต่เด็กหนุ่มมัธยมปลายรับผ้าอนามัยที่ยังไม่ได้ใช้จากเด็กสาวมัธยมปลายนี่ ระดับความพึงใจมันเข้าเกณฑ์น่าเป็นห่วงแล้ว.....ระดับความพึงใจของเรามันหายไปไหนหมดแล้วนะ?

ดูเหมือนจะพูดลำบากแต่ก็อยากได้กันมาตั้งนานแล้ว เพียงแต่ถึงอีกฝ่ายจะพูดลำบาก ทางนี้เองก็โคตรจะลำบากเลยอื้อ เพราะงั้นก็เลยทำเป็นกรูกันเข้ามาเบียดเพื่ออำพรางอย่างงั้นสินะ

"สรุปก็คือใช้การเบียดเป็นข้ออ้าง.....เด็กผู้หญิงมีเรื่องลำบากเยอะถึงจะแค่พูดว่าบราหรือผ้าอนามัยก็ตาม แต่พอเด็กหนุ่มมัธยมปลายเป็นคนแก้ปัญหาให้.....กลับกลายเป็นคน

โรคจิต!"

แต่มันชักจะซับซ้อนแล้วก็ไฮเทคขึ้น วัสดุผิวหน้ามีโครงสร้างซับซ้อนโดยเน้นเรื่องผิวสัมผัสเป็นหลัก ตัวดูดซับที่เป็นองค์ประกอบหลักทำด้วยวัสดุกันรั่วซึม สามารถผ่านได้ทางเดียวโดยไม่เลอะเป็นคราบออกมา นอกจากนี้ยังต้องมีโครงสร้างที่ไม่เลื่อนหลุดด้วย.....ลึกซึ้งน่าดู ทำไมเด็กหนุ่มมัธยมปลายถึงต้องแสวงหาความรู้เกี่ยวกับของแบบนั้นทุกทีเลย มันน่าแปลกอยู่เหมือนกัน น่าเศร้านิดหน่อยที่ตัวเองรู้ดีขึ้นเรื่อย ๆ ในเรื่องนั้น แต่ดูเหมือนจะมีความจำเป็น? ได้ยินว่าเหลืออีกแค่นิดเดียวเอง

"อ้า เคยได้ยินในโฆษณาว่าดูดซับหรือมีปีกอย่างงั้นอย่างงี้ มันหมายถึงโครงสร้างแบบนี้เองน่ะรึ! ทุกครั้งที่เห็นโฆษณารู้สึกคาใจอย่างบอกไม่ถูก อยากให้คำนึงถึงเด็กหนุ่มมัธยมปลายกว่านี้หน่อย แต่มันเป็นอย่างนี้นี่เอง ป้องกันการรั่วซึมออกมาจากช่องว่าง ตรงส่วนนี้จะกางออกพอดีตัว.....ฟิตพอดีสินะ ส่วนรูปร่าง..... (กำลังเหม่อลอยใช้ความคิด!)

การคิดค้นเส้นใยพิเศษคงต้องใช้เวทมนตร์เท่านั้น ทำไมเด็กหนุ่มมัธยมปลายจะต้องทำเรื่องนั้นน่ะเอาไว้ก่อนเถอะ ถ้าไม่ดำเนินการในแง่เทคโนโลยีคงไม่มีความคืบหน้าแน่ อื้อ ทำไมเด็กหนุ่มมัธยมปลายต้องเป็นคนคิดกันนะ แต่อย่าไปนึกถึงเลย!

"ไม่มีวัสดุทางเคมี ถ้าจะทำแบบนั้นในต่างโลกคงต้องพึ่งพาเวทมนตร์ เสริม 'ดูดซับ' กับ 'แห้ง' เอาไว้ที่เส้นใยแล้วค่อยถักทอทำให้เป็นผ้า ดังนั้นก็คงเป็นผ้าอนามัยชนิดผ้าล่ะมั้ง?"

เป็นแบบที่ใช้งานได้ซ้ำ ๆ ดังนั้นทำเป็นมัลติคัลเลอร์เสริมเอฟเฟกต์ 'กันสกปรก' น่าจะเก็บรักษาได้นาน สุดท้ายแล้วปัญหาก็คือ มันใช่เรื่องที่เด็กหนุ่มมัธยมปลายต้องมานั่งกลัดกลุ้มหรือเปล่า รู้สึกว่าอยากจะถกปัญหานี้อยู่เหมือนกัน แต่กลไกซับซ้อนนี่มันดำเนินการได้ลำบาก วิเคราะห์ด้วยคุณ 'ปัญญา' ไปแล้ว มีการทำซิมูเลชั่นแล้วด้วย แต่คุณ 'ปัญญา' ก็คงตกตะลึงเหมือนกัน ขนาดเรายังตกตะลึงเลย ไม่นึกว่ามาถึงต่างโลกแล้วต้องมานั่งทำบรา นี่เรามัวทำอะไรอยู่กันแน่นะ ระหว่างที่กลัดกลุ้มเรื่องนั้น.....ก็ยังต้องมาเจอผ้าอนามัยอีก อื้อ การวาร์ปมาต่างโลกคืออะไรกันแน่?

"วัสดุที่เป็นเจลนี่คงทำจากปิโตรเลียม.....แถมพอเย็นตัวแล้วจะมีส่วนประกอบเหมือนกับไอ้นั่น!"

ใช่แล้ว ดูเหมือนคงไม่ต้องกังวลว่าเราจะกล่าวถูกหาว่าเป็นพวกโรคจิตแล้ว เพราะทุกคนช่วยกันแปะป้ายให้เรียบร้อยอื้อ ไอ้โรคจิต!

"ความรู้ในหนังสือที่เคยอ่าน ไม่มีโครงสร้างของผ้าอนามัยเขียนไว้นะ?"

เอาเถอะ ถ้ามีก็เป็นปัญหาใหญ่เหมือนกันว่ากำลังอ่านอะไรอยู่กันแน่

"แต่ว่า เคยอ่านเจออยู่บ่อย ๆ เรื่องที่สายผลิตของกลายเป็นที่นิยมหลังการวาร์ปมาต่างโลก.....แต่ทำทั้งบราและผ้าอนามัยนี่ จำไม่ได้เลยว่าเคยอ่านเจอที่ไหน! ต่อให้มีสาว ๆ เสีย

เป็นส่วนใหญ่ของเรื่อง แต่รู้สึกว่าไม่มีใครสั่งให้ทำบรานะ? อื้อ ทำไมกัน?"

กระดาษมันเปื่อยง่าย พอโดนความชื้นเส้นใยก็จะขยายตัวจนเปื่อย จะใช้รูระบายอากาศก็ไม่ได้เพราะต้องทำให้ดูดซับแล้วไม่ไหลย้อนกลับ ถ้างั้นก็ต้องเลือกใช้ผ้า แต่ถ้าจะให้มันไม่รั่วซึม รูปทรงก็เป็นสิ่งสำคัญ ถ้าไม่ฟิตอย่างสมบูรณ์แบบก็มีความเสี่ยงที่จะรั่วซึมจากการเคลื่อนไหวได้ ต้องมีรูปร่างที่พอดี.....รูปร่าง (เกิดเหตุขัดข้อง กรุณารอสักครู่)

"อ๊ะ นี่ไงละ 'ก่อร่างพลังเวท' ที่เคยวิจัยตอนทำสปอร์ตบรา ถ้าเป็นไอ้นี่ละก็.....เราไม่ต้องวัดเองก็ได้! ถึงจะให้คิดอีท่าไหน การให้เด็กหนุ่มมัธยมปลายมาวัดขนาดตอนทำผ้าอนามัยชนิดผ้าให้เด็กสาวมัธยมปลายนี่ ยังไงมันก็ไม่ไหว!"

บางทีใช้วัสดุเวทมนตร์น่าจะได้ผลดีกว่าใช้เคมี แต่ในเรื่องของต้นทุน ถ้าใช้แล้วทิ้งมันจะแพงมาก ตราบใดที่ยังไม่เจอวัสดุต่างโลกชนิดใหม่ ๆ การทำสำรองไว้คงมีขีดจำกัด อื้อ ออกผจญภัยในต่างโลกเพื่อค้นหาวัสดุดูดซับของผ้าอนามัยนี่มันดูแย่ชอบกลเนอะ?

"ถ้าใช้ตะขอเกี่ยวกับกางเกงในไว้ก็คงไม่เลื่อนหลุด..... ส่วนที่กักเก็บ ก็ทำด้วย 'ก่อร่างพลังเวท' ต้องออกแบบรูปร่าง ส่วนปีกแยก ผ้าแต่ละผืนจะต้องมีทั้ง 'ดูดซับ' และ 'แห้ง' .....เป็นแบบทางเดียวเพื่อรับมือกับการเลอะเป็นคราบ ถ้าทำให้ 'กันน้ำ' ละก็.....อา ทำได้ดีทีเดียว แต่รู้สึกว่ามันน่าเศร้า เด็กหนุ่มมัธยม

ปลายคนนี้น่าหดหู่เหลือเกิน เรื่องแบบนี้มันไม่ควรเป็นสิ่งที่เด็กหนุ่มมัธยมปลายต้องไปเข้าใจและบรรลุอย่างทะลุปรุโปร่งเลย? จริง ๆ นะ!"

แล้วก็ยังมีปัญหาใหญ่หลงเหลืออยู่อีก

"ก่อนอื่นเลย ต้องช่วยให้มีการทดสอบไอ้นี่ จากนั้นเอาของที่ใช้แล้วมา.....ปรับปรุงต่อ (อยู่ระหว่างคิด?)"

นอกจากนี้ผ้าอนามัยชนิดผ้าจำเป็นต้องซัก แต่มีเอฟเฟกต์ 'กันสกปรก' และใช้เส้นใยเวทมนตร์ ดังนั้นความทนทานเลยดีเยี่ยม

"แต่ว่า.....คนที่ซักวัสดุเวทมนตร์ชนิดพิเศษได้มีแค่เราคนเดียว....." (อยู่ระหว่างเศร้าใจ?)

ในค่ำคืนนั้น เด็กหนุ่มมัธยมปลายคนหนึ่งเงยหน้ามองดูท้องฟ้ายามค่ำคืนอันห่างไกลอย่างเหม่อลอย ต้องจ้องมองผ้าอนามัยอยู่ตลอดด้วยสายตาอันเศร้าสร้อย มันเป็นเรื่องจริงผ่านจอ? ราวนั้น?

ช่วงนี้เริ่มจดจำ 'เร่งความเร็ว'
ได้โดยดูจากความเร็วในการยิงลันเชอร์ของเด็กกำพร้า

วันที่ 81 กลางคืน โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว สมาคมสตรี

หลังจากรวบรวมข่าวสารก็เอาข่าวที่ได้มาจัดระเบียบวิเคราะห์ และในที่สุดก็ค้นพบจุดอ่อนของสกิล 'กามราชา'!

“““ไม่นึกเลยว่าจะเป็นสายกระต่าย!”””

ใช่แล้ว ตอนที่ต่อสู้กับเหล่าบันนี่เกิร์ลในรถม้าขากลับจากเมืองหลวง มีข่าวว่า “มองดูจนเคลิ้ม ก็เลย เกิดเป็นช่องว่าง” และมีกระทั่งข่าวที่ว่า “ไม่อยากให้ถอด ชุดกระต่าย แล้วระหว่างนั้นคือโอกาส!” พอดูจากความสนใจในคุณมนุษย์สัตว์กระต่ายสาวสวยด้วย ก็มั่นใจแล้วว่าจุดอ่อนคือคุณบันนี่!

“แต่ว่า จริง ๆ ก็แพ้ทางไชน่าเดรสเหมือนกันนะ” “ถึงงั้นก็เหอะ ไชน่าน่ะพลังป้องกันต่ำ ถึงสวมไปก็ถูกจู๋โจมอยู่ดี”

ใช่แล้ว เห็นอย่างนั้นแต่คุณบันนี่เกิร์ลดูท่าทางการ์ดหนาแน่น

“แต่ว่า คุณเลขานุการเองก็มีจุดอ่อนนะ” “มินิสเกิร์ตน่ะถูกกามราชาเล่นงานในทันทีเลย!” “พลังป้องกันแทบไม่ต่างจากสีโอตาร์ด ไอ้นั่นก็มีจุดอ่อนเหมือนกัน” “สีโอตาร์ด หลุดออกได้ส่วนบันนี่จะถูกจู๋โจมหนักจนกว่าจะยอมถอด!” (((อย่างนี้นี่เอง)))

ใช่แล้ว ถ้าโดนจู๋โจมก็จบกัน ถ้าจู๋โจมอยู่ข้างเดียวแล้วจบไม่ได้ก็จะโดนสวนกลับจนเสียท่า มีพลังทำลายที่น่ากลัวมาก!

“ชุดว่ายน้ำโรงเรียนก็มีจุดอ่อน” “ไอ้นั่นน่ะ ข.....ขืนหลุดละก็จบเห่เลย บลูมเมอร์ก็ใช้ไม่ได้” “น่าจะบอกว่าถึงสวมหรือไม่สวมก็มีจุดอ่อนอยู่ดี” “““ขืนไม่สวมอะไรเลยก็เสร็จโจรในพริบตาน่ะสิ!”””

อื้อ ดูเหมือนว่าจะมีจุดอ่อนทุกอย่างเลย แต่บันนี่สูทใช้ผ้ามันเงาแบบซาติน ยืดได้น้อยก็เลยไม่ค่อยยืด ถอดลำบากและ

ไม่อยากถอดด้วย ดังนั้นคงต่อกรได้จนกว่าจะโดนถอด! แต่ถึงจะจับมัดด้วยโซ่แล้วก็ยังไม่รอดเลย.....ลงมือมัดโซ่กันแล้ว!

ที่ต่างโลกผู้หญิงจำเป็นต้องเป็นฝ่ายปรนนิบัติรับใช้ ความรู้สึกแบบนั้นจะแรงมากเป็นพิเศษโดยเฉพาะในยุคก่อน คุณแอนเจลิกากับคุณเนเฟอร์ติริจึงเต็มใจจะปรนนิบัติอย่างเต็มที่ มันเป็นการแสดงออกถึงความรักและความจงรักภักดี ทั้งที่เป็นแบบนั้นกลับโดนเอาคืนด้วยการปรนนิบัติที่น่าทึ่งยิ่งกว่า ก็เลยเกิดการปรนนิบัติอย่างถึงพริกถึงขิงและหนักหน่วงยิ่งกว่านั้นตามมาอีก.....ผลก็เลยเกิดศึกแย่งกันปรนนิบัติจนแทบจะตะลุมบอน? ไม่รู้ว่าทำไมถึงได้แพ้ แต่ละวันมีการปรนนิบัติกันอย่างดุเดือด มันมีเป้าหมายอะไรเปลี่ยนไปหรือเปล่า?

“ใช้โซ่มัดแล้วปรนนิบัติผ่านการย่ำยี ด้วยความรักกับความจงรักภักดี.....” “””นั่นสิ เป็นการต่อสู้ที่มีอะไรผิดพลาดไปหรือเปล่า?”””

ตามความรู้สึกแบบต่างโลก ผู้ชายที่สง่างามจะมีภรรยาหลวงและอนุภรรยาอีกมากมาย ทุกคนต่างก็ขอบคุณด้วยการพยายามปรนนิบัติ แล้วผู้ชายก็จะมอบเสื้อผ้าสวย ๆ กับอัญมณีให้เป็นของขวัญ เอาขนมกับอาหารอร่อย ๆ มาให้กินด้วย

สรุปก็คือ คุณแอนเจลิกากับคุณเนเฟอร์ติริมองว่า การถูกช่วยเหลือเป็นบุญคุณที่ไม่มีทางตอบแทนได้ตลอดไป ได้รับความเมตตาจนแทบไม่อยากเชื่อ ได้มาทั้งเสื้อผ้าสวย ๆ อัญมณี อาหารและขนมอร่อย ๆ อยู่ทุกวัน ทั้งที่เป็นแบบนั้นพอคิดจะ

ปรนนิบัติ.....กลับถูกปรนนิบัติเสียเองจนดีอกดีใจ ไม่ได้ตอบแทนบุญคุณกันเสียที

"ไม่สิ ก็ทำได้แล้วนี่? ออกจะดีใจเลยด้วยซ้ำ" "ใช่แล้วละ ดีใจที่ได้ทั้งเสื้อผ้า, อัญมณี, อาหารและขนมก็เลยทำตัวแบบนั้น ดีใจแล้วขอบคุณเท่านั้นก็พอแล้ว" "นอกจากนี้ในเรื่องการต่อสู้หรือการคุ้มกันก็มีบทบาทสำคัญด้วย" "ฮารุกะคุงน่ะแค่ได้อยู่ด้วยกันก็ดีใจแล้ว ดีใจขนาดนั้นเลยเอาของขวัญมาให้เยอะแยะ"

ใช่แล้ว นั่นคือการให้ของขวัญซะเฟ้อแบบนักปราชญ์ไฮเปอร์เวอร์ชั่นที่มีแนวโน้มจะผิดเพี้ยนอย่างไม่มีที่สุด

"ฝ่ายนั้นเป็นเรื่องประมาณว่าเอานาฬิกาเงินไปขายกะว่าจะให้ที่รัดผมเป็นของขวัญ เอาเส้นผมไปขายเพื่อให้โซ่ของนาฬิกาเงินเป็นของขวัญ ดูผิวเผินแล้วเหมือนไม่มีความหมาย แต่มันเป็นของขวัญนักปราชญ์ที่มีการคิดคำนึงถึงกัน"

"ใช่ ทางนี้แค่บังคับให้ยอมใช้งาน พยายามให้ของขวัญเพื่อที่จะได้ดีใจ แต่เกิดศึกแย่งกันให้ของขวัญเป็นประจำ กามราชากับสองจักรพรรดิดันเจี้ยนปรนนิบัติกันอย่างสุดความสามารถทุกคืน เป็นของขวัญที่ชั่วร้ายมาก ถ้ารับเอาไว้มีหวังตายแน่" """สงสัยจะเอามาเขียนเป็นหนังสือได้ลำบาก""" "ต้องโดนแบนห้ามขายแน่!"

ต่างฝ่ายต่างก็ขอบคุณ ทำดีต่อกันและให้ของขวัญกัน ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติ แต่ไปทำอีท่าไหนถึงกลายเป็นเรื่องอย่างว่าไปได้ มีการใช้เทคนิคทางเพศเล่นงานสาวสวยถึงสองคนพร้อมกัน

การต่อสู้อันลึกลับเริ่มต้นขึ้นโดยที่กามราชาใช้รยางค์ช่วย วันนี้เองก็คงเป็นศึกเดือดที่จะคลาดสายตาไปไม่ได้!

คุณแอนเจลิกากับคุณเนเฟอร์ติริที่ไม่มีอะไรเลย พยายามอุทิศให้ทั้งกายและใจ แต่ผู้แย่งชิงที่โลภมากกลับคิดจะเอาทุกอย่างคืนให้กับทั้งสองคนที่ไม่มีอะไรเลย คืนนี้ก็คงทำศึกอย่างดุเดือดอีกตามเคย ต่างคนต่างก็พยายามยัดเยียดความสุขให้อย่างเต็มที่ ศึกวันโลกแตกแบบนี้ไม่มีทางสิ้นสุดหรอก

แล้วก็.....คุณแอนเจลิกากับคุณเนเฟอร์ติริเป็นคนที่มีแนวคิดแบบดั้งเดิม กล่าวคือจะมีลูกกับผู้ชายที่รักและเคารพที่สุด ดังนั้น.....ทั้งสองคนที่กลายเป็นสัตว์ประหลาดแล้วมีลูกกับมนุษย์ไม่ได้.....นั่นสินะ ดูเหมือนจะไม่มีประจำเดือน เพราะงั้นก็เลยตอบแทนอะไรอื่นไม่ได้นอกจากกายและใจเท่านั้น..... วันนี้ก็ตั้งใจจะจูโจมเต็มที่เลยไม่มีเวลาให้มาเลือกชุดมากนัก! ดูเหมือนคืนนี้ตั้งใจจะบุกด้วยชุดพละกับบลูมเมอร์ สองคนนี้หุ่นดีเกินไปจนมองว่าอยู่ในระดับเหนือมนุษย์เลย?

“อา ฉันเองก็สั่งบลูมเมอร์บ้างดีกว่า” “พอดูแบบนี้แล้วก็ใช้ได้นะ” “ดูเป็นนักกีฬาดีออก” “””งั้นสั่งเพิ่มเลยละกัน!”””

ในที่สุดหนี้สินในชีวิตประจำวันก็เริ่มลดลง แต่ถ้าสั่งของเพิ่ม หนี้ก็เพิ่มอีกน่ะสิ

แต่ดูท่าทางน่าสนุก พวกเราได้รับความสุขที่ชายแดนทั้งที่เคยสิ้นหวังมาตลอด

โรงเตี๊ยมแห่งนี้กับถ้ำคือความหลังอันแสนสุข นั่นแหละ

สมบัติของพวกเราที่สูญเสียทุกอย่างไป

เพราะงั้นดูท่าทางมีความสุข อยากปกป้องทุกคนรอบตัวและสถานที่แห่งนี้ อยากจะช่วยกันเต็มที่

เพราะงั้นจึงไม่มีใครอยากเป็นขุนนางสักคน เพราะไม่อยากจากไปไหน

มีความสุขออกขนาดนี้แล้ว แต่ละวันคือสมบัติล้ำค่า ถึงจะสูญเสียทุกอย่างก็ยังได้รับความสุขมากมาย ดังนั้นทุกคนจึงอยากกลับมาที่ชายแดน ตอนนี้พวกเรามีอยู่แล้ว ความหลังอันแสนสุขมีอยู่แค่ที่นี่

ขณะที่อาบน้ำกับพวกเด็ก ๆ หัวข้อปาร์ตี้สาว ๆ ก็เปลี่ยนมาเป็นของที่จะสั่งซื้อ

“ในที่สุดไอ้นั่นก็.....” “แต่ว่า จะสั่งไอ้นั่นเหรอ?” “ไม่มีวิธีอื่นนอกจากนั้นแล้ว” “อายจนอยากจะหนีเลยนะ?” “เคยสั่งมาตั้งนานแล้วนี่” “ไม่ไหวล่ะมั้ง?” “แต่ว่าไม่อยากให้ชุดชั้นในที่อุตส่าห์ทำให้ต้องเลอะเทอะ” “””นั่นแหละ!”””

คุณแอนเจลิกากับคุณเนเฟอร์ติริเป็นอนุภรรยา ส่วนพวกเราเป็นภรรยาหลวง สาเหตุอย่างหนึ่งก็คือเรื่องนี้ ทั้งสองคนรู้สึกผิดที่มีลูกให้กับผู้ชายที่รักไม่ได้ ส่วนพวกเรานะไม่เป็นไร..... เพราะงั้นก็เลยมีปัญหาเรื่องประจำเดือน

Lv สูงแล้ว ร่างกายเลยไม่เป็นอะไรมาก ร่างกายไม่เป็นไรไม่จำเป็นต้องหยุดพักด้วย แต่ไม่อยากให้ชุดชั้นในสวย ๆ ที่ฮารุกะคุงฝืนทำให้เลอะเทอะ มันคือสมบัติล้ำค่าของพวกเราที่สูญ

เสียทั้งเสื้อผ้าและชุดชั้นใน และทั้งหมดนั่นก็เป็นความหลังอันแสนสำคัญด้วย

“แต่ว่าขอร้องลำบากจัง” “แต่ก็ต้องการนะ?” “””ผลักดันหน่อยดีไหม?”””

บางทีถ้าอธิบายอย่างจริงจัง ขอร้องกันดี ๆ ก็คงยอมทำให้ ทั้งที่ซอบบอกว่าไม่เอา ๆ ถึงจะอายยังไงถ้าเดือดร้อนจริง ๆ ก็จะยอมทำให้ แต่อธิบายจริงจังขอร้องกันดี ๆ มันก็น่าอายอยู่ดี ฮารุกะคุงเองก็คงจะอาย แต่ทางนี้อายยิ่งกว่าเสียอีก

ออกจากห้องอาบน้ำด้วยความกลัดกลุ้ม.....ทุกคนกำลังกลุ้มใจ คิดว่าจะพูดยังไงดี ฮารุกะคุงไม่ได้สนใจพวกเราเลย เอาแต่เล่นตลกกับคุณสไลม์อยู่ได้.....จัดการเลยดีกว่า

“””ทำไมถึงเอาแต่เล่นมุกกับคุณสไลม์อยู่ล่ะนั่น!””” “นอกจากนี้ยังมีกระทั่งหูกระต่ายทั้งคู่เลย!”

คุณสไลม์รับรู้กลิ่นอายได้ก่อนเลยเก็บพัดแล้วหนีไป ตอนนี้ฮารุกะคุงกำลังหนีจากการยิงด้วยลันเซอร์ของเด็กกำพร้า แต่อีกฝ่ายก็เดินอย่างพลิกแพลง ไม่มีช่องโหว่ ไม่มีการเคลื่อนไหวที่เสียเปล่า พวกเด็ก ๆ จึงถูกปั่นหัวเล่นและโดนตอบโต้กลับ ใช่แล้ว ต้องปิดล้อมจนไม่มีช่องโหว่เลยสักนิด หรือไม่ก็ต่อสู้ระยะใกล้แบบกระจุกตัวแน่น ไม่อย่างนั้นคงหนีไปได้ ถึงจะแค่แป๊บเดียวแต่ก็ยังหาทางใช้ ‘โยกย้าย’ หายตัวจนหลุดไปได้อยู่ดี สิ่งที่ไม่มีอยู่ทำยังไงก็จับไม่ได้หรอก ก็ตัวตนมันหายวับไปนี่นา

แต่สุดท้ายก็ปิดล้อมได้อย่างสมบูรณ์ ทางนี้มีมิโกะเอลฟ์

คุณอิเรอิเลียอยู่ด้วย ความสามารถของเธอคือ ‘ตรวจจับความรู้สึก’ และ ‘ประเมินความคิด’ ชั่วพริบตาที่ฮารุกะคุง ‘โยกย้าย’ ขอแค่รู้ทิศทางก็สามารถหักล้างด้วยการปิดล้อมสองชั้นได้ ใช่แล้ว พวกเราเองก็แข็งแกร่งขึ้นเช่นกัน!

“พี่ซายคะ ออเดอร์.....” “พี่ซาย! มีของใหม่ที่อยากได้” “พี่ซาย ขอคุริมันจู”

ฮารุกะคุงไม่ยอมปลดอุปกรณ์สวมใส่ออกทั้งหมด แต่ทางนี้เป็นเด็กสาวมัธยมปลายที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จ ผิวเนียนเรียบลื่น ขาชุ่มชื้นสวมชุดบาง ๆ จนมีความรู้สึกแบบเด็กสาวมัธยมปลายทรงเสน่ห์ห่อหุ้มตัวไว้ ขอแค่คุมอยู่ก็เสร็จหมด เสร็จแน่!

“พี่ซาย อยากกินเค้กครีมสดจังเลย” “อยากได้ยูคาตะค่ะพี่ซาย” “““พี่ซาย ขอสั่งเพิ่มหน่อยค่ะ.....”””

บอกเรื่องประจำเดือนไม่ได้ก็เลยทำเป็นสั่งโน่นนี่เพิ่มหลายอย่างพลางเข้าไปเบียดเสียดกัน เห็นโวยวายอะไรบางอย่าง แต่ใบหน้าดูท่าทางดีใจ ดังนั้นก็แปลว่าน่าจะขาดสมาธิไปแล้ว ใช่แล้ว ทำเรื่องดุเดือดขนาดนั้นอยู่ทุกคืน แต่กลับเป็นคนขี้อายที่แพ้ทางเสน่ห์? อื้อ ทั้งที่ลำบากใจ แต่ก็ยังยอมให้เบียด .....ข้าศึกจมแล้ว ยืนยันว่าจมแล้ว!

“““““พี่ซายคะ ขอฝากด้วยค่ะ!”””””

แต่ทุกคนต่างก็สั่งซื้ออุปกรณ์กระต่ายที่เป็นจุดอ่อนของกามราชา ถ้าเป็นมัลติคัลเลอร์จะสามารถเปลี่ยนได้อย่างอิสระทั้งแดง, ขาว และดำ มีสั่งเสื้อก็กสูททักซิโดกับปลอกคอเสื้อและ

กำไลข้อมือไว้แล้ว คงจะน่ารักทีเดียว ปัญหาคือจะได้ออกโรงหรือเปล่านี่น่ะสิ

จากนั้นก็พาพวกเด็กๆ กลับแบบเหมือนจะรีบหนีมากกว่า พอหันกลับไปมองก็เห็นว่ากำลังทำหน้าลำบากใจ เกาหัวพร้อมกับพูดพึมพำอะไรอยู่ ดูเหมือนจะยอมทำให้แล้ว ผ่านด่านยากตอนแรกสุดมาได้แล้ว.....หลังจากนี้จะเป็นด่านยากที่โหดหินที่สุด

“จะมีการทดลองสวมไหมนะ?” “ไม่มีหรอก!” “ถ้าเป็นผ้าละก็ อาจเป็นไปได้” “ต้องทำมาให้ฟิตพอดีซะด้วย.....เนอะ?” “““พอดี! ฟิตงั้นเหรอ!”””

ใช่แล้ว ต้องให้กามราชาผู้มีพลังโจมตีอันตรายสุดๆ มาวัดส่วนที่เปราะบางและอันตรายที่สุดเพื่อให้ออกมาพอดีเป๊ะ.....สาวบริสุทธิ์คงสูญพันธุ์แน่

“เริ่มจากใครดี.....หัวหน้าห้อง?” “““ใช่ใช่”””

ใช่แล้ว ถ้าเป็นฉันที่มีสกิล ‘เกิดใหม่’ อยู่ จะสักกี่ครั้งก็.....เอ๊ะ เดี๋ยวก่อนนะ!

“เอ๋ ทำไมต้องเป็นฉันล่ะ? ตัดสินกันด้วยอะไร ทุกคนก็อยู่ด้วยนี่? อย่างน้อยก็จับสลากเถอะ.....”

คนเดียวน่ะไม่ไหวหรอก! คนแรกไม่มีทางไหวแน่! ก.....ก.....ก็จะถูกวัดขนาดนี่นา! ฮารุกะคุงวัดขนาดแบบแนบชิดเพื่อให้เหมาะเจาะ ก็ไอ้ตรงนั้นมันแบบว่า..... (ตึง)

“““หน่วยพยาบาล! ขออย่างทุกที””” “รับทราบ อึบ

(อ้าม♪)"

ใช่ มันจำเป็นต่อสาวบริสุทธิ์ แต่ก็อันตรายเกินไปสำหรับสาวบริสุทธิ์.....ผู้ผลิตคือกามราชาแบบนี้ไม่ไหวหรอก (ฮือ)

พอกินลูกท้อไปสองลูกก็มีเมลอนโพล่สี่ลูกแถมมีเชอร์รีอีก

วันที่ 81 กลางดึก โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

ผ้าอนามัยเสร็จสมบูรณ์แล้วก็ว่าได้ เด็กหนุ่มมัธยมปลายยืนกรานว่าเสร็จสมบูรณ์ แต่ยังข้องใจอยู่ว่ามันเป็นของที่ใช้งานได้ดีหรือเปล่า แต่ยังไงก็เสร็จสมบูรณ์แล้ว ไม่มีทางปรับปรุงได้จนกว่าจะถูกนำไปใช้งานจริง คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นไม่น่าจะมีประจำเดือน ขอร้องให้ช่วยลองสวมก็ไม่น่าจะได้ด้วย

อื้อ คงต้องเอาไปให้สาว ๆ ใช้แล้วรอฟังรายงานเท่านั้น เน้นที่ 'กันสกปรก' เป็นหลัก ทำกางเกงในเปิน ๆ ขึ้นมาเตรียมไว้สำหรับหลายคนด้วย เพราะงั้นก็น่าจะทดลองสวมได้

ถอดอุปกรณ์สวมใส่เอามาวางเรียงรายบนโต๊ะ จนป่านนี้ก็ยังไม่ได้สวมสร้อยข้อเท้ากับสร้อยคอในส่วนของตัวเองเลย เพราะงั้นจะว่ายังมีช่องให้ใส่อยู่มันก็ใช่

"แต่ว่า เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ใส่เครื่องประดับรุงรังคงจะรู้สึกแหม่ง ๆ อยู่นะ แต่มันสำคัญในฐานะโควต้าของอุปกรณ์

สวมใส่?" (ดิ๊งดิ๊ง)

จากนั้นก็เอาอุปกรณ์แหม่ง ๆ ที่ได้จากการต่อสู้วันนี้มาเรียงรายดู ลองใส่ของที่ซื้อในเมืองกับของในคลังสมบัติที่พระราชวังดูแล้ว แต่อุปกรณ์ของ 'โซลเจอร์พัพเพ็ต' แทบจะไม่ได้แตะต้องเลย

"เอ่อ ไอ้นี่ ViT 20 กับ InT 20 อันโน้นเป็นสายควบคุม .....อันนี้ก็แหม่ง ๆ นะ?"

ถ้าดูแค่เอฟเฟกต์อย่างเดียว 'โล่แห่งการสะท้อน สะท้อน' กับ 'ผ้าคลุมชั่วพริบตา ชั่วพริบตา' นี่ เป็นอุปกรณ์ที่ใช้การได้ แต่ถ้าใส่เอฟเฟกต์นี่เข้าไปด้วย การควบคุมก็จะยิ่งยุ่งยากจนเป็นสาเหตุทำลายตัวเองได้อีก แต่มันก็น่าเสียดายแฮะ

"อื้อ อุปกรณ์ที่มีสกิลมันก็โรแมนซ์ดี.....แต่นั่นกลับเป็นสาเหตุของการทำลายตัวเอง?" (ดุ๋ยดุ๋ย)

โดยเฉพาะสกิล 'ชั่วพริบตา' ดูท่าจะได้ผลดีต่อการเดิน ถ้าเอามาสวมใส่ การเคลื่อนไหวโดยรวมก็จะถูกปรับแก้ ช่วยเพิ่มทักษะร่างกายให้สูงขึ้น ดังนั้นถึงจะเป็นอุปกรณ์ที่มีเอฟเฟกต์เดี่ยว แต่ก็ยังมีค่าสูงมาก เป็นไปได้ด้วยว่าจะต้องแบกรับภาระจากแรงสะท้อนที่เอาเรื่องอยู่ อื้อ อุปกรณ์เอาไว้ทีหลัง.....แต่ว่าโรแมนซ์ดีนะ?

ตอนนี้ควรคิดเรื่องลดจำนวนอุปกรณ์ที่ซ้ำซ้อนกันลง เน้นไปที่การใช้งานให้คล่องและควบคุมได้เป็นหลัก แต่จู่ ๆ ต้องสูญเสียความสามารถที่เคยมีอยู่ไปก็น่ากลัวอยู่ ความรู้สึกตอน

ต่อสู้ก็คงผิดเพี้ยนจากเดิม สิ่งที่เคยทำได้มาตลอด พอทำไม่ได้ขึ้นมาก็น่ากลัวมาก ดังนั้นการเปลี่ยนอุปกรณ์สวมใส่ต้องคำนึงถึงสมดุลด้วย

“ถ้าเอา ‘โล่แห่งการสะท้อน สะท้อน’ มาผสมกับคทาเปลี่ยนกับ ‘ผ้าคลุมสะท้อนเวทมนตร์ สะท้อนเวทมนตร์’ ที่ใส่ไว้ในผ้าคลุม ก็น่าจะรักษาสมดุลได้อยู่”

แบบนี้ก็ไม่ได้จำกัดแค่สะท้อนเวทมนตร์ น่าจะสะท้อนกายภาพได้ด้วย แต่ต้องตรวจสอบสมรรถนะจริงก่อน ไม่งั้นก็เปรียบเทียบกันไม่ได้ คุณค่าที่แท้จริงของอุปกรณ์ส่วนใหญ่จะรู้ได้ก็ต่อเมื่อเอามาทำให้เป็นมิธริล แต่พอจะมีแนวโน้มอยู่.....ยิ่งเป็นอุปกรณ์ดีมากเท่าไหร่ ปริมาณมิธริลที่ต้องใช้ก็ยิ่งเยอะขึ้นตามตัว ดังนั้นแค่คิดจะทำให้เป็นมิธริลอย่างเดียวก็เป็นมาตรฐานการตัดสินใจที่ทั้งดีและแย่อยู่ในตัวเหมือนกัน

“อย่างไหนก็น่าจะใช่ทั้งนั้น แต่พอทำเป็นมิธริลแล้วจะควบคุมลำบากขึ้นอีก ก่อนอื่นก็ต้องเน้นเพิ่มที่ศักยภาพ สายควบคุมต้องมาก่อน”

อื้อ มักใช้วิชา ‘จริงลวง’ จนทำร้ายตัวเองบาดเจ็บเป็นเรื่องปกติ ย้อนกลับมาคิดถึงขั้นที่สามารถต่อสู้ได้แล้ว ถ้า ViT เพิ่มได้ก็อยากจะเพิ่ม แต่ควรเน้นที่สายควบคุมมากกว่า สายสนับสนุนสกิล ‘เกิดใหม่’ สูงขึ้นกว่าเดิมเลยช่วยได้เยอะ แต่เอฟเฟกต์อื่น ๆ ก็ได้รับการสนับสนุนตามไปด้วย มันก็เลยเป็นสาเหตุของการทำลายตัวเอง

เดิมทีอุปกรณ์สวมใส่ต้องจัดให้เข้ากับสไตล์การต่อสู้ของตัวเอง ควรปรับแต่งให้เข้ากับอุปกรณ์ที่สวมอยู่ในตอนนี้ แต่ถ้าร่างกายพังบ่อย ๆ ก็ไม่ใช่เวลามาพูดถึงเรื่องนั้นแล้ว อย่าว่าแต่สไตล์การต่อสู้เลย อาชีพอะไรก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำ อื้อ เรื่องที่ยังไร้อาชีพอยู่ ตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว!

“เน้นไปที่พลังเวทที่ใช้อัดมอนสเตอร์จนน่วมได้ สวมเวทมนตร์ต่าง ๆ แล้วเคลื่อนที่เร็วสูงเข้าประจัญบาน.....สไตล์การต่อสู้แบบนั้นมันมีซะที่ไหน! อาชีพสายเวทที่ลอบจู่โจมยังไม่ได้รับการยืนยันว่ามีอยู่จริงเลยสักนิด!!”

ใช่แล้ว อุปกรณ์ที่เหมาะสมที่สุดกับสไตล์ ก่อนอื่นก็อยากให้เข้ากับสไตล์ให้ได้มากที่สุด

“ต้องไปขุดหามิธริลด้วย.....อยากปรับแต่งอุปกรณ์ของคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้น มีเท่าไหร่ก็ไม่พอจริง ๆ”

ถ้าได้วัสดุครบก็จะทำอุปกรณ์สวมใส่ที่ลงอยู่ใน “เล็ทส์โก อุปกรณ์เวท!” ได้ เทคนิคที่ยังไม่ได้แตะต้องยังมีอีกเยอะ บางทีถึงจะสอนไปพวกเพื่อนร่วมชั้นก็คงทำออกมาได้ไม่ดีนัก

“พวกสาว ๆ ไม่ได้ย่อท้อ กำลังฝึกฝนทำอาหารอยู่โดยมีสาวชมรมอาหารเป็นแกนนำ ทั้งที่เปล่าประโยชน์แท้ ๆ?”

ถึงจะทำอาหารเองกับมือได้ แต่พอใช้เวทมนตร์หรือสกิลมาผสมสักนิดก็จะเกิดระเบิดหรือลุกไหม้ เรื่องนั้นคงผูกติดอยู่กับอาชีพ (จ็อบ) ของเจ้าตัวมากกว่า

"อื้อ ถึงจะทำอาหารห่วยแค่ไหนก็ไม่คิดว่าจะไปถึงขั้นระเบิดกันละนะ?" (ดิ๊งดิ๊ง)

ทุกคนนอกจากตัวเราล้วนเป็นอาชีพสายต่อสู้ เทคนิคการต่อสู้เพิ่มขึ้นได้ง่ายแล้วก็ได้รับการสนับสนุนด้วย แต่รู้สึกว่าเรื่องอื่น ๆ จะติดลบหมด กรณีของพวกโอตะรู้สึกว่าจะถูกสาปอื้อ พอลองทำหอกขว้างดันได้ม้านั่งออกมาแทน พวกเด็กกำพร้าในโรงอาหารถูกใจกันใหญ่?

"สงสัยจะเป็นอาชีพสายผลิตของจริง ๆ หรือเปล่านะ? ถึงจะพูดอย่างนั้นแต่ก็ยังไม่มีอาชีพอยู่ดี เป็นอะไรไม่ได้สักอย่าง แต่ก็ไม่มีอะไรติดลบ.....เพราะงั้นก็เลยต้องทำทั้งหมด!" (ดุ่ยดุ่ย)

ปกตินำจะได้อาชีพเริ่มต้นจาก 'ชาวบ้าน' สิ มีแต่เราคนเดียวที่ 'ไม่มีอาชีพ' ทำอะไรไปก็ไม่มีอาชีพ มีแค่รยางค์อย่างเดียวที่ได้มาเพิ่ม!

"'หอกเวท เพิ่มค่า InT' นี่ใส่เข้าไปดีกว่า แล้วก็ 'คทาร่างเวท ใช้เวทมนตร์เสริมพลังให้ร่างกายได้' เอฟเฟกต์มันดูธรรมดาไปหน่อย 'แมงโกซ[13]แห่งพลังเวท มีเอฟเฟกต์ใช้พลังเวทป้องกันตัว' ก็ใช้ได้อยู่นะ"

ถ้าบอกว่าอย่าเอามาผสมนะมันอันตราย ก็ยิ่งอยากผสมเข้าไปใหญ่ ชะตากรรมอันน่าเศร้าของเด็กหนุ่มมัธยมปลายมันเป็นแบบนั้นแหละ

"เกราะกับบู๊ตสาย ViT มีอยู่เยอะ คงพอได้แล้วมั้ง? อื้อ

[13] Main-gauche (Parrying dagger) = มีดสั้นมือซ้ายที่เอาไว้สำหรับปัดป้องดาบของอีกฝ่าย

ไม่มีของระดับที่พอจะปรับเปลี่ยนได้เลย?" (ดิ๊งดิ๊ง) "เอ๋ แหวน? อ้อ ทำ 'เดมอนริง' ให้เป็นมิธริลงั้นเหรอ?" (ดุ่ยดุ่ย) (((.....♪)))

เอาเถอะ ถ้าจะปรับปรุงละก็ แค่ทำให้เป็นมิธริลน่ะง่ายมาก.....แต่เหล่าเดมอนไซธ์กะจะให้ออกมาเล่นกันข้างนอก แล้วก็กินขนมกับคุณสไลม์ด้วย พอลองทำให้เป็นมิธริลดูก็กลายเป็น 'แหวนแห่งเทพปีศาจ : [อัญเชิญเทพปีศาจหรือปีศาจได้ (ขึ้นอยู่กับระดับพลังเวท)] เพิ่ม InT, MiN 50% ควบคุมเวท (ระดับสูงมาก)' มันเป็นของอันตรายขึ้นมาซะแล้ว

"เพิ่ม InT 50% กับควบคุมเวทแบบนี้ถือว่าโดนใจอย่างแรง นอกนั้น.....ทำเป็นไม่เห็นก็แล้วกัน?"

รู้สึกเหมือนเห็นตัวหนังสืออันตรายที่เขียนว่า เทพปีศาจหรืออัญเชิญอะไรสักอย่าง แต่คงคิดไปเองมากกว่า อื้อ เด็กหนุ่มมัธยมปลายอัญเชิญเทพปีศาจได้นี่ต้องแย่แน่!!

จะฝึกซ้อมอีกครั้งก็ยุ่งยาก แหวนน่ะพรุ่งนี้ค่อยทดสอบก็แล้วกัน

"ที่เหลือก็แค่เอาของที่มาจากคลังสมบัติทำให้เป็นมิธริลแล้วก็ให้ฟรีสักคนละสามชิ้นก็น่าจะได้มั้ง? เดิมทีมันเป็นส่วนหนึ่งของของรางวัลด้วย ไม่ใช่ของดีอะไรนักหรอก?" (ดุ่ยดุ่ย)

ถึงจะงั้น ๆ แต่ก็เหมาะสำหรับเพิ่มศักยภาพ ต้องจัดหาอุปกรณ์ให้สาวเอลฟ์คนน้องด้วย ยังไงก็มีตั้งเยอะแยะ เอามาทำเป็นอุปกรณ์สวมใส่ต่าง ๆ จนเผลอกระทั่งดัดแปลงด้วย..... แรงขับจาก 'ปัญญา' มันสูงขึ้นฉับพลันจนปวดหัว แต่ก็ยังทนไหว

เพราะเอฟเฟกต์อุปกรณ์ มีการคาดคะเนโดยอิงตามการคำนวณและการวิเคราะห์อันซับซ้อนภายใต้การควบคุมที่เป็นระเบียบ จากนั้นก็คำนวณดูอีกครั้ง

(พรึ่บ♥) (พรึ่บพรึ่บ♥)

ขาสวย ๆ กลับมาแล้ว ขาผิวสีขาวกับสีอำพันอวบอิ่มเรียวยาวประสานงานกันโผล่มาให้เห็น

“กลับมา แล้ว ค่ะ” “กลับมา แล้ว นะคะ?”

อุตส่าห์บอกแล้วว่าไม่ต้องฝืนใช้คำพูดยกย่องก็ได้ ดูเหมือนคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะจะสอนกระทั่งการใช้คำพูดสุภาพให้กับคุณสาวนักเต้นด้วย อื้อ ถ้าชี้แนะให้กระทั่งการเทศนาละก็ จะทำยังไงดีนะ?

คุณ ‘ปัญญา’ ถึงกับสูญเสียความสามารถในการทำงานอุปกรณ์ที่กำลังสร้างอยู่ หล่นลงกับพื้น ตอนนี้การประสานงานระหว่าง ‘ปัญญา’ กับ ‘ดวงตาราจิน’ กำลังยุ่งอยู่กับการบันทึกภาพ! ขาสีอำพันกับต้นขาขาว ๆ สวมถุงเท้ายาวเชียวนะ คุณสาวนักเต้นโผล่มาในสภาพแบบนั้น เอาหน้าสวย ๆ กับขางาม ๆ โผล่มาสวัสดีกัน อื้อ กับดักชัด ๆ!

“แต่เด็กหนุ่มมัธยมปลายน่ะ บางครั้งถึงจะรู้ว่าเป็นกับดักก็ยังต้องไป น่าจะบอกว่ารู้ตัวต่างหากถึงได้ไป? ราวนั้น!”

ทดลองสวมใส่อุปกรณ์ในพริบตา คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะสวมบลูมเมอร์สีกรมท่า กับคุณสาวนักเต้นสวมบลูมเมอร์สีแดง อวดส่วนเว้าส่วนโค้งอันเย้ายวนที่ดูเย่อหยิ่งนั่นอย่างไม่

เกรงใจใครจนทำเอาตกตะลึง.....โดนจับแล้ว? อื้อ โดนมัดด้วย ‘โซ่เทพของโพรมีธีอุส’ อุปกรณ์กับเสื้อผ้าก็โดนแย่งไปหมด เด็กหนุ่มมัธยมปลายถูกหามไปแล้วโยนใส่เตียง จากนั้นก็กระโดดขึ้นคร่อม กำลังจะโดนย่ำยี?

“อ๊ะ ดูอย่างกับนางนกต่อ เหมือนวิธีการของพวกข่มขู่เอาเงินเลยนี่นา!”

เด็กหนุ่มมัธยมปลายพยายามแล้วด้วยระดับความแข็งแกร่งตามประสาเด็กหนุ่มมัธยมปลาย แต่ทำศึกยืดเยื้อไม่ไหวหรอก อุปกรณ์สวมใส่ถูกโยนทิ้งเอาไว้ตรงมุมห้องแล้วด้วย อยู่ไกลซะมัดเลย อย่างใกล้สุดก็อยู่ในตำแหน่งที่ยืดคอออกไปยังไงก็ไม่ถึง มีแต่บลูมเมอร์สีกรมท่าอวบอัดอยู่ตรงหน้า แถมยังก้มลงมองเราอีกต่างหาก ไม่สิ บลูมเมอร์มันไม่มีตาซะหน่อย?

“เดี๋ยวสิ อยู่ในสภาพโดนทรมานแบบนี้ ยังจะโจมตีด้วยปากอีกเหรออออ! ทั้งที่คุณเกิดใหม่ Lv8 แล้วแท้ ๆ ยังเกิดใหม่ไม่ทันเลยยยย!”

อื้อ ถ้าเป็นซอฟท์ครีมแค่ไม่กี่วินาทีก็คงเลียจนหมดไปแล้ว คราวหน้าลองทำดูดีกว่า!

เด็กหนุ่มมัธยมปลายถูกเล่นงานเต็มที่ ล้มไปแล้วก็ยังลุกขึ้นมาสู้ใหม่ จากนั้นก็ล้มต่ออีกกลายเป็นวงจรครั้งแล้วครั้งเล่า ต่อมาก็ถลกชุดพละขึ้นจนมองเห็นชัดแจ๋วทั้งสะดือและหน้าท้อง โจมตีด้วยการเอาตัวมานาบในชุดพละแบบสด ๆ มือทั้ง 4 ข้างและนิ้วมือทั้ง 20 นิ้วกลายเป็นปีศาจน้อยที่กลั่นแกล้งเรา

ลิ้นทั้ง 2 คือลาสต์บอสอย่างแท้จริง! แต่ว่า.....เด็กหนุ่มมัธยมปลายกลับเพ่งสติไปที่อีกฝั่งหนึ่ง

ใช่แล้ว นึกอยู่แล้วว่าต้องมีเรื่องแบบนี้ อุปกรณ์ใหม่ที่เพิ่งผสมเข้ากับคทาคือ 'คทาแห่งการปลดปล่อย ปลดปล่อยจากพันธนาการ ยกเลิกเวทมนตร์และสกิล' มันไม่ได้เพิ่มค่า ViT กับ InT และความสามารถในการควบคุมเลยใช้งานไม่ได้ แต่เป็นอุปกรณ์เหมาะที่สุดที่จะใช้กับ 'โซ่เทพของโพรมีธีอุส'!

"ปลดปล่อย! ยกเลิก! เทิร์นของฉัน 'เด็กหนุ่มมัธยมปลาย' ทำงาน! แต่จะว่าไปเราเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายถึงได้ทำงานอยู่ตลอดแล้วก็เกิดอารมณ์ด้วย สรุปก็คือเทิร์นของความลามก! ราวนั้น!!"

ลำพังอุปกรณ์ใหม่ที่เป็นคทา เสริมการฟื้นฟูด้วย 'โล่หลบหลีกแห่งนกนางแอ่น เพิ่ม ViT, PoW 20% เสริมป้องกัน (ระดับสูง) หลบหลีก (ระดับสูง) ฟื้นฟู (ระดับสูง)' และมีความต้านทานเวทมนตร์กับกายภาพจาก 'โล่เหล็กเงิน เพิ่ม ViT 20% ต้านทานเวทมนตร์และกายภาพ (ระดับต่ำ) เสริมเวทมนตร์และกายภาพ (ระดับต่ำ)' จึงช่วยให้ทนต่อการโจมตีด้วยปากอันนุ่มนิ่มและชุ่มชื้นนั่นได้ 'หอกเวท เพิ่มค่า InT' เองก็ช่วยเสริมสกิล 'เกิดใหม่' กับ 'กามราชา' แล้วก็ 'คทาร่างเวท ใช้เวทมนตร์เสริมพลังร่างกายได้' ทำให้เด็กหนุ่มมัธยมปลายอึดถึกทนขึ้นด้วยการเสริมพลัง 'แมงโกซแห่งพลังเวท มีเอฟเฟกต์ใช้พลังเวทป้องกันตัว' ช่วยในการป้องกัน ก็เลยเอาตัวรอดจากการตอบโต้มาได้

ใช่แล้ว สุดท้าย ‘คทาแห่งการปลดปล่อย ปลดปล่อยจากพันธนาการ ยกเลิกเวทมนตร์และสกิล’ นี่แหละตัวพลิกเกม!

(ไม่นะไม่นะ) (ขวับขวับ)

ทั้งสองคนกอดกันตัวสั่นหงึก ๆ เลย? อื้อ เราเองก็อยากกอดด้วยคน แต่มีเรื่องต้องทำก่อน? อื้อ ได้เวลาเอาคืน! ใช่แล้ว ที่เพิ่มขึ้นด้วยเอฟเฟกต์ของอุปกรณ์สวมใส่น่ะไม่ได้มีแต่ ViT กับ InT หรอกนะ ความสามารถในการควบคุมก็เพิ่มขึ้นด้วย ‘หัตถ์มาร’ กับ ‘เทนทาเคิล’ และ ‘เวทมนตร์สั่นสะเทือน’ ตลอดจน .....พลังของ ‘กามราชา’ ก็ถูกปลดปล่อยออกมาด้วย! ลุยเลย หัตถ์มารจู สั่นสะเทือนแสนครั้ง!!

““กริ๊ดดด (ตุบ พลั่ก)””

เอาคืนเรียบร้อย ร้องเสียงหลงกันอยู่นานเลยทีเดียว ตะเกียกตะกายดิ้นเร่า ๆ แล้วก็สลบไป ไม่มีอะไรค้างคาใจ มีแต่สาวสวยในชุดพละสองคนหมอบอยู่บนเตียงในสภาพชุดหลุดลุ่ย หอบหายใจแฮ่ก ๆ ใช่แล้ว ความจริงของเด็กหนุ่มมัธยมปลายมีเพียงหนึ่งเดียวเสมอ!

““อ๊ายยย (ตุบ พลั่ก)””

ชุดพละทั้งสองคนหลุดออกเลยโชว์กันอย่างอล่างฉ่าง สารรูปดูไม่ได้เลย อื้อ ขอเอาชื่อของเด็กหนุ่มมัธยมปลายเดิมพันด้วย!

“อ๊ายยย (ฝับ พลั่ก)”

ชุดพละเป็นไอเท็มอันตรายอย่างคาดไม่ถึง แต่เราเป็น

สายซอบกางเกงขาสั้นมากกว่า ไม่สิ บลูมเมอร์.....ยุคสมัยไหนเนี่ย? เอ่อ กางเกงสแปตส์ (เลกกิ้ง) ก็ได้ล่ะมั้ง แต่ไม่ได้รังเกียจบลูมเมอร์หรอก ทำกางเกงขาสั้นดีกว่า! จากนั้นก็เอาผ้าห่มคลุมให้ทั้งสองคนที่หลับไปด้วยความอ่อนล้า อื้อ ขืนเห็นอะไรต่อมิอะไรมีหวังคงไม่ได้จบแต่โดยดีแน่?

"สารรูปที่เป็นการโจมตีอันกลมกลึงเด้งดึ๋งมีเสน่ห์เย้ายวนแบบนี้มันออกจะปลุกเร้าเกินไป กระตุ้นให้บ้าคลั่งจนเกิดอารมณ์คึกอย่างน่าสะพรึงกลัว เพราะงั้นปิดเอาไว้หน่อยดีกว่า! อื้อ ถ้าเห็นต่อไปมีหวังหน้ามืด สับสน ว้าวุ่น เด็กหนุ่มมัธยมปลายไม่มีทางต้านทานได้หรอก แบบนี้มีหวังเด็กหนุ่มมัธยมปลายคงตื่นเต้นไม่มีวันดับ!"

จับความรู้สึกของอุปกรณ์สวมใส่ใหม่ได้แล้ว เอฟเฟกต์ก็เป็นที่แน่ชัด ทีนี้น่าจะกลบเกลื่อนได้สักพัก

"ที่ว่าอาชีพสายผลิตของนี่.....ไม่อยากเป็นคนผลิตผ้าอนามัยเลย!"

เพราะงั้นจำเป็นต้องมีวิธีต่อสู้ ตอนที่แพ้พวกคุณหัวหน้าห้อง เราจะถูกห้ามไม่ให้ต่อสู้ ความแตกหมดแล้วว่าได้เกินขีดจำกัดไปแล้วเลยต้องกลบเกลื่อนด้วยอุปกรณ์สวมใส่ สรุปก็คือต้องลงดันเจี้ยนเท่านั้น? สุดท้ายค่าประสบการณ์กับอุปกรณ์สวมใส่และความสงบสุขก็อยู่ที่ทุกคน อื้อ ที่ต่างโลกนี่ แค่ห้องนอนก็เป็นการผจญภัยใหญ่หลวงที่สุดแล้ว

ของขวัญเป็นริบบิ้นสีชมพูแบบนี้
ประมาทพลังสาวน้อยไม่ได้เลยแต่ก็ต้องเลือก?

วันที่ 82 ตอนเช้า โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

พอเอาที่หนีบผมมาขายแต่เช้า พวกสาว ๆ ก็กรูกันเข้ามาแย่งกันซื้อทันทีแล้วกลับไปที่ห้อง พอย้อนกลับมาอีกทีผมก็นุ่มฟูกันเชียว.....มีกระทั่งทรงที่เป็นหลอดด้วย! อื้อ ทั้งที่ไม่มีคุณหนูลูกสาวขุนนางอยู่แท้ ๆ ไม่นึกเลยว่าเพื่อนร่วมชั้นจะกลายเป็นสาวหัวหลอด!

เอาเถอะ พวกแรดก็อย่างงี้ล่ะมั้ง.....เดี๋ยวต้องสวมหมวกเกราะอยู่ดี อื้อ ถ้ามองไม่เห็นมันก็ไร้ประโยชน์ ถึงจะเห็นแต่อีกฝ่ายก็เป็นแค่มอนสเตอร์ พอถอดหมวกเกราะออก ไอ้ที่ม้วน ๆ ไว้ก็หลุดออก

จากนั้นเราก็ขายของดีราคาถูกให้สมาชิกที่ยังไม่มีดาบพิเศษ เป็น ‘ดาบหั่นสะบั้น เพิ่ม PoW, SpE, DeX 40% เสริมวิชาดาบ (ระดับสูง) ป้องกันกายภาพไร้ผล หั่นสะบั้น +ATT’ ทีนี้มาตรฐานของอุปกรณ์สวมใส่ที่เป็นดาบน่าจะสูงขึ้น ต่อไปก็หอกกับโล่แล้วก็ค้อนล่ะมั้ง? อื้อ มอร์นิ่งสตาร์ไม่ทำหรอก โซ่เคียวด้วย!

“““กินเลยนะค้า/คร้าบ”””

เช้านี้ทำแซนด์วิชหมูทอด พักนี้แม้แต่พวกสาว ๆ เองก็

กลายเป็นสายกินเนื้อไปด้วย ของทอดมีแคลอรีสูง แต่เดี๋ยวพอสู้กับมอนสเตอร์เสร็จก็คงเผาผลาญหมดเอง มอนสเตอร์ที่ถูกล่าด้วยเหตุผลว่ากินอาหารเช้ามากเกินไปคงจะเดือดร้อนน่าดู!

ในถ้วยมักมีซุปใสซึ่งเป็นซุปจากโครงไก่อยู่ด้วย ถ้วยมักนี่ก็เพิ่งทำขึ้นมาใหม่ ๆ เมื่อวานนี้ ทุกคนมัวแต่สนใจแซนด์วิชหมูทอด เลยไม่ทันสังเกต อนึ่ง จานก็เป็นของใหม่แต่ไม่มีใครสน อื้อ เลิกเสิร์ฟจานใหญ่ดีกว่า แม้แต่สกิลก็ยังทำงาน ไม่รู้ทำไมคุณรองหัวหน้า A ถึงคว้าแซนด์วิชหมูทอดมากิน 6 อันพร้อมกันด้วย ‘หัตถ์มาร’ แต่ในจำนวนนั้นมีลูกทานุกิกำลังแทะอย่างเมามัน!! อื้อ จะทำแบบนั้นก็ไปทำในดันเจี้ยนเถอะ!

พอทุกคนล้างจานชามเสร็จก็ออกจากโรงเตี๊ยม ทั้งที่เราล้างเร็วกว่าแท้ ๆ ทำไมถึงอยากทำกันนักนะ? เอาเถอะ ถือว่าเป็นการอบรมพวกเด็กกำพร้าได้เป็นอย่างดี ทั้งสาวเรียกแขกและสาวนักสะกดรอยที่มากินด้วยกันทุกวันก็ล้างจานด้วย ส่วนพวกผู้ชายหนีไปแล้ว! ก็นะ ถึงอยู่ไปก็เกะกะเปล่า ๆ?

วันนี้พอส่งของให้ร้านขายของชำกับร้านขายอาวุธเสร็จก็กว้านซื้อ จากนั้นก็ถูกจิกตาขนานใหญ่เพราะเรื่องบอร์ดประชาสัมพันธ์ที่กิลด์นักผจญภัย ยุ่งวุ่นวายแต่เช้าเลย ดูเหมือนเราคงไม่ได้รับอรุณรุ่งอย่างสงบสุขแล้วละ.....อื้อ โดนเทศนากันตั้งแต่เช้า มีสาวในชุดบลูมเมอร์เรียกหาตั้งแต่เช้า? อื้อ ถูกเรียกแหละนะ?

เข้าไปในดันเจี้ยนเดิมต่อจากชั้นที่ 80 ผ่านทางเกท หลัง

จากนี้มอนสเตอร์จะอยู่ระดับสัตว์ประหลาดแล้ว แถมสเตตัสยังเกิน 800 ทั้งที่เป็นอย่างนั้น คุณจักรพรรดิดันเจี้ยนดันเข้ามาเป็นตัวเกะกะ สัตว์ประหลาดถูกเข่นฆ่าอย่างโหดร้ายไปเรื่อย ๆ ..... อื้อ ได้โพสท่าเท่ ๆ อย่างร่าเริงแต่เช้าทั้งที่ยังไม่ได้ออกโรงเสียที?

“ลงไปข้างล่างดีกว่า มอนสเตอร์คงไม่เหลือให้เราจัดการแล้ว?”

คุณอีกัวน่าที่ชั้น 81 ไม่ทันไรก็ถูกเปลี่ยนให้กลายเป็น Lv ของคุณสาวนักเต้น ควบคุมดาบเคเปช (Khepesh) กับโซ่ 8 เส้น ล่าซะหมดเกลี้ยงแบบไม่ทันได้ทำอะไรเลย ‘โซ่เทพของโพรมีธีอุส’ อันตรายจริง ๆ ด้วย มอนสเตอร์ Lv เกิน 80 โดนแค่ทีเดียวก็ขาดเป็นชิ้น ๆ แล้ว!

“อื้อ เราเคยโดนไอ้นั่นรัดมาก่อน.....อื้อ ตั้งใจกวาดล้างอยู่เลย!”

ได้ “ธันเดอร์อิกัวน่า Lv81” มา 3 ตัวเพื่อทดลองการปรับแต่งอุปกรณ์ที่อัพเดตใหม่ ต่อสู้สบาย ๆ โดยสวมเวท ไม่ได้รู้สึกผิดแผกอะไร แทบจะไม่เกิดการทำลายตัวเองเลย ถ้าเป็นการเคลื่อนที่แบบวงกลมภาระก็จะน้อยลง การเซนจ์อัพอาจยังคลุมเครืออยู่แต่ก็ค่อย ๆ ทำได้ดีขึ้น ที่เหลือก็แค่ใช้วิชา ‘จริงลวง’ ซึ่งไม่รู้ว่าจะไหวหรือเปล่า คงจะเกิดการทำลายตัวเองอยู่บ้างแต่ก็ชินแล้ว ขอแค่ยังอยู่ในสภาพต่อสู้ได้ก็พอ

จากนั้นขณะที่ลงไปยังชั้นล่าง ก็จ้องมองร่างในชุดเกราะที่มีส่วนโค้งส่วนเว้าเย้ายวนใจซึ่งเดินนำหน้าอยู่ไปด้วย คุณสไลม์

เองก็กระโดดดิ๊งดิ๊งตั้งใจลุยเต็มที่ กะว่าจะพาเหล่าเดมอนไซธ์มาด้วย แต่ว่าไปตัดไม้ในป่าปีศาจอย่างสนุกสนานซะแล้ว อื้อ เราเองก็ชอบป่ามากกว่า แต่อยากกำจัดดันเจี้ยนนี่เร็ว ๆ .....บางทีไอ้นี่น่าจะมีอยู่กว่า 100 ชั้น?

แสงสีแดงเปลี่ยนเป็นสีส้มก่อนที่จะหนาแน่นขึ้นจนกลายเป็นสีฟ้า[14] แกนกลางก็คือหินแร่เหล็กซึ่งถูกหลอมละลายลูกกระสุนทรงกลมนับไม่ถ้วนส่องแสงอยู่กลางอากาศและหมุนรอบตัวเองด้วยความเร็วสูง ก่อนจะยิงตามกันออกไปรัว ๆ ทั้งหมุนวนและกลายเป็นห่าฝนทะลุทะลวงทุกอย่างที่อยู่ในเส้นทาง กวาดล้างมันไปซะทุกอย่าง ไฟร์บูลเล็ตที่โคตรจะคิดถึงถูกออกแบบใหม่ผ่าน 'ปัญญา' มันมีการเพิ่มความสามารถด้านเวทมนตร์แล้วก็พลังในการควบคุมเข้าไปด้วย พลังการทำลายล้างก็เลยเพิ่มขึ้น เมื่อก่อนใช้แค่จัดการกวาดล้างศัตรูตัวกระจ้อยร่อยเป็นจำนวนมาก แต่ตอนนี้กวาดล้างได้กระทั่งมอนสเตอร์ระดับสูงที่มี Lv เกิน 80 ไปแล้ว แต่ว่า สิ้นเปลืองพลังน่าดู!

ส่วน 'อาเมอร์ บีเทิล Lv82' ของชั้น 82 ที่ตายหมดแล้วทุกคนช่วยกันเก็บรวบรวมศิลาเวทจำนวนมาก อื้อ เป็นด้วงทั้งนั้นเลย แต่ไม่ได้ดรอปเงิน ดังนั้นไม่มีทางเป็นเศรษฐีหรอก ด้วงนี่พอตัวใหญ่เบ้อเริ่มก็น่าขยะแขยง พอกังวลเรื่องน้ำในตัวแมลงจะทะลักก็เลยลองเผาดู?

---

[14] ตามหลักการแล้ว สีแดงคือความร้อนระดับ 500 เซลเซียส, เป็นสีส้มเมื่อร้อนถึง 1,000–1,200 เซลเซียส และกลายเป็นสีฟ้าเมื่อร้อนถึง 6,000 เซลเซียส

“ใช้ MP เปลืองน่าดู รู้สึกเสียดายเหล็กด้วย?” (อิ้มอิ้ม, หงึกหงึก, ดิ๊งดิ๊ง)

ถึงกระนั้นมันก็ใช้ทะลวงเกราะ Lv82 แล้วย่างสดไปได้ด้วย แกนกลางของหินแร่เหล็กช่วยรีดประสิทธิภาพการทะลุทะลวง แถมยังผสมเข้ากับเอฟเฟกต์ของกระสุนดัมดัม[15] กับกระสุนหัวระเบิดซึ่งทั้งบดขยี้อวัยวะภายในแล้วก็ย่างสดไปในตัวอีกโคตรจะโหดเลย ถึงจะนัดเดียวแต่ถ้าถูกยิงในชั่วพริบตาก็กลายเป็นอาวุธที่รุนแรงได้ ดังนั้นทำกระสุนเก็บตุนเอาไว้ดีกว่า

อนึ่ง พวกโอตะเองก็ลองเลียนแบบดู ผลลัพธ์ของการฝึกทำกระสุนนั้นจนป่านนี้ก็ยังไม่ปรากฏ ดูเหมือนจะควบคุมไม่ได้ทั้งการสร้างหัวกระสุนพลังเวทและการหมุนด้วยความเร็วสูง ก็เลยออกมาเป็นไฟเออร์บอลลูกกลม ๆ อยู่ ค่าสเตตัสสูงกว่าเราก็เลยแรงพอสมควร แต่ใช้ MP อย่างเปลือง ความเร็วในการยิงก็แทบไม่มี.....มันอาจมีเรื่องสายอาชีพที่ติดตัวก็จริง แต่สาเหตุมันเป็นเพราะนั่นคือพวกโอตะง่าวนั่นก็เลยพึ่งอะไรไม่ได้นั่นแหละ อื้อ ถ้าเป็นเจ้าพวกนั้นละก็ มันจะไม่ออกมาเป็นไฟร์บูลเล็ต แต่ได้ดอกไม้ไฟแทน ถ้าจุ่ ๆ มารายงานผลแบบนั้นก็ไม่ตกใจเลย! อื้อ ดูท่าทางจะทำพลุได้แน่ น่าสนุกดีเนอะ! จะเปิดร้านโอตะ?

“สายควบคุมกับ InT เพิ่มขึ้น ดูท่าจะเป็นอาชีพสายเวท

---

[15] **Dum-Dum bullets** คือกระสุนที่ถูกออกแบบมาเพื่อขยายความรุนแรงของการกระทบเป้า ทำให้แผลมีเส้นผ่านศูนย์กลางกว้าง ถูกใช้ในช่วงปี 1800 ก่อนจะถูกห้ามใช้ในปี 1899

ได้ แต่ยังไม่มีอาชีพเพราะงั้นจึงไม่มีความเหมาะสม ไม่มีอาชีพให้สนับสนุน.....แต่ก็ไม่มีค่าติดลบเช่นกัน กลายเป็นคนที่ทำได้จิปาถะเลยล่ะมั้ง? อื้อ แต่ก็ทำงานเสริมอยู่แล้วนี่ กำไรตั้งแต่เช้าเลยด้วย?" (ดิ๊งดิ๊ง)

สงครามหรือน่าจะเรียกว่าการก่อจลาจลสิ้นสุดลงแล้ว พวกพ่อค้าที่มาซื้อเห็ดกับหินแร่ที่ชายแดนต่างก็คึกคักกันใหญ่ ถ้าเป็นพ่อค้าละก็แน่นอนว่าไม่มีทางมาตัวเปล่าอยู่แล้ว สินค้าในเมืองเลยมีเพิ่มขึ้น สรุปก็คือได้กำไรงาม แต่พอคิดจะกว้านซื้อเต็มที่ เงินก็หมดเกลี้ยง!

"อื้อ เงินเป็นสิ่งที่แพร่สะพัดไปทั่วหล้า หมุนเวียนเร็วเกินไปจนไม่มีเวลาให้คว้าไว้ เร็วเกินจนเกิดการพายุเหวี่ยงเลยล่ะมั้ง?" (ดุ่ยดุ่ย)

ส่วนที่กิลด์และในตัวเมืองเองก็มีนักผจญภัยเพิ่มขึ้น มีพวกหน้าใหม่มาที่ชายแดนมากขึ้น ถ้ามีนักผจญภัยจากภายนอกเข้ามาที่ชายแดน ทีนี้ก็น่าจะพิชิตดันเจี้ยนที่ไม่ลึกมากและป่าปีศาจได้ในคราวเดียว กองทัพชายแดนเองก็ลงดันเจี้ยนได้อย่างราบรื่น.....แต่ว่า ตั้งแต่ชั้นที่ 50 เป็นต้นไปไม่น่าจะไหว

พวกคุณหัวหน้าห้องแข็งแกร่งยิ่งกว่านักผจญภัยระดับท็อปคลาสเสียอีก พวกนั้นน่าจะเป็นระดับวีรชนหรือผู้กล้าเลยด้วยซ้ำ แม้แต่ปาร์ตี้นั่นก็ยังไปได้ถึงแค่ระดับชั้นกลาง ๆ ที่เลยชั้น 50 เป็นต้นไป มีการวางแผนเพื่อความปลอดภัยโดยจัดตั้งเป็นลีเจี้ยนที่มีสองปาร์ตี้ ตอนที่จะลงไปชั้นล่าง ๆ คงเป็นฟูลลีเจี้ยนที่

มีหกปาร์ตี้ ไม่ว่าจะยังไง.....ก็ถือว่าพร้อมจะสู้ชั้นล่าง ๆ ได้แล้ว แข็งแกร่งถึงขนาดพิชิตชั้นที่เหล่านักผจญภัยและกองทัพเองก็ยังทำไม่ได้ ทั้งที่ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน แต่ก็ยังพยายามต่อสู้ แล้วตอนนี้ก็คง.....ไม่มีเงินล่ะมั้ง อื้อ ได้ยินว่าซื้อเยอะเกินไป!!

"ถึงจะลองปักแฟล็กให้ดัง ๆ ว่า 'พอจบดันเจี้ยนนี้แล้ว เราจะไปถอนหญ้าที่ถ้ำในป่า' .....ก็ไม่เห็นมีมอนสเตอร์มาเลย? คุณสาวนักเต้นได้เก็บ Lv ส่วนเรามาฝึกซ้อมแต่ดันไม่มีบทบาทอะไรเลย ทั้งสองคนยังอาละวาดกันใหญ่ การถอนหญ้าเป็นแฟล็กที่อ่อนไปงั้นเหรอ? อื้อ ต่อไปก็จะปรับแต่งสวนดูหน่อย แต่งห้องอาบน้ำก็ดี! ในเมื่อปักแฟล็กไปแล้วว่าจะแต่งโน่นแต่งนี่ ก็จะไม่ยอมปล่อยให้ฟาวล์หมดอย่างเด็ดขาด!"

และแล้วชั้นที่ 88 ที่นี่เคยมี "ต้นกิ่งร่วมแก่น" โผล่มาคราวก่อนเราถูกหลอกด้วยคุณ 'เถาวัลย์กาฝาก' ที่เกี่ยวรัดพันติดกันอย่างสนิทสนมจนคุณ 'พลองรุกขชาติ?' กลายเป็นคุณต้นไม้โลก เป็นเรื่องราวใหญ่โตกันเลยทีเดียว ตอนนี้ลองชะเง้อมองหาดูอีกทีแต่ไม่มีอะไรอย่างอื่นอีก แน่นอนว่าไม่มีนักผจญภัยสาวสวยเปลี่ยนชุดอยู่ด้วย ถ้าตอนนี้มีคุณมอนสเตอร์สาวสวยเปลี่ยนชุดก็ยังดีนะ แต่ดันไม่มีใครเลย อื้อ ปักแฟล็กไม่สำเร็จอีกตามเคย

"ต่อจากนี้จะเป็นชั้นล่าง ๆ แล้ว ต้องตั้งสติให้ดี.....เอ๋? เคยผ่านมาก่อนเหรอ? จริงดิ? แต่ว่าคุณสาวนักเต้นเพิ่งจะได้คำแนะนำเป็นครั้งแรก เพิ่งมีประสบการณ์ครั้งแรก ฉะนั้นก็ต้องมา

ทำโน่นทำนี่.....เย้ย ไม่มีอะไร ว่าแต่ คุณสาวนักเต้นก็มีเคียวโซ่ด้วยงั้นเหรอ? อ้า ของขวัญจากสาว ๆ นั่นเอง ถึงจะสนิทสนมกับเด็กสาวมัธยมปลายแค่ไหน ก็ไม่น่าจะเอามอร์นิ่งสตาร์หรือเคียวโซ่มาให้นะ.....เอ๋ ผูกริบบิ้นด้วย! ผูกริบบิ้นสีชมพูที่เคียวโซ่แบบนี้ดูถูกพลังสาวน้อยไม่ได้เลย แต่พูดถึงวิชวลแล้วมันยังไงอยู่นะ! น่ารักดี? อื้อ ถ้าน่ารักก็ดีไป แต่อุตส่าห์ได้ของขวัญมาทั้งทีอย่ามาตั้งท่าแทงใส่เราจะได้มั้ยอะ คิดว่าน่าจะเคยบอกไปแล้ว แต่ปกติเคียวจะไม่บินมาเองหรอก ทำไมทุกคนถึงบรรลุท่าฟันระยะไกลได้? ครับ ขอโทษครับ จะหุบปากแล้วครับ!"

ท่ามกลางทางเดินในดันเจี้ยนที่มีแสงสลัวสาดส่อง เราถูกจิกตาใส่ใหญ่เลย ใช่แล้ว นี่แหละความดิ่มด่ำในการพิชิตดันเจี้ยน ถือว่าเป็นแสงแห่งความหวังที่สาดส่องในต่างโลกเลยเชียวนะ!

และที่ชั้น 89 แต่ละคนก็แยกย้ายกันไปไล่ล่ามอนสเตอร์ลงมือกวาดล้างกันจนเกลี้ยง แต่ส่วนใหญ่คือถูกแย่งเลยแทบไม่ได้ฝึกฝน "คิลเลอร์ฮาวนด์ Lv89" ถูกฆ่าเร็วจนนกกระจอกไม่ทันกินน้ำ ร้องไห้ด้วยสายตาหวาดกลัวก่อนจะถูกฆ่าตายในพริบตา

"มีชื่อว่าคิลเลอร์ทั้งที อย่าร้องไห้กระซิก ๆ สิเฟ้ย! มันตีลำบากนะ!!"

ใช้การก้าวเท้าผสมผสานกับ 'โยกย้าย' ดุจร่ายรำ ฟันแบบเน้นย้ำจังหวะโดยเชื่อมโยงกับโมเมนต์ในการหมุนตัวและก้าวเท้า ปรับเปลี่ยนการเคลื่อนไหวอย่างเป็นระบบ ต่อให้สู้กับ

มอนสเตอร์ที่ SpE สูงกว่าก็ยังไหว ถ้าขุดเจอระดับความพึงใจด้วยก็ยิ่งไหว แต่ดูเหมือนจะไม่มีระดับความพึงใจดรอปให้?

รู้สึกหลอนไปเองว่าเหมือนจะแข็งแกร่งขึ้นนิดหน่อย แต่ไม่มีอาการทำลายตัวเองบาดเจ็บแล้วเลยถือว่ายอดเยี่ยม แบบนี้น่าจะเก็บวิชา 'จริงลวง' เอาไว้เป็นไพ่ตายได้ ความแม่นยำของระบำดาบก็สูงขึ้น ภาระจึงเริ่มลดลง แต่เวทมนตร์ 'ฉวยจับ' เนี่ย ทั้งที่น่าจะแอบโกงนิดหน่อยในสายควบคุม แต่พอ 'สวมเวท' ด้วย 'ฉวยจับ' แล้วดันควบคุมไม่อยู่ นี่มันยังไงกันนะ

"ปลดอาวุธชุดป้องกันแล้วเพิ่มค่าความสามารถในการต่อสู้ก่อนดีกว่าไหมนะ? อื้อ ถ้าปลดดาบเทพออกน่าจะสบายตัวขึ้น แต่ถ้าไม่มีเลยมันก็น่ากังวล ทั้งที่มีมิสธิลทีนกับดาบเจ็ดเขี้ยวที่อยู่ระดับดาบเทพแล้วแท้ ๆ แถมยังได้ 'ดาบเมฆสวรรค์' มาอีก กลับรู้สึกว่ามันเกินไปหน่อย แต่เอฟเฟกต์กวาดล้างมารรู้สึกว่ามันทำงานดีอยู่นะ" (ดึ๋งดึ๋ง)

แยกส่วนสกิลต่าง ๆ ที่ผสมผสานกัน วิเคราะห์และควบคุมด้วย 'ปัญญา' ดังนั้นจึงต้องใช้เวลานาน ต้องรวบรวมข้อมูลมากมาย ทำการทดลอง และก็ใช้งานจริงผ่านการต่อสู้จริง..... น่าจะเจอจุดที่ลงตัวแล้วเหมือนกับการต่อพัซเซิล แต่พีซ (ข้อมูล) ยังไม่เพียงพอจะทำให้สมบูรณ์เพราะพีซ (อุปกรณ์สวมใส่) มีมากเกินไป ดับเบิ้ลพีซ (ท่าชูสองนิ้ว) อาจเป็นความโรแมนซ์ แต่ก็ยังไม่เป็นรูปเป็นร่างเหมือนดั่งใจสักเท่าไหร่

"ใช่แล้ว ตอนกลางคืนก็ไม่ได้ดั่งใจ งั้นกำจัดพระอาทิตย์

จนทำให้เป็นตอนกลางคืนไปตลอดเลยก็สิ้นเรื่องมั้ง ก็มีตั้งสองดวงเลยนี่? ท่าทางทรมานอันเย้ายวนใจกับผิวสด ๆ ที่ดูเฉอะแฉะนั่นพอเห็นแล้วก็รู้สึกว่าไม่ได้ดั่งใจ.....โอ๊ะ ดูเหมือนจะมีใครบางคนมา รู้อยู่แล้วว่าเป็นใคร มอร์นิ่งสตาร์ที่เร่งความเร็วอย่างเงียบเชียบก็คือคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะ.....อ๊ากกก!" (ดิ๊งดิ๊ง)

ไม่สิ แค่นึกถึงฉากย้อนความดิ๊งดั่งอันแสนวิเศษเมื่อวานนี้แล้วฉายภาพซ้ำด้วยดวงตาราจินเท่านั้นเอง โกรธกันซะแล้ว เอาเถอะ ยังไงก็โดนซัดน่วมอยู่ดี อื้อ ถ้าประมาณนี้ละก็ สกิล ‘เกิดใหม่’ น่าจะอัพขึ้นอีกแล้ว คืนนี้ต้องพยายาม!

สุดท้ายก็บอสประจำชั้น ‘เกรเตอร์การ์เดี้ยน Lv90’ ไม่มีการรีสปอว์นและก็ไม่อยู่แล้วด้วย ครั้งก่อนเราใช้งานมิสธิลทีนจนหมดแรง รูโหว่ที่ดันเจี้ยนยังไม่ได้ซ่อมแซมเลย คงเป็นของอันตรายจริง ๆ นั่นแหละ

หลังจากนี้จนถึงชั้นที่ 94 ครั้งก่อนคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสไลม์ไปเที่ยวเล่น กวาดล้างซะเกลี้ยง เลยไม่รู้ว่ามีอะไรอยู่บ้าง ปัญหาคือตั้งแต่ชั้นที่ 95 มีเหล่ามอนสเตอร์ที่ไม่รีสปอว์นอยู่พร้อมหน้า สมาชิกกลุ่มนี้คิดว่าไม่น่าจะมีอันตราย แต่อย่าแยกย้ายกันไปน่าจะดีกว่า คุณสาวนักเต้นเองก็ใช่ว่าจะสมบูรณ์พร้อม เราต้องลองฆ่าดูก่อนถึงจะรู้ว่าสู้ได้ขนาดไหน อื้อ แต่ในเมื่อตายไปแล้วความคิดนั่นก็ไม่มีความหมายอะไรอีกต่อไป เอาเถอะ โดยส่วนใหญ่แล้วก็ต้องแก้ปัญหาด้วยการฆ่าอยู่ดี?

สารละลายเป็นเมือกนี่อยากทาบทามมาอยู่ดันเจี้ยนปลอมใหม่ แต่ก็ถูกฆ่าในพริบตา

วันที่ 82 ตอนเที่ยง ดันเจี้ยน ใต้ดินชั้นที่ 91

SpE เกิน 900 ไปแล้ว แทบจะเท่าตัวเลย แน่นอนว่า PoW เองก็เกิน 900 เกือบสามเท่าแน่ะ

พลังหรือพลังงานจลน์ก็คือ ความเร็ว X ความเร็ว X มวล X 1/2 มวลคือน้ำหนักและขนาด ความเร็วคือ SpE กับการเร่งความเร็ว สะสมพวกมันไว้จนสามารถเปลี่ยนให้เป็นพลังทำลายได้นั่นก็คือ PoW และถ้าความเร็วเป็นสองเท่า พลังงานจลน์ก็จะยกกำลังสอง ถ้าโดนของพรรค์นั้นเข้ามีหวังตายแน่

ความต่างทางกายภาพล้วน ๆ นี่คือค่าสเตตัส ส่วนเทคนิคก็คือ การกลบเกลื่อนความต่างนั่นโดยเบี่ยงเวกเตอร์เล็กน้อย เบี่ยงเบนจุดหมุน (จุดฟัลครัม) แทรกแซงจุดผ่านของแรง (The point of application) แล้วทำให้จุดที่จะทำให้แรงที่ส่งผลต่อวัตถุไร้ผล

“อื้อ ถ้าโดนเข้าก็ตาย ดังนั้นก็ต้องหลบหลีกและเบี่ยงตัวออก เปลี่ยนทิศทางเพื่อจะกระจายพลังนั่น ลดความเร็วมันลง แล้วก็เซือดทิ้ง นี่เป็นการแก้ปัญหาตามหลักวิทยาศาสตร์เลยนะ? อื้อ เตะตัดขาข้างหลักนี่ก็สะดวกดี?”

ระดับ Lv90 เป็นคู่ต่อสู้แบบนั้น Lv91 มันก็เป็นมอน-

สเตอร์ประมาณนั้นแหละ! อื้อ อร่อยไหม?

(ดิ๊งดิ๊ง) “อื้อ ที่ต่างโลก ภัยคุกคามทางฟิสิกส์ถูกแก้ปัญหาอย่างเอร็ดอร่อยและมีโภชนาการได้ด้วยสินะ? ทางนั้นเองก็เหมือนกัน เอาหลักฟิสิกส์มามัดด้วยโซ่แล้วเปลี่ยนให้เป็นการฆ่าตัวตาย โดยอาศัยแรงเหวี่ยงจากศูนย์กลาง ส่วนทางโน้นก็ฟันทิ้งไปพร้อมกฎฟิสิกส์ด้วยเลย? แต่อย่าไปฟันวิชาฟิสิกส์สิ ตั้งใจสู้ตามปรากฏการณ์ทางฟิสิกส์ด้วยก็ดีนะ? เอาเถอะ ในทางวิทยาศาสตร์ธรรมชาติแล้ว ถ้าฆ่าทิ้งแล้วแก้ปัญหาได้ก็ถือว่าดีเหมือนกัน?” (ดุ่ยดุ่ย♪)

ระหว่างที่เรากำลังต่อสู้อย่างจริงจังทีละตัวอยู่คนเดียว “เมทัลดอล Lv91” ที่เป็นตุ๊กตายักษ์ก็ถูกกำจัดจนเกลี้ยง ฆ่าแล้วจะกลายเป็นศิลาเวท ดังนั้นจึงต่อสู้พลางหลอมละลายมันไปด้วย แต่ก็แค่เหล็กกับตะกั่ว ตุ๊กตาโลหะที่มีทั้งความเร็วในแนวเส้นตรงกับน้ำหนักและกำลังน่ะ เป็นคู่ซ้อมที่เหมาะสมกับการเต้นเป็นวงกลมดี แต่ก็ได้มาแค่เหล็ก นอกนั้นกลายเป็นศิลาเวทไปหมดแล้ว? อื้อ ตะกั่วก็ไม่เหลือทิ้งไว้เลยนะ?

ใช้หมัดเหล็กหวดใส่ตัวสุดท้ายด้วยเวทมนตร์ ‘โยกย้าย’ เตะตัดขาแล้วก็หมุนตัวใช้หลังมือฟาด การเคลื่อนที่แนวเส้นตรงจะแพ้ทางการเคลื่อนที่แบบวงกลม นอกจากนี้ดูเหมือนจะหัวทึบเพราะหัวเป็นตะกั่วแข็ง ๆ เลยอาละวาดส่งเดชไปหมด

“แต่ ‘เมทัลดอล Lv91’ นี่หวดไม่โดนเลยลองเปลี่ยนการโจมตีดู ความสามารถการเรียนรู้ของมันต่ำ แต่ก็รู้สึกได้ว่ามีสติ

ปัญญา? อื้อ ถ้าเป็นพวกง่าวก็คงหวดใส่แบบเอาให้หนักให้เร็วเข้าไว้ แต่แค่นั้นก็คือแก้ปัญหาได้ตามประสาพวกง่าวแล้ว?" (ดิ๊งดิ๊ง)

เราหมุนตัวเหวี่ยงหมัด จากนั้นเงื้อดาบในสภาพควงสว่านพลางเร่งความเร็วในการหมุนตัว ร่ายรำไปรอบ ๆ โดยไม่โดนโจมตีเลย แต่ฟาดฟันไปมาจนตาลายเองแล้ว ต่างโลกนี่ก็คงหมุนรอบตัวเองเหมือนกัน แต่ถ้าบอกว่าต่างโลกหมุนละก็ ทางศาสนจักรอาจจะมาโวยกับเราก็ได้?

"ต่อจากนี้ตั้งใจสู้เผื่อเอาไว้ก่อนดีกว่าเนอะ? เอาเถอะรู้สึกว่าไม่น่าจะมีอะไร แต่ถ้าประมาทก็จะรับสถานการณ์ที่คาดไม่ถึงได้ไม่ทัน แต่ถ้าเป็นการละเล่นน้ำมันนวดลื่นปรื๊ด เด็กหนุ่มมัธยมปลายก็อาจจะลุกสู้ในทันทีเลย เพราะฉะนั้นก็ไม่ต้องห่วงว่าจะโดนเล่นงาน การนวดน้ำมันที่ดุดันไม่เกรงใจใครแล้วก็ลื่นปรื๊ดนี่ เราเตรียมให้ตอนนี้เลยก็ยังได้นะ.....อื้อ มอร์นิ่งสตาร์น่ะ เตรียมพร้อมมาอย่างดีแล้ว ฉะนั้นไม่ต้องใช้น้ำมันกันสนิมก็ได้นะ? แหม ขนาดเข้ามาใกล้ถึงตรงหน้านี่แล้วก็ยังไม่เห็นมีสนิมเลยสักนิด.....เข้ามาใกล้จัง! (ตุ้ม!)"

ใช่แล้ว หลังจากนี้แค่โดนถาก ๆ ก็อันตรายแล้ว พลาดสักเสี้ยววินาทีก็ถึงตายได้ ค่าสเตตัสต่างกันมากขนาดนั้น เพราะงั้นไอ้เรื่องนวดน้ำมันนี่เอาไว้ทีหลังเถอะนะ ยังเขม่นอยู่อีก? จิกตาใหญ่เลย!

ถ้าคิดถึงความเสี่ยงอันตรายแล้ว ก็อยากให้ถอดเกราะ

แล้วเปลี่ยนให้เป็นมิธริลเสียตรงนี้เลยอยู่หรอก แต่ถ้าถอดตรงนี้ก็อาจกลายเป็นสาวสวยที่ทาน้ำมันจนลื่นเปียกโชกเฉอะแฉะเด้งดึ๋งดึ๋ง ทาแล้วทาอีก.....ท.....ทำอะไรน่ะ (กำลังโดนซ้อม)

โกรธจนได้ อยากให้เลือกว่าจะโกรธหรือจะซ้อมก็เอาสักอย่างเถอะ แต่นี่เอามันทั้งสองอย่างเลย!

พอพูดถึงเรื่องลามกก็เขินแบบสุดยอด แต่เรื่องลามกก็ทำให้ใช้กำลังโจมตีหนักด้วยเหมือนกัน ใช้ลูกตุ้มเหล็กแก้เขินนี่ก็ป่าเถื่อนน่าดู ทั้งยิ้มทั้งเขินทั้งโกรธ กินขนมไปด้วยเดินในดันเจี้ยนไปด้วย ถ้าเป็นไปได้ก็อย่าต่อสู้ด้วยความโกรธและความเศร้าเลยอยากให้ต่อสู้เพื่อจะได้หัวเราะมากกว่า อื้อ ถ้าเป็นไปได้ก็เลิกโจมตีด้วยลูกตุ้มเถอะนะ?

ดูเหมือนคุณสาวนักเต้นเองก็เคยอยู่ที่ก้นดันเจี้ยน จากนั้นก็ถูกทางศาสนจักรพันธนาการ ทั้งสองคนไม่มีความหลังดี ๆ กับดันเจี้ยนนัก ที่ก้นดันเจี้ยนไม่มีคนอยู่ ทั้งเหงาเศร้าและก็ทรมาน มีแต่ความทรงจำแบบนั้น.....แต่ก็ยังอุตส่าห์ตามเรามา ดังนั้นก็ควรกินขนมพลางเคลียร์ให้ได้อย่างสนุกสนานไปด้วย

คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะนำหน้า คุณสาวนักเต้นอยู่ด้านหลังทางซ้าย คุณสไลม์อยู่ด้านหลังทางขวา ส่วนเราก็ทำท่าเท่ ๆ อยู่ด้านหลังของสามเหลี่ยมนั่น! ตั้งค่ายกันได้อย่างสมบูรณ์แบบอยู่ในตำแหน่งที่สมบูรณ์พร้อม ทำท่าเท่ ๆ ขณะเดินตามไป อยากจะบอกว่า อย่าทิ้งเราเลยนะมากกว่า?

จากนั้นก็เข้าสู่ฉากตะลุมบอนทั้งอย่างนั้นเลย “ดิสโซลู-

ชั่นเวิร์ม Lv92" โผล่พรวดออกมาจากรูที่มีอยู่มากมายราวกับเขาวงกต คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะที่นำหน้าอยู่ฟันมันทิ้ง คุณสาวนักเต้นกับคุณสไลม์ฟันกวาดจนหายวับ ส่วนเราก็เก็กท่าหล่อ! แบ่งมาให้ข้างหลังบ้างได้ไหมเนี่ย ด้านหน้าพุ่งเข้าไปฟันทิ้ง 'ดีโซ-ลูชั่นเวิร์ม' ทั้งทางซ้ายและขวาโดนฟันซ้ำอีกจนขาดเป็นท่อน ๆ สรุปก็คือไม่มีเหลือรอดมาถึงด้านหลังเลย!

"ถ้าเป็นสารละลาย ตัวลื่นเป็นเมือกแบบนั้นอยากจะทาบทามให้ไปอยู่ในดันเจี้ยนเทียมใหม่จัง.....แต่ก็ฟันทิ้งหมดเลย ขนาดคุณสไลม์ที่น่าจะเกลียดแมลงก็ยังกินไส้เดือนสินะ?"

(ดุ่ยดุ่ย)

ดูท่าทางไม่อร่อย แต่ในที่สุดก็จำสกิล 'หลอมละลาย' ได้ที่จริงจำ 'เทนทาเคิล' กับเวทมนตร์ 'สั่นสะเทือน' ได้ด้วย ทั้งที่มี 'ติดหนึบ' กับ 'ทำลายอาวุธและอุปกรณ์' อยู่แล้วแท้ ๆ ยังจะมี 'หลอมละลาย' อีกนะ..... รู้สึกว่า 'กัดกร่อน' ก็มีแล้ว นี่มันสกิลแบบมอนสเตอร์สายโหดชัด ๆ เลย แต่กลับกระโดดเด้งดึ๋งไปมาอย่างน่ารัก พักนี้มีขึ้นมานั่งบนไหล่ตอนทำงานพิเศษแล้วก็ใช้เวทมนตร์ 'สั่นสะเทือน' ช่วยนวดให้เราด้วย เป็นมอนสเตอร์ที่น่ารักน่าเอ็นดูทีเดียว แต่มีความสามารถทำลายล้างไม่แพ้ระดับจักรพรรดิดันเจี้ยนทั้งสองคน

แน่นอนว่า คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นก็ช่วยนวดให้ แต่นวดกลางดึกนี่นับเป็นงานพิเศษไม่ได้นะ การกระทำอย่างลับ ๆ มันจะเกิดขึ้นจากภายในสู่ภายในที่ลึกขึ้นแล้ว

ก็เกิดเป็นการนวดเพื่อผ่อนคลาย พอนวดตรงจุดนั้นจุดนี้แล้วก็โล่งสบาย การไหลเวียนของเลือดดีขึ้น การนวดให้เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ยืนตระหง่านนี่เป็นกิจกรรมที่ลำบากเอามาก ๆ .....แต่รู้สึกว่าจะพูดไปคนละเรื่องอยู่นะ?

และแล้วเหล่า "ดิสโซลูชั่นเวิร์ม" ก็ถูกมอนสเตอร์น่ารักสายนวดผสานงานกับหมอนวดสาวสวยกำจัดจนสิ้นซาก แน่นอนว่าไม่มีใครถูกละลาย ไม่ได้โชว์อะไรให้ดูด้วย

"ดิสโซลูชั่นเวิร์ม" พยายามอ้อมมาจากด้านหลังแล้วออกมาทางรู แต่ก็โดนเผาจนตาย ในที่สุดก็ได้ร่วมต่อสู้เสียที แต่ก็แค่เผาตรงรูเท่านั้น ล่วงรู้ตำแหน่งที่จะโผล่มาด้วยสกิล 'เห็นอนาคต' เลยขว้างไฟเข้าใส่แล้วปิดรูด้วย 'ฉวยจับ' ไฟลุกติดเมือกภายในรูจนลุกไหม้แล้วก็จบแค่นั้น อื้อ เราเองก็อยากจะเร่าร้อนตามประสาเด็กหนุ่มมัธยมปลายเหมือนกัน แต่ไม่มีอะไรแพลมให้เห็น การต่อสู้จบลงแค่นั้น ใช่แล้ว ดูเหมือนจะปักแฟล็กหลอมละลายไม่ได้แฮะ!

กินมื้อเที่ยงช้าไปหน่อย ยากิโซบะใส่เห็ดกับกะหล่ำปลีและเนื้อไก่ซึ่งทำด้วยกะทะเหล็ก กลิ่นซอสไหม้ฟุ้งกระจายไปทั่วดันเจี้ยน แต่ไม่มีมอนสเตอร์เข้ามาหา อื้อ ตายกันหมดแล้ว?

ชินแล้วละ คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นเองก็สูดดมกลิ่นพลางเคี้ยวกินเสียงดัง คุณสไลม์ย่อยไปเรื่อย ๆ ตั้งแต่โยนให้แล้ว กลุ่มสาว ๆ ที่ชอบกินเส้นน่ะเราให้เอาข้าวปั้นไปก่อน ขืนความแตกขึ้นมามีหวังบ่นจนหูชาแหง แบบนี้ตอน

กลางคืนทำอะไรดีนะ? วัตถุดิบมีจำกัด เมนูก็เลยต้องกำหนดเอง แต่ถ้าอุดมสมบูรณ์ก็จะมีตัวเลือกเยอะขึ้นจนลำบากใจ ถ้าทำเองกินเองก็เอาของถูก ๆ กับของที่เหลืออยู่มาทำได้ จะได้เมนูโดยอัตโนมัติเลย แต่ของที่อยู่ข้างใน 'ถุงไอเท็ม' ดูเหมือนจะไม่เสียหาย ดังนั้นพอจำเป็นต้องเลือกเมนู มันก็เป็นลำบากใจที่อู้ฟู่อยู่เหมือนกัน

"ถ้าถามพวกเด็กกำพร้าคงจะขอแฮมเบิร์กอีก ถ้าถามพวกสาว ๆ คงจะขอพาสต้าแน่เลย ส่วนพวกโอตะง่าวกินแต่เนื้อย่าง รีเควสต์คงมีแค่สามอย่าง?" (ดิ๋งดิ๋ง)

คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นแล้วก็คุณสไลม์ กินของที่ยังไม่เคยกินมาก่อน สักวันหนึ่งอยากจะให้ได้กินอาหารทุกอย่างเท่าที่เรารู้จัก สามคนนี้มีคุณสมบัติเหลือแหล่ที่จะทำแบบนั้น

อิ่มท้องแล้วก็พักผ่อนสักหน่อยแล้วค่อยไปชั้นที่ 93 ต่อ รู้สึกขี้เกียจไปเหมือนกัน แต่ถ้าพิชิตที่นี่ได้ภายในวันนี้ก็อยากจัดการเอาไว้

เจอเข้ากับเปลวเพลิง "แฟลร์ครีเจอร์ Lv93" เป็นมอนสเตอร์รูปร่างแบบมนุษย์โคลนลาวา รูปร่างพิลึกเสียจนน้องกิ๊วกิ๊วมาเห็นก็คงร้องกิ๊วกิ๊วเลยก็ได้ แต่มันกำลังร้องฮู่ม ทั้งถูกฟันและก็ถูกกินอยู่ อื้อ กินไอ้นั่นแล้วมันไม่ลวกปากรึ?

คุณสไลม์ทำให้พื้นเป็นน้ำแข็งด้วยไอเย็นของ 'โลกน้ำแข็ง' ทำให้ "แฟลร์ครีเจอร์" อ่อนแอลง จากนั้นก็จบในพริบตา

อื้อ เคยกิน “โยธุน” เมื่อคราวก่อนไง?

เส้นทางทั้งลึกและแคบ ลงลึกแบบนี้กลับยิ่งน่าตื่นเต้นกว่าอีก

วันที่ 82 ตอนบ่าย ดันเจี้ยน ใต้ดินชั้นที่ 94

ยังบอกไม่ได้หรอกว่าควบคุมได้แล้ว แต่ก็พอจะเข้าเค้าอยู่แหละน่า

‘โยกย้าย’ ในทันทีเลยคงลำบาก แต่จังหวะกับสถานที่มีการคำนวณเอาไว้ล่วงหน้า แล้วก็ใช้ ‘โยกย้าย’ อย่างไม่ขาดตอน อื้อ ใกล้เคียงกับ ‘ล่องหน’ แล้ว

แมลงร่วงลงมาอย่างดุเดือด แมลง หวา อุบาทว์ แมลงจริง ๆ ด้วย! รีบ ‘โยกย้าย’ อย่างฉับพลันเลยทีเดียว ถ้าใช้อย่างต่อเนื่องได้ตามใจนึกก็เป็นท่าสุดเจ๋งได้ ระหว่างโยกย้ายก็จะทะลวงผ่านไปเลย ดังนั้นการโจมตีของคู่ต่อสู้เลยวืดไร้ผล ส่วนการโจมตีของเราก็จะผ่านไปโดยที่ขวางไม่ได้เหมือนกัน มีทั้งแมลงที่พุ่งเข้าใส่ แมลงที่จ้องจะกัดขา แมลงที่เข้ามาพัวพันยั้วเยี้ย .....แต่ก็เราไปต่อโดยไม่แยแส

แต่เรายังใช้โยกย้ายได้แค่ตามรูปแบบ ดังนั้นจึงรับมือการโจมตีที่ผิดคาดไม่ได้ ถ้าเสียกระบวนไปครั้งหนึ่งก็เสี่ยงที่จะเสียจังหวะของ ‘โยกย้าย’ ไปเลย ฟันใส่แมลงแยกเขี้ยวแกรกแกรกที่เข้ามากัด จากนั้นก็หมุนตัวแล้วฟันกวาดอีกทีหนึ่งตาม

ด้วยฟันเสยขึ้น ตัดหัวให้หลุดแล้วก็วิ่งทะลุผ่านไปราวกับเต้นระบำ ใช้ 'เดินอากาศ' หลบขึ้นไปกลางอากาศแล้วหมุนตัวใช้ดาบฟัน เอาเถอะ มันก็คือไม้พลองฟันอะนะ?

ใช้ระบำดาบฟันขาของตะขาบที่มีขาเกินร้อย ปล่อยให้ส่วนที่เหมือนปลายดาบโลดแล่นไป แล้วก็หลบหลีกฝ่ากรงเล็บอันแหลมคมออกมา ขืนหยุดนิ่งก็โดนมันกัดน่ะสิ! มันแย่ตรงที่รู้สึกว่าจะใช้เป็นคู่ซ้อมไม่ได้ ทั้งที่ฝึกปฏิบัติในการต่อสู้จริงแท้ ๆ แต่กลับสู้ไม่ถึงสิบรอบ? ตอนที่ใช้วิชานี้แล้วจัดการไม่ได้จะกลายเป็นเรื่องอันตราย แต่ต้องทำให้ได้ในการต่อสู้จริง ไม่อย่างนั้นก็จะอันตรายเช่นกัน ไม่มีออมมือให้ แต่ในการฝึกซ้อมต่อให้ไม่ออมมือก็โดนซ้อมน่วมอยู่ดี อื้อ ถ้าคิดจะใช้ 'โยกย้าย' หรือ 'ล่องหน' ก็คงจะโดนอัดน่วมอย่างไม่ปรานีอยู่ดี รอดมาได้ก็ยังมีการซ้อมครั้งต่อไปรออยู่อีก เป็นการซ้อมที่ตั้งอกตั้งใจซ้อมอย่างใจดีและพิถีพิถันอะไรอย่างนี้! อื้อ เดี๋ยวกล่องใส่อาหารจะพังไปด้วยนะ!!

"ย้ากกก!"

ทะลุผ่านขึ้นไปด้านบนด้วยการเคลื่อนที่แบบสามมิติ รู้สึกว่าโกงอยู่เหมือนกัน แต่คงจัดการทั้งหมดนี้ไม่ไหว

เยอะขนาดนั้น ความเร็วร่างกายกับเทคนิคคงตามความเร็วของความคิดไม่ทัน โดยรวมแล้วภาพสโลว์โมชั่นก็คือไทม์แล็กที่มาจากการคำนวณด้วยความคิดที่รวดเร็ว รู้สึกว่าการเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายช้าลง ร่างกายตัวเองก็เคลื่อนไหวช้าไปด้วย ดังนั้น

ถ้าอ่านออกก็ลุยต่อได้ในรวดเดียวเลย จำนวนเยอะขนาดนี้ แต่ความเป็นไปได้ที่มากหลายจะทำให้การคำนวณซับซ้อนยิ่งขึ้น จนเกินกว่าความเร็วของความคิดที่จะทันได้เกิดการอิ่มตัว..... แล้วภาพสโลว์โมชั่นก็จะพังทลายลง

ร่างกายโดนโจมตีทีเดียวตายเลยเสี่ยงวัดดวงไม่ได้ ใช่แล้ว ร่างนี้ต้องปลอดภัยจนกว่าจะถึงตอนกลางคืน มันเป็นร่างกายที่สำคัญ แน่นอนว่าตอนกลางคืนจะใช้งานหนักจนแทบพัง แต่พอพังเสร็จก็เกิดใหม่ ต้องพยายามหน่อย! ใช่แล้ว มันเป็นร่างกายแสนสำคัญก่อนจะถึงตอนกลางคืน!!

เร่งความเร็ว ทุกครั้งที่ก้าวออกไป ร่างกายจะถูกเร่งความเร็วจนผ่านช่องว่างไปได้และฟัน จากนั้นก็เกิดช่องว่างขึ้นอีกแล้วก็ฟันต่อ ถ้าหยุดเมื่อไหร่ก็ตายเมื่อนั้น ตอนที่ขยับตัวไม่ได้ก็เท่ากับจนมุม สวมใส่เอฟเฟกต์ขยายมาแล้ว ยิ่งเสริมมากร่างกายก็ยิ่งลั่น ปวดหัวตื้บจนโลกหยุดนิ่ง ต้องทำความเข้าใจโลกที่หยุดนิ่งไปชั่วพริบตาหนึ่ง นี่คือระบำดาบแห่งเส้นตายซึ่งมีเวทีที่เหมาะสมที่สุดปรากฏขึ้น.....เอาเถอะ ก็แค่พลองอะนะ?

“เฮ้อ ต่อสู้ไม่ให้ร่างกายพังนี่ลำบากซะมัด รู้สึกเหมือนมีอะไรผิดพลาด แต่ไม่เจ็บก็ต้องดีกว่าอยู่แล้ว ก็เราไม่ใช่สาย M ซะหน่อย? แต่ว่าจิตใจก็อ่อนล้าอยู่นะ?”

สวมใส่สกิลเต็มพิกัด ฟันฝ่าไปด้วยระยะทางที่สั้นและเร็วที่สุด ถ้าเป็นวิชา ‘จริงลวง’ ละก็ไม่จำเป็นต้องใช้ความคิดที่รวดเร็วหรือการคำนวณขนาดนี้หรอก แค่ไล่ฆ่าให้หมดตั้งแต่แรก

ฟันให้กระจุยนั่นแหละเร็วที่สุด ดังนั้นจึงเรียบง่าย ไม่ได้สนใจโครงสร้างร่างกายมนุษย์ แค่ฟันก่อนได้ก็พอ ถ้าเคลื่อนไหวได้เร็วเท่าไรก็ยิ่งดีเท่านั้น ดังนั้นร่างกายจึงพัง แต่มันเป็นหลักการที่ทั้งเร็วและแข็งแกร่ง

การเปลี่ยนสิ่งนั้นด้วยการใช้ขากับร่างในการเต้น จะต้องบรรลุการคำนวณความเร็วสูง และอ่านทางให้ออกด้วยประสบการณ์เท่านั้น ตอนที่บรรลุ 'จริงลวง' ที่ถูกปรับแต่งอย่างเหมาะสมโดยไม่ต้องอาศัยจังหวะ.....ก็น่าจะมองเห็นท่า 'หนึ่งประกายแสง' ของคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะได้ อื้อ แต่คงไม่ไหวหรอกมั้ง?

"คุณ 'อาร์เมิร์ดเซนติพีด Lv94' นี่ มีเกราะก็จริงแต่ช่องว่างเพียบ เป็นสัตว์ข้อปล้องแต่ดันสวมเกราะที่เปล่าประโยชน์แบบนี้ ช่องว่างเยอะแยะไปหมดเลยนะ?" (ดุ่ยดุ่ย)

ทั่วร่างสามารถขยับได้จึงมีแต่ช่องว่าง

"แต่ว่า ยกเจ้านี่ให้เราจริง ๆ น่ะเหรอ? อย่างกับว่ารังเกียจแมลงเลยส่งต่อมาให้เราอย่างงั้นแหละ! จริงดิ? ไม่สิ มันช่วยให้ได้ฝึกซ้อม เพราะงั้นก็ช่างเถอะ.....ใช่แล้ว เป็นการฝึกซ้อม คงจะคงจะ.....อุบาทว์น่าขยะแขยงเลยยัดเยียดให้เราสินะ?" (กำลังตบไหล่)

สู้กับ Lv94 เยอะขนาดนั้น ต้องควบคุมความเสียหายของตัวเองให้น้อยที่สุด เกิดศึกฟันดาบขึ้นมาแบบนี้ก็ถือว่าคืบหน้าแล้ว แต่ให้ทำศึกยืดเยื้อคงจะไม่ไหว พอสู้ไปนาน ๆ จะเจ็บปวดจนหัวแทบระเบิด สภาพแบบนั้นจะให้รักษาสมาธิไว้ได้ยังไง แล้ว

ต่อจากนี้จะเป็นชั้นที่ 95 ซึ่งยังไม่เคยไปถึงด้วย

จับกลุ่มตั้งค่ายแล้วไปกันต่อ ถ้าคำนึงถึงเรื่องที่เราอ่อนแอและคุณสาวนักเต้นกำลังเก็บ Lv อยู่ละก็ ให้คิดเอาไว้ว่าพลังต่อสู้ของคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสไลม์ตอนลงมาในคราวที่แล้ว ลดลงกว่าสมัยที่ยังไร้เทียมทานน่าจะดีกว่า ถ้าคู่ต่อสู้เป็นพวกสวะ ถึงจะมีโผล่มาเพิ่มก็จัดการได้สบาย ถึงอย่างนั้นการป้องกันก็มีจุดที่อ่อนแออยู่ เลยจำเป็นต้องเฝ้าระวัง คอยมองหากลิ่นอายของอีกฝ่ายโดยไม่ทำให้เกิดเสียงดัง ท่ามกลางบรรยากาศเย็นยะเยือกและหนักอึ้งอันเป็นเอกลักษณ์ของดันเจี้ยน

“ชนะแล้วสินะ” (ดิ๋งดิ๋ง)

มอนสเตอร์ชั้นที่ 95 ‘สวอร์มบล็อบ’ เป็นสิ่งมีชีวิตรูปร่างเป็นลูกบอลก้อนเนื้อ ร่างของมันดิ้นยุกยิกไปมาอย่างกับเมือก มีรยางค์ยื่นออกมา จำนวนที่เห็นอยู่ในตอนนี้คือ 318 ยังมีที่ไม่ปรากฏอีกสักสองร้อยเห็นจะได้ รยางค์ค่อย ๆ คืบคลานเข้าหาพร้อมกัน ทั่วทั้งบริเวณมีแต่รยางค์ทั้งนั้น

“อ่อนหัด! ทำศึกสู้กับรยางค์ไม่เห็นต้องแยกกลางวันกับกลางคืน เป็นแค่ก้อนเนื้อเหนอะหนะในดันเจี้ยน คิดว่าจะเอาชนะเราคนนี้ที่เป็นผู้ใช้รยางค์ได้เชียวรึ!”

รยางค์นับไม่ถ้วนเบียดเสียดกันเข้ามาหาตรงเบื้องหน้าก่อนจะโดนฟันขาดกระจัดกระจายตกอยู่เต็มพื้น พวกมันเป็นแค่รยางค์ที่ยื่นออกมาเฉย ๆ แถมยังมีปุ่ม ๆ ด้วย! เลยใช้คีมตัดลวดความเร็วสูงสายเวทที่ควบคุมด้วย ‘ปัญญา’ ตัดรยางค์ตะปุ่มตะป่ำ

พวกนั้นจนขาดกระจาย ส่วนคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นซ่อนอยู่ด้านหลังเรา อื้อ คงจะกลัวก้อนเนื้อทุเรศแล้วก็รยางค์ตะปุ่มตะป่ำนั่นล่ะมั้ง?

ถ้าแค่ป้องกันตัวเฉย ๆ คีมตัดลวดก็ควบคุมได้เหลือแหล่แล้ว ไม่ปล่อยให้รยางค์เข้ามาใกล้ แถมยังฟัน “สวอร์มบล็อบ” ซะขาดกระจุย พอเราเคลื่อนที่ความเร็วสูงด้วยเวทมนตร์ ‘โยกย้าย’ การคำนวณก็ซับซ้อนขึ้นจนควบคุมลำบาก อื้อ ถ้าเคลื่อนไหวช้าก็ไม่มีปัญหาหรอก ดูเหมือนจะแพ้ทางประเภทที่เน้นการฟื้นตัว ถ้าเป็นแบบนี้ก็ชิล ๆ เลย ใช้ไฟร์บูลเล็ตรุ่นปรับปรุงยิงใส่พวก “สวอร์มบล็อบ” ที่ไผล่มาจากทางเดิน กวาดล้างมันไปเรื่อย ๆ

“หึ ให้ตายสิ คิดจะมาท้าทายเราในเรื่องรยางค์นี่โง่ชะมัด!”

ตอนนี้ทักษะดาบยังห่างไกลจากระดับจักรพรรดิดันเจี้ยน ไม่ต้องวัดพลังต่อสู้กันก็รู้อยู่แล้ว แต่ว่า ‘หัตถ์มาร’ ของเราก็โค่นพวกคุณจักรพรรดิดันเจี้ยนนั่นได้เรื่อย ๆ แถมยังย่ำยีได้อีกต่างหาก คิดจะมาท้าทายกันแบบนี้โง่เง่าสิ้นดี! ใช่แล้ว โง่เกินไปด้วยซ้ำ นี่เป็นการต่อสู้ที่เราไม่มีทางแพ้! ต่อให้ยังไม่มีอาชีพก็เถอะ เรื่องรยางค์นี่ยังไงก็ไม่แพ้!!

“คุณสไลม์ ทุเรศอย่างนั้นก็อย่าไปกินเลยนะ? อื้อ ตอนนี้ดิ๊งดั่งน่ารัก ถ้ากินเดี๋ยวจะกลายเป็นสิ่งมีชีวิตแบบเมือกก้อนอุบาทว์ได้? ราวนั้น?” (ดุ๋ยดุ่ย!)

ตรวจหาจิตในชั้นนี้แล้วไม่มีจิตหลงเหลืออยู่อีก “สวอร์ม-

บล็อบ" ตายเรียบ

"อ๊ะ ห้องลับ มีใครเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่ไหมนะ? แต่ว่าบล็อบน่ะไม่ต้องการหรอก สาวบล็อบก็ไม่เอาเหมือนกัน? อื้อ สาวบล็อบนี่ไม่ไหวจริงนั่นแหละ!"

ศิลาเวทจำนวนมากทั้งก้อนใหญ่และมีความบริสุทธิ์สูง เอาไปขายก็ได้ จะเก็บไว้เป็นแบตเตอรี่พลังเวทในถุงไอเท็มก็ดีแบบนี้คงได้เป็นเศรษฐีอีกแน่ แต่ไอ้ตะปุ่มตะป่ำนี่.....วิถีแห่งรยางค์มันช่างลึกซึ้งยิ่งนัก การจะบรรลุวิถีคืนนี้คงต้องมุดเข้าไปลึก ๆ แล้วบิดไปมา แล้วก็ดิ้นยุกยิก!

"....." "....."

คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นจิกตาใส่เงียบ ๆ

"ไม่สิ ไม่มีรยางค์ชั่วร้ายอยู่หรอกน่า ดังนั้นก็ไม่เป็นไร? อื้อ ไอ้นี่น่ะอยู่ระหว่างฝึกฝน ถึงมันจะดูตะปุ่มตะป่ำหยาบโลนแต่พลังทำลายก็ดูท่าจะสูงนะ?" ".....!" ".....!"

คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นกำลังหวาดกลัว

"ก็บอกว่าไม่มีรยางค์ชั่วร้ายอยู่ไง งั้นก็ไม่เป็นไรแล้ว? อื้อ ไอ้นี่เป็นคุณเทนทาเคิลนิสัยดีของเราเอง มันดีมากเลยนะ? ใช่แล้ว ตรงปลายที่เป็นรูปเห็ดก็ท่าทางน่าจะดีด้วย!" ""....."

เอาละ ดูเหมือนคุณสไลม์กินอาหารเสร็จแล้ว ลงชั้นต่อไปเลยดีกว่า โอ๊ะ ก่อนหน้านั้น มีห้องลับอยู่ด้วย ไม่รู้ทำไมคุณ

หัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นถึงไม่ยอมเข้ามาใกล้ แต่ก็ไปต่อเลยละกัน?

การพักผ่อนที่ไม่สิ้นสุด พอค้างอยู่หลายวันก็มีความเสี่ยงจะอยู่ถาวร

วันที่ 82 ตอนบ่าย ดันเจี้ยน ใต้ดินชั้นที่ 95

ซะโงกหน้าเข้าไปมองดูห้องลับ ที่นั่นไม่มีสาวเปลี่ยนเสื้อผ้า แถม “กีก้าบล็อบ Lv95” ยังโดนอัดน่วมอยู่ด้วย ซ้อมซะยับเยินอย่างกับมีความแค้นต่อกัน ฟันรยางค์ตะปุ่มตะป่ำจนขาดยับเยิน

“ตรงนั้นจะรัดแน่น ฉะนั้นต้องกางขาทั้งสองข้างออกนะ? อื้อ วิวขาสวย ๆ กาง 180 องศาคือประเด็นสำคัญ ต่อจากนั้นคือความวิเศษที่แท้จริงของรยางค์ มันเป็นมอนสเตอร์ประมาณนั้นละนะ?”

ไม่รู้ทำไมถึงโดนซัดจนน่วม ฟันขาดเป็นชิ้น ๆ แล้วยังโจมตี ด้วยเวทมนตร์ใส่แบบเน้นย้ำเข้าไปอีก ไม่เหลือแม้แต่ฝุ่นผงเดี๋ยวนะ คุณสไลม์ไม่ค่อยได้กินก็เลยอารมณ์เสียสินะ? อื้อ ทำไมถึงสัมผัสได้ทั้งความโกรธและความแค้น?

(เป็นเพราะเจ้านี่ ตะปุ่มตะป่ำ คืนนี้!) (รูปทรงเห็ดนั่นอันตราย ไอ้นั่น.....ตะปุ่มตะป่ำ!!)

เอาเถอะ ตายไปแล้ว หืบสมบัติวันนี้ก็ไม่ได้ล็อคเหมือน

เดิม ของข้างในคือ ‘แหวนแห่งเนโครแมนซี เพิ่ม InT 40% ปรับการควบคุมเวท ต้านทานตายคาที่ สร้างและควบคุมภูตผี’ .....อื้อ เพิ่ม InT 40%!

“มีปรับการควบคุมเวทด้วย ส่วนต้านทานตายคาที่..... เอาเถอะ ที่เหลือทำเป็นไม่เห็นก็ถือว่าเป็นอุปกรณ์ที่ดี ขึ้นไปมองดูอย่างอื่นละก็ ระดับความพึงใจคงเริ่มกลายร่างเป็นวิญญาณแล้วได้ไปผุดไปเกิดแน่? อ๊ะ ในเมื่อสร้างภูตผีได้ ระดับความพึงใจที่ตายไปแล้วจะกลายเป็นวิญญาณร้าย? สุดท้ายแล้วจะยังมีระดับความพึงใจหลงเหลืออยู่อีกไหมนะ? ดูเหมือนระดับความพึงใจนั่นจะถูกสาปสินะ!” (ดุ่ยดุ่ย)

ทีนี้แหวนก็มีทั้ง ‘แหวนแห่งเทพปีศาจ’ กับ ‘แฟรี่ริง’ รู้สึกซับซ้อนชอบกล แถมยังได้ ‘แหวนแห่งเนโครแมนซี’ มาเพิ่มอีก อื้อ ‘แฟรี่ริง’ไม่มีคุณภูตอยู่ สอบถามดูก็แล้วกันว่าเหล่าเดมอนไซธ์จะสนิทสนมกับเนโครแมนซีได้ไหม

แล้วก็ชั้นที่ 96 ออมพลังเวทเตรียมไว้สำหรับสู้กับราชาดันเจี้ยน ก็เลยใช้ดาบฟาดฟันอย่างเดียว ทำลายตัวเองเท่าที่จำเป็น.....แต่พอประมาทเข้าหน่อย กระดูกเอวก็แตกจนต้องนวด เจ็บซะมัด

“อา ดิ้งดั้งแบบนี้ก็สบายดีอยู่หรอก แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมถึงนอนหนุนตักยื่นมือออกไปคว้าสิ่งนุ่มนิ่ม แบบนี้ก็รู้สึกดีเหมือนกันแฮะ! อยากจะปรับปรุงชั้นนี้ให้เป็นห้องนอนแล้วก็เข้าสู่ฉากย้อนความ แบบนั้นคงจะรู้สึกดีทีเดียว.....ไม่สิ กำลัง

เยียวยาอยู่ ฉะนั้นอย่าใช้มอร์นิ่งสตาร์เลยนะ? อื้อ ก็แบบว่าเห็นอะไรเด้ง ๆ อยู่ตรงหน้าก็เลยเผลอขยำเท่านั้นเอง แล้วก็ถึงจะลูบอะไรที่กลมกลึงทางด้านหลังตักไปด้วย แต่ก็ไม่ได้มีเจตนาร้ายหรอกนะ?"

ก็เราเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายนี่นา? ใช่แล้ว ได้รับการเยียวยาด้วยเรือนร่างอันเย้ายวนที่ถอดเกราะออก กำลังเยียวยาอยู่แบบนี้ เอาจริง ๆ เกิดใหม่เรียบร้อยแล้ว แต่นี่เป็นความลับนะ! จะโดนขาสวย ๆ นี่ย่ำก็ไม่มีรังเกียจ แต่อุตส่าห์เกิดใหม่เสร็จแล้วทั้งที ถ้าขอร้องเอาตอนนี้คงโดนกระทืบจนแหลกแน่!

ใช่แล้ว มอนสเตอร์ชั้นที่ 96 คือสเกเลตันที่ไม่ได้เจอมานาน คุณ "สเกเลตันลอร์ด Lv96" เป็นพวกสายนักรบที่ใช้วิชาดาบอย่างมีแบบแผน แถมยังควบคุมเวทมนตร์ได้ด้วย นี่เป็นการปรับจูนครั้งสุดท้ายก่อนที่จะเจอกับราชาดันเจี้ยนเลยลองต่อสู้ด้วยตัวคนเดียว แข็งแกร่งสุด ๆ ไปเลย นอกจากมีค่าสเตตัส Lv96 แล้วยังมีเทคนิคอย่างวิชาดาบมาเพิ่มอีก เป็นโครงกระดูกสวมเกราะถือโล่ มีสติปัญญา แล้วก็ใช้กลยุทธ์ประสานงานกัน เจอแบบนั้นเข้าก็เลยโดนไล่ต้อน เอาเถอะ ฝืนตัวเองไปหน่อยสุดท้ายเลยขุดหลุมดักฝังแล้วก็เผาซะ อื้อ ไอ้นั่นน่าไม่ไหวหรอก!

สุดท้ายระบำดาบที่ใช้การเคลื่อนที่แบบหมุนตัวอย่างฝืน ๆ ก็ไปไม่รอด กระดูกเอวหักจนต้องให้อีกสามคนมาช่วยแล้วก็เยียวยาต่อ พยายามดำดิ่งลงไปในภาพสโลว์โมชั่นที่เร่งความเร็วให้มากขึ้นด้วยเอฟเฟกต์ของ 'แหวนแห่งเนโครแมนซี' แล้ว

แต่ร่างกายตามไม่ทันกลางคัน ก็เลยพังซะก่อน อื้อ มาถึงขั้นนี้ปัญหาก็คือค่าสเตตัส

พอคู่ต่อสู้แข็งแกร่ง การ 'ล่องหน' ด้วย 'โยกย้าย' ก็โดนจ้องเล่นงานในจังหวะที่ปรากฏตัว โดนดักทางได้และถูกเล่นงานตรงปลายทาง ดังนั้นถึงจะเป็นการทำร้ายตัวเอง แต่ก็ต้องใช้วิชา 'จริงลวง' เท่านั้น จริงลวงจะบวกสกิลทั้งหมดที่สวมใส่แล้วช่วยหักทุกอย่างออกไปนอกจากความเร็ว สุดท้ายคือคำนวณบทสรุปออกมาว่าแค่ฟันได้เฉย ๆ ก็พอ เป็นการฝืนใช้งานแบบไม่สามารถคำนวณถึงภาระที่ต้องแบกรับได้

"เอาละ หายแล้วก็ไปต่อเลย? ไม่สิ ยังอาลัยอาวรณ์ตักหรือต้นขาอยู่เลย แต่ถ้าอาลัยอาวรณ์แล้วขยำ ๆ ก็คงต้องพักแบบไม่มีที่สิ้นสุด การค้างอยู่หลายวันติดต่อกัน มีความเสี่ยงที่จะอยู่อย่างถาวรซะด้วย? อื้อ น่าเสียดายซะมัด!"

หัวข้อเรื่องระบำดาบน่ะเข้าใจแล้ว ถ้าใช้ต่อเนื่องด้วยความเร็วสูงจะถูกดักทางได้ง่าย แต่หากผ่อนความเร็วลงมั่วซั่วก็อันตรายเหมือนกัน จังหวะที่ผ่อนจะถูกจ้องเล่นงาน สุดท้ายก็ต้องอาศัยการมองให้ออก นั่นแหละความแข็งแกร่งของคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้น.....การไหลลื่น (มั่วสุม) นั่นเอง

ไม่ทันไรก็พิชิตชั้นที่ 97 ได้แล้ว ยังไม่ทันได้พูดว่า "ช่วยสั่งสอนให้ที" ก็ลงโทษกันเรียบร้อยแล้ว ประหารทันทีแบบไม่มีเวลาให้สำนึกผิด ฆ่ากันอย่างโหดร้าย อื้อ คงไม่ได้คิดจะสั่งสอนเลย

สักนิด? เอาเถอะ บางทีอาจจะใช้แค่สันดาบก็ได้ แต่มันดันเป็นดาบสองคมนี่น่ะสิ?

"เอาเถอะ ความเร็วดาบขนาดนั้น ต่อให้ใช้สันดาบหรืออาวุธไร้คม สุดท้ายก็ตายเหมือนเดิมอยู่ดี? ราวนั้น?"

ยักษ์ที่มีเนตรสังหารฉับพลัน "เดธกินกันท์ Lv97" มีกล้ามล่ำบึ้กแล้วก็ผิวสีเขียว.....ปรากฏตัวปุ๊บก็ตายปั๊บ อื้อ ลงต่อเถอะ ยังมีต่ออีก

"ชั้นที่ 98...หวา ยังมีชั้นล่างต่ออีกรึ? ใกล้จะถึงขีดจำกัดแล้วนะ?" (ดุ่ยดุ่ย)

ไม่ใช่เวลามาทำสงครามอย่างเปล่าประโยชน์ เราสี่คนบุกประจัญบานฟันใส่ "เรพไทล์คิเมร่า Lv98" รูปร่างประหลาดหุ้มด้วยเกล็ดทั้งตัว ใช้กลยุทธ์จู่โจมเร็ว ก็เลย 'สวมเวท' แล้วใช้ 'จริงลวง' ฟันให้ยับแบบไม่ต้องไปสนว่าจะทำลายตัวเอง ขืนปล่อยให้เจ้านี่ลงมือก่อนจะอันตรายเพราะมันมีสกิล 'สุดยอดเกิดใหม่' อยู่.....แต่โอเวอร์คิลไปหน่อย 'สุดยอดเกิดใหม่' เลยไม่มีความหมาย

"มันเป็นสัตว์เลื้อยคลาน ก็เลยเป็นคิเมร่าสายสัตว์เลื้อยคลาน แต่สัตว์เลื้อยคลานนี่เราถนัดนะ? อื้อ ถ้าเป็น 'คิเมร่าแมลง' อุบาทว์ ๆ ละก็ ทุกคนคงหนีกันหมด.....ก็เพราะมันน่าจะมีแมลงสาบผสมอยู่ด้วย! เราเองก็เผ่นเหมือนกัน!!" (อี๋มอี๋ม, หงึกหงึก, ดิ๊งดิ๊ง!)

คุณสไลม์ช่วยแช่ให้เป็นน้ำแข็งด้วยสกิล 'โลกน้ำแข็ง'

ดังนั้นจึงกลายเป็นสวะที่เชื่องช้าที่มีแค่ไฟลุกท่วมเท่านั้นยังดูปกติ และสุดท้ายส่วนที่โดนแช่แข็งกับส่วนที่เป็นไฟลุกซึ่งคอยต้านทานอยู่ก็โดนกินจนหมด อื้อ ยังไงก็มีซะตาต้องโดนกินอยู่ดี? สุดท้ายนี้ก็ต้องขอขอบคุณที่มาเล่นกับทุกคนนะ.....ใช่ซะที่ไหน ยังมีชั้นสุดท้ายอยู่อีก ดันเจี้ยนชั้นที่ 99

ราชาดันเจี้ยน Lv99 อื้อ ไม่ใช่เล่น ๆ แฮะ ถ้าเจ้านี่โผล่บนพื้นดิน ลำพังแค่ตัวเดียวก็นรกแล้ว ขืนมันบัญชาการสแตมพีดซายแดนคงไม่แคล้วต้องตายเรียบ เพราะเป็นถึงราชาดันเจี้ยนที่มีคุณสมบัติเป็นอมตะยังไงละ

'เซด Lv99' สวมเกราะสีดำทมิฬที่ดูดกลืนกระทั่งแสงไฟรอบตัว อัศวินผีร้ายผู้สวมใส่ความมืดกวัดแกว่งดาบแห่งความมืด อื้อ สังหรณ์ใจไม่ดีเลย ความมืดนั่นน่าขยะแขยง คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นเองก็มองแบบกำลังเห็นภัยคุกคาม แม้แต่คุณสไลม์ยังกลัวเลย

"ทั้งสามคนถอยไปก่อน เราจะจัดการไอ้นั่นเอง ไม่สิ ที่ผ่านมาไม่ได้ออกโรง เพราะงั้นต้องขอโชว์ความเท่บ้าง ไม่งั้นคงหมดโอกาสโชว์ความเท่ของเด็กหนุ่มมัธยมปลาย แล้วระดับความพึงใจคงอยู่ในขั้นที่ไม่อาจแตะต้องได้ตามเดิม? อื้อ เพราะงั้นขอเลยละกัน โอเค?"

สังหรณ์ไม่ดีจัด ลางไม่ดีเลย คำพูดโบราณอย่างโคตรจะเวรี่แบด คงจะหมายถึงแบบนี้นี่เอง มันคล้ายกับความมืดที่สิงอยู่ในตัวคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะตอนที่ถูกขังไว้ในดันเจี้ยนใหญ่ แต่

ไม่ได้เข้มข้นและชั่วร้ายขนาดนั้น รู้สึกว่าอีกฝ่ายจะไม่พึงประสงค์เหมือนกัน เพราะงั้นเราจะสู้เอง จะไม่ยอมให้ถูกขังในความมืดอีก จะไม่ยอมให้ความมืดแย่งชิงไปอีก จะแย่งมา.....แย่งความมืดนั่นมาแล้วก็ทำให้หายไป

"ใช่แล้ว นั่นแหละเส้นทางแห่งการปอกลอก! อย่ามาดูถูกเศรษฐีเซียวนะ จงยอมมอบศิลาเวทมาให้แต่โดยดี!!"

ถึงจะถูกไถเงินก็ไม่มีมาสิทธิ์บ่น อื้อ ตอนนี้เงินกำลังขาดมือ! เพราะงั้นมีเท่าไหร่ต้องไถมาให้หมด!!

"จะเอาแกมาจ่ายเป็นค่าโรงเตี๊ยมมมม.....อื้อ ค้างจ่ายเอาไว้ตั้งเยอะ?"

ปัดดาบดำยาวใหญ่ที่กวัดแกว่งด้วยค่าสเตตัสเกินสี่หลักหลบโล่ดำแล้วก็แทงใส่เกราะดำ

ข้างในเกราะเป็นความมืดไร้ตัวตน ไอ้นี่ฆ่าไม่ได้ เพราะงั้นเราจะสู้เอง สิ่งที่ใช้ขับไล่ความมืดซึ่งสิงอยู่ในตัวคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะที่ชั้นล่างสุดของดันเจี้ยนใหญ่ก็คือ 'พลองรุกขชาติ?' ตัวจริงของมันคือ 'คทาอิกดราซิล' ต้นไม้ใหญ่ที่ว่ากันว่าห่อหุ้มโลกทั้งเก้าเอาไว้ ค้ำจุนโลก และเชื่อมโยงกับโลกข้ามมิติด้วย! เป็นกิ่งไม้? เอาเถอะ ยังไงก็คือพลองอะนะ?

"อิกดราซิลนี่ทำเอายิ้มเลย กิ่งไม้เองก็สามารถยิ่งใหญ่ได้ต้องใช้แน่ ตัดสินใจแล้ว!!"

ถ้างั้นก็น่าจะปัดเป่าความมืดกับความตายและการเทศนาได้ บางทีอาจจะปัดเป่าการเทศนาไม่ไหว แต่อาจเอาชนะ

© Saku Enomaru

ความมืดได้สบาย อื้อ มีอะไรใช้ต้านทานการเทศนาได้บ้างไหมนะ? ดูเหมือนต้องใช้ระดับเหนือกว่าอิกดราซิลถึงจะทำได้?

ดาบดำดุจพายุบ้าคลั่งพัดกระหน่ำ ฟาดฟันอย่างอันตราย

มันคือการโจมตีอันดุดันของความตายสีดำ ส่วนเราตอบโต้ด้วยระบำดาบ

ปัดดาบที่ฟันเข้าใส่แล้วก็ฟันกวาดสวนออกไป

คุมระยะไว้ หาจังหวะใช้ 'โยกย้าย' บั่นทอนความมืดด้วยการประสานกับแนวดาบในสภาพเร่งความเร็วสุดขีด

ดาบกับคทาปัดป้องท่าฟันจากทุกทิศทางจำนวนนับไม่ถ้วน วิ่งไปมาแบบเร่งความเร็วแล้วก็กระโดดบ้างฟันใส่บ้าง แผลที่โดนดาบดำฟันหายช้า หลบแล้วก็ยังโดนฟันอีก ล่องหนแล้วก็ยังโดนฟัน ถึงจะแค่ถาก ๆ แต่ก็โดนฟัน 'เกิดใหม่ Lv9' น่าจะรักษาแผลหายได้ในพริบตา แต่ก็มีเลือดไหลจากบาดแผลอยู่เลย

เพราะงั้นจึงลึกเข้าไปเรื่อย ๆ ดำดิ่งลงไปท่ามกลางห้วงเวลาอันหนักอึ้ง จมลงไปในห้วงลึก.....เร่งความเร็วของความคิดด้วยสกิลปัญญา เวลาที่ถูกยืดให้ยาวขึ้นเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้มก้นบึ้งของภาพสโลว์โมชั่นเป็นสถานที่ใกล้เคียงกับความตายเป็นจุดสิ้นสุดของห้วงเวลา.....โอ๊ะ เฉียงไปข้างหน้าด้านข้างนิดหน่อยสินะ ไม่สิ ยังไม่รู้หรอก

เบี่ยงตัวหลบดาบดำที่ฟันใส่ หายวับไปจนดูพร่ามัว สวมใส่เงามายา ใช้ล่องหนอย่างต่อเนื่อง ระบำดาบมายา สร้างรอย

ฟันขึ้นนับไม่ถ้วนบนเกราะดำ ใช้ดาบเจ็ดเขี้ยวฟันอย่างไม่มีกั๊ก ถึงอย่างนั้นก็ยังคุกคามไม่ได้เลย

โดนโจมตีทีเดียวคือตาย ดังนั้นเราเลยต้องคอยหลบ ขณะหลบก็ตั้งใจจะสวนกลับไปด้วย แต่จังหวะก้าวยังลึกไม่พอก็เลยฟันไปได้ตื้น ๆ แม้จะหลบได้อย่างสมบูรณ์แบบด้วยดวงตาราจิน แต่ก็มีบางสิ่งกรีดผ่านเราไปจนทำให้ HP ลดลง ขณะเกิดใหม่อย่างช้า ๆ HP ก็ลดลงไปเรื่อย ๆ อย่างต่อเนื่อง

ส่งสายตาห้ามทั้งสามคนที่คิดจะพุ่งออกมาช่วย ทั้งที่เพิ่งผ่านห้วงความเป็นความตายมาได้หมาด ๆ คืบคลานอยู่ที่ก้นบึ้งแห่งเวลาอันไม่มีสิ้นสุดและไม่รู้จักหยุดนิ่งแม้จะช้าลง แค่ฟันอย่างเดียวก็ฟันความมืดไปได้ตั้งเยอะแล้ว แต่ร่างกายเราก็พังไปพร้อม ๆ กับห้วงเวลาที่ขยับไปเช่นกัน

“ยังใช้ไม่ได้ล่ะมั้ง”

ไม่มีทั้งความพยายามและไม่มีทั้งจังหวะจะโคนอะไร แค่ฟันมันไปแบบไม่ปล่อยให้มีช่องว่าง ‘สวมเวท’ ทั้งสกิลและพลังเวททั้งหมดใส่ร่างกาย ใช้วิชาที่บังคับให้เกิดขึ้นมาเพื่อจะฟันอย่างเดียว รังสรรค์ขึ้นจากการฝืนทุ่มเททุกสิ่ง.....นั่นคือวิชา ‘จริงลวง’ เพราะงั้นก็เลยเร็วมากซะจนการเคลื่อนที่แบบเต้นรำผสานกันไม่ได้ ร่างกายทนแรงเฉื่อยไม่ไหวแล้วก็ค่อย ๆ พังทลายลง

แล้วก็มีความเคลื่อนไหว อัศวินแห่งความมืดชูโล่พลางพุ่งตัวออกมา นั่นคือท่าทิ้งทวนและมันก็ลงมือได้ถูกต้องซะด้วย ค่าสเตตัสต่างกันมาก นั่นจึงเป็นกลยุทธ์ที่ถูก มันคือท่าไม้ตายที่

ไม่มีทางหลบได้ ความตายใกล้เข้ามาแล้ว มันดูช้ามากท่ามกลางห้วงเวลาอันหนักอึ้ง แม้แต่ 'เห็นอนาคต' ก็ยังหลบการโจมตีนั่นลำบาก ดาบที่ค่อย ๆ เข้ามาใกล้ท่ามกลางห้วงเวลาที่ช้าลงอย่างมากคือความตาย เซดใช้โล่ดำกำบังวิญญาณตนเองไว้ ส่วนที่เหลือทิ้งมันไปหมด เป็นการเดิมพันทิ้งทวนทุกสิ่งเพื่อจะฆ่าให้ได้โดยแลกกับชีวิตของเรา

ดาบดำที่ฟาดฟันค่อย ๆ ลากเป็นแนวกลางอากาศ ปลายทางคือชีวิตของเรา ไม่มีทางหลบพ้น จะป้องกันก็ไม่ได้ มันคือท่าไม้ตายที่ฟันอย่างทุ่มสุดตัว ใช้เวลายาวนานเลยทีเดียว ค่อย ๆ พุ่งเข้ามาด้วยเวลาอันยาวนาน.....ก่อนจะล้มลงตรงหน้า

"ดีละ ล้มแล้ว! อัดให้น่วมเลย!!"

ตุ้บตั้บตุ้บตั้บ.....(กำลังรุมซ้อม) มันตั้งใจจะเผด็จศึกอย่างสมบูรณ์โดยหลบซ่อนอยู่หลังโลไปด้วย ตรงนั้นแหละคอร์ (วิญญาณ) ถ้าเป็นอัศวินผีร้ายก็น่าจะมีวิญญาณสิงสู่อยู่ ถ้าล้มลงแบบนี้วิญญาณก็โดนรุมยำตามใจชอบ ทั้งที่ใช้ท่าทิ้งทวนแต่กลับเผยจุดอ่อนตัวเองออกมาในตอนท้ายซะงั้น เราไม่ผิดนะ? ใช่แล้ว ทั้งที่เราเป็นฝ่ายถูกซะส่วนใหญ่ แต่กลับถูกใส่ร้ายอยู่เรื่อยเลย?

ใช่แล้ว ไม่รู้ทำไมถึงถูกจิกตาจากด้านหลัง แต่ก็ซัดซะน่วมจนวาระสุดท้าย ตายแล้วก็จริง แต่ก็อัดเอาไว้ก่อนเถอะ อัดจนกระทั่งความมืดนั่นหายวับไปหมด.....อื้อ ทิ้งศิลาเวทไว้ให้ด้วยนะ?

"ทั้งที่โจมตีแลกกันตรง ๆ ก็ได้แท้ ๆ แบบนั้นยังจะมีโอกาสชนะได้มากกว่าอีก"

อื้อ เป็นถึงผีร้ายอย่าเสียดายชีวิตสิ! อัศวินผีร้ายเสี่ยงชีวิตแต่ก็ไม่ถึงขั้นยอมทิ้งชีวิตตัวเอง เพราะงั้นก็เลยยอมเดิมพันกับคู่ต่อสู้ที่ฝ่าขีดจำกัด (LuK: Max) อย่างเราใช่แล้ว เพราะเสียดายชีวิตถึงได้มาจบชีวิต บอกตามตรง ความเป็นไปได้ที่จะใช้ 'แหวนแห่งเนโครแมนซี เพิ่ม InT 40% ปรับการควบคุมเวท ต้านทานตายคาที่ สร้างและควบคุมผีร้าย' ควบคุมราชาดันเจี้ยน Lv99 น่ะแทบจะไม่มีเลยสักนิด.....เป็นเพราะเดิมพันนั่นแหละถึงได้หกล้ม? อื้อ ล้มแล้วก็โดนยำใหญ่?

สุดท้ายแล้ว สาเหตุก็คือโดน 'ควบคุมภูตผี' ดึงขาจนล้ม เพราะเดิมพันแบบเสียดายชีวิตก็เลยเสียท่า ดันเอาอนาคตตัวเองมาฝากไว้กับลูกเต๋าจนล้ม เพราะงั้นถึงได้ล้มแล้วตาย

ใช่แล้ว ทั้งที่ชนะด้วยปัญญาอันแยบยลและดำเนินไปได้อย่างราบรื่นโดยอาศัยดวง แต่ก็ยังโดนจิกตาเหมือนเดิม? ไม่สิก็ถือว่าสมบูรณ์ดีแล้วไม่ใช่รึ? อื้อ ปกติแบบนั้นน่ะเอาชนะไม่ได้หรอก อื้อ จิกตาใหญ่เลย?

สาวบันนี่เวอร์ชั่นไม่มีบันนี่สูทก็คือมีแต่หูกระต่ายยาวๆ

วันที่ 82 ตอนเย็น โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

ทุกคนกำลังกินข้าวหน้าไก่กับไข่กันอยู่ อื้อ อยากได้สาหร่ายจังเลย

“””อร่อยยย♪”””

เมื่อยนิดหน่อย แต่อาการบาดเจ็บหายหมดแล้ว ความมึดนั่นมีอะไรบางอย่างอยู่จริง ๆ ด้วย.....เราถือ ‘คทาอิกดราซิล’ แถมยังสวมใส่เอฟเฟกต์ของมันด้วย ถึงจะใช้เวลานานแต่ก็รักษาหายได้อย่างสมบูรณ์ เพราะอย่างนั้นคนที่ต่อสู้กับมันถึงควรจะเป็นเรา ถ้าเป็นคนอื่นอาจมีอาการตกค้างจนน่าจะแย่เอาได้?

“””ฮารุกะ ขอเติมหน่อย!””” “พี่ชาย เค้าด้วย!!” “ขอชามใหญ่เลยนะ” “””ขอเพิ่มอีกกก♪”””

นอกเหนือจากนั้น ปัญหาคือดันเจี้ยนนั่นมีตั้ง 99 ชั้น ทั้งที่ไม่น่าจะใช่ดันเจี้ยนเก่าแก่อะไรซะหน่อย

“ขอเครื่องหน่อยสิ!” “น้ำราดซุ่ม ๆ” “อา.....ไม่มีเนื้อสัตว์เหรอ?” “””อย่าเอาเนื้อสัตว์ออกสิ! แบบนั้นมันข้าวหน้าไข่แล้ว!!”””

มันเติบโตเร็วหรือว่ามองข้ามไปกันแน่นะ.....แต่ว่า อีกแค่ชั้นเดียวก็จะถึงขีดจำกัดจำนวนชั้น และถ้าหากมีชั้นที่ 100 ดันเจี้ยนก็จะทรงพลังขึ้นมาก ดังนั้นถ้าบดขยี้ได้ก็ต้องทำเสียก่อน ปัญหาคือถ้าไม่ลงดันฯ ก็จะไม่รู้ว่าลึกแค่ไหน แต่ถ้าลงไปแล้วเคลียร์ดันเจี้ยนได้ ถึงจะรู้ความลึกไปก็ไม่มีความหมายอยู่ดี

“ขอชามใหญ่พิเศษใส่เนื้อสัตว์เยอะ ๆ” “คุริมันจู...” “พี่ชายคะ ขอน้ำซุป” “ใส่มาให้เต็มถังเลยดีกว่า!” (ดิ๊งดิ๊ง!) “ฉันก็

อยากได้~ (ดิ๊งดิ๊ง♪)" """....."""" "พวกผู้ชายเนี่ย!"

Lv สูงขึ้น ค่าสเตตัสเพิ่มขึ้น ปริมาณการกินก็เพิ่มตามไปด้วย.....แต่แบบนี้มันไม่ใช่แล้วมั้ง อื้อ ก็แค่กินจุเท่านั้นเอง! ถ้า Lv สูงแล้วไม่กินเยอะ ๆ ก็จะซูบผอม แต่พวกเด็กสาวมัธยมปลาย หลังจากกินแล้วก็รีบไปวันมอร์เซ็ทกันใหญ่! อื้อ พลังงานที่ได้กับ Lv ก็เลยตามไม่ทัน!!

""""อร่อยจังเลย!"""" "ขอบคุณสำหรับอาหาร♪" "ผู้ชายกินแต่เนื้อสัตว์มากไปแล้วนะ!"

ในการประชุมแจ้งข่าวว่า ทุกกลุ่มลงไปจนถึงชั้นกลาง ๆ แล้วพรุ่งนี้จะสู้กับบอสประจำชั้นที่ 50 ดังนั้นจึงจัดตั้งสองปาร์ตี้เพื่อการนั้น พอบอกว่าพวกเราจะไปด้วยก็ถูกสั่งให้พักผ่อน ดูเหมือนสีหน้าเราจะไม่ค่อยดี อื้อ ไม่ใช่ใบหน้าไม่ดี? ไม่ได้ถูกว่าอะไรเรื่องใบหน้า?

คงเป็นเพราะเลือดไหลเยอะไปหน่อย หรือว่าเพิ่งฟื้นตัวจากความมืด หรือไม่ก็รู้สึกแย่อย่างคาดไม่ถึง.....อาจจะรังเกียจหรือเปล่าก็ไม่รู้ แต่ก็รู้สึกขี้เกียจจริง ๆ นั่นแหละ เอา 'คทาอิกดราซิล' มาทำเป็นกำไลข้อมือติดตัวเผื่อไว้ คิดว่าพรุ่งนี้น่าจะฟื้นฟูเต็มที่แล้ว แต่ท่าจะไม่ไหวมั้ง?

"มะรืนนี้คงจะงานยุ่งกับดันเจี้ยนชั้นล่าง ๆ อีก ก่อนหน้านั้นต้องกลับไปที่ถ้ำในป่าสักครั้ง"

ใช่แล้ว คุณสไลม์กับคุณสาวนักเต้นยังไม่เคยไปที่ถ้ำในป่า คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะเคยไปแค่ครั้งเดียว พวกสาว ๆ เอง

ก็อยากไปด้วย เลยจะทำความสะอาดซะหน่อย ตัดหญ้าแล้วก็ล่าก็อบกับโคโบก่อน อื้อ จับตาดูป่าปีศาจไว้น่าจะดีกว่า

“คุณพ่อเมริดูเหมือนจะกลับมามะรืนนี้ ติดต่อมารึยัง?” “ท่านโอมุยยังไม่ได้กลับมา แต่คนสนิทขอร้องให้ช่วยตัดไม้ในป่าปีศาจ”

พอได้รับแผนที่คำขอให้ตัดไม้ก็เห็นว่ามีจุดใหญ่ ๆ อยู่สามแห่ง ระบุแอเรียเล็ก ๆ จำนวนนับไม่ถ้วน ป่ามันกว้างใหญ่พอสมควร แต่ดูเหมือนจะเน้นบริเวณใกล้ตัวเมืองกับหมู่บ้านก่อน พอลองสอบถามเหล่าเดมอนไซธ์ก็รู้ว่ามีจุดใหญ่หนึ่งจุดกับจุดเล็กอีกหลายจุด วันนี้มาตัดหญ้าก่อน แล้วก็มีเห็ดจำนวนมากด้วย ว่าแต่ เคียวใหญ่ไปเก็บเห็ดมาให้ได้ยังไงกันนะ? อื้อ ศิลาเวทก็เอามาให้ด้วย?

ทุกคนดูท่าจะรายงานการเต้นวันมอร์เซ็ทกัน เราเลยขอตัวไปอาบน้ำก่อน แต่พวกเด็กกำพร้าก็เริ่มเรียนเต้นกับเค้าด้วย แต่จะทำไปเพื่ออะไรกันล่ะนั่น?

“เอาเถอะ เป็นการเรียนเต้นรำแบบต่าง ๆ กับวิชาต่อสู้ แต่พวกเด็ก ๆ ก็เต้นคอสแซคกันอย่างสนุกสนาน.....วันประชุมผู้ปกครอง?” (ดุ่ยดุ่ย?)

พี่สาวร้านขายของชำกับลุงร้านขายอาวุธชอบหรี่ตามองพวกเด็ก ๆ ที่ทำงานได้ดี พี่สาวที่กิลด์ก็บอกว่าพวกเด็กกำพร้าเป็นเด็กดี แต่มาจิกตาใส่เรา? อื้อ คงมีเรื่องอยากพูดนั่นแหละนะ

พวกเด็กกำพร้าสะพายกระเป๋านักเรียนไปทำงานอยู่ในเมือง กลายเป็นขวัญใจแล้วได้ขนมมาตั้งมากมาย พวกเด็กกำพร้าที่บ้านเด็กกำพร้าในเมืองชายแดนก็ได้รับแจกจ่ายกระเป๋านักเรียนด้วย เลยมีพวกเด็ก ๆ สะพายกระเป๋านักเรียนไปทำงานกันอยู่เยอะ บางทีก็เห็นทานุกิปะปนอยู่ แยกแยะลำบากเลยทำเป็นไม่สนใจ แต่กระเป๋านักเรียนนี่ รู้สึกผิดแผกกับเด็ก ๆ ไปหน่อยนะ

“ฮ้า~” (ดึ๋งดึ๋ง~)

แสบเอาเรื่อง แต่มีแผลที่ยังเป็นรอยน้อยกว่าที่คิด ยังไงชีวิตประจำวันก็ทั้งฉีกทั้งหักทั้งงอมีแต่แผลถลอกขีดข่วนอยู่แล้ว พกพา ‘คทาอิกดราซิล’ อยู่ตลอดก็เลยเยียวยาหายเร็ว ไม่อยากให้เข้าใกล้สิ่งที่เกี่ยวข้องกับความมืดนั่น ฉะนั้นรีบรักษาให้หายดีกว่า

ฝากฝังให้จัดการต่อแล้วก็ไปอาบน้ำกับคุณสไลม์ ตั้งสติสวม ‘เกิดใหม่’ ปล่อยพลังเวทให้ไหลเวียนอยู่ใน ‘คทาอิกดราซิล’ คุณสไลม์เองก็เด้งดึ๋ง ร่ายเวท ‘เยียวยา’ กับ ‘ชำระ’ ให้เรารักษากันอย่างดึ๋งดั๋งเลยทีเดียว แช่ในอ่างน้ำร้อนแล้วก็นั่งเหม่อพลางรักษาต่อไปเรื่อย ๆ มีเรื่องต้องคิดเยอะแยะเลย ก่อนอื่นคือวันนี้ชนะแล้ว แค่นั้นก็พอแล้ว ของดรอปจากราชาดันเจี้ยนกับไอเท็มในห้องลับที่เจอในชั้นล่างสุดน่ะเอาไว้ประเมินทีหลัง ตอนนี้ไม่ต้องคิดอะไรมาก แค่แช่น้ำร้อนให้สบาย ชำระล้างความอ่อนล้าให้ออกไป

“อาาา~♪” (ป่อมป่อม~♪)

เวลาผ่อนคลายแบบนี้ก็ดิ๋งดิ๋งไปเถอะ..... วันนี้อาบน้ำนาน แซ่ให้สบายแล้วค่อยออกจากห้องอาบน้ำ ดูเหมือนยังวันมอร์เซ็ทกันอยู่ มีการฝึกฝนโดยที่คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะสอนดาบ คุณสาวนักเต้นสอนเน้นโล่เป็นหลัก พอว่างแล้วก็ฝึกส่วนตัว ทำศึกแบบพิเศษไปด้วย

คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะสอนวิชาดาบให้น้องกิ๊วกิ๊ว คุณสาวนักเต้นถ่ายทอดวิชาต่อสู้สายตัวอ่อนให้สาวชมรมยิมนาสติก คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะสอนเพลงดาบให้แรดตัวแม่กับพวกหัวหน้าห้อง คุณสาวนักเต้นให้พวกสาวชมรมวอลเลย์จดจำวิชาโล่ และสอนเรื่องโล่หลบหลีกให้กับพวกสาวชมรมวัฒนธรรม พอมีอาจารย์สองคน ทางเลือกก็หลากหลายขึ้น มีสิ่งที่เรียนรู้ได้เพิ่มขึ้นมาก.....แต่คิดว่าคงไม่จำเป็นมั้ง เพราะไอ้พวกนั้นน่ะไม่ได้เอาไว้ใช้กับมอนสเตอร์ แต่เอามาใช้กับตัวเราเอง โอกาสที่เราจะรอดชีวิตยิ่งน้อยลงเข้าไปใหญ่ เพราะงั้นไม่ต้องสอนก็ได้!

“”””ขอบคุณนะคะ!”””

ดูเหมือนจะจบแล้ว

“พวกโอตะง่าวอู้เหรอ? พวกโอตะง่าวไม่มาฝึกซ้อมต่อสู้ด้วยนี่มันแปลก ๆ นะ?” “เอ๋ ผู้ชายฝึกซ้อมเองน่ะ” “ใช่ใช่ ตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้ว”

คิดจะเน้นการต่อสู้แบบเป็นปาร์ตี้เดี่ยวรึไง แบบลีเจี้ยนน่ะกลุ่มผู้ชายไม่มีข้อตำหนิหรอก ทั้งง่าวและเป็นโอตะแต่ไม่มี

เสียกระบวนเลย ถ้าเป็นทักษะส่วนตัวละก็ ให้คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นช่วยชี้แนะน่าจะดีกว่าแท้ ๆ ถ้าถามว่ากำลังทำอะไรกันอยู่ ก็คงจะต่อสู้กันแบบปาร์ตี้หรือไม่ก็ผสานงานด้วยคนจำนวนน้อย

ตอนนี้กลุ่มที่มีความเสถียรแบบปาร์ตี้เดี่ยวคือ พวกโอตะง่าวกับพวกแรด หัวหน้าห้องฝีมือโดดเด่นแต่ขาดความเสถียร พวกสาวชมรมกีฬากับชมรมวัฒนธรรมยังมีทั้งเรื่องถนัดและไม่ถนัดต่างกันอยู่อีกเยอะ แถมพวกโอตะง่าว.....เคยมีประสบการณ์ลงมือฆ่ามาแล้ว สื่อสารทางสายตาให้กันได้โดยไม่รู้ตัว จดจำด้วยร่างกายมาแล้วว่าถ้าประมาทก็ถึงตาย มอนสเตอร์ไม่มีหลอก พวกมันจะบุกจู่โจมอย่างตรงไปตรงมาตามประสามอนสเตอร์ แต่ศัตรูที่เป็นคนนั้นต่างกัน สามารถแสร้งทำเป็นพวกเดียวกันแล้วฟันข้างหลังได้ ไม่รู้เรื่องนั้นยังจะสบายใจกว่า แต่ถ้าไม่รู้ก็อันตราย แต่ถ้ารู้แล้ว.....คนเราก็จะเปลี่ยนไป

พวกสาว ๆ ใจดีเกินกว่าที่จะสงสัย, ระแวง, หลอกลวง และตลบหลังคนอื่น ไม่อยากให้พวกเธอเปลี่ยนไป ไม่ต้องเป็นแบบเดียวกับพวกเราก็ได้ ไม่ต้องเป็นแบบนั้นย่อมจะดีกว่า เด็กผู้ชายน่ะพอมาต่างโลกสักครั้งก็ไม่เคยยอมปล่อยอาวุธอยู่แล้ว ต่อให้อยู่ในโรงเตี๊ยมกับทุกคนก็เถอะ.....เพราะอยู่ท่ามกลางการเข่นฆ่ามาตลอดเลยนี่นะ

กลับถึงห้องก็พักผ่อนก่อนจะทำงานพิเศษ เพลียนิด

หน่อยเลยเล่นกับคุณสไลม์ที่เด้งดึ๋ง อื้อ สมเป็นคุณสไลม์ ถึงเป็นเมือกก้อนกลมแบบเดียวกัน แต่ต่างจากสวอร์มบล็อบก้อนเนื้อทุเรศนั่นราวฟ้ากับเหว! ตอนนี้เคลื่อนที่ขึ้นมาอยู่บนตัวเราแล้ว ช่วย 'เยียวยา' ให้ แผลที่มองเห็นได้ด้วยตาแทบจะหายหมดแล้ว

"ฟู่.....ทั้งที่เมื่อสามเดือนก่อนยังเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายธรรมดาอยู่เลย ตอนนี้กำลัง 'เกิดใหม่' แล้วก็มี 'เทนทา-เคิล' งอกออกมาใหม่ มีอนุภรรยาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งที่ยังไม่เคยมีแฟนอย่างงั้นเหรอ? ระดับความพึงใจคงจะ..... ไม่สิ ระดับความพึงใจน่ะไม่เคยเห็นมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว จะว่าไปก็ไม่เคยเห็นจริง ๆ นะ? อยากเห็นจัง? สักครั้งก็ยังดี!" (ดึ๋งดึ๋ง)

MP หมดเกลี้ยงเลยยิ่งเพลียเป็นเท่าตัว แต่แผลสมานแล้ว MP จึงฟื้นฟู แล้วกำลังกายก็กลับคืนมา รู้สึกเพลียก็เลยไม่ค่อยได้กินมื้อค่ำ การฟื้นฟู MP จะต้องกินและนอน แต่เรื่องนอนน่ะยิ่งยากเข้าไปใหญ่! จะให้เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่มีสาวสวยสองคนขนาบข้างนอนหลับลงได้ยังไง เด็กหนุ่มมัธยมปลายทั่วโลกน่ะถ้าตกอยู่ในสภาพมีสาวสวยสองคนขนาบข้างบนเตียง แม้แต่ 'สลีป (กล่อมหลับ)' ก็ยังต้านทานได้ จะกลายร่างเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่มีกิเลสตัณหาก่อตัวเป็นวังวนอย่างแน่นอน! อื้อ ไม่มีทางได้หลับหรอก!!

เพราะงั้นกินดีกว่า เรียกพวกเดมอนไซธ์ออกมาแล้วก็จัดปาร์ตี้ขนมโดยให้คุณสไลม์ร่วมวงด้วย ทุกคนกินคุกกี้ที่ทำมาเพื่อรับมือเด็กกำพร้าด้วยกัน ใช่แล้ว มันคือชาฟฟ์ (ขนมล่อเด็ก)

อาวุธใหม่ที่ทำขึ้นมาเพื่อหลบลันเซอร์ของเด็กกำพร้า

"มันคือท่าไม้ตายใหม่ที่ใช้การโปรยชาฟฟ์คุกกี้นี่ล่อลวงพวกเด็ก ๆ ที่กรูกันเข้ามาหาแล้วซิ่งหนี ตอนนี้แม้แต่กลุ่มเด็กกำพร้าเมืองหลวงก็ยังมาร่วมวงกับกลุ่มเด็กกำพร้าชายแดน วงล้อมลันเซอร์ยิงต่อต้านค่อย ๆ เสร็จสมบูรณ์มากขึ้นเรื่อย ๆ ภายในเมือง เด็กทุกคนออกมาทำงาน ดังนั้นจะพุ่งมาจากที่ไหนของเมืองก็ได้ทั้งนั้น?" (ดุ่ยดุ่ย) """.....♪""" "อร่อยไหม? เราหลอมแป้งขึ้นมา ร่อนให้ละเอียดเสมอกันแล้วลองอบดู ความอร่อยระดับ 1 เลยละ?"

อาหารมันยุ่งยาก แต่ดูเหมือนแค่ใช้เวทมนตร์สักอย่างก็มีผลแล้ว

"เอ้า นมร้อน มันร้อนนะระวังหน่อย เป็นสไลม์กับเคียวยักษ์ ถึงร้อนยังไงก็ไม่น่ามีปัญหา แต่ก็เป่า ๆ กันหน่อยนะ เข้าใจไหม? ทำพอเป็นพิธีไง?" (ฟูฟู่) """....., ... """

เคยคิดอยู่แล้วว่าคุณสไลม์น่าจะทำได้ แต่พวกเคียวยักษ์เดมอนไซธ์ก็เป่าฟู่ ๆ เป็น ต่างโลกนี่ดูถูกไม่ได้เลยแฮะ!

เรื่องความมืดนั่น กับเรื่องการเติบโตของดันเจี้ยนแล้วก็รยางค์ตะปุ่มตะป่ำ มันมีแต่เรื่องที่ต้องคิดทั้งนั้นเลย.....แต่ค่อย ๆ คิดไปก็ได้ อุตส่าห์มีพวกพ้องเพิ่มแล้วทำตัวสบาย ๆ หน่อยดีกว่า

พอทำตัวสบาย ๆ "ทักซิโดบันนี่ Lv สองง่าม" ทั้งสองตัวก็กลับมาแล้วเข้าร่วมปาร์ตี้กินขนม ช.....ใช่แล้ว จัดปาร์ตี้กินขนมกันสบาย ๆ .....ต.....ต้นขาสวมถุงน่องตาข่ายแน่นกระชับ! ไม่สิ

เยลลี่นมสดอุ่น ๆ .....มีอะไรหยุ่น ๆ ที่เป็นแหล่งนมสดมาโดนศอก!

ตะตะตะ ต้องทำตัวให้สบาย! หูกระต่ายยาว 4 ข้าง กระเพื่อมไหว หางกลม 2 อันโบกไปมา แต่นี่เป็นงานปาร์ตี้กินขนมแสนชิล! ใช่แล้ว มันเป็นช่วงเวลาพักผ่อนของนักรบที่ต่อสู้ในดันเจี้ยนอยู่ทุกวัน เวลาที่จะได้ผ่อนคลายสบาย ๆ เด้งดึ๋งเด้งดึ๋งเลยยยย!

ที่โซฟาทั้งสองด้านมีทักซิโดบันนี่สาวสวยมาอิงแอบนั่งอ่อย เสริมด้วยบริการน้องต่ายอันเย้ายวน กินขนมพลางป้อนให้เรากินด้วย ใช่แล้ว เป็นบริการแบบที่จะโดนหลอกสูบเงินในภายหลัง! พอก้มลงมองตรงนั้นก็เห็นถุงน่องตาข่ายสวมอยู่บนเรียวขาสีอำพัน ล่อลวงใจดีเหลือเกิน ต้นขาขาวอวบที่ถูกอำพรางด้วยถุงน่องสีดำก็เย้ายวนใจเหมือนกัน น.....นี่คือกับดักคุณกระต่าย!

คุณสไลม์กับพวกเดมอนไซธ์กินเสร็จแล้วก็นอนพักผ่อนที่บ้านเด็กกำพร้า อื้อ นอนเร็วน่าดู พอเหลือกันแค่สามคนก็เซอร์-วิสกันอย่างโจ่งแจ้ง คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะเอาขาซ้ายมาพาดอยู่บนขาขวาเรา ส่วนทางซ้ายมีคุณสาวนักเต้นเอาขาเรียวยาวมานัวเนียกับขาซ้ายเรา แขนโดนประกบทั้งซ้ายและขวา มือขวาอยู่บนต้นขาของคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะ มือซ้ายอยู่บนต้นขาของคุณสาวนักเต้น คุณตาจะไปตัดหญ้าบนภูเขาแล้วนะ?[16]

[16] อ้างอิงจากประโยคเปิดเรื่องในนิทานโมโมทาโร่ คุณตาจะขึ้นไปตัดหญ้าบนภูเขา ส่วนคุณยายจะไปซักผ้าที่แม่น้ำ

“ไม่สิ ไม่มีคุณตาอยู่ซะหน่อย! แล้วคุณยายล่ะอยู่ที่ไหน!”

ขณะที่พรรณนาไปอย่างบ้าบอไม่มีความหมายแน่ชัด แขนที่โดนกอดอยู่ทั้งสองด้านก็สัมผัสถูกอะไรนุ่มนิ่ม มือโดนต้นขาหนีบไว้ แขนโดนกอดอยู่อย่างนั้น แต่ละคนเอาคุกกี้มาป้อนใส่ปากให้เรากิน เป็นการปรนนิบัติของเหล่าบันนี่ชั้นสูงที่โคตรจะสุดยอด? อื้อ คงจะรู้เรื่องที่เราไม่ยอมให้เข้าไปใกล้ความมืดก็เลยตอบแทนล่ะมั้ง

“ไม่สิ การฝึกซ้อมระดับนั้นน่ะแทบจะหาไม่ได้เลย มันเป็นการต่อสู้จริงของแท้ขนาดที่เกือบตาย เรียกว่าฉิวเฉียดได้เลย? อื้อ พอเดิมพันกันด้วยความเป็นความตายก็มีอารมณ์จะสู้ขึ้นมาน่ะ?”

เข้ามานัวเนียกันใหญ่ แนบชิดติดกันแล้วก็เอาคุกกี้ป้อนให้กินทางปาก แบบนี้อย่าว่าแต่สวรรค์เลย การต้อนรับของบันนี่คลับนี่ยิ่งกว่าได้ขึ้นสวรรค์เสียอีก! ถูกยัดเยียดให้แล้วยังมาลูบไล้ด้วย เจอเซอร์วิสแบบที่มีพวกคุณกระต่ายทรงเสน่ห์เกาะติดหนีบทางซ้ายขวาแบบนี้ ต่อให้เป็นเราที่บรรลุเรื่องการรีดไถก็คงต้องยอมให้รีดไถทุกคืน ก็มันเป็นบันนี่เฮฟเว่นอันแสนวิเศษขนาดนี้!

““จะปรนนิบัติ นะคะ♥””

สวรรค์คงเป็นบันนี่เฮฟเว่นที่มีชั้นบนสุดคือชั้นที่ 999 ส่วนห้องสีขาวของตาแก่คงอยู่ต่ำกว่าที่ทิ้งขยะชั้นใต้ดินล่างสุด โดนปรนนิบัติกันอย่างถึงพริกถึงขิงขนาดนี้เลย อยู่ดี ๆ เสื้อผ้าของ

บันนี่ก็แหวกออกแล้วเผยผิวสวย ๆ ออกมาให้ได้ดื่มด่ำกันโดยตรง เด็กหนุ่มมัธยมปลายเองก็กำลังคึกเลยตั้งตรง เหล่าคุณบันนี่เหลือบตามองด้วยใบหน้างดงามหมดจด แต่ปากดูท่าทางจะงานยุ่ง!

ทั้งสองคนคงสัมผัสถึงอันตรายที่ไม่อาจหยั่งถึงจากความมืดนั่น แม้แต่คุณสไลม์ยังหวาดกลัวเลย เพราะงั้นถึงเป็นห่วงเราที่ต่อสู้อยู่คนเดียว แล้วก็มาขอบคุณเรา ไม่สิ.....เราไม่เห็นจะรู้สึกอะไรเลย?

ตอนนี้เป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่อยู่ในวัยว้าวุ่นแล้วก็รู้สึกดีสุด ๆ เป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่หลากอารมณ์ความรู้สึก .....แต่ก็แค่สังหรณ์ใจไม่ดีกับความมืดเท่านั้นเอง ไม่ได้กลัวอะไรมันหรอก เพราะงั้นช่างเถอะ ถึงคิดว่าอาจจะตายก็ได้ แต่ไม่ได้คิดหรอกว่าจะเอาชนะไม่ได้ เรามั่นใจว่าฆ่าได้ เพราะงั้น.....ไอ้นั่นน่ะเป็นเหยื่อของเราต่างหาก

แต่ก็ยินดีกับการต้อนรับเหมือนกัน เด็กหนุ่มมัธยมปลายผู้เร่าร้อนอยู่กับสาวบันนี่เวอร์ชั่นไม่มีบันนี่สูท หรือก็คือมีแต่หูกระต่ายยาว ๆ มันก็ดีไปอีกแบบ!

ถ้าถูกใจกันก็ดีแล้ว อื้อ ดีใจกันก็ดีแล้ว! ดีจริง ๆ เลย!! ยังหาร้านแบบผู้ใหญ่อันลี้ลับยามค่ำคืนไม่เจอ แต่ร้านบนสวรรค์ที่มีคุณกระต่ายน่ะอยู่ที่นี่แล้ว.....ทำไมถึงใช้ใช่ล่ะ! (ฮิฮิ♥)

ความรู้สึกไวและหลากหลายเลยประทับใจ
ดีใจที่ได้สัมผัสจนรู้ซึ้งแล้ว

วันที่ 83 ตอนเช้า โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

ถูกโกรธใหญ่เลย ถ้าจะให้เล่าทั้งหมดอย่างราบเรียบและไม่ยืดเยื้อละก็ คนอื่นเขาเรียกว่าโดนเทศนา โกรธที่ใช้เวลายามค่ำคืนกับการต้อนรับของบันนี่แสนสวยอย่างงั้นเหรอ?

เราทำอะไรผิดอะ ก็แค่ล้มพับกันไปนี่? มีอะไรไม่ดีงั้นเหรอ ทั้งที่ดูจะเพลิดเพลินกัน เทียบคุณรยางค์สัมผัสรูปทรงมาตรฐานกับคุณรยางค์ปลายเห็ดตะปุ่มตะป่ำแถมยังมีประสิทธิภาพสูงกว่าตั้งสามเท่าแล้ว ยังจะไม่พอใจอะไรอีกล่ะ? ออกจะพึงพอใจกันเลยด้วยซ้ำ ทำหน้าดีใจตอนสลบเหมือดคารยางค์แต่กลับมาเทศนากันตั้งแต่เช้า แสดงว่ารยางค์ยังมีช่องทางที่จะปรับปรุงให้ดีขึ้นอีกเยอะเลยสินะ

“ไม่สิ สกิล ‘วิชาราคะ’ กับ ‘เพิ่มการรับรู้สัมผัส’ ที่คุณรยางค์ตะปุ่มตะป่ำสวมใส่อยู่น่ะ มีเอฟเฟกต์ที่เข้าท่า ความรู้สึกไวและก็มีความหลากหลาย ก็เลยดูจะประทับใจกัน เหมือนดีใจที่ได้สัมผัสจนรู้ซึ้งแล้ว ตื้นตันกับความสุขสันต์กันมาก ทั้งที่สนุกกันใหญ่กับบรสสัมผัสของรยางค์อันว่องไวจนซึมซาบเข้าไปถึงทรวง แต่ดันโกรธเนี่ยนะ?”

อื้อ เปลี่ยนรูปร่างตะปุ่มตะป่ำเพิ่มจำนวนเพื่อให้รู้สึกดี

กว่านี้ดีกว่า ตอนนี้รุ่นทดสอบเพิ่งสร้างเสร็จแค่ 78 % เอง แต่ดูเหมือนจำเป็นต้องปรับปรุงและทดลองใช้จนกว่าจะเลิกบ่นกันคราวหน้าทำแบบเน้นตรงกลีบเล็กดีกว่า?

ขณะที่โดนเทศนาก็แอบฝึกใช้รยางค์สั่นสะเทือนรุ่นล่าสุดอยู่ทางด้านหลัง ถ้าเปลี่ยนรูปร่างให้เป็นกลีบ พลังทำลายก็น่าจะสูงขึ้น อื้อ คืนนี้เอาตามนี้เลยละกัน!

แล้วก็ทั้งสองคนยังเข่าอ่อนลุกไม่ขึ้นเลย แต่ก็ยังคงเทศนากันอยู่ เราเลยเอาเห็ดฟื้นฟูที่ออกฤทธิ์ช่วยหยุดการบ่นยัดใส่ปาก จากประสบการณ์แล้วจะไม่มีทางบ่นอะไรได้จนกว่าจะกลืนไอ้นี่เสร็จ แต่พอฟื้นฟูด้วยการกลืนไอ้นี่ การเทศนาก็จะยิ่งดุดันขึ้นกว่าเดิม เพราะงั้นก็เลยต้องรีบเผ่นมันตอนนี้!

“วันนี้หยุดพักแล้วไปทัวร์ถ้ำในป่าที่กังวลอยู่ดีกว่า คุณสไลม์ยังไม่เคยไป คุณสาวนักเต้นก็ได้มาพักอยู่โรงเตี๊ยมตั้งแต่มาถึงชายแดนครั้งแรก คงอยากเห็นถ้ำด้วยสินะ? นอกจากนั้นเอาเถอะ.....ที่นั่นก็บ้านเราล่ะมั้ง? ราวนั้น?”

ใช่แล้ว ความจริงน่าจะได้อยู่ที่ถ้ำ ถึงมาอยู่ในเมือง แต่ที่นั่นน่าจะเป็นที่อยู่ของเรา ไม่ค่อยได้กลับไปตั้งนานแล้วรู้สึกแปลกซะมัด มันมีอยู่สองเส้นทาง ถึงยังไงที่อยู่ของเราก็คือถ้ำแห่งนั้น ถ้าหากเหล่าเพื่อนร่วมชั้นทุกคนร่วมมือกันใช้ชีวิตอยู่ในต่างโลกและออกเดินทาง ตัวเราที่มีอาชีพเป็นสายผลิตของที่เคยเป็นจอมเวทมาก่อน ก็น่าจะอาศัยอยู่ในถ้ำ จากนั้นก็คงมีใครบางคนไปยุ่งเกี่ยวกับการเมืองในต่างโลก

แต่ใครบางคนที่ว่านั่น กลับตั้งเป้าว่าจะแข็งแกร่งที่สุด แล้วเลือกหนทางที่จะแย่งชิงชีวิตกับความสามารถของเหล่าเพื่อนร่วมชั้น และเส้นทางนั้นก็คือ การต้องมาสู้กับเราในถ้ำ สูญเสียพลังทั้งหมดจนน่าตายไปด้วยกัน

สุดท้ายแล้วก็คือเลือกเดินอีกเส้นทางหนึ่ง แต่ก็ได้มาพบกับสามคนนี้ เพราะงั้นเชิญไปที่บ้านเราดีกว่า (ดึ๋งดึ๋ง♪)

คุณสไลม์น่ะตั้งหน้าตั้งตารอมาตั้งแต่ก่อนทำสงครามแล้ว แต่ก็ไม่ได้พากลับไปเสียที เลยดูท่าทางจะดีใจใหญ่ คุณสาวนักเต้นเองก็ตั้งหน้าตั้งตารอเช่นกัน ทำชิงช้าใหม่สำหรับนั่งสองคนดีกว่า

ที่โรงอาหารมีพวกเด็ก ๆ กับพวกที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะผู้หิวโหยรออยู่ ดังนั้นจึงใช้ประสาทรับรู้หลายอย่างและเรียบเรียงความคิดด้วยการควบคุม ‘ปัญญา’ เพื่อจัดแจงกับเวทมนตร์หลายอย่าง ลงมือปรุงอย่างหลากหลายผ่านกระบวนการอันซับซ้อน ทำข้าวห่อไข่พลางย่างแฮมเบิร์กกับมีทบอลไปด้วย นอกนั้นก็ทำนาโปลิตันกับทอดคาราอาเกะ ร่างกายของพวกเด็กกำพร้ากับสาวเอลฟ์คนน้องดูแข็งแรงสมบูรณ์ดี แต่ว่าเห็ดยังมีอีกตั้งเยอะ

“ชุดอาหารกลางวันเด็กกำพร้าราดซอสมะเขือเทศสีแดงเข้มแบบชุดอาหารกลางวันคุณหนู? เอาเถอะ กินให้อร่อยเลย?” “”””กินเลยนะค้า/คร้าบ♪””””” (ดุ่ยดุ่ย)

แต่ละอย่างเป็นของที่เคยปรุงมาแล้วทั้งนั้นเลยทำไป

พร้อมกันได้อย่างง่ายดาย ทำจานสำหรับชุดอาหารกลางวันคุณหนูนี่เสียเวลากว่ามาก ส่วนหนึ่งต้องเอาใส่ลงในถังให้พวกง่าวด้วย คุณสไลม์เองก็เตรียมเอาไว้ทั้งจานและถัง เหล่าเดมอนไซธ์กำลังกินอาหารเช้าด้วยเหมือนกัน.....เคียวยักษ์กินชุดอาหารกลางวันคุณหนูนี่มันออกจะเหลือเชื่ออยู่นะ

“““พี่ชาย อร่อยจังเลย♪”””

ตอนเอาข้าวห่อไข่ให้พวกเด็กกำพร้ากินเป็นครั้งแรก คงจะติดใจซอสมะเขือเทศกันแล้วสินะ วัตถุดิบกับเครื่องปรุงยังไม่น่าพอใจเท่าไหร่ มันเป็นข้าวห่อไข่ธรรมดาสำหรับคนป่วย ทำขึ้นด้วยเห็ดที่ใช้ทำยากับข้าวหุงใส่นมเพื่อให้เหล่าเด็กกำพร้าที่เคยผอมโซจนเจ็บป่วยกินได้.....เน้นเสริมสารอาหารบำรุงและการรักษาเป็นหลัก ก็เลยไม่น่าจะอร่อยขนาดนั้น ทั้งที่เป็นอย่างนั้นพอถามว่าอยากกินอะไร ก็มีแต่ของที่ใส่ซอสมะเขือเทศกันทั้งนั้น เพราะงั้นเลยราดใส่ทั้งแฮมเบิร์ก, ข้าวห่อไข่, มีทบอล และนาโปลิตัน อื้อ แดงฉานไปหมด

พวกสาว ๆ ต้องทดลองเกราะเน้นเสริมความแข็งแกร่ง พอตรวจสอบจนแน่ใจเสร็จกับฝึกซ้อมกันแล้วก็ดูท่าจะลงดันเจี้ยนกัน มีการออกแบบใหม่เพื่อเสริมประสิทธิภาพขึ้น เอฟเฟกต์ก็สูงขึ้นด้วย เคลื่อนไหวได้ง่ายเป็นคนละเรื่องกันเลย.....แต่รูปร่างแปลก ๆ เป็นแบบฟิตกับตัวพอดี ก็เลยไปตรวจสอบในจุดที่ไม่มีผู้ชายอยู่

ฝากเรื่องการเก็บกวาดเสร็จก็ออกมาที่ตัวเมือง คุณสาว

นักเต้นเองก็ใช้เงินตัวเองซื้อของเป็นครั้งแรก ให้ค่าขนมไปตามส่วนที่ทำงานเลยซื้อของอย่างดีอกดีใจใหญ่ อื้อ ก็ชอบใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายอยู่แล้วนี่

ตอนนี้ชายแดนมีสินค้าเยอะกว่าที่เมืองหลวงเสียอีก คุณภาพสินค้าก็ดี ความคึกคักต่างกันมาก ถนนลูกรังขรุขระถูกปรับให้เรียบและปูด้วยหิน บ้านกับร้านค้าที่เคยก่อด้วยหินธรรมดาก็ถูกปรับแต่งด้วย ผนังด้านนอกถูกแต่งแต้มให้เป็นสีขาว จัดหาให้ทั้งไม้ส่วนที่ไม่พอและสี มีการเอาป้ายหลากสีสันต่าง ๆ มาตั้งไว้ ตัวเมืองคึกคักกันมาก นอกจากนี้ยังมีไม้ประดับอยู่ด้านข้างทางเดินปูด้วยหินอีก ซึ่งก็เก๋ไก๋ไปอีกแบบ เราเดินผ่านถนนสาธารณะที่มีทั้งลานกว้างขนาดเล็กกับม้านั่งและน้ำพุ ตำแหน่งของร้านและถนนเล็ก ๆ เปลี่ยนแปลงไปเมื่อเทียบกับก่อนหน้านี้ แต่ก็ไม่หลงทางหรอก อื้อ ก็เราเป็นคนสร้างเอง ในเมื่อออกแบบเองก็ไม่มีทางหลงอยู่แล้ว?

วันนี้ร้านขายของชำคึกคักตามเคย งานยุ่งเพราะแถวยาวเหยียดเป็นงู พี่สาวที่ยืนอยู่ตรงแคชเชียร์มองมาทางนี้ ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ 'หัตถ์มาร' ช่วยหยิบของออกจากโกดังและเติมสินค้าบนชั้นวางให้ไหน ๆ แล้วก็จัดแสดงสินค้าส่วนที่ได้มาด้วยเลย ที่เหลือก็แค่จ่ายเงิน เพราะงั้นระวังหน่อยดีกว่า อีกไม่นานหน่วยเด็กกำพร้าก็คงโผล่มาช่วยงานกันแล้ว

ฝูงชนเบียดเสียดกันแน่นเอี๊ยดภายในร้าน คุณสาวนักเต้นลอดผ่านช่องว่างมาได้สบาย ๆ ไม่ชนกับอะไรเลยแล้วหยิบ

สินค้าใส่ตะกร้า ของใช้ในชีวิตประจำวันยังไม่ครบ การซื้อของจึงเป็นงานที่ยุ่งยาก แน่นอนว่าเลือกเสื้อผ้าอย่างระริกระรี้ด้วย กิเลส ถือกระเป๋าอยู่ในมือด้วย ส่วนจอมตะกละกำลังเด้งดึ๋งซื้อของกินอยู่ข้างนอก สไลม์ซื้อของที่ร้านแผงลอยได้ตามปกติแล้ว หรือนี่? นอกจากนี้ยังได้ลดราคาด้วย!?

"โดนดึงดูดความสนใจจนกว้านซื้อเอา ๆ ซะงั้น ไอ้นั่นเคยทำตอนทำงานเสริม.....ไม่ต้องซื้อที่นี่ก็ได้ ในห้องก็มีอยู่แล้วนะ?" (ดึ๋งดึ๋ง♪)

เอาเถอะ ที่สนุกก็เป็นเพราะได้ซื้อที่ร้านนี่แหละ ได้เงินเรี่ยไรจากบันนี่คลับเมื่อวานมาเพิ่มก็เลยให้ค่าขนมไปเยอะ ทั้งสองคนถือเสื้อผ้าอยู่ในมือ กำลังลำบากกับการคำนวณยอดค่าขนมคงเหลือ ต่างคนต่างก็เอาเสื้อผ้ามาทาบดู หอบชุดแบบตะวันตกเอาไว้พลางคิดว่าจะเอายังไงต่อดี.....อื้อ แบบนี้ดูท่าจะยาว

ที่จริงก็หาเงินในดันเจี้ยนอยู่แล้ว เพราะงั้นจะให้ค่าขนมสักเท่าไรก็ได้ การซื้อของมันต้องซื้อทั้งที่ลำบากใจนี่แหละถึงจะสนุก ถกกันแค่สองคนก็อาจลำบากอยู่ แต่แบบนั้นมันสนุกดี เอาเถอะ ของที่ถืออยู่ในมือทั้งหมดล้วนเป็นงานเสริม หรือพูดอีกอย่างได้ว่า เราเป็นคนทำให้เอง

พาทั้งสองคนย้อนกลับมาที่ถนนพร้อมกับสัมภาระเต็มสองแขนอย่างพึงพอใจ ก่อนอื่นก็ต้องเอาของไปวางไว้ที่ห้องในโรงเตี๊ยม เอามาฝากไว้ในถุงไอเท็มก็ได้อยู่หรอก แต่อุตส่าห์ซื้อ

เองทั้งที เอามาใช้หรือสวมใส่ตอนที่อยากใช้ในห้องจะดีกว่า อื้อ สร้างห้องสำหรับสามคนให้ที่ถ้ำของเรา เพราะมันคือบ้านของทุกคน

ที่นั่นมีหญ้าขึ้นรกรุงรัง มีต้นไม้สูงตั้งตระหง่านบดบังท้องฟ้าทับซ้อนกันจนเกิดเป็นเขาวงกต จนเรียกได้ว่าเป็นดันเจี้ยนธรรมชาติ.....ป่าปีศาจนั่นเอง ต่อให้เป็นนักผจญภัยที่ชำชอง ถ้าเข้ามาแบบไม่ดูตาม้าตาเรือก็จะหลงทิศหลงทางทันที หาทางกลับไม่เจอและถูกมอนสเตอร์จู่โจม ถือเป็นป่าแห่งฝันร้ายเลยก็ว่าได้

“ถึงจะพูดแบบนั้น แต่เรามีสกิล ‘แผนที่’ อยู่ อื้อ ไม่มีหลงทางแน่? แล้วก็เรื่องถูกจู่โจมด้วย มอนสเตอร์ถูกจู่โจมจนแทบจะสูญพันธุ์ เพราะงั้นตอนขากลับก็น่าจะตายเรียบ” (ดิ๊งดิ๊ง)

กลิ่นของต้นไม้ในป่าเข้มข้นจนแทบสำลัก พื้นดินสีน้ำตาลมืดทึบเฉอะแฉะ มีหญ้าขึ้นหลากหลายชนิด แสงแดดถูกต้นไม้สีเขียวเข้มบดบัง ป่าจึงอึมครึมรกทึบมีแต่สีเขียวและสีดำจนทำให้หลงได้ มีฝูงมอนสเตอร์ชั่วร้ายจ้องจะเล่นงานคนที่เข้ามา.....แต่ก็เผ่นหนีกันใหญ่ อื้อ จะบอกว่าก็อบกับโคโบชั่วร้ายได้หรือเปล่านะ?

“ที่เรียกว่าป่าปีศาจนี่ประเมินสูงเกินไปมั้ง ที่นี่มีแต่ก็อบกับโคโบทั้งนั้น? เรียกว่าป่าปีศาจมันออกจะเว่อร์ไปหน่อย มันเป็นแค่ป่าธรรมดาที่มีก็อบกับโคโบและเห็ดอยู่เยอะ? ถึงจะบอก

ให้สำรวจกับค้นหาแล้วกำจัดมอนสเตอร์ก็เถอะ แต่มันก็ลำบากอยู่นะ กลับบ้านดีไหม?" (ดุ่ยดุ่ย)

ป่าปีศาจเป็นพื้นที่สำคัญและอันตราย แค่จะเข้าไปใกล้ก็จำเป็นต้องขออนุญาต จะเข้าไปข้างในก็ต้องผ่านการตรวจสอบ อื้อ ดูเหมือนพอได้ใบอนุญาตแล้วจะถือว่าเป็นนักผจญภัยเต็มตัว?

"ขออนุญาตอะไรล่ะ เราอาศัยอยู่ที่นี่ไปแล้วด้วยซ้ำ! มันบ้านเรานะ! ถึงจะไม่ได้มาอยู่สักพัก แต่จะกลับบ้านแล้วต้องขออนุญาตกับผ่านการตรวจสอบก่อนนี่มันคงไม่ใช่มั้ง!! ถ้าไม่ใช่นักผจญภัยก็จะไม่ได้รับอนุญาต ขออนุญาตก็ไม่ได้ด้วย?"

ทั้งมืดและก็แคบ ต้นไม้หนาบดบังทัศนวิสัย เหล่ามอนสเตอร์แฝงตัวอยู่ที่นั่นท่ามกลางความมืด ป่าปีศาจคือที่อยู่ของเหล่ามอนสเตอร์ที่จะบุกจู่โจมเยอะแยะเต็มไปหมด.....แต่มองเห็นเต็มสองตาเลย เพราะเรามีทั้ง 'ดวงตาราจิน' และ 'การรับรู้พื้นที่' เลยเห็นชัดแจ๋ว ไม่ต้องโผล่มาหรอก เดี๋ยวเสี่ยงที่จะสูญพันธุ์เอานะ?

"ป่าปีศาจน่ะประเมินกันเว่อร์เกินไปแล้ว? เอาเถอะ ด้านในอาจจะแย่หน่อย แต่ก็ไม่มีอะไรนอกเหนือจากนั้นอีก มีถิ่นของออร์กอยู่เป็นจุด ๆ .....แต่ก็แค่ออร์กเองนะ?" (ดิ๊งดิ๊ง)

พวกเราสี่คนแยกย้ายกันไปขับไล่มอนสเตอร์ จำนวนมีไม่เยอะถึงขนาดต้องต่อสู้กัน Lv ก็ต่ำด้วย นอกจากนี้แอเรียยังกว้างขวาง มอนสเตอร์มีอยู่น้อยแถมยังอ่อนแอกันอยู่แล้ว เลย

©Saku Enomaru

ใช้เวลาเก็บเห็ดซะส่วนใหญ่?

(ดิ๊งดิ๊ง)

ได้ยินก็อบเยอะแยะเลยอารมณ์ดี สกิล 'นักรัก' ยังค้างคาอยู่ คุณหัวหน้าห้องคงจะเก็บกดอยู่เยอะเหมือนกัน.....อื้อ สกิล 'เจ้าชู้' กับ 'เกิดใหม่' ก็มีอยู่นะ?

"ได้กินตามใจชอบแบบสายปล้นชิงนี่ รู้สึกคุ้มสุด ๆ เลยสินะ?" (ดุ่ยดุ่ย)

เราเองก็อยากมีวิชาดาบโกงบ้างเหมือนกัน แต่ถึงได้มาสุดท้ายก็คงไม่ได้ใช้ เพราะงั้นก็คงไร้ค่า วิชาดาบโกงเป็นวิชาที่บังคับใช้งานอัตโนมัติ ทำงานตามสกิลที่มีอยู่เท่านั้น ไม่สามารถหยุดใช้งานกลางคันได้ ก็เลยกลัวจนไม่กล้าใช้

"แต่อยากลองพูดว่า 'ฟันเจ็ดที!' เหมือนกันนะ? อื้อ สกิลของเรามีแต่ท่าที่ไม่อยากจะพูดถึงทั้งนั้น! 'นึท!' เอย 'โดดเดี่ยว!!' เอย ไม่อยากตะโกนแบบนั้นตอนต่อสู้เลย แม้แต่ 'วิชาราคะ!' ก็ไม่ไหว!!"

เหมือนกับประชดเลย ถ้าพวกก็อบโดนเข้าสักทีก็จะตาย ถึงได้ต้องทำตัวลับ ๆ ล่อ ๆ แล้วเน้นโจมตีเร็วฆ่าเร็ว ถ้าเป็นตัวเราตอนนี้ละก็ มีเทคนิคพอที่จะฟันใส่จากด้านหน้าได้ ถ้ามีแค่ไม่กี่ตัวก็ใช้อุปกรณ์สวมใส่เอาตัวรอดได้ด้วย.....แต่พอเริ่มต้านทานได้ การโจมตีก็ไม่แฉลบเลยสักนิด ไม่ต้องใช้การเร่งความเร็วในการนึกคิดก็เห็นเป็นภาพสโลว์โมชั่นตลอด แค่เคาะนิดหน่อยก็ตายแล้ว?

ไม่ได้รู้สึกแบบนี้มานาน อยากจะอยู่ที่นี่ตลอดไปเหมือนกัน แม้แต่ก็อบกับโคโบก็ยังคิดถึง แต่ก็กำจัดหมดไปแล้ว คงไม่ได้พบกันอีกแล้วละ? เอาเถอะ แต่เดี๋ยวก็กลับมาใหม่อยู่ดี

ตอนแรกอยู่ตัวคนเดียว รู้ตัวอีกทีก็มีเด็กสาวมัธยมปลายมาวุ่นวายกันใหญ่ ตอนนี้ก็กลับบ้านด้วยกันสี่คน ทั้งที่เคยอยู่ในป่าคนเดียวตลอด รู้ตัวอีกทีก็คึกคักมากแล้ว ทิวทัศน์ในป่าทำให้เกิดความรู้สึกคิดถึงอย่างลึกซึ้ง แต่พออยู่ด้วยกันสี่คนแล้ว ทิวทัศน์ก็ดูต่างไปจากเดิมมาก

เอาเถอะ.....พวกมอนสเตอร์คงลำบากกันน่าดู ก็เป็นถึงสามคนนั้นเชียวนะ? แต่โชคดีที่แถวนี้ถูกจัดการหมดก็เลยไม่น่าจะมีอะไรมารบกวนแล้ว?

มีพลงานทั้งทางบกในน้ำและบนฟ้า แต่ของแท้คือศึกในน้ำ

วันที่ 83 ตอนเที่ยง ป่าปีศาจ

สุดท้ายเราอาจแข็งแกร่งขึ้นก็ได้มั้ง อุปกรณ์สวมใส่แข็งแกร่งขึ้น อุปกรณ์แข็งแกร่งเกินไปจนร่างกายเราถูกทำลายเสียเอง.....แต่ว่าตัวเราล่ะ?

ตัวยังไม่สูงขึ้นแต่ Lv สูงขึ้นแล้ว ตอนอยู่ที่ป่าแห่งนี้ได้ต่อสู้มาตลอดโดยข้ามกำแพง Lv10 ไม่ได้ ตอนนี้ Lv23 แต่ก็คงถือว่าแข็งแกร่งขึ้นล่ะมั้ง

“เอ่อ เจอแล้ว เจอแล้ว ‘เซ็ทนักผจญภัยฝึกหัด Lv20’ ลืมไปเลยว่าซื้อไอ้นี่มาเป็นที่ระลึกตอนที่กำลังคึกคักหลังจากถึง Lv20 ดูแล้วเป็นอุปกรณ์ที่น่ากังวล ไอ้นี่มันเหมาะสมจริง ๆ หรือเปล่านะ? ราวนั้น?”

จู่ ๆ ก็นึกขึ้นได้ ไล่หวดก็อบกับโคโบนี่ไม่ได้เป็นการฝึกฝนเลยสักนิด

“ไอ้นี่เป็นแค่กระบองไม้ธรรมดา แต่ตรงปลายเป็นเหล็กแล้วก็เกราะเบาทำด้วยผ้ากับหนังเย็บติดกัน.....หนอย ใส่ลำบากจัง! ยุ่งยาก! เคลื่อนไหวลำบาก!! แล้วก็หมวก, บู๊ต, ถุงมือหนัง.....อ๊ะ มีแค่ที่รองบ่าติดเหล็ก? ผ้าคลุมใช้ผ้าหนาแต่ว่าหนัก!”

นี่คืออุปกรณ์สวมใส่ของนักผจญภัยฝึกหัด Lv20 ทั่วไป แน่นอนว่าแต่ละอย่างไม่มีสกิล พอทดลอง ‘สวมเวท’ ดูก็แทบไม่รู้สึกว่าสวมอะไรเลยจนรู้สึกเหงาพิลึก แต่ตอนดึกต้องต่อสู้ด้วย ‘สวมเวท’ โดยไม่มีอาวุธชุดป้องกันอยู่แล้ว เพราะงั้นไม่นานนักก็จับความรู้สึกได้

เห็นผิวสีเขียว ตัวเตี้ย ๆ แขนขาสั้นท่าทางดุดันกำลังซ่อนตัวในพงหญ้า หน้าตาอัปลักษณ์ไม่น่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตอื่นได้นอกจากอสูรเด็ก มอนสเตอร์ถือตะบองตัวนี้.....นั่นก็คือก็อบลิน!

(ปั๊ก!)

ตายแล้ว อื้อ แค่ลองปั่นให้ดูคึกคักเฉย ๆ ก็อบก็คือก็อบตามเดิม

"ไม่สิ Lv9 แค่ตัวเดียว เพราะงั้นยังไม่ทันได้ทำความเข้าใจอะไรเลย? อื้อ พอหวดเต็มเหนี่ยวไปทีก็ตายเลย?" (ดิ๊งดิ๊ง)

พอไม่มีอุปกรณ์สวมใส่ก็ใช้ 'โยกย้าย' ไม่ได้ ถ้าฝืนทำก็อาจทำได้อยู่หรอก แต่จะใช้ในสภาพควบคุมไม่ได้ มันเป็นสกิลที่เสี่ยงเกินไป เพราะงั้นเลยลองถีบตัวกลางอากาศด้วย 'เดินอากาศ' ดู พอไม่มีอุปกรณ์สวมใส่แล้วพึ่งพาไม่ได้เลย! แต่ถึงยังไงก็พุ่งเข้าไปกลางดงก็อบ เลยรีบฟันใส่ด้วยวิชา 'จริงลวง' แบบอึดใจเดียวในสภาพ 'สวมเวท' ฟันไปหกตัวในสามที พริบตาเดียวจอด!

"ตัวที่แข็งแกร่งที่สุดคือ Lv14? มีอยู่หกตัว แต่ดันกลายเป็นการลอบจู่โจมไปซะงั้น พูดไม่ถูกเลยแฮะ?" (อึ้มอึ้ม) (หงึกหงึก) (ดิ๊งดิ๊ง)

พูดกันบ้างก็ได้นะ! ดูเหมือนจะไม่ได้ออกโรงจนเบื่อกันแล้ว การต่อสู้เมื่อกี้ใช้ 'จริงลวง' โดยไม่มีอุปกรณ์สวมใส่ แทบจะไม่บาดเจ็บเลยแต่อานุภาพห่วยแตก

เอาเถอะ อันที่จริงถ้าแค่ก็อบ หวดธรรมดาก็ตายแล้ว พอใช้ 'จริงลวง' หวดใส่มันก็เร็วเกินไปจนไม่เป็นอันได้ฝึกซ้อม พวกก็อบเองก็ทำหน้างงแบบ "เอ๋?" แล้วก็ตายทั้งอย่างนั้น..... ปฏิกิริยาตอบโต้ของมันอย่างช้า ไม่สิ อาจจะเป็นพวกสายตื๊ดก็ได้?

ลองดูหลายอย่าง แต่พวกก็อบ Lv ต่ำมาก พอมาเจอ Lv ระดับเรา พร้อมกับเสริมด้วยสกิล เลยทำอะไรไม่ได้สักนิด ป่าที่

เราเคยพยายามต่อสู้มานาน ตอนนี้ดันเอาชนะได้สบายโดยไม่ต้องมีอาวุธชุดป้องกัน

“แข็งแกร่งขึ้นหรือไปได้สวยของมันเองก็ไม่รู้หรอกนะ แต่ว่าแบบนี้ฝึกไปก็ไม่มีความหมาย?”

(อื้มอื้ม) (หงึกหงึก) (ดุ่ยดุ่ย)

คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นเองก็ถอดเกราะใส่ชุดลำลอง ถึงจะบอกว่าชุดลำลองแต่ก็เป็นชุดที่ทำให้เป็นมิธริล มีสกิลระดับสูงโดยคำนึงถึงการต่อสู้ด้วย แข็งแกร่งกว่าเกราะทั่วไปเสียอีก แต่รูปลักษณ์เป็นชุดวันพีซมีปกสีน้ำเงินกับสีขาว อย่างกับจะไปปิคนิคกันแน่ะ.....อื้อ ที่จริงก็มาปิคนิคนั่นแหละ

“ยี้ฮ่า?”

ลองจู่โจมใส่ก็อบหลายครั้ง แต่พอปล่อยให้พวกมันชิงลงมือก่อน ปล่อยให้เข้ามารุมล้อมก็ยังทำอะไรไม่ได้อยู่ดี ดูเหมือนจะแข็งแกร่งขึ้นนิดหน่อย ต่อสู้ได้โดยไม่ต้องแสดงตบตาค่าสเตตัสเหนือกว่ามาก ฝีมือการพิชิตได้ด้วยเทคนิคก็ดีขึ้นพอควร ที่ผ่านมาดิ้นรนใช้ทริคกับการล่อหลอกมาผสมผสานกัน ดูเหมือนจะมีความหมายอยู่บ้างสินะ

“อ่อนแอและเปราะบางเหมือนเดิม แต่แข็งแกร่งขึ้นนิดหน่อยแล้ว.....ช่วงก่อนหน้านี้เกือบตายที่ป่านี้มาตั้งหลายครั้ง อื้อ เรากับพวกโอตะแล้วก็พวกหัวหน้าห้อง.....พยายามต่อสู้เต็มที่เลย นั่นเป็นเรื่องเมื่อไม่นานมานี้เอง”

อื้อ พวกง่าวน่ะปล่อยไปตามธรรมชาติ? ใช่แล้ว เมื่อ 80 วันก่อน เรากลัวมอนสเตอร์ที่นี่ขณะเดินอยู่คนเดียวในป่ามืด ๆ รู้สึกเหมือนผ่านมานานทั้งที่เพิ่งแป๊บเดียวเอง มีเรื่องเกิดขึ้นมากมาย แต่ดูเหมือนจะมีความหมายนะ เพราะข้างกายเราก็มีอยู่ตั้งสามคน

ล่ามอนสเตอร์จนเกลี้ยง พลางเก็บเห็ดขณะที่มุ่งหน้าไปยังถ้ำด้วย เหล่าเดมอนไซธ์ที่มาจากเส้นทางอื่นคงจะมาสมทบในไม่ช้า เบื่อแล้วเลยเปลี่ยนอุปกรณ์สวมใส่กลับเป็นอย่างเดิมแล้วก็เดินต่อไปในป่า

สุดท้ายเหล่าเดมอนไซธ์ก็ถูกใช้งานอย่างเป็นทางการย้อนกลับมาเป็น Lv1 เลยอยากปั๊ม Lv ในป่าปีศาจก่อน ถ้ามีเวลาว่างก็จะออกไปตัดไม้.....ดูท่า Lv จะถูกแซงแล้วมั้งเนี่ย? ไม่สิ ทุกทีมันก็เป็นอย่างนี้?

เอาละ พูดว่าเป็นเซฟโซนแล้วก็น่าจะได้ อีกนิดเดียวก็จะถึงถ้ำ.....เราให้ทุกคนถอยไป ตรวจสอบทิศทางในรัศมีที่ควบคุมได้แล้วก็..... “สะบั้นมิติ”!

“ฟันกวาดไปเลย ตัดหญ้าสะบั้นมิติ!”

สวมใส่ทั้งพลังเวทกับสกิลและเวทมนตร์ใช้ ‘สะบั้นมิติ’ ในสภาพ ‘สวมเวท’ โดยเน้นไปที่ระยะมากกว่าอานุภาพซึ่งควบคุมผ่าน ‘ปัญญา’ ระมัดระวังเรื่องทิศทางอย่างถึงที่สุดพลางฟาดฟันอยู่ในป่าไปเรื่อย ๆ ใช่แล้ว นี่คือการตัดไม้กับถางหญ้าในสวน?

มันเป็นผลลัพธ์ที่แน่นอนอยู่แล้วตามหลักกงกำกง-เกวียน..... ทำร้ายตัวเองอีกแล้ว กล้ามเนื้อฉีกทั่วร่าง กระดูกแตกละเอียด เส้นเลือดฉีกขาด ก็เลยวุ่นวายกันใหญ่ พลังเวทหมด ส่วนเห็ดฟื้นฟูขั้นสูงสุดน่ะเราคาบไว้แต่แรกอยู่แล้ว ใช้เห็ด MP ฟื้นฟูพลังเวทด้วย การฟื้นตัวเร็วสูงจึงเริ่มขึ้น จากนั้นก็พักผ่อนนิดหน่อย

“อื้อ ตัดไม้ได้ในรัศมีหนึ่งกิโลเมตรนับจากถ้ำ? เปลี่ยนให้เป็นทุ่งหญ้าสว่างแสงแดดส่องถึงแบบนี้ วิวดีขึ้นเป็นกองเลยเนอะ?”

ใช่ว่าจะควบคุมไม่ได้ แต่ยังควบคุมไปจนถึงแรงสะท้อนไม่ไหว อื้อ เจ็บชะมัด? พอฟื้นฟูแล้วก็เก็บต้นไม้ล้มกับเห็ดและศิลาเวทของเหล่าก็อบที่โดนลูกหลงไปด้วย ก่อนจะเข้าไปในถ้ำ

“ไม่ได้มาตั้งนาน กลับมาแล้ว แต่ขืนมีคนตอบกลับก็ยุ่งตายซักเลย? อื้อ ทำป้ายติดเอาไว้แล้วว่า ‘ไม่ต้อนรับราชาถ้ำ’ ดังนั้นคงไม่มีใครอยู่หรอกเนอะ?” (ดิ๊งดิ๊ง! ดิ๊งดิ๊ง♪)

“รู้สึกว่า.....คิดถึงจัง ค่ะ”

อื้อ คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะเองก็อารมณ์ดี ตอนนี้ทำความสะอาดด้วยการควบคุมของสกิล ‘ปัญญา’ แต่ก็ไม่มีอะไรทำสักเท่าไหร่ ถอนหญ้าน่ะแป๊บเดียวก็เสร็จแล้ว แค่ใช้ ‘สะบั้นมิติ’ แฉลบถูกสวนนิดหน่อย โต๊ะหินกับม้านั่งก็โดนฟันไปด้วย ฉะนั้นซ่อมแซมเอาไว้หน่อยดีกว่า อื้อ เดี๋ยวค่อยกินข้าวกันที่สวน แล้วก็จำสกิล ‘เล่นแร่แปรธาตุ’ ได้แล้วด้วย อัพเกรดเครื่องเรือนกับ

ห้องด้วยพลังแห่งงานเสริมที่บรรลุจากการควบคุมด้วย 'ปัญญา' หน่อยก็แล้วกัน

"ใช่แล้ว ตอนนั้นไม่มีทั้งเหล็กและสกิลเล่นแร่แปรธาตุ ดังนั้นฐานแบบไอเฟลของเก้าอี้จึงใช้เวทมนตร์ไม้ทำขึ้นมาจากไม้อย่างเดียว.....ทีนี้ก็น่าจะลงตัวแล้ว?

ทำโต๊ะกระจกตัวใหม่ด้วยเลย

"อื้อ ดีไซน์แบบนี้ถ้าคุณเปาโล ปิวา[17]มาเกิดใหม่ในต่างโลกดูท่าจะโกรธ แต่ถ้าพูดถึงโต๊ะกระจกมันก็ต้องแบบนี้แหละเนอะ?"

ผลิตเครื่องเรือนกับตู้แบบที่เห็นกันได้ทั่วไปเป็นจำนวนมาก ขยายห้องนั่งเล่นให้ใหญ่ขึ้น ปรับปรุงและออกแบบตัวถ้ำใหม่ด้วย และก็ทำห้องส่วนตัวขึ้นล้อมรอบห้องใหญ่ที่เคยทำให้พวกสาว ๆ ใช้งานก่อนหน้านี้.....การปรับปรุงถ้ำนี่ใช้เวลากี่วันนะ นึกย้อนกลับไปขณะที่รีฟอร์มกับรีโนเวชั่นไปด้วย ระหว่างปรับ-ปรุงมีเจอสายแร่คริสตัลเลยเก็บไว้ เผื่อจะทำหน้าต่างคริสตัลสำหรับให้แสงเข้าทีหลัง

"สามห้องนี้เป็นห้องของทั้งสามคน ดังนั้นใช้งานได้ตามใจชอบเลย มันเป็นห้องส่วนตัว เพราะงั้นตอนแบ่งก็ตกลงกันให้ดี ๆ ละ เอาเถอะ คงไม่ค่อยได้กลับมานัก แต่มีห้องของตัวเองเอาไว้มันก็ดีนะ เพราะเป็นบ้านของทุกคนไง?"

ดูเหมือนจะมีการประกาศครองแผ่นดิน จับสลากแบ่ง

[17] **Paolo Piva** – สถาปนิกและคนออกแบบชาวอิตาลี (ค.ศ.1950 – 2017) ได้ออกแบบโต๊ะกระจกอย่างโดดเด่นที่มีฐานตั้งเป็นทรงพีระมิดคว่ำ

ห้องกันเรียบร้อยแล้ว? อื้อ รู้สึกกดดันยิ่งกว่าตอนทำศึกดันเจี้ยนเสียอีก! จากนั้นจึงเอาเครื่องเรือนมาแต่งที่ห้องให้ตามรีเควสต์ ที่นี่คือมุมหนึ่งของสุดขอบโลก แต่ก็มีที่อยู่ของเราด้วย คิดว่าอย่างนั้นก็พอแล้ว ไม่ได้จะอยู่ที่นี่อย่างถาวรหรอก ห้องนี้อาจจะไม่ค่อยได้ใช้งานด้วยซ้ำไป.....แต่ว่า แค่ตัวเองมีที่ให้กลับมา มันก็น่าจะมีความหมายแล้ว

แล้วก็บาร์บีคิว! บาร์บีคิวในสวนด้านหน้าถ้ำที่สว่างไสววิวโล่งขึ้นตั้งเยอะ! ใช้พัดเร่งสะบัดจนดูคล้ายกับร้านขายไก่ย่างนั่นแหละบาร์บีคิว!! เอาเถอะ เรียกว่าคุชิยากิก็ได้มั้ง?

(ป่อมป่อม) (หงับหงับ) (ง่ำง่ำ) (((.....♪)))

เหล่าเดมอนไซธ์เองก็ตามมาสมทบแล้วกินข้าวด้วยกัน ไม่เคยพลาดเวลาอาหารเลย Lv โดนแซงไปแล้วด้วย!

“กินข้าวข้างนอก อร่อย รู้สึกดี”

ดูเหมือนคุณสาวนักเต้นก็ถูกใจ ต้องมาอาศัยอยู่ที่ปลายสุดของทวีป แถมยังมีเพื่อนบ้านเป็นเหล่ามอนสเตอร์อีก แต่ที่นี่ก็คือบ้านของเรา เพราะงั้นจึงเป็นบ้านของทุกคน

สวนกว้างมาก จึงไปเอาน้ำมาจากแม่น้ำมาทำเป็นสระว่ายน้ำ ด้านหน้าเป็นสระว่ายน้ำทรงกลมตื้น แบบนี้ถ้าใส่น้ำร้อนลงไปก็จะกลายเป็นจากุซซี่กลางแจ้ง แล้วก็ทำสระว่ายน้ำยาวห้าสิบเมตร ใช้ไม้ทำเป็นทุ่นลอยเตรียมเอาไว้แปดเลน แต่คนที่อยากแข่งว่ายน้ำในต่างโลก คงมีแค่น้องกิ๊วกิ๊วกับสาวซีเปลือยแค่สองคน?

อุตส่าห์ทำขึ้นมาทั้งที เลยใส่น้ำร้อนลงไปในจากุซซี่ที่เรียกว่าสระว่ายน้ำกลางแจ้งแล้วลงไปแช่กับทุกคน เหล่าเดมอน-ไซธ์ไปตัดไม้กันตามเคย แต่เป็นเคียวยักษ์ เพราะงั้นถ้าลงมาแช่น้ำมีหวังขึ้นสนิมแน่?

ใช่แล้ว สระแบบมีฟอง! จากุซซี่กลางแจ้ง!! ถึงจะเป็นอ่างอาบน้ำรวมแต่ก็เป็นสระที่ต้องสวมชุดว่ายน้ำ คุณสไลม์เองก็ถูกใจลอยตัวอยู่อย่างนั้นตลอด.....ว่าแต่หลับอยู่?

คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะสวมชุดว่ายน้ำสำหรับแข่งขันแบบไฮเลกสีดำ กำลังเล่นฟองอยู่กับคุณสาวนักเต้นในชุดว่ายน้ำสำหรับแข่งขันแบบไฮเลกสีฟ้า ใช่แล้ว อยู่ในฟอง เพราะงั้นถึงทำอะไรก็ไม่มีปัญหา ใช่แล้ว ถ้ามองไม่เห็นก็ถือว่าเซฟ! ชุดว่ายน้ำนี่ดูผิวเผินเป็นชุดว่ายน้ำธรรมดาแต่ฟิตกระชับกับส่วนโค้งส่วนเว้ากลางหลังดีไซน์แบบฟูลโอเพ่นแบ็คเปิดโล่งเป็นรูปกากบาท ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า ไม่มีทั้งแผ่นรองหน้าอกและซัพพอร์ตเตอร์ อื้อ ตึงกระชับเว้าขนาดนี้แหละ แข็งแรงสมบูรณ์ดูเป็นธรรมชาติ!

คุณรยางค์สัมผัสจำนวนนับไม่ถ้วนก็ดีใจใหญ่เมื่อเจอน้ำร้อน ๆ ที่มีฟองฟ่อด อื้อ คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นกำลังระริกระรี้ เล่นนัวเนียกันอยู่.....อาละวาดกรีดร้องทุรนทุรายเหมือนถูกบังคับให้สนุก? การอาบน้ำนี่มันดีจริง ๆ เนอะ .....อ๊ะ จมแล้ว?

“ไดฟ์ อินทูเดอะพูล!”

เราวิ่งเข้าหาสระใหญ่แล้วกระโดดจากแท่นอย่างงดงาม

ว่ายน้ำด้วยท่าฟรีสไตล์ขณะลูกตุ้มเหล็กของมอร์นิ่งสตาร์พุ่งลงมาในน้ำจากด้านหลัง เสาน้ำพุ่งกระฉูดเลย ดูเหมือนจะไม่พอใจรยางค์สัมผัสรุ่นใหม่.....ดีละ คราวหน้าลองทำแบบหมุนควงสว่านดูดีกว่า?

ทั้งสองคนมองว่าทำศึกในน้ำเสียเปรียบเลยสาดลูกตุ้มเหล็กใส่เป็นห่าฝนจากริมสระ ขนาดดำน้ำหนีก็ยังเกือบจะโดนบดขยี้! ใช่แล้ว เป็นเพราะอยู่ในสระว่ายน้ำเลยสวมผ้าคลุมไม่ได้ ดังนั้นจะอุ่นใจจนประมาทไม่ได้ ที่จริงคุณ 'หัตถ์มารอนันต์' ที่ผสมผสานกับ 'ผ้าคลุม' เราย้ายมาไว้ที่ 'แหวนวิญญาณอับจน' แล้วอะนะ? อื้อ ใส่ลงไปแล้ว? ใช่แล้ว ทีนี้ก็จะเป็นเพื่อนกับคุณรยางค์ตลอดไป!

ก็ตามนั้นแหละ ร่างอันเย้ายวนของสาวสวยสองคนกระตุกขณะลอยเป็นเศษขยะอยู่ในจากุซซี่อันแสนวิเศษ พอเร่งจิตต่อสู้จนดูราวกับไอแดดก็พยายามจะทำให้เรากลายเป็นศพให้ได้ ลงมือไลโจมตีด้วยมอร์นิ่งสตาร์จากระยะไกล! แต่ก็น่าจะเป็นไปบ้ได้ดอก!

หลังจากนั้นก็โดนโกรธอีก พอทำหมวกพักร้อนแบบปีกกว้างให้เพื่อเอาใจทั้งสองคน สุดท้ายก็กลับมาอารมณ์ดีตามเดิม อื้อ คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะแพ้ทางหมวก ส่วนคุณสาวนักเต้นคงจะยังรู้สึกแปลกอยู่ ก็เลยเหมือนจะสนใจทุกอย่างทั้งขนม, เสื้อผ้า, เครื่องประดับ?

แล้วก็มาถึงตอนเย็น ไหน ๆ แล้วก็ทำเก้าอี้ชายหาดกับ

โต๊ะด้วย พอเสิร์ฟน้ำผลไม้ที่รูปร่างหน้าตาดูออกทรอปิคัลก็อารมณ์ดีกัน อนึ่ง หวานจัดเลยแฮะ ใช้น้ำผลไม้ที่เก็บไว้อยู่ตลอดเป็นเบส แต่พอใส่ทิ้งไว้อย่างนั้นก็เลยลืม ทั้งหวานและเข้มข้นจนเรียกว่าหวานแสบไส้เลย พวกเด็กกำพร้ากับพวกสาว ๆ ดื่มกันอย่างชอบใจ แต่ผู้ชายคงไม่ไหว อื้อ หวานติดปากไปตั้งสามวันแน่ะ!

แต่สาวสวยที่หาได้ยากทั้งสองคน สวมชุดว่ายน้ำสะท้านทรวงแล้วนอนเอกเขนกอยู่บนเก้าอี้ชายหาด ทำท่าเซ็กซี่เย้ายวนเปล่งประกายเจิดจ้าแบบนั้น ดวงตาราจินก็คงต้องบันทึกภาพกันเหนื่อยหน่อย อื้อ เอาขนมมาให้ด้วยดีกว่า

พูดคุยจิ๊จ๊ะกันจนถึงตอนเย็น หยอกล้อพลางแลกเปลี่ยนข้อมูลกันอย่างสนิทสนม กระชับความสัมพันธ์ให้ลึกซึ้งโดยไม่ต้องลงน้ำก็ยังเปียกชุ่มได้ แน่นอนว่ามันเป็นวันหยุดอันแสนวิเศษในสวรรค์แห่งสายสัมพันธ์อันหวานเยิ้มดุจน้ำผึ้ง ไม่ต้องบอกก็คงรู้ว่าเราเพลียแค่ไหน

ขากลับเดินอ้อมป่ากำจัดมอนสเตอร์จนเหี้ยนพลางมุ่งหน้าไปที่เมือง มันเป็นวันหยุดที่ได้อยู่ชิล ๆ แต่ก็งานยุ่งเหมือนกัน สนุกกันทั้งสามคน ดูเหมือนจะถูกใจห้องด้วย เอาไว้มาอีกดีกว่าว่าแต่มันเป็นบ้านนะ?

เอาละ กลางคืนก็ต้องพยายาม อื้อ อันนั้นมันก็อีกเรื่อง!

เอามือจับลูกบิดที่หนาใหญ่แล้วค่อยๆ หมุนเปิดประตูน่าจะดีกว่านะ?

วันที่ 83 ตอนเย็น โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

เดินอ้อมป่าปีศาจพลางกวาดล้างมอนสเตอร์เพื่อสมทบกับพวกเดมอนไซธ์ จากนั้นจึงเปลี่ยนจากล่ามอนสเตอร์มาเป็นตัดไม้ในป่า เก็บเห็ดกับศิลาเวทและไม้ ภารกิจตัดไม้ที่ถูกขอร้องมาทำเสร็จสิ้นแล้ว ทีนี้ก็ได้เงินค่าขนม เอาไปซื้อของให้เหล่าเดมอนไซธ์ด้วยดีกว่า

พอถึงเมืองก็ไปรายงานที่จวนเจ้าเมืองเพื่อรับเงินค่าขนม หลังถึงโรงเตี๊ยม คู่หูคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นก็ไปร่วมสมาคมสตรี ก็เลยกลับไปที่ห้องพร้อมกับคุณสไลม์ ส่วนเหล่าเดมอนไซธ์พักผ่อนอยู่ใน 'แหวนแห่งเทพปีศาจ' คงจะอยู่สบายกันล่ะมั้ง

(ดุ่ยดุ่ย~♪)

คุณสไลม์ถูกใจชิงช้าในสวนจนแกว่งเล่นอยู่ตลอด แถมยังหลับคาด้วยซ้ำ พอทำเปลแขวนในห้องที่โรงเตี๊ยมก็ดีอกดีใจใหญ่

(ดิ๊งดิ๊ง♪ ดิ๊งดิ๊ง♪)

ด.....ดูท่าทางสนุก! ทำส่วนของเราด้วยดีไหมนะ?

"ฮารุกะคุง ตอนนี้คุยได้ไหม?" "ประตูเปิดอยู่ ไม่สิ ปิดอยู่แต่ไม่ได้ล็อค ประตูจะเปิดโดยขึ้นอยู่กับวิธีการหมุนลูกบิด

ก่อนอื่นก็ค่อย ๆ เอามือจับลูกบิดที่หนาและใหญ่ แล้วก็หมุนลูกบิดเพื่อเปิดประตู นั่นคือกลไกในการเปิดปิดของประตู” “ยาวจัง! รู้อยู่แล้วย่ะ!! ที่โลกเดิมก็มีประตูให้เปิด! ทำไมต้องสอนวิธีเปิดประตูอย่างกับฉันเป็นเด็กน่าสงสารที่กำลังเดือดร้อนเพราะเปิดประตูไม่เป็นด้วย! แล้วก็ส่วนหนา ๆ ใหญ่ ๆ น่ะฉันไม่ต้องการซะหน่อย!!”

คนที่เข้ามาคือคุณหัวหน้าห้องที่ไม่ได้โวยวายมานาน ดูเหมือนจะทำหน้าที่เป็นหัวหน้าห้องจิกตาด้วย อื้อ น่าเสียดาย ดูเหมือนจะยังไม่ได้เป็นหัวหน้าห้องฉุกเฉิน แต่ไม่รู้ทำไมถึงจิกตาแล้วควักแส้ออกมา กำลังจะเข้าสู่โหมดท่านหัวหน้าห้องแล้ว ขอขมาเอาไว้หน่อยละกัน

“อีกเดี๋ยวจะลงไปทำอาหาร? หิวจนทนรอไม่ไหวรึไง? หรืออยากกินเห็ดของเรา ราวนั้น? ว่าแต่เห็ดย่างใส่โชยุกับเห็ดรมควันก็มีนะ เอาแบบไหนดี? หรือทั้งสองอย่าง? ร.....หรือว่าหิวขนาดดูดเห็ดสองดอกพร้อมกันได้ด้วยปากนั่น! อื้อ ถ้าบอกกันก่อนก็จะเตรียมเห็ดอันที่สองอันที่สามให้”

“ไม่ใช่ย่ะ! แล้วก็เอาเห็ดเก็บไปด้วยเลย! ทำไมฉันมาหาแล้วต้องเห็นว่าเป็นเด็กหิวโหย เป็นห่วงว่ากำลังหิวด้วย? แล้วก็เลิกพูดว่า ‘กินเห็ดของฉัน’ ได้แล้ว! ห้ามเอามาพูดอีกนะ!!”

ดูเหมือนจะถูกห้าม แบบนี้คนกินขนมปังถั่วแดงก็คงลำบากแย่เลย ถึงไม่หิวแต่ดูท่าจะกินขนมมันจูได้ ว่าแต่กำลังกินอยู่เลยนี่.....เดี๋ยวอ้วนนะ?

"ไม่อ้วนย่ะ! มีธุระก็เลยมาต่างหาก!" "อ้าว เมื่อกี้เราพูดพึมพำไม่ใช่เหรอ? หัวหน้าห้องไม่ได้อ้วนหรอก แค่คิดว่าขนมมันจูแท่งมันทั้งหนาและยาวจนกินลำบาก ไม่ได้บอกว่าคุณหัวหน้าห้องต้นขาใหญ่หนาล่ำบึ้ก แต่ว่าพักนี้.....เปล่าฮะ ไม่มีอะไรฮะ ครับ พูดผิดไปน่ะ! จะจะจะจริงสิ เราแค่คิดว่าจะผลิตแบคทีเรียในยุคนี้[18] ออกมายังไงดีเท่านั้นเอง? ไม่ได้มองต้นขาแล้วก็ไม่เคยสงสัยด้วยว่ามันอ้วนขึ้นหรือเปล่า ก็แค่อยากจะเอ่ยทักคุณต้นขาอันแสนประเสริฐเท่านั้น เราไม่ผิดนะ? อื้อ แล้วที่ปลายโซ่เคียวมันทิ่มอยู่นี่ คิดว่าเคยบอกไปแล้วนะว่าเราชอบเสียบก็จริง แต่ไม่ชอบโดนเสียบเอง แล้วก็ไม่ได้เรียกร้องให้เปลี่ยนรสนิยมด้วย อิงตามผลสำรวจล่าสุดที่เกาะโยรอน ไม่ได้จะโยงเรื่องเกาะซาฮาลิน (คาระฟุโตะ[19]) หรือว่าต้นขาใหญ่อะไรยังไง.....อ้ากกก!"

กำลังโดนเทศนา ช่วยรอกันสักพัก?

"แหม ถ้าเป็นไอ้นั่นละก็ บอกมาแต่แรกก็สิ้นเรื่อง ทั้งที่ปากคาบขนมมันจูหนา ๆ แล้วยังจะเอาต้นขามานำเสนอกับเราอีก ทำเอาเข้าใจผิดหมดเลยว่าผ่านการเลี้ยงดูยังไงมา? ก็มันใหญ่.....ไม่สิ ไม่ใช่ ราวนั้น? นะครับ"

"ถึงบอกให้ฟังธุระก่อนไงเล่า! แล้วก็ไม่ได้เอาต้นขามานำเสนอกับใครด้วย!!"

---

[18] ประโยคนี้ในต้นฉบับญี่ปุ่น เล่นมุกระหว่าง **Saikin** (ช่วงนี้, สมัยนี้) กับ **Saikin** (แบคทีเรีย)

[19] ประโยคที่พูดถึงเกาะนี้เป็นมุกที่ใช้เกาะซาฮาลินซึ่งมีอีกชื่อว่า คาระฟุโตะ (樺太) ล้อกับขาใหญ่ (太腿 – ฟุโตะโมะโมะ) ส่วนเกาะโยรอนก็คือมุกที่ตั้งใจตบให้เฉเข้าเรื่องเกาะ

ไม่สิ แต่ว่ากางเกงขาสั้นกับถุงเท้ายาวถึงเข่าเป็นขอบเขตที่ห้ามล่วงล้ำที่เห็นได้อย่างชัดเจน รู้สึกว่ามันเนียนอย่างกับสามารถละเมิดอธิปไตยได้จนกระตุ้นเด็กหนุ่มมัธยมปลายเกินไปหน่อย ธุระที่ว่าคือ รายงานของใช้ประจำวันสำหรับผู้หญิงแล้วก็ขอให้ปรับปรุง มีพวกผู้ชายอยู่ด้วยมันพูดลำบากก็เลยมาหาเราถึงห้อง.....แต่เราเป็นผู้ชายนะ ใช่แล้ว ให้ผู้ชายทำของแบบนั้นเด็กหนุ่มมัธยมปลายต้องมานั่งทุ่มเทเย็บผ้าอนามัยแบบผ้าไปทีละเข็ม ๆ เซียวนะ? อื้อ มันเป็นภาพการทำงานที่ออกจะเว่อร์วังไปหน่อย?

“แบบที่ขึ้นรูปกับแบบธรรมดาน่ะไม่มีปัญหา แต่ถ้าเคลื่อนไหวแรงก็ยังน่ากังวลอยู่ แบบที่ดูดติดมันอุ่นใจใช้ได้ดีที่สุดแต่ก็รู้สึกผิดแผกซอบกล.....อ๊ะ บ.....แบบนั้นมันไม่ได้น่ะ! มันไม่ดีในฐานะสาวบริสุทธิ์!!”

ดูเหมือนประเภทกระชับที่เสริมด้วยเอฟเฟกต์ ‘ดูดติด’ มันจะเว้าเข้าไปจนเสียดสี ท่าทางจะอันตราย.....แต่พอคิดจะพูดอธิบายรายละเอียดก็โดนจิกตาใส่ซะงั้น! อื้อ จะว่ามันเป็นรีพอร์ทจากการใช้งานของคุณหัวหน้าห้องก็ใช่ เสียดสีแบบนั้นมันไม่ดีมั้ง!!

“จะลองทำขึ้นมาอีกหลายแบบ แต่ครั้งนี้ลองออกแบบรุ่นไฮบริดมาสามแบบ บางทีที่โลกก่อนคงไม่มีการวิจัยสินค้าใช้ในชีวิตประจำวันของผู้หญิงโดยคำนึงถึงสกิลต่อสู้ภายใต้ความเร็วสูง ดังนั้นก็เลยจำเป็นต้องคิดแล้วออกแบบใหม่.....เด็กหนุ่ม

มัธยมปลายต้องมาออกแบบผ้าอนามัยแบบนี้ มันน่าข้องใจนะว่าจะอธิบายแนวคิดเรื่องนั้นออกมายังไง? เอาเถอะ จะใช้รุ่นธรรมดามาเป็นต้นแบบแล้วก็ปรับด้านนอกให้ขึ้นรูปเพื่อให้มันรั้งอยู่ เลี่ยงพื้นที่ตรงส่วนกลางแล้วไปเน้นจัดการที่ด้านข้าง เสริมเอฟเฟกต์ 'ดูดติด' ไม่ให้รั่วซึม จำเป็นต้องออกแบบให้สมเหตุสมผลแบบนั้นที่สุด"

สุดท้ายก็ต้องลองผิดลองถูก ต้องตรวจสอบความรู้สึกตอนใช้งานแล้วเอามาปรับปรุงเท่านั้น.....ก็เราลองเองไม่ได้ไง?

"ถ้าออกแบบ.....โดยเลี่ยงพื้นที่ตรงกลางตามที่อยากได้ เสริมเอฟเฟกต์ 'ดูดติด' เข้าไปด้วยแล้ว คิดว่าไม่น่าจะมีปัญหา แต่ว่าสาวชมรมยิมนาสติกที่ไม่ได้ลองใช้ ยังมีขอบเขตความเป็นไปได้สูงว่าจำเป็นต้องออกแบบอย่างอื่นอีก"

ต้องมาแชร์ข้อมูลให้ฟังอย่างละเอียด โดนล้วงลึกถึงจุดที่เป็นปัญหาจากข้อมูลอันละเอียดอ่อน ต้องสำรวจอย่างถี่ถ้วน แต่ละบุคคลก็มีความแตกต่างกัน นั่นแหละปัญหาหลัก แต่ดูเหมือนเด็กหนุ่มมัธยมปลายต้องเข้าไปแตะต้องปัญหาหลักพวกนั้น มีแต่มองหาค่าเฉลี่ยกับแพทเทิร์นแล้วก็รับมือให้ถูกต้องเท่านั้น

"จะเอาผลงานทดสอบชิ้นใหม่ไปให้ตอนพรุ่งนี้เช้า ช่วยเทียบกับรุ่นเก่าแล้วเอามารายงานด้วย.....ร.....เราไม่ได้อยากรู้หรอกนะ! อันนี้ก็แค่ลองทำตัวซึนเดเระเท่านั้นน่ะนะ? อื้อ เราจำต้องอ่านอะนะ.....ไอ้รายงานทดสอบนั่นน่ะ? มันน่าเศร้าชอบ

กล รู้สึกว่าคงต้องโบกมือลาระดับความพึงใจของเราที่น่าจะหายไปที่ไหนสักแห่งแล้วละ!" "อ.....อืม ขอฝากด้วยนะ"

ระหว่างไกวเปลแขวนกับคุณสไลม์ก็ใช้ 'ปัญญา'แก้จุดที่เป็นปัญหาแล้วก็ออกแบบใหม่ ยกปัญหาที่คาดว่าน่าจะเกิดขึ้นอย่างละเอียด มาเทียบกับแนวทางการทดสอบที่คำนวณแบบลองผิดลองถูก มันมีข้อมูลน้อยเกินกว่าจะออกแบบตัวไฮบริดขึ้นมาได้ เลยต้องดูแบบสำรวจของที่ทดลองทำและปรับปรุงเท่านั้น อื้อ ถ้าคิดให้ลึกซึ้ง ระดับความพึงใจของเราคงจะหายเกลี้ยงเพราะงั้นกินมื้อดึกดีกว่า

"อื้อ เด็กหนุ่มมัธยมปลายเก็บตัวอยู่ในห้อง ใช้ความคิดซ้ำ ๆ เกี่ยวกับการทดลองทำผ้าอนามัยนี่ รู้สึกว่าถึงจะดูสร้างสรรค์แต่ก็ไม่เข้าท่าเลยสักนิด ก็แบบสำรวจบอกว่ามันเว้าเข้าไปจนเสียดสีก็เลยอันตราย!" (ดิ๊งดิ๊ง!)

จากนั้นมื้อค่ำก็รีบย่างปลาอย่างเร็ว

"ปลา ปลา คาบปลา.....ปลา? ก็แค่ห่วงโซ่อาหารธรรมดา!" (ดุ๋ยดุ๋ย!) """"ร้องเพลงแบบไหนกัน ทำไมมีเครื่องหมายตกใจด้วย!""""

ย่างปลา ไม่รู้ทำไมของปิ้งย่างอย่างปลาย่างกับบาร์บีคิวถึงย่างด้วยมือแล้วอร่อยกว่า บางทีใช้เวทมนตร์ย่างอาจจะเร็วกว่า แต่มันน่ากังวลกว่าพิลึก

"อ๊ะ ถ้าหุ้มด้วยโครงสร้างแบบก้างปลา.....เดี๋ยวนะ ย่างปลาไปด้วยออกแบบผ้าอนามัยไปด้วยนี่ไม่ดีมั้ง.....แต่ก็เป็นวิธี

ที่ดีนะ..... เฮ้ย มีสมาธิกับปลาหน่อยสิ!"

วันนี้ค่อย ๆ ทำ.....ไม่ได้หรอก แต่ก็ได้วันหยุดมาเลย รีเฟรชเต็มที่ เพราะงั้นต้องตอบแทนบุญคุณด้วยการทำอุปกรณ์สวมใส่ของทุกคนให้เสร็จภายในคืนนี้ ลำพังอุปกรณ์ในตอนนี้ถ้าไปด้วยกันทุกคนก็น่าจะถึงชั้นระดับกลางแบบไม่มีปัญหา ถึงเป็นชั้นลึกก็ยังรับมือได้เหลือแหล่

แต่ต่อจากนี้ไม่มีอะไรมารับรองว่าทุกคนจะได้อยู่ด้วยกัน อันที่จริงพวกง่าวน่ะ ได้รับคำขอร้องจากหน่วยที่ 1 ให้เป็นครูฝึกสอน พวกง่าวเองก็ถูกใจพวกสาว ๆ กล้ามล่ำในหน่วยที่ 1 เหมือนกัน มันน่าโมโหตรงที่โลกก่อนมีแฟนคลับ เป็นนักกีฬาดังห้าคนที่มีแฟน ๆ ส่งจดหมายหา ได้รับคำชักชวนให้เข้าวงการบันเทิงด้วย ทั้งที่เป็นอย่างนั้นกลับไม่มีกลิ่นอายสาว ๆ เลยสักนิด ดูเหมือนจะเป็นขวัญใจของพวกสาววาย แต่ไม่เคยได้ยินข่าวลือว่าไปยุ่งกับพวกผู้หญิง.....อื้อ น่าจะชอบกล้ามล่ำ ๆ กันสินะ?

ที่โลกก่อนคงไม่ค่อยมีพี่สาวสายบู๊กล้ามล่ำแบบนั้นอยู่ ถึงจะมีนักกีฬาแต่ก็ไม่มีสาวที่ใช้ชีวิตอยู่เพื่อทำศึกฟาดฟันเข่น-ฆ่ากัน รสนิยมของพวกง่าวคือพลังต่อสู้กับความถึกนี่เอง นอกจากนี้จะกล้ามล่ำตัวสูงแล้วพวกพี่สาวในหน่วยที่ 1 ยังเป็นสาวสวยด้วย

สไตล์การต่อสู้เข้ากันได้อย่างลงตัว เป็นสไตล์การต่อสู้ด้วยเซนส์ซึ่งอาศัยพลังกับความเร็ว หน่วยที่ 1 จะเน้นการต่อสู้

แบบเป็นกลุ่มแต่ก็ใส่ใจทักษะต่อสู้ส่วนบุคคล เลยพยายามประ-มือกันโดยให้ความสำคัญกับค่าสเตตัสในการเอาชนะ แต่สิ่งที่ขาดหายไปกลับเป็นเซนส์ในการต่อสู้และความรู้สึก ดังนั้นเลยพยายามเรียนรู้การเคลื่อนไหวกับเซนส์ของสัตว์ป่าจากพวกง่าว สรุปก็คือ เรียนวิธีการต่อสู้กับมอนสเตอร์ซึ่งไม่ใช่การทำสงครามกับมนุษย์

วินิจฉัยได้ถูกต้องแล้ว สิ่งที่เรียนรู้จากพวกง่าวได้มีแค่เซนส์เท่านั้น แต่ว่านั่นมันก็แค่ความรู้สึกและไอเดียที่เพาะบ่มไม่ได้จากการต่อสู้เป็นกลุ่ม ตลอดจนวิธีการใช้ค่าสเตตัสเพื่อเอาชนะอย่างแท้จริง

หน่วยองครักษ์ของสาวองค์หญิงผลัดกันมาที่ชายแดนแล้วท้าทายกับการพิชิตดันเจี้ยนภายใต้การบัญชาของคุณพ่อเมริ พอช่วยเหลือชายแดน Lv ของทางกองทัพก็จะสูงขึ้นด้วย หลังจากนี้กองทัพรองของอาณาจักรจะมาประจำอยู่ที่ชายแดน ดังนั้นจึงส่งผู้ชี้แนะไปให้ทางอาณาจักรได้ ซึ่งจะเชื่อมโยงถึงการเสริมกำลังให้หน่วยที่ 1 กับ 2 หน่วยที่ 1 เป็นของพวกสาวองค์หญิงเลยคุ้นเคยกับชายแดนเป็นอย่างดี หากมองในแง่นั้นก็ถือว่าการเชื่อมสัมพันธ์กับหน่วยที่ 1 เป็นสิ่งที่ดี

แล้วก็พวกโอตะ เจ้าพวกนั้นเดิมทีก็คิดจะออกเดินทางตั้งแต่แรก มีเตรียมเรือเอาไว้ก่อนแล้ว เคยอยู่ด้วยกันก็จริง แต่ตอนนี้ดูเหมือนจะคาใจกับประเทศมนุษย์สัตว์.....หรือต้องบอกว่าคุณหูกระต่ายมากกว่า! ดูเหมือนว่าหูแมวหรือหูหมาก็มี! เผ่า

ทานุกิก็มี แต่ทางนี้น่ะมีแค่ตัวเดียวก็พอแล้ว? อื้อ เอาลูกทานุกิไปเทรดได้ไหมนะ?

เพราะงั้นพอพวกผู้ชายไม่อยู่ พวกสาว ๆ ก็ต้องมีอุปกรณ์สวมใส่จนต่อสู้ได้อย่างปลอดภัย รวมถึงอุปกรณ์ของพวกโอตะกับพวกว่าวที่อาจต้องไปต่อสู้ในที่ไกล ๆ ด้วย.....อื้อ ทำเกราะที่ระเบิดได้ให้ดีไหมนะ?

"ไม่รู้ว่าจะได้อยู่กับทุกคนไปถึงเมื่อไหร่.....เพราะงั้นทำเอาไว้ก่อนดีกว่า ตอนที่ยังมอบให้ได้ก็ทำไป ถ้าเกิดไม่อยู่ขึ้นมาละก็.....เราจะขูดรีดยังไง!" (ดุ่ยดุ่ย!)

นอกจากนี้ยังอยากให้พวกโอตะทำการค้าทางเรือด้วย ที่มาของโชยุคือประเทศมนุษย์สัตว์ ถ้างั้นอาจจะมีมิโสะ, คอมบุ หรือคัตสึโอะตากแห้งก็ได้ มันมีแม่น้ำเชื่อมโยงจากชายแดนไปยังราชอาณาจักรและประเทศมนุษย์สัตว์อยู่.....อื้อ ถัดไปก็จะเจอรัฐพาณิชย์ ถ้าเป็นโจรสลัดไปด้วยในตัวก็คงกำไรงาม อื้อ สุกแล้วมั้ง?

"""""กินเลยนะคร้าบ/ค้า♪"""""

ทุกวันนี้ใช้ชีวิตเหมือนเป็นเรื่องปกติ แต่คงไม่เป็นแบบนี้ตลอดไป พวกเด็กกำพร้าเอง อีกไม่นานก็ต้องย้ายไปอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า จริง ๆ อยู่ใกล้กันนิดเดียว ทำงานอยู่ในเมืองด้วย ดังนั้นจะเจอกันเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ก็จะไม่ได้อยู่ด้วยกันตลอดเวลา แม้แต่ตอนนี้พวกเราก็แทบจะลงดันเจี้ยนตลอดเลยได้อยู่ด้วยกันแค่ตอนเช้ากับกลางคืน

ดังนั้นทำให้ชายแดนอุดมสมบูรณ์เข้าไว้ดีกว่า จะได้เจอกันได้ทุกเมื่อ กลับมาได้ทุกเมื่อ ใช่แล้ว จะได้ขูดรีดกันได้เยอะ ๆ ทุกเมื่อ!

เปิดแล้วมีความหมาย เพราะงั้นชิปที่รูดไม่ลงมันก็แค่ชิปธรรมดา

วันที่ 83 ตอนเย็น โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

ได้รับรายงานเกราะเบากับหมวกเกราะรุ่นใหม่ที่ให้ทุกคนลองสวมเสร็จแล้ว จุดที่เป็นปัญหาในการสวมใส่ดูเหมือนจะไม่มี.....อื้อ รายงานเรื่องผ้าอนามัยเอาไว้ทีหลังก็ได้! ปรับปรุงและเสริมเอฟเฟกต์ให้สูงขึ้น ถ้าทำให้เป็นมิธริลก็น่าจะกลายเป็นอุปกรณ์ระดับดันเจี้ยนชั้นกลาง ๆ ได้ อาวุธชุดป้องกันสำหรับสามสิบคน ถ้าไม่สร้างเองรอแต่ของดรอปก็จะได้ไม่ทั่วถึง เมื่อเช้าเอาดาบมาขูดรีดไปแล้ว หอกกับค้อนก็จะทำเหมือนกัน ผิดคาดตรงที่ทุกคนได้โล่ค่อนข้างดีอย่างทั่วถึงแล้วเลยเอาไว้ทีหลัง ส่วนธนูเอาไว้ทีหลังก็ได้เช่นกัน

ใช้สมาธิ.....คำนวณด้วย 'ปัญญา' ควบคุม 'หัตถ์มาร' อย่างรวดเร็วและแม่นยำ เทคนิคนี่พอระดับสูงขึ้น เลเวลในการทำงานเสริมก็ดีตามไปด้วย แต่เทคนิคการเล่นแร่แปรธาตุยังตามไม่ทันทั้งที่ทำอุปกรณ์สวมใส่ในระดับสูงได้แล้วแท้ ๆ .....ไม่รู้ทำไมเกราะสวมทั้งตัวถึงตามเลเวลของเดรสสำหรับงานเลี้ยง

เต้นรำนั่นไม่ทัน

"แค่ทำให้เหล็กกลายเป็นมิธริล ใช้ผงศิลาเวทเคลือบ แล้วก็ถักทอด้วยใยเหล็กที่ทำให้เป็นมิธริลจนออกมาเป็นเนื้อผ้าที่มีวงเวทเท่านั้นเอง ยังก้ามข้ามไม่ได้สินะ?"

คงเป็นเพราะพื้นที่ผิวต่างกัน เอฟเฟกต์ที่เสริมได้เลยด้อยลง อุปกรณ์ที่เป็นผ้าดูท่าจะสร้างได้ในระดับสูง แต่พอต้องเจอการรับความเสียหายที่เกินกว่าความสามารถด้วยการโจมตี Lv สูง ๆ .....การมีแค่ผ้าใยเหล็กบาง ๆ มันเสี่ยงเกินไป

"ถึงบุผ้าเอาไว้ด้านหลังแผ่นเหล็กก็ไม่มีเอฟเฟกต์ เกิดการแทรกแซงอย่างงั้นสินะ? ไม่หรอก ไม่ได้ขัดกันซะหน่อย แล้วถ้าเอาออกก็ไม่มีปัญหา? อ๊ะ จับแยกกันตั้งแต่ตอนแรกแล้วทำชุดอินเนอร์งั้นเหรอ? ไม่หรอก ถึงยังไงก็เอาชนะพื้นที่เนื้อผ้าของเดรสนั่นไม่ได้ งั้นเน้นไปที่ผ้าคลุมก่อนดีกว่า?"

ยังไม่ได้แตะต้องของดรอปจากราชาดันเจี้ยนที่ชั้นล่างสุดกับไอเท็มในห้องลับเลย ไอ้นั่นน่าเอาไว้ทีหลังก็ได้ อื้อ สิ่งที่อยู่ในห้องลับคือ 'โล่กันไหล่แห่งอีจิส เพิ่ม ViT กับ PoW 50% ป้องกันอัตโนมัติ ป้องกันเวทมนตร์และกายภาพ (ระดับสูงมาก) สะท้อน ดูดซับ ผ่าด้วยโล่ ตีด้วยโล่ +DEF' เอาเถอะ มันคือแผ่นรองไหล่รูปร่างเหมือนโล่ที่ยาวจนถึงศอกเป็นรูปตัว L ใช้ป้องกันกระดูกไหปลาร้าได้ ไม่มีหนามติดอยู่ ตอนสวมใส่เลยไม่จำเป็นต้องทำทรงโมฮอว์กแบบแก๊งแดนเถื่อนก็ได้

เราสวมใส่อุปกรณ์ประเภทเกราะไม่ได้เลยแทบไม่เคย

มองดู แต่นักผจญภัยมือใหม่ที่สวมอุปกรณ์ผ้าและหนัง นาน ๆ ทีก็มีคนสวมเกราะไหล่, เกราะศอก แล้วก็เกราะอกกับเกราะแข้ง เกราะเอวก็มี ถึง Lv จะต่ำ แต่ก็เป็นอุปกรณ์ที่สวมได้ ดังนั้นเราเองก็เคยคิดจะซื้ออยู่เหมือนกัน แต่มันเกะกะ แถมเอฟเฟกต์ก็แทบไม่มี

แต่ว่า ไอ้นี่มันโดนอย่างจัง เพียงแต่แค่ลองทดสอบเฉย ๆ ก็รู้แล้วว่าใช้งานไม่ได้ ตามปกติแล้วมันจะเป็นอุปกรณ์ดีที่ไม่มีปัญหาอะไรเลย แต่ตอน 'ป้องกันอัตโนมัติ' นี่อันตรายเพราะใช้ MP เยอะ ทั้งที่บอกว่าอัตโนมัติ แต่กลับมาบอกในใจว่าให้ทำโน่นสิทำนี่สิ เราทำตามที่สั่งแล้ว แต่ระบบใช้งาน 'ป้องกันอัตโนมัติ' ระหว่างต่อสู้ตอนที่ตกอยู่ในสถานการณ์ป้องกันตัวไม่ทัน จำเป็นต้องใช้สติกับการควบคุม ดังนั้นถ้าไม่มี 'ปัญญา' ละก็ ถึงเป็นตัวเราที่มี 'ความคิดคู่ขนาน' ก็คงใช้งานไม่ได้ มันเป็นอุปกรณ์สวมใส่ที่ยุ่งยากสุด ๆ

"ถ้าควบคุมได้และมี MP เหลือเฟือ มันจะเป็นอุปกรณ์สวมใส่ที่วิเศษมาก แต่ถ้าใส่ไอ้นี่ละก็ เดี๋ยว 'สวมเวท' จะสวมใส่เอฟเฟกต์เข้าไปอีก.....เพราะงั้นคงต้องผนึกไว้? ว่าแต่ แบนเกราะเป็นอันดับแรกเลยเรอะ!"

ของดรอปจากราชาดันเจี้ยน 'อัญมณีแห่งชีวิต : [ฝึกฝนร่างกายด้วยวิชากามศิลป์ในห้องหอ และวิชาเล่นแร่แปรธาตุ, ยอดนักเล่นแร่แปรธาตุ, จอมปราชญ์]' คำว่าฝึกฝนร่างกายมันน่าสงสัยอยู่ แต่วิชากามศิลป์ในห้องหอนี่ได้คะแนนเต็ม! นี่มันคำ

เชิญชวนให้เลิกเป็นคนชัด ๆ เป็นกับดักสำหรับเผ่ามนุษย์อย่างเรา! อาจจะเสริมค่าสเตตัสได้ แต่คงไม่แคล้วกลายเป็นมนุษย์ดัดแปลงหรือกลายเป็นเซียน ไอเท็มอันตรายเลยละ เรามีเล่นแร่แปรธาตุก็จริง แต่ไม่มีจอมปราชญ์ ดังนั้นยังไงก็ใช้งานไม่ได้ ขืนใช้ละก็ มีหวังเผ่าพันธุ์ที่ระบุไว้ว่าเป็นมนุษย์ต้องแย่แน่ ๆ! ผนึกเอาไว้ดีที่สุด!!

“พูดถึงจอมปราชญ์ก็ต้องคุณรองหัวหน้า B.....แต่คุณรองหัวหน้า B ไม่มีเล่นแร่แปรธาตุ ขืนโดนใช้วิชากามศิลป์ในห้องหอด้วยร่างดัดแปลงดิ๊งดั๊งอันตรายแบบนั้น.....ต่างโลกคงวิกฤติแน่!

อาจกล่าวได้ว่าเป็นวิกฤติสำหรับผู้ชายทุกคนในต่างโลก อื้อ ลำพังตอนนี้ก็วิกฤติจะแย่อยู่แล้ว!

“อ๊ะ จะว่าไป..... ลืมจำ ‘เวทมนตร์ศักดิ์สิทธิ์’!”

จอมปราชญ์เป็นอาชีพขั้นสูงที่ผสมผสานระหว่างมหาจอมเวทกับนักบุญ และถ้าใช้ ‘ฉวยจับ’ ก็จะจำเวทมนตร์ได้มากมาย ใช่แล้ว ถ้าจำ ‘เวทมนตร์เยียวยา’ ได้ก็จะสวมใส่ด้วย ‘สวมเวท’ ได้ ใช้ป้องกันการทำร้ายตัวเองได้ด้วย แต่เรามี ‘เกิดใหม่’ กับเห็ดอยู่ ก็เลยไม่ได้จำเวทมนตร์สายฟื้นฟูมาไว้เลย

เรียนรู้ไว้ดีกว่า นั่นอาจเป็นวิธีการที่มีประโยชน์ที่สุดในการควบคุมการทำร้ายตัวเอง ถ้าจำได้ก็จะทำอุปกรณ์สาย ‘ฟื้นฟู’ ได้ด้วย ดังนั้นของดรอปน่ะเอาไว้ทีหลัง ตอนนี้ยังป้องกันการทำลายตัวเองไม่ได้ แต่ก็ยังไม่ถึงกับตาย ถ้าทำศึกยืดเยื้อก็คง

ตายนั่นแหละ แต่ใช้สกิล 'เกิดใหม่' นาน ๆ มันก็ตามทันอยู่ แผลที่โดนดาบของความมืดฟันมันหายช้า แต่ร่างกายก็ยังฟื้นตัวอยู่ มีเพิ่มค่า ViT กับ InT ด้วยอุปกรณ์สวมใส่แล้วก็เลยฝืนทนการทำศึกกับราชาดันเจี้ยนได้.....ถ้างั้นอุปกรณ์สวมใส่ที่โหดกว่านี้คงต้องเอาไว้ทีหลัง ฝึกเวทมนตร์เยียวยาให้บรรลุก่อนดีกว่า

"อื้อ คิดไว้ก่อนว่าจะพัง ทำให้แก้ปัญหาได้สนุกกว่า..... แต่ก็ง่ายนิดเดียวเอง?"

ไม่ได้ต่างกับตอนที่อาศัยอยู่ในป่าปีศาจเลย ตอนนั้นก็เล่นเอาฉิวเฉียดอยู่เหมือนกัน ถึงจะโกงจะพังยังไงก็ต่อสู้มาตลอด สุดท้ายก็ยังเป็นเหมือนเดิม หวนนึกถึงตอนอยู่ในป่าที่เราน่าจะตายไปแล้ว พอมีสิ่งที่อยากปกป้องขึ้นมาก็เรื่องมากตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ ตอนนั้น.....ไม่ได้คิดเรื่องความแข็งแกร่งเลย ใช่แล้ว แค่ฆ่าได้ก็พอ ถึงจะพังพินาศยังไง แค่เคลื่อนไหวไปจนกว่าจะฆ่าได้ก็เป็นอันพอ

"เอาละ ค่าสเตตัส"

NAME: ฮารุกะ เผ่าพันธุ์: มนุษย์ Lv: 24 Job: -
HP: 433 MP: 519
ViT: 369 PoW: 377 SpE: 520 DeX: 505 MiN: 506 InT: 550
LuK: MaX (ทะลุขีดจำกัด)
SP: 2017

วิชาต่อสู้: 'วิถีพลอง LvMaX' 'เลี่ยงหลบ Lv8' 'สวมเวท Lv9' 'จริงลวง LvMaX' 'ร่างฉับพลัน LvMaX' 'ลอยตัว Lv7' 'เนตรศาสตร์ Lv1' 'กำปั้นแกร่ง Lv5' 'ฟันดะ Lv5 'ทะลุขีดจำกัด Lv3'

เวทมนตร์: 'สิ้นสลาย Lv3' 'โยกย้าย Lv8' 'แรงโน้มถ่วง Lv8' 'ฉวยจับ Lv9' 'สี่มหาเวท Lv7' 'เวทไม้ Lv9' 'เวทไฟฟ้า Lv9' 'เวทน้ำแข็ง Lv9' 'เล่นแร่แปรธาตุ Lv8' 'ห้วงอากาศ Lv6'

สกิล: 'แข็งแรง LvMax' 'ความรู้สึกไว LvMaX' 'ควบคุมกาย LvMaX' 'ทักษะการเดิน Lv9' 'ใช้งาน Lv9' 'ตรวจหาจิต Lv7' 'บังคับควบคุมพลังเวท LvMaX' 'ปิดกั้นจิต Lv9' 'ซ่อนเร้น Lv9' 'ปิดบัง LvMaX' 'ไร้ใจ Lv9' 'กายภาพไร้ผล Lv5' 'ดูดซับพลังเวท Lv7' 'เกิดใหม่ Lv9' 'วิ่งห้อ Lv8' 'เดินอากาศ Lv8' 'เร็วพริบตา Lv9' 'ดวงตาราจิน Lv6' 'วิชาราคะ Lv5'

ฉายา: 'เก็บตัว Lv8' 'นีต Lv8' 'โดดเดี่ยว Lv8' 'มหาเวท Lv6' 'ยอดนักดาบ Lv6' 'นักเล่นแร่แปรธาตุ Lv7' 'กามราชา Lv5'

Unknown: 'ปัญญา Lv5' 'ขัดสนทักษะ Lv9' 'หุ่นไม้ LvMaX'

อุปกรณ์สวมใส่: 'คทาอิกดราซิล' 'ชุดผ้า?' 'ถุงมือหนัง?' 'บู๊ตหนัง?' 'ผ้าคลุม?' 'ดวงตาราจิน' 'แหวนวิญญาณอับจน' 'ถุงไอเท็ม' 'กำไลปีศาจ Pow+66% SpE+65% ViT+38%' 'หมวกดำ' 'รัดเกล้าเสริมปัญญา'

พิชิตดันเจี้ยนก่อนหน้านี้และเอาชนะราชาดันเจี้ยนมาได้ก็เลยเพิ่มขึ้นบ้างแล้ว แต่ขนาดต่อสู้ในป่ายังไม่รู้สึกผิดแผกอะไร สรุปก็คือเพิ่มขึ้นนิดเดียว เพิ่มขึ้นในภาพรวม แต่อยู่ในระดับที่ควบคุมได้ด้วยค่า InT เลยไม่รู้สึกผิดแผกนัก อื้อ มีแค่บางส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด รู้สึกได้ชัดเจนมาก แต่ถ้ามัวสนใจละก็แพ้แน่!

“จำไม่ได้เลยว่าเคยใช้ในการต่อสู้ ‘ทะลุขีดจำกัด’ นี่มันทะลุอะไรขนาดไหนถึงขึ้น Lv3 ได้? อื้อ จำไม่ได้เลย.....แต่ก็บ๊ทุกคืน? ถ้าเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายละก็ แค่เดินหน้าต่อไปก็ก้าวข้ามขีดจำกัดจนทะลุผ่านได้ทุกคนอยู่แล้ว! เคยทำมาแล้วไง? อื้อ ค่อนข้างบ่อยเลย!”

อื้อ มันต่างกับทะลุขีดจำกัดที่เคยคิดไว้ แต่ก็พอจะนึกออกอยู่เหมือนกัน ‘สิ้นสลาย’ ที่ผนึกไว้ไม่ได้ใช้ตั้งแต่นั้นก็เพิ่มสูงขึ้น คงเป็นสกิลสายควบคุมอนุภาคไม่ผิดแน่ ‘ฉวยจับ’ ตรึงมิติให้อยู่นิ่งจนหยุดการเคลื่อนไหว แล้วก็ทั้งเผาทั้งแช่แข็ง มันน่าจะเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงและการสั่นสะเทือนของอนุภาค แล้วก็อีกตัว ทั้งที่ไม่ได้ต่อสู้ประชิดตัวกับมอนสเตอร์สักครั้ง แต่ ‘กำปั้นแกร่ง’ ดัน Lv5 .....มวยปล้ำกับคุณจักรพรรดิดันเจี้ยนน่าจะถือเป็นวิชาต่อสู้ประชิดตัว!

สายกระบวนท่าเพิ่มขึ้นในระดับธรรมดา แต่นอกเหนือจากการต่อสู้ในยามดึกแล้ว คงเป็นเพราะการฝึกซ้อมกับคุณสาว

นักเต้นและงานเลี้ยงเต้นรำ? เอาเถอะ มีวิธีตรวจสอบให้แน่ใจอยู่มากมาย แต่ถึงไม่ต้องตรวจสอบก็รู้ 'วิชาราคะ Lv5' กับ 'กามราชา Lv5' แล้วก็ 'เกิดใหม่' เพิ่มมาตั้งสามขั้นเป็น Lv9 .....เอาเถอะ มันก็แหงละนะ? อื้อ พยายามมากเลยนี่นา?

แล้วก็ 'หุ่นไม้' ที่ข้องใจมากที่สุดดัน LvMaX ไปแล้ว..... ใช่เลย รู้ตัวคนร้ายแล้วแต่ทำเป็นไม่รู้ดีกว่า ถึงจะระดับสูงแล้วแต่ก็ควบคุมลำบาก บางทีมันน่าจะเป็นสายอย่างว่า รู้สึกว่าน่าสนุกอยู่เหมือนกัน แต่ถ้าไม่ใช่ก็นึกไม่ออกแล้ว ควรทดสอบตอนที่ถึงขีดจำกัดด้วย 'ฉวยจับ' ก็เพิ่มขึ้นสองขั้นเลยไม่มั่นใจเท่าไหร่

"สภาพแบบนี้ คงต้องพักเรื่องอุปกรณ์ใหม่เอาไว้ก่อน?"

ถ้าสวมใส่สกิลของอุปกรณ์ใหม่คงจะควบคุมไม่ไหว นอกจากนี้โล่กันไหล่ยังป้องกันอัตโนมัติ เพราะงั้นเลยติดตั้งไว้ภายนอกโดยมีแผ่นรองไหล่ทับอยู่ด้านบนผ้าคลุม.....ดูแหม่ง ๆ ชอบกล

"ผ้าคลุมกับโล่กันไหล่เข้ากันดีนะ? ดูแล้วอย่างกับจอมเวทขาลุยแห่งกลียุค!"

ลงมือปรับปรุงเกราะแล้วก็ออกแบบหอกกับค้อนธรรมดา รวมถึงโล่เวทมนตร์ที่ชมรมวัฒนธรรมใช้กับผ้าคลุมสำหรับทุกคนแล้วก็ออกแบบเสื้อคลุมด้วย อินเนอร์เองก็ต้องเอามาทำใหม่ มีการวิจัยควบคู่ไปกับเครื่องซักผ้าและตู้เย็น ตัวโปรโตไทป์ของผ้าอนามัยก็ต้องทำไปเรื่อย ๆ อื้อ ขืนผสมกันมั่วมีหวังยุ่งตายเลย!

"ทำฮาลเบิร์ดด้วยดีไหมนะ? ถึงยังไงทุกคนก็ตัวเลข PoW สามหลักกันอยู่แล้ว ควรใช้พลังให้คุ้มค่า?"

โอ๊ะโอ ดูเหมือนจะมีใครบางคนมา คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นนั่นเอง.....ฮึ่ม ชุดหนัง คุณเลทเธอร์สูทรัดรูปนั่นเอง เป็นชุดหนังสวยเก๋แบบมีซิปรูดอยู่ตรงด้านหน้าตั้งแต่ข้างบนลงมาถึงข้างล่างให้ความรู้สึกแบบชุดบอนเดจ แน่นกระชับเหมือนสายลับสาวสวย นอกจากนี้มันยังเป็นอุปกรณ์สวมใส่ด้วย เห็นว่ามันมีปัญหาก็เลยขายให้ร้านขายอาวุธไปแล้วแท้ ๆ ยังจะอุตส่าห์ตาไวหาเจอแล้วซื้อกลับมาอีกนะ ใช่แล้ว คิดเหมือนกันนั่นแหละ ไอ้นี่มันจับถอดลำบาก! แน่นกระชับเกินไปจนตอนสวมก็ลำบากเหมือนกัน แต่การถอดออกมันยากยิ่งกว่า!

"เดี๋ยวสิ แบบนั้นขี้โกงนี่! ฮึ่ม ฟิตซะจนไม่มีช่องว่างให้รยางค์แทรกเข้าไปได้เลย!"

มันเป็นชุดแนบเนื้อแน่นกระชับแบบแคทสูท เพราะงั้นเลยไม่มีช่องว่าง อย่างน้อยก็ต้องรูดซิปให้ได้ ไม่งั้นคงหมดสิทธิ์เผด็จศึก ซิปเล็ก ๆ ที่เป็นจุดอ่อนนั่นถูกป้องกันไว้อย่างสิ้นเชิง ใช่แล้ว ซิปนี่แหละคือซิปตัวแรกในต่างโลกที่ทดลองทำขึ้นมา เสียเวลานานมาก แถมราคายังแพงเกินไป มันเป็นซิปชุดแรกที่ยังไม่มีการเผยแพร่ในต่างโลก เป็นซิปอันล้ำค่าเพียงหนึ่งเดียวในต่างโลก.....เอาเถอะ จริง ๆ มีอยู่สองอันต่างหาก?

"ฮึ่ม ถ้ารูดลงมาจะวิเศษกว่า แต่ไม่ยอมให้รูด แบบนี้เด็กหนุ่มมัธยมปลายคงโดนจับตัวแล้วก็โดนถุงมือหนังทำให้

หงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก จนเคารพธงชาติขึ้นมา!" "การปรนนิบัติคือเครื่องประดับของผู้หญิง[20] ค่ะ!" "เดี๋ยวนะ นั่นมันคุณโจรสาวสวยที่ไหนกัน!"

ส่วนที่รูดขึ้นลงได้มีการป้องกันอันหนาแน่น เป็นผลงานที่ปล่อยให้หลุดมือแล้วจะเสียใจ เห็นแบบนั้นแล้วก็ดีใจจนต้องบันทึกภาพไว้เลย.....แต่ว่าแบบนี้ไม่ไหวหรอก! มันเป็นอุปกรณ์สวมใส่ ดังนั้น 'เวทสั่นสะเทือน' ก็เลยไร้ผล ถึงคิดจะ 'เพิ่มการรับรู้สัมผัส' แต่ก็ไม่มีผิวให้สัมผัสใช่แล้ว แปรรูปให้เป็นแบบไฮเนคเลยได้ผลออกมาในทางไม่ดี.....อื้อ แรกเริ่มเดิมทีก็เป็นเกราะหนังสวมทั้งตัวอยู่แล้ว

"ทำเผื่อตอนที่จะมีคุณสายลับสาวสวยโผล่มาสักวันหนึ่ง แต่มันถอดยากเลยเอาไปขาย ไม่นึกว่าจะต้องแคทไฟท์ในสภาพสวมแคทสูทแบบนี้อีกครั้ง โชคชะตาช่างเล่นตลกกับสูทหนังนี่ชะมัด! ใช่แล้ว ตอนนี้กลายมาเป็นศัตรู แต่สูทหนังที่เราทำขึ้นมาโดยฝันถึงคุณสายลับสาวสวย ไม่มีทางทำลายมันลงได้ (ฮือ)"

คุณสูทหนังนี่มีความฝัน ความรัก และความหวังของเด็กหนุ่มมัธยมปลายอัดแน่นอยู่ ตอนนี้มีกระทั่งสิ่งที่สวยงามยิ่งกว่าสวมใส่อยู่ด้วย! แต่ว่าไม่ได้รูดเปิด!

อุตส่าห์ลำบากตรากตรำอยู่ทุกวัน จนในที่สุดก็ได้เห็นร่างอันงดงามในชุดหนังนี่จนตราตรึง เด็กหนุ่มมัธยมปลายก็

[20] ล้อคำพูดของมิเนะ ฟุจิโกะใน "ลูแปงที่ 3" ซึ่งพูดว่า "การทรยศคือเครื่องประดับของผู้หญิง"

เลยถึงกับล้มพับ เอาเถอะ ถึงจะล้มพับแต่เด็กหนุ่มมัธยมปลายก็ต้องลุกขึ้นสู้แล้วก็ล้มต่ออีก อุตส่าห์ทำขึ้นมาด้วยฝันอันไม่มีทางสมหวังว่าสักวันหนึ่งจะได้รูดซิปนี่กับมือ.....สุดท้ายแล้วก็สมหวังจนได้!

คุณพยาบาลอันลึกลับ ดูเหมือนตัวจริงก็ยังคงไม่ชัดเจน

วันที่ 83 ตอนกลางคืน โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

ในน้ำคือกับดักอันชั่วร้าย ภัยคุกคามที่น่ากลัวที่สุดซ่อนอยู่ใต้ผิวน้ำดิ้นยุกยิกไปมาจนผิวน้ำกระเพื่อมใช่แล้ว เขาปรับแต่งถ้ำในป่าปีศาจอันแสนจะคิดถึงขึ้นมาใหม่ สวนก็ขยายให้กว้างขึ้น มีกระทั่งสระว่ายน้ำด้วย แต่สระว่ายน้ำนั่นดันมีทั้งจากุชชี่และสระแบบแข่งขัน ได้ยินว่ามีการเปิดศึกกันในน้ำ คุณรยางค์ระบาดหนักมากในจากุชชี่ มุดเข้าไปในช่องว่างของชุดว่ายน้ำแล้วทำอย่างนั้นอย่างนี้ตามใจชอบ พวกคุณแอนเจลิกาก็ถึงกับล้มพับไป

ตอนขากลับมีทำกระทั่งวอเตอร์สไลเดอร์แบบลูปที่บุด้วยกระจกคริสตัล ทุกคนร้องกันใหญ่ว่า “สไลเดอร์!”

“”“อยากไปจัง สระว่ายน้ำ! มีวอเตอร์สไลเดอร์ด้วย!!””” “แต่ว่า อาจมีตัวเลื้อยไปมาอยู่ในน้ำก็ได้นะ?” “”“กรี๊ดดด ตายแล้ว! แต่ว่า อยากว่ายน้ำจังเลย ตายแล้ว!””

ทุกคนหน้าแดงดิ้นทุรนทุราย จะไปคิดถึงเรื่องนั้นไม่ได้นะ เคยถูกรยางค์ของมอนสเตอร์ในดันเจี้ยนสัมผัสมาก่อน ดูเหมือนคุณรยางค์รุ่นใหม่ที่ชั่วร้ายไร้คู่เปรียบได้ถือกำเนิดขึ้นมาแล้ว!

“เห็ดตรงปลาย! เป็นลำตะปุ่มตะป่ำ มีรอยพับตรงข้อต่อ” “ไอ้นั่นมันตัวอันตรายเลยนะ!” “สรุปก็คือตะปุ่มตะป่ำมีรอยพับ.....เลื้อยยึกยือ?” “””ไม่เอาน้าาาาา (หงึกหงึก)”””

จมไปเรียบร้อย กระตุ้นมากไปหน่อยจนสาวบริสุทธิ์มโนอย่างรุนแรง ทั้งที่เป็นอย่างนั้นดันคิดค้นอาวุธร้ายยิ่งกว่าพลังมโนของพวกเธอขึ้นมา ทุกคนก็เลยโอเวอร์ฮีทจมดิ่งลงไปในอ่างอาบน้ำ ใช่แล้ว โลชั่นแบบจากุชชี่ฟองฟ่อดน่ะคาดเดาไว้อยู่แล้ว แต่ไม่นึกเลยว่าจะเป็นสวรรค์และนรกของรยางค์ใต้น้ำ อันตรายมาก มีเห็ดตรงปลาย เป็นลำตะปุ่มตะป่ำ ข้อต่อก็เป็นรอยย่น แล้วยังเลื้อยยึกยือไปมาอีก เจอแบบนั้นสาวบริสุทธิ์เอาไม่อยู่หรอก!!

“แต่ก็อยากว่ายน้ำ” “แต่ก็มีไอ้ยึกยือนั่น.....เลื้อยเข้ามาในชุดว่ายน้ำ.....” “””ยุกยิกไปมาข้างในนั้น.....(กึกกึก)””” “สระว่ายน้ำ.....แต่ว่าในน้ำนั่นน่ะ.....ถ้าลงไปในสระว่ายน้ำ มันจะมุดเข้ามา.....(บุ๋งบุ๋ง)”

คู่หูชมรมว่ายน้ำอยากว่ายน้ำกันจริง ๆ ด้วย คิดถึงแล้วก็ลืมไม่ลง เพราะงั้นฮารุกะคุงเลยเตรียมสระแบบแข่งขันให้เพราะอยากจะช่วยให้ได้กลับคืนมา.....แต่สระมันมีรยางค์นั่นอยู่

“”“อยากเล่นวอเตอร์สไลเดอร์!”” “นั่นสิ วอเตอร์สไลเดอร์อาจไม่มีไอ้ตัวดิ้นยุกยิกนั่นก็ได้” “แต่ว่าถ้าลงไปในสระก็เป็นสระที่มีเจ้าตัวดิ้นยุกยิกนั่นอยู่ดี” “”“ไม่เอาน้าาา (บุ๋งบุ๋ง)”””

แต่ว่าฮารุกะคุงน่ะ.....ถ้าทุกคนสวมชุดว่ายน้ำกันหมด เขาก็คงถอยหนีไปแน่ ๆ เจ้าตัวเป็นคนขี้อายแถมยังล้าหลัง..... ทั้งที่เป็นกามราชาที่มีรยางค์นั่นแท้ ๆ

“ตะปุ่มตะป่ำ สั่นสะเทือน แบบนั้นตายแน่” “”“ว้ายยยย (บุ๋งบุ๋ง)”””” “เป็นรอยย่นแถมยังหนืบหนับด้วย!” “”“กรี๊ดดดด (บุ๋งบุ๋ง)”””

ทุกคนหน้าแดง ฟังแล้วเขินกันใหญ่ เขินแต่ก็ยังอุตส่าห์จินตนาการอีก อ๊ะ คุณอิเรอิเลียจมไปแล้ว! ยังไม่ซินกับสมาคมสตรีอันลึกลับก็เลยมีแรงกระตุ้นมากไปหน่อย หรือว่าเดิมทีเป็นมิโกะเอลฟ์ ก็เลยจิตใจบริสุทธิ์ไร้เดียงสาเกินไป.....คุณอิเรอิเลียจินตนาการสูงส่งไปหน่อยก็เลยจมดิ่ง แต่ว่า ไม่ทันไรก็คืนชีพกำหมัดแน่นอยู่ในแนวหน้าสุด ตั้งใจฟังแล้วก็พยักหน้ารับตามไปด้วย ทั้งที่เป็นคนป่วยต้องนอนชมมาก่อนแท้ ๆ แต่ว่าอึดน่าดูเลย

“คืบคลานไปมา ข.....ข้างในนั้น.....ยุกยิกยุกยิก?” (จ๋อม) “ดิ้นยุกยิกตะปุ่มตะป่ำสั่นสะเทือน.....หนืบหนับ.....” (ตึง)

HP ของสาวน้อยเป็น 0 ไปแล้ว ต้องถอยหนีอย่างเร่งด่วนแล้วค่อยฟังกันต่อในห้อง สถานการณ์สุ่มเสี่ยงในหลาย ๆ แง่เลย มันมีเหตุการณ์อยู่เยอะจึงต้องไปประชุมกันในห้อง สิ่งเร่ง

ด่วนที่สุดคือเรื่องวันพรุ่งนี้ ถกกันเรื่องลีเจี้ยน กำหนดบทบาทในดันเจี้ยน เพราะพวกเราต้องแข็งแกร่งขึ้น.....ไม่ไหว หนึบหนับยุกยิกแบบนั้นคงไม่ไหวมั้ง?

ฮารุกะคุงลงไปเสี่ยงตายอยู่ที่ชั้นล่างสุดของดันเจี้ยน เหมือนเป็นเรื่องปกติ ไม่ยอมให้คุณแอนเจลิกา คุณเนเฟอร์ติริ หรือแม้แต่คุณสไลม์ช่วยลงมือ เข้าต่อสู้กับราชาดันเจี้ยน Lv99 ด้วยตัวคนเดียว.....ด้วยร่างกายที่อ่อนแอ ร่างกายที่ยังไม่ได้แข็งแกร่งขึ้นเลย

“เขากำลังเร่งรีบทำอุปกรณ์สวมใส่ใหม่” “คงอยากส่งมอบให้พวกคาคิซากิคุงกับโอดะคุง” “แต่ว่าดูท่าทางเหงา ๆ ผู้ชายคงเหลือแค่ฮารุกะคุง” “””ผู้ชายนี่สนิทสนมกันดีเนอะ”””

ที่จริงพวกคาคิซากิคุงกับโอดะคุงเองก็อยากจะพาฮารุกะคุงไปด้วย แต่รู้ดีว่าไปจากชายแดนไม่ได้เพราะมันอันตราย ก็คือเป็นห่วงพวกเรานั่นแหละ ตั้งใจจะปกป้องพวกเรา คอยเป็นห่วงพวกเราตลอดเวลา

คุณแอนเจลิกากับคุณเนเฟอร์ติริเองก็เข้าใจ เวลาที่อันตรายจริง ๆ ฮารุกะคุงมักจะต่อสู้ด้วยตัวคนเดียว ลงมืออยู่คนเดียวทั้งที่อ่อนแอที่สุด

เหมือนเป็นเรื่องปกติที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง คอยปกป้องทุกคนอยู่อย่างนั้นด้วยตัวคนเดียว ต่อสู้ด้วยร่างกายเปราะบาง แทบจะทำอะไรใครไม่ได้ สวมใส่แต่อุปกรณ์ที่น่าสิ้นหวัง

ทุกทีก็อย่างนี้ ทำแต่เรื่องอันตรายเสมอมา ถึงโกรธยังไง

ก็ยังเอาตัวเข้าไปเสี่ยงอันตรายจะได้ไม่มีใครบาดเจ็บ ไม่ต้องเสียใครไป ไม่มีใครต้องถูกพรากไป ตั้งใจจะแย่งชิงทุกอย่างมาให้หมดเพื่อที่จะได้ไม่ต้องสูญเสีย เพราะไม่อยากจะสูญเสียอะไรไปเลย เพราะงั้นถึงพยายามปกป้องอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่ทำแต่เรื่องแบบนั้นเดี๋ยวก็ได้ตายจริง ๆ หรอก ทำเรื่องอันตรายขนาดนั้น ร่างกายก็ต้องพังหมดอยู่แล้ว แต่ยังคิดจะต่อสู้ ดิ้นรนเพื่อที่จะแข็งแกร่งขึ้นในสภาพร่างกายพัง ๆ

อยากตามให้ทัน อยากยืนข้าง ๆ ถ้าหากตอนนั้นไม่ไหวแล้วจริง ๆ ตอนที่ทำอะไรไม่ได้แล้ว.....ไม่อยากให้ตายคนเดียว อย่างน้อยก็อยากจะอยู่ด้วยกันทุกคนในตอนนั้น เพราะงั้นจึงต้องแข็งแกร่งขึ้น.....อย่างน้อยก็จะได้ยืนเคียงข้างกัน

“ต้องกำหนดวันที่จะปิคนิคแล้วละ”

ดูเหมือนป่าปีศาจจะมีอันตราย ตัวป่าปีศาจไม่ได้มีความผิดอะไรหรอก แต่เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่อาศัยอยู่ที่นั่นต่างหากที่เป็นตัวอันตรายสุด ๆ ถ้าคิดจะพาพวกเด็กกำพร้าไปปิคนิคกันละก็ คงกลายเป็นป่าแบบผู้ใหญ่ไปแน่ ๆ พอสอบถามว่าพาพวกเด็ก ๆ ไปแล้วจะปลอดภัยหรือเปล่า ก็บอกมาว่าเด็กปลอดภัย แต่เป็นพื้นที่อันตรายต่อสาวบริสุทธิ์!

“เอาเถอะ มีเด็กอยู่คงไม่เป็นไรหรอก” “จวนตัวขึ้นมาก็ยังมีหัวหน้าห้องอยู่” “อา สู้ในน้ำสินะ” “โชคร้ายจังเลย นะโมตัสสะ” “อย่าคิดฆ่ากันสิยะ! ถ้าคิดว่าจะเจอกันแบบนั้นก็อย่าเอาไปเป็นเครื่องสังเวยสิ!”

พักนี้ทุกคนแล้งน้ำใจจัง แต่ถึงมีสกิล 'เกิดใหม่' ก็ไม่ไหวหรอก สาวบริสุทธิ์จะต่อสู้กับการโจมตีด้วยรยางค์ไม่ได้ เอาจริงคือก่อนจะพูดเรื่องนั้น ไอ้เรื่องรยางค์ดิ้นยุกยิกหนืบหนับเนี่ยสำหรับสาวบริสุทธิ์ มันเป็นวาระต้องห้ามยิ่งกว่าต้องห้ามด้วยซ้ำ..... (ปึง) (ง่ำ!) กำลังอยู่ระหว่างงับเห็ด

ไม่ได้มีการร้องเรียกคุณหน่วยพยาบาล ทันทีที่ล้มลงก็เอาเห็ดมายัดใส่ปาก.....เตรียมพร้อมไว้อยู่แล้วสินะ

ไอ้นั่นยิ่งใหญ่มาก
ไม่ใช่ของจิ๊บจ๊อยอย่างสะท้อนเวทหรือทำให้ไร้พลหรอกนะ

วันที่ 84 ตอนเช้า โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

เด็กหนุ่มมัธยมปลายถอดใจอย่างหมดแรง แต่ทั้งสองคนก็ช่วยกันดึงเอาสูทหนังออกให้กันจนโคตรจะเย้ายวนใจ! ตอนสวมก็ลำบาก แต่ดูเหมือนจะชะโลมน้ำมันที่ร่างแล้วค่อยใส่ บอดี้ซุ่มน้ำมันลื่น ๆ เงาวับทะลักล้นออกมาจากสูทหนัง ภาพที่เห็นนั้นมันช่างวิเศษเหลือเกิน! แค่ได้เห็นไอ้นั่นก็รู้สึกว่าความพ่ายแพ้ครั้งนี้มันคุ้มค่าแล้ว! อื้อ ตอนนี้กำลังเอาคืน?

"ชนะแล้ว" ""กรี๊ดดดด (ตุบ)"" "ไม่ใช่แล้วมั้ง? อื้อ จังหวะมันได้พอดีเลย ร้อง 'กรี๊ด' ก็น่ารักอยู่หรอก แต่ก็ไม่จำเป็นอะนะอื้อ ถือว่าไม่ได้ยินละกัน?"

เอาละ ทีนี้ก็เอาผ้าปูที่นอนไปซัก ตู้เย็นกับเครื่องซักผ้า

ขับเคลื่อนด้วยศิลาเวทที่ทำเสร็จเมื่อคืน เอาไปไว้วางไว้ในโรงเตี๊ยมโดยคิดค่าบริการด้วย พอทดสอบและปรับปรุงเสร็จค่อยเอาไปขายในร้านขายของชำ อื้อ ใช้ได้ดีกับคราบน้ำมันด้วย คราบน้ำมันนี่มันดียิ่งกว่าที่คิดไว้เสียอีก?

“เอาเถอะ ตู้เย็นกับเครื่องซักผ้าน่ะ ช่วยลดเวลาทำงานบ้านแล้วก็ประหยัดแรงงานผู้หญิง เลยเป็นไปตามหลักเศรษฐศาสตร์ได้ดี ใช้วิธีโกงแบบสมัยใหม่เลย ถ้ามีเครื่องดูดฝุ่นขับเคลื่อนด้วยศิลาเวทที่ร้านขายของชำด้วย การพัฒนาชายแดนก็อาจจะเร็วขึ้นอีก อื้อ ทีนี้อัตราส่วนของลุงที่เป็นภัยคุกคามของต่างโลกก็คงลดลงแล้วมั้ง?”

เอาเกราะสำหรับผู้หญิงรุ่นปรับปรุง MkII กับผ้าคลุมแบบใหม่ แล้วก็หอกกับค้อนออกมาวางขาย แอบเอาผ้าอนามัยรุ่นทดสอบ II ยื่นให้ด้วย จากนั้นก็เตรียมทำอาหารเช้า ไม่มีข้อความอะไรฝากไว้ พวกคุณพ่อเมริยังไม่กลับมาที่ชายแดนเลย ถ้ากลับมาแล้วก็ต้องมาอ้อนขอเก้าอี้นวดแบบบัลลังก์เวอร์ชั่นชายแดนแน่นอน!

“หอกเป็น ‘หอกแทงสะบั้น เพิ่ม PoW SpE DeX 40% เสริมทักษะหอก (ระดับสูง) ทำให้การป้องกันกายภาพไร้ผล แทงสะบั้น +ATT’ ขายเป็นเซ็ทสุดคุ้มคู่กับ ‘ดาบหั่นสะบั้น’ เป็นระดับอุปกรณ์สวมใส่ในดันเจี้ยนชั้นกลาง ๆ ส่วนค้อนก็เป็น ‘ค้อนบดขยี้ เพิ่ม PoW SpE DeX 40% ทำลายทั้งเกราะและทำลายภายใน (ระดับสูง) ทำให้การป้องกันกายภาพไร้ผล บดขยี้ +ATT’ เป็น

ของที่ชั่วร้ายทั้งนั้น เพราะงั้นจะไม่ทำมอร์นิ่งสตาร์อีกแล้วนะ?”
“““ซื้อ เอาทั้งเซ็ทเลย!”””

แต่ถึงไม่ต้องการเกราะเซ็กซี่ฟิตกระชับสุด ๆ เด็กหนุ่มมัธยมปลายก็ต้องทำอยู่ดี โคตรจะยุ่งยาก แต่เราไม่ได้อยากดูหรอกนะ อื้อ ไม่อยากเลย!

“ผู้ชายใส่ฟิต ๆ มันดูแปลก ๆ ชอบกล แต่พวกผู้หญิงใส่ฟิต ๆ แล้วอัตราพลังเวทจะดีกว่า.....แต่คิดว่าชุดหนังมันอันตรายไปหน่อย!”

และแล้วก็เอาอุปกรณ์สวมใส่ออกมาขาย พร้อมทั้งอินเนอร์สำหรับสวมใส่กับเกราะแบบใหม่ด้วย คึกคักกันเลยทีเดียว ถึงจะเรียกว่าอินเนอร์แต่ก็แค่ไฮเนคฟิตกระชับกับกางเกงขาสั้นแล้วก็ถุงเท้ายาว เป็นอุปกรณ์ที่ต้านทานทุกอย่าง 30% ลดความเสียหายทางกายภาพและเวทมนตร์ ตลอดจนสถานะผิดปกติมีสกิล ‘เร่งความเร็ว’ กับ ‘แข็งตัว’ แถมมาด้วย คุ้มค่ามาก แต่อย่าใส่กางเกงขาสั้นเดินไปมาให้มากนักจะดีกว่านะ? อื้อ พวกผู้ชายหายวับไปอีกแล้ว..... ลามกซะมัด!

“““กินเลยนะคร้าบ/ค้า!”””

อาหารเช้าวันนี้เป็นแบบบุฟเฟต์ ต่างกันตรงที่พวกเด็กกำพร้าไม่ได้แต่งตัวแบบไวกิ้งตอนกินบุฟเฟต์ แค่ใส่หมวกเขาแหลมหรือไม่มีเท่านั้นเอง เอาเถอะ กะว่าจะให้พวกเด็กกำพร้าได้ไปเล่นที่สระว่ายน้ำกัน เลยวางแผนไปปิคนิค แน่นอนว่ามันเป็นสระว่ายน้ำ เพราะงั้นอันนั้นก็จำเป็นต้องแต่งตัวแบบโจรสลัด!

กำหนดการวันนี้ของเราคือ เรียนรู้เวทมนตร์ฟื้นฟูจากคุณจอมปราชญ์ เลยต้องอยู่กับพวกหัวหน้าห้อง เป็นถึงจอมปราชญ์เพราะงั้นก็เลยใหญ่เบ้อเริ่ม เนื้อผ้าของอินเนอร์ตึงจนเห็นก้อนกลมกระเพื่อมเด้งดึ๋ง กางเกงขาสั้นก็ฟิตเปรี๊ยะไปหมด ต้องตั้งใจดูเวทมนตร์เยียวยากับเวทมนตร์ฟื้นฟูและจำให้ได้! ใช่แล้ว มันมีความฝันกับความหวังอัดแน่นอยู่ในเวทมนตร์เยียวยากับเวทมนตร์ฟื้นฟูที่เด้งดึ๋งไปมานั่น! ใช่แล้ว จำเป็นต้องมองให้ออกว่าอันไหนเป็นอันไหนกันแน่!!

แต่ว่า ทั้งที่หันไปจ้องทางโน้นด้วย ‘ดวงตาราจิน’ เต็มที่แท้ ๆ .....ดันมีการจิกตาใส่เราตั้ง 46 ดวง อ๊ะ แม้แต่สาวเรียกแขกกับสาวนักสะกดรอยก็ร่วมวงด้วย ทีนี้ก็ 50 ดวงเลย! ไม่ต้องแขวนคุสึดามะ[21] ในงานฉลองเลยก็ได้มั้ง?

แล้วก็ดันเจี๊ยน

“เล็งยิงมันเลย! ก็ถ้ายิงโดยไม่เล็งมันอันตรายอะนะ? อื้อ ต้องตั้งใจเล็ง ไม่งั้นจะถูกเฟรนด์โกรธจนเล็งจะเฟรนด์ลี่ไฟร์ได้ ดังนั้นต้องตั้งใจเล็ง? ราวนั้น?”

ต้องลองยิงดู

“”“หุบปาก แล้วก็รีบยิงซะ!”” “จู้จี้กันจัง ไม่ค่อยได้ยิงก็เลยต่อสู้ลำบากไง!!”

---

[21] Kusudama เป็นการพับกระดาษให้เป็นรูปดอกไม้ทรงกลม ซึ่งชื่อตรงตัวของมันคือ “Medicine ball” มักเอาไว้ใช้ประดับงานปาร์ตี้ งานแต่ง หรือให้เป็นของขวัญ ในกรณีนี้จะเล่นมุกที่เกี่ยวกับการฉลองและการเยียวยา/ฟื้นฟู

โดนโกรธแล้ว? ก็ถ้าไม่เล็งมันจะอันตรายไง เอาเถอะ ไม่ต้องป่าวประกาศก็เล็งยิงได้อยู่หรอก แต่ลองเน้นเสียงแบบพี่ชายเพื่อเอาบรรยากาศดู แต่โกรธกันใหญ่เลย?

แต่ว่าเราไม่มีอะไรทำเพราะไม่ได้เข้าปาร์ตี้ ก็เลยเบื่อจนใช้ไฟร์บูลเล็ตรุ่นปรับปรุงเล็งยิงใส่ แต่ก็โดนโกรธ คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะตามลีเจี้ยนของสาวชมรมวัฒนธรรมกับสาวชมรมกีฬาไปด้วย คุณสไลม์ดิ๊งดิ๊งเคี่ยวกรำพวกโอตะง่าวอยู่ ส่วนเรากับคุณสาวนักเต้นที่ Lv ตามไม่ทัน จับคู่กันตามหัวหน้าห้องกับพวกแรดมา ถึงมันจะ Lv60 แต่ก็เป็นถึงบอสประจำชั้น ตัวอันตรายแบบนั้นมีออกจะถมไป เพราะงั้นก็เลยช่วย

“แยกย้าย!” “““ย่า (รับทราบ)!”””

ใช้ธนูยิงรัวสกัดการเคลื่อนไหว ก่อนจะโจมตีกระหนาบเข้าประจัญบานสองทาง เป็นการโจมตีประสานเล็กน้อยเพื่อปิดล้อมการกวาดล้าง อื้อ ถ้าเป็นการแก้ผ้าประสานงานโจมตีก็เห็นอยู่ทุกคืนแล้ว ถ้าพูดตามมุมมองส่วนตัว สวมเสื้อผ้าน่ะเราก็ชอบนะ! อื้อ ต้องพิชิตสูทหนังให้ได้เลย!!

คุณสาวนักเต้นเองก็เข้าร่วมการต่อสู้โดยทำหน้าที่เป็นตัวแทงค์ ถ้าอยู่สักชั้น 50 ก็ใช้ระบำโซ่กวาดล้างด้วยตัวคนเดียวได้ แต่ก็มาร่วมประสานงานต่อสู้ในฐานะตัวแทงค์ได้ดี.....เป็นตัวแทงค์ซึ่งปกติถือโล่ใหญ่แล้วก็หลบหลีกได้อย่างไร้เทียมทานอยู่แล้ว เรียกว่าเคลื่อนที่เร็วได้อิสระจนไม่ต้องมีโล่ก็ยังได้ แบบว่าถือโล่แล้วมันจะไปมีความหมายอะไร แต่วันนี้ดูเหมือนจะเป็น

ตัวแทงค์ปกป้องแนวหลัง ส่วนเราไม่มีอาชีพก็เลยไม่มีอะไรให้ทำ

แต่ว่า เกราะของทุกคนก็เย้ายวนใจอยู่นิดหน่อย เพราะงั้นพอมองจากด้านหลังแล้วรู้สึกกลัดกลุ้มชอบกล มันว่างเสียจนฝืนช่วยต่อสู้แล้วก็โดนโกรธใส่? อื้อ เมื่อกี้เสกยางค์งอกออกมาจากผนังเพื่อจับตัวศัตรูให้ แต่ไม่มีใครพุ่งเข้าประจัญบานเลย?

“ให้ตายสิ เด็กหนุ่มมัธยมปลายตกเป็นเป้าวิจารณ์เยอะไปแล้ว รู้สึกเหมือนเกิดแรงยกขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว มันเป็นปัญหาในด้านกลศาสตร์ของไหลของเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่โดนวิจารณ์อย่างหนักจนเกิดแรงลอยตัวขึ้น ตัวตนของเราเหมือนกับอากาศธาตุด้วยความดันที่ต่างกัน อื้อ ว่างซะมัด?” “””ถึงจะว่างอยู่ก็อย่ามัวแต่เล่นกับแรงลอยตัวโดยไม่รู้จักดูบรรยากาศสิ!”””

สาวโล่อยู่ในกลุ่มสาวชมรมกีฬา หัวหน้าห้องมีคุณสาวเอลฟ์คนน้องมาร่วมด้วย การประสานงานกับพลังต่อสู้ไม่ได้ด้อยไปกว่ากันเลย เคยได้ยินว่า Lv เพิ่งจะอยู่หลัก 70 แต่ว่าแข็งแกร่ง รูปลักษณ์ของเกราะก็เพรียวกระชับดูเย้ายวน! ใช่แล้ว ร่างกายนี่แหละเอลฟ์สุดเร้าใจ!!

“แต่ว่า ทั้งที่เคยบอกว่าถนัดใช้ธนู เรเปียร์ และก็เวทมนตร์ตามประสาเอลฟ์ แต่กลับถนัดใช้แส้ด้วย.....นั่นมัน ‘เวทมนตร์พฤกษา’ งั้นเหรอ?” “เอ๋ ก็ใช่อยู่หรอก”

ดูเหมือนจะเป็นเวทมนตร์หายากเฉพาะตัวของเอลฟ์ใช้แส้เถาวัลย์หวดมอนสเตอร์จนกระเด็น ในแง่หนึ่งก็ถือได้ว่า

ไอ้นี่เป็นญาติกับรยางค์ นอกจากนี้ยังใช้ท่าสวมใส่เวทมนตร์ที่เรียกว่า 'สวมเวทมนตร์' คล้ายกับ 'สวมเวท[22]' ของเราเพื่อชดเชย Lv ที่ต่ำด้วย เผ่าเอลฟ์คงจะมีสกิลและเวทมนตร์ที่ถนัดแตกต่างกันไป? อื้อ เคยเห็นลุงเผ่ามนุษย์สัตว์ที่เมืองหลวงมาก่อน แต่เอลฟ์นี่แทบจะไม่มีเลย ที่ร้านอาวุธก็ไม่มีดวอร์ฟด้วย ทั้งที่อาณาจักรไม่มีปัญหาเรื่องการกีดกันอมนุษย์ที่มีอยู่น้อยนิด แต่เป็นเพราะพวกขุนนางเน่าเฟะก็เลยมีจำนวนลดลง อื้อ เผาทิ้งซะก็ดีแล้วละนะ!

"""ไม่เอาน้าาา! เลี้อยยึกยือ!""" "ไม่ต้องห่วง นั่นเป็นคุณมอนสเตอร์!" "ใช่ ก็แค่คุณสเปียร์เวิร์มเท่านั้นเอง!" "ไม่สิ ไม่ต้องเป็นห่วงมอนสเตอร์เนี่ยนะ เรามากำจัดคุณมอนสเตอร์กันไม่ใช่เหรอ? นั่นมันศัตรูแท้ ๆ แต่ทำไมถึงหันมาชำเลืองมองเราล่ะ!"

ใช้กระสุนดัมดัมทำจากเหล็กที่ทำไว้เยอะแยะยิงด้วยร็อคบูลเล็ท (เวทมนตร์ดิน) พอยิงโดนหัวกระสุนก็จะระเบิดแล้วส่วนหัวก็ถูกทำลาย 'สเปียร์เวิร์ม Lv58' ค่อย ๆ สลายหายไป ยุ่งยากกว่าไฟร์บูลเล็ตจริง แต่ร็อคบูลเล็ตที่ใช้กระสุนจริงบินว่อนนี่ถึงจะสิ้นเปลือง MP น้อยแต่ก็มีอานุภาพรุนแรง อื้อ ถ้าแค่ชั้นกลาง ๆ แค่นี้ก็ใช้ได้แล้ว

"นี่คือแสงแห่งการเยียวยาจ้า" "โอ้.....กำลังกระเพื่อม!" """มองตรงไหนอยู่น่ะ!"""

ขณะเดินก็ให้คุณรองหัวหน้า B ช่วยสอนเวทมนตร์

[22] ของญี่ปุ่นต่างกันแค่คำเดียว สวมเวทมนตร์ = mahouten (魔法纏), สวมเวท = maten (魔纏)

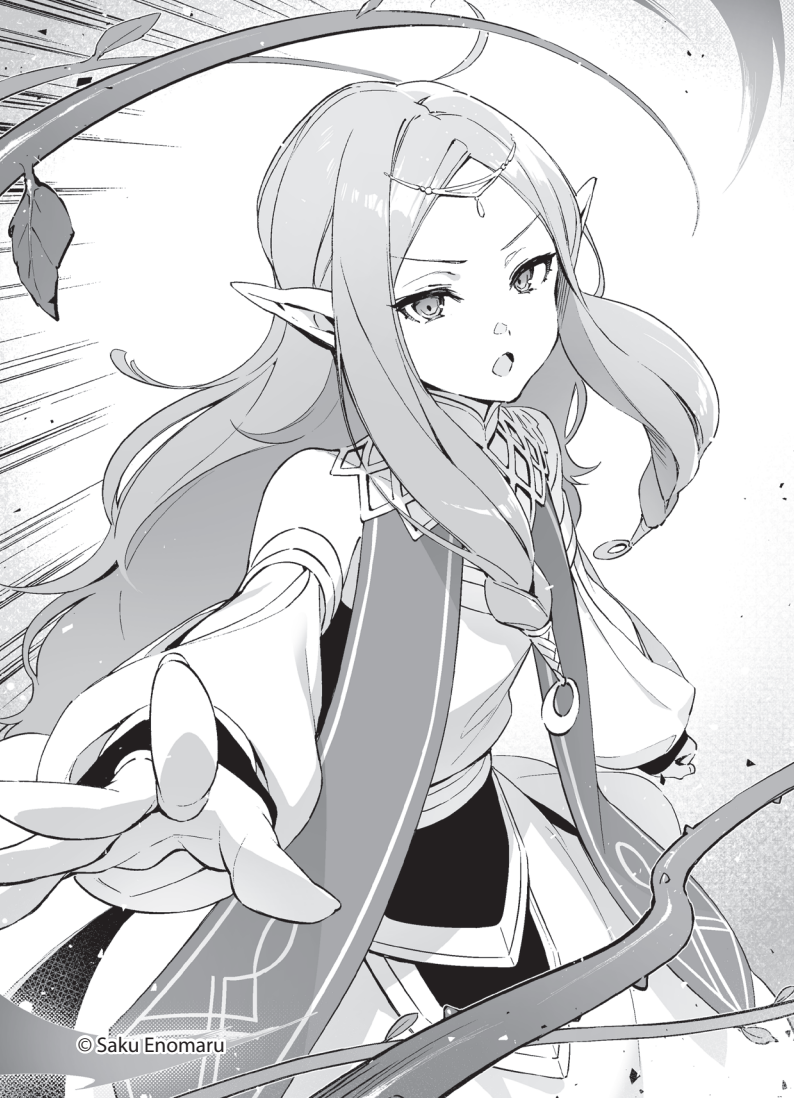
© Saku Enomaru

ศักดิ์สิทธิ์ไปด้วย ชูมือขึ้นมาตรงหน้าอกแล้วเสกแสงขึ้นมา แม้แต่เงาก็กระเพื่อม! อื้อ พอให้แสงสว่างแล้ว ความน่าตื่นตาตื่นใจก็เพิ่มขึ้น!!

“ไม่สิ เลิกเอามอร์นิ่งสตาร์ออกมาเรียงก่อนที่เราจะพูดว่า ‘เปล่านะ’ จะได้ไหม! ก็มันไม่ใช่จริง ๆ นี่ เราพูดถึงคนละเรื่องกันเลย! อื้อ แค่พูดพึมพำว่าก้อนแสงมันกระเพื่อมไปมาเท่านั้นเอง ใส่ร้ายเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่แสนบริสุทธิ์แบบนี้มันไม่ดีนะ เราไม่ผิดสักหน่อย?”

ให้ตายสิ คนเขาอุตส่าห์มาเรียนแก่นของเวทมนตร์อย่างจริงจังแท้ ๆ ข้อกล่าวหามันออกจะเกินเลยไปหน่อยนะ

“ก้อนแสงกระเพื่อมก็จริง แต่ก่อนหน้านั้นพูดซะเต็มที่เลยว่า ‘เด้งดึ๋ง’! ก้อนแสงไม่ได้เด้งดึ๋งซะหน่อย!!” “““ใช่ มีความผิด!”””

โดนโกรธแล้ว จงใจเอามือมาไว้ตรงหน้าอกก็ต้องเห็นอยู่แล้วสิ? ถ้าทำแบบนั้นก็ต้องเด้งดึ๋ง เป็นธรรมดา.....ว่าเราก็ต้องดูอยู่แล้ว? อื้อ เด็กหนุ่มมัธยมปลายเซียวนะ? ถ้าไม่ดูไอ้นั่นก็คงเป็นสาวกของศาสนาจอแบนแล้ว?

ฉวยจับ ‘ฟื้นฟู’ ที่เป็นก้อนแสงเวทมนตร์ศักดิ์สิทธิ์ วิเคราะห์ด้วย ‘ปัญญา’ แล้วก็ควบคุม มันเป็นเวทมนตร์ฟื้นฟูที่ต้องใช้กับร่างกายคนถึงจะมีผล

“ไปเลย! ไลท์นิ่งบอล” “อ๊ายยย♪ (ดึ๋งดึ๋ง♪)” “อะไรกัน! ถ.....ถูกดีดกลับ!” “““มีความผิด! ปาใส่อะไรกันล่ะนั่น!!”””

พ.....พูดอะไรกันไม่เห็นรู้เรื่อง แต่มันกระเด้งกลับ! นั่นมันไม่ใช่เรื่องจิ๊บจ๊อยอย่างสะท้อนเวทมนตร์หรือต้านทานแล้ว แต่ก็ใหญ่อยู่ดี!!

อื้อ สิ่งสำคัญคืออิมเมจที่แสดงถึงการรักษา ดูเหมือนจะอิมเมจอย่างน่ารังเกียจไม่ได้? แต่มันเด้งดึ๋งเลยนะ! กระเพื่อมแรงสุด ๆ จนไลท์นิ่งบอลลอยหายไปไหนไม่รู้! อื้อ หายไปไหนกันล่ะเนี่ย เวทมนตร์ศักดิ์สิทธิ์ของเรา.....ดูท่าจะมีคุณมอนสเตอร์ได้รับการรักษาที่ไหนสักแห่ง!

“ไม่สิ ก็มันใกล้นี่นา จะว่ายังไงดี มันเป็นบอลเหมือนกัน ก็เลยเข้ากันได้ น่าเอาใจใส่กันได้ พอปาบอลใส่ด้วยความจริงใจแบบนั้นก็เด้งเลย! ดึ๋งเลย? ดึ๋งราวนั้น?”

เด้งดึ๋ง ดีดกลับ แล้วก็ถูกโกรธ แต่ก็ได้ ‘เวทมนตร์ศักดิ์สิทธิ์’ มาแล้ว ข้ามขั้น ‘นักปราชญ์’ เป็น ‘จอมปราชญ์’ แถมยังมี ‘ดึ๋งดึ๋ง♪’ มาด้วยครบ คุณสไลม์เองก็คงดึ๋งดึ๋งอย่างคึกคักเหมือนกัน

ทีนี้ก็สวมใส่ ‘ฟื้นฟู’ กับ ‘เยียวยา’ ได้แล้ว น่าจะทนต่อการทำลายตัวเองได้ดีกว่าเมื่อก่อน นอกจากนั้นดูเหมือนจะมี ‘เอนซานท์’ มาด้วย อาจจะคุมการทำลายตัวเองเอาไว้ได้ ‘จอมปราชญ์’ ก็ได้มาแล้ว แต่สภาพ ‘เผ่าพันธุ์มนุษย์’ นี่น่าเป็นห่วง อย่าใช้ ‘อัญมณีแห่งชีวิต’ น่าจะดีกว่า อื้อ ไม่รู้วิธีใช้ แต่คิดได้แค่ว่าไอ้นั่นเป็นอะไรบางอย่างที่อันตราย เพราะมันมี..... ‘วิชากามศิลป์ในห้องหอ’ พ่วงมาด้วย?

เกิดเสียงสะท้อนในถ้ำที่มีดันเจี้ยน ไม่ได้ยินเสียงตะโกนดังก้องซะนาน

วันที่ 84 ตอนเที่ยง ดันเจี้ยน ใต้ดินชั้นที่ 59

ดันเจี้ยนคือสนามรบที่ต้องหันข้างหลังพิงกับความตายเสมอ ออกนอกเรื่องหน่อยนะ เราชอบเข้าข้างหลังมากเลย หุ่นแซ่บแบบนั้นตอนที่ยืนหันหลังให้ดูเย้ายวนใจตั้งแต่หลังไปจนถึงส่วนโค้งที่ก้น ก้นกลึงกลมกระเพื่อมอย่างแสนวิเศษเด้งดึ๋ง.....แต่ดันเจี้ยนก็มาคู่กับความตายเสมอ อื้อ คุณสาวนักเต้นที่อยู่ข้าง ๆ จิกตาพร้อมหยิบมอร์นิ่งสตาร์ออกมาแล้ว! อื้อหนีดีกว่า! (ผัวะ!)

“แล้วเกราะรุ่นล่าสุดเป็นยังไงบ้าง?” “““ดีมากเลย””” “แต่ว่าอ่อนแอกว่าเดรส”

เดรสนั่นเป็นแบบไม่สนงบ เพราะงั้นเลยมีเอฟเฟกต์ระดับดันเจี้ยนชั้นลึก ฉะนั้นคงยากที่จะเกินไอ้นั่นได้ แต่ยังไงการเคลียร์ดันเจี้ยนด้วยเมอร์เมดเดรสหรือฟริลเดรสนี่มันพิลึกซอบกลนะ? อื้อ มอนสเตอร์เองก็คงลำบากใจน่าดู... ...ถ้าจู่ ๆ ก็ใส่เดรสเข้าไปหาเนี่ย!

“หัวหน้าห้อง ผ้าอนามัยไม่มีปัญหาใช่ไหม?” “ดีมากเลย อันเดิมก็ดี แต่มันเว้าเข้าในแบบกลางคัน โดนแล้วมันเสียดสีอีกนิดก็เกือบจะ.....อึก ไม่น้าาาา! (ผัวะ! บึ้ก! ตูม! พลั่ก!)”

โดนซัดจนน่วมเลย ไม่ได้มีเจตนาร้ายสักหน่อย แค่ลอง

ถามดูว่ามีปัญหาในระหว่างต่อสู้บ้างหรือเปล่า ก็โดนซัดซะน่วมซะงั้น! ใช้ 'แหวนชีวิตอับจน' จนเกือบตายแน่ะ! ใช่แล้ว ถ้าไม่เกือบตายมันก็จะไม่แสดงผล พอเริ่มเปล่งประกายปุ๊บก็โดนอัดจนน่วมเลย!

"อื้อ มันเจ็บนะ?" "โทษที เผลอไป (ฮือ)"

คุณสาวนักเต้นเบิกตาค้างเลย อื้อ คุณหัวหน้าห้องเป็นผู้บัญชาการแล้วก็คนสำคัญของการต่อสู้แบบกลุ่ม ความสามารถเฉพาะตัวก็ร้ายกาจ? ถ้าเรามองไม่ออกก็อาจโดนฉกอะไรบางอย่างไปอีก?

ย่างปลาตั้งแต่เช้าเลยนึกขึ้นมาได้และลงมือปรับปรุง ทำเป็นโครงสร้างแบบก้างปลาที่เน้นความกระชับเพื่อป้องกันไม่ให้เว้าเข้าด้านในแล้วเน้นประสิทธิภาพไปด้วย ใช่แล้ว ปลานี่ยิ่งใหญ่เหลือเกิน!

"ขอโทษนะ แต่ว่า จู่ ๆ ก็.....มาถามกันแบบนี้.....เลย เผลอไป ทุกทีมีแต่พวกผู้หญิง.....ขอโทษนะ" "ไม่หรอก หายแล้วช่างมันเถอะ? อื้อ ดูเหมือนเรียน 'เวทมนตร์ศักดิ์สิทธิ์' แล้วมีผลแฮะ หรือต้องบอกว่าถ้าไม่มีผล.....ก็คงตายไปแล้ว!" "ขอโทษ ขอโทษ ขอโทษจริง ๆ นะ.....(อยู่ระหว่างพูดวนลูป)"

ทำหน้าจะร้องไห้เลยลูบหัวจนทำหน้าแดงแล้วเงียบสงบลง เพราะงั้นเลยเอาขนมมันจูให้อย่างไม่รอช้า! ใช่แล้ว ในสังคมเวลาฉุกเฉินน่ะต้องลูบหัวแล้วเอาขนมให้ คุณสาวนักเต้นเองก็อยู่ข้าง ๆ ด้วย ฉะนั้นไม่ผิดหรอก

(ดีละ กอดตรงนั้นเลย ถอดเลย) (กริ๊ดดด! ไม่ไหว ไม่ไหว ไม่ไหวหรอก! ทำไมถึงต้องถอดในดันเจี้ยนด้วย!) (((อืม เพราะกินขนมมันจูอย่างไม่ลังเลไปแล้วน่ะสิ.....))) (เสียเปล่าหมดเลย!)

สุดท้ายก็กลายเป็นเวลากินขนมอย่างกะทันหัน ทั้งสายขนมมันจู สายเครป และสายพายฟักทอง กำลังกินด้วยกันใหญ่เลย ปกติคุณสาวนักเต้นเป็นสายเครป แต่พอกินเครปหมดก็แปรพักตร์ไปหาสายพายฟักทองกับสายขนมมันจูด้วย กินซะขนาดนั้นแล้วยังหุ่นเพรียวบาง.....การเต้นรำเป็นกีฬาจริง ๆ ด้วย!

“แต่คุณลูกทานุกิกับกระเป๋านักเรียนมันก็ดีอยู่หรอก แล้วทำไมพักนี้ถึงส่อแววว่าเกราะกับกระเป๋านักเรียนถึงได้รับความนิยมกันนะ แย่งรุ่นใหม่ล่าสุดกันก่อนเลย ตอนเดินอยู่ในดันเจี้ยนก็มีแต่มอนสเตอร์ทั้งนั้น แต่ถ้าเกิดการระบาดฮิตในหมู่มอนสเตอร์ขึ้นมาก็จะฆ่าให้หมดทุกตัว เพราะงั้นอย่าฮิตเลยดีกว่านะ?” “สะดวกดีออก” “เอาเถอะ แต่ก็เถียงกันใหญ่เลยว่าสะพายทับผ้าคลุมหรือเอาไว้ใต้ผ้าคลุมดี?” “ไม่สิ สะพายกระเป๋านักเรียนไว้ใต้ผ้าคลุมมันจะนูน ๆ แล้วเอาของออกมาลำบากด้วย!”

ถ้าถูกใจก็แล้วกันไป แต่เกราะกับกระเป๋านักเรียนนี่รูปลักษณ์มันก็ดูแปลกอยู่นะ.....เด็กสาวมัธยมปลายใส่มินิสเกิร์ตกับกระเป๋านักเรียนเดินเพ่นพ่านไปมา คงจะมีคุณคนน่าสงสัยที่ไม่ได้ตั้งใจทำตัวแบบนั้นถูกแจ้งศูนย์ข้อมูลคนน่าสงสัยเป็นแน่

แท้ แต่พวกเด็กกำพร้าก็ชอบใจกันใหญ่

“ถ้าสักชั้นที่ 50 ก็คงไหวอยู่ ของรุ่นทดสอบเวอร์ชั่นแรกก็ไม่ได้รู้สึกว่ามันแย่เลยนะ?”

คู่ต่อสู้ที่ทดสอบคือ “แฟงก์อีวิล Lv59” ก้าวเข้าประชิดตัวแล้วชักดาบออกจากฝักฟันในอึดใจเดียว กระโจนใส่กลางฝูง ‘แฟงก์อีวิล’ หกตัวแล้วใช้ดาบฟันด้วยท่าดาบอิไอจัดการไปสวมตัวพร้อมกัน จากนั้นก็หันกลับมาฟันอีกตัวหนึ่ง ดึงดาบย้อนกลับแล้วฟันเสยขึ้นอีกหนึ่งตัว ก่อนจะฟันตัวสุดท้ายทิ้ง..... เป็นอันจบ

“””ดาบญี่ปุ่น!””” “มันเป็นของรุ่นทดสอบแต่ ‘โคเท็ตจัง’ ดาบคู่ใจของเรา มีใบมีดอันร้ายกาจที่แค่ฟาดฟันก็หั่นเนื้อให้ขาดได้” “ชื่อไม่ไหวเลย!” “ใช่ ไอ้นั่นคือโคเท็ตสึ ไม่ดีตรงใส่คำว่าจังนั่นแหละ!” “ออกเสียงแบบนั้นก็ทำเอาหิวเลยน่ะสิ!!”

จู่ๆ ก็โดนโต้แย้ง เอาเถอะ ถึงตั้งชื่อยังไงก็แค่ของรุ่นทดสอบ ใช้แค่วันนี้เท่านั้น พรุ่งนี้คงมี MkII แล้ว อาจไปไกลถึง ZZ เลยก็ได้

“อื้อ ดาบรุ่นทดสอบที่บีบบังคับให้พวกโอตะสอนวิธีทำ ‘โคเท็ตสึ ฟาดฟัน (ระดับกลาง) +ATT’ ยังห่วยอยู่เลย?”

แต่ว่า Lv20 ก็สวมใส่ดาบนี่ได้ เป็นของที่โกงเชียวละ เดิมทีต้อง Lv30 ก่อนเอฟเฟกต์ของดาบจึงจะทำงานได้ แต่นี่ Lv20 ก็ใช้งานได้แล้วแถมยังมีเอฟเฟกต์ติดตัวอีก นี่คืออุปกรณ์สวมใส่ทดสอบเพื่อลดความเสียหายจากการทำลายตัวเองด้วย

‘สวมเวท’ โดยที่ไม่ได้ถือ ‘คทาอิกดราซิล’ แล้วก็คงเป็นผลจากการสวมใส่ ‘เวทมนตร์ศักดิ์สิทธิ์’ กับ ‘จอมปราชญ์’ เข้าไปอีก ถึงจะเคลื่อนไหวเร็วสูงในที่แคบก็ไม่ทำลายตัวเอง แบบนี้น่าจะทนการต่อสู้ที่ยืดเยื้อได้ ที่สำคัญคือดาบยังมีความเร่าร้อนพอที่จะทำให้จิตใจของพวกมัธยมสองหวั่นไหวได้.....แต่เราอยู่มัธยมปลายแล้ว?

ตอนนี้คือทางวงกต มีทางเดินแยกออกไปตรงนั้นเลย ฟันไปเรื่อย ๆ ตามทาง ‘แฟงก์อีวิล’ มีชื่ออลังการว่าแฟงก์ซึ่งเป็นปีศาจสายสัตว์ป่าเขี้ยวยาว แต่ที่จริงอ่อนแอ ถนัดใช้สถานะผิดปกติอย่าง ‘หลับ’ ‘มึด’ ‘สลบ’ ‘สับสน’ ดังนั้นก็เลยทำอะไรพวกสาว ๆ ที่สวมอุปกรณ์เน้น ‘ต้านสถานะผิดปกติ’ ไม่ได้แล้วก็ถูกฟันทิ้งอย่างง่ายดาย ถ้าโดนกัดก็น่าจะเจ็บ แต่สเตตัสต่ำ สกิลโจมตีทางกายภาพมีแค่ท่า ‘กัด’ ถ้าสถานะผิดปกติใช้ไม่ได้ผลก็เป็นได้แค่ลูกพี่ของโคโบเท่านั้นแหละ

“คุณสาวนักเต้นเองก็เหนื่อยหน่อยนะ ว่าแต่ ดูเหมือนจะยังเหลืออยู่? อื้อ ปล่อยทิ้งไว้คงโดนพวกแรดแทะหัวจนตายไปเอง ลูกทานุกิคลั่งก็อยู่ด้วย ถ้ากัดกันเองก็เรียกได้ว่าเป็นการจัดตั้งสมาชิกสุดแกร่งไป ดังนั้นก็ไม่เป็นไร? ราวนั้น?” “““ก็บอกแล้วไงว่าไม่แทะไม่กัดทั้งนั้นแหละ!””” “ทำไมต้องแทะปีศาจที่มีแต่ขนรุงรังแบบนั้นด้วย!!” “แต่ถึงไม่มีขนรุงรังก็ไม่แทะอยู่ดี! แล้วก็ไม่ได้แรดด้วย!!!!”

แรดตัวแม่ตะโกนเสียงดังก้องเป็นเสียงสะท้อนอยู่ตรง

ทางเดินที่มีดันเจี้ยน ไม่ได้ยินเสียงแบบนี้ซะนานเลย? แต่ตอนที่แบ่งกลุ่มกันมีบอกว่า “สิ่งที่ตัวเองทำมาตลอด ถึงจะขอขมายังไงก็ไม่อาจยกโทษตัวเองให้ได้” ทั้งที่ตั้งชื่อว่ากลุ่มแรด แต่พอเราเรียกว่าแรดดันทำท่าจะเข้ามาแทะหัวซะงั้น? อื้อ ก็กรอบของคนถูกใช้งานที่อยู่ในค่าสเตตัสยังเป็นแรดอยู่เลย? ใช่แล้ว ตอนนี้เพิ่งพัฒนาเป็นราชินีแรด แต่เงื่อนไขพัฒนาคืออะไรกันนะ? แทะราชาทางวงกตจนตาย? อื้อ จิกตาใส่เราอย่างกับจะแทะให้ตายเสียอย่างนั้น!

“ทางนี้เองก็เสร็จแล้ว ลงกันเลย?”

ระหว่างเคลียร์ดันเจี้ยนก็กินอาหารพกพาอย่างแฮมเบอร์เกอร์ไปด้วย ยังไม่จำเป็นต้องกินข้าว บอสประจำชั้นที่ 60 คือหัวโจกงู..... ‘สเนคคิเมร่า Lv60’ เพราะงั้นเลยมีแค่ตัวเดียว?

“ไม่สิ คิเมร่าเป็นสิ่งมีชีวิตผสมหลากสายพันธุ์เพื่อจะใช้ประโยชน์จากข้อดีตรงนั้น.....แต่ทำไมถึงได้ยึดติดกับงู! เอาเถอะ มีงูหลากสายพันธุ์พัวพันกันอยู่ แต่สุดท้ายก็มีแต่งู เพราะงั้นก็เลยไม่ได้มีความหลากหลายทางด้านสายพันธุ์ อยากจะเอายังไงกันแน่? หัวโจกงู?” “จู่ ๆ ก็อย่ามาบูลลี่คุณคิเมร่าจะได้ไหม!”

งูพุ่งเข้าใส่เรื่อย ๆ จากก้อนกลม ๆ ขนาดมหึมาที่มีแต่งู .....แต่ว่ามันเชื่อมโยงกันอยู่ก็เลยมาไม่ถึง?

พอฟันทิ้งไปเรื่อย ๆ หวดทิ้งไปเรื่อย ๆ ก็หลุดออกมา คนที่หวดน่ะมีแค่คนเดียว นอกจากนี้ยังสวมเสื้อคลุมเลยกระเพื่อมใหญ่ ถึงจะสร้างเกราะหน้าอกให้แล้วก็เถอะ นั่นคืออาวุธสั่น

สะเทือนอันรุนแรงที่ทำลายและบดขยี้ได้จากภายใน! ดูท่าทางมีพลังทำลายราวกับจะบอกว่าใช้ไอ้นั่นหวดมันซะ จิตสังหารแผ่ออกมาตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว พอดีกว่า! อื้อ แค่ดูอยู่เฉย ๆ ก็พอ!! ใช่แล้ว ทั้งที่บอกว่าโค่นบอสประจำชั้นได้อย่างปลอดภัย แต่กลับมาเทศนาใส่เรา?

"ไม่สิ ก็เห็นบอกว่า 'ตรงนี้ให้เป็นหน้าที่ฉันเอง คอยดูไปเถอะ' เราก็เลยดูอยู่เฉย ๆ ไง? อื้อ จ้องดูซะเต็มที่จนบรรลุในการแยกแยะเลยเห็นไหมล่ะ? นี่ไง เพราะงั้นเราก็ไม่ใช่ฝ่ายผิดเลยสักนิด เป็นเด็กดีว่านอนสอนง่ายแล้วไง? ดูตามที่บอกเลยนะ?" """"ก็ถามอยู่นี่ไงว่าดูตรงไหน!""" "ใช่ บรรลุการแยกแยะอะไรกันล่ะนั่น!!"

พอใช้งานสกิล 'สิ้นสลาย' ด้วยการสร้างอิมเมจแบบหยุดการเคลื่อนไหวอย่างกะทันหัน มันก็นิ่งไปชั่วพริบตาหนึ่ง จากนั้นหัวโจกงูก็ถูกแช่แข็งจนไม่ได้ยืดตัวออกมาอีก อื้อ มันคือสัตว์เลื้อยคลาน ถ้าหนาวก็จะเคลื่อนไหวแย่ลง ดังนั้นเลยถูกพวกสาว ๆ ชำแหละได้อย่างง่ายดาย ใช่แล้ว ทั้งที่ตั้งใจดูตามที่โดนสั่ง แต่กลับมาเทศนาใส่เรา? การสื่อสารด้วยคำพูดในต่างโลกมันช่างยากเหลือเกิน.....แต่นี่เป็นเพื่อนร่วมชั้นกัน เพราะงั้นเลยไม่ต้องแปล?

แล้วก็ของดรอป 'สร้อยคอผู้ใช้งู: [ใส่ได้เจ็ดอย่าง] เพิ่ม InT 40%, จำลองงู (จำลองได้สามตัวด้วยพลังเวทจากร่างกาย) สร้างพิษ เกล็ดแข็ง +DFF' ใช่แล้ว ใส่ได้ตั้งเจ็ดอย่างแน่ะ อย่าง

โดนเลย!!

โดยเฉพาะเสริม InT นี่อยากได้เอามาก ๆ แต่มีงูยื่นออกมาจากร่างกายใช้ป้องกันตัวได้ด้วยเกล็ดหุ้มทั้งตัวและมีพิษด้วย? พอจะยกให้พวกสาว ๆ ก็บอกว่าไม่เอากัน

ปรับเปลี่ยนอารมณ์ก่อนจะไปยังห้องลับเพื่อเปิดหีบสมบัติ 'ค้อนยาวศิลา เพิ่ม ViT กับ PoW 40% สร้างหินตรงส่วนปลายสุด เวทมนตร์ดิน ทำลายล้าง (ระดับสูง) ทำลายภายใน (ระดับสูง) +ATT' เป็นค้อนยาวที่มีด้ามยาวเหมาะสำหรับตัวแทงค์ คุณสาวนักเต้นไม่ใช้จึงยกให้พวกสาว ๆ ดูเหมือนจะทำให้ตรงปลายกลายเป็นหินได้ด้วย ถ้าใช้เวทมนตร์ดินได้ก็เป็นอาวุธทำลายล้างที่ดีเลิศ

เอาละ เดินมุ่งหน้าไปสู่ชั้นลึกพลางฝึกฝน 'เวทมนตร์ศักดิ์สิทธิ์' ไปด้วย ถ้าฝึกฝนตอนกลางคืนดูท่าจะกลายเป็น 'เวทมนตร์กาม' แหงเลย ฉะนั้นฝึกตอนนี้จะดีกว่า อื้อ ไม่รู้คิดไปเองหรือเปล่าว่าอีกไม่นานน่าจะมี 'เวทมนตร์กาม' โผล่มา? ชั้นล่างสุดนั้นยังอีกยาว แล้วตอนกลางคืนก็ยังอีกยาวไกล?

ดูเหมือนเอฟเฟกต์สกิลของใช้งาน
จะเทียบไม่ได้กับการซื้ออันเย้ายวนใจ

วันที่ 84 ตอนบ่าย ดันเจี้ยน ใต้ดินชั้นที่ 66

ชั้นที่ 60 ของดันเจี้ยน มอนสเตอร์เป็นภัยคุกคามระดับที่

Lv เกิน 60 ไปแล้ว ว่ากันว่าปาร์ตี้นักผจญภัยทั่วไปจะสู้ได้เฉพาะมอนสเตอร์ที่ Lv ต่ำกว่าตัวเองครึ่งหนึ่ง มอนสเตอร์ระดับนั้นแข็งแกร่งกว่ามนุษย์ด้วยโครงสร้างและรูปร่าง แต่เอาเถอะ..... ถูกอัดจนน่วมอยู่ดี

มีการแบ่งเป็นสองกลุ่มอย่างระมัดระวังแล้วเคลียร์ดันเจี้ยนไปเรื่อย ๆ พวกสาว ๆ ยังไม่ถึง Lv110 ดังนั้นในแง่ของตัวเลขแล้ว ค่าที่ถูกต้องของทั้งหกคนจึงออกมาต่ำกว่า 55 ..... มันน่าจะเป็นแบบนั้น แต่ก็เข้าไปทีละสองคนแล้วอัดมอนสเตอร์จนกระเจิง?

“เอาเถอะ พวกสกิลขี้โกงก็อย่างงี้แหละ นอกจากนี้ยังเป็นศิษย์ของพวกคุณจักรพรรดิดันเจี้ยนด้วย ก็ต้องแข็งแกร่งอยู่แล้ว อื้อ ไม่ใช่ว่าไดเอ็ทเฉย ๆ .....อื้อ กลัวจนไม่กล้าพูดเลยว่าใครเป็นตัวหลักกันแน่!”

อื้อ จู่ ๆ ก็มีจิตสังหารปกคลุมทั่วดันเจี้ยน!! แต่ว่า แค่ไม่ได้ถือ ‘คทาอิกดราซิล’ ความรู้สึกตอนใช้ ‘สวมเวท’ มันก็ต่างกันเป็นคนละเรื่อง แต่แบบนี้ก็ใช้งานสะดวกดีเหมือนกัน เพราะงั้นจึงจำเป็นต้องฝึกฝนเพื่อที่จะแยกการใช้งาน

“หึ คืนนี้โคเท็ตสึจังหิวโหยมอนสเตอร์น่าดู?”

ถีบตัวกลางอากาศแล้วร่ายรำ ฟาดฟันใส่เหล่ามอนสเตอร์ที่แทรกเข้ามา ดาบเป็นอาวุธฟัน ไม่มีพลังในการทุบตี แต่ก็เน้นไปที่การฟันให้ตาย เดิมทีมันไม่มีพลังทุบตีก็เลยแพ้ทางชุดเกราะกับหมวกเกราะ แต่พออยู่ต่างโลกก็ใช้พลังเวทกับสกิลช่วย

เสริมได้ นอกจากนี้ยังมีสกิล ‘ยอดนักดาบ’ มาเสริม ถ้าไม่แข็งจนเกินไปก็ฟันให้ขาดได้ ดังนั้นฟันไปเรื่อย ๆ ก็พอแล้ว

“แต่ดราก้อนที่เจอเป็นครั้งแรกในต่างโลกคือดราก้อนฟลาย ไม่ต้องถ่อมาถึงต่างโลกหรอก กะอีแค่แมลงปอน่ะหาได้ถมเถไป! เกิดมีอะไรผิดพลาดแบบถ้าฆ่าแมลงปอแล้วได้ฉายา ‘ดราก้อนคิลเลอร์’ ขึ้นมาจะทำยังไง!!”

ชั้นที่ 66 เจอคุณดราก้อนที่มีชื่อว่า “อาร์เมิร์ด ดราก้อนฟลาย Lv66” ลองใช้ดาบวงพระจันทร์[23] เผื่อเอาไว้หน่อย แต่ดูเหมือนจะไม่ตาลาย? คงมีภูมิต้านทานล่ะมั้ง?

“เคยเห็นสิ่งมีชีวิตข้อต่อเยอะอย่างคุณอาร์เมิร์ดอยู่บ่อย ๆ แต่ถึงจะเสริมเกราะ ส่วนที่ข้อต่อขยับก็ยังมีช่องว่าง ดังนั้นก็เลยเปราะบาง เกราะมันไม่มีความหมายอะไรกับสิ่งมีชีวิตข้อต่อเยอะหรอกนะ?”

แต่ว่า ความยาวของแมลงปอหุ้มเกราะคือสองเมตร ดูแล้วให้ความรู้สึกคุกคามน่ากลัวอยู่นิดหน่อย ความสามารถในการเคลื่อนที่ก็อันตรายกว่าที่คิด! ถึงกระนั้นคุณสาวนักเต้นก็ยังฟาดโซ่รัวจนร่วง หวดยับจนจบในพริบตา แต่แค่พริบตาเดียวก็เลยเหมือนจะยังไม่พอใจ?

และแล้วก็มาถึงชั้นที่ 67 พวกสาว ๆ พยายามโจมตีประสานกันด้วยธนูกับเวทมนตร์เป็นระลอกเพื่อกำจัดศัตรู ใช่

[23] อ้างอิง Ring no Kakeru ตัวละครชื่อ ชินาโทระ คาซึกิ มีท่าหมัดคือ “หมัดวงพระจันทร์ (円月拳)” ซึ่งประยุกต์มาจากท่า “ดาบวงพระจันทร์ (円月剣)”

แล้ว ไม่อยากต่อสู้ระยะประชิดกัน.....อื้อ มอนสเตอร์ชั้นที่ 67 คือ “ดิวิชั่นลีช Lv67” เป็นคุณปลิงตัวเบ้อเริ่ม

ชั้นที่ 67 เป็นห้องโถงเต็มไปด้วยเหล่าปลิงที่ดิ้นยุกยิกทั่วทั้งเพดานและผนังจนเป็นสีแดง ๆ ดำ ๆ อุบาทว์อย่างกับเครื่องในไม่มีผิด! ฝูงปลิงพุ่งตัวเข้าใส่จากพื้นกับผนัง แล้วก็ร่วงลงมาจากเพดานเป็นห่าฝน พอปลิงกรูกันเข้ามาที่ขาก็ร้องกรี๊ด ๆ แล้ววิ่งหนีไป อื้อ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเราเอาใจช่วยอยู่ห่าง ๆ

“ไม่สิ ‘ดิวิชั่นลีช’ มีคำว่า ‘ดิวิชั่น (แบ่งตัว)’ อยู่ด้วย ถ้าไม่จัดการในคราวเดียวก็อาจเพิ่มจำนวนจนจัดการไม่ไหวนะ? แล้วถึงจะโดนมันเกาะ ถ้าทุกคนใส่เกราะอยู่ก็ไม่เป็นไรหรอก เกราะนั่นโดน ‘กัดกร่อน’ Lv60 ได้สบาย ไม่มีทางละลาย.....ม.....ไม่มีอะไรวับ ๆ แวม ๆ ด้วย! ทั้งที่มีกัดกร่อนแท้ ๆ!”

อื้อ ไม่ละลาย.....ไม่มีอะไรวับ ๆ แวม ๆ เกราะที่เราทำเองนี่มันน่าแค้นใจชะมัด แต่ถ้ามีอะไรวับ ๆ แวม ๆ ขึ้นมา หัวเราเองก็คงหลุดเหมือนกัน เพราะงั้นอดทนไว้ก่อน ถูกเขม่นใส่ใหญ่เลย องค์ประกอบการการจิกตามันลดน้อยลงไปด้วย.....น่าเสียดายจัง

“ไม่อยากโดนเจ้าตัวยึกยือมาเกาะแกะ! อุบาทว์!” “ต.....ไต่ขึ้นมาบนเกราะแล้ว เจ้าปลิงนั่น!” “ไม่สิ แต่มันเป็นสัตว์พวกหนอนปล้อง เพราะงั้นก็เหมือนไส้เดือนกับหนอนนั่นแหละ?” “”””พวกพ้องของมันทั้งหมดนั่นก็ไม่เอาย่ะ!””” “ฟันแล้วมันเหนอะหนะ.....หนืบเลย”

ปลิงนั่นไม่มีกระดูก ตัวนุ่มนิ่ม ข้อปล้องสมมาตรทั้งสองด้าน หายใจด้วยเหงือกหรือไม่ก็ผิวหนัง มันเป็นหนอนปล้องที่มีโครงสร้างในแนวเส้นตรง ถ้าเทียบกับโลกก่อนก็ตัวใหญ่ยักษ์กว่าสักสามเมตร แต่ถ้าไม่แบ่งร่างก็แค่ปลิงธรรมดา?

“ตัวใหญ่อุบาทว์!” “ใหญ่เกินไปก็ดีแล้วนี่ อื้อ ถ้าตัวเล็กก็มุดเข้าไปในช่องว่างที่เกราะกันพอดี.....” “““กรี๊ดดด ไม่เอานะ! อย่าพูดสิ!””” “แต่ถ้ามันเข้าไปในเกราะแล้วแหวกเข้าไปในร่างขึ้นมาก็กลายเป็นปรสิต.....” “““บอกว่าอย่าพูดไงเล่า! ไม่ต้องมาอธิบาย เงียบไปเลย!!”””

การทำศึกกับสิ่งมีชีวิตคือศึกแห่งข้อมูล ถ้ารู้ชนิดของศัตรูก็จะรู้จุดอ่อนกับเอกลักษณ์และการโจมตีส่วนใหญ่ได้ รู้เขารู้เรา ย่อมเป็นเรื่องดี ยอดนักดาบคนหนึ่งเคยกล่าวไว้แบบนั้น แต่ก็ไม่อาจยืนยันว่าจริงเท็จแค่ไหน เอาเป็นว่าข้อมูลคือสิ่งสำคัญ? อื้อ ก้นสวยก็สำคัญ แต่หุบปากเงียบไว้ดีกว่า ท่านหัวหน้าห้องถือแส้รอแล้ว! เรายังอยู่ในวัยที่จะสนใจเกราะลามกยี่สิบชุด เด็กหนุ่มมัธยมปลายย่อมต้องคาใจกับส่วนก้นของชุดเกราะที่ผ้าคลุมมันพลิกขึ้นมาทุกครั้ง.....แต่แค่ได้เห็นเกราะก็โดนจิกตาใส่แล้ว! อื้อ ทำงานอย่าให้โดนโกรธดีกว่า!!

“ยุ่งยากซะมัด ไม่หมดเสียที เบื่อแล้ว เพราะงั้นขอเปลี่ยนเถอะนะ? ถอยไปหน่อย เดี๋ยวจะโปรยไอ้นี่? คิดว่าไม่น่าจะเป็นอะไร แต่ไม่รู้ทำไมทุกครั้งถึงโดนใส่ความแล้วก็จะโดนเทศนาไปซะ.....ทุกที?”

เราเอาปูนขาวสำหรับทำผนังสีขาวยอดนิยมออกมาจากถุงไอเท็ม ใช้เวทมนตร์ลมพัดมันเข้าไปแบบรวดเดียว เจ้าพวกนั้นมันแพ้ความแห้งกับความร้อนและไฟ เพราะงั้นถ้าโยนของแห้ง ๆ เข้าใส่ก็จะแห้งเหี่ยว จากนั้นก็โปรยแป้งสาลีคุณภาพแย่กับขี้เลื่อยจำนวนมากเอาไว้ที่พื้น โยนไฟร์บอลเข้าใส่แล้วก็หนี ทั่วทั้งชั้นมีควันสีขาวจากแป้งสาลีที่ลุกไหม้ไซยอยู่ ความร้อนระอุลุกโชนเป็นลูกโซ่จนเกิดระเบิดฝุ่นขึ้น

“ทามายะ? โคนายะ[24]? เอาเถอะ เละเป็นฝุ่นเลย”

ลมอัคคีก่อตัวขึ้นพร้อมกับเสียงระเบิดขณะที่เราซ่อนตัวอยู่ตรงรอยเว้าของผนัง ส่วนพวกผู้หญิงตัวปลิวกลิ้งไปมา ดูท่าทางน่าสนุก แต่เราบอกแล้วนะว่าให้ถอยไป เพราะงั้นไม่ผิดอื้อ ถ้าเป็นอุปกรณ์นั่นละก็ แรงระเบิดกับไฟแค่นั้นไม่น่าจะเป็นอะไร? อื้อ บอกไปแล้วนี่?

“”””คิดอะไรอยู่เนี่ย!”””

ทั้งปลิวทั้งกลิ้งจนไปถึงชั้นบน แต่ดูเหมือนจะตั้งหลักได้แล้ว? กลิ้งหลุน ๆ กันสนุกใหญ่เชียว เสียดายที่ไม่ได้ใส่กระโปรง

“ไม่สิ บอกแล้วไงว่าให้ถอยไป? บอกให้ถอยแล้วไม่ยอมถอยมันก็อันตรายสิ ให้คำแนะนำแล้วแท้ ๆ เราใช้คำพูดที่จะเป็นการช่วยแล้ว ทำไมถึงต้องโกรธด้วยล่ะ? ก็บอกไปแล้วนะ? นี่ไง เราไม่ผิดซะหน่อย?” “””ถอยแล้วแต่ตัวปลิวเลยนะ! โดนแรง

[24] เหมือนคนเขียนจะเล่นมุก “ทามายะ” ที่เป็นเสียงเชียร์ตอนยิงพลุ กับ “โคนายะ” ที่เป็นผู้ค้าแป้งหรือเจ้าของโรงสี

ระเบิดพัดปลิว!!""" "จู่ ๆ ใครจะไปคิดว่าจะมีการระเบิดรุนแรงในดันเจี้ยน!!"

แรงระเบิดพุ่งตรงไปตามพื้นที่ที่ไม่มีสิ่งกีดขวาง ดังนั้น ถ้ายืนขวางทางต่อให้ทิ้งห่างยังไงก็ต้องโดนลมพัดปลิวอยู่แล้ว อื้อ นี่เป็นสามัญสำนึกขั้นพื้นฐาน เพราะงั้นถึงได้เตือน ทั้งที่มีเอฟเฟกต์ 'ต้านไฟ' กับ 'ต้านความร้อน' แม้แต่เส้นผมก็ยังไม่ไหม้สักเส้นแท้ ๆ ก็ยังจะมาเทศนาเราอีก?

"ไม่สิ แต่เราโปรยแป้งด้วยนี่? ไม่รู้งั้นเหรอ?"

คุณปลิงโดนปูนขาวจำนวนมากดูดซับน้ำจนตัวแห้ง แล้วยังโดนเพลิงระเบิดจากแป้งสาลีซ้ำจนตายเรียบ ปัญหาคือศิลาเวทเองก็กระจัดกระจายหมด เก็บลำบากซะมัด แต่แป้งสาลีมีสิ่งเจือปนเยอะ ถ้าเอามาหลอมก็ได้ส่วนที่มีคุณภาพไม่ดี ปล่อยทิ้งไว้ในดันเจี้ยนอาจจะดีต่อระบบนิเวศก็ได้?

"คนปกติแค่ทำให้แห้งก็พอแล้ว!" "คนปกติไม่จุดระเบิดฝุ่นในพื้นที่ปิดหรอก!" "คนปกติต้องอธิบายให้เรียบร้อยก่อนลงมืออยู่แล้ว!" "แสดงหลักฐานมานะว่าเป็นเรื่องปกติ!" "อย่าว่าแต่ปกติเลย ใช่เผ่าพันธุ์มนุษย์หรือเปล่าก็ยังน่าสงสัย!" """จุดระเบิดแบบนี้ดีต่อระบบนิเวศตรงไหนกัน!!"""

ทั้งที่จัดการกับพวกปลิงได้เร็วแล้ว ยังจะไม่พอใจอะไรกันอีก ถ้าทำให้แห้งแล้วเผาก็จะไม่มีเวลาให้มันแบ่งตัวได้ อุตส่าห์เผาให้กลายเป็นฝุ่นไปแล้วแท้ ๆ ยังไม่พอใจกันเนี่ยนะ? วันนี้ลงมาถึงตรงนี้แล้วทั้งที ดันโดนโกรธซะงั้น พอย้อนกลับขึ้นบนพื้นดินก็

โดนดุตอนมุ่งหน้าไปที่เมืองด้วย ทำไมถึงไม่มีใครยอมเข้าใจ ดื้อดึงกันเหลือเกินทั้งที่เราไม่ผิดสักนิด ดูเหมือนระดับความพึงใจของเพศตรงข้ามน่าจะอาการหนักเอาเรื่องแล้ว

“ไม่สิ ก็บอกแล้วไงว่าจะโปรยไอ้นี่ (ปูนขาวกับแป้งสาลี) ให้ถอยไป (ซ่อนตัวไกล ๆ)? บอกไปแล้วนะ (ว่าจะเกิดระเบิดฝุ่น)?”

อื้อ บอกไปแล้วจริง ๆ

“”””พูดสั้นเกินไปไหม! ตั้งใจบอกข้อความทั้งหมดมาสิ”””

“ถึงจะพูดว่าบอกแล้วก็เถอะ แต่แค่แป๊บเดียวมันก็ระเบิดแล้วย่ะ! มีเวลาไม่ถึงห้าวินาทีด้วยซ้ำ!!”

กะว่าจะเดินกลับเมืองอย่างชิล ๆ แต่ก็ต้องเร่งความเร็วเปิดแน่บวิ่งหนี กล่าวได้ว่าหนีทั้งอย่างนั้นเลย แต่ว่า พอมีสองปาร์ตี้กลับเคลียร์ได้ช้าลง ลงตั้งแต่เช้าแต่ไปได้แค่สิบหกชั้น ลีเจี้ยนอื่นก็ไม่น่าจะต่างกันนัก

ในเมื่อเป็นแบบนี้ใช้วิธีบุกเร็วด้วยลีเจี้ยนหกปาร์ตี้น่าจะเร็วกว่า แต่ถ้าอาศัยแค่จำนวนเข้าว่า เทคนิคการต่อสู้ก็มีแนวโน้มจะเบี่ยงเบนไปเยอะ แล้วถ้าทุกคนมารุมเทศนาใส่เราก็น่ากลัวแย่เลย!

ร่อนกลางอากาศด้วยสกิล ‘เดินอากาศ’ ที่เหมือนกับวิ่งบนท้องฟ้าได้ เลยรอดพ้นจากลูกตุ้มเหล็กได้อย่างฉิวเฉียด ถ้าสวมใส่อุปกรณ์เต็มพิกัดรวมถึง ‘คทาอิกดราซิล’ ความสามารถในการเคลื่อนที่ของ ‘เดินอากาศ’ ก็น่าจะต่างกันเป็นคนละเรื่อง

"อยากจะถามว่า ทำไมคุณสาวนักเต้นที่หลบไปก่อนแล้วตอนเกิดระเบิด ถึงมาร่วมจู่โจมใส่เราด้วย? รู้สึกว่าเล็งโจมตีได้อย่างแม่นยำตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว!"

อื้อ กินขนมไปด้วยยิงปืนใหญ่ต้านอากาศยานไปด้วย ถูกซื้อตัวไปแล้วสินะ? ดูเหมือนเอฟเฟกต์ของสกิล 'ใช้งาน' จะเทียบกับขนมไม่ได้!

"ฮึ่ม! ในเมื่อเป็นแบบนี้ก็ต้องคุกกี้ชาฟฟ์! เฮ้ย แค่พริบตาเดียวก็ใช้ใช่หลายสิบเส้นคว้าเอาคุกกี้ไปแล้ว.....แถมกำลังกินอีกต่างหาก?"

ระ เร็วซะมัด?

"อึก ว้ากกก..... (ตูม!)" [โดนสอยร่วง&โดนคุมตัว&อยู่ระหว่างรุมเทศนา]

เจ็บซะมัด? เอาเถอะ เตรียมทำอาหารค่ำดีกว่า แต่ว่ายังเทศนากันอยู่เลย?

ทั้งที่ไม่มีแป้งขนมปังแต่กลับคิดว่าเป็นปลาชุบแป้งทอด
ปัญหาอยู่ที่ความเป็นผู้หญิงนั่นแหละ น่ากลัวชะมัด

วันที่ 84 ตอนเย็น โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

ถึงจะเทศนาไปเจ้าตัวก็ไม่ได้ฟังเลยสักนิด ที่จริงก็ไม่ได้ฟังอยู่แล้ว

"เดี๋ยวนะ ตามสมการ 'ประวัติการไม่มีแฟน=อายุ' ที่

เล่าขานกันในตำนานแล้ว พอเป็น 'จอมปราชญ์' ตั้งแต่อายุ 16 แล้ว ถ้าอายุเกิน 30 ไปจะเป็นยังไง! ตาลุง? นั่นคือฉายาที่จะได้อย่างนั้นน่ะเหรอ!"

จู่ ๆ บ่นพึมพำในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องแล้วก็ส่งเสียงตะโกนลั่น สรุปคือไม่ได้ฟังอะไรเลย แทนที่จะบอกว่าสิ่งที่พูดอยู่มันเป็นเรื่องผิด ควรบอกว่าตัวคนพูดเองต่างหากที่ผิดสินะ?

"เรื่องนั้นน่ะจอมราชาปีศาจรยางค์ออกอาละวาดด้วยกามราชาอยู่ทุกคืนไม่ใช่เหรอยะ" """แบบนั้นยังคิดว่าจะเป็นคุณผู้ใช้เวทมนตร์ตอนสามสิบอยู่อีกเหรอ!""" "แล้วนั่นก็ไม่ใช่ประวัติการไม่มีแฟนซะหน่อย!!" "ถ้าคนที่มีเมียน้อยสาวสวยห้อมล้อมตั้งสองคนพูดแบบนั้น ต้องโดนระดมยิงด้วยเวทมนตร์ระเบิดจากทั่วโลกใบนี้แน่!"

แล้วขณะที่การเทศนาไม่มีผลอะไรเลย ปลาทอดก็ถูกเสิร์ฟไปเรื่อย ๆ .....ใช่ ดูเหมือนจะย้ายความสนใจจากโครงสร้างแบบก้างปลาของผ้าอนามัยมาเป็นปลาแทนแล้ว มื้อค่ำมื้อนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับผ้าอนามัย แต่อย่าพูดเรื่องนี้จะดีกว่า ตอนนี้คนที่รู้ความเจ๋งกับความลับของโครงสร้างแบบก้างปลามีแค่ฉันคนเดียวไง? อืม สบายกันสุด ๆ เลยใช่ไหม?

หลังกินข้าวเสร็จจะมีการประชุมทบทวนกับวันมอร์เซ็ท แต่ละคนจะฟังคำชี้แนะจากผู้ฝึกสอน หลังจากนั้นก็จะเต้นระบำหน้าท้องเพื่อให้เอวคอดกิ่วกับก้นยกกระชับ! อืม รบกวนช่วยเน้นที่ต้นขาหน่อยเถอะ แต่ก็ไม่ได้อ้วนหรอกนะ!!

“““กินเลยนะค้า”””

เสียท่าจนได้ อืม เสียท่ากันอีกแล้ว ทุกคนทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ ใช่แล้ว แสร้งทำปลาทอด แต่ทีเด็ดในการรับมือกับการถูกเทศนาอยู่ที่เทมปุระต่างหาก.....ทุกคนเสียท่าให้กับไอ้นี่ ทำทั้งเทมปุระไก่ทอดแล้วก็มันทอด กำลังทอดเห็ดกับฟักทองและหน่อไม้อยู่ด้วย

“ฉันได้กินครั้งสุดท้ายที่บ้าน.....กินเทมปุระที่แม่ทำให้.....”

ใครบางคนพูดพึมพำพร้อมกับน้ำตาเล็ด หวนนึกถึงรสชาติที่แสนจะคิดถึง ลิ้มรสกับรสชาติที่เคยตัดใจไปแล้ว รำลึกความหลังอันล่ำค่าที่แทบจะลืมไป รสชาติแห่งวันเวลาในช่วงเวลานั้นที่ถึงจะลำบากยังไงก็ห้ามลืมเด็ดขาด

พอเก็บกวาดเสร็จแล้วก็ไปฝึกซ้อม พวกสาว ๆ กินจนอิ่มแปล้อย่างพึงพอใจแล้วก็วันมอร์เซ็ทอย่างเร่งด่วน!

“““เสียท่าจนได้””” “นั่นสิ ทำเทมปุระมาให้แบบนี้คงเทศนาต่อไม่ได้” “นอกจากนี้ยังอร่อยที่สุดในชีวิตด้วย” “““ความเป็นผู้หญิงไล่ตามไม่ทันแล้ว!”””

ถึงความเป็นผู้หญิงจะมีสูงแค่ไหน คิดว่าแบบนั้นก็ไม่น่าจะไหวอยู่ดีนะ? เพราะนั่นน่ะไม่เกี่ยวกับความเป็นผู้หญิง แต่เป็นเทคนิคของคุณคนยอดฝีมือต่างหาก สาวบรรณารักษ์ที่ชอบอาหารญี่ปุ่นถึงกับส่งเสียงคราง แปลว่าเทคนิคคงจะสุดยอดจริง ๆ นั่นแหละ?

“เคยคิดว่าลืมซะยังจะสบายใจกว่า.....แต่ว่า ห้ามลืมเด็ดขาดสินะ” “ฮารุกะคุงสูญเสียครอบครัวไปแล้ว.....ถ้ามองในแง่นั้นก็ถือว่าเป็นรุ่นพี่” “เพราะงั้นก็เลยมาสอนว่าห้ามลืมเด็ดขาด” “นั่นสิ ทำไมถึงไม่เอาใจใส่แบบนั้นตอนใช้ระเบิดฝุ่นบ้างนะ!” “““เห็นด้วยเลย!!”””

คงจะแอบทำการวิจัยแป้งเท็มปุระ แล้วพอมีแป้งส่วนเกิน .....ก็เลยคิดระเบิดฝุ่นขึ้นมา จากนั้นทุกคนก็ล้มกลิ้งในดันเจี้ยนเพราะสิ่งที่คิดขึ้นมาได้นั่น!

“การหยุด คือการใช้พลังอย่างเปล่าประโยชน์ ใส่พลังไปกับการเคลื่อนไหวค่ะ”

การฝึกซ้อมเริ่มขึ้นหลังจากการประชุมทบทวน มันเป็นคำชี้แนะอย่างมีหลักการและมีน้ำหนัก แต่คุณเนเฟอร์ติรินะทันทีที่เห็นปลิงก็หยุดชะงักเลยนะ แถมยังถอยด้วยซ้ำ รู้ตัวอีกทีก็ไม่อยู่แล้ว? อ๊ะ คุณเนเฟอร์ติริยิ้มแหะ ๆ! ดูเหมือนจะได้รับผลข้างเคียงมาจากผู้ใช้งานนะ? นี่คงเป็นเอฟเฟกต์ของสกิล ‘ใช้งาน’ เจ้านายบ้าบอไปหน่อย พอคลุกคลีด้วยกันทุกคืนก็เลยติดเชื้อมาด้วยมั้ง?

จับตาดูแล้วก็เรียนรู้ กวัดแกว่งดาบตามอย่าง ขยับขาอย่างไม่ขาดตอน ควบคุมการเคลื่อนไหวกับกระแสพลังนั่น นี่คือตัวจริงของวิชาต่อสู้เหมือนกับร่ายรำที่ฮารุกะคุงใช้ ดูกี่ทีก็ไม่เข้าใจกลไกและความหมายทั้งที่เคยเรียนเต้นรำและมีทักษะร่างกายพร้อม.....แต่ทำไม่ได้ดั่งใจ ยากจังเลย!

“เคลื่อนไหวซับซ้อนขนาดนี้พร้อมกัน” “ไม่ใช่เคลื่อนไหวตามหลักการแต่เป็นการลดแรงเฉื่อยลงค่ะ มันควรจะเป็นเพราะทนแรงเฉื่อยหรือแรงสะท้อนไม่ไหวก็เลยเคลื่อนที่แบบนั้นค่ะ”

แม้แต่ตอนสาธิตคนเดียวก็ยังผสมผสานการเคลื่อนไหวที่ลำบากและซับซ้อน มีแพทเทิร์นที่หลากหลาย แต่พอมีคู่ต่อสู้ก็ไม่ใช่เรื่องยากนัก ถ้าเคลื่อนไหวตามใจชอบก็จะไม่เข้ากันกับคู่ต่อสู้จนการเคลื่อนไหวหยุดชะงัก ถ้าคิดแต่จะปรับให้เข้ากับคู่ต่อสู้ก็จะเคลื่อนไหวไม่ได้ดั่งใจ ก็เลยบอกว่าต้องคาดเดาและชี้นำสร้างกระแสขึ้นมา.....บอกว่าสร้างขึ้น.....ดูเหมือนจะสร้างอยู่นะ?

หลังจากโดนซ้อมจนน่วมก็ระบำหน้าท้อง โดยพื้นฐานก็คือการก้าวเท้ากับเทคนิค เคลื่อนที่เป็นวงกลมในแต่ละส่วนของร่างกาย ค่อย ๆ ขยับตัว เอว ไหลให้ขนานไปกับพื้นผสานกับการเคลื่อนที่เป็นวงกลม ที่พิเศษในวันนี้คือรัคส์ชาร์คี[25] มันเป็นคำศัพท์ที่มีความหมายว่า การเคลื่อนไหวโดยใช้กล้ามเนื้อทั่วร่างเป็นการเต้นรำประสานเข้ากับจังหวะของเพลงอย่างไหลลื่น ดังนั้นจึงต้องเรียนรู้กระแสของการเต้นและความหมายของมันแล้วส่วนโค้งส่วนเว้าก็จะฟิตกระชับ!

“““ส่วนโค้ง! ส่วนเว้า!!””” “““เอวคอด! เอวคอด!!”””

ขยับแต่ละส่วนแยกกัน เน้นการเคลื่อนไหวที่แยกกันของกล้ามเนื้อ ดังนั้นจึงสามารถเรียนรู้วิธีขยับกล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ

[25] **Raqs Sharqi** เป็นระบำแบบสไตล์อียิปต์ ซึ่งของไทยจะคุ้นกันในชื่อ “ระบำหน้าท้อง”

ของระบบกล้ามเนื้อได้ อย่างเช่น การเต้นรำที่ใช้ผ้าเวล จะเกี่ยวพันถึงการฝึกฝนกล้ามเนื้อร่างท่อนบนตลอดจนแขนและไหล่ ส่วนการเต้นโดยใช้ฉาบนิ้ว (Zills[26]) จะช่วยเสริมกำลังกล้ามเนื้อกับนิ้วมือแต่ละนิ้ว สร้างจุดศูนย์ถ่วงหลายจุดขึ้นมาทั้งในและนอกร่าง นี่คือเคล็ดลับความแข็งแกร่งของคุณเนเฟอร์ติริที่ควบคุมร่างกายด้วยการเคลื่อนไหวที่เป็นไปไม่ได้แล้วยังคาดเดาไม่ได้อีก

มีการเคลื่อนที่เป็นวงกลมรอบตัวหลายสิบวงผสมผสานได้อย่างอิสระ ถึงจะซับซ้อนยังไงก็ไหลลื่นได้ในพริบตา ไม่มีการเคลื่อนไหวที่เสียเปล่า มันจึงเป็นความลี้ลับอย่างแท้จริง แล้วก็.....เป็นเคล็ดลับของหุ่นสวย ๆ นั่นด้วย!

“”“เหนื่อยแล้ว”””” “อา สุขี” “ยกกระซับสะโพก ปวดกล้ามเนื้อก้นจังเลย”

ต่อมาก็เปิดสมาคมสตรีอันแสนอ่อนล้าที่อ่างอาบน้ำพวกเด็กกำพร้าที่รออยู่นานก็เลยรีบล้างตัวแล้วลงไปแช่ในอ่างน้ำร้อน

“”“สุขีสุขี?”””” “ยกกระซับสะโพก” “”“เรื่องนั้นไม่ต้องไปจำก็ได้”””

จำคำศัพท์แปลก ๆ กันอีกแล้ว

“พูดว่าสุขีตอนอาบน้ำที่ต่างโลกมันผิดด้วยรึไง?” “อาในแง่ศีลธรรมกับศาสนาคงไม่เป็นไรล่ะมั้ง?” “ถ้ามีปัญหาแล้ว

[26] Zills หรือ Zils เป็นเครื่องดนตรีที่คล้ายฉาบแต่มีขนาดเล็กที่สวมเข้ากับหัวแม่โป้งกับนิ้วชี้ได้

พวกเด็กกำพร้าถูกศาสนจักรรังแกละก็.....คนที่จะเดือดร้อนก็คือศาสนจักรเองนั่นแหละ ไม่เป็นไรหรอกมั้ง?"

พวกเด็ก ๆ ที่พยายามทำงานกันมาทั้งวัน แช่อ่างน้ำร้อนจนร่างกายอบอุ่น สายตาดูเคลิ้มกันเลยทีเดียว ดูเหมือนจะได้เวลาเข้านอนแล้ว.....เสียงตอบรับดีมากเรื่องที่ว่าเป็นเด็กดีที่ไปทำงานในเมืองแล้วช่วยงานได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เพราะงั้นต้องให้พักผ่อนเต็มอิ่ม ก็เลยวางแผนจะไปปิคนิค

ถึงจะตั้งใจทำงานตลอดก็ยังอดอยาก ตอนนี้ได้กินอาหารอร่อยทุกวันจนอิ่มตื้อ ก็เลยตั้งใจทำงานตามส่วนนั้นไปด้วย ถ้าปล่อยทิ้งไว้ต่อให้เป็นวันหยุดก็คงไปทำงานอยู่ดี พวกเด็ก ๆ กำลังพยายามหาเงินมาจ่ายค่าอาหารกัน

"ต้องปล่อยให้ได้เล่นบ้าง!" "ใช่ ตอนแรกนึกว่าเป็นเด็กดีที่แค่ขยันทำงานกันเฉย ๆ" "แต่ฮารุกะคุงหงุดหงิดบอกว่า ต้องปล่อยให้ได้เที่ยวเล่นแล้วก็ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยบ้าง" """เรื่องนั้นฮารุกะคุงพูดถูกแล้ว! ถึงจะดูท่าทางมีความสุข แต่ก็ยังรู้สึกเหมือนถูกบังคับ ดังนั้นฮารุกะคุงพูดถูกแล้ว!"""

คงคิดกันว่าถ้าทำตัวเป็นเด็กดีเสมอจะได้กินของอร่อยเต็มที่ ดังนั้นก็เลยไม่อยากหยุดกัน แต่ว่า วันหยุดก็ต้องสนุกเข้าไว้ ถ้าเด็กต้องมากังวลที่จะหยุดพักนี่มันก็ผิดแล้ว ใช่ เพราะงั้นต้องปล่อยให้เที่ยวเล่นบ้าง

หัวเราะแบบท่าทางมีความสุข ตั้งใจทำงานกันเต็มที่ มีแต่เด็กดีกันทั้งนั้นเลย แต่ว่า.....เหนื่อยกันเกินไป นั่นเป็นเพราะ

พยายามเกินไปโดยไม่รู้ตัว พออาบน้ำเสร็จก็เช็ดตัวเปลี่ยนมาสวมชุดนอนแล้วก็พาไปที่ห้อง

“““ราตรีสวัสดิ์คร้าบ/ค่า””” ““““จ้า ราตรีสวัสดิ์””””

ให้ทุกคนเข้านอนเสร็จแล้วก็ปิดไฟ เหนื่อยกันมากก็เลยหลับกันเร็ว ใบหน้าตอนนอนดูท่าทางมีความสุข แต่ตราบใดที่ยังอยู่กับพวกเราก็จะพยายาม เพราะคิดว่าจะมีคนคอยเลี้ยงดู

ถึงจะใช้ชีวิตอยู่ที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้ากันอยู่แล้ว แต่ถ้ามีเงินเก็บก็คงไม่เป็นไร พวกตนตั้งใจทำงานเก็บเงินกัน ถ้ายังอดอยากอีกก็ไม่รู้จะว่ายังไงแล้ว ทั้งที่มันเป็นเรื่องปกติแท้ ๆ ..... แต่นี่น่าไม่ใช่ความสุขหรอก ต้องทำให้เข้าใจเรื่องนี้กันจนเป็นเรื่องปกติ

รีบปรับเปลี่ยนอารมณ์ ต่อจากนี้จะเป็นสมาคมสตรีหลังอาบน้ำเสร็จ วันนี้มีการเผยเคล็ดลับของเหล่าผู้กล้าที่เพิ่งโค่นกามราชาได้ ดูเหมือนจะโดนเอาคืนเมื่อเช้า แต่ดูท่าทางดีใจใหญ่ที่สยบกามราชาได้ด้วยการปรนนิบัติ พวกคุณแอนเจลิกาเองก็เหมือนกับพวกเด็กกำพร้า มีความสุขมากมายทุกวัน ก็เลยพยายามตอบแทนบุญคุณด้วยการปรนนิบัติ ทั้งที่แค่ยิ้มก็เป็นการตอบแทนได้แล้วแท้ ๆ ฮารุกะคุงพากลับมาเพื่อการนั้นแหละ..... แต่ก็ทำศึกกันดุเดือดตอนกลางคืน?

“อุปกรณ์ต้านทานรยางค์ สูทหนัง ยอดเยี่ยมค่ะ” ““โอ้”””” “เหมาะเจาะ กระชับแน่น.....ไม่มีตัวยึกยือลอดเข้ามา ต้านทานการสั่นสะเทือน เอาชนะได้ค่ะ!” ““พวกท่านผู้กล้าโค่นกามราชา

ผู้ชั่วร้ายได้แล้ว! น่ายินดีจริง ๆ เลย"""

เอาเถอะ ทางโน้นเรียกตัวเองว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์ ส่วนทางนี้เป็นอดีตจักรพรรดิดันเจี้ยน.....มันมีอะไรผิดพลาดอะไรไปหรือเปล่า? แต่ว่า ทำไมถึงพูดจาอย่างกับคนรากหญ้าอย่างนั้นล่ะ?

ทั้งสองคนปรนนิบัติด้วยเทคนิคอันสุดยอดอย่างดีอกดีใจ พรรณนาถึง 108 เทคนิคที่ใช้พิชิตกามราชาให้ฟังอย่างละเอียดยิบ อืม ปรนนิบัติได้อย่างถึงพริกถึงขิงมาก เลยท่าทางดีใจกันใหญ่.....แต่คิดไปเองหรือเปล่านะ ฟังยังไงก็เป็นแค่การต่อสู้อันดุเดือด? และวันนี้ก็สวมสูทหนังแต่งตัวสวยดูสง่างาม .....แต่ตอนที่กำลังสวมมันดูแหม่ง ๆ อยู่นิดหน่อย

ใช่ ฟิตเกินไปจนต้องชโลมน้ำมันทั่วร่าง แล้วทุกคนต้องช่วยกันจับยัดเข้าไปในชุด ถ้ามันรัดแน่นขนาดนั้น มันก็ต้องถอดออกลำบากอยู่แล้ว ถ้าปกป้องซิปเอาไว้ได้ก็ไม่มีแม้กระทั่งช่องว่าง จากนั้นพวกเรามองส่งทั้งสองคนที่ออกไปอย่างอารมณ์ดี แล้วจึงวางแผนเรื่องปิคนิคกับสระว่ายน้ำ ผลสรุปคือต้องทำชุดว่ายน้ำก็เลยรีบกำหนดดีไซน์กัน!

"งืมมม บิกินี่?" "ถ้าเติมอากาศเข้าไปก็จะลอยได้!" """แล้วจะเติมเข้าไปตรงไหนกันล่ะนั่น!""" "พวกคุณแอนเจลิกาดูเหมือนจะใส่ชุดว่ายน้ำสำหรับแข่ง" "ส่วนพวกฉันขอให้ทำชุดว่ายน้ำโรงเรียน" "แต่ว่าถ้ามีมีฝีมือทำชุดชั้นในขนาดนั้น บิกินี่ก็น่าจะเจ๋ง" """นั่นสิ!""" "ต้องวัดตัวอีกแล้ว? ได้ยินว่าหนึบหนับเลย"

“““มีแบบนั้นด้วยเหรอ!”””

บางทีน่าจะทำเอาไว้ให้แล้วจากการวัดขนาดครั้งก่อน แต่ชุดว่ายน้ำมีความแตกต่างกันตั้งแต่วัสดุไปจนถึงโครงสร้าง พวกน้องกิ๊วกิ๊วเองก็เคยแช่น้ำในถังใหญ่เพราะไปขอให้ช่วยทำ ถ้าอยากได้ของดี ๆ ก็ต้องวัดตัวแล้วทดลองสวม.....อย่างงั้นเหรอ?

หลังจากตอนนั้น เทคนิคการทำเสื้อผ้าก็ดีขึ้นด้วยคุณ ‘ปัญญา’ แต่ว่าสกิล ‘วิชาราคะ’ กับ ‘กามราชา’ และ ‘ตรวจจับอารมณ์’ ที่ได้มาใหม่ก็เลเวลอัพด้วย จึงอันตรายต่อสาวบริสุทธิ์เป็นอย่างยิ่ง.....คำว่าชุดว่ายน้ำแบบใหม่มันจั๊กจี้จิตใจสาวบริสุทธิ์งั้นเหรอ? แถมยังเป็นชุดว่ายน้ำแบบฟูลออร์เดอร์ซะด้วย จิตใจสาวบริสุทธิ์ของทุกคนคงจะถูกจั๊กจี้ แต่ปัญหาคือรยางค์จะเป็นฝ่ายเข้ามาจั๊กจี้นี่น่ะสิ.....ทุกคนเลยกลัดกลุ้มกัน เพราะจิตใจนึกถึงสระว่ายน้ำไปแล้ว

“อ้า ตัดสินใจไม่ได้” “““ใช่ อยากได้ทุกอย่างเลย!”””

สระจากุซซี่ขนาดเล็กมีไว้สำหรับเด็ก สระสำหรับแข่งขันมีไว้สำหรับพวกน้องกิ๊วกิ๊ว แล้วก็วอเตอร์สไลเดอร์มีไว้สำหรับทุกคน ที่คิดถึงมากที่สุดก็คือถ้ำนั่น มันเป็นสถานที่ที่พวกเราหัวเราะได้เป็นครั้งแรกในโลกนี้

อยากจะมอบความหลังอันแสนสุขให้เยอะ ๆ ก่อนที่พวกเด็กกำพร้าจะย้ายไปอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า มันยังไม่พอที่จะทำให้ทุกคนหัวเราะได้ พวกเด็กกำพร้าในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

ก็สะพายกระเป๋านักเรียนเหมือนกัน สรุปก็คือ หลังจากฮารุกะคุงสร้างสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าขึ้นมาในเมือง ก็ยังคงไปที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเป็นประจำ ฮารุกะคุงสูญเสียครอบครัวไปแล้ว ดังนั้นจึงอยากมอบอะไรบางอย่างให้พวกเด็กกำพร้าที่สูญเสียครอบครัว แต่พวกเด็ก ๆ ที่สะพายกระเป๋านักเรียนด้วยใบหน้ายิ้มแย้มอยู่ในเมืองทุกวัน กำลังวิ่งพล่านไปมาเพื่อทำงานกันอยู่ หน้าตาดูมีความสุขมากเลย

ดีละ นี่เป็นการปิคนิคอันแสนสนุกที่ทุกคนจะยิ้มได้ ทำแผนงานให้เรียบร้อยดีกว่า!

ทนทรมานมานาน ผ่านไปสองวันในที่สุดวันที่เอาลงได้ก็มาถึง

วันที่ 84 ตอนกลางคืน โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

ตอนที่บิดตัวในการต่อสู้วันนี้ ดันไปมองเห็นสิ่งที่บิดเบี้ยวเข้า ถึงแม้จะเล็กน้อยก็เถอะ นั่นเป็นผลมาจากการที่เกราะขัดขวางพลังของร่างกาย ถึงจะแค่เล็กน้อย แต่ก็สูญเสียพลังจนส่งผลกระทบต่อความแข็งกับความทนทานของเกราะ หวนนึกถึงสาเหตุของความผิดปกตินั่นแล้วก็ออกแบบใหม่ มองดูตั้งแต่โครงสร้างพื้นฐานตรงส่วนที่ขยับได้ก่อนจะค้นหาจุดที่มีปัญหา

“อ้า ไอ้นี่ไง ส่วนที่เปลี่ยนแปลงได้ด้วยการแปลงรูปพลังเวท การเคลื่อนไหวตามไม่ทันความเร็วร่างกาย ฉะนั้นก็ต้องลด

การแปลงรูปพลังเวทลง แล้วเพิ่มส่วนที่เคลื่อนไหวได้ในรูปแบบของกิมมิคแทน เท่านี้ก็จะแก้ปัญหาได้แล้ว? หนักขึ้นนิดหน่อย แต่ก็เสริมเกราะได้.....ปัญหาคือเกราะมันจะบางลงตอนที่ส่วนสูงเพิ่มขึ้น ถ้าทำให้เคลื่อนไหวได้ง่ายขึ้นด้วยการทำเป็นหลายชั้น ก็จะควบคุมการใช้พลังเวทได้" (ดิ๊งดิ๊ง)

ไม่รู้ทำไมคุณสไลม์ถึงแทรกเข้ามาสำรวจในเกราะ เอาเถอะ น่ารักดีก็เลยปล่อยไป?

"มันไม่มีสิ่งที่เรียกว่าสมบูรณ์แบบอยู่ ต้องคอยปรับปรุงครั้งแล้วครั้งเล่า ออกแบบใหม่ด้วยวัสดุใหม่และเทคนิคใหม่ ปรับปรุงไปเรื่อย ๆ แบบไม่มีที่สิ้นสุด ดังนั้นไม่มีคำว่าสมบูรณ์แบบหรอกนะ?" (ดุ่ยดุ่ย)

เอาโครงสร้างแบบท้องงูและแบบทับซ้อนกันเป็นชั้นมาผสมผสานกัน ทำให้เป็นเกล็ดแล้วเอามาประกอบเข้ากับเกราะ เพื่อลดการเสียดสีกับการต้านทานลง พอพึ่งวัสดุเวทมนตร์ก็ออกแบบได้ง่ายขึ้น พอดูจากการขยับในการต่อสู้จริง ก็เจอจุดที่เป็นปัญหาที่มองข้ามมากขึ้นเรื่อย ๆ

"น่าจะทนการฟันได้ดี โครงสร้างแบบท้องงูจะลดแรงกระแทกจากการทุบตีได้ แต่ถ้าตัวโครงสร้างเสียหายก็แย่เลย? โครงสร้างแบบเกล็ดมันเรียบง่าย น่าจะปลอดภัยและไม่ยุ่งยาก?" (ดิ๊งดิ๊ง)

อย่างนี้นี่เอง โครงสร้างแบบเกล็ด ถ้าทำใหม่ก็จะใช้ไอ้นั่นเป็นข้อมูลได้ เอาข้อมูลมาประกอบเข้าด้วยกันแล้วก็จะเกิด

แผนการใหม่อีก ออกแบบ ทดสอบ แล้วก็เพิ่มความสมบูรณ์แบบขึ้น แต่จนป่านนี้ยังไปไม่ถึงเทคนิคเวทมนตร์ในเกราะของคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นเลย

"ให้ตายสิ ถ้าจะให้วาร์ปมาต่างโลกก็ช่วยเลือกโรงเรียนเทคนิคหน่อยเถอะ ดันมาเลือกโรงเรียนสายสามัญเน้นศึกษาต่อซะได้ มันจะมีประโยชน์อะไรที่ต่างโลกกันล่ะ.....ถ้าเป็นวิทยาลัยเทคนิคละก็ไร้เทียมทานเลย! คงจะตั้งเป้าที่การแข่งชิงชนะเลิศหุ่นยนต์ที่ขับเคลื่อนด้วยเวทมนตร์! อื้อ แม้แต่โรงเรียนการเกษตรก็ยังมีประโยชน์สุด ๆ ทำไมถึงเลือกโรงเรียนธรรมดากันนะ?" (ดุ่ยดุ่ย)

ลำพังความรู้ที่ได้จากการอ่านในหนังสือน่ะไม่เข้าใจหรอก ถึงจะค้นคว้าจนเข้าใจ แต่สุดท้ายก็ต้องลองทำดูถึงจะรู้ ถ้าพูดในแง่ของวิชาการแล้ว สุดท้ายก็ต้องทำอยู่ดี? ทดสอบและหาข้อผิดพลาดไปเรื่อย ๆ ปรับโครงสร้างใหม่ เปลี่ยนส่วนท้องกับสีข้างให้เป็นรุ่นปรับปรุง ถ้าเปลี่ยนมากเกินไปในคราวเดียวจะตรวจสอบเปรียบเทียบไม่ได้ ดังนั้นวันนี้พอแค่นี้ก่อน

"เรื่องธนูเอายังไงดีนะ.....แนวคิดที่เน้นการยิงเร็วกับพลังทำลายจะต่างกันไปเลยตัดสินใจลำบาก? อยากจะหยิบมาแต่ข้อดี แต่ถ้าซับซ้อนไปก็จะพังได้ง่ายในการต่อสู้อะนะ?"

ก่อนอื่นก็อุปกรณ์จากดันเจี้ยนที่ได้มาจากห้องลับ 'ค้อนยาวศิลา เพิ่ม ViT กับ PoW 40% สร้างหินตรงส่วนปลายสุด เวทมนตร์ดิน ทำลายล้าง (ระดับสูง) ทำลายภายใน (ระดับสูง) +ATT'

ทำให้เป็นมิธริลเอาไว้ดีกว่า แต่จำเป็นต้องใช้มิธริลปริมาณเยอะพอสมควร สรุปก็คือเป็นอุปกรณ์อย่างดี

และแล้วก็ได้ 'ค้อนยาวศิลาเหล็กกล้า เพิ่ม ViT กับ PoW 50% สร้างศิลาเหล็กกล้าตรงส่วนปลายสุด เวทมนตร์ดิน ทำลายล้าง (ระดับสูงมาก) ทำลายภายใน (ระดับสูงมาก) +ATT' เน้นทั้งพลังทำลายและความสามารถทุบตี ใช้ได้ผลดีกับศัตรูที่ตัวแข็งอื้อ ให้สาวโล่เอาไปใช้ก็ดีอยู่หรอก แต่คู่หูสาวซมรมวอลเลย์ก็น่าจะใช้ได้ดี แต่ว่าใครมีเวทมนตร์ดินบ้างไหมนะ? เอาเถอะ ให้หัวหน้าห้องเอาไปจัดการเองก็แล้วกัน

"เอาละ เวทมนตร์ศักดิ์สิทธิ์เองก็อยากจะฝึกฝนเอาไว้ด้วย แต่ต้องฝึกฝนไอ้นี่เอาไว้ก่อน.....อื้อ ถักทอด้ายให้บอบบางนุ่มนิ่มไม่คม.....แต่ก็ต้องควบคุม?"

เวทมนตร์ไม่มีรูปร่าง ดังนั้นสิ่งที่ยึดติดกับรูปร่างจึงเป็นความคิดที่มั่นคงอย่างสามัญสำนึกกับความรู้ ถ้างั้นก็ต้องทำให้มั่นคงด้วยความคิด มันน่าจะมีความเป็นไปได้อย่างไม่สิ้นสุดก็เลยต้องควบคุมจากอิมเมจก่อน.....ตั้งค่าให้เรียบร้อย ไม่อย่างนั้นจะหายวับไป มีเวลาไม่มากเลยขอแค่บอบบางก่อนก็พอ ต้องควบคุมเข้าไว้

ก๊อกก๊อก ดูเหมือนจะกลับมาแล้ว พอซะโงกมองจากประตูก็เจอรอยยิ้มของสาวสวยสองคน ท่าทีชิลอย่างกับยอดฝีมือผู้ไร้พ่าย ใบหน้าที่ดูน่ารักและเย้ายวนใจยิ้มเล็กน้อย สูทหนังที่ใส่อย่างมั่นใจนั่นแนบชิดกับส่วนโค้งส่วนเว้าของหุ่นอันเหลือเชื่อ

“““กลับมาแล้ว♪”””

เกราะหนังแนบชิดจนรยางค์และนิ้วแทรกเข้าไปไม่ได้เลย คืนก่อนก็เลยพ่ายแพ้ ไม่ได้สัมผัสผิวอันอ่อนนุ่มนั่น แต่ก็เป็นความพ่ายแพ้ที่เด็กหนุ่มมัธยมปลายรู้สึกดีเอามาก ๆ เพราะงั้นถึงได้ชิลจัด.....เดินแกว่งแขนอย่างสบาย ๆ เข้ามาคล้องแขนพอเห็นเราไม่ขัดขืนก็คงคิดว่ายอมตัดใจแล้ว เพราะงั้นจึงลากเราขึ้นเตียงด้วยรอยยิ้มอันมีเสน่ห์ แต่ว่าตอนนี้ผ่อนคลาย.....กำลังใช้สมาธิ

หัตถ์มารเข้าไปในสูทหนังไม่ได้สักนิด? ถ้างั้นหัตถ์มารคืออะไรกันล่ะ มันคือพลังเวทที่กลายสภาพเป็นมีตัวตนขึ้นมาเป็นก้อนพลังเวทที่ไร้รูปร่างแน่ชัด ถ้างั้นก็น่าจะทำได้สิ ที่เหลือก็แค่ว่าจะใช้ ‘ปัญญา’ รับรู้และควบคุมมันได้ขนาดไหน แต่แค่นั้นยังไม่พอหรอก พลังที่กระจัดกระจายยังอ่อน ถึงเหล็กจะแข็งยังไงเหล็กเส้นที่บอบบางก็ฉีกขาดได้ง่าย ๆ แต่วิธีแก้ไขก็อยู่ใกล้ตัวแค่นิดเดียวเอง.....ใช่แล้ว นั่นคือเห็ด!

อุปกรณ์สวมใส่ถูกแย่งไปแล้ว เด็กหนุ่มมัธยมปลายถูกกระตุ้นด้วยความหอมหวานของปลายนิ้วที่หุ้มด้วยหนัง กระตุ้นให้เกิดความกำหนัดจนเราแทบจะจบเห่ แต่ก็ยังรอดมาได้!

เห็ดคือ.....เชื้อราที่มองไม่เห็น ก่อตัวกันเป็นรูปร่างขึ้นมาใช่แล้ว ถึงจะเป็นเชื้อราขนาดเล็ก แต่พอรวมตัวกันก็กลายเป็นเห็ดได้! ปล่อยเส้นใยพลังเวทที่เล็กและบอบบางยิ่งกว่าเส้นผมออกมาพร้อมกับควบคุมมัน เส้นใยพลังเวทไร้พลังนั้นเปราะบาง

สุด ๆ จนฉีกขาดได้ง่าย แต่ถ้าเป็นเส้นใยที่บอบบางจนแทบไม่มีตัวตนละก็ น่าจะลอดผ่านช่องว่างที่ฟิตจนแน่นของสูทหนังได้

"อึก พลังเวทหรือคะ!"

เด็กหนุ่มมัธยมปลายถูกไล่ต้อนจนถึงขอบเขตของวิกฤติตามประสาเด็กหนุ่มมัธยมปลาย สมาธิแทบแตกกระเจิง แต่ว่าบุกจู่โจมด้วยความชิลแบบนั้นถือว่าประมาทไปแล้ว ถึงมีเวลาแค่พริบตาเดียวแต่ก็ส่งด้ายเข้าไปได้

"เปล่าประโยชน์ สูทหนัง สุดแกร่ง!"

ใบหน้าอันงดงามทั้งสองดูสับสน เกิดความลังเลไปชั่วขณะ.....ตอนนี้แหละ รวบรวมสมาธิด้วย 'ปัญญา' ถ่ายประสาททั้งหมดไปที่ด้ายเส้นหนึ่งและควบคุม เส้นใยบอบบางจนแทบไร้ตัวตน ลอดผ่านช่องว่างที่เกือบจะไม่มีเข้าไปได้สำเร็จ

"ว้ายยยย!" "ทำไมกัน!!"

พอเข้าไปได้ครั้งหนึ่งแล้ว เส้นใยที่ถูกถ่ายทอดตามเข้าไปก็จะประสานกัน ก่อตัวพันกันจนเพิ่มความแข็งความหนาและทรงพลังขึ้น จากนั้นก็ดิ้นยุกยิกไปมาด้านในสูทหนัง ถักทอเป็นเส้นใยเคฟลาร์ (Kevlar).....ล็อคออน!

"อ๊ายยยย!"

แอ่นจนหลังงอ หน้าสวย ๆ กระตุก สาวสวยขั้นเทพค่อย ๆ ทรุดลง เรือนร่างแสนเอาแต่ใจมีส่วนเว้าส่วนโค้งไม่รู้จักอายหุ้มด้วยสูทหนังชักเกร็งบิดงออย่างลามก ดิ้นไปมาตามรยางค์ที่คีบคลานสัมผัส พื้นผิวสูทหนังเปลี่ยนรูปร่างกระตุกเป็นระลอกคลื่น

ขณะคืบคลานไปตามผิว โลมเลียเนื้อกาย สูทหนังสีดำโดนขยุ้มจากด้านในจนรูปร่างบิดงอ การย่ำยีได้เริ่มขึ้นแล้ว อื้อ ชนะแล้วสินะ?

"ฮ้าาา!"

รู้สึกจะผิดไปหน่อย? แต่ในเมื่อบุกเข้าไปได้ก็รู้ผลแพ้ชนะแล้ว ทีเด็ดอยู่ตรงสมาธิที่ใช้รังสรรค์รยางค์ที่บอบบางขึ้นมาจากด้าย มั่นใจเกินไป การป้องกันก็เลยหละหลวม มัวแต่ตะลึงก็เลยปล่อยให้มีเวลารวมสมาธิ ชั่วพริบตานั้นผลแพ้ชนะก็สลับกันแล้ว!

รยางค์ที่บุกเข้าไปด้วยความหนาที่เพิ่มขึ้น ถูกกลืนหายเข้าไปอย่างง่ายดาย คดเคี้ยวและบิดไปมาจนตัวสั่นไม่หยุดด้วยความทรมาน ต้องเด้งขึ้นลงหงึก ๆ มันโลมเลียจนทั่วภายในหนังสีดำ ท่าทางตอนกระตุกดูแล้วเย้ายวนใจ ก่อนลมหายใจจะค่อย ๆ ผ่อนลงอย่างสุขสม.....คงขยับตัวไม่ไหวแล้ว

"ทนทรมานมาตั้งนาน (ผ่านไปสองวัน) ในที่สุดวันที่รูดซิปนี่ลงได้ก็มาถึง ในที่สุดก็มาถึงขั้นนี้จนได้!"

ความรู้สึกนับหมื่นแฝงอยู่ตรงลำคอที่บอบบางและงดงามขณะที่ค่อย ๆ รูดซิปลงมา หนังสีดำที่ห่อหุ้มร่างกายอย่างแนบชิด ค่อย ๆ แหวกออก ผิวขาวเย้ายวนใจกับผิวสีอำพันเผยออกมาสูดอากาศภายนอก พอรูดลงไปเรื่อย ๆ ร่างกายอันงดงามก็ทะลักล้นออกมา ผ่านร่องลึกอันนุ่มนิ่มจนเผยไลน์ตรงกระดูกไหปลาร้า ก้อนเนื้อหึมาดันชุดหนังหลุดพลั่กออกมา รูดซิปต่อ

ไปผ่านสะดือที่ดูน่ารัก เปิดออกมาจนถึงหน้าท้องส่วนล่างซึ่งเป็นจุดสุดท้าย

ชุดหนังสีดำที่ปกคลุมร่างกายแหวกออกจนเจอผิวขาว ๆ กับผิวสีอำพัน วิวสวยเหลือเกิน ค่อย ๆ ถลกเอาหนังสีดำออกมาจับถอดอย่างช้า ๆ จนเรือนร่างเปี่ยมเสน่ห์เผยผิวอย่างรัญจวนใจ ในที่สุดก้อนเนื้ออันงดงามทั้งสองที่ซ่อนเร้นอยู่ก็ค่อย ๆ นอนหงายพร้อมแผ่ขยายอย่างเจิดจ้า อื้อ ที่เหลือคงเข้าใจนะ!

รู้ว่าเป็นกับดักแต่ก็ยังเข้าไปหา ทำแบบนั้นไม่ใช่ความผิดเราซะหน่อย

วันที่ 85 ตอนเช้า โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

เสียงนกร้องสดใสบ่งบอกถึงเวลายามเช้า การเทศนาเริ่มจัดกันตั้งแต่เช้าเลย อื้อ ทุกเช้าก็เป็นแบบนี้อยู่แล้ว โดนดุท่ามกลางแสงแดดเจิดจ้าที่สาดส่องเข้ามา.....วันนี้ก็อากาศดีเช่นเคย

“แหม วิธีที่จะพิชิตสูทหนังได้ก็มีแค่ไอ้นั่น เหล่าคุณรยางค์บอบบางราวกับด้ายค่อย ๆ มุดคืบคลานเข้าไปแล้วพัวพันอยู่ในนั้น มันเป็นมิสชั่นอิมพอสซิเบิลเพราะงั้นก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้เราไม่ผิดนะ?”

เอาเถอะ หลังจากนั้น.....เด็กหนุ่มมัธยมปลายก็ถูกปลดปล่อยอย่างแท้จริง ลำธารขุ่นที่มีชื่อว่าเด็กหนุ่มมัธยมปลายเอ่อล้นออกมา เด็กหนุ่มมัธยมปลายก็เลยเป็นกระแสเชี่ยวที่ไม่มีวัน

หยุดไหล แล้วกิจกรรมของเด็กหนุ่มมัธยมปลายก็ถาโถมเข้าใส่อย่างดุดัน อื้อ เราเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายนี่นา พอลงไปยังโรงอาหารพร้อมกับโดนดุตลอดทาง ทุกคนก็อยู่พร้อมหน้ากันหมดแล้ว อื้อ หิวโหยงั้นเหรอ?

“”””อรุณสวัสดิ์””” “อรุณสวัสดิ์ ว่าแต่หิวโหยจนทนรออาหารเช้าไม่ไหวเชียวรึ? อื้อ เดี๋ยวเดียวก็เสร็จแล้ว.....ฮึบ?”

เอาอาหารเช้าออกมาเรียงราย พวกเด็กกำพร้าอยู่ในวัยเติบโตเลยให้กินเนื้อกับปลาเยอะ ๆ มีกระทั่งสเต็กลูกเต๋า ให้ฟาดเรียบแทนพวกที่กลัดกลุ้มกับวันมอร์เซ็ททุกคืน แล้วก็เป็นตามปกติที่พวกง่าวที่มักเอาอาหารยัดใส่ถังจะเกรงใจเพราะบรรยากาศตอนที่พวกสาว ๆ ใส่กางเกงขาสั้นรัดแน่นเปี๊ยะแผ่ขยาย อื้อ ส่วนพวกโอตะเป็นของประกอบฉากไปแล้ว?

“สลัดเห็ดกองเบ้อเริ่มลดฮวบอย่างรวดเร็ว แต่กินผักมันดีต่อสุขภาพนะ หรือต้องบอกว่ากินจนแทบหมดเลยด้วยซ้ำ รักสุขภาพสินะ” (ดิ๊งดิ๊ง♪)

.....รับรู้ได้ถึงกลิ่นอายจากภายนอก มีแขกที่คาดไม่ถึงมาเยือน ทุกคนจึงตรวจสอบอาวุธกับเครื่องป้องกันอย่างไม่รู้ตัว แต่นั่นคือคุณผู้ติดตามจากจวนเจ้าเมืองต่างหาก

“ขออภัยที่ต้องมาตั้งแต่เช้านะครับ มีธุระเร่งด่วน ยกโทษให้ด้วย คือว่า.....”

รีบกระโดด ถีบตัวขึ้นกลางอากาศแล้ววิ่งทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้า หรือว่าสาวองค์หญิงจะ.....เราคิดว่าวางแผนการสม-

บูรณ์พร้อมแล้วก็เลยคิดว่าไม่น่าจะมีอันตราย แต่ดูแคลนระดับความโง่ของสาวองค์หญิงมากไปหน่อย คงจะเคยได้ยินมาจากคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะเรื่องความลับของดันเจี้ยนเทียมนั่น!

เข้าไปใกล้โดยที่แทบจะไร้น้ำหนักด้วย 'แรงโน้มถ่วง' รีบรุดไปด้วย 'เดินอากาศ' สวมใส่เวทมนตร์ลมเพื่อเร่งความเร็ว พร้อมกับใช้ 'ฉวยจับ' แหวกอากาศมุ่งหน้าไปยังปราสาทมุริมุริ หรือว่าสาวองค์หญิง.....เราจะบอกกับสาวเมดยังไงดี

"ไม่สิ เรื่องนั้นเราไม่ผิดแน่นอน ก็เราวางแผนการเพื่อความปลอดภัยแล้ว ทำไมถึงปลดเซฟตี้ออกแล้วพุ่งเข้าไปหากับดักล่ะ? หรือต้องบอกว่าตั้งใจแส่หาเรื่องเองเต็มที่เลยนี่ ไม่ใช่ความผิดของเราแน่นอน ตอนที่รีบรุดไปช่วยออกมา อาจจะสายเกินแก้แล้วก็ได้.....แบบนั้นไม่ไหวหรอก? อื้อ ไม่รอดแน่?"
"ยกโทษให้ด้วยค่ะ ขอโทษด้วย อย่าทำเรื่องโหดร้ายเลยนะคะ ขอโทษค่ะ อย่าทำเรื่องอย่างว่าเลย ขอความเมตตาด้วย ขอโทษค่ะ อย่าทำอะไรโหดร้ายเลย ยกโทษให้ด้วย ขอโทษค่ะ อย่าทำเรื่องลามกเลยนะคะ หนึบหนับก็ไม่ได้นะคะ ขอโทษด้วย อย่ารังแกกันเลย ขอโทษค่ะ....."

ไม่ไหวเลย หรือต้องบอกว่าไม่รู้จักเข็ดดีนะ.....ดูท่าทางจะแย่หลายเรื่องทีเดียว? ใช่แล้ว ตอนที่ไปช่วยก็สายเกินแก้แล้ว ถูกพวกคุณราฟเฟลเซียจับแก้ผ้าเป็นที่เรียบร้อย (ประทับใจ)!

"องค์หญิง ทำใจดี ๆ ไว้ก่อน ทำให้องค์หญิงของราชอาณาจักรต้องอับอายขายหน้าคนเป็นแสนนี่ช่างไร้มารยาทยิ่ง

นัก ทั้งไร้มารยาทและต่ำช้าถึงขั้นเป็นกบฏต่อราชอาณาจักร! มีการใช้รยางค์หนีบหนับเลื้อยจับตัวแล้วหลอมละลายเสื้อผ้าทิ้งแบบนั้น รยางค์หนีบหนับก็สมควรโดนลงโทษด้วยการฉีกให้เป็นชิ้น ๆ ข้อหาไร้มารยาทระดับแม็กซิมั่ม!"

โกรธแล้ว ทันทีที่ได้ยินคุณผู้ติดตามพูดก็คาดเดาได้ว่าสาวเมดจะโกรธ ก็เลยพุ่งพรวดมาด้วยความเร็วขั้นสูงสุด แต่ว่ามันสายไปแล้ว ใช่แล้ว คุณราฟเฟลเซียทำงานได้เจ๋งมาก ไม่ทำให้ผิดหวังเลย.....เพราะทำไปซะแล้ว? ใช่แล้ว ดูเหมือนเราจะตาถึงที่ทาบทามคุณราฟเฟลเซียมาอยู่ในดันเจี้ยนเทียม แต่สาวเมดทำตาโกรธใหญ่เลย? เราก็เลยรีบเข้าไปจัดการ พอตกลงมาได้แล้วก็ร้องว่าเจ็บ แต่ไม่รู้ทำไมถึงยังโกรธอยู่ ไร้เหตุผลสิ้นดี เรากำลังโดนตำหนิอย่างไร้สาระมั่วซั่วไม่สมเหตุสมผลเลยสักนิด?

สงสัยจะได้ยินเรื่องกับดัก "สไลเดอร์กลับไปที่ทางเข้า" ของดันเจี้ยนเทียมจากสมาคมสตรี นั่นเป็นกับดักที่คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสไลม์ถูกใจเอามาก ๆ ก็เลยถอด "บัตรพนักงาน" ที่ทำให้กับดักในดันเจี้ยนเทียมไร้ผลออก แล้วเอาตัวเข้าไปหากับดัก "สไลเดอร์กลับไปที่ทางเข้า" ตรงทางออก

"ไม่สิ ที่นี่เคยพังมาแล้วครั้งหนึ่งก่อนที่จะเปลี่ยนจาก 'ดันเจี้ยนเทียม' มาเป็น 'ดันเจี้ยนเทียมใหม่' กับดักกับตำแหน่งก็เลยต่างกัน กับดักในตำแหน่งนั้นถ้าเป็นพวกตาลุงก็คงโดนพัดออกไปข้างนอกด้วยแม่น้ำใต้ดินไปแล้ว แต่ถ้าเป็นสาว ๆ ก็จะโดนคุณราฟเฟลเซียให้การต้อนรับ? งดงามใช่ไหม?"

กรณีที่วินิจฉัยว่าอีกฝ่ายเป็นผู้บังคับบัญชา คุณราฟเฟลเซียที่ใช้รยางค์จับตัวไว้จะให้การต้อนรับและคุมตัว.....ดูเหมือนจะโดนเข้าซะแล้ว อื้อ ทั้งที่เคยกับดักหยาบโลนจนโวยวายใหญ่โตมาก่อนแท้ ๆ ไม่รู้จักเข็ดเอาซะเลย!

“ไอ้หนึบหนับเนี่ยขอทีเถอะ ขอโทษค่ะ อย่ามาหมับ ๆ อีกเลยค่ะ อย่าทำเรื่องโหดร้ายหมุบหมับอย่างนี้เลยค่ะ หนึบหนับแบบนี้ไม่เอาแล้วค่ะ ยกโทษให้ด้วย ขอโทษค่ะ อย่าทำเรื่องลามกด้วยรยางค์อีกเลยนะคะ อย่ามารังแกกันนะคะ ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ.....”

แต่ถึงขั้นนี้คงจะโดนกล่าวหาอีกตามเคย ทั้งที่เราบริสุทธิ์แต่กลับถูกโกรธอยู่เสมอ พอจะคาดเดาอนาคตได้ไม่ยาก ดีละเอาขนมให้กินไว้ก่อนดีกว่า!

(ง่ำง่ำ♪)

ดูเหมือนจะแก้ไขได้อย่างปลอดภัย ก็กำลังกินขนมอยู่เลย?

“พอไปจนถึงเมืองอะไรสักอย่างของชายแดนแล้วก็จะปิคนิคกันทุกคน มีสระว่ายน้ำวอเตอร์สไลเดอร์ด้วย ไม่ต้องลงทุนมาติดกับดักแบบนี้หรอกนะ? ถ้าเป็นเกราะกับเดรสที่ให้ไปก็ไม่มีทางผุกร่อนอยู่แล้ว ทำไมถึงใส่ชุดธรรมดาเข้ามา? ละลายหมดเลยสินะ?” “ก็แบบ.....อุตส่าห์ได้มาทั้งที.....เลยไม่อยากให้มันสกปรก.....”

อย่างน้อยถ้าเป็นเสื้อผ้าของชายแดนก็อาจทนได้ ดัน

ใส่เสื้อผ้าที่ไม่มีเอฟเฟกต์อะไรเลย บุกเข้ามาในรังของพวกราฟเฟลเซียเนี่ยนะ.....วะ วู่วามซะมัด? แต่ก็เห็นแล้วสินะ?

“ไง ฮารุกะคุง เพิ่งกลับมาเมื่อกี้ รู้สึกผิดชอบกลแต่ยังไม่รู้วิธีแก้กับดักเลย.....ท่านชาริเซเรสพังอีกแล้วรึ?” “ท่านฮารุกะ ขอขอบคุณสำหรับเห็ดล้ำค่ากับอาวุธและชุดเกราะราคาแพง ดังนั้นก็เลยรับมือกับวิกฤติของชายแดนได้ทัน ขอบคุณนะคะ”

คนที่มาต้อนรับที่ปราสาทมุริมุริคือ คุณพ่อเมริกับคุณมุริมุริ คุณมุริมุริกล่าวขอบคุณทุกครั้งที่เจอกันมาตั้งแต่ก่อนงานเลี้ยงเต้นรำแล้ว แต่คงเป็นแฟนคลับข้าวกล่องเห็ดรองจากคุณพี่สาวร้านขายของชำสินะ? อื้อ ปัญหาเรื่องผู้ป่วยเสพติดเห็ดคนใหม่นี่น่าเป็นห่วงแฮะ!

“นอกจากนี้อยากจะรายงานกับฮารุกะคุงเอาไว้ด้วย มีสมบัติลับของราชอาณาจักร ‘กระจกน้ำจริงลวง’ อยู่ขุนนางทุกคนจะสาบานตนด้วยกระจกน้ำ คนที่โกหกจะถูกริบตำแหน่งและถูกสอบสวนการกระทำในอดีต จึงกำจัดขุนนางทุจริตกับเจ้าหน้าที่ทุจริตมาได้ตลอด ขอกล่าวคำขอบคุณแทนพระราชาด้วยก็แล้วกัน ขอบคุณจริง ๆ นะ ถึงจะเสียเวลาจัดตั้งขุนนางใหม่ แต่ในที่สุดก็จบเสียที.....อาณาจักรในตำนานการก่อตั้งประเทศได้ล่มสลายไป แต่ประวัติศาสตร์ใหม่ของอาณาจักรได้เริ่มขึ้นแล้ว เอาเถอะ หลังจากนี้ละนะ”

ดูเหมือนจะมีสมบัติลับอยู่ด้วย พลาดไปสินะ!! มีการสอบสวนด้วยกระจกน้ำนั่น ส่วนใหญ่ถูกลงโทษเพราะกระทำผิด คนที่

ถูกเนรเทศไม่มีอะไรเหลือทั้งคฤหาสน์และทรัพย์สิน.....อื้อ ก็ริบมาแล้วนี่?

ทำแบบนี้คงไม่ได้ช่วยอะไรนัก แต่ก็แก้แค้นให้พวกเด็กกำพร้าได้แล้ว คนที่เอาแต่รังแกก็เอาคืนหมดทุกคนแล้ว แบบนี้เขาเรียกว่ากรรมตามสนอง ทำให้เด็กกำพร้าที่ไม่ได้ทำอะไรผิดต้องทุกข์ทรมานขนาดนั้นน่ะ เกินเยียวยาแล้ว อื้อ เรียกเก็บค่าทำขวัญมาหมดแล้ว?

“แน่นอนว่า ขุนนางที่เหลืออยู่กับราชวงศ์ก็โดนริบทรัพย์สินมาครึ่งหนึ่งเป็นการลงโทษที่ยอมปล่อยให้มีการทุจริตและกดขี่ราษฎร จากนั้นก็จัดตั้งสถานเลี้ยงเด็กกำพร้ากับโรงเรียนและโรงพยาบาลขึ้นมาใหม่.....แต่ทุกคนยากจน ได้ยินว่าการใช้หนี้ของพระราชาจะต้องใช้ระยะเวลายาวนานทีเดียว”

“อา ของแบบนั้นน่ะเมื่อไหร่ก็ได้ เงินตรานั่นเอาไปที่ไหนก็ใช้ไม่ได้ ตาลุงที่ร้านแผงลอยก็ใจเสาะไม่ยอมรับ มันเป็นเหรียญต้องคำสาปที่โดนเกลียดชังน่าดู ฉะนั้นเอามาคืนให้ก็ลำบากเปล่า ๆ อ๊ะ ขอเพิ่มงั้นรึ” (ง่ำง่ำ ง่ำง่ำ♪)

ดูเหมือนสาวองค์หญิงจะเป็นสายเครป ส่วนสาวเมดเป็นสายขนมมันจู เจอเหตุการณ์เป็นครั้งที่สองแล้วก็น่าจะฟื้นตัวได้เร็ว.....แต่ทำไมถึงโดนกับดักลามกหายากที่ไม่เคยมีใครโดนซะได้? ให้ตายสิ ทำให้เราถูกโกรธแท้ ๆ แย่ชะมัดเลย อื้อ เอาไว้ค่อยวิเคราะห์ศิลาเวทบันทึกภาพเพื่อหาจุดที่เป็นปัญหาในภายหลัง!

กะทันหันไปหน่อย แต่พวกคุณหัวหน้าห้องมีคุณสาวนักเต้นอยู่ด้วย ไม่จำเป็นต้องรีบกลับไปหรอก สอบถามข่าวคราวจากคุณพ่อเมริดีกว่า ที่ชายแดนไม่ค่อยได้ข่าวอะไรมากด้วย?

แล้วก็พวกเรากลับมาเร็ว กลับมาเร็วเกินไป! ไม่สิ ดันเจี้ยนนั่นเติบโตขึ้นจนถึง 99 ชั้น ตอนกลับมาก็ฉิวเฉียดแล้ว ออกจะช้าไปด้วยซ้ำ แต่ทูตของประเทศมนุษย์สัตว์ที่มาแล้วคลาดกันที่เมืองหลวง เป็นสาวสวยหูหมาป่า! ฮึ่ม ที่กลับมาก็เพราะคิดว่ายังไงก็เป็นลุง แต่ดันเป็นพี่สาวหูสัตว์คนสวย

อาณาจักรช่วยเหลือประเทศมนุษย์สัตว์ ดังนั้นจึงส่งทูตมาขอบคุณและทำสนธิสัญญากับตกลงเรื่องการค้า เคยเน้นย้ำกับราชาสายตี๊ดไปแล้วว่าต้องยอมให้ร้านขายของชำไปตั้งสาขาที่เมืองหลวง ก็เลยได้มาทั้งข้าวและโชยุ แล้วก็มิโสะกับคัตสึโอะตากแห้ง วาคาเมะกับคอมบุก็ได้มาเพียบ!

ดูเหมือนพวกโอตะง่าวได้รับเชิญอย่างเป็นทางการด้วย พวกมันเคยพล่ามใหญ่ว่าพลาดไปแล้ว โอดครวญว่าลงมือไม่ทันโกรธว่าอย่างน้อยก็ต้องเอามนุษย์สัตว์ที่ถูกลักพาตัวไปกลับคืนมาให้ได้ แล้วไว้อาลัยให้กับเหล่าวีรบุรุษที่ตายไปแล้วด้วย เศร้าเสียใจแบบนั้นก็คงจะได้รับการยอมรับนั่นแหละ แต่เจ้าพวกนั้นทำเรื่องอะไรที่เป็นพิธีรีตองไม่ไหวหรอก แต่ในเมื่อทางอาณาจักรขอให้ไปอยู่ประจำ ถ้าปฏิเสธก็คงจะแย่หน่อย ดูเหมือนจำเป็นต้องอบรมเจ้าพวกง่าวอย่างเร่งด่วน เพราะงั้นขอร้องเทรนเนอร์เอาไว้หน่อยดีกว่า

ดูเหมือนจะมีทูตอย่างไม่เป็นทางการมาจากรัฐพาณิชย์ด้วย เป็นสมาพันธ์ของเหล่าพ่อค้าที่ไม่ใช่พวกระดับสูงของรัฐพาณิชย์ มาเจรจาทับซ้อนเพราะเกิดความวุ่นวายแตกแยกกันเองภายใน เคยเขียนเอาไว้ในหนังสือบทสรุปเพื่อขูดรีดทรัพย์สินจากรัฐพาณิชย์อยู่หรอก แต่จะดีลกับพ่อค้าได้ขนาดกันไหนนะ? เอาเถอะ แต่ถ้าทำไม่ได้คราวนี้คงล่มสลายจริง ๆ แน่ ฉะนั้นพวกขุนนางก็คงตั้งใจทำงานกัน

ถ้ารัฐพาณิชย์เคลื่อนไหวอะไรไม่ได้ ที่เหลือก็แค่รัฐศาสนา มีเรื่องแตกแยกกันเองภายในอยู่เหมือนกัน แต่มีข้อเรียกร้องขอตัวอาร์ชบิชอปคืน แน่นอนว่าทางราชอาณาจักรมีเงื่อนไขให้ชดใช้ เรื่องพฤติกรรมบ่อนทำลายของอาร์ชบิชอปด้วย มันเป็นมูลค่าระดับขูดรีดกันเลยทีเดียว แต่เราคือเขียนราคาที่จะขูดรีดเอาไว้เองแหละ? แกนนำของศาสนจักรถูกจับตัวเป็นนักโทษอย่างนี้ มันจะเกี่ยวพันถึงบารมีของศาสนจักรเอง ดังนั้นรัฐศาสนาก็น่าจะเคลื่อนไหว

ไหน ๆ ก็มาตรวจสอบและสังเกตดันเจี้ยนเทียมใหม่ทั้งที คุณเมริเมริเลยไปซื้อของฝากที่ร้านขายแบบอัตโนมัติมากิน อื้อ สาวองค์หญิงที่โดนกับดัก ดูเหมือนจะถูกทอดทิ้งซะแล้ว?

“ไม่ใช่ซะหน่อย! มาดูให้แน่ใจต่างจากละคะว่า องค์หญิงชาริเซเรสย้อนกลับไปที่ทางออกหรือยัง ระหว่างที่รอ.....ก็เลยซื้อของแค่นิดหน่อยเอง!”

ดูเหมือนจะรีบรุดมาช่วยเหลือที่ทางเข้าและลงมือ

สำรวจ อังโกะ (ถั่วแดงกวน) ที่ติดอยู่ตรงปากบ่งบอกความจริงได้อย่างชัดเจน เจ้าตัวยังไม่ทันสังเกต แต่น่าสงสารก็เลยเงียบไว้ละกัน

"เอาละ กลับดีกว่า ทุกคนน่าจะเจอบอสประจำชั้นที่ 70 แล้วมั้ง?"

คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะก็อยู่ด้วย อย่างแย่ที่สุดก็น่าจะถอยหนีทัน ถึงไปต่อก็ไม่น่าจะเกินชั้นที่ 75 คิดว่าคงไม่มีอันตรายหรอก.....แต่น่าจะได้เวลาหิวกันแล้ว!!

อบรมเรื่องศีลธรรมว่า "ลองนึกถึงความรู้สึกคนอื่นบ้าง" กับ "ให้ทำในสิ่งที่คนไม่ชอบดู" แต่ดูเหมือนจะไม่พอใจกัน

วันที่ 85 ตอนบ่าย ดันเจี้ยน ใต้ดินชั้นที่ 71

ทั่วทั้งชั้นเต็มไปด้วยเพลิงนรก ลมร้อนระอุพัดกระหน่ำอื้อ ตามทันแล้วเลยลองเผาดู?

"ทำไมถึงเผา 'แฟลร์เทรนโต' ล่ะ!" "ไอ้นั่นเป็นมอนสเตอร์ไฟนะ!"

มันเป็นต้นไม้แห้งลุกไหม้พ่นลูกไฟออกมา ก็เลยไร้เหตุผลสิ้นดี

"ฟันธรรมดาก็ได้อยู่หรอก แต่ดูท่าจะร้อน ถ้าโดนต้นไม้แห้งหลายต้นย่างคงรู้สึกไม่ดีเท่าไหร่ ก็เลยวิเคราะห์ด้วย 'ดวงตาราจิน' แล้วเห็นว่ามี 'เวทมนตร์ไฟกับเวทมนตร์ความร้อนไร้ผล'

เลยราดน้ำมันแล้วใช้ไฟที่ไม่ได้มาจากเวทมนตร์ดู มันก็ลุกไหม้ดีนี่? อื้อ ก็มันเป็นต้นไม้แห้งไง?"

'ฉวยจับ' น้ำมันทำให้เป็นลูกกลม ๆ แล้วยิงรัวด้วยเวทมนตร์น้ำ เท่านั้นก็จบ แต่มันร้อนจนเข้าไปใกล้ไม่ได้ ถึงจะเปลี่ยนเป็นศิลาเวทไปแล้ว แต่ศิลาเวทเองก็ดูท่าจะร้อนด้วย! เสียเวลากับบอสประจำชั้นที่ 70 ไปเยอะ แต่ดูเหมือนจะโค่นได้แล้ว คุณสาวนักเต้นเองก็ให้คะแนนสอบผ่าน ดังนั้นเลยดูอยู่เฉย ๆ?

เข้าถึงมิติใหม่ของชุดเกราะได้แล้ว อุตส่าห์ตั้งใจว่าจะเปลี่ยนมาตรฐานเป็นเกราะ Mk=X แบบมีร่องขยับไปมาได้เพื่อให้เข้ากับการเคลื่อนไหวของร่างกายและกล้ามเนื้อ.....ของดรอปดันเป็นเกราะอีก อื้อ เกราะที่ให้มาคือ 'เกราะยักษ์หิน เพิ่ม ViT 50% กลายเป็นหิน (ขยับไม่ได้) +DEF' เป็นแบบเน้นการป้องกัน แพทเทิร์นแบบนี้ถ้าเอามาทำให้เป็นมิธริลคงกลายเป็น 'เกราะยักษ์เหล็ก' หรือไม่ก็ 'เกราะยักษ์เหล็กกล้า' แต่ว่า (ขยับไม่ได้) นี่มันใช้ไม่ได้มั้ง

"ไอ้นี่เป็นประเภทต้านทานแบบไม่ขยับ สุดท้ายก็คือปักเดธแฟล็กรอได้เลย อื้อ ถ้าเป็นกองทัพก็อาจใช้งานได้ แต่ขืนนักผจญภัยสวมไอ้นี่มีหวังได้แต่รอความตาย?"

เพราะงั้นคุณสาวนักเต้นก็เลยยึดไป รีบเอาไปขายน่าจะดีกว่า ขืนสาวโล่อยากได้ขึ้นมาดูท่าจะแย่?

ชั้นที่ 71 เหล่า "แฟลร์เทรนโต Lv71" ระดมยิงไฟร์บูลเล็ตพอสมทบกับพวกคุณหัวหน้าห้องที่เล่นสนุกอยู่ท่ามกลางดง

กระสุนแล้ว มันร้อนก็เลยลองเผาดู ระหว่างที่รอให้เย็นลงก็แลกเปลี่ยนข้อมูลให้เรียบร้อย คุยเรื่องการสู้กับบอสประจำชั้น แล้วก็ตรวจสอบ 'เกราะยักษ์หิน' จนเสร็จ.....ถ้าถามว่าร้อนไหม ก็ยังร้อนอยู่นะ?

"วันนี้จะหยุดถึงแค่ชั้นที่ 74 เพราะงั้นไม่ได้รีบร้อนอะไร....." "ทั้งที่เข้าใจอยู่บ้าง แต่แนวคิดเรื่องการย่างมอนสเตอร์ไฟนี่มันก็....." "สามัญสำนึกเป็นตัวเกะกะ แต่ก็ไม่อยากจะทิ้งสามัญสำนึกไปนะ?" "ไม่สิ ถ้าคิดแบบสามัญสำนึกตามปกติ พอเห็นมอนสเตอร์ต้นไม้แห้งแล้วเผาทิ้งเนี่ย คิดว่าเราน่าจะทำได้ตรงตามสามัญสำนึกมากกว่าคนอื่นนะ?"

ในที่สุดอุณหภูมิก็ลดลง มันยังร้อนอยู่แต่ความร้อนเริ่มจะหายไปแล้ว ก็เลยรวบรวมศิลาเวทที่ชั้น71 แต่ที่นี่ก็ทะลุผ่านชั้น 70 มาแล้ว เป็นเรื่องบังเอิญหรือว่าขยายตัวเร็วกว่าเดิมกันแน่นะ

"ต่อสู้ประชิดตัว ไม่มีปัญหา ค่ะ ถ้าโดนโจมตีระยะไกล.....ไม่ไหว?"

คุณสาวนักเต้นที่เป็นผู้ดูแล ประเมินว่าปัญหาอยู่ที่การรับมือการโจมตีระยะไกล ปกติจะยิงใส่หรือไม่ก็พุ่งเข้าประจัญบานเลย แต่พอมีทักษะมากขึ้นก็คิดจะมองคู่ต่อสู้ให้ออกก่อนเลยเกิดความลังเลขึ้นมา

"จะลงไปชั้นที่ 72 แล้ว เตรียมตัวให้พร้อมละ?" """ย่า(รับทราบ)"""

ถึงจะบอกว่าเตรียมตัว แต่ก็แค่เป็นการเตรียมใจเท่านั้นเอง ใจจริงแล้วยังมีอารมณ์ที่หลากหลาย ยังเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายปีสองที่จิตใจใสซื่อบริสุทธิ์ แค่มีเรื่องน่าตื่นเต้นเกิดขึ้นมันก็ถูกบันทึกไว้เป็นความทรงจำตามประสาเด็กหนุ่มมัธยมปลาย ถึงจะมาบอกว่าเตรียมตัวให้พร้อม ยังไงมันก็ยากอยู่ดี แต่ถามว่าเรดดี้ไหม ก็ต้องตอบว่าโกเท่านั้นแหละ แต่ก็ไม่มีใครถามเราซะหน่อย? อื้อ ถูกทอดทิ้งสินะ?

ลำดับถัดมาก็ยังเป็นแพทเทิร์นที่ยากลำบาก ‘บับเบิ้ลชู้ตเตอร์ Lv72’ เป็นมอนสเตอร์ฟองสบู่ที่พ่นฟองโจมตีจากระยะไกล.....อื้อ อันไหนคือการโจมตีอันไหนคือมอนสเตอร์แยกแยะไม่ออก มีแต่ฟองฟ่อดเต็มไปหมด? แล้วพอสับสน การโจมตีก็จะเข้ามาถึงระยะป้องกัน ถึงจะตั้งใจตอบโต้ แต่อีกฝ่ายก็โจมตีระยะไกลเลยมองไม่เห็นร่างต้น ลงมือเคาน์เตอร์ไม่ได้

“โล่แถวหน้า!” “เวทมนตร์ใช้ไม่ได้ค่ะ” “แถวหลังเตรียมธนู ยิงเลยยย!”

ฟองสบู่โดนลูกธนูจนแตก แต่ก็แค่แยกส่วนเท่านั้น ผลลัพธ์ยังไม่รู้แน่ชัดก็เลยยิ่งสับสนไปกันใหญ่ สุดท้ายถึงจะยิงรัวผลลัพธ์ก็ยังไม่แน่ชัดอยู่ดี จึงพยายามครองเกมด้วยการลงมือทีหลังอยู่อย่างนั้น

“ชักดาบ เข้าโจมตีโดยตรง ฟันเลยยย!” “““ย่า (รับทราบ)!””” (พรืด พลั่กพลั่ก)

แต่ลื่นล้มกันซะงั้น ถ้าทำฟองสบู่แตกขนาดนั้น พื้นก็

ต้องลื่นไปหมด อื้อ เรื่องนั้นเรารู้ดีเลยแหละ มอนสเตอร์ลึกลับ “บับเบิ้ลชู้ตเตอร์” น่ะมีสกิลแปลก ๆ เพียบ ทั้ง ‘ละออง’ ‘ฟอง’ ‘ลื่นไถล’ ‘แยกร่าง’ เพราะงั้นพื้นก็เลยเงาวับลื่นไปหมดด้วยสกิล ‘ลื่นไถล’ พวกเด็กสาวมัธยมปลายที่มีแต่ฟองเต็มตัวก็เลยลื่นจนพันกันยุ่ง ล้มตูดแฉะกันไปหมด ถึงทั้งตัวจะมีแต่ฟอง แต่สวมเกราะอยู่ก็เลยไม่ค่อยสนุกเท่าไหร่ เกราะไม่มีความเสี่ยงที่จะ ‘หลอมละลาย’ แต่พอลื่นแบบนี้ก็ทรงตัวลุกขึ้นยืนไม่ได้ อันตรายชะมัด ยิ่งรีบก็ยิ่งตื่นตระหนกไปอีก

“แรด ไม่สิ แรดตัวแม่ หอกนั่นมันคืออะไรกัน? หัวหน้าห้องก็อย่ามัวแต่โชว์อวบสิ ใช้แส้เข้า แต่จะโชว์อวบเหรอ? อยากเห็นจังแฮะ” ““อ๊ะ!””

แรดตัวแม่ใช้งาน ‘ค่ายกลแช่แข็ง’ ด้วย ‘หอกน้ำแข็งนิรันดร์’ แช่แข็งมอนสเตอร์พร้อมกับฟองไปเลย ส่วนหัวหน้าห้องพอสงบสติอารมณ์ได้แล้วก็ใช้ ‘แส้โซ่สายฟ้าฟาด’ อื้อ จบแล้วละ โซนิคเวฟ..... ‘ค่ายกลลมพายุ’ เป่าฟองซะกระจุย ฟาดแส้เร็วสูงด้วยสกิล ‘ลมกรรโชก’ กับ ‘หวดร้อยที’ ทำลาย ‘บับเบิ้ลชู้ตเตอร์’ จนหมดเกลี้ยง พอถูกแช่แข็งแล้วก็ ‘แยกร่าง’ ไม่ได้อีก เลยถูกบดขยี้เละเป็นผุยผงก่อนจะเปลี่ยนเป็นศิลาเวท

อื้อ มีไม้เด็ดให้ใช้แต่ดันลืมแล้วสับสน.....ถ้าใช้ซะตั้งแต่แรกก็สิ้นเรื่องแล้ว เอาเถอะ ไม่ได้เป็นการฝึกซ้อมต่อสู้เลย แต่ยังไงเอาชนะไว้ก่อนก็ดีกว่า?

“ขอโทษนะ ดันตื่นตระหนกไปหน่อย ขอบคุณนะ ฮารุ-

กะคุง แต่ว่าไอ้เรื่องอวบเนี่ย เอาไว้คุยต่อทีหลังนะ?" "เพิ่งเคยเจอมอนสเตอร์ฟองก็เลยช่วยไม่ได้นี่นา" "ใช่ ไม่เคยคิดวิธีกำจัดฟองมาก่อนเลย!" "ทำให้แข็งแล้วค่อยบดขยี้ก็ได้งั้นเหรอ ไม่ทันได้นึกถึงจุดอ่อนมาก่อนเลยนะ" "ยังใช้ความคิดกันไม่พอนะ? ต้องนึกถึงความรู้สึกของคู่ต่อสู้กว่านี้ เช่นถ้าโดนอะไรแล้วจะไม่ชอบ ต้องทำยังไงถึงจะเดือดร้อน นึกถึงสิ่งที่คู่ต่อสู้ไม่อยากโดนที่สุดแล้วก็ต่อสู้ตามนั้น.....แล้วคู่ต่อสู้จะทรมานและตายไปเอง? อื้อ ปกติ ถ้าใจร้ายและไม่เอาใจใส่เด็กหนุ่มมัธยมปลายมันจะเชื่อมโยงไปถึงความรู้สึกต่อมอนสเตอร์ด้วย ควรนึกถึงเด็กหนุ่มมัธยมปลายและขอบคุณให้มากกว่านี้หน่อยนะ แต่ไม่ต้องนับพวกโอตะง่าวก็ได้?" """ฟังดูดีแวบเดียว แต่พอตั้งใจฟังแล้วหลังนี่แย่สุด ๆ ไปเลย!"""

ดูเหมือนความรู้สึกขอบคุณและประทับใจที่มีต่อตัวเราคงจะสื่อถึงกันได้ไม่ง่ายนัก?

"ก่อนอื่นเลย 'ลองนึกถึงความรู้สึกคนอื่นบ้าง' แล้วก็ 'ให้ทำในสิ่งที่คนไม่ชอบดู' นั่นคือกลยุทธ์พื้นฐานในการอบรมทางศีลธรรม อื้อ เราถนัดอยู่แล้ว เพราะงั้นไม่ผิดหรอกนะ?"

ไม่ได้ผิด แต่รอยยิ้มของหัวหน้าห้องดูน่ากลัว! แต่มันก็เป็นมอนสเตอร์ที่หายากนะ สุดท้ายฟองนั่นแหละคือร่างต้นตามปกติเลย แต่ใช้สกิล 'ละออง' กับ 'ฟอง' แล้วก็ 'แยกร่าง' เลย ไม่รู้ว่าร่างต้นอยู่ตรงไหนจนสับสนไปหมด ถ้าใช้กำลังโถมใส่โดยไม่ต้องคิดอะไรมากก็จบไปแล้ว ดันมัวแต่มองแล้วก็คิดโน่นนี่

เลยสับสนจนไม่รู้จะทำยังไงดี อื้อ ตัวแบบนี้มันอันตรายกว่าที่คิดแฮะ

“อ้าย ลื่นซะแล้ว.....เฉอะแฉะไปหมด”

อื้อ ลื่นจนกระเพื่อมอย่างรุนแรง บับเบิ้ลซู้ตเตอร์ทำได้ดีมาก! ไม่สิ ตายไปแล้วนี่เนอะ?

“ถ้ามีศัตรูแบบนี้อยู่อีกละก็ อยากให้รองเท้ามีกันลื่นจัง?” “““โอ๊ะ ปักแฟล็กสินค้าใหม่!”””

เราผสม “ปู๊ตดูดติด: ยืนบนผนังหรือเพดานได้’ เอาไว้แล้ว ก็เลยยึดเกาะได้ดี มีความยืดหยุ่นสูง แต่อุปกรณ์สวมใส่มีข้อเสียตรงแรงยึดเกาะกับความยืดหยุ่น ควรจะมองใหม่ตรงส่วนขาของเกราะ ใช่แล้ว เป็นเพราะกระเพื่อม สายตาเลยมัวแต่จับจ้องที่คุณรองหัวหน้า B อยู่เรื่อย คุณค่าที่แท้จริงของเกราะแบบอีโรติกก็คือความงามของเรียวขา แค่คุณรองหัวหน้า A ยืนเฉย ๆ ขาก็สวยโคตรจนจะแย่อยู่แล้ว! ควรจะจ้องมองขาให้ดี ๆ เอาไว้อื้อ ขาสวยซะมัด!

“““สายตาลามก!””” “เอ๋ เห็นบอกว่าลื่น เด็กหนุ่มมัธยมปลายก็เลยคิดจริงจังว่าจะทำเกราะขาใหม่ให้ แต่โดนกล่าวหาร้ายแรงแบบนี้นี่มันได้ด้วยเหรอ?”

ไม่ได้เข้าใจความสำคัญของการสำรวจหน้างานที่เกิดปัญหาขึ้นจริงเลยสินะ ช่างน่าเศร้าเหลือเกิน ขาสวยเย้ายวนใจก็จริง แต่การจิกตานี่ก็เดือดจัด? น่ากลัวซะมัด?

“““บอกว่าจะทำเกราะขาใหม่ให้ แล้วทำไมถึงเอาแต่

จ้องต้นขาอยู่ได้!""" "ต้นขามันไม่จำเป็นต้องมีแรงยึดเกาะซะหน่อย!!" "แล้วก็เรื่องอวบเนี่ยเพลา ๆ ลงหน่อยเถอะนะ?"

มีเหตุผลอยู่ ต้นขาน่ะเนียนนุ่ม แต่เกราะที่ต้นขามันจำเป็นต้องเนียนนุ่มด้วยงั้นเหรอ? ถ้าเป็นความทะลึ่งละก็ สัมผัสจากต้นขาได้เพียบเลย แต่จำเป็นต้องมีความรู้สึกสัมผัสด้วยเหรอ? อื้อ เล่นการสวมบทบาทแบบใหม่ก็แหวกแนวดี!

โดนจิกตาใส่ขณะที่ลงไปชั้น 73 อีกสองชั้นวันนี้ก็จบแล้ว ถึงกระนั้นในดันเจี้ยนที่ชี้เป็นชี้ตาย เวลาแบบนี้ต้องตั้งสติให้ดี แต่ตอนลงจะไม่ได้ดื่มด่ำบอดี้ไลน์อันแสนวิเศษที่กระชับนั่น ตอนขาขึ้นแล้วเดินตามหลังนี่โคตรจะดีเลย อา คิดถึงดันเจี้ยนใหญ่จัง

เอาเถอะ คืนนี้ทุกคนถูกเรียกไปที่จวนเจ้าเมือง ได้ยินว่ามีงานเลี้ยงขอบคุณเล็ก ๆ น้อย ๆ และรายงานบทสรุปที่เมืองหลวงตอนมื้อเย็น แต่ทำไมถึงมาขอร้องให้คนที่คิดจะขอบคุณไปเป็นฝ่ายทำอาหารกันนะ นอกจากนี้ยังมาขอเก้าอี้นวดบัลลังก์ที่มีระบบนวดสั่นสะเทือนแบบชายแดนด้วย? ได้กำไรก็จริง แต่เก้าอี้นวดที่ต้องสั่นสะเทือนเพื่อนวดให้กับตาลุงน่าเวทนา ทำแล้วไม่เห็นจะสนุกตรงไหน! เก้าอี้นวดสำหรับคุณมุริมุริอาจจะมีความสุขกว่า เพราะว่าหน้าอกใหญ่น่าจะกระเพื่อมได้ดี แต่ถ้าสนุกมากไปหน่อยก็คงไม่ดี

อื้อ ทำไปตามปกติดีกว่า ชั้น 74 มีห้องลับอยู่ เหล่ามอนสเตอร์ก็ไม่มีเพราะตายหมดแล้ว เป็นมอนสเตอร์ธรรมดาที่จัดการได้ด้วยวิธีการตามปกติ ถึงจะทนเวทได้ดี แต่ถ้าซิงลงมือ

ก่อนก็จะดำเนินการเป็นกลุ่มไล่ต้อนได้ไม่ยาก ลงมือเล่นงานจุดอ่อนได้อย่างดีเยี่ยม เพราะงั้นถึงต้องทำความคุ้นเคยหรือไม่ก็สะสมประสบการณ์เอา หัวข้อมันมีอยู่เยอะแยะเต็มไปหมด เรื่องที่ต้องเทศนาก็ไม่เคยหมดด้วย.....อื้อ ใบหน้ายิ้มแย้มของคุณหัวหน้าห้องนี่น่ากลัวจัง เงียบเอาไว้ดีกว่า!

ต้องสร้างให้แข็งแกร่งแน่นหนาไม่งั้นจะน่าเป็นห่วง
ถ้าเป็นแค่วัยต่อต้านกระทืบเท้าแล้วบ้านอาจถูกทำลาย

วันที่ 85 ตอนเย็น เมืองโอมุย จวนเจ้าเมือง

มุ่งหน้าไปยังจวนเจ้าเมืองพร้อมกับเหล่าเพื่อนร่วมชั้นและเหล่าเด็กกำพร้าที่ชายแดนกับเมืองหลวง แล้วตอนนั้นก็นึกขึ้นได้ ที่นี่ทนทานแต่ว่าเก่าซอมซ่อแถมยังแคบด้วย!

พวกตาลุงที่เบียดเสียดกันดิ้นยุกยิกไปมาที่นี่ตลอดทั้งปี ถูกไล่ออกไปนอกอาคารแล้วก็ใช้ ‘ฉวยจับ’ จวนเจ้าเมืองทั้งหลัง.....ถึงจะเก่าซอมซ่อยังไง อุปกรณ์สวมใส่กับข้าวของส่วนตัวก็ต้องเก็บรักษาไว้ด้วยเลยยุ่งยาก เป็นการก่อสร้างด้วยการควบคุม ‘ปัญญา’ เป็นครั้งแรกที่ชายแดนซึ่งในที่สุดก็เริ่มใช้ได้คล่องแล้ว กล่าวได้ว่าเป็นการเปิดตัว ดังนั้นพยายามหน่อยก็แล้วกัน

มีแถวตัวเลขและสมการมากมายกะพริบอยู่ในหัว ความแข็งของโครงสร้างกับแบบแปลนถูกวาดไปเรื่อย ๆ ดินกับทรายจำนวนมากที่ได้มาตอนก่อสร้างดันเจี้ยนเทียมใหม่ยังเก็บไว้ใน

ถุงไอเท็ม วัสดุก็เลยเหลือเฟือ เพิ่มห้องใต้ดินขึ้นเยอะแยะก็เลย ได้ดินกับทรายจากใต้ดินมาซดเซยด้วย คำนวณจนแล้วเสร็จเลย

ทักษะการทำงานพิเศษที่ฝึกฝนมาอย่างไม่สิ้นสุดในแต่ละวันคือเวทมนตร์ 'เล่นแร่แปรธาตุ Lv8' ปั้นกำแพงที่ทนทานขึ้นแล้วทำให้แข็งตัว เชื่อมโยงกันและก่อขึ้นไปเรื่อย ๆ แล้วยึดให้ซ้อน ๆ กันไปจนกลายเป็นสิ่งก่อสร้างที่มีโครงสร้างเป็นหนึ่งเดียวกัน อื้อ รู้สึกว่าทำเกินไปหน่อย แต่จวนเจ้าเมืองหลังนี้เป็นป้อมปราการด่านหน้าสุด ดังนั้นถึงทำให้แข็งขึ้นก็ไม่น่ามีปัญหาหรอก ถึงมีปัญหาแต่ถ้าเป็นคุณพ่อเมริ แค่ทำเก้าอี้นวดให้ก็คงลืมหมดแล้ว ถ้าเป็นคุณมุริมุริก็น่าจะหยวนให้ด้วยข้าวกล่องเห็ด?

คุณ 'ปัญญา' เองก็ได้ใจไปหน่อย เลยขยายไปจนถึงกำแพงเมืองจนกลายเป็นป้อมอาคารา (Agra Fort) ไปแล้ว..... จะมีคุณยักษ์บุกมารึไง! อื้อ แต่ก็สมบูรณ์แบบ?

"ค.....ค.....คุณฮารุกะ.....นี่มันอะไรกันคะ? สิ่งก่อสร้างอย่างหนาหรูหรายิ่งกว่าพระราชวังนี่น่ะ!"

คุณเมริเมริเงยหน้ามองแล้วตัวสั่น เป็นโรคกลัวความสูงรึไงนะ? เอาเถอะ ถ้าเป็นห้องเตี้ย ๆ ก็คงไม่เป็นไรหรอก มีการเจรจากับคุณ 'ปัญญา' ซึ่งคาใจที่เน้นการใช้งานจริงจนไม่ค่อยได้ประดับตกแต่งก็เลยขยายใหญ่ขึ้น ทำรูปร่างภายนอกให้เป็นแบบมงแซ็งมีแซล อื้อ กำแพงด้านนอกเป็นกำแพงสองชั้นขยายให้ใหญ่ออกไปทางด้านนอก เอากำแพงชั้นเดิมออกแล้วปรับปรุงใหม่ อื้อ แบบนี้ต่อให้มีคุณยักษ์บุกมาก็คงอุ่นใจได้

“ไม่สิ อะไรน่ะเหรอ ก็บ้านของคุณเมริเมริไง หรือจะเรียกว่าป้อมปราการดีล่ะ มายโฮมแสนวิเศษแบบป้อมปราการล่ะมั้ง? ห้องทำให้กว้างขึ้นหมดทุกห้องจนเปลี่ยนห้องได้ตามใจชอบเลย อุตส่าห์เชิญคนมาทั้งที ถ้าทั้งแคบทั้งผุพัง คนที่ถูกเชิญก็จะลำบากใจ ไม่ดีต่อการเทศนาพวกเด็กกำพร้าด้วย แต่พอลองขยายขึ้นไปถึงชั้นบนก็ดันสูงขึ้นแล้วก็หรูหราอลังการ? ราวนั้น?”

เอาเถอะ ป้อมอาคราหรือไม่ก็มงแซ็งมีแซลต่างก็เป็นมรดกโลกที่โด่งดังในด้านการท่องเที่ยว ดังนั้นก่อนจะมีนักท่องเที่ยวมาเยือนชายแดน จัดมาเป็นทัวร์พร้อมกับไกด์แสนสวยสวมถุงมือสีขาวคอยนำเที่ยวที่วันเดอร์แลนด์แสนพิศวง พวกเด็กกำพร้าเฝ้ารอความเป็นไปได้แบบนั้นกันอยู่นะ?

“เอาน่า เข้ามาก่อน ถึงจะไม่ใช่บ้านเราแต่ก็ต้องนำทางให้คนในบ้านด้วย โครงสร้างภายในเสริมให้ทนทาน มีการแก้ไขจากมุมมองในด้านการป้องกันแถมติดตั้งป้ายนำทางให้เรียบร้อย เป็นป้อมปราการที่ออกแบบมาด้วยความปรารถนาดี ป้ายนำทางทำให้คนที่บุกจู่โจมไม่ต้องหลงทางด้วย? ราวนั้น?” “แหม ฮารุกะคุง.....เห็นแบบนี้แล้วใครมันจะบุกจู่โจมล่ะ? ถ้าเป็นฉันแค่เห็นป้อมปราการนี่ก็ถอยกลับแล้ว”

เอาเถอะ คุณผู้ติดตามอนุญาตแล้วเพราะงั้นช่างเถอะ เรื่องของที่นี่น่ะถามจากคุณผู้ติดตามจะเร็วกว่า แล้วก็สร้างโรงอาหารใหญ่กับห้องโถงหรูหราเพื่อพวกเด็กกำพร้าด้วยแหละ เพราะงั้นจัดเลี้ยงหน่อยเถอะ แต่คุณพ่อเมริออกค่าใช้จ่ายเองนะ

เอาให้เอิกเกริกเลย ใจดีกับพวกคนในเมืองด้วย เชิญขุนนางใหญ่โตมาที่จวนเจ้าเมืองแล้วกินข้าวด้วยกัน จะได้เริ่มคิดว่า อยู่ที่นี่ก็ดีนะ ที่นี่เป็นที่ที่ดีนะ แล้วจากนั้นสักวันหนึ่งก็อยากมีที่อยู่ของตัวเอง ต้องพามาที่นี่เพื่อการนั้น ถ้าจวนเจ้าเมืองดูซอมซ่อก็เสียเปล่าหมดน่ะสิ! ใช่แล้ว อย่างน้อยต้องหรูหราหมาเห่าขนาดนี้ ไม่อย่างนั้นก็ไม่สมน้ำสมเนื้อกับพวกเด็กกำพร้า?

(ท่านพ่อ.....มันหรูหราเกินไปซอบกล ชวนกระวนกระวายมากเลยนะคะ?) (พ่อก็เหมือนกัน.....สร้างกระท่อมในสวนไว้สักหลังดีไหม? เอาแบบธรรมดา ๆ) (ท่านฮารุกะอุตส่าห์ทำให้.....แต่ว่าลำพังการตกแต่งภายในอยากจะให้ธรรมดากว่านี้จัง) “เอ้า ตามมาสิ ไม่อย่างนั้นเจ้าเมืองจะหลงทางในจวนจนต้องส่งทีมออกค้นหา แต่ทีมค้นหาที่เข้ามาจะทำยังไงกันล่ะ มีหวังเกิดแผลในใจจนไม่ได้ออกตามหาด้วยซ้ำ ทีมค้นหาเองก็ไม่รู้โครงสร้างภายใน ที่จริงผู้ประสบภัยอาจต้องเป็นฝ่ายค้นหาทีมค้นหาเสียเองก็ได้ เพราะงั้นกินข้าวเถอะ? ราวนั้น?”

เดินผ่านล็อบบี้เพดานทรงซุ้มโค้งที่มีโคมระย้าสาดแสงย่ำบนพรมแดงนุ่มนิ่ม ผ่านระเบียงทางเดินยาวไปที่โรงอาหาร ที่จริงอยากปูพรมให้ครบทุกห้อง แต่สร้างมากว้างเกินไปจนวัสดุทำพรมไม่พอ ดังนั้นจึงปูเฉพาะจุดที่มีแขกใช้งาน

“อื้อ ปราสาทในยุคกลางควรจะเป็นแบบนี้ เพราะของเก่าไม่ว่าตรงไหนก็ซอมซ่อไปหมดไง? ไม่ใช่ความรู้สึกแบบงดงาม แต่เป็นหินที่น่าจะมีราขึ้น?” (ท่านพ่อคะ แบบนี้ไม่ไหวหรอกค่ะ

มันหรูหราเกินไปจนอยู่ไม่ได้เลย!) (นั่นสิ สร้างกระท่อมตรงมุมห้องโถงเถอะ แบบนั้นน่าจะดีกว่า) (รู้สึกว่าอยู่ผิดที่จนอยู่ไม่ไหวสุด ๆ เลยค่ะ.....สร้างเลยดีไหมคะ?)

นี่แหละพระราชวังที่ถูกต้อง พูดถึงพระราชวังแต่มันเป็นสิ่งก่อสร้างทำด้วยหิน การตบแต่งภายในอันหรูหรามีแค่ส่วนเดียว ของแค่นั้นน่ะอย่าอ้างว่าเป็นพระราชวังเลย?

(ขอร้องละ หยุดท่านฮารุกะให้หน่อยสิคะ ขืนหรูหรามากกว่านี้ ครอบครัวเราต้องหนีออกจากบ้านแน่ค่ะ!) (((อา ตัดใจเถอะมันคงจะสายไปแล้ว))) (ใช่แล้ว ครอบครัวสาวเรียกแขกเองก็ห้องหรูหราเกินไปจนกระสับกระส่าย ต้องไปอาศัยอยู่ในโกดังแทน) (อืม ร้านขายของฝากสาขาเด็กกำพร้าเมืองหลวงก็น่าที่งเหมือนกัน) (((ที่โน่นมีหินอ่อนในห้องอาบน้ำด้วย บางทีที่นี่เองก็น่าจะมีเหมือนกัน))) (แง้)

พูดคุยกันระริกระรี้เชียว แต่ไม่รู้ทำไมเมริเมริถึงดูเศร้าซอบกล? อ้อ ตึกกับห้องกว้างขึ้นแต่เครื่องเรือนไม่พอ เลยไม่พอใจงั้นรึ? อื้อ ทำให้ก็แล้วกัน.....ลองแบบอาร์ตเดโค (Art Deco) ดีไหม?

(ไม่น้า เครื่องเรือนอย่างกับองค์หญิงนั่นมันอะไรกัน! ใครจะเป็นคนใช้งาน!) (((ไม่สิ ก็ต้ององค์หญิงอยู่แล้ว!))) (ฮารุกะคุงดูจะชอบเครื่องเรือนแบบขาแมวนะ) (จะว่าไปห้องอาบน้ำตอนแรกที่ถ้ำก็เป็นแบบขาแมวสินะ?) (.....นั่นเรียกว่าถ้ำเหรอ?) (((เดี๋ยวไปปิคนิคก็จะรู้เอง ทำใจไว้ได้เลย)))

ดูจากบรรยากาศที่นี่แล้วก็ต้องอาหารฝรั่งเศส สุดท้ายก็ไม่ได้ครีมสดมา แต่สั่งนมมาได้เยอะแยะเลยมีเก็บไว้ในคลัง อื้อ กลบเกลื่อนด้วยมิลค์ครีม ของหวานทำเลียนแบบเครปกับเอแคลร์ก็น่าจะเวิร์ก! เป็นแบบอาลาคาร์ต ก่อนอื่นก็ใช้เห็ดกับผักทำออเดิร์ฟ การ์ปัชโชเนื้อปลา, กงฟีดอกกะหล่ำกับมัน, เนื้อบดห่อมะเขือเทศย่างสมุนไพร ส่วนจานหลักเป็นปลาซอเตกับพายไส้ครีมนึ่งแล้วก็ไวน์ เนื้อสัตว์ใช้สเต็กตามปกติ มีซอสหลายชนิดเรียงราย มีซอเตอกไก่กับครีมซอสเห็ดไวน์ขาวแล้วก็ริบโรสต์อะไรสักอย่างย่าง อื้อ มีแค่ขนมปังเฉย ๆ มันดูเหงา เพราะงั้นเสริมด้วยมันฝรั่งกับกาเล็ต ส่วนของหวานก็.....ไม่สิ เสิร์ฟของหวานก่อนดูท่าจะอันตราย!

“อืม คงไม่จำเป็นต้องทักทายกันแล้วละนะ” “““กินเลยนะค้า♪”””

คุยกับคุณพ่อเมรินานสักหกเท่าของตอนปรุง เพราะฉะนั้นพอจบแล้วก็กินกันเลย ก็แบบว่า “ขอบคุณเรื่องอาณาจักรอะไรสักอย่างนี่แหละ ทางโน้นเป็นอย่างนั้น ทางนี้เป็นอย่างนี้ยุ่งยากน่าดู” พูดแต่ชื่อเฉพาะที่เราไม่รู้จักเลยสักนิด เล่าซะเอิกเกริก.....แต่ไม่รู้จักหรอก อื้อ ขนาดชื่อปราสาทหลังนี้เรายังไม่รู้แน่ชัดเลยด้วยซ้ำ ถึงจะเล่าให้กว้างกว่านี้เราก็ตามไม่ทันอยู่ดี ป้ายในปราสาทเขียนประมาณว่า ‘ปราสาทไร้นาม? แห่งชายแดนอาจจะมีก็ได้แต่ไม่รู้เพราะงั้นก็เลยไร้นาม? ราวนั้น?’ คงอยากจะพูดอะไรสักอย่าง แต่พอทำเก้าอี้นวดบัลลังก์สั่นสะเทือนแบบ

ชายแดนสำหรับห้องรับแขกให้ก็พึงพอใจ

แล้วก็คุณเมริเมริยังอยู่ในวัยต่อต้าน ดูเหมือนจะอยากได้บ้านสักหลังในสวน เป็นถึงลูกสาวท่านเคานต์ จะหนีออกจากบ้านก็จำเป็นต้องมีบ้านสักหลัง ในเมื่ออยู่ในวัยที่น่าจะขโมยม้าพร้อมทำลายกระจกเสริมความทนทานของปราสาทแล้วก็ต่อสู้อย่างยากลำบาก งั้นเอาไว้จะให้บ้านสักหลังพร้อมกับค้อนเสริมความแข็งแกร่งก็แล้วกัน

“แต่กระจกนั่นเมริเมริคงทุบไม่แตกหรอกนะ? อื้อ เราเสริมความทนทานถึงขีดสุด หนาเกินห้าสิบเซนติเมตรเลย?” “ไม่ขโมยหรอก ไม่ขี่ม้าหนีไปไหนทั้งนั้น ไม่ทุบกระจกด้วย! ไม่ได้เกเรซะหน่อย แล้วก็ไม่ใช่เมริเมริด้วยค่ะ!!”

โอ้ไม่ได้กระทืบเท้าซะนานเลย เรากับคุณสาวนักเต้นเองก็ร่วมวงด้วย ในที่สุดแม้แต่พวกเด็กกำพร้าก็ร่วมวงด้วยเหมือนกัน กลายเป็นงานชุมนุมกระทืบเท้าซะงั้น พอทำไม่ได้ในงานเลี้ยงเต้นรำก็เลยไม่พอใจล่ะมั้ง? แล้วก็ พวกเด็กกำพร้าหันมาเต้นคอสแซกกันกลางคัน แบบนั้นมันไม่ใช่กระทืบเท้าแล้วนะ? ค..... คุณเมริเมริก็เต้นคอสแซกด้วย! ฮิตกันอยู่สินะ!

และแล้วงานเลี้ยงอาหารก็เริ่มขึ้นอย่างไม่มีปัญหา เหล่าเด็กกำพร้าที่ตึงเครียดอยู่ตอนแรก ตอนนี้กำลังวุ่นอยู่กับการกิน พวกสาว ๆ .....กำลังกินตามแบบมารยาทผู้ดี! ที่โรงเตี๊ยมกวัดแกว่งส้อม ใช้สกิลกันสนั่นหวั่นไหวกันตอนกินข้าวแท้ ๆ แต่กลับมาทำตัวสำรวม พูดคุยพลางกินไปด้วยแบบนี้.....ตัวปลอมงั้นรึ?

“““ใครเป็นตัวปลอม!”””” “เลดี้ต่างหาก!!” “หา เรดดี้?” “ไม่ใช่ย่ะ!!”

แต่คุณสไลม์เองก็มีมารยาทอันดีเลิศบนโต๊ะอาหาร! ใช้รยางค์จับมีดกับส้อมอย่างสง่างาม มีการใช้ผ้าเช็ดปากซับที่มุมปากด้วย ไม่สิ ไม่มีปากซะหน่อย ผ้าเช็ดปากโดนดูดเข้าไปแล้วด้วย!

สาวองค์หญิงกับสาวเมดแล้วก็คุณเมริเมริจัดสมาคมสตรีแบบคึกคักกันใหญ่ คุณสเกเลตันกับคุณมัมมี่มอนสเตอร์ที่เราใช้งาน หรือก็คือ คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นก็เข้าร่วมอย่างเป็นทางการ ดังนั้นจึงคึกคักกันพอสมควร? อื้อ ตอนงานเลี้ยงเต้นรำเคยแนะนำว่า “ทางนี้คือคุณสเกเลตันหัวหน้าห้องชุดเกราะ ทางนี้คือคุณมัมมี่สาวนักเต้น? ทางนี้คือคุณสไลม์อย่างที่เห็น? ราวนั้น?” แนะนำแล้วไม่เห็นจะมีปัญหาอะไร ถึงจะนิ่งไปแต่แนะนำอย่างเหมาะสมดีก็เลยโอเค

ให้พวกง่าวปลีกตัวไปกินอยู่ตรงมุมโต๊ะ ส่วนคุณหัวหน้าห้องถือแส้อยู่ ถ้าไม่ทำตัวให้ดีๆ ละก็น่ากลัว มีโทนข่มขู่แบบ “พวกง่าวห้ามนิสัยเสียเชียวน้า” ก็เลยสงบเสงี่ยมกันน่าดู ขัดขืนเทรนเนอร์ไม่ได้ก็เลยยอมกินอาหารจากจานแต่โดยดี

พวกโอตะกินข้าวด้วยบรรยากาศเงียบขรึม ตัวตนแทบจะหายไปทั้งอย่างนั้นเลย ไม่มีใครสังเกตเห็นเลยว่าอยู่ตรงนี้ด้วย! แบบนั้นมันเจ๋งกว่าสกิลเสียอีก?

เอาเถอะ ถึงเจ้าเมืองจะเป็นคนเชิญมา แต่ทุกคนก็ใส่

ชุดธรรมดากัน นอกจากนี้คุณพ่อเมริที่พอออกงานอย่างเป็นทางการ จู่ ๆ ก็ทำเป็นมีคาแรคเตอร์ขึ้นมาเชียว เริ่มจากวิธีการพูดที่ดูน่าขนลุกซึ่งพวกเด็กกำพร้ากลัวกันใหญ่ พอเริ่มคุยกันเสียงดังเซ็งแซ่ คุณพ่อเมริกับคุณมุริมุริที่เป็นผู้จัดงานกับสาวองค์หญิงก็เดินคุยไปตามโต๊ะและกล่าวขอบคุณแต่ละคน

ที่เชิญมาก็เพื่อการนั้น จึงกล่าวคำพูดของพระราชาพร้อมกับขอบคุณไปด้วย พระราชาเป็นราชาสายตื๊ดเลยไม่ได้น่ายินดีอะไร แต่ถึงยังไงก็คงอยากจะขอบคุณแบบไม่มีพิธีรีตองอะไรมาก ไม่ใช่การสดุดีอย่างเป็นทางการ ไม่ได้กล่าวสรรเสริญเยินยออะไรด้วย แค่ขอขมาในความผิดพลาดด้วยคำพูดของตัวเองและโค้งคำนับ มันเป็นการเชิญมาโดยที่รู้อยู่แล้วว่ามีความหมายอะไร

คุกเข่าต่อหน้าพวกเด็กกำพร้า ยิ้มให้และพูดคุยกับแต่ละคน สุดท้ายที่ชายแดนยังดำรงอยู่ได้ก็เพราะทุกคนเชื่อมั่น ในโลกที่มีแต่การขัดแข้งขัดขากัน ต่างคนต่างก็ต้องการอำนาจจนไม่มีอะไรดีเลยสักอย่าง มีแค่ชายแดนเท่านั้นที่เป็นหนึ่งเดียวกัน ทุกคนช่วยเหลือกันมาตลอด สิ่งที่ยืนยันเรื่องนั้นก็คือบ้านของเคานต์แห่งชายแดนนี่แหละ

ทุกคนเชื่อมั่น สิ่งนั้นไม่ได้อยู่ที่ชาติตระกูล, ประวัติ, บารมี, ชื่อเสียง แต่อยู่ที่ประชาชน เพียงแค่นั้นทุกคนก็เชื่อและไม่เคยทรยศความเชื่อใจด้วย

ถึงปราสาทจะหรูหราและมากด้วยบารมี ถ้าไม่มีใครยอม

รับก็ไม่มีค่าอะไรเลย มีเงินสะสมไว้เยอะขนาดนั้นแล้วจะได้อะไรขึ้นมา มันไม่มีค่าอะไรเลย ถ้าเป็นคนที่ทุกคนยอมรับละก็ ถึงไม่มีเงินก็สามารถอาศัยอยู่ในปราสาทหรูหราได้อย่างผ่าเผยเหมือนกันนะ?

ถ้าเป็นบารมีหรือคฤหาสน์ที่ไม่เข้ากับตัว สุดท้ายก็คงโดนล้อเลียน แต่ถ้าเป็นเจ้าเมืองที่ชาวบ้านภูมิใจก็ควรอาศัยอยู่ในที่อยู่ที่ภูมิใจได้ ก็แบบว่า.....การสร้างบ้านในสวนมันเป็นเรื่องยุ่งยากนี่เนอะ? อื้อ รูปลักษณ์ดูปอน ๆ มันไม่ดีซะด้วย?

มันกลายเป็นอุปกรณ์สวมใส่ที่บาปมหันต์
ผู้คนที่รักบิกินี่อาเมอร์ทั้งหมดไม่มีทางยอมยกโทษให้แน่

วันที่ 85 ตอนกลางคืน โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

งานเลี้ยงอาหารยืดเยื้อเลยกลับมาที่โรงเตี๊ยมช้า พวกสาว ๆ รีบพาพวกเด็กกำพร้าไปอาบน้ำเตรียมตัวเข้านอน อื้อ ดูจากมุมมองในแง่บวกแล้ว พวกเด็กกำพร้าได้มีโอกาสพูดคุยกับคนใหญ่คนโตที่สุดในชายแดนและก็ได้รับการต้อนรับอย่างดี ตอนนี้ยังไม่เข้าใจความหมาย แต่พอโตขึ้นแล้วต้องเจอกับเรื่องน่ากังวล เอาไว้เข้าใจในตอนนั้นก็ยังได้

ไม่ได้ถูกเลี้ยงดูหรือคุ้มครองด้วยความเวทนา ได้รับการต้อนรับให้มาอยู่ที่นี่เป็นอย่างดี ถึงจะไม่ใช่สถานที่ที่อยู่แล้วสบายนัก แต่ก็ยังดีใจที่ได้มาอยู่ เป็นที่ยอมรับในฐานะสมาชิก

คนหนึ่งของชายแดน

ประเทศอื่นยังไม่มีการเคลื่อนไหวที่โดดเด่นออกนอกหน้า อาจจะมีการดำเนินการลับ ๆ อยู่ก็ได้ แต่ชายแดนยังคงเป็นจุดสำคัญเร่งด่วนที่สุดเหมือนเดิม ได้ยินเรื่องราวต่าง ๆ อย่างคร่าว ๆ กันทุกคน พวกโอตะง่าวได้รับจดหมายแล้ว ดูเหมือนจำเป็นต้องตอบรับคำเชิญ และพวกง่าวก็ตอบกลับไปเลย! สรุปก็คือเขียนจดหมายได้ทั้งที่ง่าว มีความเป็นไปได้ว่าเข้าใจตัวหนังสือ งั้นหัดจำวิธีใช้บูมเมอแรงซะหน่อยเถอะ!

"ฮ้า" (ดุ่ยดุ่ย)

ลงแช่อ่างน้ำร้อนในห้องอาบน้ำ ขณะเหม่อลอยก็ออกแบบ อาบเสร็จก็ไปปรับปรุงที่ห้อง จากนั้นเกราะก็พัฒนาจาก Mk=X กลายมาเป็น Mk=Z ระดับสูงที่สุดเท่าที่ทำจากโลหะได้แล้ว เทคโนโลยีในตอนนี้ยังเทียบกับเดรสหรืออุปกรณ์สวมใส่ชั้นลึก ๆ ของดันเจี้ยนไม่ได้ แต่ก็ถือว่าเป็นขีดจำกัดในตอนนี้แล้วสำหรับโลหะกับมิธริล อื้อ จะมีโอริคัลคุมฝังอยู่บ้างไหมนะ?

"อื้อ ผ้าคลุมของเกราะ ถ้าติดลูกไม้, ขอบริ้ว หรือคอร์ซาจมันออกจะดูไม่ใช่ยังไงซอบกลนะ คุณมอนสเตอร์เองก็คงจะเดือดร้อนเหมือนกัน แต่เคยทำกระเป๋านักเรียนใส่คู่กับเกราะมาแล้ว รู้สึกสึกว่าเรื่องนั้นไม่ต้องไปสนใจนักก็ได้?" (ป่อมป่อม)

อื้อ ตีความในแง่ของปรัชญาแล้ว ถ้าโลหะใช้ไม่ได้แค่ทำเป็นเดรสสำหรับต่อสู้ซะก็สิ้นเรื่อง คำพูดนี้สมเหตุสมผลดี แต่ตามมุมมองของคนนอกแล้ว พอนึกก็รู้สึกผิดอยู่เหมือนกันที่คุณ

ปีศาจจะถูกเชือดเป็นชิ้น ๆ โดยเด็กสาวมัธยมปลายที่ใส่ชุดเดรส แต่ถ้าทำให้เป็นมิธริลและเป็นเส้นใยเคฟลาร์ที่ใช้เหล็กเส้น ก็มีความเป็นไปได้ว่าจะทำไปถึงระดับชุดเกราะได้

เดรสที่มีอยู่ตอนนี้ไม่มีปัญหาอะไร แต่พวกสาว ๆ อยากดูแลทะนุถนอมกัน ดังนั้นก็คงไม่อยากสวมมันลงดันเจี้ยน สาวองค์หญิงน่ะทะนุถนอมเสื้อผ้าที่ทำในชายแดนมากเกินไป ผลก็คือถูกราฟเฟลเซียละลายชุดและโลมเลียไปทั่ว สำหรับผู้หญิงแล้ว เสื้อผ้าคงเป็นสิ่งที่มีความหลังและความรู้สึกอัดแน่นอยู่สินะอื้อ ในเมื่อมีความผูกพันก็ใส่เสื้อวอร์มทั้งตอนใช้ชีวิตประจำวันและตอนต่อสู้ซะเลยสิ อยากให้เอาอย่างพวกง่าวในเรื่องนี้จัง

แต่เกราะของผู้ชายน่ะ ถึงจะทำให้ตั้งแต่เมื่อกี้ก็ไม่เห็นจะสนุกเลย ทั้งตัวเราแล้วก็พวกโอตะง่าวที่เป็นคนใส่ไม่ชอบชุดเกราะเซ็กซี่แบบแนบเนื้อ น่าแปลกจังที่ทุกคนเห็นพ้องต้องกันอื้อ ไม่อยากเห็นเลย!

“พวกโอตะเอาเป็นเกราะหนัก พวกง่าวเน้นความสามารถเคลื่อนที่จะดีกว่า.....พวกง่าวน่ะง่าวเกินไป มีหวังเอาเกราะมาใช้แทนโล่เพราะงั้นก็ยากอยู่? เอาเถอะ วิธีใช้ที่ถูกต้องน่ะมันมีอยู่แล้ว แต่เพราะง่าว พวกง่าวก็เลยไม่เข้าใจ จะอธิบายก็ยุ่งยาก ถึงอธิบายก็คงไม่เข้าใจอยู่ดี?” (ดุ่ยดุ่ย)

สไตล์การต่อสู้ของพวกง่าวน่ะแม้แต่เกราะก็ยังเอามาใช้เป็นอาวุธ ส่วนไหล่กับแขนน่ะมีการใช้อยู่แล้ว แต่มีการสะท้อนการฟันด้วยเกราะไหล่กับอกด้วย การให้ใส่เกราะยังจะเป็นเรื่อง

ยากกว่าอีก ไอ้คำขอที่แบบว่าทำส่วนที่แข็งให้ทนทานเข้าไว้แบบสุดกู่ ส่วนที่เปราะบางจะเลี่ยงไปหรือจะเสริมป้องกันมันก็ได้นี่ สะท้อนให้เห็นถึงแนวความคิดที่กำลังดูถูกการออกแบบเกราะที่สลับซับซ้อนอยู่นะ อื้อ บางทีเจ้าพวกนั้นอาจกระสับกระส่ายอยู่ก็ได้? คิดอยู่ว่าจะเอาบิกินี่อาเมอร์ไปให้พวกง่าวใส่เลยดีกว่าไหม แต่ให้ตายยังไงก็ไม่อยากเห็นเลยต้องยั้งมือเอาไว้ ถ้าจะถามว่าทำไมละก็ มันจะเป็นบาปหนักที่มีต่อเหล่าหนุ่มมัธยมปลายทั้งหลายทั้งปวงที่รักใครในบิกินี่อาเมอร์น่ะสิ!!

อุปกรณ์สวมใส่ในห้องลับก็คือ 'โล่กลมหนามเหล็ก เพิ่ม ALL 30% แทงกระหน่ำ +DEF' รู้สึกแหม่ง ๆ ชอบกล แต่มันเพิ่ม ALL 30% เอามาทำให้เป็นมิธริลก็น่าจะเอามาวางขายได้ ถ้านึกถึงเรื่องการมีสกิลทำลายอาวุธแล้วละก็ มีสำรองเอาไว้เยอะ ๆ ก็ไม่ใช่เรื่องลำบากแต่อย่างใด!!

สิ่งของสำหรับปิคนิคก็เป็นไปตามที่รีเควสต์มา มีชุดกิโมโนสำหรับสาว ๆ และจินเบย์สำหรับพวกผู้ชาย แน่นอนว่าแม้แต่ส่วนของเด็กกำพร้าก็ทำเผื่อไว้แล้ว กิโมโนเป็นแบบตัดเย็บในแนวเส้นตรง ดังนั้นจึงทำได้เร็วสุด ๆ เนื้อผ้ากับสีย้อมและลวดลายมันยุ่งยากนิดหน่อย แต่โดยรวมก็ออกมากำลังดี แถมยังทำได้เร็วด้วย

ทีนี้สาวบรรณารักษ์ก็คงจะมาโวยวายเรื่องฟุริโซเดะ[27] นี่อีก แต่ยังอีกนานกว่าจะถึงพิธีบรรลุนิติภาวะ พอ Lv เกิน 100

[27] กิโมโนแขนยาวหรือฟุริโซเดะ คือกิโมโนที่หญิงอ่อนวัยที่ยังไม่แต่งงานใช้สวม

แล้วการเจริญเติบโตก็ช้าลง ดังนั้นไม่ต้องไปสนใจก็ได้ ใช่แล้ว ทำไมอยู่ที่ต่างโลกถึงต้องมาสนใจเรื่องชุดพิธีการกับฟุริโซเดะก็ยังเป็นปริศนาอยู่?

“แต่ว่าที่ต่างโลก หลังจากทำเกราะกับยูคาตะแล้ว ไม่เห็นจะต้องมาลำบากทำโคมกระดาษด้วยเลยนี่? ไอ้นี่มันโคตรจะยุ่งยากเลยนะ?” (ดุ่ยดุ่ย)

คุณสไลม์เองก็ต้องลำบากกับการทำเครื่องสานไม้ไผ่ แต่พอตอนแปะกระดาษ คุณสไลม์ดูจะคล่องกว่าเรา!

“อยากจะบอกว่า การทำกระดาษน่ะมันยุ่งยากอยู่แล้ว ของที่เรียบง่ายน่ะมันลึกซึ้งแล้วก็กลบเกลื่อนได้ลำบากด้วย ใช้เวทมนตร์กับวิชาเล่นแร่แปรธาตุมาสนับสนุนก็ไม่ได้ด้วย” (ดิ๊งดิ๊ง)

แต่ก็จะรู้สึกแย่ถ้าไม่มีโคมกระดาษในงานเทศกาล แล้วก็ต้องผลิตพัดจำนวนมากทั้งที่ไม่ได้ร้อนอะไร ส่วนแผ่นพับ “เทศกาลโอโม่อะไรสักอย่าง” นี่ปริ้นท์เสร็จแล้ว

อยากให้พวกเด็กกำพร้ามีความหลังแสนสนุกก่อนจะย้ายไปอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า นั่นเป็นความปรารถนาของทุกคน ก็เลยต้องมาทำงานพิเศษขนาดนี้ไหน ๆ ทำแล้ว ทุกคนก็ต้องสนุกด้วย ไม่งั้นก็ไม่มีความหมาย เดิมทีมันไม่ใช่สงครามของเด็กมัธยมปลายหรือศึกดันเจี้ยน การซื้อของอย่างสุรุ่ยสุร่ายกับเที่ยวเล่นในงานเทศกาลต่างหากที่ถูกต้อง ใช่แล้ว เพราะงั้นเด็กหนุ่มมัธยมปลายถึงต้องทำตัวเว่อร์วังตามประสาเด็กหนุ่มมัธยมปลายสักหน่อย นี่น่าจะเป็นการกระทำที่ถูกต้องแล้วนะ! อื้อ

วันนี้ก็พยายามดีกว่า

ร้านแผงลอยเตรียมเสร็จแล้ว ในเมืองมีขายตั้งแต่ข้าว-โพดปิ้งยันไทยากิ ในที่สุดพวกคุณพ่อเมริก็กลับมาแล้วด้วย เหลือแค่กำหนดวันเท่านั้นเอง เร่งเตรียมหน่อยดีกว่า

ยูคาตะสำหรับใส่เป็นชุดนอนรุ่นทดสอบ 1 ทำเตรียมเอาไว้สองชุด แน่นอนว่าเป็นรุ่นทดสอบ ดังนั้นเนื้อผ้าจึงตึง เบาบาง และโปร่งเพื่อให้ใช้ใส่นอนได้ ถ้าโก้งโค้งมาด้านหน้าที่ปกเสื้อจะเกิดร่องเล็กน้อย ช่างเป็นยูคาตะที่วิเศษเหลือเกิน!

ตอนทดลองสวม เคยทำยูคาตะของเราเองไว้ก่อนแล้ว แต่คงไม่มีใครสนใจยูคาตะของเด็กหนุ่มมัธยมปลายหรอก อื้อ พวกโอตะง่าวเองก็สวมยูคาตะ แต่พวกง่าวดันบอกว่าอยากได้จินเบย์ แถมยังมาสั่งเสื้อฮัปปิด้วย อยากจะไปแบกโอะมิโกชิ (เกี้ยวเทพเจ้า) นักรึไง? แต่ว่า โอะมิโกชิเด็กสาวมัธยมปลายนี่ถ้ามีวับ ๆ แวม ๆ ให้ดูละก็ เราจะรีบทำทันทีเลย! ร.....หรือว่าจะเอาเป็นผ้าเตี่ยว! อยากเห็นจัง!

ส่วนคุณสไลม์เองก็อิ่มเอมกับช่วงเวลาทำงานพิเศษอันแสนเงียบจนง่วง.....ไม่ได้สนใจการทำงานพิเศษหรอก แต่ว่าไม่มีเงินอีกแล้ว?

“ชีวิตในแต่ละวันมันปากกัดตีนถีบจนแทบจะใช้เวท-มนตร์ไฟย่างเล็บให้มันรู้แล้วรู้รอด ของใช้ในชีวิตประจำวันอย่างกรรไกร, ที่ตัดเล็บ, มีดโกนหนวดรูปตัว T นี่ขายดิบขายดีจนทำไม่ทัน สถานการณ์คึกคักอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน กระจกเองก็

ขายดี มันขายดีจนน่าจะอัพเกรดเป็นเศรษฐีด้วยซ้ำ.....แต่อุปทานมันตามอุปสงค์ไม่ทันแล้วยังต้องลงทุนเพิ่มอีก เศรษฐีที่ไหนต้องมาใช้เวลาทำงานพิเศษหนักขนาดนี้บ้าง? อื้อ แค่ไม่อยู่พักเดียวมีงานกองเป็นภูเขา น่าจะบอกว่าเป็นภูเขาไปแล้วด้วยซ้ำ?" (.....zzz)

ถ้าไม่มีคุณ 'ปัญญา' คงต้องติดลูปทำงานเสริมอยู่อย่างนี้ไม่มีวันสิ้นสุด ใช่แล้ว คุณ 'ปัญญา' ช่วยจัดการคำนวณด้วยความเร็วสูง ทีเด็ดของมันอยู่ที่ตอนทำงานเสริมนี่แหละ! คิดว่านะ?

"————!"

สายพานลำเลียงพลังเวทที่เชื่อมต่อกันอย่างไม่สิ้นสุดหมุนไปอย่างวุ่นวายจนทำเอาตาลายเลย? เอาเถอะ มีใบสั่งซื้อยูคาตะกับใบเสนอให้ทำรองเท้าแตะชายหาด คำขอซื้อน้ำแข็งไสก็มี แล้วก็ชุดวันพีซแบบใหม่นี่มีมาเป็นเซ็ต มีกระทั่งตัวอย่างชุดว่ายน้ำด้วย ตอนนี้กำลังจัดทำอยู่ แต่ละอย่างมีชื่อกำกับเยอะแยะไปหมด นี่แหละใบคำสั่งซื้อของทุกคน

"ยิ่งนานวันก็ยิ่งต้องทำงานเสริมตอนค่ำ คำสั่งซื้อมีหมักหมมไม่หมดเสียที ถ้าตั้งใจทำให้ก็น่าสงสัยอยู่เหมือนกันว่าเป็นบริษัทเถื่อนหรือเปล่า? แปลว่านี่คือการยัดเยียดให้ทำ? เรื่องสุขภาพต้องมาเป็นอันดับ 1 สินะ? ราวนั้น?"

ลองทำดูแก้เบื่อ แต่มันก็ดีจริงๆ นั่นแหละ! เอาเถอะจะว่าบ้าคลั่งดีไหมนะ พวกสาวๆ โลภมากจัด แต่ก็เป็นลูกค้า

ประจำที่เหมาะจะรีดไถ พอกลับมาที่ชายแดนก็มีลูกค้าประจำรายใหญ่เป็นเหล่าเพื่อนร่วมชั้นตามเดิม นอกจากนี้ยังทำกระทั่งพัดแถมให้ด้วย อื้อ ก็ขูดรีดมาเยอะแล้วนี่?

ดูเหมือนจะเห็นเรือนร่างอันงดงามสองร่างที่แฝงตัวมากับความมืด? ราวนั้น? มีชุดยูคาตะอันบริสุทธิ์ผุดผ่องลวดลายสีขาวมีดอกซูซูรันสีน้ำเงินเข้มปรากฏขึ้นในยามค่ำคืน มองเห็นผิวขาวราวกับหิมะได้จากด้านในชุด มาพร้อมกับชุดยูคาตะน่ารักลายซากุระสีชมพูอ่อนที่ปกคลุมเรือนร่างสีน้ำตาลอ่อน เนื้อผ้าบาง ๆ กระตุ้นให้เกิดความรัญจวนใจ ช่วงแต่งเติมสีสันให้กับต้นคออันบอบบางหรือแม้แต่ผิวที่ด้านหลัง

“กลับมาแล้วค่ะ .....เหมาะไหมคะ?”

(หงึกหงึก) .....เฮ้ย ไม่ใช่สิ เราไม่ใช่คุณสไลม์ซะหน่อย แต่โดนพลังกดดันอยู่แบบนี้จะมีเสียงพูดออกมาได้ยังไง!

จ้องไปแบบเต็มที่เลย ดวงตาราจินทำงานแบบเต็มพิกัดในโหมด REC! ใช่แล้ว ยืนก็เย้ายวน นั่งก็เย้ายวน เดินก็ยิ่งเย้ายวน ต่อให้จับถอดก็ยังเย้ายวน!

“สวมชุด มาแล้วค่ะ น่ารักไหมคะ?”

(อื้ออื้อ) .....น่ารักสิ น่ารักจัดจนเพิ่มความเย้ายวนอีกเป็นพันล้านเท่า น่ารักจนแทบจะนับไม่ถ้วนเลยก็ว่าได้ มันเกินพิกัดที่มิเตอร์จะวัดได้!! ความใสซื่อบริสุทธิ์นี่มันโหดมาก เสน่ห์ความเป็นผู้หญิงอันเย้ายวนใจทะลักล้นออกมาจากเรือนร่างอันงดงาม

“เชิญ.....ดื่มชาค่ะ”

(หงึกหงึก) .....คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะยิ้มร่า เข้ามานั่งคุกเข่าอิงแอบอยู่ทางขวา นั่งคุกเข่าเรียบร้อยก็ทำเป็นนิ่งนา ชุดชั้นในก็ไม่ได้ใส่.....เห็นหมดเลย! ผิวแทบจะทะลักออกมาแล้ว มองเห็นต้นคอได้ชัดแจ่ม ชุดสีสันสดใสเข้ากับกลิ่นหอมจนทำให้ดูเซ็กซี่อย่างน่าประหลาด บอกตรง ๆ ว่าโคตรเร้าใจ!

“เหนื่อยเลยสินะคะ ขนมหวานแกล้มชา เชิญค่ะ”

(อื้ออื้อ) .....คุณสาวนักเต้นเหลือบตามองขณะพิงเข้ามาจากทางซ้าย สายตาโดนดูดเข้าหาช่องว่างตรงด้านหน้ายูคาตะที่เปิดอยู่ ราวกับโดนดูดวิญญาณไปด้วยเลย ใช่แล้ว ถึงจะรู้ว่าเป็นกับดักก็ยังจะสนใจข้างในนั้น!

สาวสวยย่อมคู่ควรกับการสวมเสื้อผ้าสวย ๆ สารพัดอย่าง แต่ถึงจะถอดก็ยังน่าทึ่งอยู่ดี ต่อให้สวมอะไรก็สวยจนสะกดสายตาไปหมด ดีต่อสายตาจริง ๆ

ริมฝีปากงดงามที่ทาสีชมพูจิบชา ริมฝีปากสีแดงอวบอิ่มกัดขนมมันจุขณะรอคอย มือขวาสอดเข้ามาในเนื้อผ้าบาง ๆ ของยูคาตะสีกรมท่าที่ถลกขึ้น มือซ้ายล้วงตรงช่องว่างของเนื้อนุ่มนิ่มที่แหวกอยู่ของยูคาตะสีชมพู

ระหว่างชิมสลับไปมาระหว่างชากับขนมมันจู เสื้อผ้าของเด็กหนุ่มมัธยมปลายก็หลุดออกตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ เด็กหนุ่มมัธยมปลายโดนลูบไล้จนเข้าตาจน เด็กหนุ่มมัธยมปลายโดนยั่วยวนจนต้องมนต์เสน่ห์และหลงระเริงไปกับความสุขี ไม่อาจ

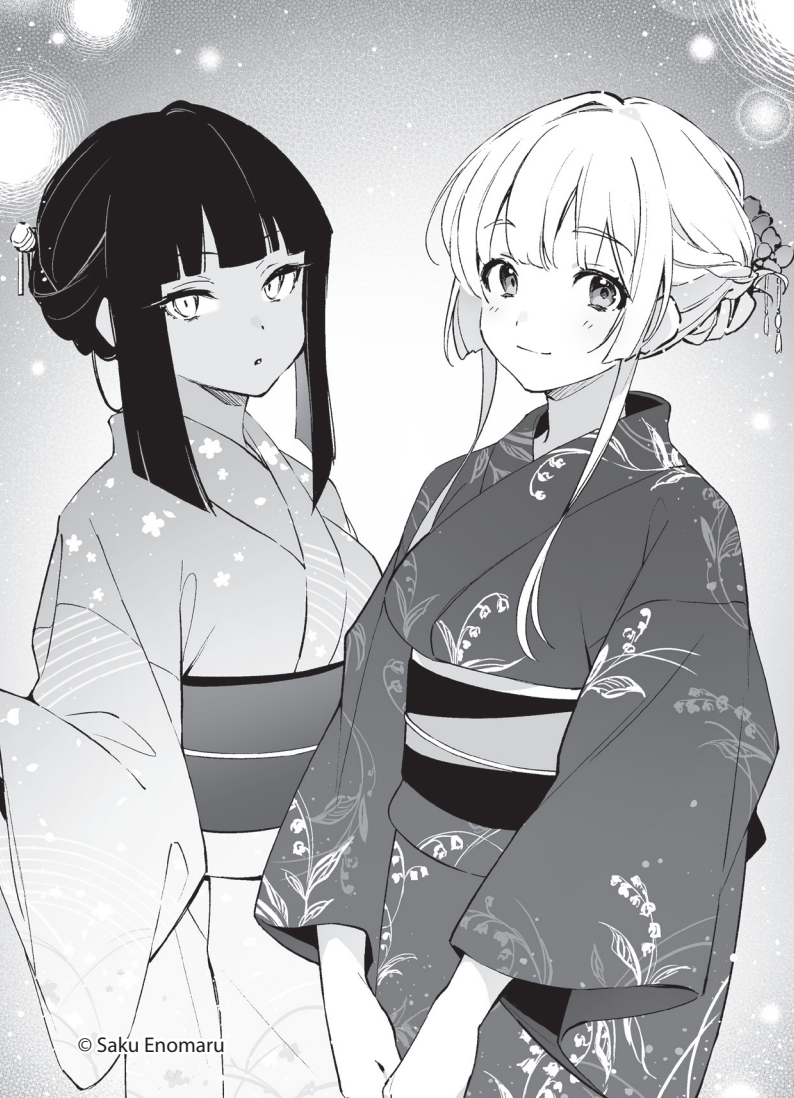
© Saku Enomaru

ต้านทานมันได้ไหว ต้องปล่อยตัวไปตามอารมณ์ในยามค่ำคืน อื้อ สิ่งที่ต้องทำก็มีแค่อย่างเดียวเท่านั้น!

""เอ๋~~~~~♥""

จับโอบิถอดออกจนหมุนติ้วเลย ว่าแต่ใครเป็นคนสอนเรื่องแบบนั้นให้ล่ะนั่น! ไม่สิ นี่เป็นสิ่งที่เด็กหนุ่มมัธยมปลายทุกคนใฝ่ฝันอยู่แล้วนี่ หรือว่า.....ไปรู้มาจากพวกสาว ๆ ตอนจัดสมาคมสตรี? ขอบใจนะ? หรือต้องบอกว่า ขอหม่ำเลยก็แล้วกันครับ? ฮี่ยย่าห์?

ที่ต่างโลกดูเหมือนจะไม่มีการถามเรื่องอายุ
แต่การถามเรื่องประวัติศาสตร์เป็นข้อห้าม

วันที่ 86 ตอนเช้า โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

รู้สึกได้ว่าโดนจิกตาอยู่ แต่ยังไม่ถึงกับถูกเทศนา แค่โดนบ่นนิดหน่อย? เอาเถอะ อยู่ระหว่างการถูกจิกตา?

"อึก~~~!" "อือ~~~!!"

ถูกสาวสวยในชุดยูคาตะจิกตาใส่แบบไร้ซึ่งคำพูดใด ๆ ก็เด็กหนุ่มมัธยมปลายโดนต้อนรับแบบจัดเต็มทั้งการถูกยั่วยวนอย่างหนักในชุดยูคาตะบาง ๆ และเนื้ออันแสนวิเศษอันเนียนนุ่ม มันก็ต้องมีแรงดันสูงจนแทบระเบิดอยู่แล้ว พยายามอย่างหนักเพื่อจะแสดงความจริงใจให้เห็น ตั้งใจอย่างไม่ว่อกแว่กเลยสักนิดแม้จะมากไปหน่อย พยายามทำสุดฝีมือของเด็กหนุ่ม

มัธยมปลายแล้ว.....แต่ก็โดนจิกตา?

แต่ก็คุ้มค่าที่ได้ทดลองทำ ทดลองสวม และทดลองมองดู จะบอกว่าเราบรรลุเรื่องยูคาตะแล้วก็ไม่เกินไปนัก แก่นแท้ของยูคาตะคือเส้นโค้งกับเส้นตรงที่ร้อยเรียงกัน ตรงจุดเชื่อมต่อกับช่องว่างนั่นแหละคือสุนทรียศาสตร์! ส่งเสียงคร่างกันไม่เลิก พร้อมกับจิกตากันใหญ่ พอพูดว่า "น่ารักมากไป.....เลยเผลอ? ลงมือไป? ราวนั้น?" ก็หน้าแดงแจ๋แล้วมุดเข้าผ้าห่มไป น่ารักโคตรเลย?

น่ารักแถมยังทำชุดยูคาตะหลุดลุ่ยตั้งแต่เช้า ทำเอาเร่าร้อนอยากจะมุดผ้าห่มตามเข้าไปเลย แต่ขืนทำแบบนั้นเดี๋ยวก็โดนเทศนาอีก เพราะงั้นอดทนหน่อยดีกว่า อื้อ เด็กหนุ่มมัธยมปลายยามเช้านี่ลำบากชะมัด?

ทั้งสองคนโผล่หน้าออกมาจากผ้าห่มครึ่งหนึ่งแล้วจิกตาใส่เราอีก ทั้งที่อายุมากกว่าปีเดียว แต่เวลาแบบนี้กลับดูน่ารัก พูดถึงในแง่ของยุคสมัยแล้ว มันต่างรุ่นกันจนเกี่ยวพันถึงประวัติศาสตร์.....เปล่าครับ ไม่มีอะไร! เข้าใจผิดแล้ว แค่เรียบเรียงประวัติศาสตร์เท่านั้น ประมาณว่าเจเนอเรชั่นแก็ปอะไรแบบนี้! ว่าแต่ไปเอาออกมาจากไหนกันล่ะนั่น!

"ไม่ใช่แล้ว เอามอร์นิ่งสตาร์ออกมาจากยูคาตะได้นี่มันแปลก ๆ นะ แบบโคตร ๆ เลย!"

ไม่ใช่ขนาดที่จะเอาออกมาจากแขนเสื้อได้ แต่ถึงเอาออกมาจากตรงหน้าอกก็แปลกอยู่ดี ไม่สิ อยากเห็นหน้าอกวับ ๆ

แวม ๆ อยู่หรอก อยากอยู่ทุกวันเลยด้วย แต่มอร์นิ่งสตาร์แลบออกมาแบบนั้นน่ะมันเกินสามัญสำนึกไปหน่อยจนทำความเข้าใจไม่ทันเลย?

(ไป๊ก! ผัวะ!)

เจ็บนะ? ได้ยินว่าการถามเรื่องอายุเป็นข้อห้ามสำหรับผู้หญิง แต่ดูเหมือนถามเรื่องประวัติศาสตร์จะมีปัญหามากกว่าถามเรื่องอายุเสียอีก! เอาเถอะ ถ้าอยากบอกก็คงบอกให้ฟังเองแหละ ถ้าไม่อยากบอกก็ไม่ต้องบอกหรอก เรื่องเก่า ๆ ก็ปล่อยให้มันอยู่อย่างนั้น จะเป็นยังไงก็ช่าง สิ่งสำคัญคือเรื่องน่ายินดีหลังจากนี้ต่างหาก ถ้าสักวันหนึ่งยอมเล่าให้ฟัง.....อย่าถามวันเดือนปีเลยน่าจะดีกว่า! อื้อ ขืนถามละก็มีหวังชีวิตเราได้กลายเป็น past tense แน่!

"ไปกินอาหารเช้าได้แล้ว? ชุดยูคาตะโปร่ง ๆ แสนสวยแบบนั้น ห้ามใส่ออกไปข้างนอกนะ ห้ามเอาไปโชว์ด้วย ขืนเห็นเข้าพวกง่าวคงควักลูกตาออกมาบันทึกเข้าถึงสมองจนสูญเสียความทรงจำเดิมแหง ๆ เพราะงั้นเปลี่ยนชุดก่อนเถอะนะ? แต่ก็อยากช่วยเปลี่ยนดูจัง?"

ไม่ไหวแฮะ พอช่วยถอดออกให้ก็ดันใส่กลับคืนไม่ได้ วันนี้ทำเรื่องลามกแล้วก็โดนซ้อมตั้งแต่เช้า ทำเอาตาสว่างเลย หัวปูดแต่ก็ค่อย ๆ ยุบลงด้วย 'เกิดใหม่' เมื่อคืนร้อง "เอ๋~~" ก็เลยพยายามไปหน่อย แต่หลังจากนั้นเหตุการณ์ก็ดำเนินต่อไปแบบ

“ไม่เป็นไรน่า ไม่เป็นไร” พยายามจน ‘เกิดใหม่’ LvMaX อื้อ ตอนที่ร้อง “เอ๋~~” แบบนั้น มันอันตรายจริงๆ ด้วย “เอ๋~~” นี่น่ะเหรอ?

แต่ว่า ปฏิกิริยารุนแรงแบบนั้น ‘วิชาราคะ’ กับ ‘กามราชา’ อาจจะสูงขึ้นอีกแล้วก็ได้? ขนาดไม่มีอุปกรณ์สวมใส่ แค่เด็กหนุ่มมัธยมปลายธรรมดาพูดว่า “ขอรบกวนหน่อยนะ” ก็ถึงกับควบญคราง ตัวแอ่นกันหมด ใช่แล้ว ปฏิกิริยารุนแรงแบบนั้น เป็นเพราะเด็กหนุ่มมัธยมปลายใช้ ‘สวมเวท’ ทั้ง ‘วิชาราคะ’ และ ‘กามราชา’ หรือเปล่านะ เกิดเรื่องน่าทึ่งขึ้นกลางคัน สารรูปดูปั่นป่วนไปหมด คงจะเขินอายกันน่าดู.....ยังจิกตาอยู่เลย?

“อรุณสวัสดิ์ ราวนั้น?” “”””อรุณสวัสดิ์♪”””

ในที่สุดก็หลุดพ้นจากการยั่วยวนของยูคาตะรับอรุณแล้วลงมาที่โรงอาหาร วันนี้พวกเด็กสาวมัธยมปลายก็ยังสวมกางเกงขาสั้นอวบอัด ทักทายกันอย่างอวบอัดจากทุกซอกมุมแหม กางเกงขาสั้นเนี่ย มันพูดออกไปตรงๆ ไม่ได้ก็จริง แต่กางเกงขาสั้นของพวกแรดเองก็แน่นไปหมด ใช่แล้ว ดูแวบแรกนึกว่าใส่ให้ดูเก๋ไก๋แบบเลกกิ้ง แต่พอเพ่งดูให้ดีๆ มันเว้าเข้าในซะขนาดนั้นจนดูอันตราย! อื้อ ทุกคนน่ะหัดเข้าใจความลำบากของเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่เพิ่งตื่นเช้ามาหน่อยเถอะ

พักนี้ตัวตนของพวกโอตะ ขนาดใช้ ‘ตรวจจับจิต’ ก็ยังแทบจะเกินขีดจำกัดในการตรวจจับเลย วิวัฒนาการเป็นอากาศธาตุไปแล้วมั้ง พอพวกสาวๆ นิสัยเสียหายไป ก็หลั่งน้ำตาเลือด

มาขอสั่งกางเกงขาสั้นกับบลูมเมอร์สำหรับคุณสาวหูสัตว์ น่ารำคาญซะมัด ไม่ได้อ้างตัวเป็นโอตะเล่น ๆ ซะด้วย เล็งกางเกงขาสั้นกับบลูมเมอร์แบบนั้น สมกับเป็นโอตะขั้นสูง!

(ถ้าเรื่องเงินละก็เท่าไหร่เท่ากัน ขอบลูมเมอร์แล้วก็ชุดว่ายน้ำนักเรียนด้วย!) (มีของทีเด็ดสำหรับคุณดวอร์ฟโลลิด้วยไหม!) (แต่ว่า ของสำหรับสาวเอลฟ์จอแบนก็ดีนะ! เอลฟ์ลามกนี่นอกรีตสุด ๆ!!) (ทุกคน ใจเย็นก่อน มันต้องชุดนักเรียนกะลาสีกับกางเกงในลายแถบก่อนสิ!) (((โอ้วววว! อัจฉิยะ!)))

พวกโอตะแบบว่าถูกพวกสาว ๆ จ้องด้วยสายตาเย็นชายิ่งกว่าจุดเยือกแข็งอีก อื้อ อยากให้มันชัดเจนกว่านี้หน่อยนะ สรุปว่าจะเผยตัวตนออกมาหรืออยู่เงียบ ๆ ไว้กันแน่ แต่ว่า จำนวนเงินที่สะสมไว้นี่.....เอาจริงดิ!

“อย่ามาป้วนเปี้ยนแต่เช้าได้ไหม น่ารำคาญ อุบาทว์หนวกหูด้วย โอตะ! พวกนายมองข้ามสิ่งสำคัญกว่านั้นไปนะ .....พวกนายรู้ตำแหน่งของรูที่จะให้หางโผล่ออกมางั้นรึ?” “”””อ้ากก!”””

อากาศเย็นเฉียบ แบบว่าถ้าพ่นละอองน้ำออกมาคงกลายเป็นไดมอนด์ดัสต์ได้เลย สายตาที่มแทงนี่เย็นอย่างกับศูนย์องศาสัมบูรณ์ พวกสาว ๆ ไม่ได้มีธาตุซึนเดเระ แต่สงสัยจะจดจำเวทมนตร์ธาตุทุนดรา[28]ได้! หนีก่อนโดนเยอคูลโลว์ป์[29]

---

[28] จะเล่นมุกซึนเดะเระ (Tsundere) กับทุนดรา (Tundra) ซึ่งภาษาญี่ปุ่นจะออกเสียงประมาณว่า “ซึนโดะระ”

[29] **Jökulhlaup** คือน้ำท่วมทะลักจากทะเลสาบธารน้ำแข็ง

กวาดดีกว่า!

กินข้าวหน้าไก่กับไข่แต่เช้า พวกผู้ชายสนับสนุนอย่างล้นหลามว่าให้ทำข้าวหน้าเนื้อ แต่ก็โดนสยบด้วยความเป็นผู้หญิงที่ป่าเถื่อนแล้วมีจำนวนมากกว่า ถึงจะลังเลเรื่องข้าวหน้าเนื้อแต่ก็เป็นอันว่าอนุมัติให้ทำข้าวหน้าไก่กับไข่! ใช่แล้ว พวกเด็กกำพร้าดูเหมือนจะกินจนหมด แต่คงเป็นผลกระทบจากพวกโลภมาก? หรือจะเรียกว่าพวกตะกละดีนะ?

“ขอบคุณสำหรับอาหาร เก็บกวาดเสร็จก็จะรีบไปทันทีเลย!” “““โอ้!”””

เร็วโคตร! สายตาก็ผิดกับตอนปกติเลย นั่นมันแววตาของนักรบที่กำลังจะไปต่อสู้ เป็นสายตาของพรานที่จ้องจะล่าสัตว์ป่า กะไปหาเงินกันเต็มที่.....ใช่แล้ว ในที่สุดดีไซน์ชุดว่ายน้ำก็เป็นอันกำหนดได้แล้ว ดูเหมือนเหล่ามอนสเตอร์ในวันนี้จะมีชะตากรรมต้องกลายเป็นค่าชุดว่ายน้ำอย่างแน่นอน

ภาชนะถูกล้างทำความสะอาดอย่างรวดเร็ว พวกสาว ๆ ในชุดกางเกงขาสั้นอวบอัดสวมใส่เกราะก่อนจะออกไป เกราะพื้นฐานสวมใส่ตั้งแต่ส่วนขาก็เลยต้องก้มตัวลง จนก้นกลมกลึงที่หุ้มด้วยกางเกงขาสั้นสีดำของพวกสาว ๆ โดดเด้ง ไม่ว่าเห็นกี่ทีก็ยังเป็นภาพที่น่าตื่นตาตื่นใจ

ในทางกลับกัน เกราะส่วนลำตัวต้องยืดตัวตรงก่อนแล้วค่อยสวม ทำเอาพวกคุณสไลม์เด้งดึ๋งกระเพื่อมไปมา ส่วนพวกโอตะง่าวนั่งนิ่งอยู่ตรงมุมห้อง ยังไม่ได้สวมใส่อุปกรณ์ อื้อ คงมี

สาเหตุลึก ๆ ที่ทำให้ลุกขึ้นยืนไม่ได้ อาจกล่าวได้ว่ามันเป็นการทรมานเด็กหนุ่มมัธยมปลายด้วยซ้ำ แต่ก็ไปที่กิลด์นักผจญภัยก่อนเพื่อทำธุระให้เสร็จขณะรอพวกคุณหัวหน้าห้อง นี่แหละกิจวัตรของทุกเช้า

“ถึงได้บอกว่ามันเป็นคอลลาโบเรชั่นแห่งปาฏิหาริย์ บอร์ดประชาสัมพันธ์ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอะไรจนน่าจะรู้จักตัดใจกับบอร์ดประชาสัมพันธ์ที่ไม่มีงานให้ทำบ้างนะ วันนี้ภารกิจก็ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงเหมือนเดิม ยังสม่ำเสมอมั่นคงเป็นปกติ พอฝืนดูเนื้อหาก็ไม่ได้ต่างจากที่เคยเห็นในตอนแรกเลย สงสัยบอร์ดประชาสัมพันธ์น่าจะเป็นแบบนี้ไปชั่วกาลนาน ไม่มีวันก้าวข้ามผ่านกาลเวลามาเลยสินะ? เอาเถอะ ถึงมันจะไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่เมื่อไหร่ถึงจะมีภารกิจทำเงินให้เราทำบ้าง?”

“เฮ้อ ทำไมคนที่ไม่ใช่นักผจญภัยถึงต้องมาดูบอร์ดประชาสัมพันธ์ทุกเช้าแบบนี้ด้วย ตั้งใจจะมาบ่นด้วยท่าทีอวดเบ่งอย่างนี้ทุกวันเลยใช่ไหมเนี่ย? ก็นึกอยู่ว่าท่าทีลับ ๆ ล่อ ๆ นั่นมันหายไปไหน เปลี่ยนเป็นความห้าวหาญแทนแล้วสินะ? อยากจะถามอยู่เหมือนกัน แต่ขอถามให้แน่ใจหน่อยละกัน คนที่ไม่ใช่นักผจญภัยก็ควรจะมาแอบดูใช่ไหมล่ะ? แต่ทำไมไม่เคยเห็นตอนที่แอบดูเลยสักครั้ง ทำไมคนที่มาทั้งที่ไม่ใช่นักผจญภัยถึงได้บ่นเยอะที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษย์ จนป่านนี้ก็ยังทำตัวอวดเบ่งอย่างไม่เคยเห็นมาก่อนเลย!” ““แฮ่ก แฮ่ก แฮ่ก!””

พูดรัวเป็นชุดอย่างน่าทึ่งอย่างกับกำลังตบมุกแน่ะ แถมยังจิกตาระดับที่น่าจะอยู่ในจุดสูงสุดของประวัติศาสตร์ต่างโลกได้เลย ฉายาหัวหน้าห้องรับแขกนี่ไม่ได้มีไว้เล่น ๆ แฮะ! เอาเถอะ ไม่ได้เขียนไว้ในค่าสเตตัส เอาเป็นว่าออกไปดีกว่า ดูเหมือนพวกคุณหัวหน้าห้องเองก็รายงานกับกิลด์กันเสร็จแล้วด้วย

“รบกวนทางนั้นด้วย อย่าเบียดกัน!” “ซ้าย รับทราบ!” “โอเค” “รับทราบ!”

จากนั้นก็มาถึงดันเจี้ยน ประสานงานกันอย่างไหลลื่นเข้าปิดล้อมแล้วกวาดล้างกันอย่างอิสระ ทั้งที่ตั้งแต่ชั้น 75 พวกเราตั้งใจจะไปกันเอง แต่บอกมาว่าอยากไปด้วยจนถึงชั้นที่ 80 พวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะเองก็เห็นชอบด้วย วันนี้เลยพิชิตชั้นที่ 75 จนถึงชั้นที่ 80 การจัดทีมยังไม่มีการเปลี่ยนแปลง แล้วตอนบ่ายทุกคนจะมาเจอกันอีกทีตรงจุดกึ่งกลาง

“เคลื่อนที่จู่โจม อย่าหยุด!” “”””ย่า (รับทราบ)!”””

พลังป้องกันที่แม้แต่การโจมตีเป็นชุดของศัตรูก็ยังฝ่าไม่ได้ “เบลดกอริลลา Lv75” ตัวมหึมา หวดใส่เป็นพายุ แต่ก็ใช้โล่ต้านรับ ปัดป้อง ปักหลักทำศึกกันได้อย่างคล่องแคล่ว คุณรองหัวหน้า A ที่ไม่ได้ถือโล่แต่ใช้ดาบคู่ หมุนตัวครึ่งรอบและบิดดาบเพื่อปัดป้องการโจมตีอย่างสุดกำลังของกอริลลา มันคือเทคนิคและการประสานงานที่เหนือกว่าพลังกับความเร็ว Lv75

อื้อ คุณลูกทานุกิเองก็ใช้ขวานเป็นโล่ต้านรับได้อย่างคล่องแคล่ว กวัดแกว่งฟาดฟันไปเรื่อย ๆ อุตส่าห์คาดหวังว่าจะ

ได้เห็นลูกทานุกิ VS กอริลลา แต่ดูเหมือนจะไม่กัดกันแฮะ?

"จัดการขาไปแล้ว!" "ทำลายแต่ละส่วน โอบล้อมมันเข้าไป!"

ถูกโอบล้อมและก็โดนไล่ต้อน ดาบยักษ์ที่งอกออกมาจากแขนของมันกวัดแกว่งในระยะประชิดไม่ได้ ทั้งที่แค่คว้าจับแล้วใช้กำลังมหาศาลนั่นจัดการก็ชนะไปแล้วแท้ ๆ แต่ปลายแขนดันเป็นดาบก็เลยทำไม่ได้

(((อู่มมม——!)))

ตัวใหญ่มีพลังมหาศาล แขนเป็นดาบยักษ์ แถมร่างยังหุ้มด้วยขนแกร่ง 'สะท้อนเวท' อีก แต่ก็โดนปิดล้อมแล้วโดนตอดอยู่อย่างนั้นจนค่อย ๆ สลายไป สกิล 'คำราม', 'สะพรึง', 'หวาดผวา' และ 'คุกคาม' ล้วนไร้ค่าทั้งหมด ไม่มีวิธีทำอะไรแล้วเลยได้แต่ถูกฟันไปเรื่อย ๆ อื้อ ชนะขาดลอย

Lv เกิน 100 ไปแล้วก็เลยเลเวลอัพได้ช้าลง แต่ก็วันมอร์-เซ็ทอยู่ทุกวัน คอยขัดเกลาเทคนิค ต่อสู้ในดันเจี้ยนทุกวันเพื่อสะสมประสบการณ์ ขัดเกลาความสามารถในการตัดสินใจและวางแผน มองในส่วนการต่อสู้แบบเป็นกลุ่มแล้วถือว่ากินขาด ถ้าคู่ต่อสู้ติดกับก็จะกำจัดทิ้ง ถ้าจะใช้วิธีการเคลียร์ที่ถูกต้อง ก็ต้องอาศัยเทคนิคและพรสวรรค์ที่สามารถต่อสู้ได้อย่างเหลือแหล่ในชั้นลึก ๆ

กำลังคึกก็เลยพิชิตชั้นที่ 76 กับ 77 ได้อย่างสบาย ชั้นที่ 78 เป็นแบบทางวงกต ไม่รู้ว่าศัตรูคืออะไรก็เลยไปกันเป็น

ปาร์ตี้ สรุปก็คือ เรากับคุณสาวนักเต้นแค่สองคน สิ่งที่เจอก็คือ “แอ็กซ์ฟ็อกส์ Lv77” .....ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกขยะแขยงซอบกล เพราะว่าเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายหลากอารมณ์หรือเปล่านะ? อื้อ ถ้าเป็นเด็กหนุ่มมัธยมต้นละก็แย่แน่?

“เป็นคุณจิ้งจอกที่มีหางเป็นขวานสองคม ขนตามตัวเป็นหนาม ๆ ดังนั้นคงเอามาลูบเล่นไม่ได้ แถมยังไม่น่ารักด้วย!” (หงึกหงึก!)

เอาเถอะ ต้องใช้ไซ่รัดแล้วก็หวดทิ้ง ไม่ใช่เวลามาหาทางลูบขนเล่นซะหน่อย! แต่ก็รู้สึกแปลก ๆ แฮะ.....เมื่อก่อนก็เคยเป็นแบบนี้ ยิ่งลงลึก มอนสเตอร์ก็ยิ่งอ่อนแอลง ความแข็งแกร่งของมอนสเตอร์ตามการเติบโตของดันเจี้ยนไม่ทัน หรือว่าเป็นแค่ความแตกต่างเฉพาะตัวมอนสเตอร์เอง

มอนสเตอร์ในดันเจี้ยนใหญ่มันแข็งแกร่งยิ่งกว่าตัวเลข Lv เสียอีก แต่ที่นี่กลับไม่เป็นแบบนั้น ลำพังแค่สองปาร์ตี้ก็สามารถต่อสู้ที่ชั้นล่าง ๆ ได้แล้ว ฝ่ายนี้แข็งแกร่งกว่าจนรู้สึกว่ามากเกินพอด้วยซ้ำ ทั้งที่เวลาเพิ่งผ่านมาสามเดือนเองแท้ ๆ พวกขี้โกงนี่มันต่างกันคนละเรื่องเลย คุณสาวนักเต้น.....จักรพรรดิดันเจี้ยนอย่าไปเอาเป็นมาตรฐานเชียวนะ?

ห้องลับของชั้นที่ 78 มี ‘หอกเวททะลวง: เพิ่ม PoW กับ SpE 40% ทำให้การป้องกันกายภาพและเวทไร้ผล (ระดับปานกลาง) ทะลวง หมุนเจาะ ทำลายเกราะ +ATT’ หรือก็คือสว่านนั่นแหละ เรารับไอเท็มจากดันเจี้ยนเอาไว้แทนการใช้หนี้

แต่เดี๋ยวจะเอามาทำเป็นมิธริลแล้วประมูลขาย แล้วสุดท้ายก็จะมีคนมาติดหนี้เพิ่มอีก ดีละ ดูท่าวันนี้จะจ่ายค่าโรงเตี๊ยมได้

ชั้นที่ 79 แตกกระเจิงอย่างง่ายดาย เมนอีเวนท์วันนี้คือสู้กับบอสประจำชั้นที่ 80 เราจะไม่บอกว่าบอสประจำชั้นที่ 80 กากหรอกนะ แต่ถ้ามีเกราะแบบใหม่แล้วก็คิดว่าไม่น่าจะถูกเล่นงานได้ง่าย ๆ แถมเรากับคุณสาวนักเต้นยังจะเข้าร่วมต่อสู้ด้วย หรือต้องบอกว่า คงต้องแอบเอาใจช่วยคุณบอสประจำชั้น 80 ทั้งที่ยังไม่ทันได้เห็นตัวเลยด้วยซ้ำ ขืนมอนสเตอร์อ่อนแอเราก็ไม่มีบทให้ออกโรงน่ะสิ! ว่างโคตร?

แรงดันของเสียงความถี่ต่ำมีทั้งแรงคุกคามและความหนักแน่น พอขว้างอย่างสุดกำลังก็วิ่งออกไปเลย

วันที่ 86 ตอนเที่ยง ดันเจี้ยน ใต้ดินชั้นที่ 80

พวกสาว ๆ หลบหลีกเปลวไฟด้วยการเคลื่อนไหวที่มีช่องโหว่น้อยนิด พยายามเล็งที่จุดยืนแล้วตอดไปเรื่อย ๆ ส่วนเราแค่คอยสกัดกั้นก็พอ มันหมุนตัวอย่างพลิ้วไหวพร้อมกับใช้ ‘แยกร่าง’ ออกมาด้วย.....แต่ก็โดนมองออก เราสวมใส่ ‘โยกย้าย’ แล้วล่องหนพลางเคลื่อนที่ เล็งจังหวะที่ใช้ไฟร์บูลเล็ตสาดลงมาจากด้านบนแล้วคอยขัดขวางอย่างเต็มที่ ใช่แล้ว ทำหน้าที่ตอดเล็กตอดน้อย ไม่รู้ทำไมถึงได้ถนัดนักนะ?

“สวิทช์ อย่าหยุดเคลื่อนไหว เน้นการเคลื่อนที่โอบล้อม

แล้วกวาดล้าง!" """ย่า (รับทราบ)!"""

แต่ว่าพลาดไปหน่อย หลังจากกลุ่มโล่เคลื่อนที่ก็เกิดช่องว่างขึ้นชั่วขณะ แรด C ถือโล่ถลำลึกไปหน่อยเลยโดนฟาดกระเด็นออกมา พุ่งไปชนกับผนังจนเจ็บลุกไม่ขึ้น ยักษ์เพลิงไม่มีทางยอมปล่อยโอกาสทองไปแน่เลยพยายามแทงซ้ำ เราเลยกระโดดเข้าไปขวางหน้าแล้วชัก 'ดาบเจ็ดเขี้ยว' ออกมา

"แย่ละสิ! ร้อน!"

ตอนนี้กำลังอันตราย การประสานงานรวน และมันก็คงจะเล็งช่องว่างในจังหวะนี้อยู่ ยักษ์ที่ลุกไหม้จึงหลบท่าฟันของ 'ดาบเจ็ดเขี้ยว' ได้ พวกเรามัวแต่สนใจการสนับสนุนแรด C แรดตัวแม่ที่รักษาวงล้อมไว้เลยพุ่งเข้าประจัญบานแบบลุยเดี่ยว ดาบยาวเล่มใหญ่ที่ไฟลุกกำลังจะแทงใส่.....ภาพที่เห็นคือดาบใหญ่สีแดงฉานไฟลุกพรึ่บ แรดตัวแม่กำลังจะโดนกลืนเข้าไป ใช่แล้วมันเป็นบทสรุปที่แย่น่าดูเลยแหละ

ตอนนั้นแรดตัวแม่ซู 'หอกน้ำแข็งนิรันดร์' แล้วใช้ 'สวมใส่น้ำแข็ง' เกราะน้ำแข็งปกคลุม กางเขตอาคม 'ค่ายกลแช่แข็ง' สีขาว เปลวเพลิงสีแดงโดนฟันขาดแล้วหาบวับไปท่ามกลางพายุอันบ้าคลั่งที่มีทั้ง 'หอกน้ำแข็ง' และ 'ดาบน้ำแข็ง'

"มอนสเตอร์สายเพลิง พุ่งเข้าใส่แรดตัวแม่คงไม่ดีมั้ง? อื้อมีหวังโดนแทะแน่?"

แขนทั้งสี่ข้างที่ปกคลุมด้วยเพลิงโลกันตร์โดนซัดกระเด็นไปหมดด้วย 'แส้โซ่สายฟ้า' ของท่านหัวหน้าห้องที่รีบเข้ามาช่วย

แขนข้างหนึ่งโดนเด็ดออกด้วย ‘โซ่เทพของโพรมีธีอุส’ ของคุณสาวนักเต้น อีกข้างหนึ่งโดนท่าฟันสี่ดาบของคุณรองหัวหน้า A ตัด และโดนฟันซ้ำด้วยขวานที่หมุนตัวโจมตีอย่างต่อเนื่องของลูกทานุกิ แขนข้างสุดท้ายของมันจึงเล็งใส่แนวหลัง..... เลือกคู่ต่อสู้ผิดแล้วมั้ง?

“นี่แน่!”

ไฟที่ขยายตัวอยู่ตรงหน้าถูกหุ้มด้วยไอน้ำ แขนข้างสุดท้ายกับดาบใหญ่ที่มีไฟลุกพรึ่บถูกแช่แข็งไปพร้อมกันแล้วแหลกสลาย ต่อจากนั้น นม.....เอ๊ย คทา หรือน่าจะเรียกว่าค้อนหนัก ๆ ก็ฟาดใส่ ‘เฟลมกิกันท์ Lv80’ ที่โดนแช่แข็งอยู่จนแหลกละเอียด มาจนถึงป่านนี้ก็ไม่มีแผนการอะไรหรอก ร่างที่ถูกแช่แข็งโดนระดมฟันจนกลายเป็นละอองน้ำแข็งแตกกระจายหายไป ชนะแล้วสินะ?

“”””เฮ้ออ เหนื่อยจัง”””

เอาเถอะ ไม่ได้คาดหวังสักเท่าไหร่ แต่ก็ไม่ไหวจริง ๆ อื้อ ใกล้เคียงมากแต่น่าเสียดาย!

ถูกท่าทางห้าวหาญของบอสประจำชั้นที่ 80 ‘เฟลมกิกันท์ Lv80’ เล่นงาน จนวินิจฉัยว่ามันใช้การโจมตีโดยตรงด้วยพละกำลังจากร่างมหึมาที่ถือดาบใหญ่มีไฟลุกถึงสี่เล่ม ดังนั้นจึงโดนหลอกด้วยท่ายิบย่อยอย่าง ‘มายาไฟ’ กับ ‘ร่างแยกไฟ’ จนเสียกระบวน แรด C มองความเสี่ยงออกเลยกระโดดเข้าไปสนับสนุนแต่ก็โดนอัดเต็มเปา และพอมีผู้บาดเจ็บก็ต้องไปช่วย

สนับสนุนจนถูกเล่นงานอีก ใช่แล้ว ดันประมาทเองที่คิดว่าเจ้ากล้ามล่ำนั่นเป็นพวกงี่เง่าที่มีกล้ามไปถึงสมอง

"สรุปก็คือเป็นเพราะพวกง่าว! กลับไปแล้วต้องรังแกซะหน่อย ให้ตายสิ ตั้งใจคิดเรื่องคุณมอนสเตอร์แล้วแท้ ๆ!!" "ฮารุกะคุง ขอบคุณที่ช่วย" "ไม่หรอก แค่ช่วยนิดหน่อยเอง? อื้อ จัดการได้แล้วนี่? ราวนั้น?"

แค่เป็นนกต่อและคอยขัดแข้งขัดขาเพื่อถ่วงเวลาเท่านั้นเอง ในที่สุดทั้งสองปาร์ตี้ก็เอาชนะบอสประจำชั้นที่ 80 ได้ พวกสาว ๆ ต่อสู้จนชนะเอง ตอนนี้ถ้าไม่กลัวความเสี่ยงก็เอาชนะได้โดยไม่ต้องช่วย แต่ยังมีส่วนที่เผื่อไว้สำหรับความปลอดภัยน้อยไปหน่อย ยังจำเป็นต้องช่วยเอาไว้ก่อน และในการต่อสู้จริงจะปล่อยให้เกิดความผิดพลาดน้อยนิดขึ้นไม่ได้

แต่ว่า รับไม่ได้แฮะ มันเป็นปัญหาที่ร้ายแรงเลย นอกจากนี้ยังรู้สึกว่ามันเยอะซะด้วย จู่ ๆ มันก็แข็งแกร่งขึ้นจนต้องตะลึงเลย แต่ว่ายิ่งไปกว่านั้น!

"ทำไมชื่อถึงไม่ใช่เฟลมไจแอนท์? ทำไมจู่ ๆ เปลี่ยนจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาเยอรมัน? ถ้างั้นก็ฟลามเมอกิกันท์ (Flamme Gigant) ไปเลยสิ! ผสมภาษาแผลง ๆ แบบนี้จำลำบากนะ!!"

การแปลภาษาในต่างโลกคือปัญหาจริง ๆ ด้วย มิน่าละการสนทนาอย่างระมัดระวังในเรื่องศีลธรรมของเราถึงสื่อกันไม่รู้เรื่อง เราไม่ผิดจริง ๆ ด้วย ความจริงได้รับการพิสูจน์แล้วหนึ่ง

อย่าง

“ไปที่จุดรวมพลกันเลยไหม? ทุกคนรอกินมื้อเที่ยงอยู่ แต่อยากบอกว่าเอาแซนด์วิชกับสลัดคาราอาเกะให้ทุกคนพกไปแล้วแท้ ๆ รู้สึกว่าต้องแอบกินก่อนแล้วค่อยมากินมื้อเที่ยงอีกทีแหงเลย? อื้อ พวกคุณหัวหน้าห้องกำลังพิสูจน์ความจริงเรื่องนั้นอยู่!” “””ขอบคุณสำหรับอาหาร อร่อยมากเลย มื้อเที่ยงมีอะไรนะ♪”””

ไม่สิ.....ก็ไอ้นั่นแหละมื้อเที่ยง? อื้อ ไม่ได้ฟังเลยสินะ?

พวกโอตะง่าวมาถึงจุดรวมพลก่อนแล้ว พวกโอตะบอกว่าพวกง่าวกินข้าวกล่องก่อนเวลา พอลงดันเจี้ยนแล้วก็หิวเลย อาละวาดหนักจนถึงชั้นที่ 80 ไม่รู้จักยั้งคิดก็จริง แต่ทั้งพวกง่าวที่โค่นบอสประจำชั้น 80 กับบอสที่โดนโค่นอย่างรวดเร็วด้วยความหิวนี่ ลึก ๆ แล้วก็คงจะรู้สึกอะไรเหมือนกัน อื้อ พวกง่าวคงไม่ได้คิดอะไรล่ะมั้ง?

“””หิวแล้ว จะตายแล้ว ถึงขีดจำกัดแล้ว””” “ข.....ขอของกินหน่อย อาหารยังไม่เสร็จอีกเหรอ” “ไม่สิ พวกนาย นี่เพิ่งจะเที่ยงเองนะ กินไปตั้งสองรอบแล้วด้วย หลังจากมื้อเช้าก็ไปซื้อของกินแถมยังเอาข้าวกล่องมากินก่อนเวลาอีก อัตราเผาผลาญจะแย่ขนาดไหนกันล่ะนี่! คนธรรมดาใช้พลังงาน 70% ไปที่สมองนะ? พวกนายมันเป็นพวกง่าวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมเลยไม่ได้ใช้สมองเลยสักนิด กินอาหารแค่ 30% ก็มีชีวิตอยู่ได้ แล้วทำไมถึงเผาผลาญแย่ขนาดนั้น!”

กลุ่มสาวชมรมกีฬากับชมรมวัฒนธรรมยังไม่กลับมาเป็นปาร์ตี้ที่มีจุดอ่อนตรงการป้องกันแนวหน้ากับแนวกลางดังนั้นถ้าไปได้สวยก็จะแข็งแกร่งเอามาก ๆ แต่ถ้าไปได้ไม่สวยก็จะเสียเวลานาน

บอสประจำชั้นตั้งแต่ชั้นที่ 75 จนถึง 80 ในเมื่อมีคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะอยู่ด้วย ถ้าเผื่อมีราชาดันเจี้ยนโผล่มาก็ไม่น่าเป็นห่วง พอคิดว่าคุณราชาดันเจี้ยนนึกครึ้มโผล่หน้ามาแล้วบังเอิญเจอคุณอดีตจักรพรรดิดันเจี้ยนเข้าจนโดนอัดน่วมแล้วอดไม่ได้ที่จะรู้สึกเวทนาขึ้นมาเลย

อื้อ ถ้ามีการจัดงานชุมนุมผู้เสียหายจากการโดนอัดขึ้นมา เราเองก็จะขอให้เข้าร่วมด้วย

“““บาร์บีคิว! บาร์บีคิว! บาร์บีคิว! บาร์บีคิว! บาร์บีคิว! บาร์บีคิว! บาร์บีคิว! บาร์บีคิว! บาร์บีคิว!””” (ดิ๊งดิ๊งดิ๊ง! ดิ๊งดิ๊งดิ๊ง♪)

กระทืบเท้าเอาช้อนกับส้อมเคาะโต๊ะแล้วพร้อมใจกันพลางส่งเสียงเรียกขอบาร์บีคิวไปด้วย!

“แต่ว่า นั่นมันไม่ใช่บาร์บีคิวแล้ว มัน Rock You ต่างหาก? ถ.....แถมยังเป็นช่วงลูปก่อนการแสดงด้วย! อื้อ ส่งเสียงเรียกร้องหนักแน่นจนพื้นสะเทือน รู้สึกทรงพลังจนกดดันแบบสุด ๆ อย่างบอกไม่ถูก.....แต่ดูท่าจะได้สกิล ‘ต้านทานการถูกยั่วยุ’ ยังไงไม่รู้สิ!” (ดิ๊งดิ๊ง!)

น่ารำคาญก็เลยเริ่มเตรียมทำบาร์บีคิว ในที่สุดพวกคุณ

หัวหน้าห้องชุดเกราะก็มาสมทบ ไม่มีปัญหาอะไร แต่ดูเหมือนจะใช้พลังไปเยอะตอนต่อสู้ เมื่อใช้พลังเยอะก็จำเป็นต้องกินข้าว เอาไม้เสียบเนื้อกับผักมาวางเรียงรายบนเตาย่างบาร์บีคิว ย่างเนื้อเสียงดังฟู่พร้อมกับควันโขมง เสียงเรียกร้องขอบาร์บีคิวหายไปแล้วเหลือแต่ความเงียบ มีเสียงท้องร้องดังจ้อกดังก้องขึ้นมาแทน แล้วก็เสียงกลืนน้ำลาย.....ทุกคนกินข้าวก่อนเวลาเร็วขนาดไหนกันล่ะนั่น! ข้าวปั้นก็ทำให้ตั้งเยอะแยะ ซุปเห็ดกับเนื้อไก่ที่ใช้โครงไก่เป็นหัวเชื้อก็ทำด้วย

“เสร็จแล้ว อาหารจ้า ว่าแต่ทำไมกันนะ ทั้งที่ให้ข้าวกล่องไปแล้วแท้ ๆ แต่ทุกคนกลับรอกินมื้อเที่ยงกัน? มันน่าสงสัยอยู่แต่ก็ย่างบาร์บีคิวให้แล้ว จงแย่งกันกินเข้าไปซะ? แย่งกันให้มากกว่านี้? ราวนั้น?” “”””กรี๊ดดด! กินเลยนะคะ!”””

เกิดศึกประชิดตัวอันดุเดือดขึ้น แม้แต่พวกง่าวที่ทำศึกตะลุมบอนเก่งก็ยังแทรกเข้าไปในฝูงสาว ๆ กางเกงขาสั้นอวบอัดที่ถอดเกราะออกไม่ได้ ทำได้แค่หลั่งน้ำตาเลือดกินข้าวปั้นอยู่เฉย ๆ พวกโอตะกลายเป็นอากาศธาตุอย่างสิ้นเชิงไปแล้ว ถ้าอยู่กลางแจ้งก็ดูท่าจะถูกพัดออกไป? เอาเถอะ นั่นคือนรกหนึบหนับที่เด็กหนุ่มมัธยมปลายไม่มีวันแทรกเข้าไปได้ เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ถูกกลืนเข้าไปในคลื่นอันบ้าคลั่งนั่นแล้วยังปลอดภัยอยู่ได้น่ะ ไม่มีอยู่หรอก! ใช่แล้ว ลำบากในหลาย ๆ เรื่องเลย.....เด็กหนุ่มมัธยมปลายเนี่ย

เอาเถอะ น่าสงสารมากไปหน่อยเลยสวม ‘โยกย้าย’ เอา

บาร์บีคิวที่ย่างแล้ว โยนออกไปอย่างสุดแรงเกิด พวกง่าวดีอกดีใจใหญ่ วิ่งไล่ตามพลางถือข้าวปั้นในมือข้างหนึ่งไปด้วย พวกโอตะยังคงยืนนิ่งดูภาพสาว ๆ สวมกางเกงขาสั้นทำศึกแย่งชิงบาร์บีคิว ตั้งหลักกันไม่ได้เลย แบบนี้คงไม่ต้องโยนให้ก็ได้มั้ง ถ้าขว้างใส่มีหวังโดนเสียบแทนแหง?

จะเรียกว่าสามลีเจี้ยนหรือสามยูเนียนกันแน่ แต่ทั้งหมดนั่นก็โค่นบอสประจำชั้นที่ 80 ได้ ดูเหมือนราชาดันเจี้ยนยังไม่โผล่มา ดันเจี้ยนน่าจะลึกกว่าเดิมอย่างที่คิดไว้? อื้อ อยู่ในช่วงเติบโตมั้ง?

“เอาเถอะ ถ้าใหญ่ขึ้นแล้วพองตัวออกข้างก็ว่าไปอย่าง แต่ยิ่งลงก็ยิ่งลึก ช่วงเติบโตในด้านลบแบบนี้ จะเรียกว่าเติบโตได้หรือเปล่ายังน่าสงสัย แต่จำนวนชั้นเพิ่มขึ้นก็คงเติบโตนั่นแหละ แต่ถ้าดันเจี้ยนใหญ่ขึ้นขยายตัวขึ้นก็น่าจะโดนบีบโดยไม่รู้ตัว! มันจะสนุกไหมนะ?” (ดึ๋งดึ๋ง)

ดูเหมือนดันเจี้ยนทั้งสามที่พวกหัวหน้าห้องหยุดสำรวจแค่ชั้นที่ 50 แล้วแบ่งกันออกเป็นสามยูเนียน จะไม่มีใครทำหน้าที่จับตาดู แต่ถ้าต่อสู้ที่ชั้น 80 ได้ ระดับแค่ชั้น 60 ก็ไม่มีปัญหาหรอก การโจมตีพิฆาตของบอสประจำชั้นที่ 80 แรด C บาดเจ็บไม่ถึง 30% ด้วยซ้ำ ถ้าเสียหลักเต็มที่อาจจะอันตราย แต่เกราะรุ่นใหม่ Z ช่วยปกป้องได้มากเกินพอ อื้อ ถ้าเป็นไอ้นั่นละก็ ไม่ต้องห่วงเลยว่าจะตายคาที่ อย่างแย่สุดก็แค่ต้องเผ่นหนี มีการส่งมอบเกราะแบบกระดูกรุ่นใหม่ให้พวกโอตะง่าวแล้วด้วย

ขูดรีดมาเรียบร้อย ฉะนั้นไม่เป็นไรหรอก ใช่แล้ว มันไม่ฟิตกับตัว เพราะงั้นไม่น่าจะเป็นไร เด็กหนุ่มมัธยมปลายชุดรัดรูปมัน อุบาทว์ไม่ต้องเห็นก็ดีแล้ว เราไม่อยากได้สกิลต้านความอุบาทว์ หรอก!

แต่ว่าถ้าดันเจี้ยนที่ชายแดนทั้งหมดลึกขึ้น ดันเจี้ยนที่เคยปล่อยทิ้งไว้เพราะคิดว่ามันตื้นก็ควรจะตรวจสอบให้แน่ใจอีกครั้ง ดันเจี้ยนลึกกว่า 50 ชั้นมีอันตรายเยอะแยะไปหมด ดังนั้นจึงละเลยไม่ได้ เอาเถอะ ตั้งแต่พรุ่งนี้หน่วยองครักษ์กับกองทัพชายแดนดูเหมือนจะเริ่มพิชิตดันเจี้ยนกัน ขากลับบอกเอาไว้หน่อยดีกว่า.....อ๊ะ พวกง่าวคาบบาร์บีคิววิ่งกลับมาอย่างดีอกดีใจ ไม่แน่ว่าอาจจะต้องขว้างอีกล่ะมั้ง? เสื่อมแก่สายตา! คาดหวังอะไรอยู่ล่ะเนี่ย!

พิดตรงที่ทำงานไม่เหมาะสม
จะทำงานแต่ที่ทำงานดันอันตรายถึงตาย

วันที่ 86 ตอนบ่าย ดันเจี้ยน ใต้ดินชั้นที่ 81

เอาละ พวกผู้หญิงตั้งใจหาเงินกันเต็มที่ สรุปก็คือตั้งแต่วันนี้จะเริ่มทำชุดว่ายน้ำเลยต้องเลิกเคลียร์ดันเจี้ยนเร็วหน่อย ทำชุดว่ายน้ำโรงเรียนให้น้องกิ๊วกิ๊วกับสาวชีเปลือย การวิจัยวัสดุก็เสร็จแล้ว ทำชุดว่ายน้ำสำหรับแข่งให้คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นเลยได้สะสมความรู้ด้านเทคโนโลยี แต่เป้า-

หมายของพวกสาว ๆ คือบิกินี่! จำเป็นต้องเริ่มตั้งแต่การออกแบบ อีก วัยเติบโตทำให้ขนาดบราเริ่มเปลี่ยนไปสำหรับบางคน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องวัดขนาดใหม่ อื้อ ต่างโลกต้องการอะไรจากเด็กหนุ่มมัธยมปลายกันแน่นะ? ลำบากหลายอย่างเลย?

(อ้ากกก!) (กึง!)

งานพิเศษรายได้ดี แต่จะยึดเงินมาทั้งหมดก็น่าสงสาร จะตั้งราคาก็ลำบากใจ เพราะถ้าขายถูกเกินไป คราวนี้จะมีออเดอร์เพิ่มอย่างไม่สิ้นสุด? จริงแท้แน่นอน!

(ฮ่าาาาา!) (ตึง!)

เอาเถอะ กำลังจะทำยูคาตะอย่างจริงจัง ฉะนั้นก็ต้องวัดขนาดอย่างละเอียดเอาไว้ มีข้อดีตรงปรับแต่งอีกนิดเดียวก็เสร็จ ค่าสเตตัสตอนที่ Lv เกิน100 จะใส่เสื้อผ้าตามท้องตลาดก็ต้องเข้มงวดในหลายเรื่อง

(แแแแแฮ่) (ฉึก!)

อา งานยุ่งซะมัดเลย?

“หนวกหู! ไม่มีสมาธิเลยเห็นไหม? คนกำลังตั้งใจทำงานพิเศษอยู่นะ เลิกแหกปากซะทีจะได้ไหม? เสียสมาธิหมด? มันน่ารำคาญนะ?”

(อื้มอื้ม, หงึกหงึก, ดิ๊งดิ๊ง)

มอนสเตอร์แห่กันออกมาเองแล้วก็บุกจู่โจม.....ปกติจะมารวมตัวกันเป็นกลุ่ม แต่เจ้าพวกนี้ดักซุ่มอยู่ น่ารำคาญซะมัดให้ตายสิ คนเขาอุตส่าห์โพสท่าเท่ ๆ รออยู่ อย่าเพิ่งบุกจู่โจมจะ

ได้ไหม พอเริ่มเดินก็ค่อยโผล่ออกมาสิ ไม่รู้ใจกันบ้างเลย

ใช่แล้ว “แอมบุชแบร์ Lv81” หลบซ่อนด้วยสีพรางตัว กลบกลิ่นอายแล้วดักรออยู่เงียบ ๆ เป็นหมีที่ขี้ระวังน่าดู.....แต่ว่ามองเห็น ถ้าไม่ได้ใช้ ‘ตรวจจับจิต’ ก็คงมองไม่ออก แต่ถ้าเป็น ‘ดวงตาราจิน’ ก็เห็นชัดแจ๋ว อื้อ พวกสาว ๆ เองก็มีสกิล ‘ตรวจจับจิต’ ขั้นสูงทุกคน ดังนั้นแค่ชั้น 81 น่ะไม่มีปัญหา แต่ทำยังไงถึงได้อัพซะสูงกันขนาดนั้น?

ว่องไวไม่เข้ากับร่างใหญ่ยักษ์นั่น โจมตีด้วยกรงเล็บอันแหลมคมก็เลยใช้โล่กันไหล่เบี่ยงออกไป ก้าวเข้าหาพลางเงื้อดาบฟันจนล้ม ‘โล่กันไหล่แห่งอีจิส เพิ่ม ViT กับ PoW 50% ป้องกันอัตโนมัติ ป้องกันเวทมนตร์และกายภาพ (ระดับสูงมาก) สะท้อนดูดซับ ผ่าด้วยโล่ ตีด้วยโล่ +DEF’ นี่แค่ทดลองสวมดูเท่านั้นเอง โล่กันไหล่สะดวกดีแฮะ แต่ถ้าโดนเข้า HP กับ ViT ของเราก็ลำบากอยู่นะ ดังนั้นการเบี่ยงออกไปได้จึงสะดวกกว่าที่คิด กลับไปแล้วลองทำเกราะศอกดูดีกว่า ไหล่, ศอก, ถุงมือ กับร่างท่อนบน ถ้าเบี่ยงการโจมตีออกไปได้ การต่อสู้ก็จะเปิดกว้างมากขึ้น

“ไอ้นี่น่ะดูท่าจะง่าว เพราะงั้นเลยยกให้พวกง่าวไป แต่กลับใช้ได้ผลดีเสียจนพวกง่าวใช้ไม่เป็น เอาเถอะ ง่าวอยู่ดีนั่นแหละ?” (ดุ่ยดุ่ย)

ก้าวเข้าหาแล้วเบี่ยงการโจมตีได้โดยไม่ต้องโดนตัว ปัดป้องออกไปทางด้านข้าง ความเสียหายเลยมีน้อย

“แต่ว่า ถ้ารับมือได้ไม่ดี HP ก็จะลดฮวบ นั่นแหละที่ไม่

น่าพอใจ? เอาเถอะ ทดลองต่อสู้จริงครั้งแรกนี่นา ถ้าฝึกฝนก็น่าจะใช้การได้ เวลาจวนตัวเอามาใช้เป็นวิธีป้องกันตัวได้.....แต่ลองดูนี่สิ? น่าจะเจ็บกันใช่ไหม?

ลองพูดไปอย่างนั้นแหละ คุณหมีขี้อายไม่พูดไม่จาไม่ยอมตอบ ก็ตายไปแล้วนี่ แต่ว่าสารรูปแบบสวมเสื้อคลุมมีผ้าคลุมสีดำกับโล่กันไหล่นี่ รู้สึกได้เลยว่ามีอาชีพอะไรมาก่อน แต่เราไม่มีอาชีพนี่น่ะสิ มันดูแหม่ง ๆ ชอบกลนะ? อื้อ แต่ก็สะดวกดีออก?

พวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะแนะนำมา ดังนั้นเลยลองใช้ในการทดสอบ ถึง 'สวมเวท' ในตอนนี้ก็ไม่รู้สึกว่าจะเกิดการทำร้ายตัวเอง ไม่รู้สึกผิดแผกอะไรด้วย เคลื่อนไหวได้ง่ายไม่ได้คาใจอะไรอย่างที่คิดไว้

(ฮู่มมมม!) (บึ้ก!)

คาดเดาการโจมตี ดูกระแสพลังกับทิศทางการเคลื่อนที่ ดูการแปรผันกับความต่างของเวลา

"แต่ว่า ทำไมแอมบุชแบร์ถึงได้ตะโกนล่ะ? เอาเถอะ อาจกำลัง 'ข่มขวัญ' อยู่ก็ได้ แต่อุตส่าห์ซ่อนตัวทั้งที ลอบโจมตีน่าจะได้ผลกว่านะ?"

ทำตัวชิลเกินไปจนเราเสร็จเป็นคนสุดท้าย ปล่อยให้ทุกคนรอตั้งนาน เจอคุณราชาดันเจี้ยนแล้ว บางทีก็มีคุณราชาดันเจี้ยนโผล่มาในระดับชั้นครึ่ง ๆ กลาง ๆ ได้ แต่ว่ากำลังเติบโตจริง ๆ ด้วย? เอาเถอะ เติบโตดีจังเลยนะ

ราชาดันเจี้ยนที่เจอตรงชั้น 87 คือ "โพลีฟีมัส Lv87"

เป็นคุณยักษ์ตาเดียวแต่ไม่ใช่ไซคล็อปส์ มีชื่อด้วย เป็นคุณยักษ์นิสัยเสียที่มีคุณสมบัติแบบ NTR โผล่มาในเทพปกรณัมกรีก[30] แต่ว่า ยังไงก็เป็นถึงลูกของโพไซดอน

เป็นตระกูลที่เชื้อสายดูจะยุ่งยาก เอาเป็นประมาณว่า "เอาเถอะ ก็มีอยู่อะนะ?" เป็นยักษ์ตัวใหญ่กล้ามล่ำ พอยืนแล้วตัวสูงจนหัวแทบจะกระแทกกับเพดานชั้น ถือว่าตัวใหญ่เป็นพิเศษในบรรดายักษ์ สรุปก็คือ.....เงื้อแขนไม่ได้ ใช่แล้ว ถ้ายกแขนก็จะชนเพดาน?

"อื้อ ดันเจี้ยนแคบเกินไป"

เพราะงั้นถึงได้เดินตรงเพดานแล้วฟาดใส่หัว

"ดูผิวเผินแล้วตัวใหญ่สูงเสียดฟ้าเหมือนจะดี แต่ถ้าแคบเกินไปก็จะต่อสู้ลำบาก? เพราะเอาแขนฟาดเหนือศีรษะไม่ได้? อื้อ ทุกทีก็คิดแบบนี้ แต่ว่ายักษ์ไม่เหมาะกับดันเจี้ยนจริง ๆ นั่นแหละ?" ""ยักษ์เองก็คงไม่ได้คิดหรอกว่า จะมีสิ่งที่เกินสามัญสำนึกขึ้นไปเดินบนเพดานแล้วฟาดใส่!"" (ดึ๋งดึ๋ง)

ช่วงก้าวของร่างยักษ์นี่ ถ้าต่อสู้แบบเคลื่อนที่เหมือนข้างนอกได้ก็คงจะเป็นภัยคุกคามเอาเรื่อง ทั้งที่เป็นอย่างนั้นกลับติดเพดานเตี้ย ก็เลยอาละวาดได้นิดหน่อยเอง? ทั้งที่เป็นแบบใช้พละกำลังจากร่างกายมากกว่าสกิลแท้ ๆ แต่กลับต้องมาอยู่ในพื้นที่แคบ ๆ จนทำอะไรไม่ได้ ก็เลยถูกฟันจากด้านล่างและถูกฟาดหัวไปเรื่อย ๆ ถึงจะมีพละกำลังกับความอึดระดับมหาศาลแต่มันก็

[30] ตามเรื่องราว โพลีฟีมัสหลงรักนางไม้ชื่อ แกลาทีอา และพยายามจะจีบนางด้วยเพลง แต่นางกลับไปรักกับชายชื่อ แอซิส (หรือแอคิส) โพลีฟีมัสเลยฆ่าเขา

เท่านั้น ถ้าระมัดระวังแล้วยอมเสียเวลาในการฟาดหัวไปเรื่อย ๆ แม้แต่ผู้หญิงก็จัดการมันได้.....เอาเถอะ แต่ก็คงต้องใช้เวลาทั้งวันนั่นแหละ?

สิ่งเดียวที่ยุ่งยากก็คือ 'สะท้อนทุกอย่าง (ระดับสูงมาก)' Lv ต่างกันเลยโจมตีลำบาก แต่ผลลัพธ์นั่นก็ไม่ต่างกับกำลังใส่เสื้อขนสัตว์ สามารถเล็งยิงแขน ขา และหัวได้ตามใจชอบ หรือต้องบอกว่า ตัวสูงเกินไปก็เลยทำได้แค่เล็งขา?

"ไม่ชอบให้โจมตีส่วนหัวจากเพดาน ก็เลยปล่อยให้เล่นงานช่วงล่างได้ตามใจชอบเนี่ยนะ.....ทั้งที่หัวโล้นแท้ ๆ?" "ถึงจะโล้น แต่ปกป้องหัวไว้มันก็ดีอยู่แล้ว!" (ดุ่ยดุ่ย)

แต่ว่า ถ้าเจ้านี่หลุดออกไปข้างนอกได้ก็คงหยุดไม่อยู่ เสียเวลาน่าดูกว่าจะโค่นได้ ความเสียหายที่เกิดขึ้นคงจะหนักหนาสาหัส ทั้งตัวใหญ่และแข็งแกร่งขนาดนี้ กำแพงปราสาทก็คงเอาไม่อยู่ ต้องฆ่าทิ้งที่นี่ให้ได้ ถ้าอยู่ในดันเจี้ยนก็เป็นแค่ตาลุงตัวใหญ่ธรรมดา!

"แข็งมาก HP ยอมไม่ลด! แล้วก็หัวโล้น!!" "ตั้งใจตอดอยู่ ไม่เสียสมาธิหรอก!"

มันเป็นยักษ์ที่มี HP สี่หลัก คุมความเสียหายจากภายนอกเอาไว้ได้ด้วยสกิล 'ร่างเหล็กเพชร' และค่อย ๆ ฟื้นฟูด้วย 'สุดยอดเกิดใหม่' ถ้าสู้กันตามปกติคงไม่จบง่าย ๆ เลยยิง 'สิ้นสลาย'เข้าใส่หัวของโพลีฟีมัสในระยะที่ควบคุมได้ ลองทำให้สมองสั่นสะเทือนดู แล้วมันก็กุมหัวทรมานใหญ่เลย แต่ว่า ตาลุง

ตาเดียวตัวเบ้อเริ่มทำท่าทรมาน ดูยังไงก็ไม่เห็นจะสนุก เพราะงั้นเลยจัดหนักในคราวเดียว

“เอาเถอะ เป็นถึงยักษ์ ถ้าใช้ ‘โซ่เทพของโพรมีธีอุส’ ที่เป็นเวอร์ชั่นโซ่เทพของ ‘โซ่ของโพรมีธีอุส’ ที่ใช้รัดตัวคุณโพรมีธีอุส ก็ต้องรัดได้เป็นของธรรมดา แต่ถึงใช้โซ่รัดตาลุงกุมหัวไปก็มีแต่ภาพที่ดูแล้วน่าเวทนา รีบ ๆ ทำลายซะเลยจะดีกว่านะ? อื้อ ดูยังไงก็ไม่เห็นสนุก แน่นอนว่าคุณรยางค์เองก็ไม่ต้องการ เพราะงั้นอย่าได้โผล่ออกมาเลยนะ?” (ดิ๊งดิ๊ง!)

หมดพิษสงด้วย ‘โซ่เทพของโพรมีธีอุส’ แต่ก็ยังอึดขนาดโดนระดับจักรพรรดิดันเจี้ยนถึงสามคนรุมโจมตีก็ยังไม่ตายคาที่ ถึงจะเล็งยิงใส่สมองทำให้สั่นสะเทือนด้วย ‘ลิ้นสลาย’ แต่ก็ยังทนได้อย่างน่าตกตะลึงด้วย ‘สุดยอดเกิดใหม่’ อื้อ อาจจะเข้าไม่ถึงสมอง แต่รากผมดันมาตายแทนก็ได้?

“ถ้าไม่ได้อยู่ในดันเจี้ยนก็คงร้ายกาจ.....ไม่ถนัดที่แคบแบบนี้ก็เหมือนเลือกที่ทำงานผิด? อื้อ ไม่เหมาะจะเป็นราชาดันเจี้ยนเลย” (ดุ่ยดุ่ย)

‘ลิ้นสลาย’ ทำให้สมองเสียหายจริง ๆ ด้วย สรุปก็คือถ้าทำศึกยืดเยื้อ รากผมของเราเองก็สุ่มเสี่ยงอยู่เหมือนกัน! และถ้าจะเกิดการทำร้ายตัวเองขึ้นมาจริง ๆ ละก็ รีบทำลายมันทิ้งซะยังจะสบายกว่า.....นี่แน่ะ มิสธิลทีน!

“เหนื่อยกันหน่อยน้า แต่พูดแบบนี้มันก็มีปัญหาอยู่หน่อยนะ? มีวิธีดี ๆ ที่จะใช้กำจัดมันอยู่บ้างไหมนะ พวกเรามีพลัง

โจมตีมากไปหน่อยแล้วก็เล่นงานตรงจุดที่อ่อนแอได้ เลยพอจะไหวอยู่ แต่ถ้าเป็นพวกคุณหัวหน้าห้องละก็ ทำศึกระยะยาวกับเจ้านี่ก็น่าจะอันตราย?" (อื้มอื้ม, หงึกหงึก, ง่ำง่ำ♪)

ไม่ใช่แล้ว อย่าตอบด้วยง่ำง่ำสิ? ดูท่าทางไม่เห็นจะน่าอร่อย ไม่อยากให้คุณสไลม์ที่น่ารักได้รับสารประกอบของตาลุงเข้าไปเลย แต่ 'สุดยอดเกิดใหม่' กับ 'สะท้อนทุกอย่าง (ระดับสูงมาก)' แล้วก็ 'ร่างเหล็กเพชร' มีค่าพอที่จะกินล่ะมั้ง? ตะกละซะขนาดนี้คงตั้งใจจะเก็บสกิลให้คอมพลีทใช่ไหม? อื้อ แต่ว่าถ้าได้ 'เก็บตัว' กับ 'นีต' แล้วก็ 'โดดเดี่ยว' มาด้วยนี่มันจะดีเหรอ? เอาเถอะ แต่ก็ไม่เคยเห็นมอนสเตอร์ที่มีสเตตัสแย่ ๆ แบบนั้นมาก่อนเลย?

เป้าหมายในวันนี้คือทดสอบ 'โล่กันไหล่' แต่พอเป็นตาลุงทรงพลังนั่น แค่โดนถาก ๆ ก็ถึงตายได้เลยไม่ได้ทดสอบ แล้วไม่รู้เหมือนกันว่าระบบ 'ป้องกันอัตโนมัติ' น่ะต้องรอให้วิกฤติขนาดไหนก่อนถึงจะทำงาน ถ้าไม่ฝึกฝนให้ชินเอาไว้ก่อน จู่ ๆ เกิดพลาดขึ้นมามันก็น่ากลัวอยู่นะ แล้วก็ 'ผ่าด้วยโล่' กับ 'ตีด้วยโล่' ดูคล้ายกับการโจมตีแบบเปิดนำ แต่ดูเหมือนจำเป็นต้องใช้ความสามารถด้านการควบคุมอีกครั้ง ถ้าลองใช้กับ 'สิ้นสลาย' ก็คงจะเกิดที่คาดไม่ถึง อื้อ ไอ้นั่นน่าอยู่ในสภาพ 'สวมเวท' ถ้าโล่มันสวม 'แรงโน้มถ่วง' กับ 'โยกย้าย' ด้วย แม้แต่ 'ปัญญา' ก็ช่วยควบคุมให้ไม่ไหว การได้สกิลทั้งหมดมา ทำให้แนวทางการใช้งานมันหลากหลายเกินไป 'ปัญญา' ใช้แรงงานหนักจนดูเหมือน

บริษัทเถื่อนเข้าทุกที.....อื้อ อีกไม่นานน่าจะโดนเอาคืน!

“ลองแวะดูอีกสักดันเจี้ยนก็น่าจะดี อยากฝึกฝนสักหน่อยอะนะ? ขืนฝึกฝนที่โรงเตี๊ยมคงโดนซ้อมตายคาโล่กันไหล่นั่นแหละ เห็นๆ กันอยู่ ไปทดสอบที่ดันเจี้ยนที่ปลอดภัยและสงบสุขที่ไหนสักแห่งดีไหมนะ?” (อื้มอื้ม, หงึกหงึก, ดิ๋งดิ๋ง)

ดูเหมือนจะโอเค สรุปก็คือไม่ได้ปฏิเสธเรา!! คุณสไลม์เก็บศิลาเวทให้ มีของดรอปโผล่มาด้วย สิ่งที่คุณยักษ์ที่สวมได้แค่หนังสัตว์นำเสนอก็คือ ‘เกราะหนังแห่งโพลีฟีมัส : เพิ่ม PoW กับ ViT 30% ฟื้นตัว (ระดับสูง) สะท้อนทุกอย่าง (ระดับสูง) ร่างเหล็กเพชร +DEF’ อื้อ ดูเหมือนจะไม่พอใจที่ได้ออกโรงน้อยไปหน่อย?

ตอนขากลับก็ลองแวะไปรบกวนดันเจี้ยนที่อยู่ใกล้ๆ ดูหน่อย เอาเถอะ ไม่ลึกเท่าไหร่ ตรงนี้เป็นชั้น 1 ก็เลยเล่นได้ แต่ผิดคาดตรงที่มีพวกลูกกระจ๊อกโผล่มาให้ทดลองเป็นฝูงเลย ระบบ ‘ป้องกันอัตโนมัติ’ ที่เคยคิดว่าเป็นของจริงกลับไร้ประโยชน์กว่าที่คิด นี่เป็นสิ่งที่ทำขึ้นเพื่อช่วยชีวิตในยามฉุกเฉินเสียมากกว่า ดังนั้นถ้าจะพึ่งพาระบบอัตโนมัติก็คงไม่ดีเท่าไหร่ อยู่ในสภาพที่ไม่ได้ควบคุมอะไรเลย? แถมจู่ๆ ถ้าโผล่พรวดออกมาเองก็จะใช้งานลำบากมากกว่า แต่ถ้าอยู่ในสภาพวิกฤติก็น่าจะมีประโยชน์

ของจริงคือ ‘ผ่าด้วยโล่’ กับ ‘ตีด้วยโล่’ ต่างหาก เอาเถอะ ฟันด้วยตัวเองจะเร็วกว่า เพราะว่ามี ‘ฟันดะ’ อยู่กับตัว

แล้วด้วย ส่วน ‘สะบั้นมิติ’ หรือไฟร์บูลเล็ตที่ใช้โจมตีระยะไกลได้ก็ไม่มีปัญหา ไอ้นี่แหละของจริง.....ก็มันเป็นคุณฟันเนลเลยนะ!

“แย่แล้ว สนุกจังเลย!”

โล่กันไหล่ลอยละลิ่ว คอยช่วยสนับสนุนทั้งในการรุกและรับ จุดอ่อนคือสิ้นเปลืองพลังเวทและควบคุมยาก แต่ถ้าควบคุมแบบมีสายเชื่อมโยง ‘ใยเวท’ ที่คุณหัตถ์มารทำขึ้นมา การใช้พลังเวทก็จะลดลงมาก แต่ ‘ดวงตาราจิน’ มองเห็นชัดเหมือนปกติ ดังนั้นการควบคุมก็เลยถือว่าทำได้ดีอย่างเหลือเฟือ

“ถ้าใช้ไอ้นี่ได้คล่อง จำนวนการรุกรับล้วน ๆ ก็จะเพิ่มขึ้น ถ้าใช้เชื่อมโยงด้วย ‘ใยเวท’ ก็น่าจะยิง ‘ไฟร์บูลเล็ตครอสไฟร์’ ได้ เพราะเป็นการยิงด้วยเวทมนตร์! ที่จริงการใช้งานมันแปลก ๆ อยู่ แต่ก็อาวุธของโรมันเชียวนะ!! (ดึ๋งดึ๋ง!)

นี่คือสิ่งที่อยากได้ตอนที่เจอนรกตาลุงในปราสาทมุริ-มุริ ถ้าเป็นคู่ต่อสู้ที่ระเบิดตัวเองหรือคอยซุ่มยิงจะใช้ได้ผลดีเป็นพิเศษ แต่ถ้าใช้กับมอนสเตอร์มันก็จะแปลก ๆ?

ในดันเจี้ยนคงจะใช้น้อยครั้ง เพราะอานุภาพของ ‘คทาอิกดราซิล’ ร้ายกาจอย่างเหนือชั้น มอนสเตอร์ส่วนใหญ่น่ะ ถ้าแค่หวดให้เร็ว ๆ ก็เป็นอันจบแล้ว? ถ้าเป็นกับดักหรือการเล่นที่จุดอ่อนก็ไม่มีอะไรที่เข้าท่าไปกว่านี้แล้ว ดูท่าจะเหมาะที่สุดกับการกลั่นแกล้งในการดวลแบบตัวต่อตัว ฟันเนลนี่ขี้โกงจังเลยเนอะ.....แต่ถ้าใช้ไอ้นั่นก็ไม่ควรเรียกว่าเป็นการดวลแบบตัวต่อตัวแล้ว?

ยิ่งตั้งใจจริงเท่าไหร่ ระดับความพึงใจของเพศตรงข้ามก็ยิ่งห่างไกลออกไปทุกที รู้สึกว่าอย่างนั้นแต่ทำไมกันนะ?

วันที่ 86 ตอนเย็น โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

สุดท้ายย่ามใจเลยเล่นฟันเนลจนถึงชั้นที่ 16 เลยช้าไปหน่อย ถ้าพูดว่า "ม.....มองเวลาอยู่แล้วน่า" แต่ยังเอาแต่เล่นมันก็เหมือนไม่ได้มองเวลาเลยน่ะสิ?

ขากลับ วันนี้ก็สนุกกับการทำลายป่าแล้วสมทบกับเดมอนไซธ์ พอกลับถึงโรงเตี๊ยมก็ทำอาหารให้ตามที่พวกสาว ๆ เร่งเร้าแล้วค่อยไปอาบน้ำ!

จากนั้นในห้องก็ได้เจอคุณหัวหน้าห้องปิดตาที่ไม่ได้เห็นมาตั้งนาน แถมยังมีการมอบหมายหน้าที่ให้รองหัวหน้าด้วย คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะปิดตาขวา คุณสาวนักเต้นปิดตาซ้าย แต่ก็แอบกางนิ้วออกให้มีช่องว่าง! อื้อ ทำไมถึงไม่ใช้ผ้าปิดตาตามปกตินะ เราถามด้วยความสงสัยแต่ก็ดูเหมือนจะไม่มีคำตอบ?

"นี่ไม่ใช่งานที่ต้องใช้จักรพรรดิดันเจี้ยนตั้งสองคนซะหน่อย แถมยังทำหน้าที่ไม่ได้เรื่องอีกต่างหาก!"

ดูจากขนาดของอ่างแล้วคงต้องทำเผื่อสำหรับทุกคน แต่ก็ทำไปทีละคนนั่นแหละ คนแรกที่ว่านั่นกำลังถอดเสื้อผ้าอยู่ตรงหน้า ใช่แล้ว คนแรกคือใครไม่ต้องถามก็รู้ มวลสารมหึมากำลัง

กระเพื่อมจน ‘ตรวจจับจิต’ ถึงกับสั่นสะเทือน! อากาศภายในห้องเองก็สั่นสะเทือน กำลังถูกก่อกวนด้วยอาวุธมวลสารขนาดมหึมานั่น!

บททดสอบอันยิ่งใหญ่คนแรกมาถึงแล้ว คนนี้ดูท่าว่าจะต้องใช้เวลานาน ดังนั้นเป็นคนเปิดก่อนน่ะถูกแล้ว แต่ที่นิ้วมือทั้งทางด้านซ้ายและขวาพยายามงัดลูกตาที่ปิดสนิทให้เปิดขึ้นนี่มันทำไมกันนะ? อื้อ ถ้าลืมตาละก็ วัตถุอันตรายจะอยู่ตรงหน้าพอดี? ขอทีเถอะ มันมีความเป็นไปได้สูงที่จะล้นเกินขอบเขตสายตาอยู่หรอก แต่ทำไมถึงได้เข้ามาใกล้จนถึงระยะห่างแค่ไม่กี่เซนติเมตรจากลูกตาแบบนี้ล่ะ!

“อ๊าอ๊าย ตะ ตรงนั้นมัน ฮ้าาา” “มันแค่ไหล่เองนะ? ถึงจะร้องว่า ‘ตรงนั้น’ ก็เถอะ แต่มันก็แค่ไหล่เอง! อื้อ โดนแค่ไหล่ก็ร้องแบบนั้น มันออกจะแปลกอยู่นะ!”

ก่อนอื่นก็วัดขนาดจากจุดที่ใช้ค้ำ บราน่ะบรรลุจนถึงขีดสุดแล้ว แต่บราของชุดว่ายน้ำมันจะมีแรงต้านของน้ำมาเกี่ยวข้องด้วย! และแรงดันนั่นก็ทำให้หน้าอกข้างในนั้นเปลี่ยนรูปร่างได้ ปัญหาใหม่ก็เลยเกิดขึ้นตามมา จำเป็นต้องหาวิธีรับมือเพิ่มเติม แถมยังมีขนาดมหึมาจนโดนแรงดันน้ำมากที่สุดด้วย มีเรื่องของช่วงกว้างของการกระเพื่อมกับอัตราการเปลี่ยนรูปทรง ที่สำคัญคือแรงลอยตัวที่เกิดขึ้นจากมวลสารขนาดมหึมานั่น! ใช่แล้ว น่าจะเป็นคุณสไลม์ที่ตอบรับว่า (ดิ๋งดิ๋ง) อย่างงั้นเลย!

“อื๊อ อะ อื๊อ อะ อ๊าย~♥” “แหม ตอนนี้แค่ตรวจสอบดีไซน์

เอง ยังไม่ได้ทำอะไรซะหน่อย! ทำไมแค่ยืนเฉย ๆ ถึงได้ยินเสียงน่าสงสัยแบบนั้น!!" "เอ๋? แต่เด็กสาวมัธยมปลายยืนถอดเสื้อผ้าอยู่ต่อหน้าเด็กหนุ่มมัธยมปลายเซียวนะ พอคิดแบบนั้นแล้วมันก็....." "หวาหวา! ไม่ได้ยินเฟ้ยไม่ได้ยิน!! อื้อ ตอนนี้ดันมาช่วยอุดหูให้ทั้งสองข้างอยู่ ฉะนั้นไม่ได้ยินหรอก แต่ขอร้องละ ช่วยปิดตาให้ทีเถอะ อื้อ ถ้าให้ปิดตาแต่ดันมาอุดหูแทน ตาก็ไม่มีวันปิดกันพอดี พนักงานปิดตาปฏิเสธจะทำหน้าที่ตั้งแต่คนแรกเลย .....แอ้วองนั้นมันอาก (แล้วตรงนั้นมันปาก)!!"

ลูกบอลกระเพื่อมจนดูท่าจะสัมผัสได้ด้วยความสามารถในการรับรู้ด้านมิติ ก็เลยเบือนหน้าหนีอย่างกระอักกระอ่วนใจ แล้วก้มลงมองด้านล่างเพื่อตรวจสอบภาพดีไซน์อีกครั้ง แบบนี้ระดับความพึงใจของเราต้องเข้าขั้นเลวร้ายจริง ๆ แน่ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ามันคืออันตรายตามประสาเด็กหนุ่มมัธยมปลาย! ว่าแต่ ใกล้ไปแล้ว!!

พอตรวจสอบภาพดีไซน์ก็เห็นว่าเป็นแบบเชือก จะให้พยุงส่วนที่มีมวลสารหนักที่สุด มีโครงสร้างอ่อนนุ่มที่สุด และรักษาได้ยากที่สุดด้วยเชือกน่ะเหรอ? ถ้าไม่นับเนื้อผ้าที่จำเป็นต้องใช้ก็มีแต่เชือก คุณรองหัวหน้าห้อง B มีรสนิยมสุดแจ่มอย่างชื่นชอบการโชว์เนื้อหนังให้ทะลักล้นออกมาอย่างงั้นรึ?

"เอ่อ คิดว่ามันอาจจะยากสักหน่อย แต่จะพยายามทำแบบเชือกให้มันพอใช้ได้ก็แล้วกัน.....น่าจะไม่น่าไหวมั้ง? ดูทรงแล้วอะ?"

สรุปเลยก็คือ ดูเหมือนจะหลงใหลชุดว่ายน้ำธรรมดามานานแล้ว แต่อกใหญ่เกินไปเลยเลือกได้แต่บรารูปทรงคัพลึกที่ห่อได้มิดชิด ไม่มีขายชุดน่ารักสำหรับคนที่มีปัญหาเรื่องขนาดแบบนั้นด้วย ดังนั้นก็เลยใส่ได้แค่บิกินี่ตัวใหญ่ที่เนื้อผ้าเยอะหรือไม่ก็ชุดวันพีซเท่านั้น.....อื้อ ดูเหมือนตามหาเท่าไรก็ไม่เจอ

“อืม ขอโทษนะ ไม่ไหวสิน้า~.....”

บราของชุดชั้นในน่ะเคยทำแบบปลดปล่อยให้อย่างเต็มที่ตามรีเควสต์ แล้วหลังจากนั้นก็อยากให้ทำชุดว่ายน้ำมาตลอด แต่เนื้อผ้าน้อยอุ้มหน้าอกไว้ไม่ไหวก็เลยแพลมออกมาหมด ดังนั้นจึงคิดแล้วคิดอีกก่อนที่จะได้ข้อสรุปว่า ส่วนอื่นที่ไม่ใช่เนื้อผ้าก็ให้ทำเป็นเชือกไปเลย

“ขอโทษนะ ที่ฝืนไปหน่อย~” “ช่างเถอะ งั้นก็ต้องทำสงครามแล้ว!” “เอ๋~!”

เอาเถอะ มีหลายเรื่องที่อยากพูดตามประสาเด็กหนุ่มมัธยมปลาย มันมีทั้งที่ดีใจและเศร้าใจ แต่พอถูกคาดหวังซะขนาดนั้น ใฝ่ฝันซะขนาดนั้นมันก็มีแค่ทางเดียว! ใช่แล้ว โยนให้คุณ ‘ปัญญา’ จัดการไป!

“หึ ทักษะการทำบราของเด็กหนุ่มมัธยมปลาย มีโลโก้คำว่าเป็นไปไม่ได้ปักอยู่ พจนานุกรมเองก็ไม่มีบันทึกคำที่เกี่ยวกับการทำบราของเด็กหนุ่มมัธยมปลายไว้ ดังนั้นความเป็นไปได้จึงแทบไม่มีขีดจำกัด!”

อ๊ากกก.....หัวจะระเบิด ต้องบอกว่ามันทรมานในสมอง

มากกว่ารู้สึกเจ็บ คุณ 'ปัญญา' ที่โดนเราโยนเผือกร้อนให้เต็มที่กำลังพยายามคิดคำนวณอยู่ อื้อ ถ้าโดนเอาคืนที่โยนให้แบบนี้จะทำยังไงดี! ให้ค้นหาความเป็นไปได้ในความเป็นไปไม่ได้ ให้ถักทอความเป็นไปได้ที่แทบจะไม่มีปาฏิหาริย์ขึ้นในหลาย ๆ อย่าง โดยต้องค้นหาแค่จุดเดียวแล้วก็คิดคำนวณ แต่ละครั้งก็จะทดลองออกแบบแล้วก็ตั้งสมมติฐานไปเรื่อย ๆ

เพราะว่าสิ่งที่เด็กสาวมัธยมปลายใฝ่ฝันแต่ไม่เคยสมหวังน่ะ มีค่ามากพอที่เด็กหนุ่มมัธยมปลายจะคิดจนหัวแทบระเบิด ต่อให้ระเบิดก็ 'เกิดใหม่' ได้ เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่สร้างแค่บราชั้นเลิศไม่ได้ มันก็เป็นได้แค่เด็กหนุ่มมัธยมปลายธรรมดา! อื้อ พวกเด็กหนุ่มมัธยมปลายธรรมดาคงไม่ทำกันหรอก?

"ไม่ใช่แล้ว การรักษารูปทรงแบบสามมิติมันมีอยู่หลายจุดนับไม่ถ้วนในทิศทางที่สัมพัทธ์กันนนน อ๊ากกก"

สรุปก็คือไม่อยากให้ดูเฉิ่มเพราะใช้เนื้อผ้ามากเกินไป แต่บราที่ใส่เล่นน้ำไม่ได้มันจะมีความหมายอะไร สรุปก็คือ ทำให้เนื้อผ้าน้อยลง เปิดเผยให้มากขึ้น แล้วพยุงทรงไว้ด้วยเชือกก็พอแล้ว

ถ้างั้นทำส่วนที่เปิดเผยเยอะขึ้น เอาเนื้อผ้ามาทำเป็นรูปทรงตาข่าย และจำเป็นต้องมีเนื้อผ้าทางด้านล่างกับด้านนอกเพื่อช่วยพยุง ดังนั้นก็ต้องตัด V โซนตรงร่องด้านในออก ใช้เชือกแขวนจากด้านบนหรือไม่ก็พยุงด้วยเชือกให้เป็นทรงตาข่ายเท่านั้น ใช่แล้ว สะพานยังมีการค้ำไว้โดยการแขวนด้วยลวดสลิง อก

มหึมานั่นก็คงใช้เชือกห่อไว้ได้เหมือนกัน! เอาเถอะ แต่ดูท่าจะต้องเว้าเข้าเนื้ออีกนิดหน่อย!

“ฮะ ฮารุกะคุง!” “ดะ ดีไซน์ที่มีความเป็นไปได้ที่จะทำในตอนนี้คือสามแพทเทิร์นนี้ แต่มันมีความเสี่ยงทุกแบบเลย? อื้อ ที่จริงทดสอบทั้งสามแบบน่าจะดี แต่ขืนความแตกว่าทำให้สามแบบ ทุกคนต้องมาร้องขอให้เราทำสามแบบด้วยแน่ ๆ จนการทำชุดว่ายน้ำกับลองสวมมันยุ่งยากเกินไปแล้วดูท่าจะได้ชุดใส่อาบน้ำลงถังที่โรงเตี๊ยมไม่มีวันได้ลงสระว่ายน้ำตลอดกาล เพราะงั้นเลือกเอาแบบที่ชอบก็แล้วกัน? อะ เอาเถอะ ต้องลองทำดูก่อนถึงจะบอกได้แน่ชัด แต่ตอนนี้แค่นี้ก็เต็มที่แล้ว? ราวนั้น? ไม่สิ ถ้าแค่ ‘ราวนั้น’ ก็ไม่ต้องเลิกปิดตาหรอก? อะไรกัน เตรียมการออกแบบให้ซ้ายขวาสมดุลได้อย่างหมดจดขนาดนี้เชียว! วางแผนไว้ไซไหม?” “ขอบคุณนะ ฮารุกะคุง.....จะเป็นแบบไหนก็ดีใจทั้งนั้น~.....ขอบคุณน้า” (หนุบ ดึ๋ง~♥)

อะ อะไรมาโดนหน้าเรา! แถมยังดึ๋งดั๋งคนละช่วงเวลากันจากทางซ้ายและขวาด้วย! แค่พริบตาเดียวก็โดนกอดจนแทบจะเอาหัวซุกได้แล้วก็ “หนุบหนุบ (ขอบคุณ)” กำลังขอบคุณอยู่แน่ะ.....ใครต้องเป็นฝ่ายขอบคุณกันล่ะเนี่ย!

ชั่วพริบตานั้นมือที่ปิดตาเราอยู่ตลอดก็หายไปหมดเลย เป็นคอมบิเนชั่นระดับจักรพรรดิดันเจี้ยนเร็วสูงดีแท้! สรุปก็คือพอหมับหมับแล้วก็จับซุกแบบแนบชิด มองไม่เห็นอะไรทั้งนั้น หายใจไม่ออกด้วย พนักงานปิดตาทั้งสองฝั่งเอาแขนกับเรือน

ร่างมากดเราไว้จนดิ้นไปไหนไม่ได้ก็เลยหนีไม่พ้น! อื้อ แค่คิดก็รู้สึกว่ามันเปล่าประโยชน์แต่ก็ทำแบบนั้นมาตลอด แล้วจะปิดตาเพื่อ?

“ฮ้าาาา แบบ B นี่ก็ดีเนอะ? แฮ่ก แฮ่ก ดันวัดขนาดด้วยใบหน้าก่อนจะใช้คุณ ‘หัตถ์มาร’ ซะงั้น ถ้าอย่างนั้นก็ทำเลยละกัน? หนุบหนุบ?”

บิกินี่ท็อปของอินเนอร์เอาเนื้อผ้าด้านในออกไปเยอะใช้เนื้อผ้าที่เหลืออยู่อย่างจำกัดเอามาปิดไว้พร้อมกับช่วยพยุงแล้วก็ใช้เชือกทำเป็นตาข่ายห่อหุ้มจากด้านบน ทำเป็นบราที่มีโครงสร้างแบบสองชั้น ทีนี้ก็ลดปัญหาเรื่องการเด้งสองจังหวะได้แล้ว นี่คือดีไซน์ของบิกินี่ ส่วนช่วงล่างเป็นแบบโลว์เลก ขอบด้านบนเป็นแบบร่างแห.....อื้อ แบบนี้พวกผู้ชายคงขึ้นมาจากสระว่ายน้ำไม่ได้แน่ เอาเถอะ ตอนที่ไม่ยอมขึ้นมาก็ปล่อยฉลามลงไปละกัน ดูท่าจะเลือดกำเดาไหลกันทั้งฝูง!

“ดีใจจัง.....ฉันเคยคิดว่าจะใส่ได้แต่บราตัวเบ้อเริ่มเลย ตัดใจจากชุดน่ารักแบบนี้ไปแล้ว.....อืม ขอบคุณนะ”

ขนาดคนแรกยังต้องคิดแบบหัวระเบิดกว่าจะทำรุ่นทดลองสวมออกมาจนเสร็จ ตอนนี้กำลังทดลองสวมอยู่ในถังขนาดยักษ์ พอได้ยินมาว่า ใส่ชุดว่ายน้ำแล้วเพราะงั้นลืมตาได้ ก็เลยตรวจสอบดูด้วยตาเนื้อจริง ๆ .....ทำไมถึงลอยตัวนอนหงายอยู่ล่ะนั่น? ไม่สิ ลอยได้ด้วย คุณสไลม์เองก็เข้าไปร่วมวงจนกลายเป็นสามหน่อ ทำเอาน้ำกระเพื่อมใหญ่เลย!

"แต่ว่า ตามโครงสร้างแล้วทำยังไงก็แพ้แรงดันน้ำจากด้านล่างอยู่ดี เพราะงั้นอย่าใช้ส่วนขากระโดดลงไปในน้ำเลยนะ หรือต้องบอกว่าอย่ากระโดดเลยจะดีกว่า ขืนมีอะไรวับ ๆ แวม ๆ โผล่มา เราคงโดนโกรธอีกตามเคย เวลามีอะไรวับ ๆ แวม ๆ พวกเด็กสาวมัธยมปลายจะชอบโกรธแล้วเอามาลงที่เราเสมอ ช่วงล่างเป็นแบบโลว์ไรส์ด้วย เพราะงั้นต้องระวังความเสี่ยงที่จะโชว์ครึ่งก้น ไม่งั้นเราต้องโดนเนรเทศแน่? อื้อ อยากได้อาหารทะเลก็เลยอยากไปทะเลอยู่หรอก แต่โดนเนรเทศนี่มันลำบากนะ แล้วก็ ชุดว่ายน้ำนั่นถ้าโดนคลื่นหรืออะไรแรง ๆ มันจะแย่เอา เพราะงั้นใช้กับแค่ในสระว่ายน้ำก็แล้วกัน?" "อืม ขอบคุณ จะรักษาไว้อย่างดีตลอดชีวิตเลย~♪"

เคยคิดว่าจะใช้พลังเวทห่อหุ้มอยู่เหมือนกัน แต่อยู่ในน้ำเดี๋ยวพลังเวทหมดแล้วจะจมน้ำเอาได้ และการพยุงด้วยพลังเวทน่ะถ้าควบคุมอย่างหยาบ ๆ ก็มีโอกาสสูงที่จะแพลมออกมา เลยต้องใช้วิธีที่เรียบง่ายกว่านี้ ถ้าอยากสวมขนาดปกติก็ต้องกลบเกลื่อนด้วยเซือกกับตาข่ายเอา อื้อ ยังไม่ได้เรื่องเลยสักนิด แต่ก็ดีใจใหญ่ ดูเหมือนจำเป็นต้องเลเวลอัพให้กับ 'ปัญญา' อีกเยอะ เพราะกว่าจะแก้ปัญหาเรื่องลูกบอลมหึมานั่นได้ก็แทบแย่!

"คนต่อไป เข้ามาได้จ้า~ หรือต้องบอกว่าถอดซะ เย่~♪" "เดี๋ยวก่อน ฮารุกะคุงยังไม่ได้ปิดตาเลย! เพราะงั้นก็ยังไม่ได้ยังถอดไม่ได้! ห้ามจับถอดนะ!" "เอามือปิดให้แล้วเพราะงั้นเซฟจ้า~♪!" "ที่บอกว่าเอามือปิดเนี่ย ทำไมถึงมาปิดตาฉัน! ปิดที่

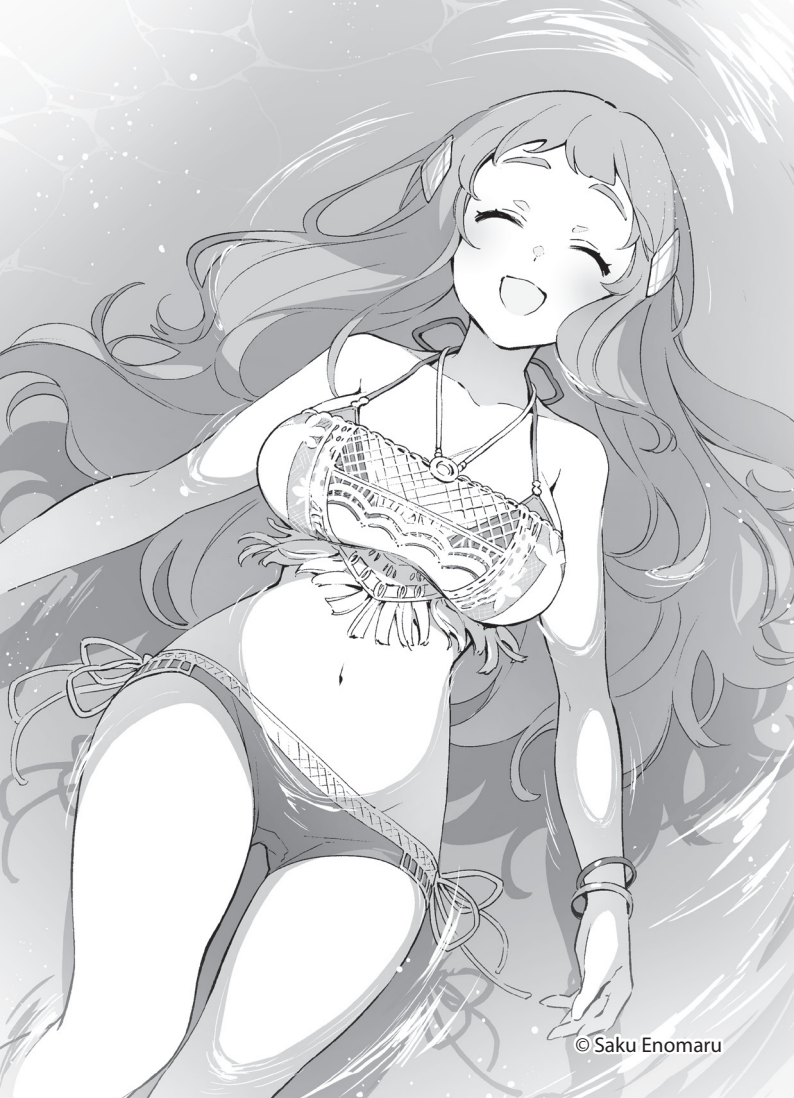
© Saku Enomaru

หน้าอกสิ.....ปิดข้างล่างด้วยยยยยย!"

ซีรีส์หัวหน้าห้องโวยวายมีเสียงตอบรับที่ดี ก็เลยดูท่าจะฉายยาว? แต่ว่า เราเป็นฝ่ายปิดตาดีกว่า?

"อื้อ ทำไมถึงไม่ปิดตาเรา แต่มาปิดหน้าอกเราแทนล่ะ! เราสวมเสื้อผ้าอยู่นะ ไม่ต้องช่วยปิดตรงนั้นให้ก็ได้! ขืนปล่อยให้แก้ผ้ารอมีหวังโดนแจ้งความจับแหง! มันเป็นเรื่องที่เรียกตำรวจมาได้ทั้งกรมเลยเชียวนะ!!"

เลิกร้องโวยวายแล้ว แต่คุณหัวหน้าห้องก็กำลังทำท่าลุกลี้ลุกลนอยู่ กำลังทรมานกับการวัดขนาดของคุณหัตถ์มารเอามือปิดปากพร้อมกับตัวสั่นเทิ้มเลย?

"อ้า จะหาวสินะ? อื้อ การหาวเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติ บ่งบอกว่าสมองต้องการอ็อกซิเจน ดังนั้นอย่าไปขวางมันจะดีกว่า ในทางกลับกัน พักนี้มีคนบอกว่ามันกระตุ้นสมองมากไปซึ่งก็มีน้ำหนักเชื่อถือได้อยู่เหมือนกัน แต่การสูดอ็อกซิเจนจะทำให้สมองกระฉับกระเฉง ผ่อนคลายความเครียด แล้วก็เพิ่มสมาธิในการทำงาน ดังนั้นอย่าไปขวางมันจะดีกว่านะ?"

ไม่มีคำตอบ พยายามเอามือปิดปากขณะแอ่นหลังสั่นหงึก ๆ ดูเหมือนจะทรมาน?

"เอาเถอะ อีกทฤษฎีหนึ่งบอกว่า มีไว้เพื่อควบคุมอุณหภูมิร่างกาย เป็นการหล่อเย็นและระบายความร้อนของสมอง แต่ตัวสั่นก่อนจะหล่อเย็นนี่มันแปลก ๆ อยู่นะ? แต่ว่า ยังไงก็จำเป็นต้องหาว ไอ้คนที่บอกว่าการหาวเป็นเรื่องเสียมารยาท

เนี่ยเป็นพวกที่สมองไม่ทำงาน เพราะงั้นถ้าไม่มีความจำเป็นจะต้องหาวแล้วก็หยุดหายใจไปเลยก็ได้นะ?"

ใช่แล้ว สิ่งมีชีวิตที่สมองที่ไม่จำเป็นต้องมีการกระตุ้น, ไม่ต้องพึ่งอ็อกซิเจน, ไม่มีการหล่อเย็นน่ะหยุดหายใจซะเลยยังจะดีกว่า พอหยุดหายใจแล้วก็จะไม่บ่นอีก ทฤษฎีนี้จึงมีน้ำหนัก อาจต้องตาย แต่ถ้ามองว่าสมองไม่จำเป็นแต่แรกแล้วก็ไม่เป็นไรหรอก?

"งั้นก็ข้างล่างต่อเลย เนื้อผ้ามันน้อย ดังนั้นอาจจะลำบากอยู่สักหน่อยนะ"

"อะ อื้อ.....เหวอออ!"

เสียงตอบเย้ายวนใจแต่ก็ดีนะ ตัวสั่นเปลี่ยนเป็นกระตุกเกร็ง ถึงจะแอ่นตัวจนทำลำบาก แต่ก็ดูเหมือนจะดีมากเลย? แล้วนิ้วของพวกพนักงานปิดตาก็ทรงพลังไม่แพ้ร่างกายที่เกร็งจนตัวสั่นไปหมด!

"ว่าแต่ หนังตาจะฉีกแล้ว! อื้อ ทำไมให้ปิดตาแต่กลับดึงหนังตาขึ้นมาแทน เกิดปรากฏการณ์แบบนี้มีความเสี่ยงที่กระดูกเบ้าตาจะแตกได้นะ! พะ พยายามเข้า คุณ 'เกิดใหม่'!"
"อ๊ะ.....แฮ่ก แฮ่ก"

เป็นเพราะอยู่ในช่วงเติบโตหรือเป็นผลจากการเรียนเต้นรำกันแน่ ไม่ว่าจะแบบไหนก็มองเห็นการเปลี่ยนแปลงของรูปร่างได้เลย ดังนั้นจึงต้องวัดใหม่และทำใหม่ แต่ชุดชั้นในกับชุดว่ายน้ำน่ะ ถึงจะเป็นบราเหมือนกัน แต่เป้าหมายในการใช้งาน

ก็ต่างกัน ระบบที่ต้องการมันต่างกันมากเกินไป ต้องมองตั้งแต่โครงสร้างก่อนจะสนใจเรื่องการออกแบบ ทั้งที่รูปร่างคล้ายกัน แต่ความทนทานของส่วนที่ต้องการกลับต่างกันอย่างสิ้นเชิง บราสำหรับต่อสู้ไม่ได้คำนึงถึงกระแสน้ำและแรงดันน้ำ เพราะงั้นสุดท้ายก็ต้องออกแบบใหม่อยู่ดี ที่สำคัญคือ พอเป้าหมายต่างกัน วัสดุก็เลยต่างกันไปด้วย ชุดชั้นในต้องมีการระบายอากาศกับการดูดซับความชื้น แต่ชุดว่ายน้ำต้องระบายน้ำได้ดีและแห้งเร็ว ฉะนั้นต้องใช้วัสดุที่ต่อให้ดูดซับน้ำก็ไม่กักเก็บน้ำ รอยต่อใหญ่หน่อยจะดีกว่า แต่ว่ามันจะบาง ถ้าบางไปเราก็โดนโกรธอีก!

ดังนั้นจึงมีโครงสร้างสองชั้นคือข้างในกับข้างนอก วัสดุที่ใช้ก็เป็นแบบยืดหดได้และไม่โปร่งจนเกินไป.....ที่ผ่านมาใช้วัสดุคนละอย่างกันเลย สุดท้ายการออกแบบพื้นฐานก็ต้องมาทำใหม่ทั้งหมด ดังนั้นจึงต้องถักทอเนื้อผ้าพลางคิดบราที่เหมาะสมไปด้วย.....อื้อ ต่างโลกต้องการอะไรจากเรากันแน่นะ อยากสอบถามกับต่างโลกให้ชัดเจนอีกสักครั้งจัง!

“.....อ๊า! ฮึก.....งื้อออ♥”

แน่นอนอยู่แล้วว่าเราไม่ได้เสริม ‘เพิ่มการรับรู้สัมผัส’ ให้กับคุณ ‘หัตถ์มาร’ แต่คุณหัวหน้าห้องก็ถึงขีดจำกัดแล้ว ตอนที่ทำเสร็จดูเหมือนจะทรุดเข่าอ่อนอยู่ในอ่างเลย? อื้อ ตอนนี้โอเวอร์ฮีทเลย ลอยอยู่ในอ่างแล้วมีไอน้ำโชยขึ้นมาด้วย? ดูแล้วอย่างกับห้องอาบน้ำชอบกล?

“เฮ้ หัวหน้าห้อง ยังมีชีวิตอยู่ไหม? เดี๋ยวจะใช้เวทมนตร์

น้ำสร้างกระแสน้ำให้ อย่าจมก็แล้วกันนะ?"

แต่ว่า หน้าอกของเด็กสาวมัธยมปลายที่กำลังผ่อนคลายอยู่ในน้ำ กลับหน้าอกกระเพื่อมเพราะมีการเปลี่ยนทิศทางกระแสน้ำด้วยเวทมนตร์น้ำ เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ต้องมาทำอะไรแบบนี้ รู้สึกว่าระดับความพึงใจคงจะไหลไปกับสายน้ำด้วยเหมือนกัน ทำไมกันนะ?

อื้อ พยายามอยู่ทุกวัน แต่ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกว่ายิ่งตั้งใจทำอย่างจริงจัง ระดับความพึงใจของเราก็ยิ่งห่างไกลออกไปทุกที เป็นกลยุทธ์กระแสน้ำไหลย้อนกลับงั้นเหรอ? ไม่เห็นจะเข้าใจเลย?

ตรวจสอบการเปลี่ยนรูปร่างที่เกิดจากกระแสน้ำกับแรงดันน้ำแล้วแก้ไขอย่างละเอียด คุณหัวหน้าห้องฟองฟ่อดออกจากปากเลย จะเป็นอะไรไหมนะ?

"เสียงร้องด้วยความประทับใจขาดหายไป แต่กำลังชักเกร็ง ดีดมากไปหน่อยจนตัวแอ่นผิวน้ำกระเพื่อมเป็นระลอกแบบนี้ วัดลำบากซะมัด? อื้อ ไม่ได้ฟังเลยสินะ?" ".....(บุ๋งบุ๋งบุ๋ง)"

รูปร่างตอนที่จะมีการยืดหดก็ปรับให้เหมาะสมที่สุดจนเสร็จสมบูรณ์แล้ว จึงให้ผู้ช่วยลากขึ้นมาเอาผ้าเช็ดตัวซับให้แล้วให้ความอบอุ่นด้วยเวทมนตร์อุณหภูมิ อื้อ ดูเหมือนจะใช้พลังงานไปเยอะ ดังนั้นจึงเอาขนมมันจูยัดใส่ปากให้ ถ้าเริ่มเคี้ยวได้ทันทีก็คงไม่เป็นไรแล้วมั้ง?

แล้วก็ลำดับถัดไปนี่ก็ด่านหินสุด ๆ เป็นคู่หูสองคนที่ยุ่ง

ยากพอ ๆ กับก้าวข้ามกฎฟิสิกส์ด้วยการถามตอบแบบเซนเลย

"ทำให้มันยกชิดหน่อยสิ!" "ใส่อากาศให้ด้วย!"

คู่หูคุณรองหัวหน้า A และ C นั่นเอง.....เพราะเป็นคณะกรรมการล่ะมั้ง

"พื้นที่ในทางเรขาคณิตมันไม่ยกกระชับ ถ้าเติมอากาศเข้าไปก็ไม่มีอะไรให้มันเกาะ บราก็จะลอยเสียเปล่า ๆ นะ? อื้อ พูดกันดี ๆ ก็เข้าใจ เพราะงั้นเก็บมอร์นิ่งสตาร์ก่อนเถอะ! ยอ ยอ ยอ?"

สองคนนี้แทบไม่มีหน้าอก บราเลยหลุดได้ง่าย ใช่แล้ว ไม่มีอะไรให้เกี่ยว

"อยากถามว่าทำไมต้องเป็นบิกินี่! มีหวังหลุดออกแน่ ๆ ถ้าไม่ยึดติดให้แน่นก็ไม่มีทางเอาอยู่หรอก! แต่ถ้าไม่ว่ายน้ำก็พอจะหาทางทำอะไรได้บ้างนะ ถ้าเป็นกระแสน้ำ VS ตัวยึดเกาะละก็ จากการทดสอบก็คือกระแสน้ำชนะขาดลอย เพราะหน้าอกไม่มีอะไรยื่นออกมาเป็นแรงต้านทานเลย เพราะงั้น.....อย่างน้อยก็ขอเป็นแบบที่เซพพาเรต[31] ได้ไหม?" "หน้าอกไม่ได้ช่วยยืนยันอะไรแบบนั้นซะหน่อย!" "พวกเราน่ะใส่ได้แต่ชุดว่ายน้ำแบบเซพพาเรตหรือไม่ก็วันพีซ!" "แล้วทีนี้คุณรองหัวหน้า B ก็ได้ชุดว่ายน้ำที่เคยคิดว่าไม่มีทางได้ใส่ก็เลยพูดอย่างดีใจมาก..... เลยอยากลองใส่บิกินี่บราน่ารักตามปกติบ้าง" "เพราะงั้น.....ขอ

[31] ชุดว่ายน้ำที่ใส่เป็นสองท่อนคือท่อนบนและท่อนล่าง ซึ่งท่อนล่างจะเหมือนกางเกงหรือกระโปรง ส่วนใหญ่ดีไซน์ให้เนื้อผ้าท่อนบนกับท่อนล่างทับกันพอดี

รบกวนหน่อยได้ไหม.....” “อื้อ พอจะเข้าใจอะไรบ้างแล้ว รอแป๊บนึงนะ เดี๋ยวพอโยนเรื่องให้เสร็จก็จะปวดหัวตื้บเลย? อื้อ เจ็บซะมัด?”

อ๊ากกก! โยนเรื่องให้คุณ ‘ปัญญา’ เต็ม ๆ ก็เลยโดนเอาคืน หลักการนี้น่าจะชัวร์แล้ว เจ็บซะมัดเลย! ด้านข้างทำได้ไม่มีปัญหา ด้านล่างผูกกับด้านบนก็เลยมีปัญหาแค่นิดเดียว สรุปก็คือ ถ้าแค่ว่ายน้ำก็ได้อยู่.....ไม่มีหน้าอกอยู่แล้วด้วย เพราะงั้นก็ไม่มีปัญหาเรื่องแรงดันจากภายในเลยสักนิด ใช่แล้ว ถ้ามันหลุดขึ้นมาจะทำยังไง? โครงสร้างแบบนี้แรงดึงจากด้านล่างแทบไม่มี ไม่มีส่วนที่ใช้เกี่ยวติด เลยป้องกันไม่ให้มันเลื่อนขึ้นข้างบนไม่ได้

ถ้าใส่โครงสร้างเป็นแถบรัดหนาแน่นลงไปที่ด้านล่างสุดท้ายก็จะกลายเป็นแบบเซฟเพอเรตอยู่ดี แต่ถ้าเอาด้านข้างลงไปทางด้านล่างก็จะกลายเป็นโครงสร้างแบบ X ไลน์ ไม่ตรงกับ “บราน่ารักธรรมดา” ที่ร้องขอ อื้อ คงไม่ชอบแบบรัดรูปมาก มันไม่น่าจะมีคำตอบของโครงสร้างทางฟิสิกส์ที่ไม่มีทางเป็นไปได้หรอก แต่ที่นี่คือต่างโลก ฉะนั้นคำตอบก็จะอยู่ในความรู้ที่เราสะสมมาตลอดในต่างโลกมานั่นแหละ

“ใช่แล้ว เสริมด้วย ‘ดูดติด’ ที่ใส่ลงในผ้าอนามัย! เรามาทำอะไรอยู่ในต่างโลกกันแน่นะ?”

ถึงแม้จะรูปร่างเตี้ยสุด ๆ แต่ลำพังเสริมแค่ ‘ดูดติด’ ก็จะอันตรายเวลาเจอแรงดันน้ำ อยากได้พื้นที่ดูดติดกว้าง ๆ หรือไม่ก็ตัวช่วยในทางกายภาพจัง.....กระจายทิศทางดีไหมนะ? อื้อ

ร่างภาพดีไซน์ออกมาแล้วให้ทั้งสองคนดู

“นี่คือครอสไวเยอร์บิกินี่ที่ด้านหน้าไขว้กันส่วนด้านหลังเป็นรูป W มันอาจจะไม่ตรงกับ ‘บราน่ารักแบบธรรมดา’ แต่ถ้าจะเล่นน้ำละก็ ขอแนะนำรูปทรงแบบนี้นะ ว่ายังไง?”

รูปลักษณ์เป็นแบบแค่มีเชือกประดับห้อยอยู่ทางด้านล่าง แต่อันที่จริงเสริมตรงด้านในแนวเฉียงขวากับเฉียงซ้ายค้ำเป็นครอสไลน์ เป็นดีไซน์แบบมีแรงตึงจากสามทิศทาง แล้วก็ไม่มีอะไรเย้ายวนใจเท่ากับ X ไลน์แล้ว

““น่ารักจัง ขอแบบนี้เลยก็แล้วกัน!””

คุณ A น่ะถึงจะหน้าอกเล็กแต่ก็มีให้เกี่ยวอยู่บ้างเลยทำเชือกบาง ๆ ให้ คุณ C น่ะเป็นลูกทานุกิ ส่วนที่เป็นเชือกเลยกางออกให้เป็นแถบผ้าแทนแล้วดีไซน์โดยเน้นเอฟเฟกต์ ‘ดูดติด’ ใช่แล้ว เทคนิคการวิจัยผ้าอนามัยในต่างโลกไม่ได้เสียเปล่า! ดังนั้นเรามาทำอะไรที่ต่างโลกกันแน่นะ!

“แต่ว่ามันมีขีดจำกัด เพราะงั้นระวังหน่อยละกัน อย่ากระโดดลงสระ ตอนเล่นสไลเดอร์ก็กดไว้อย่าให้มันหลุด ถ้าจะว่ายน้ำแบบจริงจังก็เอาชุดวันพีซไปด้วยจะดีกว่า? อื้อ ค่า PoW สี่หลักของ Lv100 นี่มันระดับเรือมอเตอร์เลยนะ” ““อืม ขอบคุณ””

ใช่แล้ว ต้องการรูปร่างและความทนทานที่รองรับกับ Lv100 ได้อย่างจริงจัง มันยากสุด ๆ ทั้งที่เป็นผู้หญิงแท้ ๆ แต่กลับมีค่าสเตตัสระดับทำลายเสื้อผ้าได้ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ เพราะงั้น

จึงต้องการเสื้อผ้ากับชุดว่ายน้ำที่ไม่จำเป็นต้องใส่ใจกับเรื่องแบบนั้นได้ สาวองค์หญิงกับคุณเมริเมริเองก็คงจะกลัดกลุ้มพอ ๆ กัน ดังนั้นจึงต้องทำเสื้อผ้าที่สาว ๆ ใส่แล้วยังระริกระรี้ได้ให้ เผื่อว่าสักวันระดับความพึงใจของเราที่ถูกพัดออกไปในมหาสมุทรแล้วอาจจะกลับมาก็ได้! ระดับความพึงใจของเราเป็นแซลมอนหรือไงนะ?

"เหนื่อยจางงง!"

พยายามตั้งขนาดนี้ยังได้แค่กลุ่มเดียวที่มีสี่คนเอง หลังจากนี้ยังต้องวัดขนาดชุดว่ายน้ำให้เด็กสาวมัธยมปลายแก้ผ้าล่อนจ้อนอีก เพราะงั้นเลยเอาชุดว่ายน้ำที่เปียกอยู่ในถังออกมาตรวจสอบ จากนั้นสาวองค์หญิงกับสาวเมดแล้วก็คุณเมริเมริถูกเรียกตัวมา สาวเอลฟ์คนน้องก็ด้วย ตอนที่คิดว่ารวมแล้วตั้ง 24 คน สาวเรียกแขกกับสาวนักสะกดรอยก็กำเงินค่าขนมมาหาเลยรวมเป็น 26 คน.....คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นมีชุดว่ายน้ำอยู่แล้ว แต่ก็ยังอยากได้บิกินี่อีก เลยรวมเป็น 28 คน พอทำเสร็จแล้วยังมีส่วนของเด็กกำพร้าอีกเพียบ

ดูจากประสบการณ์ในอดีต พอมีอะไรเสร็จสมบูรณ์ก็จะเอาไปอวดกันเอง จากนั้นก็อยากได้จนสั่งชุดที่สองต่อแน่นอน

"อื้อ จะไปปิคนิคกันเมื่อไหร่นะ? นานจัง?"

และแล้วพอตกดึก คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นก็มาเร่งให้ทำบิกินี่ เอาให้สวมแล้วก็ถอดออกแล้วก็อยู่ในอ่างกันตลอดยันเช้า ไม่ต้องบอกก็คงจะรู้ แน่นอนว่าใส่โลชั่น

ลงไปจนกลายเป็นสระอันแสนวิเศษสนุกสนานเชียวละ

อากาศพรุ่งนี้จะเป็นยังไงนะ รู้อยู่แล้วละว่าน่าจะโดนจิกตาใส่เป็นพายุแน่? อื้อ สระโลชั่นมันหนึบหนับดีจริง

ชื่อแบบว่า AT HOME ดูแล้วน่าจะเป็นครอบครัวที่ชื่นชอบของคุณนายสาวสวย แต่กลับจับมัดแล้วก็รัดคอ นี่เป็นมุมมองแบบครอบครัวที่ลึกลับทีเดียว!

วันที่ 87 ตอนเช้า โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

คุณรยางค์พยายามทำงานอย่างขยันขันแข็งจนเหงื่อไหลไคลย้อย การเทศนายามเช้าในวันถัดมาก็เข้มงวดเช่นเคย แต่ว่าสระโลชั่นหนึบหนับน่ะ ถ้าไม่มีแบบนั้นมันก็จะเหงาเกินไป ทั้งที่เราเอาใจใส่ขนาดนั้นยังจะโกรธอีก? อื้อ โกรธใหญ่เลย แต่ก็เด้งดึ๋งดี?

คุณหัวหน้าห้องซุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นสนิทสนมกับคุณรยางค์พอสมควร เล่นกันอย่างสนุกสนานประจำ คิดว่าเป็นเพื่อนกันเลยเอาออกมาให้เล่น ทั้งที่น่าจะดีใจเอามาก ๆ แต่ดันโกรธกันซะงั้น? มิตรภาพของผู้หญิงนี่เข้าใจยากเหลือเกิน .....แต่ไม่รู้หรอกนะว่าคุณรยางค์มีเพศด้วยหรือเปล่า?

“ทำชุดว่ายน้ำแล้ว ทั้งสองคนดันทำแต่เรื่องแผลง ๆ จนเด็กหนุ่มมัธยมปลายลำบากแทบแย่ งานยุ่งแทบตายแต่เด็กหนุ่มมัธยมปลายก็ยังอุตส่าห์ใจดีเอาคุณรยางค์ออกมาให้ยืมเยอะ

แยะ เอาตัวรอดจากวิกฤติแบบเด็กหนุ่มมัธยมปลาย ต้องเข้า ๆ ออก ๆ จนงานยุ่งสุด ๆ ต้องทัศนศึกษาวิชาสังคมแบบผู้ใหญ่ที่มีเนื้อเรื่องอบอุ่นหัวใจตอนที่ 1-10 ใช้เวลาสรุปกันแบบทั้งคืนให้แล้ว มันเป็นหลักการตามธรรมชาติของเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ต่อต้านกับอำนาจที่ไม่อาจขัดขืนได้ เพราะงั้นเราไม่ผิดนะ? อื้อ เราน่ะทำดีมากแล้ว? ราวนั้น?"

ไม่มีคำตอบ โดนซ้อมจนน่วม!

"อ๊ากกก! เรียนไอ้นั่นมาจากสมาคมสตรีงั้นรึ! เจ็บบบบบนะ เจ็บ! โดนแทะแล้ว หัวโดนแทะจากทั้งซ้ายและขวาเลย! ((อ้ำอ้ำ!))

เริ่มชินกับความเจ็บปวดที่วิ่งแล่นอยู่ในหัวแล้ว แต่ความเจ็บปวดที่โดนแทะหัวจากด้านนอกนี่ยังไม่ชินเลย ไม่อยากจะชินด้วย! คงไปเรียนไอ้นี่มาจากพวกแรดใช่ไหม หรือว่าคุณลูกทานุกิ?

"ปวดหัว แต่ว่าแบบนี้จะเรียกว่าปวดหัวได้ไหมก็น่าสงสัยอยู่ ควรพูดว่าประสาทหนังศีรษะเจ็บ หรือว่าหนังศีรษะโดนแทะจนเจ็บไปถึงประสาทดีนะ ต้องใช้ชื่อโรคแบบไหนถึงจะถูก พยายามจะคิดในแง่ของพยาธิวิทยา แต่บางทีในงานวิชาการน่าจะยังไม่มีการเปิดเผยวิทยานิพนธ์ 'เคสถูกจักรพรรดิดันเจี้ยนแทะหัว' หรอกนะ" (กรุบกรุบ♥ง่ำง่ำ♥)

ใช่แล้ว มันเป็นการกัดที่หอมหวานยั่วยวนใจกว่าความยากลำบากใด ๆ ในชีวิต!

"อรุณสวัสดิ์ วันนี้รีบกลับมาเร็ว ดูเหมือนว่าจะต้องรีบทำให้เร็วที่สุด ไม่งั้นทุกคนจะต้องรอชุดว่ายน้ำจนกระวนกระวายแน่" "เมื่อวานทำเสร็จไปแล้วสี่คน ถ้ามีใครไม่พอใจขึ้นมานี่ต้องแย่แน่" "อรุณสวัสดิ์ ว่าแต่ บอกว่าทำเสร็จแค่สี่คนเองงั้นเหรอ สี่คนนั้นคือคนร้ายตัวจริงสินะ โดยเฉพาะคนที่เล่นสนุกอยู่ในอ่างด้วยบิกินี่เปียกชุ่ม แอ่นหลังอย่างเย้ายวนใจ ตัวสั่นหงึก ๆ ด้วยความสนุกซะตั้งนานเชียว ดันถูกใจอ่างน้ำจนไม่ยอมออกมาอีก ถ้าจมน้ำไปละก็เสียเวลาแย่เลย เพราะงั้นเราไม่ผิดนะ? แต่ก็ดูลามกดี?"

มันเป็นชุดว่ายน้ำที่รองรับมัลติคัลเลอร์ ตอนนี้มีเครื่องถ่ายเอกสารดีไซน์ที่รองรับลายพิมพ์ได้ด้วย ก็เลยกำลังผลิตแพทเทิร์นเป็นจำนวนมากอยู่ ที่ให้ทดลองใช้งานในถังและปรับแก้ด้วยชุดว่ายน้ำสีขาวก็เพื่อจะได้แน่ใจว่ามันไม่โป๊ บิกินี่สีขาวที่เงาร่างเด่นชัดแถมมีน้ำหยด ชักเกร็งอยู่ตรงขอบถังจนแทบจะจมน้ำเลยต้องดำเนินการช่วยเหลืออย่างวุ่นวายใหญ่เลย เสียเวลาชะมัดเลย.....ถ้ายืนกรานด้วยการบรรยายอย่างละเอียดเพื่อบอกว่าเราไม่มีความผิดละก็แย่แน่ คุณหัวหน้าห้องทำหน้ายิ้มแย้มถือมอร์นิ่งสตาร์อยู่ ยิ้มแบบกู้ดมอร์นิ่งแต่สายตาน่ากลัวเชียว เพราะงั้นขอไม่พูดละกัน อื้อ เอาเป็นว่าบิกินี่ซอร์ตส์มันไม่หลุดเพราะการทำงานด้วยความเมตตากรุณาและตั้งอกตั้งใจฟิตติ้งโดยใช้รยางค์ของคุณ 'หัตถ์มาร' ก็เลยดีอกดีใจใหญ่ แต่ว่าสายตาน่ากลัวชะมัด!

“ไม่ได้ลามกซะหน่อย! แล้วก็ไม่ได้เล่นสนุกอะไรด้วย!! ทำไมถึงต้องให้คุณหัตถ์มารสัมผัสโน่นนี่ไม่สิ้นสุดจนแทบจะจมน้ำด้วย! ทำไมถึงต้องมีระบบสั่นสะเทือนด้วยยะ!!”

คุณหัวหน้าห้องน่ะหัวหน่าวอยู่สูง กระดูกเชิงกรานกว้าง แต่บริเวณขาหนีบลึก ดังนั้นจึงปรับเปลี่ยนอย่างละเอียดเพื่อใส่แล้วไม่หลุด พอทำการวิจัยอย่างละเอียดแบบสามมิติก็พังหมดทุกครั้งเลย พูดตามเนื้อผ้าได้ว่า ยิ่งไลน์ตรงนั้นมันนูนมากเท่าไหร่ก็ยิ่งหลุดออกง่ายเท่านั้น ดังนั้นก็เลยจำเป็นต้องปรับแก้ให้ถูกต้อง แต่เป็นเพราะอาละวาดก็เลยเกิดเรื่องยุ่งอย่างไม่เข้าท่า เด็กหนุ่มมัธยมปลายเองก็ลำบากมาก พอนึกแล้วมันก็นะ..... สายตาน่ากลัว! แบบนั้นไม่ได้ยิ้มอยู่แน่ๆ! อื้อ โกรธซะแล้ว

วันนี้คงดวงซวยเรื่องผู้หญิง ตั้งแต่มาที่ต่างโลกก็ดวงซวยเรื่องผู้หญิงแทบจะตลอด เจอกับคราวเคราะห์แล้วก็ดวงตกเท่ากับระดับน้ำทะเล เป็นแบบนี้มาตั้งนานแล้ว และจะเป็นไปถึงเมื่อไหร่กันนะ?

“จะว่าไป เรื่องการทำนายเนี่ย ถึงการโคจรของดวงดาวจะไม่ดี แต่ก็ดันไม่ยอมบอกด้วยว่าต้องทำลายดาวดวงไหนถึงจะโชคดี โคตรจะไร้ประโยชน์เลย? อื้อ ดาวดวงไหนนะ ถ้าใช้สะบั้นมิติจะไปถึงหรือเปล่า?”

“””กินเลยนะคร้าบ/ค้า!””” (ดิ๊งดิ๊ง~!) “แล้วก็อย่าทำเป็นไม่สนการกระทำของตัวเองจนไปทำลายดวงดาวเซียวนะ!”

กินข้าวหน้าคาคิอาเงะเห็ดกับผักตั้งแต่เช้า ตอนเช้าไม่ได้

เถียงกันว่าจะกินขนมปังหรือข้าว แต่เถียงกันว่าจะกินข้าวหน้าอะไรดี จนป่านนี้ข้าวก็ยังแพงอยู่เลย เงินที่รวบรวมจากทุกคนกำลังหมดไปกับค่ากินอยู่ ทุกคนยากจนแต่ก็กินกันอย่างดีอกดีใจ พวกเด็กกำพร้าก็ใช้ตะเกียบคล่องแล้ว สมกับที่คุณสไลม์สอนให้ ในทางกลับกัน คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นจนป่านนี้ยังทำข้าวหกอยู่บ่อย ๆ ดูท่าจะลำบากแฮะ สาวเรียกแขกกับสาวนักสะกดรอยก็ลำบากเหมือนกัน พวกสาวองค์หญิงกับคุณเมริเมริแวะที่มาเที่ยวและขอค้างตอนกลางคืนก็ฝึกฝนกันอยู่ แต่ดูเหมือนจะกินข้าวราดหน้าด้วยตะเกียบไม่ไหวจึงกินด้วยช้อนแทน อื้อ ค่า DeX ไม่น่าจะเกี่ยวล่ะมั้ง?

แล้ววันนี้หลังจากไปแวะเวียนดูบอร์ดประชาสัมพันธ์ตามเคย ก็ถึงคิวของดันเจี้ยนใหม่โดยเริ่มจากชั้นที่ 81 อื้อ โดนลากออกมาจากด้านหน้าบอร์ดซะแล้ว?

แต่ว่า วันนี้เป็นการต่อสู้ที่จะยอมไม่ได้ จากผลการทดลองเมื่อวาน 'โล่กันไหล่แห่งอีจิส เพิ่ม ViT กับ PoW 50% ป้องกันอัตโนมัติ ป้องกันเวทมนตร์และกายภาพ (ระดับสูงมาก) สะท้อนดูดซับ ผ่าด้วยโล่ ตีด้วยโล่ +DEF' มีประโยชน์กว่าที่คิดเสียอีก ดังนั้นก็เลยเสริมความแข็งแกร่งทำให้เป็นมิธริลในตอนกลางคืน เปลี่ยนเป็น 'โล่ชุดกันไหล่แห่งอีจิส เพิ่ม ViT กับ PoW 50% ป้องกันอัตโนมัติ ป้องกันเวทมนตร์และกายภาพ (ระดับสูงมาก) สะท้อนทุกอย่าง ดูดซับ ผ่าด้วยโล่ ตีด้วยโล่ ยิงเวท +ATT +DEF' เป็นโล่เรียงตัวกันข้างละสามแผ่น สรุปก็คือฟันเนลหกชิ้น! นอก

©Saku Enomaru

จากนี้ยังยิงเวทได้ด้วยสกิล ‘ยิงเวท’! ยี้ฮ่า!

(ฟิ้ววว ฟิ้ววว ฟิ้ววว!!) “ย้ากกกกกกก น่าจะสะใจอยู่หรอก แต่มอนสเตอร์ที่ดีก็คือมอนสเตอร์ที่ตายแล้ว หรือต้องบอกว่า ศิลาเวทสำคัญมากกว่า ศิลาเวทเป็นของดี ดังนั้นจึงต้องกำจัดมอนสเตอร์ (ชิ้ง) ขณะที่พูดก็กำลังล่าใหญ่เลย? เอาเถอะ ยิงมั่วละนะ?”

โล่กันไหล่ทั้งหกแผ่น ลอยไปมาซิกแซ็กไร้ทิศทาง ตีวงล้อมแล้วยิงใส่ ระดมยิงอย่างสลับซับซ้อน เผา “ลีฟวิงโคลธ Lv81” ด้วยการยิงต่างช่วงเวลากัน ยิงกราดด้วยไฟร์บูลเล็ตจากหกทิศทางด้วยป้อมปืนใหญ่ยิงระยะไกลแบบมีสายพ่วง

“คุณ ‘ลีฟวิงโคลธ’ คือผ้ามีชีวิต ชื่อแบบว่า at home ดูเป็นครอบครัวมาก ดูท่าจะเป็นที่ชื่นชอบของคุณนายสาวสวย แต่กลับจับมัดแล้วก็รัดคอแทน มันเป็นมอนสเตอร์แบบครอบครัวในแง่ที่ดูลึกลับมากทีเดียว น่ากลัวชะมัด!”

ถ้าฟันไปก็จะทำตัวให้กลายเป็นเซือก ถึงทุบใส่ก็ไม่ได้ผล ผ้ามันลอยได้ก็เลยโจมตีทางกายภาพไม่ได้ผล แต่ถ้าเป็นผ้าก็แค่เผา มันมี ‘ต้านทานน้ำแข็งลมน้ำดินอย่างสมบูรณ์’ ธาตุที่โน้มเอียงไปในทำนองแบบนี้ก็เหมือนบอกให้เผาได้นั่นแหละ ถ้าเป็นเวทมนตร์น้ำกับเวทมนตร์ลมก็เหมือนโดนซัก ดูไปแล้วอาจจะเป็นการต่อสู้กับคราบสกปรกที่ฝังแน่นในชีวิตประจำวันของครอบครัวชะมากกว่า!

คุณมอนสเตอร์บินไปมาอย่างพลิ้วแล้วก็จะบดขยี้ผู้บุก-

รุกให้ตาย หรือไม่ก็รัดคอให้ตายตอนเกิดช่องว่างแค่พริบตาเดียว แต่ว่าเป็นศัตรูที่เหมาะแก่การจะเล่นกับฟันเนล ใช่แล้ว ได้ต่อสู้กลางอากาศแบบนี้โคตรจะเข้าใจ! คุณโล่กันไหล่ยิงไฟร์บูลเล็ตรัว ๆ ขณะที่โผขึ้นไปฟัน คงจำอาชีพตัวเองไม่ได้แล้วละว่า เป็นโล่ที่ใช้เพื่อป้องกัน!!

“แบบนี้สนุกดีแฮะ แต่มันเปลือง MP แถมยิงไฟร์บูลเล็ตด้วยตัวเองยังเร็วกว่า ถ้าถือสาเรื่องแบบนั้นก็อาจแพ้ได้ แต่ความรู้สึกมันเหมือนได้เล่นเกมเครื่องบินชู้ตติ้งสามมิติแบบหกลำพร้อมกัน เหมือนเล่นเป็นทีมเลย แต่ในแง่หนึ่งก็อาจนับว่าเป็นเกมกากได้!”

มันเหมือนเกมชู้ตติ้งสามมิติความเร็วสูงที่ต้องเล่นทีเดียวหกลำซึ่งคนธรรมดาไม่มีวันเล่นได้ สมองจะรับรู้ภาพถึงเจ็ดอย่างถ้านับรวมกับตัวเองเข้าไปด้วย ความรู้สึกมันปะปนกันมั่วไปหมดจนน่าประหลาด ถ้ามองด้วย ‘ดวงตาราจิน’ แล้วควบคุมด้วย ‘ปัญญา’ ก็สนุกดี แต่สมองต้องรับภาระหนักเกินไป ส่วนโล่กันไหล่ก็สวมใส่ทั้ง ‘โยกย้าย’ และ ‘แรงโน้มถ่วง’ ความสามารถในการเคลื่อนไหวเลยไม่ธรรมดา ต่อให้อีกฝ่ายโกงยังไง เราเองก็โกงได้เหมือนกัน! แต่ว่ากินขาดเลยนะ.....เป็นคอมบิเนชั่นอันสมบูรณ์แบบของทั้งหกลำที่ถูกคำนวณไว้แล้ว สาดกระสุนเป็นห่าฝนจนไม่มีทางหลบได้พร้อมกับเคลื่อนที่ฉับพลันเข้าไปฟัน! มันเป็นการเข่นฆ่าโดยไม่เหลือช่องทางให้พลิกเกมเอาชนะเลยสักนิด อุปกรณ์สวมใส่ชิ้นใหม่เหนือกว่ากันมากในศึกกลางเวหา

.....อื้อ เราเองก็เหาะได้อยู่แล้ว ฉะนั้นคงไม่มีความหมายล่ะมั้ง?

(ดุ่ยดุ่ย♪)

คุณสไลม์เองก็กระโดดไปมาท่าทางสนุกสนาน คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นเองก็มองการทำศึกกลางอากาศอย่างประหลาดใจ สนุกจนลืมตัวกันไปเลย กลยุทธ์แบบนี้น่าจะเป็นการต่อสู้แบบไซไฟที่ไม่มีทั้งความเป็นต่างโลกและความแฟนตาซีละนะ?

“เอาเถอะ พอคิดดูให้ดี ๆ พวกเราไม่จำเป็นต้องใช้ดาบกับเวทมนตร์ให้เข้ากับต่างโลกซะหน่อย ก็นี่เป็นโลกแห่งดาบกับเวทมนตร์.....แต่เราดันมีแค่กระบองไม้กับฟันเนล?”

อื้อ แฟนตาซีน่าจะไปไม่รอด! ชั้นที่ 81 อาจจะยอมให้กันได้ แต่เผาทั้งหมดเลยแบบนี้ดูท่าจะไม่พอใจกัน ชั้น 82 เป็นต้นไปจะเป็นการลุยดันเจี้ยนที่ใครเร็วใครก็ได้อยู่หรอก แต่ว่าชั้นลึก ๆ น่ะ ถ้าบุกประจัญบานแบบใครเร็วใครได้ เวลาที่เจอเอฟเฟกต์พิเศษเข้าจะอันตราย ดังนั้นในฐานะผู้ใช้งานจึงต้องเป่ายิ้งฉุบกำหนดเพื่อฟอร์เมชั่น หันมาใช้ระบบปาร์ตี้ที่ไม่มีการแย่งพื้นที่กันเอง

ชั้นที่ 82 เราเดินนำหน้าโดยมีคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะอยู่ทางขวา คุณสไลม์อยู่ทางซ้าย ด้านหลังเป็นคุณสาวนักเต้น แต่ปาร์ตี้ที่ตัวแทงค์ไปอยู่แนวหลังนี่ออกจะแปลกอยู่นะ แต่ว่าโจมตีระยะไกลด้วยโซ่เงินจากแนวหลังได้ จึงฟาดใส่ “บรูทัลแรท Lv82” นอกระยะไปเรื่อย ๆ ถ้าเป็นแบบนี้อยู่ในแนวหลังอาจจะ

สบายกว่าก็ได้! ชื่อมันเป็นคุณหนูที่ดุร้าย ขนาดใหญ่กว่าหมา พันธุ์โทสะแต่เล็กกว่าหมี? ลูกหมีงั้นรึ? สมกับเป็นสัตว์ฟันแทะ ถ้าโดนแทะเข้ามีหวังเจ็บแย่ แต่เราชินกับการโดนแทะแล้ว! ไม่อยากชินแต่ก็รู้สึกว่าจะโดนแทะอยู่บ่อย ๆ!!

"ใช่แล้ว วันนี้เองก็ถูกจักรพรรดิดันเจี้ยนแทะแต่เช้า กะอีแค่สัตว์ฟันแทะน่ะไม่ใช่ศัตรูหรอก!" "นั่นคือการขบหยอก!" "ใช่เป็นการแสดงถึงความรัก!!" (ดุ่ยดุ่ย)

ถึงจะเรียกว่าฟอร์เมชั่น แต่สามคนข้างหลังก็ดุดันไม่เกรงใจใคร ถึงเราทำอะไรไปตามใจชอบก็ปรับตัวตามได้ทัน พอฟาดฟันใส่หนูที่อยู่ข้างหน้า แนวหลังก็วิ่งแซงมาทางขวาแล้วฟันกวาดหนูที่กำลังหยุดชะงักทีเดียวสามตัว คุณสไลม์ขึ้นมาคุ้มกันทางด้านซ้ายของเราพร้อมกับไล่ต้อนหนู คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะที่อยู่ทางขวาก็พุ่งตัวออกไปในแนวตรงแล้วฟันใส่หนู จะว่าไปมันก็เป็นการจัดทีมที่ยืดหยุ่นพร้อมรับกับทุกสถานการณ์ดี ขอแค่มีช่องว่างก็พร้อมจะเจาะเข้าไปแย่งกัน เกิดการแย่งมอนสเตอร์กันขึ้น พูดตรง ๆ เลยนะว่า มันคือใครเร็วใครได้แบบเป็นทีม!

แต่มันก็เป็นวิธีการต่อสู้ที่ปลอดภัยสูงและมีประสิทธิภาพไร้ช่องโหว่ ทุกคนดูวิธีต่อสู้ของพวกคุณหัวหน้าห้องและเรียนรู้ นี่คือผลจากกลยุทธ์ที่ให้รับประสบการณ์และจดจำการสั่งการของคุณหัวหน้าห้อง ทำไมน่ะหรือ ก็เพราะว่ามันเป็นความรู้ด้านการรบสมัยใหม่ที่ขัดเกลาขึ้นเพื่อการเข่นฆ่ากันแบบเป็นทีมโดยเฉพาะ.....เอาเถอะ แต่ทุกคนน่ะ ตัวคนเดียวก็จัดการ

กันได้อยู่แล้ว

ความจริงก็คือมีทักษะการต่อสู้ส่วนตัวสูง จะว่าเป็นแผนการที่ปลอดภัยมันก็ฟังดูดีอยู่ แต่เพราะมันเป็นแค่การวิเคราะห์มอนสเตอร์อย่างมีประสิทธิภาพและผสานงานกันจัดการไปทีละตัว ก็เลยอาจกล่าวได้ว่าเป็นการใช้พลังต่อสู้ที่มีมากมายอย่างเสียเปล่าแทน ถ้าจะกวาดล้างเฉย ๆ ก็แค่กระโดดเข้าไปกลางดงศัตรูยังจะเร็วกว่า เพียงแต่ ตอนที่ยังเอาชนะได้มันก็ดีอยู่ หากเจอคู่ต่อสู้ที่ทัดเทียมกันแล้วผสานงานกันบุกเข้ามา ขืนไม่มีกลยุทธ์เลยก็คงแพ้แน่..... แต่ยังไงสมาชิกทีมนี้ก็คงไม่แพ้หรอก? อื้อ ปลอดภัยและประสิทธิภาพดีแถมยังไม่มีเสียเปล่า.....คู่ต่อสู้ที่มีฝีมือทัดเทียมจักรพรรดิดันเจี้ยน ไม่เห็นจะมีอยู่ในดันเจี้ยนไหนเลยนี่?

“อื้อ ถ้ามีตัวแบบนั้นประสานงานกันบุกเข้ามาก็แค่หนีห้ามสู้กับศัตรูแบบนั้นเด็ดขาด! อื้อ มีประสบการณ์มาแล้วทุกวันทุกคืนก็เลยยืนยันได้!!” (ดุ่ยดุ่ย)

แต่มีกันตั้งสามคน สรุปก็คือไม่มีอะไรรับรองว่าจะไม่มีอีก ระดับจักรพรรดิดันเจี้ยนแค่คนเดียวก็น่าตกตะลึงมากแล้ว ภัยคุกคามนั่นต่อให้จัดทีมประสานงานกันก็ไม่น่าจะมีความหมายอะไรทั้งในแง่ของประสิทธิภาพและด้านการคำนวณ

“เอาเถอะ ไม่มีใครยอมเสี่ยงโดยที่รู้ว่าไม่มีความหมายหรอก กลยุทธ์ก็คือเอาชนะให้ได้สบาย ๆ ชนะโดยไม่ต้องสู้นั่นแหละ การพยายามเอาชนะให้ได้ก็คือสงคราม! อื้อ นั่นคือสง-

ครามศักดิ์สิทธิ์ของเด็กหนุ่มมัธยมปลาย!!"

ดูท่าทางน่าสนุกออก ต้องต่อสู้อย่างโดดเดี่ยวมาตลอด ดังนั้นการต่อสู้ร่วมกับทุกคนแบบนี้คงจะ..... บางทีแย่งกันน่าจะสนุกกว่าล่ะมั้ง?

"นี่ตัวสุดท้ายแล้ว ค่ะ จะลงต่อเลยไหม?" "ขบวน เป่า ยิ้งฉุบ ขอข้างหน้า!" (ดุ่ยดุ่ย)

ดูเหมือนจะสนุกที่ได้ประสานงานกันต่อสู้ ที่ผ่านมาคือความโดดเดี่ยวที่ไม่มีใครยืนอยู่เคียงข้าง นั่นน่าจะเป็นความโดดเดี่ยวในแง่หนึ่ง แต่นี่เป็นประสบการณ์ครั้งแรกที่ได้ต่อสู้เคียงข้างกัน มีคุณคนที่ไร้เทียมทานอยู่ตั้งสามคน แถมยังประสานงานกันได้ด้วย เพราะงั้นเลยสนุกกันใหญ่ เอาเถอะ ถือเป็นภัยพิบัติสำหรับมอนสเตอร์ละนะ?

"ไล่ต้อนจากทางขวาเลย ตั้งขบวนเยื้องไปทางขวาด้วย? ไปได้ ลุยเลยฟันเนล! ถึงจะตะโกนว่าอย่างนั้นแต่ที่จริงก็แคโล่กันไหล่ โจมตีกันมั่วซั่วไปหมด แต่ที่จริงมันเป็นเครื่องป้องกันแห่งอีจิส? แต่ก็ขอบอกเอาไว้ก่อนเลย ว่าเสร็จเราละ.....! ไปเลยยย! ร่วงไปเลยยย! ราวนั้นนน!!"

ที่ชั้น 88 อยากจะลองทำศึกปิดล้อมดู เลยจงใจต้อนศัตรูมาที่ลานกว้างแล้วค่อยตีโอบกวาดล้าง "อาร์มส์โกเลม Lv88" จำนวนเกินสามร้อยตัว แต่ปิดล้อมด้วยคนแค่สี่คนก็เลยรู้สึกว่ามันผิดแปลกชอบกล เพราะเหนือกว่าทั้งแรงกดดันและจำนวน แต่ก็โผล่ออกมาแล้ว? อื้อ ไล่ต้อนโดยไม่ให้ตายนี่ลำบากที่สุด

แล้ว?

"แต่ว่า นี่มันใช่การปิดล้อมแน่หรือเปล่านะ มันไม่ใช่การฝ่าเข้าไปตรงกลางจากทั้งสี่ทิศทางหรอกเหรอ?" (ป่อมป่อม)

แต่มอนสเตอร์ติดอาวุธที่ชั้นลึกลงไปจะดรอปอาวุธและเครื่องป้องกันจำนวนมาก เป็นมอนสเตอร์ที่ดีต่อกระเป๋าสตางค์เป็นอย่างยิ่ง เหล่าโกเลมที่โดนกวาดต้อนปิดล้อมอยู่ตรงกลางกระจุกตัวกันขยับไปไหนไม่ได้ ส่วนโกเลมที่อยู่รอบ ๆ ถูกไล่ต้อนด้วยการโจมตีจากทั้งสี่ทิศทาง โดนเล่นงานอย่างกับลูกชิ้นถูกเสียบ ไม่ได้กวัดแกว่งอาวุธเลยสักนิด มีแต่โดนกวาดล้างไปเรื่อย ๆ ใช่แล้ว เลียนแบบกลยุทธ์ของคุณหัวหน้าห้องอย่างลิ้นเชิง.....แต่ว่า ต่อให้ฝ่าออกไปได้ก็ไม่มีความหมายหรอก

มีห้องลับอยู่ด้วย แต่ของที่อยู่ในหีบสมบัตินั่นเป็นพัดเหล็ก เรามองดูอย่างไม่เข้าใจ แต่คุณสาวนักเต้นจ้องอย่างดีอกดีใจใหญ่ พอถามว่า "เอาไหม?" ก็เข้ามากอดเลย อื้อ พอเป็นเกราะเลยไม่ค่อยสนุกสักเท่าไหร่ แต่ดูเหมือนจะไม่จำเป็นต้องโลภเยอะ เพราะงั้นเลยลองยกให้คุณสาวนักเต้นซึ่งก็ถูกใจใหญ่ ถ้าดูท่าทางใช้การได้ก็จะทำเป็นมิธริลให้ตอนกลางคืน

พอได้พัดเหล็กคู่หนึ่งมาก็ระริกระรี้ใหญ่ เลยใช้ระบำพัดกวาดล้างศัตรูชั้น 89 นอกจากใช้โซโลมตีระยะกลางแล้ว ยังจะมีพัดเหล็กในระยะใกล้อีก พอร่ายรำแบบหมุนตัวไปมา เหล่ามอนสเตอร์ก็ร่วงลงกับพื้นอย่างหมดสภาพ ดูเหมือนจะหนักไปสำหรับคุณ "เบลดแบท Lv89" ที่จะเป็นคู่เต้นรำให้กับคุณสาว

นักเต้น .....อื้อ เราเองก็เกือบจะโดนฆ่าในงานเลี้ยงเต้นรำเลย เข้าใจความรู้สึกของพวกมอนสเตอร์ดีเลย แรงเหวี่ยงจากศูนย์-กลางนั่น ถ้าประมาทละก็ได้กระดูกแหลกแน่

เราเองก็อยากใช้ฟันเนลทำศึกกลางเวหากับพวกคุณ "เบลดแบท" อยู่เหมือนกัน แต่ระหว่างที่ดูระบำพัดของคุณสาวนักเต้นจนเคลิ้ม ก็ไม่มีบทให้ออกโรงซะแล้ว ไม่เหลือเลยสักตัว .....อื้อ อุตส่าห์เตรียมบทไว้ว่า "จับตัวได้แล้ว นั่นไง! เสร็จเราละ!" แต่ไม่เหลือเลยเนี่ยสิ

อื้อ ปรับเปลี่ยนอารมณ์แล้วทำศึกกับบอสประจำชั้นที่ 90.....บทพูดจะเอายังไงดีนะ?

เคฟลาร์ที่ถักด้วยมือของเด็กสาวมัธยมต้น ไม่ใช่ความรักแต่มีไว้สำหรับรัดให้ตาย?

วันที่ 87 ตอนเที่ยง ใต้ดินชั้นที่ 89

ดูเหมือนพัดเหล็กจะไม่ใช่อาวุธหลัก แต่เป็นอุปกรณ์พกพาสำหรับต่อสู้ประชิดตัว คุณสาวนักเต้นพอใจแล้ว เลยกลับมาสวมใส่โลใหญ่และดาบโค้งตามเดิม ต่อไปเป็นบอสประจำชั้น 90 คิดถูกแล้วที่ใช้อุปกรณ์หนัก

คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสไลม์หยุดอยู่ที่ Lv48 ดังนั้น Lv ของคุณสาวนักเต้นจึงตามทันคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะตัว Lv นั้นมีข้อผูกมัดจากการถูกใช้งาน เป็นเพราะเรา Lv24 ก็

เลยไม่เพิ่มขึ้น ยังอยู่ที่ Lv48 พร้อมหน้ากัน แต่ลำพังค่าสเตตัสถึงจะ Lv48 แต่ตัวเลขก็เริ่มเกินสี่หลักไปแล้ว SpE กับ DeX ของทั้งสามคนเกินสี่หลัก เพราะงั้นมันก็เลยคนละระดับกันเลย

"พูดตามความรู้สึกที่ได้จากดันเจี้ยน มันไม่น่าจะแข็ง-แกร่งขนาดนั้น แต่ถึงยังไงก็เป็นบอสประจำชั้น ดังนั้นระวังหน่อยละกัน? ค่า ViT กับ HP ของทั้งสองคนไม่ได้สูงอะไรนักด้วย? คุณสไลม์ก็.....อย่ากินเยอะเกินไปละ? ขืนกินของแผลง ๆ เข้าไปเดี๋ยวจะปวดท้อง แต่ถ้าไม่มีท้องก็แล้วไป? แต่ว่าถ้ากินตาลุงเข้าไป ความน่ารักอาจจะติดลบเพราะได้รับเอฟเฟกต์ติดลบ ฉะนั้นระวังด้วยนะ? แล้ว.....ถ้ามีความมืดอยู่ก็อย่าลงมือเด็ดขาดนะ? ให้เราเป็นคนจัดการไอ้นั่นเอง?" (.....หึกหึก, ...อิ๊ม อิ๊ม, ...ดิ๊งดิ๊ง)

ไม่สบอารมณ์กัน แต่ความมืดนั่นน่ะห้ามเด็ดขาดเลย มีความเสี่ยงอยู่ว่าถ้าไม่ขจัดมันก็อาจโดนเข้าสิงได้ ถ้าระดับจักร-พรรดิดันเจี้ยนตกสู่ด้านมืดก็ไม่มีวิธีหยุดแล้ว ไม่มีวิธีอื่นนอกจากฆ่าทิ้ง จะฆ่าก็แทบเป็นไปไม่ได้ด้วยซ้ำ แบบนั้นน่ะไม่เอาด้วยหรอก

"ถ้าเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลาย ถึงตกสู่ด้านมืด อย่างมากก็แค่อาการเบียวของเด็กมัธยมสองกำเริบ อาจพูดประมาณว่า 'พลังที่แท้จริงที่สถิตอยู่ในมือซ้ายของข้าเอ๋ย' .....แล้วที่เหลือก็แค่ทำเรื่องลามก แต่ทุกทีก็เป็นแบบนั้นอยู่แล้ว?"

เพราะงั้นไม่ต้องห่วง สถานการณ์ในตอนนี้ต่างหากที่น่า

เป็นห่วงกว่า!

“อยากให้มีบอสประจำชั้นที่คำนึงถึงระดับความพึงใจของเราปรากฏตัวออกมาบ้างจัง?”

ร่างอย่างกับมนุษย์กบท่าทางน่าขยะแขยง ตัวเป็นเมือก ๆ ดูลื่น ๆ น่าขนลุก ผิวตะปุ่มตะป่ม หนังหนาเป็นสีเทาดำ มีรยางค์ตะปุ่มตะป่ำนับไม่ถ้วนงอกออกมาอย่างน่าพรั่นพรึงจากทั่วร่าง คดเคี้ยวไปมาอย่างกับสาหร่าย เป็นศัตรูที่รูปร่างพิลึกแล้วยังน่าขยะแขยงอีก

ไม่รู้ทำไมพวกเดียวกันถึงได้จ้องใส่เราเขม็งเลย? มันใช้รยางค์ตะปุ่มตะป่ำน่าขนลุกที่เปียกซุ่มไปด้วยเมือกลื่น ๆ ฟาดใส่เป็นชุด เราจึงตอบโต้ด้วยคุณรยางค์รูปทรงเห็ดผู้ทำงานอย่างขยันขันแข็ง.....ถูกจิกตาอีกแล้ว? คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นต่างก็ถอยออกไปไกลลิบ เอาแต่จ้องเราท่าเดียวเลย?

ทำไมถึงไม่รีบฆ่าให้เสร็จเร็ว ๆ นะ รู้สึกว่าระดับความพึงใจของเราจะลดฮวบเลย ศึกระหว่างรยางค์นี่พอกันทีเถอะ..... แต่อยากจะบอกว่า ช่วยอย่าเอาไปเหมารวมกับไอ้นั่นจะได้ไหม? อื้อ รู้สึกว่ามันเป็นศึกที่จะแพ้ไม่ได้ เลยรับคำท้าด้วยรยางค์เหมือนกัน แต่รยางค์อุบาทว์นั่นมีไม่ถึงร้อยเส้นด้วยซ้ำ อุบาทว์แล้วยังมีจำนวนจำกัดอีก อย่ามาดูถูกคุณ ‘หัตถ์มารไร้ขีดจำกัด’ จะดีกว่า!

“หึ คุณหัตถ์มารฆ่ามันให้เรียบร้อยซะ! แค่พูดแบบนั้น

ก็จบแล้ว? ราวนั้น?"

ถ้าควบคุมโล่กันไหล่แบบใช้สายได้ก็คงจะทำได้แหละน่า เดิมทีคุณ 'หัตถ์มาร' จับอาวุธกวัดแกว่งได้ด้วยซ้ำ มันเป็นวิชาที่ฝึกฝนมาเพื่อการนั้น.....จากตอนดึก ๆ ละนะ

"ซอร์ดเรนแบบควบคุมระยะไกลด้วยสาย! แต่หอกกับขวานก็มีด้วยนะ อื้อ มันเป็นซอร์ดเรน แต่ดาบมันขาดไปนิดหน่อย? ราวนั้น?"

ทั้งใหญ่และหนักเกินไปเลยไม่ได้ขายให้เพื่อนร่วมชั้น ราคาแพงเกินไปด้วยเลยขายไม่ออก แต่ความคมกับพลังทำลายนั้นสุดยอด เอฟเฟกต์อาจห่วยและยังไม่มีวิธีใช้งาน แต่ก็คิดว่าสักหนึ่งจะได้ใช้เลยเก็บไว้ในถุงไอเท็ม บรรดาอาวุธขนาดยักษ์ของมิโนทอร์ในชั้น 99 ของดันเจี้ยนใหญ่นั่นตกลงมาเป็นห่าฝนคมดาบ ฟาดฟันด้วยท่าฟันอันทรงพลังที่เน้นพลังทำลาย

"ในที่สุดซอร์ดเรนก็ถึงขั้นใช้งานได้จริง? อื้อ ไม่เคยมีวิธีใช้งานนอกจากช่วยเติมของให้กับร้านขายของชำ ช่วยเติมของแบบห่าฝน?"

แต่ว่าควบคุมแล้วขยับตัวไม่ได้ ต้องควบคุมอาวุธตั้ง 99 เล่มกับฟันเนลอีก 6 ชิ้นในสภาพขยับตัวไม่ได้ ระยะหวังผลก็ไม่ถึงร้อยเมตร ใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างมากก็ห้าสิบเมตร ถ้าศัตรูหนีก็จัดการไม่ได้ แถมตัวเองยังไร้ทางป้องกันตัวอีก ไอ้นี่มันใช้งานลำบากอยู่เหมือนกัน.....แต่ก็อยากใช้? ก็มันต่างโลกนี่นา?

“เข้าใจอยู่หรอกที่จิกตาใส่มนุษย์กบมีรยางค์น่าขยะแขยงนั่น แต่ทำไมถึงเหมารวมเราเป็นพวกเดียวกับสิ่งมีชีวิตประหลาดนั่นล่ะ? การจิกตาใส่ไม่มีความผิดก็จริง แต่ถูกมองเป็นพวกเดียวกันแบบนั้นออกจะเป็นการใช้อคติ เหยียดรยางค์ที่ไม่มีความผิดไปหน่อยนะ? ทางโน้นเป็นรยางค์ตะปุ่มตะป่ำสีน้ำตาลดำ ส่วนของเราถึงจะตะปุ่มตะป่ำแต่ก็เป็นสีชมพูเลิฟลี่รูปทรงแบบเห็ดน่าเอ็นดูออก? อื้อ เป็นรยางค์เพื่อนซี้ที่สนิทสนมกันอยู่ทุกคืน เมื่อคืนเองก็เล่นด้วยกันนี่? หนึบหนับเลย?”

““เหมือนกัน! ทางนี้อันตรายกว่าด้วยค่ะ (ฮือ!)””

ลองแสดงความรู้สึกต่อการปฏิบัติอันไม่เหมาะสมกันอย่างหนักแน่น แต่ในสังคมก็มักจะมีคนถูกเมินเฉยทั้งที่แสดงความรู้สึกออกมาอย่างนี้แหละ? อื้อ ความเศร้านี่ต้องระบายออกมาในคืนนี้! จะมีเรากับนายเป็นเพื่อนกันตลอดไป! ใช่แล้ว คืนนี้ต้องเจอสายฝนรยางค์ตะปุ่มตะป่ำ!

สุดท้ายมนุษย์กบอุบาทว์ก็คือคุณมนุษย์กบประหลาด “แวเรียนท์ฟรอกแมน Lv90” ที่จริงใช่ฟร็อกแมนหรือเปล่าก็ไม่รู้ แต่รูปร่างพิลึกนี่จริงแท้แน่นอน

“อุตส่าห์คาดหวังนึกว่าเป็นคธูลูเสียอีก ดันเป็นฟรอกแมนรูปร่างพิลึกที่ไม่เกี่ยวข้องกันเลยสักนิด? เอาเถอะ มันไม่ใช่ความยุ่งเหยิงที่จะคืบคลานเข้าหาสาวสวย ถึงฆ่าทิ้งก็คงไม่มีใครโกรธหรอก?”

ดูเหมือนจะกินแฮะ ชอบกินของแปลกนี่ก็ลำบากอยู่

เหมือนกัน ทีนี้คุณสไลม์เองก็มีสกิลสถานะผิดปกติแบบ 'เพิ่มการรับรู้สัมผัส' กับ 'ติดสัด' แล้ว 'ถุงมือหัตถ์พิษ' ของเราเองก็มีเอฟเฟกต์ 'สร้างสถานะติดพิษแต่ละชนิด' สรุปก็คือไม่ใช่แค่ 'เพิ่มการรับรู้สัมผัส' แต่ยังสามารถเสริมด้วย 'ปลุกอารมณ์' กับ 'ติดสัด' ได้ด้วย แต่ถึงไม่เสริมก็คงถูกยั่วยุหรือไม่ก็จู่โจมอยู่ดีเลย ไม่มีวิธีใช้งาน ถ้าใช้สู้กับคนก็มีแต่พวกตาลุง ดังนั้นถึงตายก็ไม่ใช้หรอก! ถ้ามีสถานะติดพิษ 'โล้น' ก็คงจะดี แต่ดันไม่มีสถานะแบบนั้น แต่เผาเอาก็เหมือนกันนั่นแหละ?

พอรับของดรอปกับศิลาเวทมาจากคุณสไลม์ 'สร้อยคอแวเรียนท์ โรคจิต รูปร่างพิลึก เมือก (ต้านทุกอย่าง, เสริมสถานะผิดปกติทุกอย่าง) +DEF' ได้อุปกรณ์สวมใส่เป็นสร้อยคออย่างที่ต้องการเลย.....ทั้งที่เป็นแบบนั้น แต่ไอ้นี่มันใช้ไม่ได้! อื้อ ให้โอตะดีกว่า ก็ 'โรคจิต' นี่นา แถมยังมีกระทั่งเมือกด้วย ก็คงจะถูกใจกันนั่นแหละ.....แต่ถ้าให้ไปก็ดูท่าจะอันตรายเหมือนกัน!

รู้สึกว่าคงไม่ต้องระแวงอะไรนัก ตั้งแต่ชั้นที่ 91 ไปคุณสไลม์กับคุณสาวนักเต้นที่มีพลังป้องกันสูงจะอยู่ในแนวหน้า ส่วนเรากับคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะอยู่ด้านข้าง รูปแบบคือเน้นการเคลื่อนที่เร็วสูง

ตั้งแต่ชั้น 90 ไปนี่แข็งแกร่งชะมัด.....ร่างกายเริ่มจะเกิดการทำลายตัวเองแล้ว คุณสไลม์กับคุณสาวนักเต้นช่วยกันหยุดฝูงที่กรูกันเข้ามา จากนั้นเราก็ใช้ฟันเนลพุ่งออกไปยิงใส่กลุ่มนั่นถือ 'คทาอิกดราซิล' แล้วกระโดดเข้าไปใช้ 'จริงลวง' ฟาดฟันใน

สภาพ ‘สวมเวท’

คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะออกมาจากทางซ้าย คุณสไลม์กับคุณสาวนักเต้นกระจายออกทางด้านข้างแล้วตีขนาบ เปลี่ยนจากป้องกันเป็นจู่โจม ใช้แรงกดดันโจมตีจากทั้งสี่ทิศทางเพื่อสร้างความปั่นป่วน ถึงจะมีโล่แต่ถ้าโดนหวดจากด้านข้างหรือด้านหลังก็ไม่มีความหมาย ฝูงที่ไร้ผู้บัญชาการจึงปะทะกันเองแล้วค่อย ๆ ตายไปโดยที่ทำอะไรไม่ได้เลย

“อัลติเมทบาบูน Lv91” จะว่าไปก็อัลติเมทอยู่ ถ้าจะบอกว่าเป็นลิงสายพันธุ์แข็งแกร่งที่สุดมันก็ใช่ แต่ก็แค่ลิง นอกจากนี้ถ้าเจอมอนสเตอร์ลิงแล้วโดนอวดอ้างเรื่องอัลติเมท จะเปรียบเทียบกับอะไรไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมาหรอก? อื้อ เพิ่งเคยเจอบาบูนเป็นครั้งแรกซะด้วย?

Lv91 มีทั้ง ‘ต้านทุกอย่าง’ ‘ฟันไร้ผล’ ‘เวทมนตร์ไร้ผล’ ถึงต้องโจมตีใส่ด้วยท่าทุบตี นอกจากตัวใหญ่แล้วยังมีโล่กับเกราะป้องกันอีก ค่าสเตตัสก็แบบว่า PoW กับ SpE แตะสี่หลัก เป็นสัตว์ป่าบ้าคลั่งที่แข็งแกร่งน่าดู แต่ต่อให้โดนลิงเบ่งใส่ว่าแข็งแกร่งที่สุด เราก็ไม่เข้าใจมาตรฐานของลิงอยู่ดี? ยังไงก็ตาม พวกคุณหัวหน้าห้องมีกันสองปาร์ตี้ ถ้าเจอพวกนี้เข้าคงจะไม่ไหว มอนสเตอร์ระดับนี้ ‘ประสานงาน’ กันเป็นกลุ่ม ถ้าโดนโถมเข้าใส่ด้วยจำนวนแล้วหนีไม่พ้นก็มีหวังโดนย่ำยีจนตายหมดแน่ ถ้ามากันครบทุกคนอาจจะชนะได้ แต่จะเสียหายหนักขนาดไหนก็ไม่รู้

พวกเรานะมีแผนรับมืออยู่ นอกจากนี้ยังเป็นแผนการ

และการต่อสู้ที่อุ่นใจได้ แผนการก็อยู่ที่ ‘เวทมนตร์ไร้ผล’ เท่านั้นแหละ แค่โยนน้ำมันใส่ตรงกลางฝูงแล้วจุดไฟก็เป็นอันรู้เรื่อง มันไม่มีสกิลไฟไร้ผลก็เลยแตกตื่นกันใหญ่ ‘ประสานงาน’ ไม่ได้อีกต่อไป ถึงกระนั้นสิ่งที่เป็นภัยคุกคามก็ยังอยู่ที่จำนวน แผนรับมือก็คือ ถ้าใช้จำนวนบุกเข้ามาก็ต้องสวนกลับด้วยกำลังที่เหนือกว่าแล้วก็อัดจนน่วมไปเลย พวกป่าเถื่อนใช้กำลังร้อยตัว โดนหวดด้วยกำลังระดับคนเดียวเท่ากับหมื่นคน อื้อ แผนการสมบูรณ์แบบ

แต่ว่าฟันเนลใช้ลำบาก ซอร์ดเรนก็ไม่ไหว พอเคลื่อนที่เร็วสูงแล้วสู้แบบ ‘สวมเวท’ เต็มกำลัง แม้แต่ฟันเนลก็ควบคุมไม่อยู่ จะฝืนควบคุมก็ไม่ได้ด้วย ทำเอาสวมเวทรวนจนเกิดการทำลายตัวเอง ถึงกระนั้นพอเป็นชั้นที่ 90 ศัตรูมันก็โหดเหลือเกิน ขืนต่อสู้แบบซิล ๆ จะโดนฆ่าเมื่อไหร่ก็ไม่แปลกเลย เพราะงั้นก็ต้องทุ่มสุดกำลังเท่านั้น ใช่แล้ว ไม่ได้จะใช้ฟันเนลเล่นสนุกหรอกนะ! อื้อ แต่ก็สนุกอยู่ดี?

“ไม่สิ แค่ทำลายตัวเองนิดหน่อยแล้วใช้สกิล ‘จอมปราชญ์’ หรือ ‘เกิดใหม่’ ก็เลยรักษาหายเร็ว และมีสวมใส่ ‘ฟื้นฟู’ กับ ‘เยียวยา’ ไว้แล้วด้วย บางที ‘ชุบชีวิต’ ก็น่าจะสวมไว้เหมือนกัน ถ้าแค่นิดหน่อยละก็ ถึงตายก็คงไม่เป็นไรมั้ง?”

แต่ก็ไม่อยากให้มันออกฤทธิ์แบบนั้นอยู่นิดหน่อยแฮะ

“อย่าทำเรื่องอันตราย ค่ะ!” “ถึงคิดจะควบคุมความเสี่ยง แต่ลิงมันก็มีเยอะเกินไปจนการควบคุมยุ่งไปหมด ลิงเองก็คง

ลำบากกันอยู่ทุกวัน ตอนกลางคืนพวกเราเองก็ร้องแฮ่กแฮ่ก..... ทะ ทำอะไรเนี่ย!!"

ถูกซ้อมน่วมเลย? แต่ว่า ถ้าต่อสู้กับแค่ตัวเดียวแล้ว เคลื่อนไหวไม่ผิดพลาด ก็สู้ไหวโดยที่ไม่เกิดการทำลายตัวเอง แต่ถ้าสู้เป็นกลุ่มแล้วใช้การโจมตีควบคุมระยะไกลอย่างฟันเนลกับไวเออร์คัทเตอร์ซอร์ดเรนด้วยหัตถ์มารไร้ขีดจำกัด มันจะเกินความสามารถดำเนินการไปหน่อย ถ้าบอกว่าบุ่มบ่ามมันก็ใช่อยู่หรอก แต่เราอยากมองอัตราส่วนการแบกรับภาระให้ออกจะได้รู้ขีดจำกัดไปด้วย.....เผื่อว่าสักวันหนึ่งจะจนตรอกทำอะไรไม่ได้ขึ้นมาน่ะนะ อื้อ แล้วก็อยากจะพูดว่า "จับตัวได้แล้ว ตรงนั้นไง! เสร็จเราละ!" ด้วย

ถึงจะกระโจนเข้าไปกลางดงศัตรูจำนวนมากไม่ได้ แต่ถ้าเป็นการต่อสู้ในดันเจี้ยนอย่างชั้นที่ 92 ก็เริ่มใช้งานได้คล่องในระดับที่ทำได้ทั้งสองอย่างแล้ว? อื้อ ถ้าศัตรูมีน้อย ใช้การควบคุมระยะไกลจะสบายกว่า นอกจากนี้แค่ตอบโต้ก็พอแล้ว แต่ว่า "สเกลออสทริช Lv92" เป็นนกกระจอกเทศที่มีเกล็ดโลหะหุ้ม การใช้ 'สวมเวท' ได้ผลดีที่สุด เคลื่อนที่เร็วสูงเพื่อหลบหลีก ปล่อยใยเวทใส่แล้วก็ตัดซะ.....ล้มกลิ้งเลย? อื้อ เกราะน่ะขอแค่มีช่องว่างก็เปราะบางได้เมื่ออยู่ต่อหน้า 'ใยเวท' วิ่งมาติดกับดักเองแล้วก็ล้ม?

ใช่แล้ว คุณนกกระจอกเทศนี่เน้นการโจมตีนี่อันตรายน่าดู แต่พลังป้องกันกับสกิลสายป้องกันมีอยู่น้อยก็เลยเปราะ

บาง แล้วพอมาติดใยเวทก็หกล้มกัน แต่ถ้าปะทะกับเจ้าตัวพรรค์นี้ซึ่งหน้า ต่อให้ Lv100 ก็โดนมันฆ่าได้ ตอนนี้ยังได้เปรียบกันอยู่เลยไม่อยากให้พวกหัวหน้าห้องลงมาถึงชั้นลึก ถ้าโดนการโจมตีที่เข้าถึงตัวอย่างโดนจะงอยปากที่มีสกิล ‘เจาะสำเร็จ’ ทำให้การป้องกันไร้ผล แทงใส่ หรือโดนเตะด้วยกรงเล็บเท้าเข้าก็บาดเจ็บสาหัสได้ มอนสเตอร์ชั้นลึกของดันเจี้ยนมีแต่พวกที่ใช้สกิลเน้นสู้กับ Lv สูงกันทั้งนั้น?

ล่าพวกคุณนกกระจอกเทศจนหมดก็ไปต่อที่ห้องลับ คุณสไลม์เด้งดึ๋งอารมณ์ดีใหญ่ ดูเหมือนจะกินคุณนกกระจอกเทศมาเต็มอิ่มแล้ว หีบสมบัติไม่ได้ล็อกไว้ตามเคย หรือว่านี่จะเป็นเรื่องปกติจริง ๆ ไม่มีกับดักด้วย ของข้างในคือ ‘มีดบินเหนี่ยวนำเวท การฟัน (ระดับสูง) มีดบิน ชี้เป้า เหนี่ยวนำเวท +ATT’ อาวุธลับสุดคุ้มเซ็ตมีดบินสิบแปดชิ้น ปกติแล้วเป็นอาวุธขว้าง แต่ด้ามจับเป็นห่วงเลยใช้งานเป็นมีดสั้นได้ด้วย ดูเหมือนจะเป็นอาวุธที่สามารถผูกกับห่วงหรือเชือกหรือผ้าแล้วกวัดแกว่งไปมาได้ แต่ถ้าเอาไอ้นี่ติดตรงปลายโซ่ของคุณสาวนักเต้นก็น่าจะใช้ฟาดฟันได้ด้วยนะ? เอาเถอะ เรื่องนั้นเอาไว้ทีหลัง ‘การรับรู้พื้นที่’ บอกว่าชั้นต่อไปเป็นชั้นสุดท้ายแล้ว ดูเหมือนจะเป็นห้องของคุณราชาดันเจี้ยน

“ขอรบกวนหน่อยนะ แต่ยังไงก็จะรบกวนอยู่ดี แล้วก็จะอัดให้น่วมให้กลายเป็นศิลาเวทเพื่อเอาไปขาย เป็นคุณโจรไร้คุณธรรมที่นิสัยเสีย แต่คุณโจรดี ๆ ก็นิสัยเสียในเรื่องแบบนั้น

เหมือนกัน? เอาเถอะ ชั้นสุดท้ายแล้วไฟนอลเทิร์น ดรอว์ เพราะงั้นก็เปิดซีลด์เต็มพิกัด ให้ซีลด์ทริกเกอร์ทำงาน แต่ก็แค่การโจมตีธรรมดาเอง ถ้าเป็นเทิร์นของเราตลอดไปมันก็ไม่เลวนะ?"

ที่นี่ก็ลึกเหมือนกัน สุดท้ายชั้นที่ 93 ก็น่าจะเจอราชาดันเจี้ยน Lv93.....คิดว่าอย่างนั้น แต่ดันเป็น Lv100 ซะได้ ถ้าไม่ใช่ความมืดก็ไม่มีปัญหาอะไรหรอก

พืชยักษ์ "เอิร์ธแพลนท์ Lv100" ไม่ใช่ผักเลยไม่ได้มีเอาไว้กิน? หลงนึกว่าจะต้องสู้กับรยางค์แท้ ๆ ดันเป็นเฟนเซอร์นอก-รีตซะได้ใช้กระบวนท่าอันเฉียบคมแทงใส่ขณะยื่นกิ่งออกมา แถมยังเพิ่มจำนวนจนกลายเป็นรั้วหอกได้ด้วย เรายิงฟันเนลสนับ-สนุนจากแนวหลังเพื่อเจาะกิ่งจนหมด แต่ไม่ทันไรมันก็งอกใหม่กลับมาเป็นปกติ.....ดูเหมือนต่างโลกเองก็จำเป็นต้องมีกรรไกรตัดกิ่งสูงสินะ?

ปลายหอกอนันต์ที่ยื่นออกมา เพิ่มจำนวนได้แทบเป็นอนันต์แล้วก็แบ่งตัวได้ไม่สิ้นสุด 'ต้านทานเวทมนตร์' แถมยังมี 'สะท้อนเวทมนตร์' กับ 'ดูดซับเวทมนตร์' อีก นอกจากนี้ยัง 'ต้านทานไฟ' ถึงใช้น้ำมันราดก็เผาไม่ได้ ไม่ว่าจะฟัน เจาะหรือหักยังไงมันก็จะ 'เพิ่มจำนวน' ไม่จบไม่สิ้น มีกิ่งแหลม ๆ กับเถาวัลย์ดาบทำให้เข้าใกล้ไม่ได้ แค่พริบตาเดียวก็ใช้ท่าแทงใส่ตรง ๆ ต้องคอยหลบหลีกดงเถาวัลย์ที่ยื่นออกมาฟัน ทำได้แค่หนีอย่างหมดสภาพ รอให้พลังเวทหมดก่อนก็ได้อยู่หรอก แต่มันมี 'ดูดซับพลังเวท' ดังนั้นดูท่าจะสู้กันนาน

คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นร่ายรำ ฝ่าท่าแทงที่ยื่นออกมาหาแล้วฟันกิ่งที่เพิ่มจำนวนทิ้งไป แต่การหลบหลีกท่าทางที่มีอยู่นับไม่ถ้วนนั้นทำเอายุ่งยากเช่นกัน รั้วหอกกิ่งไม้แหลมคมคอยป้องกันร่างต้นอยู่จึงเข้าประชิดตัวไม่ได้ ส่วนคุณสไลม์น่ะถึงโดนแทงก็แค่กินไปทั้งอย่างนั้น แต่กินเท่าไหร่ก็มีมาเพิ่มเรื่อย ๆ ดูท่าทางดีใจใหญ่.....อื้อ เป็นสลัดเติมไม่อั้นสินะ?

(ดึ๋งดึ๋ง♪)

ตัดใจที่จะสกัดกั้นจากแนวหลังแล้ว เลยเอา 'โล่ชุดกันไหล่แห่งอีจิส' กลับมาไว้ที่ไหล่ตามเดิม แล้วใช้ซอร์ดเรนร้อยเล่มฟาดใส่จากระยะกลางแทน อาศัยมวลสารขนาดนั้นยื่นออกมาผ่าทำลายกิ่งไปเรื่อย ๆ .....แต่ก็โดนดีดกระเด็นอยู่ดี ทั้งแข็งและอึด ขนาดแหลกละเอียดก็ยังดีดดาบทั้งร้อยเล่มออกมาได้

"หึ เป็นแค่มอนสเตอร์พืช เด็กหนุ่มมัธยมปลายสายกินพืชไม่มีทางแพ้ในเรื่องที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมหรอก!"

นึกขึ้นมาได้ตั้งแต่ตอนที่เห็นแล้ว แต่มันน่าเศร้าก็เลยกลั้นใจเอาไว้ก่อน ช่วยไม่ได้ เราเอาซอร์ดเรนเก็บใส่ถุงไอเท็มแล้วถักทอ 'ใยเวท' สานให้เป็นเคฟลาร์ เด็กหนุ่มมัธยมปลายน่ะถนัดเรื่องเย็บถักปักร้อยอยู่แล้ว แล้วเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ถักทอเคฟลาร์ยิ่งหายากเข้าไปใหญ่ เอาเถอะ เด็กสาวมัธยมปลายเองก็คงไม่ค่อยทำกันนักหรอก?

"อื้อ เคฟลาร์ถักมือ ถึงส่งไปให้ใคร ความรักก็คงไม่ผลิบานอยู่ดี กลับจะรัดให้ตายด้วยซ้ำ!"

จากนั้นก็ใช้ 'ใยเวท' ที่ถักให้หนาขึ้นตรงส่วนปลายสามเส้นแล้วทำให้มันหมุนเร็วสูง กระโดดเข้าไปหารั้วหอกที่เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ ไปทั่วชั้นแล้วใช้ 'คทาอิกดราซิล' ฟันใส่หอกกิ่งไม้กับเถาวัลย์ เราออกมาอยู่ในแนวหน้าแล้วฟาดฟันเถาวัลย์กับกิ่งด้วย 'ใยเวท' ที่หมุนด้วยความเร็วสูง

"จะเรียกว่าเครื่องตัดหญ้าหรือเครื่องตัดหญ้าแบบไวเออร์คัทเตอร์ดีล่ะ? อื้อ ทำไมเราถึงต้องมาตัดหญ้าที่ต่างโลกด้วย เครื่องตัดหญ้าของเรานี่มันยังไงกันแน่!"

เด็กหนุ่มมัธยมปลายตัดหญ้าแบบสามมิติ 360 องศา อื้อ คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะที่ใช้ดาบฟันใส่อย่างจริงจังกับคุณสาวนักเต้นกำลังจิกตาใส่เรา.....เพราะงั้นถึงไม่อยากทำแบบนี้ไง เอาเถอะ ที่ต่างโลกเครื่องตัดหญ้าแบบไวเออร์หมุนได้ดูเหมือนจะเป็นของหายาก อาจจะขายดีก็ได้?

"เด็กหนุ่มมัธยมปลายเป็นเครื่องตัดหญ้าในดันเจี้ยนเอาเถอะ ตัดมอนสเตอร์มากกว่าล่ะมั้ง ล่าเอิร์ธแพลนท์อย่างงั้นเหรอ? กรณีแบบนั้นกระแสน้ำไหลมาจากทางไหนกันล่ะนั่น ถ้าตัดแล้วได้สาวสวยมาก็ว่าไปอย่าง แต่ตัดกิ่งไม้กับเถาวัลย์ไปก็ไม่มีอะไรดี ๆ งอกออกมาหรอก! ถ้ามีใผ่งอกออกมาก็น่าจะป้องกันเครื่องตัดหญ้าสามมิติแบบไวเออร์คัทเตอร์ได้ เกิดผลลัพธ์แบบนั้นขึ้นก็น่าเสียดายแย่เลย ภาวนาว่าขออย่าให้มีเรื่องน่าผิดหวังเกิดขึ้นเลยละกัน หรือถ้าตัดหญ้าแต่มีหญ้างอกออกมาเรื่อย ๆ ก็คงฮาแตก?"

ถึงจะดูดซับเวทมนตร์หรือสะท้อนหรือมีความต้านทานยังไงก็ไม่เกี่ยวหรอก แค่ตัดหญ้าเฉย ๆ เท่านั้น ใช่แล้ว มันก็แค่หญ้า!

“ถ้าวินด์คัทเตอร์ตัดไม่ขาด ก็ใช้เครื่องตัดหญ้าล่ามันซะก็สิ้นเรื่อง! เป็นสาย M งั้นรึ?”

ให้ตายสิ คุณเดมอนไซธ์ที่ชื่นชอบการตัดไม้ในป่าปีศาจดันไปป่าปีศาจตั้งแต่เช้า ไม่นึกเลยว่าเราต้องมาตัดหญ้าในดันเจี้ยนแบบนี้.....มาถึงต่างโลกแล้วแท้ ๆ ยังต้องมาตัดหญ้าในดันเจี้ยนอีก แถมยังใช้เครื่องตัดหญ้าอยู่ด้วย ถ้าแค่ช่วยตัดหญ้าให้ยังพอรับได้ แต่ดันมาใช้สกิลต่างโลกเปลี่ยนให้เรากลายเป็นเครื่องตัดหญ้าแทนเนี่ยนะ!!

“อื้อ คุณต่างโลกเรียกเรามาเพื่ออะไรกันแน่? ถ้ากลายเป็นเครื่องตัดหญ้าก็จะตัดต่างโลกไปด้วยเลย! แต่ถ้าเรียกให้มาทำบราก็ยังพอคุยกันได้ แต่ขอเทศนาหน่อยเถอะ!!”

ในที่สุดคุณ “เอิร์ธแพลนท์” ก็ถูกเล็มจนโปร่งโล่งเตียนกลายเป็นสลัดผักให้คุณสไลม์กินอย่างเอร็ดอร่อย อื้อ ดันเจี้ยนนี้มีแต่เนื้อ ดังนั้นอาจจะดีต่อสุขภาพก็ได้?

“ให้ตายสิ ดันฟันของน่าเบื่อซะได้ หรือต้องบอกว่าตัดให้เหี้ยนซะมากกว่า ใช้คุณรยางค์แบบเสียของเลย?”

ใช่แล้ว การโค่นมอนสเตอร์เป็นวิธีใช้งานคุณรยางค์ที่ผิดตามความเห็นของเด็กหนุ่มมัธยมปลาย ดังนั้นคืนนี้ต้องล้างปากหน่อย แต่คุณรยางค์ไม่มีปากซะด้วยสิ? อื้อ จิกตากันอีกแล้ว?

ที่โลกนี้อายุเกิน 18 ถือว่าเกินวัยแล้ว
แต่ดูเหมือนอายุ 17 ตลอดกาลก็แตะต้องไม่ได้

วันที่ 87 ตอนเย็น โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

พวกฮารุกะคุงบดขยี้ดันเจี้ยนราบคาบ เป็นดันเจี้ยนลึกถึงชั้นที่ 93 ดูเหมือนมอนสเตอร์ที่ชั้นลึกจะมีความสามารถอันตรายเยอะแยะไปหมด

“ก็อย่างที่ว่าแหละนะ ถึงได้แค่ชั้น 80? ถ้าแค่ชั้นที่ 85 รู้สึกว่าน่าจะไหวอยู่ แต่ตัวที่เล่นงานตรงจุดอ่อนเพิ่มขึ้น ตัวที่มีสกิลพิเศษก็เยอะ ดังนั้นห้ามไปจนกว่าอุปกรณ์สวมใส่จะพร้อม?”

สรุปก็คือ พวกเรายังลงไปชั้นลึก ๆ กันเองไม่ไหว

“““เอ๋!””” “““ฮู่ฮู่!!”””

ถ้าไม่มีคนคอยเฝ้าดู ถึงไปพร้อมกันทุกคนก็ยังไม่ได้ คุณมอนสเตอร์ในดันเจี้ยนที่พิชิตไปแล้วเป็นตัวอันตรายพอสมควรชั้นที่ 80 คือฉิวเฉียดแล้ว ส่วนชั้นที่ 90 เป็นต้นไปคือห้าม แต่ว่าถ้าสี่คนนั้นพูดว่า “อันตรายพอสมควร” ก็แสดงว่าอันตรายมากสำหรับพวกเรา ก็ถ้าสี่คนนั้นพูดว่า “อันตราย” จริง ๆ ก็คงไม่ไหวแล้วละ ถ้าขนาดสี่คนนั้นยังต้องยุ่งยากก็แปลว่าน่าจะอันตรายถึงชีวิต

“อุปกรณ์แบบนี้ยังไม่ไหวเลย ขาดอะไรบางอย่างไป!”

“ต้องมีอาวุธที่เอาชนะได้ด้วยการใช้กำลังโถม เกราะที่รอดจากการโจมตีพิเศษได้ แล้วก็โอตะที่ใช้เป็นนกต่อทิ้งไว้ตอนหลบหนี พวกง่าวที่ปล่อยให้บุกเข้าหาศัตรูลึกลับเพื่อใช้เป็นหนูทดลอง แล้วก็แรดที่โดนแหย่แล้วแทะจนตาย?” “”””อย่าเพิ่งทิ้งกันสิเฟ้ย!””” “”””ก็บอกแล้วไงว่าไม่แทะ! ทำไมถึงต้องแหย่ด้วย แล้วก็ไม่ใช่แรด!!”””

รู้สึกไม่พอใจกัน แต่มอนสเตอร์ที่มีหอกเพิ่มจำนวนได้ไม่สิ้นสุดนี่ ไม่รู้เลยว่าต้องสู้ยังไงถึงจะชนะ ขนาดคุณแอนเจลิกากับคุณเนเฟอร์ติริยังฟันไม่หมด ถ้าเป็นพวกเราต่อให้มากันครบทุกคนก็คงฝ่าไปไม่ได้หรอก แล้วก็เปลี่ยนร่างเป็นเครื่องตัดหญ้ามนุษย์ไม่ได้ด้วย?

แล้วก็ฮารุกะคุงกำลังตามหามิธริล ดูเหมือนอยากทำอุปกรณ์สุดเจ๋งของคุณแอนเจลิกากับคุณเนเฟอร์ติริให้เป็นมิธริลใช่แล้ว แม้แต่เกราะใหม่ที่พวกเราสวมใส่กันอยู่ก็ยังเป็นแค่ “ของทดแทน” รู้สึกอยู่เหมือนกันว่าความปลอดภัยสูงเว่อร์จนเหมือนปกป้องกันมากเกินไปหน่อย แต่ขนาดแดเมจชั้นที่ 80 ยังหนักซะขนาดนั้น.....แล้วมอนสเตอร์ในชั้นลึก ๆ ก็แข็งแกร่งขึ้นอีก

“ใช้วิธีการ ที่ถูกต้อง เอาชนะอย่างถูกต้อง.....จำต้องมีอาวุธและเครื่องป้องกัน ค่ะ” “อาวุธที่เอาชนะได้ เครื่องป้องกันที่ไม่แพ้ จะใช้ให้คล่องต้องมีทักษะค่ะ” (ดิ๋งดิ๋ง)

น่าจะไม่ไหว ทั้งสี่คนออกปากคัดค้าน ถ้าจะใช้วิธีต่อสู้โดยไม่มีใครต้องรับเคราะห์ก็ต้องเน้นความปลอดภัยมาก่อน แต่

นั่นก็เท่ากับยัดเยียดอันตรายให้กับสี่คนนั้น ต้องต่อสู้อย่างปลอดภัยกับศัตรูที่พวกเราเอาชนะได้ ส่วนมอนสเตอร์ที่อันตรายก็ยัดเยียดให้ทั้งหมด.....มันไม่ต่างอะไรกับการถูกปกป้องเลย คนที่เปราะบางที่สุดคือฮารุกะคุง พวกคุณแอนเจลิกาเองก็มีข้อจำกัดด้าน Lv ส่วนคุณสไลม์.....ไม่มีอุปกรณ์สวมใส่ด้วยซ้ำ?

"ไม่สิ ถ้าฆ่าได้โดยไม่ถูกฆ่าก็ดีอยู่แล้ว ดังนั้นไม่ต้องไปคิดมากก็ได้? อื้อ พวกเราถนัดการฆ่าก่อนที่จะถูกฆ่า พวกคุณหัวหน้าห้องเองก็แค่ฆ่าศัตรูที่ฆ่าได้โดยไม่ถูกฆ่าเสียเองก็พอแล้ว อยากบอกว่า มอนสเตอร์ที่ชั้นลึกสุดมีแต่ตัวยุ่งยาก ปรับตัวให้เข้ากับคู่ต่อสู้ที่ Lv สูงทั้งนั้น ต้องสยบด้วย Lv.....หรือไม่ก็เพิกเฉยต่อความต่างของ Lv ให้ได้? อื้อ พวกคุณหัวหน้าห้องปั๋ม Lv และหาอุปกรณ์ที่เหมาะสมก็พอแล้ว?" (อื้มอื้ม, หงึกหงึก, ดิ๊ๆดิ๊ๆ)

รู้อยู่แล้วละ สมองน่ะเข้าใจดีอยู่แล้ว ทั้งเรื่องวิธีการต่อสู้ที่ถูกต้องของตัวเอง แล้วก็เรื่องที่พลังของตัวเองไม่เพียงพอเพราะงั้น.....ถึงต้องฝึกฝน มีแต่วิธีเท่านั้น สิ่งที่จะทำเพื่อเก่งขึ้นก็คือการฝึกฝนเท่านั้น เพราะงั้นถึงได้กินหมูทอดมื้อดึกเยอะเกินไปนี่ไง! ถึงจะทำได้เพียงแค่ยอมรับ แต่จิตใจมันไม่ยอมรับตามเพราะงั้นก็เลยต้องพยายาม.....ใช่แล้ว วันมอร์เซ็ท!!

หัวไชเท้าขูดกับหมูทอดนั่นเป็นกับดักชัด ๆ!!

"ไม่ต้องฝืนปิดวงล้อมก็ได้ อย่ากระจายกำลัง!" """ย่า (รับทราบ)!"""

การฝึกฝนโหดน่าดู คุณแอนเจลิกากับคุณเนเฟอร์ติริ

แล้วก็คุณสไลม์มาเป็นทีมพร้อมกันสามคน ตีไม่แตกเลย.....ถึงจะไม่ได้ประสานงานกันก็ไม่มีช่องโหว่อะไรกันเลย องค์หญิงซาริเซเรสกับคุณเมริเอลที่มาเยี่ยมเด็กสาวยี่สิบคน แล้วก็คุณเมดเซเรสเองก็เข้าร่วมต่อสู้ด้วย.....มีตั้งยี่สิบสี่คนก็ยังทำอะไรสามคนนั้นไม่ได้

ทางนั้นใช้ฟอร์เมชั่นสามเหลี่ยมสลับหน้าที่กันอย่างไม่มีหลักเกณฑ์ ส่วนทางนี้ถูกป่วนจนกระบวนทัพแตก ลำพังคนเดียวก็แกร่งสุด ๆ อยู่แล้ว แต่อยู่กันสามคนแล้วประสานงานกัน ฝ่ายพวกเราก็ถูกไล่ต้อนจนเสียเปรียบทำอะไรไม่ได้ ทั้งที่ตั้งหลักใหม่แล้ว แต่กระบวนทัพก็ถูกตีแตกอีก พอรีบป้องกันตัวก็โดนถล่ม ถึงปิดล้อมก็ถูกตีฝ่า ลอบจู่โจมก็โดนตลบหลัง ถูกปั่นหัวเล่นตามใจชอบ โดนเล่นงานกันกระเจิง

ใช่แล้ว นี่คือความอ่อนแอของพวกเรา แต่ละคนเอาชนะไม่ได้จึงรวมกลุ่มกันต่อสู้ ถ้าการประสานงานพังพินาศ.....ก็จะถูกเล่นงาน โดนไล่ต้อนจนลุกขึ้นไม่ได้ พอเข้าไปสนับสนุนก็ถูกเล็งโจมตีใส่ พอพังไปจุดหนึ่งก็จะถูกเรียกมาเพื่อปกป้องส่วนนั้นแล้วโดนจ้องเล่นงานจนแตกยับกันหมด ไม่มีวิธีที่จะหักล้างกันได้ พวกเราแต่ละคนอ่อนแอเกินไป

ดังนั้นถึงต้องมี “อาวุธที่เอาชนะได้ด้วยพลัง กับเกราะที่ต้านการโจมตีพิเศษได้” เพื่อไม่ให้เป็นแบบนี้ เพื่อเวลาเจออะไรแบบนี้ ถึงพวกผู้ชายไม่ได้พูดอะไรแต่ก็เริ่มฝึกซ้อมแบบส่วนตัวกันอยู่ ถ้าสักวันหนึ่งพวกเขาหายไป พวกเราก็ต้องอุดช่องโหว่

กันเอง ถ้าไม่มีตัวสำคัญในการโจมตีและการเคลื่อนที่และรากฐานการป้องกัน แม้แต่การรักษากระบวนทัพก็ยังไม่มีพลังที่จะทำได้ดั่งใจเลย ถ้ารักษาไว้ไม่ได้ก็ปรับเปลี่ยนรุกรับไม่ได้และกลายเป็นเสียเปรียบ นั่นคือความอ่อนแอของแต่ละคนที่ลุกขึ้นไม่ได้อย่างแท้จริง

“ฮึ่ม จะหยุดแล้ว!” ““เดี๋ยวช่วยเอง””

คุณแอนเจลิกาที่อยู่แถวหน้าหยุดอยู่ตรงกลุ่มโล่แล้วถอยไปไม่ได้ฟันเข้าใส่ แต่คุณเนเฟอร์ติริในแนวหลังออกมากระหนาบอยู่ทางขวา พวกเราที่อยู่ทางปีกขวาตื่นตระหนกแล้วพยายามหยุดคุณเนเฟอร์ติริ จังหวะนั้นคุณสไลม์ก็ตีฝ่ามาตรงกลางจนโดนแบ่งเป็นสองฝั่งแล้วก็โดนโอบล้อมกลับ!

“ฝากจัดการคุณแอนเจลิกาด้วย! หยุดคุณสไลม์ที่เป็นตัวแทงค์ให้ได้!!” ““““อึม ไม่ไหวเลย!””””

พวกคุณซิมาซากิทางปีกซ้ายเข้ามาแทรก พอสับเปลี่ยนเสร็จก็เชื่อมต่อกระบวนทัพกลับมาใหม่ พวกเรากับชมรมวัฒนธรรมพยายามรุมคุณเนเฟอร์ติริ แต่พอไล่ตามไปก็ถูกล่อด้วยการถอย ทั้งที่เคลื่อนไหวเพื่อหยุดคุณเนเฟอร์ติริซึ่งตั้งใจตีกระหนาบพวกคุณซิมาซากิที่อ้อมไปทางซ้ายแท้ ๆ.....แต่คราวนี้คุณสไลม์ดันมาขวางไว้!

(ดึ๋งดึ๋ง♪) “แบบนี้มัน ต้องฝึกฝนมาแน่ ๆ!” “ผู้ชาย ตั้งใจจู่โจมกันหน่อยสิ” ““““เคลื่อนไหวเร็วจนตามไม่ทันเลย!””””

ผลก็คือ ขนาดพวกผู้ชายมาช่วยยังเละเลย ถูกตัดขาด

แล้วโดนรุมจู่โจม พอไปสนับสนุนก็โดนตั้งรับและจ้องเล่นงานคืน .....โดนซ้อมจนน่วม ใช่เลย ไปฝึกฝนกันในดันเจี้ยนมาแล้วนี่นา

ขณะสู้เจ็ดครั้งโดนยำเจ็ดครั้งแบบแพ้รวดนั่นเอง “เหนื่อย กันหน่อยนะ ถ้าเป็นตอนนี้ละก็ โพชั่นจูซฟื้นพลังหอมหวานอร่อย ขายแค่ 300 เอเล เรียกว่าราคาขูดรีดก็ว่าได้? ราวนั้น?” ขณะที่พูดก็แจกจ่ายน้ำผลไม้ให้ จากนั้นเขาก็ทำศึกแก้มือกับคุณเนเฟอร์ติริ ครั้งก่อนคุณเนเฟอร์ติริยัง Lv1 เลยแพ้การโจมตีขี้โกง แต่วันนี้เธอมี Lv ที่เหนือกว่า ต่างคนต่างดวลกันด้วยกระบองไม้ธรรมดา ฮารุกะคุงเสียบ ‘คทาอิกดราซิล’ ไว้ที่เอวแล้วก็ลุยเต็มกำลัง

“““ใช้ฟันเนลโจมตี!””” “ไม่ใช่สิ แค่พริบตาเดียวก็โดนสอยร่วงหมดแล้ว” “““แต่ว่ามันโรแมนซ์ดีนะ!!””” “แหม แบบนั้นฮารุกะก็ลงมือช้ากว่าน่ะสิ”

เงาสีดำหายวับพุ่งเข้าใส่แล้วหมุนตัวครึ่งรอบ หลบหลีกพร้อมกับใช้กระบองไม้ฟันใส่ในแนวนอน แต่นั่นก็เป็นท่าล่อหลอกอยู่ดี มีการใช้ ‘ใยเวท’ ฟันกวาดจากเท้า ตั้งใจจะเล่นงานด้วยการปัดขา!

“แค่ก้าวหลบ!” “ไม่ใช่เรื่อง Lv แต่เทคนิคต่างกันเกินไป”

คุณเนเฟอร์ติริควงกระบองในมือขวาปัดป้องท่าฟันแล้วจะข้าม ‘ใยเวท’ ที่ลอยมาในระดับต่ำ ถ้ากระโดดข้ามสักนิดจะโดนจ้องเล่นงานตอนที่ลงพื้น ฮารุกะคุงที่เล็งจังหวะนั้นจะฟันใส่ด้วยกระบองไม้

“หลบหลีกกลางอากาศ” “ไม่แฉลบเลยสักนิด!” “”””คุณฟันเนลนั่นเป็นโล่!”””

ฮารุกะคุงปัดป้องด้วยโล่กันไหล่ขณะหมุนตัวกลางอากาศ คุณเนเฟอร์ติริพุ่งใส่ร่างที่ไร้ทางหนีขณะหมุนตัวกลางอากาศเช่นกัน กระบองตีเป็นวงปะทะกัน ตอนที่ลงถึงพื้นก็เอนร่างท่อนบนลงไปขนานกับพื้นดิน เปลี่ยนเวกเตอร์จากการหมุนแนวนอนเป็นหมุนแนวตั้ง กระบองไม้เลยเปลี่ยนแนวฟันจากล่างขึ้นบน

“อย่างกับเต้นรำแน่ะ” “อืม ถ้าไม่ได้เตรียมกันมาก่อนก็ดูเข้าขากันได้ดีทีเดียว”

มีการหลบหลีกโดยหายตัวอ้อมไปข้างหลัง การหมุนของคุณเนเฟอร์ติริยังไม่หยุด เธอลุกขึ้นแล้วเปลี่ยนมาหมุนในแนวนอน ฟันไล่ตามชุดสีดำราวกับทำตามกระบวนท่าที่กำหนดเอาไว้แล้ว แต่ก็ดูแล้วเหมือนกำลังเต้นรำอย่างงดงามราวปาฏิหาริย์ .....ต่างคนต่างก็ไม่ได้ทำหน้าชิล ๆ กันเลย

ฝ่ายที่แพ้จะโดนจู่โจมสามสิบนาทีตอนกลางคืนโดยห้ามตอบโต้ นี่เป็นศึกที่เดิมพันด้วยชีวิต!

“แฮ่ก แฮ่ก กลางคืนโดนรุมสองต่อหนึ่ง มีแต้มต่อสามสิบนาทีแบบนี้ก็เหมาะสมแล้ว!”

ต่างคนต่างก็ฟาดฟันราวกับเต้นรำ ก้าวเท้าไขว้กันเหมือนเริงระบำขณะต่อสู้กันในระยะประชิดแบบสุด ๆ ทั้งที่เป็นอย่างนั้นร่างของทั้งคู่กลับไม่สัมผัสกันเลย ไม่ได้โดนฟัน ต่างคน

ต่างก็เปลี่ยนตำแหน่งแล้วระบำดาบมายาก็ดำเนินต่อไปอย่างไม่สิ้นสุด ทั้งสองคนเอาจริงสินะ

“แฮ่ก แฮ่ก แต่ขอปฏิเสธ ค่ะ โดนรยางค์สามสิบนาทีตายสามรอบแน่ ค่ะ!”

กระบองไม้ฟาดใส่เป็นวงโค้ง ส่วนกระบองไม้ที่ตอบโต้กลับก็หวดแหวกลมก่อนจะปะทะกันอีกครั้ง มีการเปลี่ยนตำแหน่งโดยสวนทางกัน ดูเหมือนถ้าโดนสักสามสิบนาทีก็จะตายสามร้อยรอบ!

“แฮ่ก แฮ่ก.....”

ขาร่ายรำเข้ากับการเคลื่อนที่เป็นวงกลมอย่างไหลลื่น ร่างกายเต้นรำหลังจากที่มีการโจมตี ดูแล้วเหมือนกำลังสนุกมีเอาตัวเข้าหากันจนแทบจะชิดกันแล้วก็หมุนตัวฟาดฟัน..... เอาจริงสุด ๆ

“แฮ่ก แฮ่ก”

ฮารุกะคุงดูเหมือนจะรับมือคุณเนเฟอร์ติริไม่ได้แล้ว แต่ผลแพ้ชนะยังก้ำกึ่ง คุณสไลม์เองก็เด้งดึ๋งเอาใจช่วยกับการต่อสู้

“เนเฟอร์ ยังไม่ชิน กับการเคลื่อนไหวพลิกแพลงนั่น การเคลื่อนที่หายตัว แล้วก็ใยเวทล่องหน”

ใช่แล้ว คุณเนเฟอร์ติริค่อย ๆ ได้พลังของจักรพรรดิดันเจี้ยนกลับคืนมา แค่ดูก็รู้แล้วว่าแข็งแกร่งมาก แต่ว่ายังไม่ชิน จอมขี้โกงนั่นผีมือร้ายกาจ! ฟันแล้วก็หายตัว หลบแล้วก็ยื่นรยางค์ออกมาหา จดจำการเต้นรำของคุณเนเฟอร์ติริและเดาทิศทางการ

เคลื่อนไหวออก เธอลำบากตรงที่มีระยะอยู่ใกล้เกินไปจึงใช้โซ่ไม่ได้

แต่ว่าจอมขี้โกงยังแพ้ในเรื่องค่าสเตตัส ไม่มีทางตะลุมบอนชนะ เทคนิคก็ต่างกันมาก ดังนั้นถึงคาดเดาออกก็ยังเผด็จศึกไม่ได้ ใช่แล้ว ต่างคนต่างก็รู้ความอันตรายของการโดนเล่นงานสามสิบนาที จึงฟาดฟันกันด้วยสายตาจริงจัง แล้วก็..... หมดเวลา

“““โธ่ ถ้ายื้อนานกว่านี้ มีหวังทำชุดว่ายน้ำไม่ทันแน่!”””

คุณแอนเจลิกาเข้าไปแทรกจึงจบลงด้วยผลเสมอ สู้ตายกันอย่างแท้จริงเลย ดูเหมือนคุณเนเฟอร์ติริจะโล่งอกที่รอดจากการตายสามร้อยรอบโดยที่ขัดขืนไม่ได้ ขนาดมีสกิล ‘ทนทานต่อจิตโดยสมบูรณ์’ ก็ตายตั้งสามร้อยรอบ.....โหดขนาดไหนกันล่ะนั่น!

“อา.....เหนื่อยแล้ว” “““เอ้า ชุดว่ายน้ำ ชุดว่ายน้ำ”””

ฮารุกะคุงใส่อุปกรณ์โดยไม่ได้ใช้ ‘คทาอิกดราซิล’ ที่ผนึกไว้ ต่อสู้โดยสวม ‘โล่กันไหล่’ ที่ได้มาใหม่ ใช้เวลาแค่ไม่กี่วันร่างกายก็ฟื้นจากสภาพที่ถูกทำลายจนสะบักสะบอมแล้ว พลังที่อ่อนแอลงก็คืนกลับมาแล้วเหมือนกัน แต่ก็น่าจะฉิวเฉียด ก็แค่กลบเกลื่อนเรื่องขีดจำกัด ตบตาต้มตุ๋นกันอยู่เท่านั้นเอง..... อืม เอาคุณขีดจำกัดไปทำเรื่องอะไรกันนะ!

“เอาชนะไม่ได้” “““ไม่ไหวหรอก””” “คุณเนเฟอร์ติริเคยอ่อนให้ซะที่ไหนล่ะ.....ฮารุกะคุงมีทิฐิเกินไปแล้ว”

ใช่แล้ว คุณเนเฟอร์ติริที่เคยถูกควบคุมอย่างไม่เต็มใจ รู้สึกทรมานกับการต้องทำร้ายฮารุกะคุง ดังนั้นก็เลยไม่มีเหตุผลที่จะอ่อนแอต่อหน้าเธอ ทุกคนเฝ้าเลยมองดูด้วยความเป็นห่วง คุณแอนเจลิกาอธิบายว่า เคล็ดลับความแข็งแกร่งของฮารุกะคุง คือ 'สวมเวท'

ไอ้นั่นไม่ใช่แค่เวทมนตร์หรือสกิล แต่สวมได้กระทั่งเอฟเฟกต์ของอุปกรณ์และเวทมนตร์ทุกอย่างเพื่อเสริมพลังร่างกาย ในที่สุดร่างกายก็ทนเอฟเฟกต์ร้ายกาจนั่นไม่ไหวจนพังทลาย .....พังมาตลอดตั้งนานแล้ว แต่ก็ก้าวข้ามขีดจำกัดจนอยู่ในสภาพควบคุมไม่ได้ ตอนที่คุณเนเฟอร์ติริได้รับความช่วยเหลือทั้งที่ไม่ได้รับการโจมตีแล้วแต่ก็ยังกระอักเลือดจากทั่วร่าง กระดูกแตกละเอียดและหักงอ แขนบิดแทบจะหลุดร่วงลงพื้น.....เขาถึงขีดจำกัดมาตั้งนานแล้ว

เพราะงั้นจึงถอด 'คทาอิกดราซิล' ที่สวมใส่อยู่ออก ผนึกวิชา 'จริงลวง' เอาไว้จะได้ไม่เคลื่อนไหวแบบฝืน ๆ เกินไป แล้วเรียนรู้การเต้นรำเคลื่อนไหวแบบระบำดาบ.....แต่ก็ยังไม่รู้จักเข็ด ยังกลบเกลื่อนโดยใช้อุปกรณ์สวมใส่ที่เสริมความสามารถร่างกายอยู่เลยนี่? ใช่ ไม่ได้สำนึกเลยสักนิด!

"""ฮ้า น้ำร้อนดีจัง!""" """Viva-non-no♪"""

ความตั้งใจแรงกล้าที่จะเทศนาถูกชะล้างไปด้วย "บอดี้โซปฟองฟอดขนานแท้" ขั้นสุดยอด ที่เพิ่งพัฒนาเสร็จ ต้องหลงใหลอยู่ในความรู้สึกเนียนนุ่มอันน่าตกตะลึงนั่น ล้างตัวจนฟอง

เต็มไปหมด มีแต่ความสุขอย่างเต็มเปี่ยม แช่น้ำอย่างสบายใจ อยู่ในห้องอาบน้ำแล้วผ่อนคลายฟื้นฟูกำลังใจ

พอได้มองแล้วก็เหมือนตกอยู่ในมนต์สะกด ผิวสวย ๆ ราวกับผลไม้เรียบลื่นถูกขัดจนเปียกชุ่ม ผิวเปลือยเปล่าอันเย้ายวนราวกับไหมลื่น ๆ ขาวกระจ่างเนียนราวกับเครื่องปั้นดินเผาที่น่าหลงใหลไม่มีผิด!

“““บอดี้โซปนี่มันอะไรกัน!”””

ทุกคนมองดูผิวของกันและกันแล้วก็ต้องอึ้ง ลำพังแค่สัมผัสผิวตัวเองก็ต้องอึ้งแล้ว แขนกระจ่างใส ท้องเนียนราวกับงาช้าง ขาอย่างกับเครื่องปั้นดินเผา.....มองจนเคลิ้มเลย

“““สวยจัง.....””” “ไอ้นี่มันวิเศษเกินไปแล้ว!”

ขาสวยมาก ระดับความสวยเพิ่มขึ้นจนทุกคนบอกว่าสวย ในห้องอาบน้ำมีแต่ความสวยอย่างกับไม่ใช่ความเป็นจริง ทุกคนอยู่ในภาวะหลงใหลมัวเมา.....แบบนี้ปล่อยไม่ได้แล้ว ต้องมีการยอมโดนขูดรีดกันบ้างล่ะ!

วันนี้สามหน่อชมรมยิมนาสติกกับชมรมวอลเลย์และสาวโล่จะให้ทำชุดว่ายน้ำ ดังนั้นจึงต้องขัดผิวแล้วก็ไปที่ห้องของฮารุกะคุงอย่างกระวนกระวาย สองคนที่ทำหน้าที่ปิดตาก็ตามไปด้วย.....รู้สึกว่าไม่ไปอยู่ตรงนั้นน่าจะปลอดภัยกว่านะ?

“ถ้าแค่ปิดตาแล้วผ้าหลุดออก ฮารุกะคุงก็จะแค่พยายามหลับตาด้วยตัวเองใช่ไหม?” “““ใช่ ตั้งใจจะให้มันกลายเป็นฮาเรมเต็มที่เลยสินะ!”””

เหมือนคิดจะให้ฮารุกะคุงจู่โจมอย่างจริงจัง.....ขืนถูกจู่โจมอย่างกะทันหันก็คงแย่แน่ ที่ผ่านมาฮารุกะคุงถูกจู่โจมตลอดกามราชาเป็นคนขี้อายที่มีนิสัยแบบพวกกินพืช แต่ก็อันตรายสุด ๆ เป็นเสือผู้หญิงตัวฉกาจสุดแกร่ง.....แต่ก็เป็นคนไม่ได้เรื่องด้วยสินะ?

ตามกำหนดการแล้ว กลุ่มที่สองคือองค์หญิงซาริเซเรสกับคุณเซเรสแล้วก็คุณเมริเอลกับสาวเอลฟ์คนน้อง อิเรอิเลียด้วย รวมแล้วเป็นคุณชาวต่างโลกสี่คน หรือจะบอกว่าเป็นคุณชาวตะวันตกก็ได้ ตอนทำเดรสในงานเลี้ยงเต้นรำ.....แค่พริบตาเดียวก็ล้มพับกันไปเลย ส่วนครั้งนี้ต้องวัดอย่างละเอียดด้วยคุณรยางค์ที่ทรงพลังขึ้น จะเป็นอะไรไหมนะ คุณอิเรอิเลียได้ยินเรื่องการวัดขนาดจากรองหัวหน้าห้องทั้งสามคนแล้วถึงกับหน้าแดงแจ๋ แต่ก็ตั้งใจจะทำเต็มที่เลย องค์หญิงกับมิโกะเอลฟ์แล้วก็คุณรยางค์.....ดูท่าทางอันตรายชอบกล!

มีระบบการศึกษาต่างโลกสำหรับหนุ่มมัธยมปลาย ที่ดูท่าจะไม่จบการศึกษาบ้างไหม?

วันที่ 87 ตอนเย็น โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

กำหมัดเล็ก ๆ ขาว ๆ ไว้แน่นตรงหน้าอก ทำสายตาจริงจัง แล้วก็พูดด้วยน้ำเสียงที่แหลมปรี๊ด

“จะพยายามด้วยชุดว่ายน้ำนี่ค่ะ!” “”“พยายามอะไรล่ะ

นั่น!""" "อื้อ สาวโล่หรือก็คือคุณหัวหน้าห้องโล่ยังตั้งใจจริงไม่เคยเปลี่ยน แต่มันเป็นชุดว่ายน้ำ เพราะงั้นไม่ต้องพยายามก็ได้ ว่ายน้ำไปตามปกติเถอะ? นั่นไม่ใช่อุปกรณ์สำหรับต่อสู้ ขืนพยายามในชุดบิกินี่มีหวังอันตรายในหลาย ๆ อย่างเลย?"

มีการเสริมเอาไว้เพียงเท่าที่จำเป็น กะว่าจะขูดรีดโดยเอามาขายเพิ่มเติมทีหลัง แต่มันก็ไม่เหมาะกับการต่อสู้ ขืนมีฉากต่อสู้ในชุดบิกินี่ขึ้นมา เด็กหนุ่มมัธยมปลายจะลำบากใจโคตร ๆ ถึงถูกมอนสเตอร์แทะก็คงไม่รู้ตัว เอาแต่นั่งคุกเข่าดูการต่อสู้อยู่เงียบ ๆ แน่?

"โดยเฉพาะสาวชมรมยิมนาสติก อย่าเคลื่อนไหวเป็นพิเศษนักนะ ถ้าทำตัวอ่อนในชุดบิกินี่ มันจะรองรับไม่ไหวเพราะเนื้อผ้าไม่พอ อย่าว่าแต่วับ ๆ แวม ๆ เลย อาจจะสวัสดีจ้าด้วยซ้ำ เด็กหนุ่มมัธยมปลายคงเลือดกำเดาพุ่งจนเกิดสระเลือดขึ้น แล้วก็โดนฉลามกับแรดแทะ เพราะงั้นว่ายกันเพลา ๆ หน่อยนะ? แล้วก็สาวชมรมวอลเลย์ เล่นวอลเลย์เต็มศักยภาพด้วยสภาพนี้ไม่ไหวแน่ มีหวังเด้งกระจาย! อื้อ มันเป็นแม่น้ำเลยไม่มีหาดทราย?" """รู้อยู่แล้วน่า! ว่าแต่ไอ้ที่จะสวัสดีจ้านั่นมันอะไรกัน!"""

ถึงอย่างนั้นก็ยังน่ากังวลอยู่ดี สาวชมรมยิมนาสติกสั่งแบบโลว์โรส์แล้วเพิ่มบ็อกเซอร์ด้วย ระยะเคลื่อนไหวของข้อต่อหว่างขาที่สามารถแหกขาได้เกิน 180 องศานี่ เนื้อผ้ามันครอบคลุมไม่ไหวหรอก? เนื้อผ้าค่อนข้างยืดหดได้ดีเพราะเสริมด้วยสกิล 'ดูดติด' แต่ถ้าเป็นการเคลื่อนไหวแบบพิเศษก็คงตามไม่

ทันอยู่ดี ขืนไอ้ข้างล่างนั่นออกมาสวัสดีจ้าคงซาโยนาระกับระดับความพึงใจของเราไปได้เลย ความเสี่ยงมันสูงเอามาก ๆ! อื้อ คุยเรื่องอะไรอยู่เนี่ย!

"ทุกคน ดีไซน์นี่มันเนื้อผ้าน้อยเกินไปไหม? ถ้าเป็นแบบห่อหุ้มด้วยถ้วยที่ใกล้เคียงกับทรงกลมก็ว่าไปอย่าง ทำไมทุกคนถึงขอแบบสามเหลี่ยมวาบหวิวแถมสายรัดยังเป็นแบบเซือกอีก?" """ก็มันเป็นการผจญภัยของสาวน้อยนี่นา!""" "ไม่สิ ผจญภัยในดันเจี้ยนอยู่ทุกวันที่ต่างโลก ยังต้องผจญภัยอะไรมากกว่านี้อีก!"

ทุกคนต่างก็หุ่นดี แต่จะโชว์ส่วนเว้าส่วนโค้งกันอย่างดุเดือด (ยกเว้นอยู่สองคน) แถมทักษะร่างกายยัง Lv เกิน 100 อีก มันสร้างภาระให้กับเนื้อผ้าถึงขั้นเสี่ยงที่จะแพลมได้เลย!

ถ้าไม่ถักทอแบบสามมิติให้ปกคลุมเส้นโค้งบนเรือนร่างอย่างสมบูรณ์ เอฟเฟกต์ของ 'ดูดติด' จะน้อยมาก แต่ถ้าเว้าเข้าเนื้อก็จะแย่ทั้งตัวผู้หญิงเองและฝ่ายชาย ค่อนข้างแย่เลยละ! ถ้ายืดหดได้มากเกินไป ตอนที่ยืดก็จะเนื้อโปร่ง บิกินี่จะตึงจนขับเน้นเนื้อหนังที่อวบอัด ขืนโปร่งขึ้นในสภาพแบบนั้น.....ก็ยิ่งแย่ไปกันใหญ่ อื้อ แย่ทั้งตัวผู้หญิงเองและฝ่ายชาย ระดับความพึงใจของเราเองก็อันตรายเข้าขั้นวิกฤติ! ถึงจะคิดยังไงเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ให้เด็กสาวมัธยมปลายสวมชุดว่ายน้ำทำมือที่รัดแน่นแถมยังเนื้อผ้าโปร่งอีกนี่ มันน่าจะเป็นปัญหาเกินกว่าระดับที่จะสนแล้วว่าความพึงใจของเพศตรงข้ามมันจะสูงหรือต่ำ มันเป็น

ศัตรูคู่ปรับเลยด้วยซ้ำ!

“ทำให้เปียกก่อนแล้วค่อยแก้ไข ถ้ามีปัญหาอะไรก็ค่อยปรับแต่งอีกที เด็กสาวมัธยมปลายต้องเข้าไปตัวเปียกชุ่มในถังแล้วก็มีหยดน้ำไหลจากชุดบิกินี่?” “““จ้า แต่พูดแบบนั้นมันดูลามกอยู่นะ!”””

ตอนนี้ยังอยู่ในขั้นตอนการทดลองสวม คุณพนักงานปิดตาจึงปล่อยมืออยู่ แต่ว่าทำไมความทรงจำเรื่องถูกปิดตาถึงได้หายไปตั้งแต่ก่อนที่จะเอามือที่ปิดตาออกอีกนะ? ทั้งสองคนกางนิ้วออกเต็มที่เลย มันต้องเอามาบังหน้าไว้ไม่ใช่เหรอ คือตรงตานี่ว่างโล่งโจ้งเลย แบบนี้การปิดตาจะมีความหมายอะไรอีก?

“อื้อ ใช้นิ้วเล็ก ๆ นั่นดึงปากเราแล้วมันจะมีความหมายอะไร? อย่าว่าแต่หนังตาเลย ลามมาเกี่ยวถึงตรงปากซะงั้น เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ต้องน้ำลายยืดจากปากขณะเห็นเด็กสาวมัธยมปลายล่อนจ้อนอยู่ตรงหน้านี่ มันเป็นภาพที่น่าจะมีปัญหามากเลยนะ!”

เส้นใยเปียกแล้วก็หดตัว เป็นสาเหตุทำให้รัดเว้าเข้าในได้ง่าย และถ้าเส้นใยหดจนรอยต่อหยาบขึ้น เนื้อผ้าก็จะโปร่งเป็นสาเหตุร้ายแรงต่อระดับความพึงใจของเด็กหนุ่มมัธยมปลาย อื้อ ดูเหมือนคุณ ‘เกิดใหม่’ จะใช้ไม่ได้ผลกับระดับความพึงใจของเรานะ?

(จ๋อมจ๋อม)

หดตัวและก็โปร่ง ทั้งสองอย่างนั่นคือขอบเขตความ

ปลอดภัย ปัญหาคือการเปลี่ยนมัลติคัลเลอร์เป็นสีขาวก่อนเพื่อตรวจสอบความโปร่ง หยิบยกปัญหาขึ้นมาดูแล้วตรวจสอบระดับความโปร่งน่าจะเหมาะที่สุด ส่วนเรื่องเว้าเข้าเนื้อ มันจะทำให้เกิดเป็นรอยขึ้นมาได้ง่าย ไม่มีช่องทางให้เด็กหนุ่มมัธยมปลายสงสัยเลยว่าแบบนั้นมันมีปัญหาหรือเปล่า มันเป็นปัญหาถึงขนาดนั้นเลยด้วยซ้ำ อื้อ โดยเฉพาะกับระดับความพึงใจของเรา?

“น่ารักจัง” “อื้อ คับบ้างหรือเปล่า”

ถ้าเนื้อผ้าโปร่งก็ต้องใช้คุณหัตถ์มารทำให้หนาขึ้น ถ้าเห็นว่ามันเว้าเข้าเนื้อก็ให้คุณหัตถ์มารคลายเนื้อผ้าออกแต่ยังรักษาความทนทานเอาไว้ ถักทอพลางปรับสภาพไปด้วย สรุปก็คือปล่อยให้คุณหัตถ์มารทำแบบเน้นจุดสำคัญนั่นแหละ?

“อา อึก ฮ้า.....อื๊อออ!” “แฮ่ก แฮ่ก แฮ่ก อ๊าาาา!” “อื๊อ อื๊อ! หวา!” “เหวอ.....ฮ้าาาา” (จ๋อมจ๋อม)

เย้ายวนใจกันจังเลย!

“จะพูดยังไงดีล่ะ รู้สึกว่าแบบนั้นระดับความพึงใจของเราน่าจะมีปัญหาในทางสังคมเลยละ ระดับความพึงใจซึ่งไม่เป็นที่ชื่นชอบก็จะหลงเหลือแค่ความรู้สึกแบบธรรมดา ๆ สินะ แบบนั้นก็แย่อยู่เหมือนกัน มันมีตรงไหนคับแน่นหรือเปล่า? อื้อ ลองขยับแล้วตรวจสอบดู?”

ทั้งที่แช่อยู่ในถังใส่น้ำแต่ผิวกลับเป็นสีชมพูเรื่อ ๆ แถมลมหายใจยังรวนกันอีก.....อื้อ อย่าถามสาเหตุเลยจะดีกว่า พูดจากประสบการณ์ของเด็กหนุ่มมัธยมปลายแล้ว ถ้าถามก็น่าจะ

โดนโกรธใส่ ปกติก็โดนโกรธประจำอยู่แล้ว ดังนั้นก็ไม่น่าจะคิดผิดหรอก จะเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายได้กี่ปีนะ? มีหลักสูตรการเรียนต่างโลกบ้างไหมนะ?

“ดูเหมือนจะดี.....อยากจะบอกว่า ดีกว่านี้คงไม่ได้แล้ว” “แฮ่ก แฮ่ก พยายามแล้ว.....พยายามกับชุดว่ายน้ำนี่แล้ว” “ขยับตัวค่อนข้างเยอะ มันจะไม่เป็นไรแน่เหรอ.....เนื้อผ้ายืดตึงเว้าเข้าเนื้อ.....อ๊าาา” “เดี๋ยวสิ! ตรงนั้นน่ะ อย่าทำลายสมดุลตัว Y ทั้งที่บิกินี่ยังเปียกอยู่สิ! ไม่ได้ออกแบบมาเพื่อยิมนาสติกซะหน่อยขอทีเถอะ!”

รู้สึกว่าหัดคำนึงถึงเด็กหนุ่มมัธยมปลายสุขภาพดีกว่านี้หน่อยก็ได้นะ ทดลองโดยที่ทุกอย่างเด้งดึ๋งกันไปหมด ตรวจสอบทีก็เด้งดึ๋งที แต่อย่าดึงตรงนั้นนักสิ มันเว้าอยู่นะ เพราะงั้นพอทีแล้วก็.....อย่าเปิดได้ไหม? อื้อ เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่อยู่ตรงหน้ากำลังลำบากใจอยู่เลย!

“”“อืม ลงตัวแล้ว”””

ดูเหมือนจะผ่าน ก็เลยเปลี่ยนสีให้เป็นดำกับแดงแล้วโพสท่าหน้ากระจกเพื่อตรวจสอบดีไซน์ขั้นสุดท้าย เด็กหนุ่มมัธยมปลายจ้องมองอย่างพึงพอใจอยู่ข้างหลัง.....เอ๊ย กำลังตรวจสอบอยู่ต่างหาก!

“พอร่างกาย Lv เกิน 100 ความยืดหยุ่นก็ค่อนข้างตึงเลยเว้าเข้าเนื้อพอสมควร พยายามจะป้องกันไม่ให้มันหลุดออกมาเพราะมันจะปลุกเร้าอารมณ์.....เดี๋ยวเถอะ หัดนึกถึงตอน

โพสท่าตรวจสอบบ้างสิ!!"

น่าจะถูกใจกัน แต่ว่าบิกินี่เปียก ๆ ก้นตึงส่ายไปมาตรงหน้าแบบนี้มองลำบากซะมัด เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ต้องเป็นคนตรวจสอบ กำลังตรวจสอบอย่างเข้มงวดโดยได้รับความร่วมมือจาก 'ดวงตาราจิน' และบันทึกภาพอยู่ อื้อ การบันทึกไว้เป็นสิ่งสำคัญ?

และแล้วในที่สุดก็เสร็จทั้งสี่คน ก็เลยขอพักผ่อนสามสิบนาที ตอนพักผ่อน พนักงานปิดตาสองคนก็อ่อนล้าจนปิดตาไม่ไหวไปแล้ว.....จิกตาใส่เราด้วย ไม่สิ มันค่อนข้างลำบากนะ ช่วยไม่ได้นี่นา? อื้อ เราพยายามมากเลยนะ? เอาเถอะ ลองพยายามดูแล้ว

"พอคิดดูให้ดี ๆ ไม่ต้องรอให้พวกพนักงานปิดตาฟื้นตัวก็ได้นี่ รู้ตัวแล้วว่ามันไม่มีตัวอุปสรรคมาขวางในเรื่องการปิดตาแล้ว งั้นก็ตัดสินใจว่าจะทำต่อเลย? อื้อ กระตุกเกร็งไปหมด แต่อย่าไปถือสาเลย?"

แค่สี่คนถัดมานี้ก็เต็มที่แล้วสำหรับวันนี้แล้ว มันถึงขีดจำกัดแล้ว! แต่กลางคืนก็ยังต้องพยายามข้ามขีดจำกัดอีก!

"ขอรบกวนหน่อยนะคะ คุณฮารุกะ" "ท่านฮารุกะ ขอบคุณที่ทำให้พวกเราด้วยค่ะ" "แต่ว่า.....สิ่งที่เรียกว่าชุดว่ายน้ำนี่มันน่าอายอยู่นิดหน่อย" "ถ้าทำเรื่องไร้มารยาทกับองค์หญิง คงจะรู้อยู่แล้วใช่ไหมคะ! รู้สึกว่าไม่ได้เข้าใจสักครั้งเลย แต่ถ้ามองละก็ จะควักลูกตาด้วยข้อหาดูหมิ่นเบื้องสูงเลยค่ะ!!"

นี่เป็นกลุ่มต่างโลกทั้งสี่คนที่ประกอบด้วยสาวเอลฟ์คนน้องกับสาวองค์หญิง คุณเมริเมริแล้วก็สาวเมด ทุกคนมีรูปร่างเป็นแบบซาตะวันตก ข้อมูลก็มีอยู่น้อย เคยตรวจสอบข้อมูลและรูปลักษณ์จากพวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะแล้ว.....แต่ดูเหมือนอยากได้ฟูลออเดอร์? สุดท้ายก็แค่วัดอย่างละเอียดไม่ได้ทำเรื่องไร้มารยาท.....แต่ในแง่หนึ่ง การขอให้เด็กหนุ่มมัธยมปลายวัดเด็กผู้หญิงอย่างละเอียดนี่ มันก็น่าจะเป็นเรื่องไร้มารยาทแล้วนะ?

(พรึ่บพรึ่บ.....พั่บ)

ถึงจะทำสักกี่ครั้ง เสียงเสียดสีตอนถอดเสื้อผ้านี่ก็..... ว่ากันว่าคนเรานั้นถ้าหยุดประสาทสัมผัสหนึ่งอย่างในบรรดาห้าอย่าง อันที่เหลือก็จะถูกลับให้ไวขึ้น เป็นเพราะหลับตาอยู่ ประสาทรับฟังจึงว่องไวขึ้น? แล้วตอนนั้นพนักงานปิดตาที่นอนซักเกร็งอยู่ คืบคลานเข้ามาหาแล้วพยายามจะเปิดหนังตาเราให้ลืมขึ้น!

“เดี๋ยวสิ อย่าใช้มือทั้งสองข้างดึงนะ! เจ็บ อยากบอกว่าหนังตาจะฉีกอยู่แล้ว! จำสลับกันหรือเปล่าระหว่างการปิดตากับการฉีกตา!”

รูปร่างต่างกันอย่างสิ้นเชิง กล้ามเนื้อต่างกัน แม้แต่รูปทรงของกระดูกก็ต่างกันอย่างสิ้นเชิง การออกแบบพื้นฐานก็เลยต้องเปลี่ยนให้ใกล้เคียงกับคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะที่มีปริมาณข้อมูลอยู่เหลือเฟือ แต่ก็มีความแตกต่างระหว่างบุคคลเยอะจน

แทบจะร้องว่าขนาดนี้เชียวหรือ ทั้งสัมผัสแล้วก็ลูบแล้วก็กดแล้วก็ทำให้กระเพื่อมเพื่อตรวจสอบถึงความแตกต่าง ค่อย ๆ ตรวจสอบอย่างละเอียดไปทีละจุด.....พังหมดแล้ว? อื้อ ต่างจากเหล่าเพื่อนร่วมชั้นที่เคยมีประสบการณ์กับคุณรยางค์จนความต้านทานสูงขึ้น กลุ่มต่างโลกยังไม่ชินก็เลยเปราะบาง? แต่ตอนทำเดรสก็เป็นแบบนี้เหมือนกันนะ?

“อะ อ๊า อ๊า ขะ ขอโทษค่ะ มะ ไม่ ไม่ไหวแล้วค่ะ ยะ ยกโทษ ให้ด้วยค่ะ ทนลามกไม่ไหว แบบนี้ไม่ไหว ไม่ไหว อะ อะ อ๊าาาา อะ ฮั่ก.....(พับ)”

วัดขนาดพลางเอาเนื้อผ้ามาทาบแล้วทำแบบสามมิติห่อหุ้มไปเรื่อย ๆ อื้อ การเคลื่อนไหวรุนแรงนี่ทำลำบากชะมัดใช่แล้ว ตัวแอ่นสั่นหงึก ๆ อย่างทุรนทุรายก็เลยเสียเวลานานไปหน่อย แต่ก็วัดได้แม้กระทั่งส่วนที่คาดไม่ถึง

“ดะ เดี๋ยวก่อน เดี๋ยวสิตรงนั้นมัน อะ อัก อ๊าาา! .....(ตุบ)” “อะ องค์หญิง..... ทะ ทะทะ ทำอะไรไร้มารยาท! ระ ระ ระ ไร้มาราท.....(ตุบ)” “อี๋ยยย.....นะ นี่มัน! อั๊ก สะ สะ สุดยอด สุดยอดเกิน! สุดเกิ๊น! (ตุบ)”

วัดท่อนบนกับท่อนล่างพร้อมกันไม่ไหวสินะ.....แต่ว่าถ้ายื้อนานกว่านี้เด็กหนุ่มมัธยมปลายคงใกล้ถึงขีดจำกัด สติของเด็กหนุ่มมัธยมปลายคงพังทลาย คุณรยางค์ก็คงอาละวาดจนเกิดโศกนาฏกรรมขึ้น?

ทดลองทำและทดลองใช้ก่อนจะสลบกันไป แต่ว่าสลบ

ไปแล้วนี่มันปรับแต่งลำบากชะมัด.....กระตุกแปลก ๆ ชอบกล เอวแอ่นไปหมด ทรมานกันน่าดู?

“”””มะ อ๊ะ มะ ไม่ไหว อึก เดี๋ยว ตะ ตะ ตะ ตรงนั่นน่ะ มันไม่ได้น้าาาา.....!”””

เอาเป็นว่าปรับแต่งทั้งที่นอนหงายนั่นแหละ ขดตัวกลมกระตุกแล้วจู่ ๆ ก็แอ่นตัวอีก ดูท่าทางจะยุ่งกันน่าดู ถ้าลงไปในถังจะจมน้ำไหมนะ? เอาเถอะ ตาเป็นรูปตัว X ไปแล้ว รีบจับแซ่ถังแล้วแก้ไขเลยดีกว่า

“หมดสติจนเรี่ยวแรงหายไปอย่างสิ้นเชิง แต่ปรับแต่งในสถานการณ์แบบนี้มันจะดีเหรอ? เอาเถอะ ได้สติกลับมาค่อยปรับแก้อีกทีก็ได้ ทีนี้ก็เรียบร้อยแล้ว?”

และแล้วก็ทำสำเร็จ.....เจ้าตัวยังไม่ฟื้นกันเลย คุณสาวนักเต้นรู้ใจเลยใช้โซ่ผูกข้อต่อต่าง ๆ แล้วยกขึ้นอย่างกับหุ่นเชิดปรับแต่งให้เสร็จทั้งอย่างนั้นเลยละกัน?

“อื้อ ไม่ต้องควบคุมก็ได้นะ? แล้วก็ท่าแบบนั้นคิดยังไงมันก็แปลก ๆ ทำไมต้องผูกไว้ในท่า ‘แฮปปี้เบบี้’ ของโยคะด้วย!”

แล้วก็มีเรื่องน่ากังวลเกิดขึ้น!

“ฮารุกะคุง จะเข้าไปแล้วนะ เสร็จหรือยัง? วันนี้เอาแค่ของพวกคุณซาริเซเรสก็พอ.....หา.....ทำอะไรอยู่น่ะ! ให้องค์หญิงกับคุณหนูไปอยู่ในสารรูปนั้นได้ยังไง!”

โดนโกรธแล้ว? คุณหัวหน้าห้องเข้ามาเทศนาก่อนที่เราจะเตรียมตัวเสียอีก!

"ถามว่าทำอะไรก็ทำชุดว่ายน้ำน่ะสิ แต่สารรูปก็แบบว่าคุณสาวนักเต้นเขาคำนึงถึงสุขภาพ เลยจัดท่าอานันดา บาลาซา-นา (Ananda Balasana) ที่เป็นท่าประจำของโยคะซึ่งว่ากันว่ามีผลช่วยคลายเครียดและฟื้นฟูความอ่อนล้า เรียกอีกอย่างว่าแฮปปี้เบบี้ มันเป็นท่าโพสเพื่อสุขภาพนะ คิดยังไงก็ไม่จำเป็นต่อการทำชุดว่ายน้ำ.....แต่คนทำคือคุณสาวนักเต้น เพราะงั้นเราไม่ผิด แต่ว่าไอ้นั่นมันช่วยเรื่องเส้นลมปราณตรงไต มีผลช่วยในการดีท็อกซ์ด้วย เป็นเส้นลมปราณที่เกี่ยวข้องกับไต ระบบสืบพันธุ์แล้วก็ความแก่ ดังนั้นจึงมีความสำคัญ.....มีผลช่วยลดต้นขาได้ดีมาก หัวหน้าห้องจะทำบ้างไหม? ต้นขาไง?" "ไม่ทำหรอกย่ะ! ต้นขาของฉันไม่เป็นไรแน่นอน!! แล้วก็ปล่อยให้ทำท่าแบบนั้นในชุดบิกินี่ถือว่ามีความผิด!"

โดนเทศนาเลย! คุณสาวนักเต้นหนีไปแล้ว!

คืนนั้นเด็กหนุ่มมัธยมปลายโดนโกรธใหญ่ ดังนั้นคุณรยางค์หนึบหนับก็เลยอาละวาดอย่างไม่ปรานีคุณสาวนักเต้น คุณสาวนักเต้นดูเหมือนจะสำนึกผิดแล้วหลังจากโดนคุณหนึบหนับเล่นงาน?

"ไม่รู้ยังไงแต่ 'สร้อยคอแวเรียนท์ โรคจิต รูปร่างพิลึกเมือก (ต้านทุกอย่าง, เสริมสถานะผิดปกติทุกอย่าง) +DEF' พอใช้แล้วมีเมือกลื่น ๆ ที่ 'ต้านสลบ' ได้ก็เลยเหมาะแก่การลงโทษโดยไม่ปล่อยให้สลบ แบบนี้สะดวกดีจัง?"

ไม่รู้ทำไมคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะที่ดูอยู่ถึงทำหน้าจะ

ร้องไห้? ไม่สิ มันเป็นขีดจำกัดตามประสาเด็กหนุ่มมัธยมปลายน่ะนะ? อื้อ ค่อนข้างอันตรายเลยเชียวละ แต่แฮปปี้เบบี้นั่นก็อันตรายมาก!

[เด็กหนุ่มมัธยมปลาย GoFight!]

กลางดึก ระหว่างทั้งสองพักผ่อนกันอยู่เงียบ ๆ เราก็ทำงานเสริมและถือโอกาสปรับแต่งพัดเหล็กคูโปรดให้คุณสาวนักเต้นไปด้วย สิ่งที่ได้มาคือ 'พัดระบำมิราจ เพิ่ม SpE กับ DeX MiN 30% สะท้อนเวทมนตร์และกายภาพ (ระดับสูงมาก) หลบหลีก (ระดับสูงมาก) ตาพร่า ลวงตา ฟันจู่โจม พัดบิน +ATT +DEF' เป็นพัดโลหะมิธริลที่เอาแผ่นโลหะมาประกอบเข้าด้วยกัน

"กางหุบได้ปกติ เป็นพัดเหล็กมีแค่แกนด้านนอกเป็นเหล็ก แค่เอาก้อนเหล็กมาทำให้เป็นรูปพัดหุบ.....แต่นั่นมันที่ทับกระดาษชัด ๆ!"

เดิมทีเป็นพัดศึก แต่เข้ากับอัตลักษณ์ของคุณสาวนักเต้นที่ใช้นิ้วคีบแล้วควงหรือไม่ก็ขว้างออกไป ลองเปลี่ยนรูปร่างส่วนสำคัญให้มันจับได้ง่ายขึ้นดู สรุปก็คือใช้วิธีการหมุนพัดที่เรียกว่า 'คานาเมะกาเอชิ' พอติดคมมีดเอาไว้ตรงโครงด้านนอกของพัด ความยาวก็เพิ่มขึ้น วางทับซ้อนกับเหล็กจนมีพื้นที่ของพัดมากขึ้น พลังป้องกันก็เลยสูงขึ้นด้วย ดัดแปลงหลายอย่างแล้วทำให้เป็นมิธริล พัดศึกจึงเปลี่ยนเป็นพัดระบำชื่อ 'พัดระบำมิราจ' การดัดแปลงก่อนที่จะทำเป็นมิธริลจะส่งผลถึงสมรรถนะกับโครงสร้างด้วย

เอาเถอะ อุตส่าห์เป็นพัดสวย ๆ ทั้งที แล้วดูเหมือนคุณสาวนักเต้นจะชอบของที่ประดับ ก็เลยสลักอยู่บนพัดด้วย พื้นสีทองเลยมีลวดลายสีสันสดใส ดังนั้นจึงดูเป็นพัดระบำ เดิมทีมันเป็นอาวุธป้องกันตัวสำหรับต่อสู้กับคนภายในห้องมากกว่าจะทำศึกดันเจี้ยน เล่นแค่นี้ก็คงพอแล้ว ในเมื่อเป็นพัดระบำทั้งที ถ้าจะให้ถูกใจก็สวยเอาไว้ดีกว่า

แล้วก็ ‘มีดบินเหนี่ยวนำเวท การฟัน (ระดับสูง) มีดบินชี้เป้า เหนี่ยวนำเวท +ATT’ เอาอาวุธลับเซ็ตสุดคุ้มสิบแปดชิ้นมาเซื่อมติดไว้ตรงส่วนปลายของโซ่ ถ้าเป็นคุณสาวนักเต้นก็คงใช้งานให้คล่องได้สบาย

“ที่เหลือก็ระเบิดมือ, ทุ่นระเบิด, กับระเบิดของพวกโอตะกับอุปกรณ์ของพวกง่าว.....มีสั่งมาด้วยนี่นะ”

จากนั้นก็รีบงานพิเศษตอนดึก ทำอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วก็ทำงานพิเศษ แล้วก็ทำอย่างนั้นอย่างนี้ต่ออีก อื้อ พวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะเอง Lv ‘เกิดใหม่’ ก็เพิ่มขึ้นทุกวันเลย! ใช่แล้ว ถึงจะดึกยังไง ราตรีของเด็กหนุ่มมัธยมปลายก็ไม่มีวันสิ้นสุด! ราวนั้น?

ดึ๋งดึ๋งทำหน้าเหมือนสนุกกับสถานการณ์
แต่ก็แค่กินน้ำแข็งไสมากเกินไป

วันที่ 88 ตอนเช้า ดันเจี้ยน ใต้ดินชั้นที่ 80

โซ่สิบแปดเส้นติด 'มีดบินเหนี่ยวนำเวท' ที่เป็นอุปกรณ์ใหม่เอาไว้ตรงปลาย พอแยกย้ายกันฟันกวาดกลางอากาศ เหล่า 'แอกเซลฮอร์เนต Lv80' ก็โดนฟาดร่วง แตนยักษ์ความยาวกว่าหนึ่งเมตรนี่อันตรายจริง ๆ นะ แต่ตัวใหญ่จึงรับมือง่าย อื้อ ชื่อแอ็กเซล แต่ก็โดนรมควันก่อนแล้วโดนพ่นน้ำเหมือนสปริงเกอร์ด้วยเวทมนตร์น้ำ ฉะนั้นจะว่าเร็วก็เร็วอยู่หรอก แต่การเคลื่อนไหวมันห่วยแถมยังอ่อนแออีก?

หลบหลีกเหล็กในของแตนที่ใช้การโจมตีระยะไกลด้วยการยิงเหล็กในเข้าใส่ ก่อนจะควงโซ่ฟาดแตนจนร่วง ระบำโซ่กลางเวหาอันบ้าคลั่งแต่งดงามราวกับเทพระบำเปลี่ยนเป็นพายุหมุนเป่าแตนกระจุยราวกับระบำแห่งความตาย ซากแตนกองอยู่เต็มพื้นของชั้นเลย

"อื้อ ก่อควันขึ้นภายในดันเจี้ยนแล้วสาดน้ำใส่นี่ ต่างจากแฟนตาซีที่เคยคิดไว้เยอะเลย? แต่ก็ได้ผลดีมาก?" (อื้มอื้ม, หงึกหงึก, ดึ๋งดึ๋ง)

ในบรรดาแตน ว่ากันว่ามันมีตัวที่ดุร้ายสุด ๆ ถ้าโดนต่อยก็จะปวดไปทั้งวันเหมือนกับโดนตอกตะปูใส่สมอง แล้วอาจถึง

ตายด้วย.....พอคิดดูให้ดี ๆ ถ้าเป็นความเจ็บปวดที่เหมือนกับโดนตอกตะปูใส่สมองละก็ เราชินแล้ว? อื้อ แต่แค่ทีเดียวมันก็เจ็บนะ?

“เหนื่อยหน่อยนะ ‘มีดบินเหนี่ยวนำเวท’ กับโซ่ที่ทำให้เป็นมิธริลดูท่าจะใช้การได้ดี.....ว่าแต่ ทำไมพอตื่นขึ้นมาเราถึงถูกมัดด้วยโซ่นั่นล่ะ? อื้อ พยายามทำโซ่ทั้งคืนแต่กลับโดนมัดพอตื่นขึ้นมาก็ถูกปลุกแรง ๆ จนดวงตาแดงก่ำ มอร์นิ่งคอลอันไม่สิ้นสุดทำเอาตาสว่างจนอยากรู้เลยว่าเมื่อไหร่ถึงจะสิ้นสุด คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะพยักหน้าอิ้มอิ้มอยู่ด้านข้างอย่างกับไม่มีส่วนเกี่ยวข้องแนะ มาร่วมวงมอร์นิ่งคอลด้วยไม่ไช่เหรอ!”

อื้อ โดนเล่นงานแต่เช้าเลย ตื่นเช้ามาก็รับแดเมจที่หนักกว่าการต่อสู้เสียอีก สุดท้ายแล้วจะถือว่าเป็นการรับอรุณที่โล่งสบายได้หรือเปล่านะ?

“อื้อ เพราะงั้นเลิกวางแผนแก้ปัญหาด้วยการหัวเราะแหะ ๆ ได้แล้ว! ไอ้แบบนั้นเขามีไว้ตอนที่เผลอทำอะไรผิดพลาดต่างหาก! ไม่สิ วิธีการใช้แหะ ๆ ก็ผิด ไม่ต้องจงใจทำท่าเขกหัวตัวเองก็ได้ แค่นี้ก็ใสซื่ออยู่แล้ว แล้วก็ท่าทางตอนแลบลิ้นมันดูเซ็กซี่ไปหน่อยนะ! แทนที่จะเป็นแหะ ๆ มันจะเปลี่ยนเป็นความรู้สึกที่น่าสงสัยมากกว่า!”

เจอประสบการณ์ที่ทำให้ไปเป็นเจ้าบ่าวไม่ได้แล้วตั้งแต่เช้าเลย อย่าว่าแต่เป็นเจ้าบ่าวเลย แม้แต่แฟนก็ยังเป็นไม่ได้ เล่นมุกกับคู่หูเมียน้อยเสร็จแล้วก็อัพเดตระยะเวลาที่จะไม่มีแฟนต่อ

ไป อื้อ เป็นคนไม่มีแฟนอยู่อย่างนี้ แต่ก็ยังอุตส่าห์ได้ทำสิ่งที่น่าทึ่งทุกเมื่อเชื่อวัน เรายังเป็นเจ้าบ่าวได้อยู่หรือเปล่านะ?

(ดิ๊งดิ๊ง~)

แต่ว่าเลือกชุดเมดเพื่อปรนนิบัติยามเช้าแบบนี้ดูถูกไม่ได้เลยแฮะ ใช่แล้ว แดเมจต่อเด็กหนุ่มมัธยมปลายมันรุนแรงมาก! แต่พวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะไปเรียนอะไรมาจากสมาคมสตรีกันแน่?

ชั้นกว้างที่มีมอนสเตอร์อยู่เป็นฝูงจะมีการฝึกฝนฟอร์เมชั่นกัน และถ้าเป็นแบบทางวงกตจะแยกย้ายกันไปฝึกฝนการต่อสู้แบบเดี่ยว ถ้ามอนสเตอร์มีจำนวนน้อยจะฝึกฝนการปรับแต่ง 'สวมเวท' กับ 'จริงลวง' มาฝึกฝนในดันเจี้ยนและไปต่อสู้เต็มกำลังในลานฝึกซ้อมที่โรงเตี๊ยม! รู้สึกแปลกอยู่เหมือนกัน แต่ขัดขืนไม่ได้ตั้งสามสิบนาทีนี่มันอันตรายนะ อื้อ ตอนเช้าเราได้รู้ซึ้งมาแล้วว่าอันตรายขนาดไหน! ขอขอบคุณก็แล้วกัน?

ทุกคนดูท่าทางสนุกกันใหญ่ทั้งการต่อสู้ส่วนตัวและการต่อสู้เป็นกลุ่ม.....แต่ดันเจี้ยนนี้มีมอนสเตอร์ที่ใช้เวทมนตร์ไม่ได้ผลอยู่เยอะจัง ทั้งที่เป็นแบบนั้นในห้องลับกลับมีอุปกรณ์เวทมนตร์อย่าง 'กำไลจอมเวท เพิ่ม InT MiN 30% เพิ่มป้องกันเวทมนตร์โจมตี (ระดับสูง) ควบคุมเวท (ระดับสูง) ใส่เวท' อยากได้อยู่นิดหน่อย แต่ชมรมวัฒนธรรมเองก็อยากได้อุปกรณ์สวมใส่เหมือนกัน ใส่เวท[32]' มันดูคล้ายกับสวมเวทของเรา รู้สึกว่าน่า

[32] 'ใส่เวท' เป็นคนละสกิลกับ 'สวมเวท' เนื่องจากใช้คันจิคนละตัวกัน

จะเหมาะกับการเป็นอุปกรณ์ระดับกลาง เอาเถอะ อุตส่าห์มาดันเจี้ยนทั้งทีก็ขอทดลองดูหน่อยเถอะ

แยกย้ายกันพิชิตชั้นที่เป็นทางวงกต ใช้ 'การรับรู้พื้นที่' กับ 'แผนที่' จนรู้เส้นทางในทางวงกตแล้ว แต่มันมีทางแยกอยู่เยอะไปแล้วกลับมาได้ลำบาก แถมยังเป็นมอนสเตอร์ที่มีอุปกรณ์สวมใส่เลยไม่อยากให้ตกหล่น ชั้นที่ 85 นี่ศิลาเวทราคาแพงซะด้วย อื้อ ล่าให้เต็มที่เลยดีกว่า

เสริมร่างกายด้วย 'สวมเวท' จนถึงตอนนี้เราเน้นแค่สวมให้เร็วในพริบตา แต่เน้นการรับรู้ไปที่บางอย่างแยกกันไม่ใช่ทั้งหมด โดยเฉพาะ 'โยกย้าย' กับ 'แรงโน้มถ่วง' แล้วก็ 'สิ้นสลาย' รับรู้ทั้งสามอย่างนี้แยกกันแล้วก็ 'ฉวยจับ' มาสวมใส่และควบคุม ถ้าไม่มีการควบคุม มันก็จะผสมผสานกันแล้วเกิดการทำลายตัวเองอย่างที่ควบคุมไม่อยู่ อันตรายแบบนั้นอย่าได้ผสมเชียว รู้สึกว่าผสมแล้วจะแข็งแกร่งกว่า แต่ความแข็งแกร่งที่ควบคุมไม่ได้ก็ถือว่าพึ่งพาไม่ได้ อื้อ ผสมแล้วกลายเป็นอะไรก็ไม่รู้?

ตอบโต้ท่าที่ใช้หอกกวัดแกว่งฟาดฟัน ดีดจนกระเด็นแล้วเข้าประชิดตัว ก่อนจะฟันใส่ในจังหวะเดียวกัน การต่อสู้ต้องนึกถึงสกิลและควบคุมมันให้ได้ ใช้ 'ล่องหน' ทั้งร่างไม่ได้ อวัยวะของร่างกายหายวับไปด้วยการเคลื่อนที่ในพริบตา ใช้งานด้วยการเร่งความเร็วอย่างเต็มที่จนก้าวข้ามการกระทำที่เหมาะสมที่สุด แต่ก็แค่สัมผัสได้ควบคุมไม่ได้

"อื้อ แม้แต่การรับรู้ยังไม่ได้เลย เพราะงั้นเอาแค่ศอกก็

พอ ‘เคลื่อนย้ายพริบตา’ ซะเลย แต่ไหล่กับศอกมันตามไม่ทัน จนหัก นี่แหละสาเหตุของการทำลายตัวเอง!”

นี่แหละการทำลายกระดูกกับกล้ามเนื้อ ที่หลอดเลือดฉีกขาดกับเลือดทะลัก รู้สึกว่าจะเกิดมาจากสาเหตุอื่น ถ้าคำนึงถึงการรับภาระด้วยการฝืนบังคับร่างกายจาก ‘หุ่นไม้’ จะพังที่ไหนเมื่อไหร่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

ในเมื่อเป็นจอมปราชญ์แล้ว ก็เลยเสริมด้วย ‘เสริมสร้างความแข็งแกร่งร่างกาย’ ก่อนจะสวมใส่ ก็เลยเสียหายยากขึ้น ถ้าเสียหายขึ้นมาก็ ‘เกิดใหม่’ ถ้าแค่เกือบเสียหายก็ ‘เยียวยา’ หรือ ‘ฟื้นฟู’ สวมแค่นี้ก็รักษาหายได้เร็วขึ้น เพราะงั้นน่าจะเวิร์กอยู่

แค่ย่างก้าวออกไป ร่างกายก็เริ่มใช้งาน ‘จริงลวง’ แค่เงื้อแขนขึ้น ทั่วร่างก็ปรับตัวให้เข้ากับ ‘จริงลวง’ รูปแบบนั้นค่อย ๆ ซึมซับลงไปในร่างกายให้จดจำ เร่งความเร็วของความคิดขึ้น ฟันทุกสิ่งในโลกแห่งภาพสโลว์โมชั่น กำจัดสิ่งที่เกินเลยทิ้งไป สวมใส่ทุกสิ่งแล้วฟันให้เร็วที่สุดแบบไม่มีเสียเปล่า นั่นแหละคือวิชา ‘จริงลวง’

“อื้อ ก็แค่ส่วนปลายแบบง่าย ๆ ละนะ.....ไม่ได้ฟันด้วยร่างกาย ไม่งั้นแขนคงฉีกขาดหมด”

เบ้าตามืด ๆ ดำ ๆ แสดงความสับสน ทำไมถึงแทงทะลุไม่ได้ ทำไมถึงได้โดนฟัน ‘สเกเลตันแลนเซอร์ Lv85’ โดนฟันทั้งที่ไม่เข้าใจ แตกกระจายกลายเป็นเศษชิ้นส่วนสีขาว เบ้าตากลวงโบ๋ของหัวกะโหลกที่โดนฟันกลิ้งดูท่าทางจะไม่พอใจ เอาเถอะ

อย่างน้อยก็ไม่ได้จิกตาใส่ เพราะงั้นช่างมันเถอะ?

มันเป็นการแสดงละครหุ่นเชิดกับเหล่าอัศวินโครงกระดูกที่มี ‘ศาสตร์แห่งหอก’ Lv สูง แต่เราหายตัวแล้วก็ฟันในสภาพที่ราวกับภาพช้า จัดการกับมอนสเตอร์ด้วย SpE ที่เหนือกว่า 900 ฟาดฟันอย่างไม่หยุดยั้งจนทุกอย่างจบภายในพริบตา

“เฮ้อ เหนื่อยแต่ถ้าโดนแทงทีเดียวก็ตาย ถ้ารีบฟันก่อนจะโดนแทง ถึงจะทำลายตัวเองแต่ก็ดีกว่าตาย? เอาเถอะ สู้อย่างถูกวิธีมันลำบากเพราะมันทั้งเก่งทั้งเร็ว แต่ไม่มีตาจะมาจิกใส่เรา?”

เป็นหอกที่ดีไม่เบาเลย เกราะก็ใช้ได้ ด้อยกว่าอุปกรณ์สวมใส่ของทุกคนแต่ถ้าเอาไปขายคนทั่วไปก็จะได้กำไรงาม แต่ถ้าของมันดีเกินไป ขายในตลาดก็อาจจะลำบาก อื้อ ขืนถูกศัตรูซื้อไปคงจบกันพอดี พนักงานปิดตาเองก็ไม่ยอมปิดตาให้ แย่ชะมัด?

“ไม่สิ ถ้าคำนึงถึงคู่หูพนักงานปิดตาแล้ว ถึงทำอะไรไปเราก็คงยกโทษให้อยู่ดี แต่พอเราตั้งใจจะทำอะไรสักอย่างก็โดนเทศนา โลกมันก็ไร้เหตุผลแบบนี้แหละ.....แต่อาวุธและอุปกรณ์สวมใส่ที่ชั้นลึก ๆ ต้องเลือกคนที่จะขายให้น่าจะดีกว่า?” (อื้มอื้ม, หึกหึก, ดิ๊งดิ๊ง)

แต่ถ้ารีบร้อนเข้าไปฟันก็จะโยกย้ายได้เฉพาะปลายแขนขืนมัวแต่ทำตัวชิลระหว่างต่อสู้ในดันเจี้ยนมีหวังได้ตายแน่?

“ถึงเอาไปขายให้ทางราชอาณาจักรหรือกองทัพชาย-

แดนก็ไม่มีเงินจะซื้อ นักผจญภัยเองก็เพิ่งไปได้แค่ชั้นกลาง ๆ ดังนั้นไม่น่าจะมีเงินเยอะแยะอะไรมาก คนที่มีเงินและน่าจะซื้อไหวส่วนใหญ่คือศัตรู ความเป็นเศรษฐีของเราก็สุ่มเสี่ยงเพราะเศรษฐกิจที่ต่างกันนี่แหละ หายนะวันละเจ็ดครั้งเลย แต่ก็ช่างมันเถอะ? อื้อ อีกแค่ครั้งเดียวก็จะล้มเจ็ดลุกแปด แต่ลุกทุกครั้งคงไม่ไหวหรอก ทำไมกันนะ ลองถามดูกับความว่างเปล่า แต่ก็ไม่มีคำตอบอยู่ตรงไหนทั้งนั้นแหละ อื้อ ไม่อยากได้ยินคำตอบหรอก ขืนได้ยินก็คงเป็นการเทศนานั่นแหละ?"

แล้วก็ 'การรับรู้พื้นที่' บอกว่า ดันเจี้ยนจะสุดแค่ชั้นที่ 86 ค่อนข้างตื้นเมื่อเทียบกับบางแห่ง แต่ถ้าพูดถึงชั้นที่ 86 ก็ถือว่าเลเวลค่อนข้างสูง ถึงจะมีอุปกรณ์สวมใส่ครบครัน แต่ทั้งกองทัพและนักผจญภัยก็ต้องไปหยุดอยู่แค่ชั้นระดับกลาง ๆ ตอนนี้แม้แต่ชั้นที่ 50 ก็ยังจัดการไม่ได้ ก็เลยพูดได้เต็มปากว่าชั้นลึก ๆ มันอันตราย อย่างน้อยถ้าเป็นราชาดันเจี้ยนธรรมดาที่สุดระดับชั้นที่ 70 พวกคุณหัวหน้าห้องก็น่าจะต่อสู้ได้อยู่.....แต่นี่มันลึกนะ ทำไมกัน?

"ขอโทษที่ให้รอนาน ทุกครั้งเราจะพูดแบบนั้นตอนที่เสร็จเป็นคนสุดท้ายก็เลยรู้สึกเหงาซอบกล แต่เรื่องโพสท่าก่อนต่อสู้นี่คงยอมให้กันไม่ได้เลยนะ? อื้อ มันคือสิ่งที่จะขาดไปไม่ได้ในฐานะเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ต่อสู้ในดันเจี้ยน ท่าโพสนี่มันสำคัญที่สุดเลยนะ แต่ว่าทั้งศัตรูและพวกเดียวกันทำเป็นไม่แยแสนี่มันน่าเศร้าเหลือเกิน ทุกคนเองก็ลองทำบ้างสิ" (ไม่ไม่, ขวับขวับ,

ดุ่ยดุ่ย)

ถูกปฏิเสธ! นอกจากนี้ยังปฏิเสธกันทุกคนแบบตัดสินใจกันเสี้ยววินาที!! โรคมัธยมสองยังไม่ระบาดที่ต่างโลกสินะ แต่ถึงจะอยู่มัธยมปลายปีสองก็ใช่ว่าจะรักษาหายขาด? ก็นี่มันดันเจี้ยนอะ

ยังไงก็เถอะ ตอนนี้เริ่มเบี่ยงการโจมตีด้วย 'โล่กันไหล่' ได้แล้ว แค่หลบหลีกนิดหน่อยก็พอ 'จริงลวง' ก็ดูเข้ารูปเข้ารอยมากขึ้น เวลาต่อสู้ก็น่าจะสั้นลงได้เลยพอจะโพสท่าเท่ ๆ ได้บ้าง แต่การโจมตี Lv เกิน 80 นี่ถึงใช้โล่กันไหล่เบี่ยงออกไปก็ยังได้รับแดเมจอยู่ดี ถ้าเบี่ยงออกไปได้ไม่สมบูรณ์ Lv24 อย่างเราแค่โดนแรงกระแทกก็แดเมจหนักพอสมควรแล้ว

คู่ต่อสู้คือราชาดันเจี้ยน ถ้าประมาทสักนิดก็อาจจะสาหัสได้ เลยถูกมัดด้วยโซ่แล้วก็โดนแทงแล้วก็โดนจับกินก่อนที่เราจะบาดเจ็บสาหัส ถึงจะโหดแต่ก็ต้องเตือนสติตัวเองไม่ให้ใจอ่อนแล้วก็ต้องเข้มงวดกับตัวเองมากขึ้น เอาเถอะ ถูกมัดแบบนั้นก็ไม่มีทางสู้กลับได้อยู่แล้ว?

"ไอ้นี่ดีจัง"

คิดไว้อยู่แล้วว่ามันต้องใช้งานได้ แต่ 'มีดบินเหนี่ยวนำ เวท การฟัน (ระดับสูง) มีดบิน ชี้เป้า เหนี่ยวนำเวท +ATT' ก็ร่อนกลางอากาศได้ด้วย 'มีดบิน' ฟาดฟันด้วย 'การฟัน' ส่วนโซ่ก็ถูก 'ชี้เป้า' ให้เข้าไปฟาดใส่ พอมัดได้แล้วก็ใช้มีดบินเหนี่ยวนำเวทแทง สุดท้ายก็ช็อตไฟฟ้าด้วย 'เหนี่ยวนำเวท' แค่โจมตีทีเดียว

แต่ได้ถึงหลายชั้นเลย เอาจริงแค่ทีเดียวก็อัดจนน่วมได้แล้ว แต่นี่มีถึงสิบแปดเส้น หรือต่อให้หลบพ้นก็ยังมี 'โซ่เทพของโพรมีธีอุส' รออยู่อีก

ถึงกระนั้นก็ใช้ไฟร์บูลเล็ตซัดหัวของ "ไอซ์ไฮดรา Lv86" ที่เกิดมาได้เรื่อยๆ จนกระจุย ถูกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะฟันใส่จนกลายเป็นน้ำแข็งไส.....แล้วคุณสไลม์ก็กำลังกิน อื้อ ไม่ต้องการน้ำเชื่อมราดเลยสินะ? ลองเอามาอัดให้เป็นก้อนราดด้วยน้ำเชื่อมผลไม้ดู ดีใจแบบเต้น "ดิ๊งดิ๊ง" เลย ท่าทางน่ากิน แต่ไอซ์ไฮดรามันจะเหมาะกับรสอะไรล่ะ?

"อุตส่าห์คาดหวังกับมังกร ดันมาเจอการ์กอยล์มังกรน้ำแข็งอย่าง 'ไอซ์ไฮดรา' แทน! เอาเถอะ คิดถูกแล้วที่ทำเป็นน้ำแข็งไสไปให้หมด? อื้อ แต่น้ำแข็งไสมันใช่วิธีกำจัดที่ถูกต้องหรือเปล่า มันก็ยังเป็นปัญหาต่อดันเจี้ยนต่างโลกเหมือนกัน?" (ดะ ดุ่ยดุ่ย!) "เห็นไหม กินของเย็นทีเดียวเยอะๆ มันจี๊ดขึ้นหัวเลย ไม่รู้หรอกนะว่าหัวอยู่ตรงไหน แต่ท้องก็คงจะเย็นสินะ เอาเถอะ ไม่รู้เหมือนกันว่าตรงไหนคือท้อง เอาซาร้อนไหม? แต่เป็นซาเห็ดนะ?"

(พรืดดด, อึกอึก, ดิ๊งดิ๊ง)

ดื่มซากันทุกคนเลย ลองเอาเสื่อที่คล้ายกับผ้าสักหลาดมาปูที่พื้น ดื่มซากลางแจ้งกันซะเลย เอาขนมมันจูออกมาให้ด้วยไหนๆ แล้วก็ลองทำร่มกางด้วยเลย ทุกคนดีใจกันใหญ่ ดีแล้วละถึงจะเป็นดันเจี้ยนแต่มันก็ได้บรรยากาศเหมือนกัน?

วันที่ 88 ตอนเที่ยง ทุ่งหญ้า

จะกินมื้อเที่ยงกันกลางแจ้ง ตอนจะไปดันเจี้ยนถัดไป ถือโอกาสมุ่งหน้าไปสมทบกับเหล่าเดมอนไซธ์ที่กำลังตัดไม้ในป่าก็เลยจะกินข้าวกันก่อน เป็นเพราะนำมาใช้งานอย่างเป็นทางการ Lv จึงถูกรีเซ็ทใหม่กลับมาเป็น Lv1 แต่ตอนนี้ Lv40 แล้ว..... อื้อ มอนสเตอร์ในป่าปีศาจลดฮวบนี่เป็นฝีมือของเหล่าเดมอนไซธ์งั้นรึ? เอาเถอะ ชื่อมันยาวก็เลยไม่ได้เรียก แต่การใช้งานทำให้กลายร่างเป็นขั้นสูงนั่นก็คือ “อาร์คเดมอนเดธไซธ์” ชื่อยาวชะมัด เคียวก็ใหญ่และคมขึ้นด้วย คุณเคียวปีศาจยักษ์แห่งยมทูตดูชั่วร้ายขึ้นอีกเป็นกอง.....แต่กำลังกินขนมกันใหญ่เลย? อื้อ เป็นเคียวแต่ว่ากำลังเคี้ยวซะงั้น?

“เท่านี้ก็สองแห่งแล้ว ต่อไปเป็นแห่งที่สาม แต่ว่าพวกคุณหัวหน้าห้องโค่นบอสประจำชั้นที่ 80 ไปแล้วเมื่อวานก็เลยเพิ่มมาอีกหนึ่ง ดังนั้นเหลืออีกสองแห่ง เกิน 80 ชั้นนี่ก็ลึกเอาเรื่อง .....ถ้าเป็นดันเจี้ยนที่ลึกแล้วดีเอามาก ๆ ต่างโลกคงได้ร้องกันระงมแน่!” (ดุ่ยดุ่ย!)

เรื่องนั้นน่ะช่างเถอะ กินข้าวเที่ยงกันก่อนดีกว่า บรรยากาศแบบงานดื่มซากลางแจ้งหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้? เอาเถอะ ก็แค่บรรยากาศแบบดื่มซากินขนมมันจูละนะ แต่คุณสไลม์กินของ

หวานอย่างน้ำแข็งไสมาก่อนแล้วนี่?

หยิบโต๊ะกับเก้าอี้ออกมาจากถุงไอเท็ม ปูด้วยผ้าปูโต๊ะ ขณะที่ทั้งสามคนนั่งรอ เราก็แจกจ่ายให้อย่างทั่วถึง อื้อ เป็นผู้ใช้งานนี่ลำบากเนอะ?

“เชิญกินได้เลย ผัดผักรวมที่กินในทุ่งหญ้าต่างโลก เป็นวิวที่ดูน่าพิศวงทีเดียว แต่มีคาราอาเกะด้วย เพราะงั้นช่างมันเถอะ? ราวนั้น?” ““กินเลยนะคะ”” (ดึ๋งดึ๋ง!)

คำพูดที่ว่า “กินเลยนะครับ/คะ” แล้วก็ขอบคุณสำหรับอาหารที่ต่างโลกดูเหมือนจะแพร่หลายไปทั่วเมืองแล้ว พวกเด็กกำพร้าเองก็ทำทั้งเช้าและค่ำจนจำได้ ขอบคุณอาหารยังดีกว่าสวดภาวนากับพระเจ้าโดยที่ไม่ได้อะไรละนะ อื้อ ก็พระเจ้าไม่ได้หาของกินมาให้ซะหน่อย ไม่ได้ทำอาหารให้ด้วย เป็นคนที่หน้าด้านซะมัดเลย!

คุณสไลม์เคยกินน้ำแข็งไสราชาดันเจี้ยนราดน้ำเชื่อมจนจืดขึ้นหัวแล้วเด้งไปมา แต่ตอนนี้กำลังดื่มด่ำกับผัดผักรวมอย่างหน้าตาเฉย ไม่น่าจะได้รับแดเมจจากน้ำแข็งแล้ว

ของดรอปจากไอซ์ไฮดรา Lv86 คือ ‘แหวนหมอกน้ำแข็งเพิ่ม InT 30% เวทมนตร์น้ำแข็ง (ระดับสูง) หมอกน้ำแข็ง เสาน้ำแข็ง มายาน้ำแข็ง’ เป็นอุปกรณ์สวมใส่ที่เน้นน้ำแข็ง

“แบบนี้คงต้องให้แรดตัวแม่” (อื้มอื้ม, หงึกหงึก, ดุ๋ยดุ๋ย)

‘หมอกน้ำแข็ง’ ช่วยเร่งผลของเวทมนตร์น้ำและน้ำแข็งด้วยการสร้างหมอกน้ำแข็งขึ้นมาตามชื่อของมัน เข้ากันได้ดีกับ

‘หอกน้ำแข็งนิรันดร์’ ของแรดตัวแม่ แล้วก็ทำให้เห็นภาพหลอนได้ด้วย ‘มายาน้ำแข็ง’ สามารถสร้าง ‘เสาน้ำแข็ง’ ขึ้นมาเป็นโล่หรือจุดที่ใช้ยืนได้ ดังนั้นถ้าผสมผสานกับ ‘ค่ายกลแช่แข็ง’ ของ ‘หอกน้ำแข็งนิรันดร์’ จะยิ่งแข็งแกร่งขึ้น แบรนด์เสื้อผ้าผู้หญิงของแรดตัวแม่ขายดิบขายดีได้กำไรงาม ดังนั้นขายให้แพง ๆ ไปเลยดีกว่า!

“เอาละ ดันเจี้ยนต่อไปเริ่มตั้งแต่ชั้นที่ 1 ค้นหาห้องลับพลางรีบลงไปให้ถึงชั้นที่ 80 แล้วค่อยสำรวจโดยเริ่มจากตรงนั้น? เอาเถอะ ถ้าบรรยากาศดูแล้วน่าจะอันตรายก็เอาแค่ชั้นที่ 75 ระวังเอาไว้น่าจะดีกว่า แต่ที่นี่ คุณสาวนักเต้นเคยมาเป็นครูฝึกให้สินะ รู้สึกยังไงบ้างล่ะ?” “ปกติ จะมีหมาเยอะ? คงไม่เป็นไรจนถึงชั้น 80 ค่ะ” “ถ้าเป็นหมาก็เตรียมน้ำส้มสายชูเอาไว้ด้วย แต่จากการสันนิษฐานของเรา ทั้งออร์ทรัสสองหัวและเซอร์เบอรัสสามหัวก็เคยจัดการมาแล้ว ดังนั้นถ้าคิดตามความเป็นไปได้ ราชาดันเจี้ยนของที่นี่ก็น่าจะเป็นหมาหัวเดียว! แต่ว่าแบบนั้นมันก็แค่หมาธรรมดาน่ะสิ!” (ดะ ดึ๋ง ดึ๋ง!)

อื้อ มอนสเตอร์ที่เกิดใหม่มีน้อย ดังนั้นชั้นบน ๆ เลยทำศึกลอบจู่โจมเอาแค่พอผ่านไปได้เฉย ๆ ส่วนชั้นกลาง ๆ ก็รีบกวาดล้างนอกจากห้องลับ มอนสเตอร์ที่อยู่ในห้องลับไม่ค่อยเท่าไหร่ของดรอปที่ได้ก็ไม่มีอะไรเข้าตาเลย เหล่าเพื่อนร่วมชั้นสวมใส่อาวุธและเครื่องป้องกันดีกว่าอุปกรณ์ในดันเจี้ยนปกติชั้นกลาง ๆ เสียอีก ถ้าอยู่ระดับกลาง ๆ ก็จะขายทั้งหมดยกเว้นของแรร์ สินค้าใหม่ที่คาดหวังได้ต้องเริ่มจากชั้นลึก ๆ

ถ้ามากันเป็นฝูงแค่โยนน้ำส้มสายชูใส่ก็พอ น้องหมาที่บุกจู่โจมอย่างกระจัดกระจายกัน หวดทิ้งจะง่ายกว่าโยนน้ำส้มสายชูใส่ ถ้าไม่รีบหวดเดี๋ยวมันจะแทะเอา

“พวกแรดเคยมาดันเจี้ยนนี้ เพราะงั้นก็น่าจะถูกแทะตายก่อนที่จะทันได้แทะ เกิดใหม่อย่างงั้นรึ หรือว่าแทะค้างเอาไว้?” (ดุ่ยดุ่ย?)

ฝูงสัตว์กินเนื้อตัวเบ้อเริ่มที่ส่งเสียงคราง กระโดดใส่พร้อมขย้ำ แถมยังเป็นสัตว์ป่า Lv74 ด้วย ค่าสเตตัสสูงแล้วยังมาเป็นฝูงอีก โดนกดดันด้วยแรงคุกคามของสัตว์ป่าอันเป็นเอกลักษณ์ของสัตว์ใหญ่ มันก็เรื่องธรรมดา?

(ฮู่มมม!) “แหม ชินกับการโดนแทะแล้วหรือยังไงก็ไม่รู้ แต่ถึงจะร้อง ‘ฮู่มมม’ เราก็ฟาดอยู่ดี ร้อง ‘ฮู่มมม’ นี่มันฟังรู้เรื่องซะที่ไหน เอาเถอะ อาจจะทรมานที่ถูกพวกแรดแทะก็ได้ แต่ไม่ต้องมาบอกเราหรอก?”

เมื่อก่อนควบคุม ‘ฟันดะ’ ไม่ได้ แต่ก็กวาดล้างศัตรูให้หายไปได้ พักนี้สงบลงเลยลองทดสอบดู พอเพ่งสมาธิ ‘โยกย้าย’ กับ ‘สิ้นสลาย’ ไว้ที่ ‘คทาอิกดราซิล’ คู่ต่อสู้ก็สลายไปเลย แต่ใช้ MP หนักมาก ร่างกายต้องรับภาระเยอะ แค่ฟันหรือทุบเฉย ๆ น่าจะเร็วกว่า ถ้าทำให้สลายตัวไป ศิลาเวทของ “ฮาวนด์ไบท์ Lv74” ก็จะหายไปด้วย!

“ถ้าคิดว่าเจ้านี่เป็นน้องหมาหน้าตาน่ารักมันก็ปวดใจที่จะหวด แต่ทำหน้าแค้นเคืองแยกเขี้ยวใส่น้ำลายยืดแล้วตั้งท่าจะ

เข้ามาแทะแบบนี้เลยหวดได้อย่างสบายใจ เจ้าพวกที่หน้าตาดุร้ายขนาดนี้ไม่มีทางลูบขนเล่นได้หรอก!"

ชื่อคือไบต์ ดังนั้นจึงเป็นหมาล่าเนื้อที่ตั้งใจจะแทะอย่างเต็มที่ มีสกิล 'ประสานงาน' ตามประสาสัตว์ป่า Lv สูงแถมยังอันตรายอีก นิสัยเสียของหมาคือจะใช้การล่อหลอก เพราะงั้นก็เลยรู้สึกแค้นใจ! ไม่สิ มองล่วงหน้าได้ด้วย 'ดวงตาราจิน' อยู่หรอก แต่คิดจะหลอกกันแบบนี้มันน่าหงุดหงิดซะมัด?

"ข้าจริง.....มีอะไรอย่างงั้นรึ?"

เสียอารมณ์ตรงที่มาตั้งท่ารอนี่แหละ จะทดลองดูแต่มันยืดเยื้อไปหน่อย หมาพยายามจะล่อหลอกให้เป็นฝ่ายบุกเข้าใส่จนน่าหงุดหงิดก็เลยไล่หวดซะกระเจิงเลย หมาทำหน้าแบบว่า "อะไรกัน!" แล้วกรูกันไปทางขวา! "เอ๋?" เราเองก็หันตาม ทันใดนั้นก็ถูกบุกเข้าใส่เลยยิ่งหงุดหงิดหนัก! อื้อ ใช้ตรวจจับจิตเลยรู้ว่าไม่มีอะไร แต่ก็ยังจะหันไปอีก!

จากนั้นก็ลงบันไดไปข้างล่างพลางพูดถึงเรื่องที่หมาน่าหงุดหงิดไปด้วย ถูกจิกตาใส่ใหญ่เลย ไม่มีใครโดนหลอกนอกจากเรา

"มีทั้ง 'ตรวจจับจิต' และ'การรับรู้พื้นที่' เลยรู้อยู่แล้วน่าว่าไม่มีอะไร มองเห็นล่วงหน้าได้อย่างชัดแจ๋วด้วย แต่ก็ยังอดไม่ได้ที่จะหันไปทางนั้น! อื้อ นิสัยเสียของหมาก็คือทำสีหน้าแบบว่า 'อะไรนะ!' เห็นแล้วมันน่าหงุดหงิดแบบสุด ๆ!!" (ดุ่ยดุ่ย)

ลงบันไดไปด้วย ใช้ 'การรับรู้พื้นที่' กับ 'ตรวจจับจิต' ไป

ด้วยเพื่อรับรู้สภาพที่ชั้น 75 ไปเรื่อย ๆ ดูเหมือนชั้นที่ 75 จะมีฝูงมอนสเตอร์รวมตัวกันอยู่ที่ห้องโถงใหญ่ แปลว่าต้องทำศึกตะลุมบอน ดังนั้นการต่อสู้ที่จะแพ้ไม่ได้ด้วยฟอร์เมชั่นที่กำหนดไว้แล้วจึงเริ่มขึ้น! ผลจากการเป่ายิ้งฉุบที่ลำบากยากเข็ญก็คือใช้รูปแบบกล่องสี่เหลี่ยมที่คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นอยู่แนวหน้า ส่วนเรากับคุณสไลม์อยู่แนวหลัง ที่จริงไม่มีใครเป็นอาชีพแนวหลัง ใช้รูปแบบกล่องสี่เหลี่ยมแบบนี้มันจะไปมีความหมายอะไรกัน แต่ว่าอย่าไปคิดเลย ใช่แล้ว ถ้าเป่ายิ้งฉุบชนะก็ได้อยู่หน้า! อื้อ เราแพ้ไง!!

“จะไปละนะคะ!”

ตัวไม่ได้ใหญ่มาก พวกมันเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่วแล้วพยายามจะปิดล้อมทางนี้ วิ่งวกไปวนมาทำเอาตาลาย พวกหมาป่าเปลี่ยนตำแหน่งอยู่ตลอด ประสานงานกันอย่างมีระบบจากทุกทิศทาง หมาป่าพวกนี้คือ “กัสต์วูล์ฟ Lv75”

การต่อสู้เป็นกลุ่มคือการตั้งขบวนต่อสู้ พวกหมาป่าเคลื่อนที่เพื่อโอบล้อม ส่วนพวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะก็เคลื่อนที่แบบไม่ยอมให้ปิดล้อม เรากับคุณสไลม์เอาใจช่วยพวกหมาป่าที่พยายามจะปิดล้อม แต่พอหมาป่ากระโดดข้ามคิดจะตลบมาด้านหลัง ก็ถูกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะฟันใส่ที่ลำตัว หมาป่าที่วิ่งฝ่าวงล้อมเข้ามาก็โดนโซ่จับและถูกรัดจนตาย! คุณสาวนักเต้นเองก็คิดจะกินรวบให้หมดในแนวหน้าเหมือนกัน!

พวกหมาป่ามีลมล้อมรอบตัวสมกับชื่อกัสต์ (Gust)

กระโดดอย่างเฉียบขาดราวกับเหินบิน แต่ไม่มีสักตัวที่ผ่านแนวหน้าไปได้ แนวหลังกำลังโพสท่าเท่ ๆ รออยู่นะ!

หมาป่าพยายามกระโดดข้ามแต่ก็โดนมีดบินแทงทะลุราวกับกระสุนปืนใหญ่ คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะเองก็จงใจไม่ฟันแต่ใช้ตัวดาบหวดแรง ๆ จนหมาป่ากระเด็นไปถูกพวกพ้องแล้วปลิวออกไป สรุปก็คือ เราไม่มีอะไรให้ทำเลยนอกจากโพสท่าเท่ ๆ!

พวกหมาป่าพยายามวิ่งวนไปมาแล้วบุกจู่โจมจากมุมอับ แต่ก็ตลบหลังไม่ได้เสียที แถมยังถูกฟันทิ้งไปเรื่อย ๆ พวกหมาป่าที่อ้อมมาจากด้านข้างก็ถูกโซ่จับไว้หมด ร้องเอ๋งเอ๋งกันใหญ่ พยายามเคลื่อนที่วนไปมา แต่ก็เข้าไม่ถึงตัวเรากับคุณสไลม์เสียครั้ง! โครงสร้างแบบกล่องสี่เหลี่ยมนี่ แนวหน้าจะรับการโจมตีของศัตรูเพื่อปกป้องแนวหลัง แต่นี่ก็ปกป้องกันเกินไปนะ ควรมีขอบเขตกันบ้าง อื้อ แนวหน้าพวกนี้ไม่คิดจะปล่อยศัตรูหลุดมาถึงแนวหลังเลยสักตัว!

เรากับคุณสไลม์ยอมตัดใจหันมาใช้การโจมตีจากระยะไกลแทน แต่ตอนนั้นแนวหน้าก็เริ่มเดินหน้าไล่ฟันหมาป่าอย่างไม่เลี้ยง พวกมันรีบกระจายกำลังออกด้านข้างเพื่อไล่ตามไป แต่ดูเหมือนคุณหมาป่าจะหนีไม่รอดแล้วโดนกวาดล้างจนหมดไม่มีโอกาสชนะเลย.....อื้อ แพ้ตอนเป่ายิ้งฉุบเลยไม่ได้ออกโรง!!

“คุณบอสประจำชั้นที่ 80 ไม่เกิดใหม่ ดังนั้นไปที่ชั้น 81 เถอะ ต่อจากนี้จะเป็นของจริงแล้ว ไม่ใช่ว่าเป่ายิ้งฉุบแพ้แล้ว

พาลหรอกนะ?"

ใช่แล้ว เป่ายิ้งฉุบแพ้หมดเลย แม้แต่จัดขบวนรูปเพชรก็ยังแพ้จนต้องไปอยู่ท้ายสุด เป็นแถวหลังที่โพสท่าเท่ ๆ อยู่คนเดียวตลอด อื้อ ใช้ไฟร์บูลเล็ตฆ่าได้แค่สามตัว.....อื้อ

ในที่สุดก็เป็นชั้นที่ 81 แบบทางวงกต

"มีบทบาทแค่ตอนดำเนินการคนเดียวเท่านั้น ถึงค่า LuK ทะลุขีดจำกัดเพราะ LvMaX แต่ก็ชนะเป่ายิ้งฉุบไม่ได้ เราอ่อนแอขนาดไหนกันเนี่ย! อื้อ ทำไมการมองอนาคตถึงได้มองเห็นแค่อะไรเบลอ ๆ นะ?"

รู้สึกสงสัยขณะที่เดินเตร็ดเตร่ในทางวงกต รู้หมดกระทั่งแผนผังของชั้นเพราะมีสกิล 'แผนที่' ถึงจะเตร็ดเตร่ยังไงก็ไม่หลงทาง เอาเถอะ แค่เอาบรรยากาศน่ะ?

ถึงจะเสริมอุปกรณ์ดีขนาดไหนก็ยังมีกำแพง Lv อยู่ เพราะงั้นมอนสเตอร์ที่สูงกว่า Lv30 จึงเป็นภัยคุกคามต่อทุกอย่าง Lv80 ก็เหมือนสู้กับภูตผีปีศาจ ยังไงก็คงไม่อยากให้เราสู้ แต่ถ้า Lv ไม่ขึ้น ก็จะแข็งแกร่งขึ้นได้จากการต่อสู้เท่านั้น

"ถ้าฆ่าได้ เรื่องความแข็งแกร่งจะเป็นยังไงก็ช่าง ไม่มีสิ่งที่ฆ่าไม่ได้หรอก คิดว่านะ?"

พอกวัดแกว่งคทา ร่างกายก็พัง ดังนั้นเลยโยกที่ร่างกายแทน ส่วนคทากวัดแกว่งก็เป็นแค่ผลลัพธ์ "เรดวูล์ฟ Lv81" ตะโกนร้อง "ฮู่ม" แยกเขี้ยวน้ำลายกระจายแล้วพุ่งเข้ามาขย้ำ แต่โดนฟาดฟันราวกับคมมีดอันไหลลื่น 'จริงลวง' ยังห่างไกลกับคำว่า

สมบูรณ์แบบ แต่ก็ไม่รู้สึกถึงแรงต้าน ตอนที่รู้สึกก็ฟันเสร็จไปแล้ว

"ทำได้ไงไหมนะ?"

คราวนี้สมทบกันได้อย่างไม่ล่าช้าเพราะ "เรดวูล์ฟ" กระโจนเข้าใส่ก่อนที่จะโพสท่าเท่ ๆ เริ่มควบคุมสกิลและอุปกรณ์ในตอนนี้ได้แล้ว แต่วิธีการทดสอบก็มีแค่อย่างเดียว นั่นคืออัดให้น่วม.....ถ้าทดลองแล้วไม่ได้เรื่องก็จะโดนอัดแทน ถึงทำได้ก็โดนอัดอยู่ดี ทดสอบยังไงก็โดนอัด นั่นคือขีดจำกัดสูงสุด การฝึกซ้อมแบบนั้นคือการทดสอบที่ดีที่สุดและเป็นการซ้อมที่น่ากลัวที่สุด เรามีชุดเซียร์ลีดเดอร์ล่าสุดที่ทำมาเพื่อเอาคืนตอนกลางคืนแล้ว ปอมปอมก็มีเตรียมไว้พร้อม! ดังนั้นรีบบดขยี้เลยก็แล้วกัน การฝึกซ้อมกับคุณเซียร์ลีดเดอร์กำลังรอเราอยู่!! อื้อ เตรียมตัวเอาคืนก่อนจะถูกอัดน่วม!

น้องหมาสายย่อยจำกัดเฉพาะภูมิภาคไกลโพ้น
ดูแล้วมันคล้ายจนชวนให้สับสน

วันที่ 88 ตอนบ่าย ดันเจี้ยน

ไปเรื่อย ๆ มันก็น่าเบื่อ มีแต่หมา, หมาป่า, หมา, หมา, หมาป่า, หมา.....ระหว่างทาง มีกระทั่งหมายืนสองขาด้วย นั่นคงไม่ใช่หมาป่าธรรมดา สงสัยอยู่เหมือนกันแต่ก็ลงไปถึงชั้นที่ 90 ซึ่งเป็นชั้นสุดท้าย ดูเหมือนราชาดันเจี้ยนจะได้ออกโรงแล้ว

ระหว่างทางจะลงไปมีค้นหาของในห้องลับด้วย ของที่

ได้มาก็ดีอยู่ แต่ไม่น่าสนใจเท่าไหร่ มอนสเตอร์มีแต่หมากับหมาป่า ไม่มีของดรอปที่เป็นอุปกรณ์สวมใส่ เป็นดันเจี้ยนที่ฝืดเคืองหากำไรไม่ได้ มีเสียงร้องน่ารำคาญ “ฮู่มฮู่ม” ดังมาจากจากด้านล่าง กำลังดื่มชากันอย่างมีระดับอยู่เลย เพราะงั้นช่วยเงียบก่อนได้ไหม?

บนโต๊ะมีครีมเครปใส่ผลไม้หลากชนิดวางเรียงราย คุณสาวนักเต้นกับคุณสไลม์กำลังแย่งกันชิม คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะทำหน้าลำบากใจ มองดูสองคนที่เหลือที่ครีมติดอยู่ทั้งจมูกและปากเยอะแยะไปหมด อื้อ ดูเหมือนจะถูกใจกัน ทำให้อีกดีกว่า

“ไม่มีครีมสดเลยใช้มิลค์ครีมแทน โดยส่วนตัวแล้วรู้สึกแหม่ง ๆ .....แต่ก็หมดในเวลาอันรวดเร็ว เสียงตอบรับน่าจะออกมาดี?” (ดุ่ยดุ่ย♪)

รินซาเห็ดเพิ่มให้พลางเพลิดเพลินกับทีไทม์ แต่เรื่องที่มันเป็นซาเห็ดในถ้วยซาน่ะไม่ต้องไปใส่ใจก็ได้ แต่เสียงร้อง “เอ๋งเอ๋ง” ด้านล่างนี่น่ารำคาญชะมัด!

ยังไงก็คงเป็นหมาอยู่ดี เลยพ่นน้ำส้มสายชูนิดหน่อยแล้วปิดหลุมทิ้งไว้.....ดูเหมือนจะเป็นหมาจริง ๆ ด้วย ส่งเสียงดังระหว่างดื่มซาเลย อื้อ เป็นหมาที่ไม่ได้ฝึกอบรมมา

“ถ้าใช้ชื่อว่าราชาดันเจี้ยนก็ช่วยเห่าเงียบ ๆ ให้มันมีมารยาทหน่อยสิ” (ดุ่ยดุ่ย)

พอลงมาที่ชั้น 90 การหายใจของมันดูทรมาน ร่างอันใหญ่

ยักษ์ของหมาสองตัวชักกระตุก นึกว่าเป็นออร์ทรัสซะอีก แต่ดันเป็นหมาเทพอินโดนีเซียซื่อ “มาวีอองกู Lv100”!

“ว่ากันว่าเป็นหมาเฝ้ายามสองหัวตรงปากทางเข้าประเทศแห่งความตายซึ่งอยู่ตรงด้านหน้าประตูโลกสวรรค์ รอรับวิญญาณคนตายพร้อมกับเทพีอาดัด ในเทพปกรณัมของชนเผ่ามิราเนารัฐซาราวักเกาะบอร์เนียว[33] เป็นมอนสเตอร์ที่ค่อนข้างโลคัลทีเดียว? อื้อ โลคัลเกินไปแล้วมั้ง!!”

คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นตัดหัวทั้งสองนั่นไปแล้ว คุณสไลม์กำลังกินมันอยู่เลย แต่ว่ารสเปรี้ยวเลยไม่พอใจเท่าไหร่ โกรธจนเด้งดึ๋งใหญ่เชียว?

“เอาละ ถ้าวนอีกรอบนึงคงจะดึกไปหน่อย ฉะนั้นกลับกันดีกว่า? มีเรื่องอยากจะฝึกซ้อมนิดหน่อยน่ะ รู้สึกว่ามันไม่สมเหตุสมผลที่ได้ต่อสู้ในดันเจี้ยนน้อยเกินไป แล้วก็รู้สึกกังวลที่ไปอิ่มเอมกับการใช้กำลังอย่างรุนแรงในการฝึกซ้อมแทน วันนี้มีเตรียมชุดที่เหมาะเหม็งเอาไว้แล้วด้วย เพราะงั้นก็จะฝึกฝนโดยไม่มีเกราะ? เอาเถอะ ทุกครั้งก็ไม่โดนใจอยู่แล้ว เพราะงั้นก็เลยมองเห็นแต่อนาคตที่เราจะโดนอัดจนน่วม ไม่ต้องลงทุนลงแรงใช้ ‘การมองอนาคต’ ให้เหนื่อยเปล่าก็เห็นผลลัพธ์กันอยู่แล้ว แต่ก็อยากจะปรับแต่งสักหน่อยน่ะ?” (อื้มอื้ม, หงึกหงึก, ดึ๋งดึ๋ง)

ดูเหมือนจะโอเคกัน ไม่อยากให้เราต่อสู้กันสักเท่าไหร่

[33] ที่ว่ามาทั้งหมดนี้ ไม่มีอยู่ในตำนานใดภายในโลก ซาราวักเป็นรัฐของมาเลเซีย ไม่ได้เกี่ยวกับอินโดนีเซียโดยตรง แต่อยู่บนเกาะบอร์เนียวที่อินโดนีเซียร่วมครอบครอง คาดว่าตำนานดังกล่าวน่าจะอ้างอิงจากเกมซีรีส์ Lord of Vermilion

แต่ยอมให้ฝึกซ้อม การต่อสู้กับมอนสเตอร์มันอันตรายเลยไม่อยากให้สู้ แต่ชอบที่จะอัดให้น่วมด้วยมือตัวเองมากกว่า?

แล้วก็ ในโรงเตี๊ยม เวลาถูกยืดให้ผ่านไปอย่างเชื่องช้า ห้วงเวลาปรับไปพร้อมกับร่างกายที่หนักอึ้ง การเร่งความเร็วของความคิดด้วย 'ปัญญา' เริ่มทำงานแล้วก็หลบหลีกแนวฟันที่ไหลผ่านอยู่ในโลกสโลว์โมชั่น ใช้ 'จริงลวง' ฟันสยบในโลกแค่ชั่วพริบตาเดียว

ดาบไม้สัมผัสดินแล้วเกิดการระเบิดขึ้น มันเป็นการฟันในเวลาแค่ชั่วพริบตาเดียว แต่ว่าช้าซะจนแทบจะหยุดนิ่ง แหวกอากาศที่เกาะติดหนืบขณะควบคุมร่างกายที่ 'สวมเวท' ไปด้วย บิดตัวลอดผ่านช่องว่างของการฟันดาบเข้าไปแล้วปล่อยท่าจริงลวงที่ไม่สมบูรณ์ ยังหยาบเกินกว่าจะเรียกว่าเป็นการโจมตีต่อเนื่อง เป็นระบำดาบที่ยังไม่ถึงขั้นเพลงดาบ ทั้งที่เป็นการฝึกฝนเพราะอยากรู้ว่าจะทนได้นานแค่ไหนแท้ๆ แต่แนวฟันในเสี้ยววินาทีท่ามกลางช่วงเวลาที่หนักอึ้งกับการหลบหลีกในชั่วพริบตา กลับทำให้ไม่ค่อยรู้สึกถึงเวลามากนัก เลยการเป็นการประดาบกันในห้วงเวลาที่แทบเป็นนิรันดร

ตอนนี้อยู่ระหว่างฝึกซ้อม 2 ต่อ 1 กับคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะและคุณสาวนักเต้น กลายเป็นนรกแห่งดาบอันไม่สิ้นสุดที่ไม่น่าจะรอดไปได้ พยายามต่อสู้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ในช่วงเวลานั้น.....แต่ว่าอีกฝ่ายเป็นคุณเซียร์เกิร์ลเซียวนะ!

ก้าวเท้าไถลตัวอย่างกับเริงระบำ มินิสเกิร์ตพลิ้วไสว แนวดาบนับไม่ถ้วนเปล่งประกายขณะที่เห็นต้นขาอยู่อีกฝั่งหนึ่ง ต้องคอยหลบหลีกท่าฟันนับไม่ถ้วน ปะทะกับดาบของอีกฝ่ายในหลายจังหวะ แล้วก็จ้องเขม็งเลย รวบรวมสิ่งที่ติดตัวมาจนถึงตอนนี้ เอาสิ่งที่ได้มาทั้งหมดสวมใส่เป็นความสามารถ แล้วก็จ้องเขม็งอย่างทะลุทะลวง!

ภายใต้โลกที่จำกัดเฉพาะเวลาที่ถูกยืดออกให้ยาวแทบเป็นนิรันดร ท่ามกลางสมาธิอันสุดขั้วนั่น สายตาจับจ้องอยู่ที่ต้นขาที่กำลังขยับ จับจ้องทุกจุดแบบไม่ให้พลาดในแต่ละอิริยาบถจากทุกองศาด้วย ‘ดวงตาราจิน’ นั่นคือโลกที่ทำได้เฉพาะตอนที่มีสมาธิขั้นสูงสุดเท่านั้น มองข้ามช่วงเวลาอันเป็นนิรันดรและหลบหลีกการรุมซ้อมของจักรพรรดิดันเจี้ยนทั้งสองคน แล้วก็จ้องต้นขาไปเรื่อย ๆ ความคิดที่ถูกเร่งจนถึงขีดสุดทับซ้อนกับขีดจำกัด ในที่สุดช่วงเวลาที่ก้าวข้ามขีดจำกัดก็สิ้นสุดลงอย่างง่ายดาย.....แล้วก็โดนอัดน่วม!

““มีสมาธิ ดีมากเลยค่ะ แต่ว่า สายตาน่ารังเกียจค่ะ!””

ดูเหมือนจะน่ารังเกียจ? งั้นปัญหาคงอยู่ที่ ‘ดวงตาราจิน’ แล้วละ แน่นอนว่า เก็บภาพเอาไว้ได้ตลอดกาลด้วย ‘ดวงตาราจิน’ แต่ต้นขาสด ๆ นี่เป็นอีกเรื่องเลย! แล้วก็ไม่ค่อยได้รับคำชมจากคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะมากนัก แต่ก็คงต่อสู้ได้ดีเหลือเฟือแล้ว ทีนี้ก็จะใช้งาน ‘จริงลวง’ ได้อีก แต่ปัญหาคือทำยังไงถึงจะมีสมาธิกับมอนสเตอร์ได้อย่างเต็มที่ อื้อ จ้องมอนสเตอร์ไปก็

ไม่เห็นจะสนุกเลย?

“กลับมาแล้ว หิวรึเปล่า? อื้อ เร็วไปหน่อยแต่จะกินข้าวเลยไหม? หรือว่าจะโดนซ้อมก่อนดี? เผาผลาญเท่าไหร่ก็มีสารอาหารเติมเข้าร่างแทบไม่สิ้นสุดจากการกินมากเกินไป วงจรแบบนี้มันอธิบายลำบากอยู่นะ แต่โดนซ้อมจนน่วมขณะตกนรกที่เผาผลาญแบบไม่สิ้นสุดแบบนี้ คุณไขมันเองก็คงโดนเผาผลาญจนโล่งสบายทั้งร่างกาย, จิตใจ และต้นขาล่ะมั้ง? ราวนั้น? หรือต้องบอกว่าดูการซ้อมอยู่เหมือนกันสินะ?” “””ต้อนรับกลับมานะ แล้วทำไมถึงเป็นเชียร์เกิร์ลล่ะ?””” “””น่ารักจัง ฉันเองก็อยากได้บ้าง!”””

รับรู้เรื่องที่พวกคุณหัวหน้าห้องกลับมาที่โรงเตี๊ยมแล้วก็ดูการฝึกซ้อมอยู่แล้ว แต่ไม่สะดวกพอที่จะสนใจ พออยู่ในสภาพแบบนั้นมันก็ตรวจจับได้ทั้งหมดเลย แต่ลำพังแค่คุณต้นขาสี่ข้างก็ถึงขีดจำกัดของสมาธิแล้วแท้ ๆ ดันเพิ่มมาตั้งสี่สิบข้างในคราวเดียวกันนี่ เล่นเอาความคิดของเรารับภาระหนักกันไปเลย ใช่แล้ว กางเกงขาสั้นอวบอัดเข้ามาแทรกมากไปจนเกินขีดจำกัดการรับรู้!

บททดสอบขีดจำกัดของเด็กหนุ่มมัธยมปลายแบบนี้ เด็กหนุ่มมัธยมปลายคงไม่ไหวหรอก! อื้อ ต้นขาอวบอัดตั้ง 44 ข้างกับก้นดึ๋งดั๋ง 22 ก้น ไม่มีทางที่เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ไหนจะรับรู้พร้อมกับต่อสู้ไปด้วยได้! อื้อ ถ้ามีก็คงโดนลงโทษข้อหานอกรีต

พวกสาว ๆ วันมอร์เซ็ทกันเบาะ ๆ ก่อนจะกินข้าวเย็น เรา

เตรียมอาหารพลางหลบหลีกการโจมตีจากร็อคเก็ตลันเชอร์ของพวกเด็กกำพร้าไปด้วย พวกเด็กกำพร้าเองก็กลับมาจากการทำงานแล้ว ส่งเสียงพูดว่า “กลับมาแล้ว” พร้อมกับลันเชอร์เด็กกำพร้า พวกเด็กเล็กโผล่หน้ามาดูกันสลอนเชียว มันเป็นการเตรียมอาหารที่พวกเด็กกำพร้าดีอกดีใจ พวกสาว ๆ ยังวันมอร์-เซ็ทอยู่เลยต้องทำศึกอันไม่สิ้นสุดกับเด็กกำพร้าแบบไม่มีใครมาช่วย! หึ เราโดนแบบนี้อยู่ทุกวัน เพราะงั้นไม่มีทางโดนน้องหมาในดันเจี้ยนแทะได้หรอก!

พวกโอตะง่าวที่โดนพวกเด็กกำพร้ากลั่นแกล้ง เริ่มหนีทันทีที่เป้าหมายเปลี่ยนมาเป็นเรา อื้อ เจ้าพวกนั้นช่วยรับมือพวกเด็ก ๆ ที่มาด้วยความเร็วสูงเอาไว้ แต่ก็โดนทับเละ เคยสอนพวกเด็กกำพร้าที่เป็นผู้หญิงไปว่า “โอตะอันตราย อย่าไปแตะต้องนะ อย่าเข้าใกล้ด้วย” ก็เลยเล็งยิงใส่พวกง่าวแทน พวกเด็กผู้หญิงกำพร้าเกาะกลุ่มกันอยู่ที่พวกง่าว แต่สุดท้ายเราก็ยังโดนล็อคออนแล้วระดมยิงใส่จากทั้งสองฝั่งอยู่ดี? อื้อ ก่อนกินข้าวจะใช้คุกกี้ชาฟฟ์ก็ไม่ได้ วุ่นวายชะมัด

“““กินเลยนะคร้าบ/ค้า”””

ในที่สุดทุกคนก็ได้กินข้าวพร้อมหน้ากัน คึกคักกันใหญ่ หนวกหูจนน่ารำคาญ แต่ร่าเริงแบบนั้นก็ดีแล้ว สายตาที่เคยหวาดกลัว สีหน้าที่เคยเคลือบแคลงสงสัยได้หายไปหมดจนสมกับเป็นเด็กแล้ว กำลังกินข้าวกันอย่างดีอกดีใจเลย รวมถึงพวกที่กินข้าวแล้ววันมอร์เซ็ทอย่างไม่ย่อท้อแบบวนลูป Re วันมอร์เซ็ท

อยู่อย่างนั้นด้วย อื้อ ดูท่าคงอีกนานกว่าจะหลุดพ้น?

“”””อร่อย♪””” “นี่คืออาหารของประเทศคนผมดำสินะ” “สุดยอดเลย”

กังวลอยู่ว่าชาวต่างโลกจะคิดยังไง แต่หมูเปรี้ยวหวานก็ได้รับเสียงตอบรับที่ดี กินเกี๊ยวซ่าหมดจานใหญ่กันอย่างรวดเร็ว.....แล้วในที่สุดพวกง่าวก็ทิ้งตะเกียบแล้วใช้พลั่วตักใส่ในถังอื้อ แบบนี้จะว่าฉลาดขึ้นหรือโง่ลงดีล่ะ? เอาเถอะ เรื่องมารยาทเอาไว้ทีหลัง เดี๋ยวก็คงถูกท่านหัวหน้าห้องที่กำลังเขม่นใส่ดุเองแหละ

“”””อร่อย♪””” “อาหารอร่อยขึ้นยังไงไม่รู้สิ” “”””อืม วันมอร์เซ็ท (ฮือ)”””

ขนมจีบที่ทำเพิ่มเป็นกองพะเนินหมดเกลี้ยง คุณหัวหน้าห้องที่คำนวณค่าอาหารอยู่ถึงกับต้องกุมหัว.....ของหวานเองก็เยอะเป็นกองเท่าภูเขา ก็เลยวันมอร์เซ็ทและแร็กนาร็อกกันต่อ

พออาบน้ำเสร็จก็กลับมาที่ห้อง พวกสาว ๆ ชมรมวัฒนธรรมกำลังรออยู่เลย แต่ว่า ทำไมพวกสาว ๆ ชมรมวัฒนธรรมที่ดูสงบเสงี่ยมถึงได้คิดจะใส่บิกินี่กันหมด? ฮิตในต่างโลกงั้นเหรอ? แต่ต่างโลกไม่มีชุดว่ายน้ำนี่?

ฝึกฝนร่างกายจนกระชับเฟิร์มกว่าเมื่อก่อน แต่ร่างกายในตอนนี้ก็ยังมีส่วนที่บอบบางสะโอดสะองหลงเหลืออยู่ หน้าตาดูเป็นผู้ใหญ่ที่นิสัยขี้อาย.....แต่ออกปากพึ่งพาคนอื่นได้อย่าง

เต็มเสียงเลย!

“““ช่วยทำบิกินี่หุ่นดีให้ที!””” “ตั้งใจบิดเบือนกฎฟิสิกส์เต็มที่เลยสินะ! แถมยังโยนภาระทุกอย่างมาให้เราหมดเลย!”

ทำยังไงถึงจะใส่บิกินี่แล้วหุ่นดีขึ้นนี่ คิดว่ามันเป็นไปได้ด้วยเหรอ?

“อย่างน้อยถ้าเป็นชุดวันพีซ ส่วนกระชับที่เอวแล้วก็ยกสะโพกกับดันหน้าอกซิดก็ทำได้อยู่หรอก แต่บิกินี่โชว์เนื้อหนังขนาดนั้นจะให้เราทำยังไง?” “““หาทางหน่อยสิ! อยากใส่บิกินี่แต่คนรอบข้างหุ่นดีเกินไป!”””

วันมอร์เซ็ทกันมาตลอดจนรูปร่างเริ่มดูมีกล้ามเนื้อแข็งแรงกระชับ เทียบกับพวกสาว ๆ คนอื่นแล้วหุ่นไม่ได้ด้อยไปกว่ากันนักหรอก เดิมทีก็สวยจนเข้าเรียนในห้องสาวสวยกันได้อยู่แล้ว รูปร่างก็ไม่น่าจะแย่อะไร แต่พอคนรอบข้างเป็นสาวหุ่นดินระเบิดกันทั้งนั้นเลยรู้สึกว่ามีปมด้อย แล้วก็.....ตั้งใจจะให้เราเป็นคนแก้ปัญหาเต็มที่เลย!

“เรื่องตัวบอบบางน่ะ ถ้าเอาแค่รูปลักษณ์ภายนอกก็พอจะแก้ไขได้อยู่หรอก ใช้วิธีสร้างภาพลักษณ์แบบใส่ไฮเลกให้ดูขายาวขึ้น โลว์ไรส์ให้เน้นเส้นโค้ง แล้วบราก็แหวกตรงเนินนอกให้กว้างเพื่อเน้นการดึงดูดสายตา ถ้าช่วงกว้างของไหล่ดูกว้างขึ้นด้านในก็จะดูใหญ่ขึ้นไปด้วย เป็นดีไซน์แบบสุดโต่งเลยละ แล้วก็ลามกด้วย” “““ขอรบกวนเอาตามนั้นเลย! ต่อให้ลามกยังไงก็หุ่นดี!”””

เอาเถอะ ถ้าเจ้าตัวต้องการแบบนั้นก็ลองทำดู ซ่อนพลังทำลายเอาไว้อย่างที่คิดเลย ทำเผื่อคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นด้วยดีกว่า สองคนนั้นไม่จำเป็นต้องหุ่นดีไปกว่านี้แต่เรื่องนั้นก็ส่วนเรื่องนั้น เพราะยังไงเราก็จะทำอยู่ดี? อื้อ ทำแล้วดูท่าจะวุ่นวายทั้งคืน ไหนจะเปียกไหนจะต้องจ้องไหนจะถอดอีก แต่สรุปได้ว่ามันเป็นซะตากรรมที่เด็กหนุ่มมัธยมปลายหลีกเลี่ยงไม่ได้.....ก็มันไฮเลกเซียวนะ!

สุดท้ายก็ต้องวัดขนาดใหม่เพราะเป็นดีไซน์ใหม่ คุณรยางค์แตะโน่นจับนี่ตามใจชอบ คุณหัตถ์มารก็ปรับแต่งหนึบหนับไปเรื่อย ๆ

“ไม่สิ ถ้ากรีดร้องเพื่อนบ้านจะเดือดร้อน แต่จะกรีดร้องโดยไม่มีเสียงร้องมันก็เว่อร์ไปนะ หน้าตาแบบว่าอยากร้องจนตาเหลือกแต่ไม่ยอมส่งเสียงร้องออกมาแล้วยังแลบลิ้นห้อยอีก เด็กสาวมัธยมปลายไม่ควรทำหน้าแบบนั้นต่อหน้าคนอื่นนะ..... แต่เราหลับตาอยู่ เพราะงั้นมองไม่เห็นหรอก?”

แน่นอนว่าตอนนี้พนักงานปิดตาทั้งสองคนก็ยังคงงัดให้เราลืมตาอยู่ ไม่ต้องบอกก็คงจะรู้กันแหละ อื้อ ดึงใหญ่เลย?

“เอ่อ สลบเหมือดกันหมดเลย แต่มันแปลกตรงที่คุณบรรณารักษ์เองก็จะเอาดีไซน์แบบนี้ด้วย ถ้าเป็นตอนนี้ยังแก้ทันนะ พอจะใส่แบบที่ต้องการลงไปได้อีก ว่ายังไงล่ะ?” “ไม่เอา กะว่าจะสั่งไฮเลกตั้งแต่แรกแล้ว พวกคุณหัวหน้าห้องห้าม T แบ็ค สลิง-ช็อต, ไมโครบิกินี่, บราซิเลียน, Y ฟรอนท์ หรือ O แบ็ค อะไร

ก็ไม่ได้ทั้งนั้น ใจร้ายจังเลยเนอะ?" "ก็คิดว่าใจร้ายอยู่หรอก แต่ตัวเลือกชุดว่ายน้ำนั่นต่างหากที่ใจร้าย! สลิงช็อตเอย Y ฟรอนท์เอย แค่คิดจะสวมก็เป็นผู้หญิงที่ความคิดน่ากลัวจะแย่อยู่แล้ว! อยากจะบอกว่า อย่าสั่งของแบบนั้นกับเด็กหนุ่มมัธยมปลายจะได้ไหม ขืนใส่ไอ้นั่นต้องเกิดโศกนาฏกรรมแน่ ตอนทำก็น่าจะเจอเรื่องร้ายแรงเหมือนกัน! เชือกที่เว้าเข้าเนื้อแบบนั้นไม่ได้คิดจะปิดบังอะไรเลยสักนิด ไม่ใส่อะไรเลยยังดูเป็นชุดว่ายน้ำมากกว่า!! อย่างกับสาวโรคจิต!"

ถ้าทำก็คงไม่จบแค่โดนเทศนาแน่ เลือกมาแต่ของอันตรายทั้งนั้นถึงได้ถูกปฏิเสธไง อื้อ ไฮเลกโลว์ไรส์รูปทรงบูมเมอแรงนี่ทำเอาคึกขึ้นมาเลย! ขืนเห็น Y ฟรอนท์เข้าอีก เด็กหนุ่มมัธยมปลายต้องตายเรียบแน่.....เราเองก็ไม่ไหวเหมือนกัน

"งั้นก็ลงไปแช่ในถังตามลำดับ เดี๋ยวจะปรับแต่งให้ ถ้ามันคับก็บอกได้นะ?" "มันน้ำร้อนนี่ แล้วโลชั่นล่ะ?" "ทำไมวัดขนาดชุดว่ายน้ำถึงต้องใช้โลชั่นด้วย!" "ติดนิสัยอีกแล้วน่ะ♥" ".....ไม่เอาด้วยแล้วยัยนี่!"

ตั้งใจปรับแต่งไปอย่างไม่สนใจ ถ้ายุ่งด้วยมันจะอันตรายมากสำหรับเด็กหนุ่มมัธยมปลาย! แล้วก็ พนักงานปิดตาน่ะทำไมถึงใส่โลชั่นกันอยู่! ไม่ปิดตาแล้วรึไง!

"เนื้อผ้าตรงนี้ไม่มี เอวมีแค่ริบบิ้น แล้วก็เป็นรูปตัว T" "ขอปฏิเสธ ไม่ยอมโดนเทศนาข้อหากระทำการล่วงละเมิดในที่สาธารณะหรอก! ไอ้นั่นน่ะอย่าว่าแต่ T แบ็คเลย T ฟรอนท์

ด้วยซ้ำ!"

ลืมตาขึ้นมาเพื่อดูตอนที่ใส่ชุดว่ายน้ำแล้ว สุดท้ายวันนี้ก็ไม่ได้โดนปิดตาสักครั้ง แล้วตรงนั้นน่ะ! อย่าซี้ซั้วใส่โลชั่นเองสิ! แล้วก็ไม่ต้องคนด้วย!!

"อุตส่าห์กำลังเย้ม ๆ ลดเนื้อผ้าลงกว่านี้อีกนิดให้มันเว้าเข้าเนื้อหน่อย น่าจะถูกใจฮารุกะคุงมากกว่า....." "แค่ไฮเลกก็เนื้อผ้าน้อยจะแย่อยู่แล้ว ขืนทำให้เว้ามากกว่านี้คงกลายเป็น Y ฟรอนท์แน่! ไม่ต้องเอามาโชว์นักก็ได้!!"

ทั้งที่สาวชมรมสายวัฒธรรมคนอื่น ๆ ดิ้นทุรนทุรายอยู่ในถังแท้ ๆ ทำไมถึงได้ซิลนักนะ? หน้าแดงแปร๊ดแถมลมหายใจก็ปั่นป่วน แต่ยังมาสั่งของอันตรายกับเราได้อย่างหน้าตาเฉยอีก ตัวสั่นจนเริ่มกระตุกแล้วเปลี่ยนมาเป็นตัวเกร็ง กัดริมฝีปากแน่นจนเริ่มพูดไม่ออกแล้ว

ถ้าไม่รีบทำให้เสร็จตอนนี้ เด็กหนุ่มมัธยมปลายคงได้ก้าวข้ามขอบเขตที่อันตรายแน่ สองคนนั้นที่ใส่โลชั่นลงไปต้องโดนด้วย! โชว์ชุดว่ายน้ำเด็กสาวมัธยมปลายที่บิดตัวทุรนทุรายด้วยเรือนร่างเร้าใจลื่น ๆ เงาวับแบบนี้ รู้สึกว่ามันคนละเรื่องกับการทำชุดว่ายน้ำอย่างจริงจังเพื่อว่ายน้ำในสระเลยนะนั่น!

"แล้วก็สองคนตรงนั้น ทำไมถึงให้แสงไฟทางอ้อมในห้องด้วย! บรรยากาศมันดูวาบหวิวชอบกล ช่วยพอทีเถอะ อยากจะบอกว่าเรากำลังทำชุดว่ายน้ำแล้วก็มองไปด้วย เพราะงั้นอย่าทำให้มืดเลย แสงตะเกียงแวบ ๆ มันทำลำบาก แล้วก็ดูเย้ายวนใจ

ด้วย เพราะงั้นหยุดได้แล้ว ขอร้องจริง ๆ นะ”

สาวบรรณารักษ์ก็เงียบไปแล้วเหมือนกัน พอเสร็จสมบูรณ์ ทั้งห้าคนต่างก็โพสท่ากันหน้ากระจกอย่างคึกคัก ตรวจสอบสารรูปตัวเองให้แน่ใจ อื้อ อึดกันน่าดู!

“”””ขายาวจัง!””” “ก้นก็ดูเหมือนยกขึ้น” “หน้าอกน่าอายก็จริง แต่ก็ดูมีส่วนโค้งมากขึ้น”

ใช่แล้ว มันเป็นเอฟเฟกต์ที่ทำให้ดูขายาวของไฮเลกเดิมทีมีไว้เพื่ออวดขาเรียวอยู่แล้วด้วย โลว์ไรส์ก็ช่วยเน้นส่วนโค้งที่เอวทำให้หุ่นดูโดดเด่นขึ้นมาจากไลน์ของร่างกาย ดีไซน์ตรงเนินอกที่เปิดกว้างเป็นทรงสามเหลี่ยมแหลมทำให้ดูอวบอิ่ม เป็นการดึงดูดความสนใจด้วยการนำเสนอเรือนร่างของตัวเอง ถึงจะเป็นแค่ผลพวงจากการได้มองเห็น แต่นี่ก็ขีดจำกัดที่ทำได้ของบิกินี่

ทุกคนพอใจเลยเปลี่ยนท่าโพสกันใหญ่ด้วยร่างที่เปียกชุ่มโลชั่น กำลังมองดูเงาสะท้อนในกระจก ส่วนด้านหลังมีเด็กหนุ่มมัธยมปลายสภาพเหนอะหนะกำลังมองอย่างหลงใหล คงเป็นความกระหายที่จะสร้างมันขึ้นไม่ผิดแน่ อื้อ ทำเสร็จแล้ว แต่ความอยากก็ยังเหลืออยู่?

ตอนที่ทำเสร็จก็ถึงขีดจำกัดแล้ว มีเวลาพักผ่อนสามสิบนาทีก็เลยทำงานเท่าที่มีอยู่ อุตส่าห์เทโลชั่นทั้งที เด็กหนุ่มมัธยมปลายก็เลยซูเปอร์โนวาซะหน่อย อยากจะบอกว่าห้วงเวลาสามสิบนาทีที่ใช้สมาธิอย่างเต็มที่นี่มันสั้นจะตาย! แต่ให้ต่อเวลาก็

คงไม่ดี เพราะทั้งสองคนขยับตัวไม่ได้สักนิด อื้อ มันเป็นการลงโทษเลยออมมือให้ไม่ได้ ดูเหมือนใช้ทั้ง 'เพิ่มการรับรู้สัมผัส' กับ 'กระตุ้นจิตใจ' แล้วก็ 'ประสาทฉับไว' พร้อมกันจะเจ๋งน่าดู .....ถ้าไม่ใช่พวกจักรพรรดิดันเจี้ยนละก็ จิตใจอาจจะแตกสลายไปแล้วก็ได้ อื้อ ขนาดจักรพรรดิดันเจี้ยนยัง 'เกิดใหม่' ไม่ไหว กระตุกเกร็งอยู่อย่างนั้นตลอดเลย? อันตรายแฮะ?

วินิจฉัยว่ามันเป็นความหลอนจากการอ่อนล้า แต่ดูเหมือนจะเป็นการเลือกที่รักมักที่ชัง

วันที่ 88 ตอนกลางคืน โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

เอาเป็นว่าคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นที่ลอยอยู่ในถังโดนลงโทษเสร็จแล้ว เลยเอาไปนอนพักบนเตียง.....ยังเหลืออีกห้าคน

"สลบไปแล้ว แต่ว่า.....ดูท่าทางดึกดักกันดีอยู่ อื้อ ชักกระตุกไม่หยุดเลย เอาเห็ดยัดใส่ปากไว้อย่างเคยก็แล้วกัน?"

ไม่รู้ทำไมถึงมองเห็นเป็นภาพที่น่าพิศวง ก็เลยตัดสินใจวินิจฉัยไปว่ามันเป็นความหลอนจากการอ่อนล้า

"ปัญหาคือถึงลงโทษไปก็ไม่สำนึกผิด เกิดวัฏจักรแห่งการล้างแค้นเอาคืนแล้วก็แก้แค้นอยู่อย่างนี้ไปเรื่อย ๆ กับตัวเรา พอเป็นแบบนี้ทุกทีก็เลยคิดว่าเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ เด็กหนุ่มมัธยมปลายเองก็พยายามแล้วนะ?"

เอาเถอะ ชักกระตุกอยู่แต่ไม่ได้ขยับไปไหน ปูผ้ารอไว้ก็แล้วกัน

“รีบทำดีกว่า รีบ ๆ ทำให้เสร็จกันไป อื้อ เหนื่อยกันแบบแปลก ๆ หน่อยนะแรดทั้งฝูง”

พอมายืนกันอยู่เงียบ ๆ ก็ชวนคิดว่าใบหน้าเล็ก ๆ กับแขนขาที่เรียวยาวทำให้นึกถึงตุ๊กตาที่ทำขึ้นอย่างประณีตบรรจงอยู่เหมือนกัน ไหล่กว้างนิดหน่อยแต่รูปร่างบอบบาง เรือนร่างดูเด่นชัด บอดี้โซปฟองฟ่อดช่วยเพิ่มความกระจ่างใสจนผิวเนียนขาวราวกับเครื่องปั้นดินเผา บรรยากาศดูน่าพิศวงอย่างกับไม่ใช่คนแน่ะ.....เอาเถอะ น่าจะบอกว่าแรดมากกว่าคนนะ?

มายืนเรียงกันห้าคนอย่างกับแฟชั่นโชว์ไม่มีผิด ตอนนี้กำลังทำชุดให้เลยยังไม่ได้สวมอะไรทั้งนั้น แน่นอนว่าหลับตาวัดขนาดด้วย ‘การรับรู้พื้นที่’ กับคุณ ‘หัตถ์มาร’ ในหัวเรากำลังวาดภาพสามมิติอย่างละเอียดยิบ

“ทำไมพอถึงตาพวกเรา กลับไม่มีอารมณ์ทำซะขนาดนั้น!!” “ว่าใครแรดทั้งฝูง!” “แล้วทำไมพวกคุณแอนเจลิกาถึงไปชักกระตุกอยู่บนเตียงล่ะ!”

ไม่ใช่บรรยากาศที่จะทำชุดว่ายน้ำเลย แต่มันน่ารำคาญเลยอยากทำให้เสร็จเร็ว ๆ พวกแรดน่ะแพ้ทางการวัดขนาดของคุณหัตถ์มารก็เลยเสียเวลานาน และทุกครั้งก็จะมาแพทเทิร์นเดิม ๆ ทำให้เกิดเรื่องว้าวุ่นตามประสาเด็กหนุ่มมัธยมปลายแบบแร้ดแรด

"รีบทำให้เสร็จดีกว่า หมายถึง รยางค์น่ะรีบ ๆ วัดให้เสร็จเถอะ? อื้อ พอใส่แล้วก็ค่อยปรับแต่งเอารวดเดียวเลย แต่ทำรวดเดียวเลยมันจะติดขัดอยู่หลายอย่าง.....พยายามหน่อยละกัน? ราวนั้น?" "ดะ เดี๋ยว ว้าย! กรี๊ดดด!" "อะไรอะ? หา อื๊อออ ฮ้าาา" "เอ๋? เฮือกกก ตะ ตรงนั้นอะ.....อุก!" "ว้าย อ๊า อ๊ายยย....." "ฮึ่ม อึก ฮึก ฮ้าาา!"

ทุกครั้งเสียงร้องที่อันตรายที่สุดก็พวกแรดนี่แหละ เสียงดังหนวกหูก็จริง แต่ร้องกันได้น่ากลัวชะมัด แต่พอถึงตอนหอบหายใจควญคราง ก็เป็นแรดที่ดูน่ารักอย่างน่าประหลาด มีเสียงเย้ายวนใจปนมาด้วย อาการสั่นเทิ้มนี่สัมผัสได้ผ่านทางคุณหัตถ์มารได้เลย เป็นสถานการณ์ที่หากไม่พูดอะไรมันจะชวนอึดอัดมาก!

"ไม่นะเดี๋ยวสิ ดูต่างจากบุคลิกแบบปกติมันก็ลำบากใจอยู่ แต่ร้องให้มันสมกับเป็นพวกแรดหน่อยสิ จะได้ทำง่าย ๆ หน่อย?" "มะ ไม่ได้แรด แอ๊ด อึก ฮ้า ไม่ใช่.....ซะหน่อย!" """ฮ้าาา .....บะ บุคลิกมัน อ๊าาา อั่ก♥"""

ไม่มีเวลาตอบสินะ แต่ดีไม่ดีขืนปล่อยให้พูดจะยิ่งอันตรายเข้าไปใหญ่!

"ถ้ามีปัญหาอะไรก็บอกมาได้ แต่ดูท่าทางคงพูดไม่ไหว เพราะงั้นจะปรับแต่งในถังเลยก็แล้วกัน อย่าไปใส่ใจโลชั่นในถังเลย เรานะคาใจสุด ๆ แต่คนร้ายตัวจริงทั้งสองคนโดนสั่งสอนไปแล้ว กำลังชักกระตุกแบบสำนึกผิดใหญ่เลย เพราะงั้นคงฟื้นตัว

มาง่าย ๆ แต่ก็ตั้งใจว่าจะลงโทษชุดที่สองต่ออีก เพราะงั้นแช่ไปเลยไม่ต้องใส่ใจ?" "แฮ่ก แฮ่ก แฮ่ก.....ขะ ขนาด ดูเหมือน จะใช้ได้" ".....กะ กะอีแค่ ละ ละ ละโลชั่นนี่ สะ สบายมาก!"

ใส่ชุดว่ายน้ำกันอยู่ก็เลยลืมตาขึ้น แรดตัวแม่หอบหายใจลงไปแช่ในถัง แต่สวมบิกินี่คลานลงไปแบบนั้นมันยังไงอยู่นะ ห้ามดีไหม? อื้อ ถึงลืมตาแล้วก็ยังลำบากอยู่ดี!

"ฮื่มมม ฮ้า.....อ๊ะ อ๊าาาาา ฮ้าาาาาาาาาาา!"

แรดตัวแม่ถึงขั้นหน้าทิ่มลงไปในโลชั่น ก้นลื่น ๆ ถูกยกสูงแล้วกระตุกใหญ่เลย เอาเถอะ ต้องปรับแต่งตรงส่วนนั้นก็จริง แต่ไม่ต้องยกขึ้นมานำเสนอให้เราขนาดนั้นก็ได้ อื้อ มองลำบากซะมัด.....ในหลาย ๆ เรื่องเลย?

""""ฮ้า อา ฮึก อื๊อออออ""""

คุณแรด A หงายเงิบหลังแอ่นโค้งตัวสั่นอยู่ในโลชั่น..... เอาเถอะ กำลังปรับแต่งตรงส่วนนั้นอยู่ แต่ไม่ต้องทำท่าสะพานโค้งใส่เราก็ได้ อื้อ ทำงานโดยที่ตามองเห็นนี่ง่ายดี แต่ก็ลำบากใจสุด ๆ ในหลาย ๆ เรื่องเลย?

"ไม่สิ คุณแรด B แค่ลองชุดว่ายน้ำแต่ทำท่าแฮปปี้เบบี้ซักกระตุกแบบนี้มันดูแปลก ๆ นะ? กำลังฮิตกันอยู่รึไง!"

ทุกคนอยู่ในวัยที่สนใจเรื่องต้นขา โพสท่าแบบนั้นก็ปรับแต่งได้ง่ายดี? แต่ว่าแย่ซะมัด ทิศทางมันแย่ไปหน่อยน่ะ?

"อื้อ แล้วก็คุณแรด C ดูเหมือนจะเริ่มเรียนโยคะกับคุณสาวนักเต้น แต่ถ้าแอ่นขนาดนั้นเดี๋ยวจะกลายเป็นท่าต้น-

ข้าวโน้ม[34]ไปเสียก่อนน่ะสิ! ไม่แนะนำให้ใช้ท่านั้นตอนสวมบิกินี่"

""""อาาาอ๊าาา อ๊ายยย! ว้ายยยย ฮึก!""""

ในที่สุดก็เสร็จจนได้ คิดอยู่ว่ามันจะเป็นยังไงก็ช่าง แต่ดูเหมือนจะอ่อนหัดไปหน่อย คุณแรด D ทำท่าบากาสะนะ[35] อยู่ท่านั้นน่ะถ้าไม่ได้เจตนาทำไม่มีทางทำได้แน่!

"ตามปกติคิดว่าไม่น่าจะเป็นแบบนั้นได้ ถึงจะกระตุกแต่ก็ยังรักษาสมดุลได้อยู่อีก ท่านั้นระดับความยากนี่แทบสลบเชียวนะ.....ดูท่าจะขนย้ายลำบากแฮะ!"

ดูเหมือนจะเรียนโยคะกันอย่างคึกคัก แต่โพสท่าแปลก ๆ แล้วสลบไปนี่ เด็กหนุ่มมัธยมปลายจะขนย้ายลำบากน่ะสิ ทีนี้พวกที่เหลืออยู่ก็คู่หูชมรมว่ายน้ำสองคน แต่ไม่ไหวแล้ว เด็กหนุ่มมัธยมปลายถึงขีดจำกัดแล้ว!

เคยคิดว่าชุดว่ายน้ำปลอดภัยกว่าชุดชั้นใน แต่การปรับแต่งความยืดหยุ่นของเนื้อผ้าที่ถักทอแบบพิเศษของชุดว่ายน้ำมันเยอะกว่ามาก คุณหัตถ์มารต้องออกโรงเยอะขึ้น ดังนั้นคุณรยางค์ก็เลยต้องเพิ่มจำนวนยุบยับ พอรยางค์มากมายเคลื่อนที่ไปตามร่างพวกแรดก็มีปฏิกิริยาตอบโต้อย่างวุ่นวาย โดนลูบไล้แล้วก็เว้าเข้าใน.....ความเสียหายหนักยิ่งกว่าเดิมอีก อื้อ น่าจะลำบากแฮะ?

---

[34] ญี่ปุ่นใช้ Inaho no pose ซึ่งเป็นท่านั่งกับพื้น ขาข้างหนึ่งพับเข้าตัว อีกข้างเหยียดไปด้านข้าง แล้วก็โน้มตัวด้านข้างไปทางขาที่เหยียดเหมือนกับต้นข้าว

[35] Bakasana หรือ Crane Pose ของไทยบางคนเรียกว่า "ท่าอีกา" เป็นท่าที่ก้มตัวแขนแตะพื้นเหมือนกับท่าหกกบ ระดับแอดวานซ์ก็คือยกขาทั้งสองข้างขึ้นโดยใช้แขนสองข้างค้ำยันพื้นไว้

“ร.....รู้สึกว่ารยางค์มันถูกซอยย่อย เพิ่มจำนวนขึ้นกว่าอีก” “““แบบนี้จะให้อยู่เฉย ๆ ได้ยังไง!”””

การวัดขนาดด้วย ‘ใยเวท’ ที่มีจำนวนมากขึ้นจนสามารถวัดได้อย่างละเอียดกว่าเดิมนี่มันไม่ดีงั้นเหรอ? แต่ว่า เทคนิคนี่เป็นการปรับแต่งขั้นสูงสุดที่สามารถปรับเนื้อผ้าให้เข้ากับส่วนที่ยืดหยุ่นกับส่วนที่เคลื่อนที่ได้จนถึงหลักมิลลิเมตรเชียวนะ แต่ไม่พอใจซะอย่างนั้น?

อนึ่ง เมื่อกี้พอลองสวม ‘เพิ่มการรับรู้สัมผัส’ ‘วิชาราคะ’ และ ‘กามราชา’ เสริมให้กับ ‘ใยเวท’ แล้วทดสอบกับพวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะดู ท่าทางถูกใจกันมากเลย ถ้าอย่างนั้นมันมีอะไรที่ไม่ดีล่ะ? อื้อ ทั้งที่ปรับแต่งด้วยการวัดขนาดแบบฉิวเฉียดจะสัมผัสถูกตัว พยายามจะให้มีการกระตุ้นน้อยแล้วนะ มันยังไม่ได้อีกเหรอ?

เอาเป็นว่าล้างโลชั่นออกแล้วขนย้ายไปที่ห้องดีกว่า ปัญหาเรื่องใยเวทสัมผัสแบบฉิวเฉียดน่ะ เอาไว้ทดลองกับคู่หูที่ต้องโดนลงโทษก็ได้ อื้อ เอาโลชั่นนั่นมาใช้มันไม่ดีสำหรับเด็กหนุ่มมัธยมปลาย ดังนั้นต้องถูก Re เทศนาอีกแน่นอน!

จากนั้นก็ทดสอบดูเรียบร้อย กลายเป็นอเวจีไปตลอดทั้งคืนเพราะล้มแล้วก็ลุกขึ้นมาใหม่อีก อุตส่าห์ตั้งหน้าตั้งตารอกลั่นแกล้งด้วยคุณ ‘ใยเวท’ ระหว่างนั้นทำงานพิเศษแท้ ๆ ของดรอปจากราชาดันเจี้ยน ‘มาวีอองกู Lv100’ คือ ‘หอกเขี้ยวแห่งการลงทัณฑ์ เพิ่ม ALL 30% ลดป้องกันทางกายภาพและเวทมนตร์

(ระดับสูง) แทงทะลุ +ATT' เราเอามาทำให้มันเป็นมิธริล ถ้าใคร ๆ ก็ใช้งานได้แบบนี้ ปรึกษากับหัวหน้าห้องดีกว่าว่าจะขายให้ใครดี ระหว่างนั้นก็คืนชีพกันขึ้นมาอีก เลยให้เล่นสนุกกับคุณ 'ใยเวท' ต่อแล้วก็พักผ่อนอีก? หันมาทำงาน 'ด่วน' จากร้านขายของชำกับ 'ข้าวกล่องโคตรเร่งด่วน' แล้วก็ลงโทษสองคนนั้นต่ออีก มันเป็นการทดลองคุณ 'ใยเวท' ถึงจะกระอักกระอ่วนแต่ก็ได้ล้มหลับพักผ่อนกัน ก็เลยเปลี่ยนมาดูอุปกรณ์สวมใส่อีก

"เอาละ ดึกแล้วนอนดีกว่า! ต้องนอนก่อนที่จะได้หลับแต่ก็พยายามหน่อยละกัน!"

.....อื้อ พยายามแล้ว! หลังจากนั้นผู้มีประสบการณ์หันมาบอกว่า "ใยเวทมันหยุ่น ๆ! ไม่ชอบหยุ่น ๆ! จะตายเอาให้ได้!!" แล้วก็ "ประสาทจะกิน ค่ะ! จะบ้าตาย! เกือบตายมาตลอด เดี๋ยวได้ตายเลยนะคะ?" นี่คือเสียงจากผู้มีประสบการณ์จริง.....ดูเหมือนใยเวทจะอันตรายแฮะ?

เตรียมตัวปกป้องชีวิตในการต่อสู้ ดูท่าจะยุ่งยากแต่ก็เด้งใหญ่เชียว

วันที่ 89 ตอนเช้า โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

นึกว่าจะโดนเทศนาแต่เช้าแต่กลับโดนเอาคืน! แขนทั้งสองข้างถูกขาของคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกดทับไว้ ขาทั้งสองข้างก็พันกับขาของคุณสาวนักเต้นจนขยับตัวไม่ได้ใช่แล้ว ปรน-

นิบัติด้วยการนัวเนียกัน แต่ความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น การแข่งชิคเก้นเรซเข้าสู่รอบที่ 7! อื้อ มันเป็นท่าซับมิชชั่นยามเช้าที่ไม่มีวันดิ้นหลุดสำหรับเด็กหนุ่มมัธยมปลายในหลาย ๆ แง่เลย ภารกิจนี่มันโพสิทีฟจนออกจะอิมพอสสิเบิลสำหรับเด็กหนุ่มมัธยมปลายด้วยซ้ำ!!

“พยายามทั้งคืน แล้วก็โดนเอาคืนตอนเช้า นี่คือการแก้แค้นอันไม่มีที่สิ้นสุดที่แม้แต่ ‘เกิดใหม่’ LvMaX ก็ยังตามไม่ทัน .....อั้ก!”

เด็กหนุ่มมัธยมปลายโดนแดเมจอย่างหยาบโลนต่ำช้าจนถึงกับร่วง อื้อ รู้สาเหตุที่แพ้อยู่แล้ว ย.....อย่างน้อยก็ต้องเป็นเซียร์เกิร์ล.....แค่ก (ปึง) [อยู่ระหว่างกามราชารอบสอง?]

เช้าอันสดใส ตื่นขึ้นมาอย่างสดใส รู้สึกเหมือนมีอะไรมาอยู่ตรงหน้า แต่มันสดใสเพราะงั้นก็ช่างเถอะ? เอาไว้ค่อยคิดเรื่องเอาคืนทีหลัง

“อรุณสวัสดิ์ ราวนั้น?” “““อรุณสวัสดิ์””” “แล้วก็อย่าพูดว่า ‘ราวนั้น?’ จะได้ไหม ช่วยอรุณสวัสดิ์ตามปกติหน่อยเถอะ”

มื้อเช้าเป็นแซนด์วิชกับหมูทอดและสลัดเห็ดกับซุปเห็ด กินกันแบบบุฟเฟต์ นอกจากวุ่นกับการเตรียมทำอาหารแล้วยังต้องอัพเดตอุปกรณ์สวมใส่ให้พวกโอตะง่าวด้วย ดูผู้ชายสวมเกราะไปก็ไม่สนุกหรอก แต่ก็ช่วยปรับแต่งให้? อื้อ ติดหนามเอาไว้ด้านในด้วยน่าจะสนุกขึ้น?

“”””อย่าติดหนามนะ!””” “แบบนั้นมันก็ไอออนเมเดนชัด ๆ!” “เอาเถอะ ประมาณนี้มั้ง? อื้อ เป็นเกราะที่ของข้างในไม่มีค่าพอที่จะปกป้อง อยากบอกว่าถึงเสริมด้วย ‘ต้านทานสถานะผิดปกติ’ ไป แต่ข้างในเป็นโอตะง่าวก็ไม่มีความหมายอยู่ดี? เอาเถอะ ลองใส่แล้วก็ฟาดฟันกันก่อนจะตรวจสอบตอนตายดีไหม?” “ต้องตรวจสอบเรื่องความปลอดภัยสิ!” “ต.....ตรวจสอบตอนตายนี่ กะฆ่าอย่างเดียวเลยอะ!!” “แล้ว ‘คทาอิกดราซิล’ นั่นน่ะหยุดก่อนเลย! ไอ้นั่นมันทำให้ป้องกันกายภาพไร้ผล ถึงสวมเกราะก็ตายอยู่ดี!” “การเสียสละของพวกนายจะไม่สูญเปล่า (ซึ้ง)!” “”””มีคนทรยศในหมู่พวกเรา!””” “ก็ชิโนบิไม่สวมเกราะนี่?”

เถียงกันน่าเกลียดชะมัด แต่พอเรามอบชุดชิโนบิแบบเกราะเบาให้ก็เผ่นเลย.....สมกับเป็นชิโนบิ แต่ว่ามองเห็นด้วย ‘ดวงตาราจิน’ อยู่ดี งั้นก็เล็งเป้าแล้วยิงแม่มเลย

“”””ก.....กิฟอัพ (ยอมแพ้) ไม่ไหวแล้ว กิฟ!””” “อ้อ จะ กิฟท์ กิฟท์ (ขออีก) สินะ?” “”””ไม่เคยคิดแบบนั้นเลยเฟ้ย!””” “อย่าฟันทดสอบเซ่! ไอ้นั่นมีไว้ทดสอบดาบ ไม่ได้ทดสอบคนที่โดนฟัน!” “ไม่สิ ถ้าไม่ทดสอบไว้มันน่ากังวลนะ? อื้อ ต้องทดสอบสักครั้งว่าขนาดไหนถึงจะตาย?”

ต้องรู้ให้ได้ว่าเกราะซึ่งเป็นด่านสุดท้ายในการปกป้องชีวิตจะทนได้ขนาดไหน ไม่อย่างนั้นก็ฝากชีวิตไม่ได้ ถ้างั้นก็ควรจะทดสอบเอาไว้ ดีละ ฆ่าเลย!

“ถ้าโดนฆ่าสักครั้งก็ตายแล้ว ไม่มีครั้งต่อไปหรอก!” “ถึง

จะรู้แต่ก็สายไปแล้วเว้ย!!" "นี่มันกะฆ่าเต็มที่เลยนี่หว่า!" "ถ้าไม่ทดสอบมันก็น่ากังวลจริง แต่เป็นฝ่ายโดนทดสอบต่างหากที่ต้องกังวล มันตายคาที่เชียวนะ!" "ใช่ใช่ ทดสอบสามคนก็น่าจะพอ" """ไอ้คนทรยศในหมู่พวกเรา!"""

ทันทีที่สบตากันพวกง่าวก็เผ่นแน่บ ความสามารถในการรับรู้อันตรายมีอยู่สูง เพราะงั้นถึงต้องเป็นพวกโอตะ แต่ก็ไม่ยอมให้เราฆ่า? เสียดายจัง?

"เอาเถอะ ทดสอบใช้งานจริงในดันเจี้ยนก็ได้.....แอบลองอะนะ" """พวกเดียวกันกลับน่ากังวลยิ่งกว่าดันเจี้ยนเสียอีก!"""

วุ่นวายแต่เช้าเลยว่ะ แต่ละคนสวมใส่อุปกรณ์กันอย่างองอาจ เตรียมพร้อมด้วยของที่จะปกป้องชีวิตของคนที่ไปต่อสู้

"อ้าย เกราะขา.....นี่มันข้างขวา" "เดี๋ยวนะ สนับแข้งเหลื่อมอยู่" "ว้าย อย่าดึงสิ! กางเกงจะหลุด" "ใครก็ได้ดึงถุงมือนี่ให้ที" "ว้าย เมื่อกี้ใครลูบก้น!" "อ๊ะ แย่แล้ว มันเว้าก้น ตรงนั้นน่ะไม่ได้นะ" "แหม~ บราคับซะแล้วสิ" ""เห คับงั้นเหรอ"" "ดาบของฉันหายไปไหน ช่วยโผล่ออกมาที?"

กองทัพกางเกงขาสั้นอวบ ๆ ก็เตรียมตัวออกศึก อื้อ ดูท่าทางวุ่นวายหลายอย่าง พวกผู้ชายเองก็ลำบาก แต่ก็ช่างหัวพวกมัน อยากบอกว่าเรื่องแค่นั้นอย่าลำบากกันจะได้ไหม คนทำน่ะไม่ได้รู้สึกลำบากอะไรหรอก แต่ไอ้นั่นมันคือนรกที่ฆ่าเด็กหนุ่มมัธยมปลายได้ทั้งเป็นเชียวนะ!!

วันนี้พวกสาว ๆ ต้องร่วมฝึกซ้อมการบัญชาการของ

กองทัพชายแดนกับกองทัพองครักษ์ นี่เป็นภารกิจที่คุณพ่อเมริขอร้องมาอย่างเป็นทางการ ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเราถึงไม่ได้ไปด้วย?

“ยังจะมีตรงไหนให้ต้องสงสัยกันอีกล่ะ!” “นอกจากจะไม่ได้รับการชี้แนะที่เป็นประโยชน์แล้ว คุณกองทหารเขาจะไม่เข้าใจความหมายของการกระทำจนปั่นป่วนวุ่นวายกันพอดีน่ะสิ!!” “แล้วก็ ถ้าได้รับการชี้แนะจากคุณแอนเจลิกากับคุณสไลม์ มีหวังถอดใจกันตั้งแต่วันแรกแน่!” (ดึ๋งดึ๋ง!)

อื้อ ดูเหมือนคุณเมริเมริเป็นคนระบุตัวพวกสาว ๆ? ถึงจะให้พวกผู้ชายหยุดพัก แต่ดูท่าจะแค้นเคืองกันก็เลยไปทดสอบเคลียร์ชั้นลึก ๆ เฉพาะกลุ่มผู้ชาย ปล่อยให้ไปเท่าที่จะไปไหวนั่นแหละ ถ้ามีอันตรายก็จะปล่อยให้ไปต่ออีก แล้วถ้ายังไม่ไหวก็ต้องให้ไปต่อเรื่อย ๆ นั่นคือแผนการในวันนี้ เอาเถอะ ถ้าจวนตัวขึ้นมาพวกเราก็จะคอยโจมตีจากด้านหลัง ช่วยมอนสเตอร์ในการรุมกระหนาบดู

“““คำพูดพึมพำจากด้านหลังนั่นมีแต่เจตนาฆ่าทั้งนั้นเลยนี่หว่า!”””

ถ้าไม่ทำถึงขนาดนี้ เจ้าพวกนี้ก็ไม่มีทางตายในปาร์ตี้เดี่ยวหรอก ถ้าพวกมันรู้สึกว่าอันตรายขึ้นมาก็จะเผ่น แค่สังหรณ์ใจไม่ดีก็จะกลับ อื้อ แต่ถ้าไม่มีความเสียหายเกิดขึ้นก็ไม่รู้ขีดจำกัดของเกราะ

“งั้นก็แยกย้ายกันได้” “““โอ้ไปกันเลย””” “““รับทราบ”””

ไม่โดนฆ่าตายนี่ก็เก่งอยู่นะ พอไม่พอใจคู่ต่อสู้ พวกง่าวก็จะเก่งขึ้นเอง ส่วนพวกโอตะน่ะชนะชัวร์ เอาตัวรอดจนถึงตอนที่ชนะได้แน่ ๆ

“โอตะ กระจาย!” “เข้าใจแล้ว จะไปทางขวานะ”

พวกโอตะเคยผ่านการเข่นฆ่ามาก่อนก็เลยดูเปลี่ยนไป ไม่ใช่เอาแต่ป้องกัน ไม่ใช่เอาแต่โค่นให้ล้ม.....แต่ลงมือฆ่าให้มันเรียบร้อย ไม่ใช่ป้องกันด้วยเขตอาคมอย่างเดียว แต่มีการใช้กับดักขนาบกับการใช้อาวุธฟาดฟัน เจ้าพวกนี้แค่สี่คนก็มีเขตอาคมสองอันกับเขตอาคมศักดิ์สิทธิ์หนึ่งอันแล้ว นอกจากนั้นยังมีวิชานินจาเขตอาคมกับสกิลสายเขตอาคมในห้องสีขาว ดังนั้นการป้องกันจึงหนาแน่น ถ้าปล่อยให้ใช้อาวุธได้ละก็.....แบบนั้นโกงชัด ๆ โล่ที่มองไม่เห็นนี่เป็นอาวุธที่อันตรายเอามาก ๆ

“แขนหรือขาก่อนดี” “จะบดขยี้ก็ต้องหยุดการเคลื่อนไหวให้ได้” “”“เข้าใจแล้ว!”””

พวกง่าวไล่ต้อนมอนสเตอร์ชั้นที่ 81 ‘อาร์มส์แมนติส Lv81’ พวกโอตะใช้เขตอาคมขนาบ แล้วบดขยี้ไปเรื่อย ๆ จากนั้นก็ใช้กิโยตีนที่เป็นเขตอาคมบาง ๆ หั่นคอของตั๊กแตนตำข้าวในชั่วพริบตา

“บดขยี้ที่เหลือเลย” “”“โอ้!”””

“อาร์มส์แมนติส” เป็นตั๊กแตนตำข้าวที่มีหกแขนใช้เคียวสองเล่มกับหอกและดาบข้างละสองเล่ม ชื่อดูมีเลศนัย ไม่รู้ว่าอาร์มส์หมายถึงอาวุธหลายชิ้นหรือหลายแขนกันแน่ แต่คุณ

ตั๊กแตนตำข้าวถูกไล่ล่าโดยยังไม่รู้คำตอบที่แน่ชัด?

พวกง่าวเคลื่อนไหวด้วยสัญชาตญาณเสมอ ตั๊กแตนตำข้าวสู้ด้วยลำบากก็เลยได้แต่กวัดแกว่งอาวุธไปมาแล้วก็ถูกทำลาย พอแทงด้วยหอกก็โดนคว้าหอกไว้กระชากออกจนเสียหลักแล้วก้าวออกมาข้างหน้า.....แล้วก็โดนตัดขา พอตั๊กแตนตำข้าวล้มลง ดาบก็ฟันเข้าที่คอจนหัวขาด ถ้ามันฟันใส่ก็จะถูกล่อลวงแล้วโดนโจมตีจากด้านข้าง ถ้าตั้งรับก็จะโดนขว้างใส่ด้วยหอกซัด โดนบดขยี้ก่อนที่จะทันได้สู้.....อื้อ

“ต้องให้บอกสักกี่ครั้งถึงจะเข้าใจ ว่าหอกซัดนั่นคือ ‘ฮาล-เบิร์ด’ แล้วไอ้ที่ต้องขว้างน่ะคือ ‘บูมเมอแรง’ ที่เอามาฟาดฟันกันอยู่! ตั๊กแตนตำข้าวต้องมีสติปัญญาเหนือกว่าอย่างแน่นอน สลับหัวกันเถอะ อื้อ ร่วงไปซะแล้ว แต่หัวของคุณตั๊กแตนตำข้าวต้องฉลาดกว่าพวกง่าวอยู่แล้ว” “““ไม่เปลี่ยนหัวหรอก! แล้วก็อย่าเอามาวางด้วย!!”””

มีการโยกตัวบิดไปมาพลางกวัดแกว่งเคียวเพื่อปัดดาบและเบี่ยงหอก ใช้เกราะแทนโล่ด้วย แต่ก็ใช้แค่การปัดป้องไม่ได้ต้านรับตรง ๆ เป็นการเอาเกราะเบาที่ไม่เป็นอุปสรรคต่อการเคลื่อนไหวมาใช้พร้อมกับขัดเกลาเป็นอย่างดีแบบไม่มีเสียเปล่า อาวุธของตั๊กแตนตำข้าวที่จู่โจมเข้าใส่ไถลจนเสียหลักแล้วก็โดนฟันสวนกลับไป พวกโอตะเองก็กางเขตอาคมดักรอเพื่อปัดป้องการโจมตี ขณะเดียวกันก็บดขยี้คุณตั๊กแตนตำข้าวไปเรื่อย ๆ ขณะต้านรับด้วยเขตอาคมก็ไม่ได้มีการตอบโต้แต่เน้นป้องกัน

ก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นการโจมตี

ที่จริงวิธีใช้โล่กันไหล่ของเรานะ แบบอย่างที่ดีที่สุดก็คือท่าที่พวกง่าวเอาเกราะมาเบี่ยงทางของอาวุธ และพวกโอตะใช้เขตอาคมป้องกันตัว แต่ไม่อยากเรียนรู้จากเจ้าพวกนี้เลย! พวกง่าวคว้าหัวของตั๊กแตนตำข้าวที่ฟันแขนทั้งหกข้างทิ้งจากทางด้านหลัง เอามาใช้เป็นโล่แล้วบุกเข้าฟาดฟันต่อ.....เจ้าพวกนี้ต้องเล่นบทตัวร้ายอยู่แน่!

มันเป็นสไตล์การต่อสู้ที่ใช้อาวุธที่จะกำจัดได้อย่างแน่นอน กับเอาเกราะที่ใช้รับการโจมตีได้มาใช้งาน ไม่มีการฝืน ลงมือกับศัตรูให้พวกตัวเองเป็นฝ่ายได้เปรียบ ใช่แล้ว การโจมตีอันชั่วร้ายของพวกง่าวกับโอตะพิชิตชั้นที่ 88 ได้อย่างไม่ลำบาก พอชั้นที่ 89 .....อ๊ะ หนีไปแล้ว

“““ฮารุกะคุง เฮลป์! ไอ้นั่นไม่ไหว ดูท่าจะแย่””” “““ฮารุกะ ฝากด้วย! ไปละ!!”””

อื้อ.....หนีไปซะงั้น! เซนส์พวกมันนี่แรงเอาเรื่อง ศัตรูที่เอาชนะไหวจะพยายามเอาชนะ แต่หากทำท่าจะอันตรายก็เผ่นไม่สู้จนกว่าจะเห็นโอกาสชนะ ไม่สู้จนกว่าจะฆ่าได้ชัวร์ เม่นเองก็ตกตะลึงที่ศัตรูหนีไปอย่างกะทันหัน ‘เวนอมเฮดฮอก Lv89’ เป็นคุณเม่นที่มีหนามพิษติดสถานะผิดปกติเพียบ แล้วก็มีสกิล ‘ความต้านทานไร้ผล’ ด้วย

ถ้าพูดถึงโอกาสที่เป็นค่าตัวเลขล้วน ๆ อุปกรณ์ ‘ต้านสถานะผิดปกติ’ Lv100 ขึ้นไปน่ะ แทบเป็นไปไม่ได้เลยที่ ‘ความ

ต้านทานไร้ผล' กับ 'พิษสถานะผิดปกติ' จะใช้ได้ผล แต่มันยิงเข็มบอบบางออกมารัว ๆ จำนวนมันเยอะจนมีโอกาสจะหลุดเข้ามาด้านในเกราะได้ ฉะนั้นปฏิเสธไม่ได้เลยว่าอาจจะโดน 'พิษ'

แล้วมีกระทั่งสกิล 'ทะลวง' ก็เลยพูดยากเลยว่าเขตอาคมจะป้องกันได้หรือเปล่า เอาเถอะ ถ้าถูกไสต้อนก็แค่สู้ ถ้าหนีพ้นก็หนี ถ้าโถมใส่ได้ก็หาจังหวะโถม ใช่แล้ว ดันโถมมาใส่เราซะงั้น! อุตส่าห์เจอศัตรูดี ๆ ทั้งที เราเองก็จะช่วยคุณเม่นยิงกระหนาบจากด้านหลังให้อีกแรง แต่ดันหนีกันไปซะแล้ว! ความสามารถหลบหลีกของพวกนั้นมันอันตรายระดับน่าสะพรึงกลัว เซนส์ของสัตว์ป่าล้วน ๆ (ดุ่ยดุ่ย♪)

คุณสไลม์คงจะเบื่อก็เลยดีใจใหญ่ ช่างเถอะ ไม่ว่าจะเป็นลางสังหรณ์, สัมผัสวิญญาณ, เซนส์, ญาณโอตะ, ง่าวพยากรณ์ หรือการรับคลื่นไฟฟ้า ถ้าหลบเลี่ยงอันตรายได้ก็ถือว่าเป็นพรสวรรค์

"ถ้าเป็นพวกโอตะง่าวก็น่าจะตายเรียบภายในห้านาที ถ้าแค่นี้ละก็นะ?" (ดุ่ยดุ่ย) "ใช้เวลาสักสิบนาทีก็น่าจะเอาชนะได้อย่างปลอดภัยโดยไม่มีแดเมจ แต่ก็มีความเป็นไปได้ว่าจะดวงซวยสุด ๆ เกิดเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ยิ่งกว่าโคตรแรร์ ยิ่งกว่าปาฏิหาริย์.....แล้วก็คงจะตาย แบบนี้อะนะ?" (อึ้มอึ้ม, หงึกหงึก, ดิ๊งดิ๊ง)

แม้แต่โอกาสที่เหมือนจะเป็นไปไม่ได้ ถ้ามันมีความเป็นไปได้จะเกิดขึ้นก็อย่าสู้ดีกว่า ถ้าจะสู้ก็ต้องเตรียมแผนการที่

ปลอดภัยไว้ก่อน ถึงโอตะกับง่าวจะพลาดนู่นพลาดนี่ แต่ทำแบบนั้นก็ถือว่าถูกต้องแล้ว

“มาแล้ว!”

เข็มเล็ก ๆ บอบบางพุ่งมาเป็นห่าฝนจากทุกทิศทาง ดงเข็มปกคลุมไปทั่วทั้งบริเวณจนหลบหลีกไม่ได้ จะปัดเข็มให้ร่วงทั้งหมดก็ทำไม่ได้ด้วย อื้อ ทำไม่ได้หรอก ก็เลยใช้ ‘ล่องหน’ ผ่านฝนเข็มไป คุณสไลม์กินเม่นพร้อมกับเข็มเลย ส่วนคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะฟันกวาดใส่เข็มนับไม่ถ้วนแค่ทีเดียว คุณสาวนักเต้นควงโลใหญ่สะท้อนเข็มนับไม่ถ้วนออกไป

นี่คือความแตกต่าง ถ้าเป็นพวกสาว ๆ คงพยายามใช้โล่เอาตัวรอด ถึงจะโดนโจมตีแต่ก็ยังบุกประจัญบาน ต้องการความแข็งแกร่งจึงไม่ยอมหลบหนี อันตรายแค่นิดหน่อยคงไม่หนีหรอก ทั้งที่.....อาจจะตายก็ได้ถ้าดวงซวย

ถึงมีความเป็นไปได้ต่ำขนาดไหน ถ้าเกิดขึ้นซ้ำ ๆ มันก็ยังอาจเกิดขึ้นได้ ความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้นตั้งแต่แรกเริ่มก็ใช่ว่าจะไม่มีทางเกิดขึ้นเอาเสียเลย และถ้าหาก ‘ตายคาที่’ สักครั้งก็เท่ากับว่าตายโดยไม่สนเรื่องโอกาสในภายภาคหน้า รองหัวหน้า B มี ‘ชุบชีวิต’ อยู่ก็เลยอาจจะชุบทัน แต่ ‘ชุบชีวิต’ นั่นเป็นเวทมนตร์ที่กิน MP เยอะเลยใช้ได้แค่ครั้งเดียว ถ้าหากจับพลัดจับผลูตายคาที่สองคน คนหนึ่งก็จะไม่รอด ดังนั้นถ้าไม่ใช่ 0% ก็คิดถูกแล้วที่หนี พวกโอตะง่าวรู้ดีว่าคนเราไม่ควรตายกันง่าย ๆ เพราะพวกตนเคยลงมือฆ่ามาแล้ว

“เหนื่อยหน่อยนะ อย่างที่คาดไว้เลย” “ใช่ ไอ้นั่นน่ะถ้าไม่โดนก็ไม่เป็นไร แต่ยังไงก็ไม่โดนอยู่แล้ว!” “เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ทางสามัญสำนึก ปล่อยให้ผู้เชี่ยวชาญเรื่องไร้สามัญสำนึกจัดการจะดีกว่า” “ขี้โกงตามความหมายเดิมก็คือแบบนี้เองสินะ!” “นั่นดิ การโกงด้วยสเตตัสกับสกิลน่ะทำแบบนี้ไม่ได้หรอก!”

โอตะหนีจากอะไรบางอย่างมาแล้วอธิบายกันอย่างอวดเก่ง อยากจะเผาอยู่หรอก แต่ดันหนีไปก่อนจะโดนเผาอีกน่าโมโหชะมัด!

“”””ฮารุกะ ชั้นลึกดูท่าจะอันตราย กลับเลยได้ไหม? เดี๋ยวจะไปจัดการถึงชั้นกลาง ๆ ของดันเจี้ยนถัดไป”””” “รบกวนด้วยนะว่าแต่หนีแล้วยังจะมายัดเยียดให้เราอีก เหนื่อยเลยนะเนี่ย ถ้าจะจบโดยไม่ต้องสู้ก็อย่าสู้แต่แรกเลยสิ อย่ามายัดเยียดให้เราด้วย?” “”””เดี๋ยว ไม่เห็นนายจะมีแผลสักนิด?””””

ยังไงก็ต้องได้ ‘ป้องกันสมบูรณ์’ มาก่อน ชั้น 80 เป็นต้นไปน่ะต่อให้มีโอกาสน้อยนิดยังไง อุปกรณ์ในตอนนี้ก็มีความเสี่ยงอยู่.....อื้อ

“อย่าลงไปลึกกว่าชั้น 80 เชียวละ ขึนไปละก็จะงดมื้อดึก” “”””ไม่ไปเด็ดขาด มื้อดึกขอเป็นข้าวหน้าเนื้อย่าง!””””

ดูท่าทางอันตรายเลยคิดจะหนีเต็มที่ เพราะงั้นเจ้าพวกนี้น่ะต่อให้ดำเนินการเองก็คงไม่เป็นไร ถ้าหากเจ้าพวกนี้จะตายขึ้นมาจริง ๆ ก็คงเป็นตอนที่ปกป้องใครสักคนโดยไม่ยอมหนี ถ้าไม่อยากเป็นแบบนั้นก็ต้องอยู่กับพวกเราที่ชายแดน แต่ถ้ายังอยาก

ไปก็ย่อมเป็นสิทธิที่จะเลือกเอง แต่ว่า.....เป้าหมายคือพวกพี่-สาวกล้ามล่ำกับพวกสาว ๆ หูสัตว์ต่างหาก!

อื้อ เราเองก็อยากไปอยู่นิดหน่อยแฮะ แต่จะปล่อยดัน-เจี้ยนชายแดนทิ้งไว้อย่างนี้ไม่ได้ ถึงจะมีจำนวนเยอะ แต่ลำพังพวกสาว ๆ ก็อันตรายไป อย่างน้อยต้องมีคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นและคุณสไลม์อยู่ด้วยอย่างน้อยสักสองคน ไม่อย่างนั้นคงพูดว่าปลอดภัยไม่ได้ แล้วก็.....ยังมีความเป็นไปได้เรื่องความมืดนั่นอยู่อีก เราเองก็ไปจากชายแดนไม่ได้ แต่คุณสาวหูสัตว์.....นุ่มฟู.....

ถูกจิกตาใหญ่เลย! แต่เด็กหนุ่มมัธยมปลายก็อย่างนี้แหละ ก็ต้องแสวงหาคุณสาวหูสัตว์ในต่างโลกที่ยังไม่เคยเห็นมาก่อน ถึงจะไม่ได้ลูบขนนุ่ม ๆ แต่ก็อยากไปดูสาวหูสัตว์แม้จะถูกหาว่าเป็นพวกลามกหรือเปล่าก็ไม่รู้! พวกพี่สาวกล้ามล่ำเองก็สวยนะ แต่รู้สึกได้ว่าเป็นพวกมีกล้ามถึงสมองเช่นกัน อื้อ คุณสาวหูสัตว์ยังไงก็ดีกว่ามีสมองกล้าม เพราะสาวสมองกล้ามระดับความแรร์มันต่ำกว่าเห็น ๆ? เพราะมีสาวซมรมกีฬาอยู่แล้วด้วย?

ที่ต่างโลกแม้แต่ก้อนดินก็ดูบรรยากาศเป็น
แต่เซนส์ของเด็กถูกรังแกดันดูบรรยากาศไม่เป็น

วันที่ 89 ตอนเที่ยง ดันเจี้ยน ใต้ดินชั้นที่ 90

พวกโอตะง่าวหนีไปแล้ว เลยลงชั้นที่ 90 ด้วยกันสี่คน

ตามเดิม บอสประจำชั้นเป็นตัวอันตรายตามเซนส์ของเด็กถูกรังแกเลย มันเป็นกับดักทางกายภาพที่ไม่ใช่สถานะผิดปกติ

ตุ๊กตาโคลน “แอดฮีซีฟโกเลม Lv90” คิดว่าเป็นสายพันธุ์ย่อยของมัดโกลมซึ่งจัดว่าอ่อนแอที่สุดในบรรดาโกเลม แต่ก็เป็นโกเลมที่เหนียวหนึบตามชื่อเรียก (Adhesive) ถ้าโดนสัมผัสเข้าอาวุธก็จะติดหนึบและโดนแย่งไป แล้วก็ปล่อยกาวไปทั่วพื้นทำให้เคลื่อนที่ไปมาไม่ได้ดั่งใจ..... และถูกฆ่าด้วย ‘แรงมหาศาล’ นั่น

“อา แบบนี้พวกโอตะง่าวคิดถูกแล้วที่หนีไป เซนส์เฉียบขาดนั่นมันอะไรกัน ทำไมไม่ยอมเอาจิตสัมผัสนั่นมาใช้ในชีวิตประจำวัน ดูบรรยากาศไม่เป็นเอาซะเลย ทั้งที่มองเก่งจนน่าพิศวงด้วยซ้ำ?”

พวกที่มีรูปแบบพิเศษหรือประเภทที่มีจุดอ่อนในชั้นลึก ๆ น่ะ ถ้าต่อสู้ด้วยวิธีปกติก็ยังมีโอกาสพลาดได้ พวกสาว ๆ เองก็มาได้ถึงชั้นที่ 80 ถ้าเป็นไปได้อยากให้หยุดสักชั้นที่ 74 มากกว่า อื้อ แค่ Lv อย่างเดียวไม่พอ มันมีความเก่งที่วัดไม่ได้จากจำนวนชั้นอยู่อีก.....แต่ถ้าลงลึกไปก็อาจเรียกว่าห้าวเป้งได้

“จะมาแย่งจุดยืนเรื่องการบดขยี้ด้วยพลังกับความอึดในการฟื้นตัวได้ไม่จำกัดงั้นรึ.....อื้อ ไร้การป้องกันไปหน่อย?”

ก้อนโคลนส่งเสียงคร่างต่ำอย่างกับเสียงสั่นสะเทือนขณะโปรยก้อนดินที่เป็นกาวเหนียวมีพิษร้ายแรงออกมา..... แล้วก็วิ่งหนีไปแล้ว อื้อ คุณโกเลมดินดูเหมือนจะเป็นของโปรดของคุณสไลม์ ตั้งใจจะกินเต็มที่เลย (ดิ๋งดิ๋ง♪)

ดูเหมือนบอสประจำชั้นที่ 90 จะดูบรรยากาศเป็น คุณแอดฮีซีฟโกเลมเริ่มหนีจากสิ่งมีชีวิตเมือกอันน่ากลัวที่ตั้งใจจะกินตัวเองอย่างเต็มที่ ถ้าถูกสัมผัสก็จะติดหนึบ ถึงอยู่ระยะไกลก็ยังมี 'ดูดซับเวทมนตร์' เพราะเป็นตุ๊กตาโคลนจึงทนต่อกายภาพได้ดี.....แต่การถูกจับกินคงเป็นสิ่งที่คาดไม่ถึงมั้ง?

(ฮู่มมม ฮู่มมม!)

เรากระโดดข้ามโคลนติดหนึบที่โปรยอยู่บนพื้นดิน ถีบตัวกลางอากาศแล้วกระโดดไปมา บิดตัวหลบหลีกกระสุนโคลนโดยใช้ 'เดินอากาศ' ถีบอากาศแล้วก้าวซิกแซ็กไปมา จากนั้นก็ลอดผ่านแขนโคลนหนาที่ฟาดใส่แบบลวก ๆ จนขึ้นไปถึงด้านบนหัวก่อนจะฟาดใส่ด้วยเวทมนตร์แรงโน้มถ่วง

ยอมเป็นนกต่อช่วยถ่วงเวลาไว้จากด้านบน เพื่อให้คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะพุ่งเข้าไปฟันผ่าร่างโคลน คุณสาวนักเต้นเข้าไปสกัดมันบนพื้นดินด้วยเวทมนตร์ ทำให้ขาของแอดฮีซีฟโกเลมจมลง สองคนนี้ชอบอยู่แนวหน้า คนหนึ่งมี 'เทพปีศาจ' ที่บรรลุเวทมนตร์ อีกคนหนึ่งเป็นจอมปราชญ์หรือไม่ก็มิโกะที่มีฉายาสตรีศักดิ์สิทธิ์ของลัทธินอกรีต ปกติจะไม่ใช้การโจมตีระยะไกล แต่ครั้งนี้คงไม่อยากให้อาวุธคู่ใจเหนียวเหนอะหนะเพราะกาว?

ขาที่โดนฟันและจมลงไปในพื้นดิน ส่วนด้านบนมีแรงโน้มถ่วงกดทับจนขยับตัวไม่ได้ ร่างมหึมาที่โดนฟันจนเละถูกคุณสไลม์จับตัวได้แล้วก็เริ่มกิน แต่ถ้าคุณสไลม์ดูดซับสกิล 'ติดหนึบ'

มา จะเรียกว่า ‘เปตาเปตา (แปะแปะ)’ ได้ไหมนะ?

“เหนื่อยหน่อยนะ ก็ไม่ได้เหนื่อยถึงกับต้องพูดแบบนั้นหรอก แต่มันเป็นการตื่นเช้าที่อ่อนล้าน่าดู ทำไมสกิลขั้นสูงอย่าง ‘วิชาราคะ’ กับ ‘กามราชา’ ถึงได้ทะลุขีดจำกัดตั้งแต่เช้า ถึงจะใช้งานก็ยังถูกจัดการได้อีก แล้วทำไมถึงมาทำหน้าอวดเบ่งแบบนั้น! เอาเถอะ ไม่ได้สำนึกผิดเลยสักนิด ยิ้มอย่างอวดเบ่ง เอามือเท้าสะเอวเลยด้วยซ้ำ!” (ดิ๊งดิ๊ง)

คุณสไลม์กินข้าวเสร็จแล้วเข้ามาปลอบใจเราและไปต่อชั้นที่ 91 รู้สึกพ่ายแพ้อย่างบอกไม่ถูกแฮะ คืนนี้ตัดสินใจแล้วว่าจะเปิดศึกที่แพ้ไม่ได้อย่างเด็ดขาด แต่ศึกแบบนั้นมันใช่สิ่งที่ต้องเปิดด้วยเหรอ? เปิดแล้วจะดีจริง ๆ หรือเปล่า?

เอาเถอะ สาเหตุเป็นเพราะตอนเช้ามัวแต่มองคุณเชียร์ลีดเดอร์จนเคลิ้มเลยเกิดช่องโหว่ขึ้นมา แล้วคนที่ทำให้สวมก็คือเรานี่เอง! แต่ไม่มีเสียใจทีหลังหรอก ต้องการจะแก้มืออยู่แล้ว!

“มันเป็นทางวงกตที่มีทางออกบรรจบกัน งั้นลุยรวดเดียวเลยดีกว่า?” (อึ้มอึ้ม, หงึกหงึก, ดิ๊งดิ๊ง)

สถานการณ์ในตอนนี้สามารถปรับแต่งได้ ยังใช้งานเต็มที่ไม่ได้ก็จริง แต่ถ้าไม่สูญเสียการควบคุมก็จะต่อสู้ได้โดยไม่ได้รับแดเมจ เรามีของที่ยังไม่ได้แตะต้องอย่าง ‘กำไลจอมเวท เพิ่ม InT MiN 30% เพิ่มป้องกันเวทมนตร์โจมตี (ระดับสูง) ควบคุมเวท (ระดับสูง) ใส่เวท’ กับ ‘สร้อยคอผู้ใช้งู: [ใส่ได้เจ็ดอย่าง] เพิ่ม InT 40%, จำลองงู (จำลองได้สามตัวด้วยพลังเวทจากร่างกาย) สร้าง

พิษ เกล็ดแข็ง +DFF' แล้วก็ 'สร้อยคอแวเรียนท์ โรคจิต รูปร่าง พิลึก เมือก (ต้านทุกอย่าง, เสริมสถานะผิดปกติทุกอย่าง) +DEF' รวมถึง 'กำไลแห่งสัตว์อสูร เพิ่มความสามารถทุกอย่าง', 'โล่แห่งการสะท้อน สะท้อน' กับ 'ผ้าคลุมฉับพลัน ฉับพลัน' เก็บเอาไว้จนลืมก็เลยเอาออกมาทดลองผสมดู

นึกถึงแต่ละอย่างแล้วค่อย ๆ 'สวมเวท' ทับซ้อนกันไปสวมใส่เยอะขนาดนี้ในคราวเดียวเลยสัมผัสถึงความแตกต่างตอน 'สวมเวท' แล้วได้อย่างชัดเจน.....InT กับสายควบคุม สูงขึ้น 'กำไลแห่งสัตว์อสูร' เพิ่มความสามารถทุกอย่างค่อนข้างได้ผลดีทีเดียว อื้อ ถึงตั้งใจปรับแต่งไปก็จะยิ่งควบคุมไม่เสถียร

"ที่ไม่เสถียรก็แสดงว่ายังควบคุมไม่ได้ แต่พอจะแทรกแซงได้ อื้อ ถ้าเป็นอย่างนั้นได้ก็ดีสิ?"

ดังนั้นจึงตั้งใจสวมเวทแล้วเพ่งสติไปยังมอนสเตอร์

ปากที่มีแต่เขี้ยวนั่น จะเรียกว่ากรามยักษ์หรือส่วนของปากที่ติดเคี้ยวดีนะ กรามยักษ์รูปทรงกรรไกรนั่นขยับประกบกันดังแกรกแกรก ตาประกอบแบบแมลงอันน่าขนลุกมองมาทางนี้ อื้อ มองทางนี้อยู่สินะ?

"เอาเถอะ ถ้าเป็นตาประกอบ ถึงจะมองไปทางโน้นก็ยังมองเห็นทางนี้ได้ ทำเป็นหันไปทางโน้นเหมือนไม่สนใจแบบเดียวกับ 'ดวงตาราจิน' นั่นแหละ!"

สีแดงคล้ำท่าทางอุบาทว์เชียว "ไนท์แอนท์ Lv91" คือมดส่วนคำว่าไนท์ไม่ใช่กลางคืน แต่เป็นอัศวินที่ยืนด้วยขาหลังสอง

ข้าง แต่คุณมดยักษ์ตัวเท่าก็คนเป็นคู่ต่อสู้ที่อันตราย ไม่มีความต้านทานของอุบาทว์ซะด้วย จะว่าเรียกว่าเกราะหรือว่าเปลือกดี เอาเป็นว่าตรงเกราะนั่นมันอุบาทว์ ถึงแขนเรียวยาวทั้งสี่ข้างจะถือดาบกับโล่ แต่หน้าตาเป็นมดก็เลยอุบาทว์!

"เอาเถอะ เคยได้ยินมาว่ามดน่ะถ้าแช่เย็นก็จะขยับตัวไม่ได้ ทดลองไปด้วยฝึกซ้อมไปด้วย ฝืนอดทนหน่อยละกัน"

แล้วก็ ดูเหมือนจะเกลียดยางกับแอลกอฮอล์ด้วย ยังหายางที่ต่างโลกไม่เจอ แล้วเด็กหนุ่มมัธยมปลายวัย 16 ปีไม่มีเหล้าหรอก

"อื้อ เหล้าสำหรับทำอาหารมันเป็นของล้ำค่า เราไม่ยอมใช้กับมดหรอก! ต่างโลกดูเหมือนจะไม่มีข้อจำกัดเรื่องอายุในการดื่มเหล้า แต่ก็ยังไม่บรรลุนิติภาวะเลยนะ?"

มันเป็นมดที่เคลื่อนไหวค่อนข้างเร็ว แต่ก็เหมือนกับหยุดนิ่งอยู่ในโลกของภาพสโลว์โมชั่น สรุปก็คือมองเห็นได้อย่างชัดแจ๋วเลยยิ่งรู้สึกอุบาทว์ ไม่ค่อยอยากสู้ด้วยในระยะประชิดเลยยืด 'คทาอิกดราซิล' ออกไปจนกลายเป็นกระบองยาวสามเมตรแล้วทดลองการต่อสู้ในระยะกลาง อ้อมไปทางด้านข้างของมดสามตัว ก้าวเท้าออกไป ยืดตัวขึ้นเพื่อผ่อนน้ำหนักและหมุนตัวครึ่งรอบ ส่งแรงเหวี่ยงจากศูนย์กลางไปที่กระบองและฟาดใส่สีข้างในมุมแบบงัดเสยขึ้น โดนมันต้านรับด้วยดาบสองเล่มก็เลยดึงร่างกลับมาแล้วหมุนตัวพร้อมลดตัวลงต่ำเพื่อฟาดปัดขา

"โอ๊ะ ป้องกันได้? สมกับ Lv91"

ถูกป้องกันได้ แต่โล่ของคุณมดลดต่ำลงแล้วเลยก้าวเข้าหาด้านหน้า ปัดดาบสองเล่มที่ฟันลงมาจากด้านบนแล้วควงกระบองตัดหัวที่ว่างโล่งอยู่

จากนั้นก็เร่งความเร็วพุ่งเข้าหาตัวที่สอง หมุนตัวแบบเต้นรำควงกระบองฟันกวาดด้วยแรงเหวี่ยงจากศูนย์กลาง โดนด้านรับได้แต่ร่างมันก็ต้องเซ เลยฉวยจังหวะหมุนตัวในทิศตรงข้ามและฟันใส่อีกครั้ง พอเคลื่อนที่หมุนตัวไปมาซ้ายขวา แขนทั้งสี่ข้างของมันก็กางออกแล้วเปลี่ยนมาเป็นการฟาดฟันในแนวดิ่ง

“อื้อ การควงคทาของเด็กหนุ่มมัธยมปลาย คงไม่มีใครอยากดูสินะ?”

เจ็บ แต่ว่าร่างกายไม่ได้รับแดเมจอะไรนัก สามตัวถัดไปพุ่งตรงเข้ามาแต่ก็โดนฟัน เอากระบองมาไว้ตรงกลางพลางเสริมด้วยแรงเหวี่ยงจากศูนย์กลาง.....สไลด์มือไปที่ปลายกระบองแล้วเปลี่ยนความเร็วในการหมุนให้เป็นแรงเหวี่ยงจากศูนย์กลางก่อนจะก้าวเข้าหาพร้อมกับฟันใส่ในแนวดิ่ง ขณะขยับตัวก็หอบหายใจไปด้วย ดูเหมือนไม่ได้รับแดเมจ ถ้าอยู่ในขอบเขตที่ควบคุมได้ แม้จะปล่อยให้ไปถึงขั้นใช้วิชา ‘จริงลวง’ ก็ไม่มีปัญหาอะไร

มันคือความสมดุล บางที ‘กำไลจอมเวท’ ที่เพิ่ม InT MiN 30% และเอฟเฟกต์ ‘ใส่เวท’ น่าจะช่วยเสริมให้กับ ‘สวมเวท’ ถึงแม้จะเพิ่มอุปกรณ์สวมใส่ในคราวเดียวแต่ก็ควบคุมเวทได้ และ ‘สร้อยคอผู้ใช้งู’ ที่เพิ่ม InT 40% กับ ‘กำไลแห่งสัตว์อสูร’ ที่เพิ่มความสามารถทุกอย่าง ทำให้ค่าสเตตัสสูงขึ้นมาก อื้อ อาจจะ

ดีกว่าที่คิดก็ได้

ได้สกิลจอมปราชญ์ที่จำเป็นต้องมีในการใช้งาน ‘อัญมณีแห่งชีวิต: [ฝึกฝนร่างกายด้วยวิชากามศิลป์ในห้องหอ และวิชาเล่นแร่แปรธาตุ, ยอดนักเล่นแร่แปรธาตุ, จอมปราชญ์]’ มาแล้ว แต่ ‘ฝึกฝนร่างกาย’ นี่ยังน่าสงสัยอยู่ แน่นอนว่า กามศิลป์ในห้องหอก็ได้คะแนนเต็มในแง่ความน่าสงสัย ‘ฝึกฝน’ นี่รู้สึกว่าเหมือนจะต้องดัดแปลงร่างกายให้เลิกเป็นคนซอบกล อื้อ เสริมค่าสเตตัสและอาจจะถูกดัดแปลงเป็นเซียนหรือไม่ก็ฮอมุงกุลุส (Homunculus) หรืออะไรแบบนั้น ตอนนี้ยังใช้ต่อสู้ได้ แต่ก็ต้องผนึกเอาไว้ก่อนเพื่อความเป็นมนุษย์ของเรา

แล้วก็นี่ ‘สร้อยคอแวเรียนท์โรคจิต รูปร่างพิลึก เมือก (ต้านทุกอย่าง, เสริมสถานะผิดปกติทุกอย่าง) +DEF’ เหมือนจะไม่ค่อยมีความหมาย.....แต่ดูท่าจะเข้ากันได้ดีกับคุณหัตถ์มาร ใช่แล้ว คืนนี้ก็คงมีการแก้แค้นสำหรับตอนเช้ารออยู่ ดังนั้นจงฝึกฝนเอาไว้เถิด!

“ขอโทษที่ให้รอนาน ทางนี้มีแค่สิบเจ็ดตัว แต่เราเป็นคนสุดท้ายเลยสินะ? อา มดมันอุบาทว์ เลยรีบทำลายทิ้งอย่างงั้นเหรอ? เอาเถอะ ลงต่อดีกว่า” “อุปกรณ์.....เพิ่มขึ้น เหรอคะ?”

ความแตกซะงั้น อาจยังไม่ความแตกในส่วนที่เอาอุปกรณ์ที่มีอยู่มาผสมกัน แต่เรื่องสร้อยคออาจจะแย่แล้วก็ได้ ถ้าควบคุมได้แล้วก็คงไม่มีปัญหา แต่ ‘สร้อยคอแวเรียนท์’ มันจะไปก่อปัญหาเอาในคืนนี้นี่แหละ?

"ไม่สิ ยังดูท่าทางสบาย ๆ นิดหน่อย พอลองใช้งานดู มันช่วยเสริมสายป้องกันกับ InT ก็เลยใช้งานได้ดีทีเดียว?" "มันเกินขีดจำกัด ของร่างกาย ค่ะ" "เดี๋ยวร่างกาย ก็พัง อีกหรอกค่ะ!!" "ปรับแต่งโดยไม่ได้ฝึน แล้วยังมี 'เกิดใหม่' ที่ MaX แล้วกับ 'เยียวยา' และ 'ฟื้นฟู' อีก น่าจะไหวอยู่นะ? จะไม่มีการทำลายตัวเองแล้ว เพราะงั้นก็ไม่ต้องห่วง คิดว่านะ? อื้อ ขอบคุณนะ"

เป็นห่วงเราสินะ เอาเถอะ คุณสาวนักเต้นเคยเห็นเรา ตอนหมดสภาพมาก่อน ดังนั้นจึงลูบหัวทั้งสองคน คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะดูเหมือนจะชอบให้ลูบหัว คุณสาวนักเต้นเองก็น่าจะดีใจ?

แล้วก็ชั้นที่ 92 มีการใช้วิชา 'จริงลวง' ควบคุมด้วยสมาธิขั้นสูงสุดและฟาดฟันกับ "ไบนด์แพลนท์ Lv92" ต้องจัดการให้ได้อย่างสมบูรณ์โดยไม่เกิดการทำลายตัวเอง ไม่อย่างนั้นทั้งสองคนจะเป็นห่วง ก็เลยโจมตีอย่างต่อเนื่องด้วย 'จริงลวง' ทำให้เกิดภาพสโลว์โมชั่นตั้งแต่ต้นจนจบ ใช้แบบขั้นต่ำสุด ฟาดฟันแบบเรียบง่าย แต่นั่นแหละที่ยาก ใช้สมาธิควบคุมร่างกายแล้วฟันเสยขึ้น ทันทีที่ก้าวเข้าหาก็ฟันเสร็จไปแล้ว พอฟันเสร็จก็ก้าวเข้าหา "ไบนด์แพลนท์" ตัวต่อไป

ควบคุมร่างกายตัวเองกับสกิลและเวทมนตร์รวมถึงสกิลอุปกรณ์สวมใส่ได้หมด ใช้ 'ดวงตาราจิน' ในการจับจ้องการเคลื่อนไหวของศัตรู.....การเคลื่อนที่ความเร็วสูงและการเคลื่อนที่ฉับพลันด้วย 'โยกย้าย' ก็ปรับแต่งให้ควบคุมได้ เร่งความเร็วของ

ความคิดหลายชั้นด้วย 'ปัญญา' พยายามรักษาสภาพสโลว์โมชั่นเอาไว้ด้วยความเร็วสูงนั่น ควบคุม 'สวมเวท' ได้อย่างสมบูรณ์และโจมตีอย่างต่อเนื่องด้วยวิชา 'จริงลวง'

ระหว่างทางแทบจะสลบอยู่หลายครั้ง แต่ต้องทำให้เห็นว่าเรื่องแค่นี้ชิล ๆ ไม่อย่างนั้นก็คงไม่อุ่นใจกันหรอก ลงมือล่า "ไบนด์แพลนท์ Lv92" ที่มีอยู่ร้อยตัวขึ้นไปจนหมดเกลี้ยง ดูจากที่ไม่ได้พูดอะไรแล้ว ดูเหมือนจะยอมรับว่าสอบผ่าน เอาเถอะก็ยังเป็นห่วงอยู่นั่นแหละ แต่เดี๋ยวเอาขนมให้กินแล้วลูบหัวอีกดีกว่า

ต่อไปคือชั้นที่ 93 ดันเจี้ยนที่นี่ก็ลึกเหมือนกัน ควรตรวจสอบเรื่องที่ดันเจี้ยนลึกขึ้นกว่าเดิมเอาไว้ดีกว่า ถ้าดันเจี้ยนที่เคยคิดว่าไม่ลึกมากเปลี่ยนเป็นลึกปานกลาง นักผจญภัยจะมีอันตรายไปด้วย ดันเจี้ยนที่ยังลึกไม่ถึงห้าสิบชั้นไม่ต้องห่วงว่าจะมีมอนสเตอร์อาละวาด ฉะนั้นเอาไว้ทีหลังก็ได้ ตอนขากลับ..... บอกคุณผู้ติดตามของคุณพ่อเมริเอาไว้ดีกว่า

เพราะมีธุระก็เลยไปคุยกับตาลุงที่ดูเศร้าดูเหงาอยู่คนเดียว แต่ดันมาติดเราแจซะงั้น

วันที่ 89 ตอนบ่าย ปราสาทโอมุย ลานฝึกซ้อมทหาร

ฉันรู้อยู่แล้วว่าแข็งแกร่ง ในเมื่อเป็นพวกพ้องของเด็กหนุ่มก็คาดเดาไว้อยู่แล้วว่าต้องมีทักษะต่อสู้ที่สูงพอสมควร ที่สำคัญคือ มีฝีมือขนาดพิชิตดันเจี้ยนชั้นกลาง ๆ มาแล้วหลายแห่ง

เลยรู้ซึ้งถึงเรื่องนั้นได้เป็นอย่างดี แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังตกใจกับวิธีการใช้กลยุทธ์อยู่ดี มีความช่ำชองในการปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ กองทัพชายแดนกว่าห้าร้อยคนกับหน่วยองครักษ์ระดับหัวกะทิต้องพ่ายแพ้ให้กับเด็กสาวงามผมสีดำ.....ยี่สิบคน นี่มันไม่ใช่เรื่องที่จะเกิดขึ้นได้ง่าย ๆ เลย!

“ตรงกลางตีฝ่า อ้อมจากด้านหลังไปขนาบกับปีกซ้าย!” “”“ย่า (รับทราบ)!”” “ขวายื้อไว้แล้วถอยลงมา อย่าได้ขาดตอน!” “”“ย่า!””

ได้ยินข่าวลือมาเยอะ เคยคาดเดาว่าเป็นกุนซือประเภทที่ระมัดระวัง แต่พอเอาเข้าจริงกลับคิดคำนวณดุจเทพ ตัดสินใจวางแผนได้อย่างรวดเร็ว แม้แต่กองทัพชายแดนที่ช่ำชองและต่อสู้กับมอนสเตอร์มาตลอดก็ยังถูกไล่ต้อนจนแตกพ่ายในพริบตา

“ปีกขวาโจมตีย้อน! เข้ากระหนาบแล้วตระเวนจู่โจม ซ้ายหวดเข้าไปเลย!!” “”“รับทราบ กระจายกำลังฝั่งซ้ายเป็นแถวตอน!”” “”“โอบล้อม! แล้วบุกทำลาย!””

กองทัพมีการฝึกซ้อมต่อสู้มาเยอะ แต่ไม่ได้เข้าไปดวลดาบเลยสักนิด กลับถูกเล่นงานจนต้องหนีหัวซุกหัวซุน ขบวนโดนตัดขาดจนบัญชาการไม่ได้ เสียทรงแบบไม่เหลือซาก โดนเล่นงานตอนซุลมุนไร้ทางป้องกันตัวจนค่อย ๆ แตกพ่ายไปทีละส่วน

“ซ้าย ถล่มเลย!” “ตรงกลาง กวาดล้าง!” “ตีโอบเป็นวงกลม แล้วหมุนรอบ!” “ย่า (รับทราบ)!”

เทพีสงครามยี่สิบเอ็ดคนโลดแล่น ถึงจะมีจำนวนน้อยแต่มีทั้งท่านซาริเซเรสและเมดอยู่ด้วย นอกจากนี้ยังมีเมริเอลเข้าไปเสริมอีก แต่ถึงจะรวมยังไงก็แค่ยี่สิบสี่คน แต่เด็กหนุ่มที่น่าสะพรึงกลัวก็มีแค่เก้าคน แต่ความแข็งแกร่งระดับที่บดขยี้หน่วยหัวกะทิของรัฐพาณิชย์และกองทหารรับจ้างที่ชื่อเสียงโด่งดังได้

ไม่อาจดูถูกหรือแม้แต่มองพวกเขาอย่างถือดีได้ เตรียมใจแล้วว่าไม่มีทางที่จะดูแคลนได้ แข็งแกร่งอย่างคาดไม่ถึง แข็งแกร่งยิ่งกว่าความแข็งแกร่งที่เคยประเมินเอาไว้อีก มันเกินจินตนาการไปแล้ว พวกเราไม่เคยมีใครรู้วิธีต่อสู้แบบนี้มาก่อน

“เรียบร้อย!” “““เหนื่อยหน่อยนะ”””

ไม่ทันไรกองทัพชายแดนกับหน่วยองครักษ์ก็พ่ายแพ้หมดสิ้น ฉันได้แต่เหม่อลอยมองดูจนเคลิ้มเลย มันไม่มีทางที่จะเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นนอกจากจะได้เห็นกับตาตัวเอง ฉันกับมุริมูรุขอดูการฝึกซ้อมอยู่ห่าง ๆ ในฐานะเจ้าเมือง ไม่ใช่ผู้บัญชาการ แต่ถ้าต่อสู้อยู่ที่นั่นก็คงโดนจัดการโดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้น

“ท่านพ่อ เข้าใจแล้วใช่ไหมคะ ถ้าจะเรียนรู้ก็ต้องเป็นคุณหัวหน้าห้อง นั่นแหละคือสิ่งที่กองทัพควรจะเป็น ถ้าไปตั้งเป้าหมายแบบคุณฮารุกะ กองทัพคงพินาศหมดแน่ค่ะ ถ้าทำตามคนคนนั้นได้ อาณาจักรต้องพินาศแน่ ขืนมีคนที่ทำแบบคุณฮารุกะได้อยู่เยอะ โลกนี้คงมีอันต้องจบสิ้น! แบบนั้นน่ะมันเกินความเข้าใจไปแล้ว ห้ามไปตั้งเป้าหมายตามเขาเด็ดขาดนะคะ!!” “อานี่คือสิ่งที่เรียกว่ากลยุทธ์งั้นรึ.....ได้อ่านตำรากลยุทธ์พิชัยสง-

ครามจากเด็กหนุ่มและศึกษาดูแล้ว.....แต่เอาเข้าจริง พอได้เห็นกับตามันก็ช่างร้ายกาจเหลือเกิน”

ยังไม่เข้าใจเท่าไหร่ แต่มันตราตรึงติดตาไปแล้ว นี่ไม่ใช่แค่การรวมตัวของคนที่แข็งแกร่งที่สุด แต่ยังบัญชาการได้อย่างสุดยอด เป็นการประสานงานกันระหว่างพลังที่แข็งแกร่งสุด ๆ

“ท่านเมโรโทซัม เห็นหรือยังครับ นั่นคือการรบที่ผ่านการขัดเกลามา ท่ามกลางประวัติศาสตร์อันยาวนานในประเทศที่พวกท่านฮารุกะอยู่ มีการใช้วิธีต่อสู้อย่างมีหลักการในระดับสูงจนการสู้รบของพวกเราเหมือนเด็กอมมือไปเลย อันที่จริงก็น่าแปลกใจด้วยซ้ำว่าชนเผ่านั่นบ้าไปแล้วหรือเปล่า” “ใช่ ได้เห็นแล้วละนะ ดูเหมือนจะเป็นประเทศที่อยู่ห่างไกล.....ดีแล้วที่อยู่ห่างไกล ขืนมีคนแบบนั้นเยอะแยะ เอาแต่ต่อสู้ไปเรื่อย ๆ แล้วบรรลุกลยุทธ์กับเคล็ดวิชาจนกลายเป็นประเทศของชนเผ่านักสู้ละก็ ดูท่าทางจะแย่แน่ ๆ เคยได้ยินว่าประเทศที่เด็กหนุ่มอยู่ไม่มีมอนสเตอร์ แต่ถ้าเป็นประเทศที่มีคนแบบนั้นอยู่เยอะแยะ มอนสเตอร์ก็ต้องสูญพันธุ์แน่อยู่แล้ว”

ใช่แล้ว เหล่าเด็กหนุ่มและเด็กสาวพวกนั้นไม่ใช่ทหารกลยุทธ์มากมายนั่นคือสามัญสำนึกโดยทั่วไปที่แม้แต่ประชาชนธรรมดาก็รู้ มันต้องเป็นประเทศเจ้าสงครามแน่! ถ้าต้องสู้กับกองทหารของประเทศที่มีประชาชนแบบนั้นอยู่ละก็เป็นอันจบ ต่อให้ทุกประเทศในทวีปมารวมตัวกันก็คงแตกพ่ายไม่มีทางต่อกรไหว

ฮารุกะคุงบอกว่า “ของกินหรือเก้าอี้นวดน่ะไม่มีทางทำออกมาได้ เพราะเป็นแค่เด็กหนุ่มมัธยมปลาย ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญอะไรซะหน่อย.....เป็นแค่นักเรียนเองนะ? อื้อ มันเป็นประเทศที่ใคร ๆ ก็ทำอะไรแบบนี้ได้อะนะ? น่าจะ?” พอได้ยินแล้วก็ตกตะลึงจนอยากลองไปประเทศแบบนั้นดูบ้าง.....แต่ก็ไปไม่ได้แน่!

ต่อให้มีเก้าอี้นวดชั้นเลิศอยู่ก็ไม่เอาด้วยหรอก ประเทศที่มีเด็กหนุ่มแบบนั้นอยู่เยอะแยะน่ะ มันไม่ใช่ปัญหาระดับอันตรายธรรมดาแล้ว ประเทศที่มีคนธรรมดาโหดยิ่งกว่าราชาดันเจี้ยนแบบนั้นอยู่เยอะแยะน่ะ ห้ามเข้าไปใกล้เด็ดขาด มันไม่ใช่เรื่องล้อเล่นเลย ดีนะที่อยู่ห่างไกล

“ท่านเคานต์ชายแดน วันนี้ทั้งวันน่าจะพอทำได้อยู่ค่ะ ทางนี้มีทหารที่เจนศึกอยู่ สามารถเอามาใช้เป็นคู่มือในการซ้อมยกทัพรบได้ ถ้าทำได้เมื่อไหร่ ตอนนั้นกลยุทธ์ถึงจะเริ่มมีความหมาย และเมื่อชำชองมากขึ้นก็จะปรับเปลี่ยนขบวนทัพแล้วต่อสู้แบบนั้นได้ค่ะ” “ขอขอบคุณที่ยอมเสียสละเวลาอันมีค่ามาร่วมการฝึกซ้อมด้วย เป็นการบัญชาการที่ยอดเยี่ยมมากเลย น่าประทับใจทีเดียว”

เด็กสาวน่ารักที่คอยบัญชาการพวกเด็กหนุ่มนั้น ทุกคนเรียกกันว่า “หัวหน้าห้อง” นั่นคงจะหมายถึงผู้บัญชาการสูงสุด แม้แต่เด็กสาวคนนั้นก็ยังเป็นแค่นักเรียนธรรมดาที่ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับกองทัพเลย ประเทศนั้นสอนอะไรให้นักเรียนกันแน่นะ?

ได้ยินว่าประเทศนั้นสงบสุขมากและเจริญก้าวหน้าเป็น

อย่างดี มันก็แหงอยู่แล้ว ประเทศที่มีคนธรรมดาแบบนี้อยู่ ใคร เลยจะกล้าบุกจู่โจม ประเทศที่มีคนแบบนี้อยู่จนเป็นเรื่องปกตินะ ถ้าจะคิดร้ายด้วยก็ต้องยอมเสี่ยงชีวิตไปสู้ ดังนั้นจะมีแต่ความ สงบสุขก็ย่อมเป็นเรื่องปกติ ทุกคนต่างก็ได้รับการเรียนรู้ในระดับ สูงทั้งเรื่องอ่านเขียน การคำนวณระดับสูง ประวัติศาสตร์ หรือแม้ แต่ดนตรี.....ประเทศแบบนั้นจะไม่เจริญก้าวหน้าได้ยังไง ใจจริง อยากจะไปเยี่ยมชมให้ได้ในฐานะเจ้าเมือง แต่ก็ไม่คิดว่าจะรอด ชีวิตกลับมาจากประเทศนั้นได้

“จัดแถวตอนลึกค่ะ เอาให้เร็วกว่านี้อีก! ทิ้งห่างกับด้าน ข้างด้วย หน่วยซายแดนที่ 8 ถอยเยอะไปแล้วค่ะ!” “”“ครับผม!”” “เข้ามาแล้วก็ปรับระยะหน่อย ขืนโดนตีฝ่าได้ก็ไม่มีความหมาย น่ะสิคะ ยุบเข้ามาค่ะ!” “”“เข้าใจแล้วครับผม!”” “ใช่แล้ว ระยะ ประมาณนั้นแหละค่ะ!” “”“ครับผม!””

ทั้งแสดงให้เห็นภาพ บอกให้เข้าใจ แล้วก็ให้ลองทำดู มี ทั้งการชี้แนะและตำหนิ ถ้าทำได้ก็ชมเชย ให้ทำแบบนั้นครั้งแล้ว ครั้งเล่าจนกว่าจะทำได้ ทำเรื่องอย่างเดียวให้ได้อย่างสมบูรณ์จะ ดีกว่าการจำอะไรเยอะแยะมากมาย

การเคลื่อนไหวของกองทัพดีขึ้นแบบทันตาเห็น ถ้าฉัน ลองบุกเข้าประจัญบานก็คงจะโดนตีโต้และต้องเสียหายหนัก กว่าจะตีฝ่าไปได้ พอมองดูอยู่ไกล ๆ แบบนี้ถึงได้เข้าใจ ถ้าปรับทัพ แบบนั้นขณะต่อสู้ในแนวหน้าสุด พอคิดจะดึงดันก็คงโดนยื้อไว้ แล้วโดนบดขยี้แน่.....เป็นความคิดที่น่ากลัวเหลือเกิน

แล้วก็ครอสไฟร์ระยะกลาง การโจมตีนั่นมุ่งเน้นไปยังจุดเดียวจากทั้งสองฝั่ง ต่อให้หัวแถวเป็นทหารเกราะหนักก็ต้านทานไม่อยู่ พอหัวแถวล้มลง ความเร็วเข้าประจัญบานก็ต้องตก พลังในการตีฝ่าก็จะลดฮวบ แล้วก็โดนปิดล้อมจนต้องป้องกันตัวอย่างเดียว

“ประเทศที่สงบสุข.....งั้นรึ”

ประเทศนั้นคงชอบสงครามมากเกินไป ตั้งใจจะฆ่ามากเกินไป คิดค้นวิธีการฆ่าขึ้นมาสารพัดอย่างแล้วก็ทดสอบ ไม่อย่างนั้นคงคิดเรื่องน่ากลัวแบบนี้ไม่ได้ ใช่แล้ว เข่นฆ่าศัตรูทุกรูปแบบจนหมดก็เลยสงบสุข ถ้ามีเด็กหนุ่มแบบนั้นอยู่เยอะแยะ มันก็ไม่ใช่เรื่องที่จะเป็นไปไม่ได้

“ถ้างั้นก็ต่อไปเลย! ตรงกลางถึงจะช้าไปหน่อยแต่ก็ต้องตีฝ่าค่ะ แต่ว่าต้องจัดหน่วยไล่ล่าตรงท้ายแถวเพื่อไม่ให้ศัตรูหันกลับมาได้ ถ้าหันกลับมาได้ พวกพ้องก็จะตายเสียเองค่ะ!” “”“ครับผม!”””

ไม่ฝืนที่จะหยุด ถึงจะล่าช้าแต่ก็มีการตามกระหน่ำซ้ำ ถ้าดูท่าจะเสียหายหนักก็ลดความเร็วลง ปล่อยให้ฝ่ามาแล้วค่อยไล่ตามบดขยี้จากด้านหลัง แบบนั้นก็ทำได้แค่หนีอย่างเดียวแถมยังหันหลังกลับไปไม่ได้อีก และถ้าโดนไล่ตามทันด้านหลังก็จะถูกโจมตีอย่างไร้หนทางขัดขืน ทำได้แค่หนีไปเรื่อย ๆ เท่านั้น.....แย่สุด ๆ เลย ตัดสินใจแล้วว่าไม่มีวันไปยุ่งกับประเทศแบบนั้นเด็ดขาด ประชาชนของประเทศนั้นน่ากลัวเกินไป

"สิ่งสำคัญที่สุดคือการถอย! แน่นอนว่าต้องปกป้องตัวเอง และปกป้องพวกพ้องด้วย" "ถ้าไม่ปกป้องพวกพ้องที่จะช่วยปกป้องตัวเอง ก็จะถอยไม่ได้ค่ะ ต้องช่วยปกป้องกันเองเสมอขณะที่ถอย ถ้าหนีอย่างเดียวก็จะตายค่ะ ถอยได้!" """ครับผม!"""

เอาชนะไม่ได้หรอก แบบนี้ชนะไม่ได้แน่ ต่อให้รวมกำลังทหารที่แข็งแกร่งมาสักเท่าไหร่ก็เอาชนะไม่ได้ ต่อให้ได้เปรียบขนาดไหนก็ตีไม่แตก ถ้าเผด็จศึกไม่ลงก็ไม่มีทางชนะเลย ข้อความลึกลับที่เขียนอยู่ในตำราเล่มนั้นบอกว่า 'จงใช้แผนการที่แม้แต่ทหารกระจอกที่สุดก็ยังเอาชนะได้' มันก็คือแบบนี้แหละ ปกติต่อให้รวบรวมทหาร Lv น้อยมาสักแค่ไหน ก็จะพ่ายแพ้พวกที่ Lv สูงกว่าแม้จะมีจำนวนน้อยกว่าก็ตาม ดังนั้นจึงเป็นคำพูดที่ไม่เข้าใจความหมายแน่ชัด แต่กลับมีกลยุทธ์ที่สามารถพลิกเอาชนะเรื่อง Lv ที่ต่างกันและจำนวนที่ต่างกันได้.....เป็นกลยุทธ์บั่นทอนกำลังที่ไม่ปล่อยให้ต่อสู้

"เพราะงั้น เด็กหนุ่ม Lv ไม่ถึง 10 จึงพิชิตป่าปีศาจและกวาดล้างได้กระทั่งดันเจี้ยนใหญ่โบราณนั่น"

ไม่สิ นั่นมันอีกระดับหนึ่งไปเลย มีอะไรบางอย่างที่ต่างกันตรงรากฐาน ดังนั้นต้องอย่าไปตั้งเป้าตามอย่างที่เมริเอลบอก อะไรบางอย่างที่ว่านั่นไม่อาจจะเลียนแบบได้ มันไม่ใช่สิ่งที่จะเรียนรู้กันได้

"ผู้ใหญ่ปล่อยให้เด็กผู้หญิงสั่งการ เหมือนจะสนุกกัน

ใหญ่เลย" "คงจะรู้ซึ้งกันแล้วว่าตัวเองในตอนนี้แข็งแกร่งขึ้น"

ขวัญกำลังใจของพวกทหารดีขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งที่แพ้พวกเด็กสาวที่มีจำนวนน้อย แต่ตัวเองก็ได้กลยุทธ์นั่นมา เลยมีความมั่นใจมากขึ้น รู้สึกได้ว่าแข็งแกร่งขึ้น แววตายดูเปลี่ยนไปเลย เหมือนกับจะไม่ยอมพลาดอะไรแม้แต่อย่างเดียว ถ้าเรียกเด็กหนุ่มมาละก็ .....แววตาของทั้งกองทัพคงจะตายด้านกันไปแล้ว อืม นั่นน่ะ .....จะเป็นการทำลายขวัญกำลังใจกับทำลายความเชื่อมั่นมากกว่า

เมริเอลที่แข็งแกร่งขึ้นจนต่อสู้เคียงข้างเหล่าเด็กสาวพวกนั้นได้ แค่เห็นการฝึกซ้อมของเด็กหนุ่มก็ถึงกับถอดใจแล้ว องค์หญิงชาริเซเรสก็คงเป็นแบบเดียวกัน วันนั้นแค่วันเดียวก็ถึงกับทำตาเหม่อลอยกลับมา คน Lv24 นี่ต้องฝึกฝนหนักเหมือนตกนรกขนาดไหนถึงจะต่อสู้กับมอนสเตอร์ระดับตำนาน Lv100 ได้ ต้องฝึกฝนร่างกายหนักหน่วงแค่ไหนนี่ไม่มีทางที่จะรู้ได้เลย แต่ดูจากคนที่ได้เห็นแล้วรู้สึกว่ามันน่าจะโหดร้ายจนพูดไม่ออก

เด็กหนุ่มยิ้มอย่างไร้เดียงสา ทำให้ชายแดนเกิดใหม่ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น รับภัยพิบัติทุกอย่างเอาไว้กับตัวจนชนะแล้วได้ความสงบสุขมา ฮารุกะคุงคนนั้นต่อสู้กับสิ่งที่โหดร้ายที่แม้แต่เด็กสาวพวกนี้ก็ยังตามไม่ทัน ถ้าแม้แต่เด็กสาวพวกนี้ยังตามไม่ทัน พวกเราก็คงต้องยืนอยู่ในระดับเดียวกับเด็กสาวพวกนี้ให้ได้ ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้ตอบแทนบุญคุณกันเสียที

ตอนนี้เขาพามอนสเตอร์สาวสวยไปต่อสู้ที่ชั้นลึก ๆ ของ

ดันเจี้ยน ชั้นลึก ๆ ที่พวกเราไม่มีทางไปถึง ชั้นล่างสุดที่ลึกลงไปกว่านั้นอีก.....จำเป็นต้องแข็งแกร่งขึ้นเท่านั้น ไม่ใช่แค่ทหาร ไม่ใช่แค่กองทัพ ชายแดนมีแต่ต้องแข็งแกร่งขึ้นเท่านั้น อย่าว่าแต่ตัวฉันเองเลย แม้แต่กองทัพก็ยังไปไม่ถึง การที่จะต่อสู้ในที่แบบนั้นได้ ชายแดนมีแต่จะต้องพัฒนาให้แกร่ง ไม่อย่างนั้นจะไม่มีทางตอบแทนบุญคุณได้ตลอดกาล

"ท่านโอมุย การฝึกซ้อมเสร็จแล้วค่ะ จะให้ชี้แนะเป็นการส่วนตัวด้วยไหมคะ? เรี่ยวแรงของทุกคนในกองทัพน่าจะลำบากหน่อย แต่อยากให้จำวิธีการต่อสู้เป็นกลุ่มสามคนเอาไว้ โอกาสรอดชีวิตน่าจะมีสูงขึ้นมาก และถ้าประสานงานสามคนได้ก็จะทำให้ประสานงานกับพวกพ้องอีกหลายคนได้ ว่ายังไงละคะ?" "อุตส่าห์ช่วยชี้แนะให้แบบนี้ สำหรับพวกทหารก็คงไม่มีอะไรน่ายินดีไปกว่านี้แล้ว แต่พวกเธอเหนื่อยกันหรือเปล่า? ทางนี้เป็นฝ่ายขอร้อง ยังไงก็อย่าฝืนละกัน" "ท่านพ่อ ฉันเองก็จะบัญชาการด้วยค่ะ เพราะงั้นจะร่วมชี้แนะพวกทหารด้วย"

เน้นการประสานงานกัน ทหาร Lv ต่ำที่ด้อยฝีมือมีแค่สามคน ถ้าบุกเข้าใส่ซึ่งหน้าก็คงฆ่าได้ในพริบตา แต่ว่าถ้าสามคนนั้นประสานงานกันก็ร้ายกาจขึ้น.....ถ้าประสานงานกันเป็นกลุ่มใหญ่ได้ แม้แต่สกิลเคลื่อนที่เร็วสูงก็ยังเล่นงานได้ลำบาก

แม้แต่ทหารอ่อนแอก็ยังต่อสู้กับทหารแข็งแกร่งได้โดยอาศัยจำนวน ประเทศที่คนธรรมดาอยู่ระดับเดียวกับเด็กหนุ่มเด็กสาวพวกนี้ ยังมีทหารอาชีพติดอาวุธเต็มพิกัดอีก พอเทียบ

กับประเทศนั้น.....ประเทศที่ฮารุกะคุงเป็นแค่คนธรรมดาแล้ว แม้แต่รกก็ยังดูอ่อนไปเลย

พวกทหารค่อย ๆ มีเทคนิคต่อสู้มากขึ้นจนมองเห็นได้อย่างชัดเจนจากท่าที ทั้งที่ต่อสู้กับมอนสเตอร์ที่แข็งแกร่งยิ่งกว่ามนุษย์ แต่ก็ยังมีวิธีการต่อสู้ที่เหมาะสมที่สุดอยู่ด้วย นอกจากนี้เหล่าเด็กสาวที่ Lv เกิน 100 ไปแล้วยังต่อสู้ด้วยการประสานงานแบบนี้จนดูน่ากลัว การต่อสู้ที่ผ่านมา กองทัพชายแดนของเรากับหน่วยองครักษ์ขององค์หญิงเอาชนะการไหลทะลักของมอนสเตอร์ในดันเจี้ยนได้ก็จริง แต่เด็กสาวเหล่านี้ทำเรื่องแบบเดียวกันได้ด้วยจำนวนแค่ยี่สิบคน

ถูกสดุดีว่าเป็นสาวสวยผมดำ แต่ตัวจริงคือเหล่ายอดฝีมือดุจเทพีสงครามกลับชาติมาเกิด เมริเอลกับองค์หญิงชาริ-เซเรสแข็งแกร่งขึ้นมากจนน่าตกตะลึงหลังจากที่ได้เข้าร่วมการฝึกฝนกับพวกเธอ ดังนั้นจึงรบกวนให้ช่วยฝึกทหารให้ แต่ไม่นึกว่าจะทำได้ขนาดนั้น.....อาจจะคิดไปเองก็ได้ แต่มุริมุรุที่สวมเดรสมาดูอยู่ข้าง ๆ หายไปแล้ว..... สวมเกราะเข้าไปตะลุมบอนด้วยอยู่นั่นเอง

คนที่มีฉายาว่าเป็นอัศวินเจ้าหญิงที่เป็นสัญลักษณ์แห่งอาณาจักร ในประวัติศาสตร์มีแค่เจ็ดคน อัศวินเจ้าหญิงรุ่นก่อนกับอัศวินเจ้าหญิงคนปัจจุบันกำลังประลองกันแบบนี้ เป็นภาพที่ไม่อยากจะเชื่อเลย อะไรที่ไม่อยากจะเชื่ออย่างนั้นหรือ ถ้าเข้าร่วมการสู้ก็จะพลาดโอกาสในการเรียนรู้เลยถอยห่างออกมาดู

การชี้แนะ แต่เจ้าตัวตั้งใจจะไปลุยเองโดยไม่ยอมให้ฉันเข้าร่วมด้วย.....เพราะเอาเกราะของตัวเองมาแค่คนดียว!

“อ้าว คุณพ่อเมริโดนทิ้งซะแล้ว ถูกกีดกันจากพวกจนได้แต่ดูอยู่ริมหน้าต่าง เอ๊ย ริมสนามฝึกซ้อม น่าสงสารแฮะ ช่วยไม่ได้นะ เป็นตาลุงก็ต้องเจอชะตาแบบนี้แหละ ไหน ๆ แล้วบอกคุณผู้ติดตามให้หน่อยได้ไหมว่า ‘ดันเจี้ยนมันอันตราย หรือต้องบอกว่ามันลึกกว่าเดิม ราวนั้น?’”

เด็กหนุ่มโผล่มาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยพร้อมกับผู้ติดตามสองคนและสไลม์หนึ่งตัว ดูเหมือนจะคุยเรื่องสัพเพเหระก็จริง แต่กำลังประกาศเรื่องสำคัญอยู่

“ไง ฮารุกะคุง ขอโทษนะที่ต้องให้พวกคุณหัวหน้าห้องมาฝืนกันแบบนี้ ความลึกของดันเจี้ยนนี่ก็เป็นเรื่องใหญ่อยู่ แต่ว่าไม่ผิดแน่นะ? ไม่ต้องจงใจบอกกับผู้ติดตามฉันก็ได้ ฉันเป็นเจ้าเมือง ผู้ติดตามก็ต้องมาบอกฉันอยู่แล้ว แต่ว่า.....ชั้นล่างสุดของดันเจี้ยนที่พิชิตไปแล้ว มีอยู่กี่ชั้นกันแน่?” “เน้นลงไปยังดันเจี้ยนที่น่าจะลึกเกินระดับกลาง ๆ ก่อน ช่วงนี้อย่างเบาะ ๆ ก็ 90 ชั้น ทุกที่เกิน 90 ชั้นหมดเลย ดันเจี้ยนที่ลึกที่สุดก็ 99 ชั้น วันนี้ลึกสุดคือ 95 ชั้น แต่ดันเจี้ยนที่ยังลึกไม่ถึง 50 ชั้นก็เริ่มลึกขึ้นเรื่อย ๆ ขืนบุกเข้าไปโดยไม่รู้เรื่องรู้ราวแล้วเจอดันเจี้ยนลึกขนาดกลางเข้า อาจจะแย่ก็ได้ มอนสเตอร์จะเพิ่มขึ้นและแข็งแกร่งขึ้น ดังนั้นจึงต้องระวังเอาไว้ วิธีการตรวจสอบก็คือส่งพวกตาลุงจำนวนมากลงดันเจี้ยน ถ้ารอดกลับมาได้อย่างปลอดภัยก็ไม่มี

ปัญหา แต่ถ้าพวกตาลุงโดนขังแล้วกลับมาไม่ได้ ก็เท่ากับเป็นการบอกว่ามันลึกขึ้นจนมีอันตราย ดังนั้นขอแนะนำให้ส่งพวกตาลุงไปถมซะจะดีที่สุด?"

ควรแจ้งอย่างเร่งด่วนเลย ต้องบอกกับผู้ติดตามจริง ๆ ด้วย ว่าแต่มาจดบันทึกอยู่ข้าง ๆ ตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย แถมยังรีบไปประกาศแล้วด้วย.....ทำไมถึงปรากฏตัวตอนที่ฮารุกะคุงมาแล้วทำตามคำสั่งของฮารุกะคุงอย่างไม่ลังเลเลย ฉันยังไม่ทันสั่งอะไรสักอย่าง ยังไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรด้วยซ้ำ

"แหม แผนการนั้นจะเป็นการรังแกพวกลุงมากไปหน่อยนะ ทหารกับนักผจญภัยมีลุงอยู่เยอะด้วย การทดสอบแบบนั้นก็เลยมีปัญหา ไม่อยากให้โดนขังตอนที่ไปทดสอบน่ะ.....ดันเจี้ยนมันลึกขึ้นทุกแห่งเลยรึ?" "ถ้าเป็นดันเจี้ยนละก็มีความเสี่ยงที่จะมีพวกตาลุงโผล่มาไม่จบไม่สิ้น! กลับมาแล้วก็ลงใหม่ เจอลึกขึ้นเกือบ 10 ชั้นแน่ะ ลึกกว่าที่คิดไว้ทั้งหมดเลย แต่รู้สึกว่ามอนสเตอร์ไม่ค่อยแข็งแกร่ง ตั้งแต่ชั้นที่ 90 ลงไปก็งั้น ๆ ของดรอปน่ะพอว่าไปอย่าง แต่หืบสมบัติมีน้อย ห่วยซะมัด! ให้ตายสิ เพิ่มจำนวนชั้นแต่ของตอบแทนดันน้อย พอคิดดูให้ดี ๆ แล้วมันคือการใช้แรงงานอย่างไม่เหมาะสมชัด ๆ! กะว่าจะไปโวยกับราชาดันเจี้ยนซะหน่อย แต่โดนฆ่าไปแล้ว!"

พิชิตดันเจี้ยนเกิน 90 ชั้นได้ในเวลาสั้น ๆ แถมฆ่าราชาดันเจี้ยนไปเรียบร้อยแล้ว สรุปก็คือ พิชิตแล้วก็ช่วยบดขยี้ให้ แต่ไม่ใช่นักผจญภัยจึงไม่ได้ค่าตอบแทนในการทำงาน มันลึกขนาด

ที่แม้แต่เหล่าเทพีสงครามผมดำนั่นยังถูกสั่งห้ามไม่ให้ลงไปเลย

“““ขอบคุณมากเลยครับ”””

การฝึกซ้อมสิ้นสุดลง พวกทหารต่างก็อ่อนล้าหมดทุกคน แต่ก็มองเห็นความเชื่อมั่นได้ในสายตา ฝึกซ้อมแค่วันเดียวแต่รู้สึกได้ว่าทุกคนแข็งแกร่งขึ้น

พรุ่งนี้ถูกเชิญไปที่บ้านของฮารุกะคุง ดูเหมือนเมริเอลกับองค์หญิงซาริเซเรสก็ถูกเชิญด้วย แต่ดูเหมือนบ้านจะอยู่กลางป่าปีศาจ.....ทำอีท่าไหนถึงไปใช้ชีวิตอยู่ในส่วนลึกของป่าปีศาจได้นะ รู้สึกซับซ้อนยังไงชอบกล ทั้งอยากถามและก็ไม่อยากถาม แต่ผู้มีพระคุณเชิญไปจะปฏิเสธก็ไม่ได้

เกิดในตระกูลผู้พิทักษ์ชายแดนที่นี่ ก็เลยได้ไปต่อสู้ในป่าปีศาจมาแล้วหลายครั้งจนนับครั้งไม่ถ้วน.....ไม่นึกเลยว่าจะถูกเรียกไปที่ป่าปีศาจอีก ไม่นึกไม่ฝันด้วยซ้ำว่าจะต้องไปเที่ยวที่นั่น อืม ชีวิตคนเราไม่มีทางรู้อะไรได้เลย

เทียบกับบริษัทเราได้ 2.5 เท่า
แต่บริษัทไหนเป็นคนคำนวณก็ยังน่าสงสัยอยู่

วันที่ 89 ตอนเย็น เมืองโอมุย

พวกฮารุกะคุงไปถึงชั้นที่ 95 ที่เป็นชั้นล่างสุด ราชาดันเจี้ยนถูกจัดการไปแล้ว บดขยี้ดันเจี้ยนเสร็จก่อนจะกลับมา แต่เรื่องที่อยากถามไม่ใช่เรื่องพวกนั้น

"ฮารุกะคุง.....ต่อสู้ได้แล้วเหรอ? สู้กับราชาดันเจี้ยนที่ชั้นล่างสุดน่ะ?"

เคยทำกลบเกลื่อนมาก่อน แต่นั่นคือหมดสภาพจนต่อสู้ไม่ได้ ไม่ใช่ว่าอ่อนแอลง แต่อะไรบางอย่างที่เป็นรากฐานมันพังทลาย สิ่งนั้นคือการทำลายร่างของตัวเองด้วยพลังของตัวเอง แข็งแกร่งขึ้นมากเกินไปทั้งที่ยังอ่อนแออยู่ ก็เลยทนความแข็งแกร่งไม่ไหว ฝืนแบบนั้นมาตลอดตั้งแต่แรก พยายามจะแข็งแกร่งขึ้นทั้งที่อ่อนแอยิ่งกว่าใคร.....ก็เลยพังหนัก

"ร่างกาย ไม่พังแล้ว แต่ว่า ยังเกินขีดจำกัดอยู่ค่ะ" "นอกจากนี้.....ยังเพิ่ม อุปกรณ์สวมใส่ พยายามจะ แข็งแกร่งขึ้นอีก"

Lv24 แต่ก็ต่อสู้ได้แม้จะเกินชั้นที่ 90 ของดันเจี้ยนไปแล้วก็ตาม ฮารุกะคุงเคยคิดว่าเกินขีดจำกัดแล้วยังต่อสู้ได้ แต่คำพูดที่ได้ยินหลังจากคิดแบบนั้นก็คือ.....ยังคงเกินขีดจำกัดอยู่ แต่ว่า ยังพยายามจะแข็งแกร่งขึ้นอีก

อย่างนี้นี่เอง อย่าไปพูดถึงขีดจำกัดเลย มันไม่มีมาตั้งแต่แรกแล้วด้วยซ้ำ ตอนที่เห็นฮารุกะคุงครั้งแรกในต่างโลกก็เป็น Lv5 ที่ฆ่ามอนสเตอร์ในป่าปีศาจด้วยฝนเพลิง แล้วก็ช่วยพวกเราเอาไว้ ภาพนั้นมันน่าตื่นตาตื่นใจเกินไปจนเกินจะทำความเข้าใจ แม้แต่ในดันเจี้ยนใหญ่ พวกเราพยายามจะไปช่วยแต่กลับกลายเป็นฝ่ายถูกช่วยเสียเอง ได้แต่มองดูแผ่นหลังที่คอยฟาดฟันมอนสเตอร์อันไม่สิ้นสุดนั่น.....หลงใหลในความแข็งแกร่งนั้น

ทั้งที่ไม่ได้แข็งแกร่งขึ้นเลยแท้ ๆ ร่างกายยังอ่อนแอ

เหมือนตอนที่มาถึงต่างโลกใหม่ ๆ แต่ก็คือแข็งแกร่ง มันเกินขีดจำกัดมาตั้งแต่แรกแล้วแต่ก็ยังทำหน้าเฉย ทำแต่เรื่องอันตรายอยู่คนเดียว แบกรับอะไรต่อมิอะไรไว้ ทำหน้าเหมือนเก่งให้เห็นอยู่ตลอด

"ทำไมนะ ทำไมถึงไม่บอกว่าเจ็บ ทำไมถึงไม่บอกว่าทรมาน!" "ทั้งที่ฉัน ทั้งที่พวกเราถูกใช้งานเพื่อการนั้นแท้ ๆ!!" "ทำไมกัน ทำไมถึงไม่ยอมบอกอะไรบ้างเลย!"

ต่อสู้ด้วยร่างกายที่พังเกินขีดจำกัดเรื่อยมา พังจนต่อสู้ไม่ไหว สูญเสียความแข็งแกร่งเลยพยายามใช้วิธีการต่อสู้แบบใหม่เพื่อไม่ให้ร่างกายพัง จนกระทั่งเริ่มต่อสู้ได้ทีละนิด.....พอคิดอย่างนั้นก็รู้สึกว่าแข็งแกร่งขึ้นกว่าเดิมแล้ว แต่ร่างกายยังคงเปราะบาง ยังเกินขีดจำกัดอยู่เหมือนเดิม

"ทั้งที่ร่างกายทนวิชาไม่ไหว แต่ก็ยังเสริมด้วยเอฟเฟกต์และอุปกรณ์จนต้องแบกรับภาระอย่างหนัก....." "ร่างกายไม่พังต่อสู้ได้ เข้าท่าขึ้น.....ควบคุมได้สำเร็จ แต่ว่า.....ถึงไม่พัง ก็ยังเจ็บอยู่ ดูท่าทางทรมาน ค่ะ"

ชดเชยการแบกภาระด้วยสกิลจนร่างกายพัง ถึงจะโดนฟันก็ยังเกิดใหม่ได้อยู่ แต่ถึงจะไม่ตายก็ใช่ว่าจะไม่เป็นไรเพราะทั้งเจ็บปวดและทรมาน ถึงกระนั้นก็ยังทำแบบนั้นมาตลอดจนจะทนไม่ไหว ทั้งที่ร่างกายพังแล้วแท้ ๆ .....ยังจะเสริมพลังขึ้นอีก

"ร่างกายหมิ่นเหม่อยู่แล้วยังจะสู้ด้วยตัวคนเดียวอีก.....

อัดราชาดันเจี้ยนจนน่วม” “ทำลายสามัญสำนึกของมอนสเตอร์ได้ก่อนที่ร่างกายของตัวเองจะพัง” “““ใช่ ไม่ได้ต่อสู้ด้วยแนวทางอย่างพึ่งพาร่างกายหรือ Lv สินะ น่าจะอย่างนั้น?”””

ทั้งที่ไม่ได้เรียนวิธีการต่อสู้แบบที่ร่างกายไม่ต้องแบกรับภาระจนพัง แต่ก็ยังได้พลังสุดแกร่งมาและใช้จนช่ำชอง ทั้งที่รู้ว่ามันเป็นสิ่งที่จะทำลายร่างกายตัวเอง แต่ก็ยังแสวงหาพลังในการต่อสู้

“ฟื้นฟูสภาพแล้วเหรอ หรือว่าไม่เคยรักษาหายเลย?” “รู้สึกจะบอกมาว่า ถูกราชาดันเจี้ยนย่ำยีเอานะ?” “เล่นด้วย แบบเต็มที่เลย แบบนั้นจงใจแน่นอน ค่ะ”

ใช่แล้ว ตอนนี้ยังไม่เป็นไร แต่ว่า ถ้าเกินขีดจำกัดก็จะเกิดรอยปริทันที แล้วก็เจ็บปวดทรมานอยู่คนเดียวมาตลอด.....ทั้งที่เป็นแบบนั้นก็ยังทำเป็นเล่น ทำไมกัน ทั้งที่ทุกคนออกจะเป็นห่วงแท้ ๆ ก็ยังไปคึกคักกับราชาดันเจี้ยนอยู่ที่ชั้นล่างสุด!

วันนี้คุณราชาดันเจี้ยนตัวสุดท้ายคือ “ซาโดว์โครว Lv 100” นักดาบเงาที่มีรูปร่างเหมือนคน ถึงจะไม่ใช่ความมืดแต่ก็เผื่อเอาไว้ก่อน ฮารุกะคุงก็เลยเข้าต่อสู้ด้วยตัวคนเดียว

เงาดำถือดาบใหญ่สีดำ ปล่อยอีกาสีดำออกมาจากร่าง แล้วก็แยกร่าง ใช่แล้ว เขาคึกจัดเลยเล่นด้วยฟันเนลเปิดศึกกลางอากาศกับพวกอีกา ฟาดฟันกับนักดาบดำด้วยการเคลื่อนที่ความเร็วสูง วิ่งไปมากลางอากาศอย่างเสียเปล่า

“““อา คึกจัดเลย!”””

คุณนักดาบเงาที่ร่ายรำกลางอากาศ เข้ากันได้ดีกับเด็กหนุ่มมัธยมปลายชุดดำที่ป่วยเป็นโรคมัธยมสองวิ่งเล่นอยู่กลางอากาศ ประดาบกัน ต่อสู้พลางร้อง “ฮึ่ม!” บ้างละ “เซอะ!” บ้างละ “อั๊ก!” บ้างละ ถ้ามีดาบเทพอยู่ก็ฟันได้ทั้งดาบเลยแท้ ๆ แค่ทีเดียวก็จบ!

“ทั้งที่หายตัวหลบไปตามปกติก็ได้ แต่ดันตีลังกา ทำแต่เรื่องที่เสียเปล่า” “““ใช่เลย ดูท่าทางสนุกเชียว”””

ใช่แล้ว ไม่เห็นจะต้องเหาะไปด้วยกันเลย แค่ฟันด้วย ‘สะบั้นมิติ’ ก็จบแล้ว ดูท่าทางสนุก ที่เหลือก็เลยกลายเป็นผู้ชมตั้งแต่ต้นยันจบ

“เอาดาบมาใช้เป็นถุงมือโลหะอย่างเปล่าประโยชน์ ร้อง ‘อั๊ก’ แต่ก็ยังตั้งรับ ทั้งที่จะหลบก็ได้อยู่แล้ว” “““อาการหนักแล้ว!””” “ตั้งใจจะหักล้างด้วยทักษะแผลง ๆ สินะ!”

รสนิยมน่าจะตรงกับคุณราชาดันเจี้ยน อาจจะเข้ากันได้ดีทีเดียว แต่ว่าเล่นสนุกกับราชาดันเจี้ยน Lv100 อยู่คนเดียวนี่แปลว่าแข็งแกร่งขึ้นทั้งที่ถึงขีดจำกัด เจ็บปวดทรมาน.....แต่ก็ดูท่าทางสนุก

ได้ยินเรื่องราวมากมายขณะที่กลับถึงโรงเตี๊ยม ฮารุกะคุงถูกพวกเด็กกำพร้าพุ่งเข้าใส่ทันทีที่ปรากฏตัวในเมือง เข้ามากอดกันใหญ่เลย เด็ก ๆ มาเยอะเป็นภูเขา

“หนัก หนักเกินไปแล้ว! น้ำหนักเกินแล้ว ฉะนั้นยัยลูกทานุกิอย่ามาแจมนะ! เพราะมันหนักเกินไป?” “อย่ามาพูดว่า

เลดี้หนักนะ! แล้วก็ไม่ใช่ลูกทานุกิด้วย!! (ง่ำ!)"

ดูเหมือนจะเข้าไปแจมด้วย ฮารุกะคุงส่งเสียงร้องลั่น แถมยังโดนแทะหัวท่ามกลางภูเขาเด็กๆ อีก ใช่เลย ความเร็วในการเคลื่อนที่ของภูเขาน้อยเพิ่มขึ้นกว่าเดิม?

"อ๊ากกก อย่าแทะนะ ยัยลูกทานุกิ! เข้าใจผิดกันแล้ว ยังรักษาไม่หายเลย! ไอ้ตอนนั้นมันก็แค่ทดสอบสกิล 'ฉับพลัน' กับ 'ใส่เวท' ของอุปกรณ์ใหม่ แค่ลองพูดว่า 'ยื่ม ขืนเป็นแบบนี้ละก็.....ถ้างั้นก็ต้องใช้นี่เท่านั้น!' แต่มันไม่ใช่หรอกนะ ก็แค่รู้จักดูบรรยากาศเฉยๆ ใช่แล้ว กลิ่นอายที่ต้องใช้บทพูดแบบนั้นมันโชยหึ่งเลย? ราวนั้น?"

ดูเหมือนจะไม่ใช่ แต่ก็สวมใส่ทุกอย่างแล้วพูดว่า "ขืนเป็นแบบนี้ก็ต้องใช้นี่เท่านั้น" จนเป็นปัญหาขึ้นมา ให้ตายสิ ใช้ทุกอย่างโดยไม่ปิดบังเลยสักนิด

วันนี้มีข้าวหน้าเนื้อย่าง! ตรงนั้นเลยกลายเป็นสนามรบนี่เป็นการต่อสู้.....แล้วก็วันมอร์เซ็ท! ใช่แล้ว อร่อยมาก! จากนั้นพาพวกเด็กกำพร้าที่กินจนท้องป่องไปอาบน้ำ ขัดจนเงาวับ แล้วใช้ผ้าขนหนูเช็ดให้จะได้ไม่เป็นหวัด.....ผ้าขนหนูเป็นของใหม่ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้! ดูดซับความชื้นได้ดีสุดๆ เนื้อผ้าเป็นหยักแต่ก็เสริมด้วย 'ดูดความชื้น' ไม่ผิดแน่ แค่เช็ดด้วยผ้าขนหนู ผมก็ค่อยๆ แห้งแล้ว สั่งเลยดีกว่า!

"ทุกคน ราตรีสวัสดิ์" """ราตรีสวัสดิ์"""

กลับไปที่ห้องอาบน้ำเพื่อสมทบกับสมาคมสตรีในห้อง

อาบน้ำดีกว่า หัวข้อคือ 'ใยเวท' ที่เป็นความสามารถใหม่

"หนึบหนับหมุบหมับวืดวืดจงใจจะฟิ้วฟิ้วค่ะ! ทำเอาหัวละลายเลยค่ะ!" "ไม่เข้าใจความหมาย ไม่เข้าใจเลย แต่หัวเบลอไปหมดจนแทบจะคลั่งค่ะ!" """หวา!"""

ดูเหมือนจะอันตราย ถูกโกรธถูกดุแล้วก็โดนลงโทษเรื่องโลชั่น.....ได้ยินว่าตายตลอดทั้งคืนเลย พวกคุณจักรพรรดิดันเจี้ยนถูกฆ่าตลอดทั้งคืน.....แบบนั้นคืออ่อนแอจริง ๆ น่ะเหรอ?

"วัดตัวแบบนั้นไม่ไหวหรอก แบบนั้นไม่ไหวจริง ๆ นะ!" "แทบจะสลบ แบบว่าเหมือนจะสัมผัสแต่ก็ไม่สัมผัสอย่างนั้น อันตราย!" "ใช่ ทำเอารู้สึกไวขึ้น ผิวหนังรู้สึกได้ทั้งตัวเลยว่าอันตราย!" "แค่รักษาสติไว้ก็เต็มกลืนแล้ว คิดอะไรไม่ออกเลย แบบนั้นน่ะไม่ไหวหรอก!" "กระแสไฟฟ้าวิ่งแล่นทั่วร่างจี๊ดจี๊ด ทำเอาแทบจะสติแตกไปเลย!!"

สภาพปกติ ต่อให้ไม่มี 'วิชาราคะ', 'กามราชา', 'สั่นสะเทือน' หรือ 'เพิ่มการรับรู้สัมผัส' พลังทำลายก็เยอะจนสาวน้อยแทบตายอยู่แล้ว มันร้ายกาจมาตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว..... แต่นี่กลับเกินเลยไปอีกขั้น!

"วันนี้.....พวกเรา.....ตายแน่.....ต้องคลั่งแน่....." "อยากได้ชุดว่ายน้ำ! ถึงจะร้ายกาจยังไงก็ต้องทน.....แต่จะทนไหวไหมนะ!"

วันนี้เป็นกลุ่มสุดท้าย คู่หูชมรมว่ายน้ำฟังคำพูดของผู้เสียหายจนตัวสั่นไปหมด เขาสร้างสระว่ายน้ำขึ้นเพื่อสองคนนี้

แถมยังยอมเขินทำชุดว่ายน้ำที่ไม่อยากทำให้อีก เพื่อทั้งสองคน นี้ที่อยากจะว่ายน้ำอย่างจริงจัง ไม่ใช่เล่นๆ อย่างพวกเรา..... เพราะงั้นวันนี้ก็เลยไปกันแค่สองคน

"สรุปก็คือ คุณรยางค์ จะผูกรัดแค่สองคน?" "ขนาดห้าคนยังแทบคลั่งเลย แต่นี่จะผูกรัดแค่สองคน!" """สรุปก็คือโดนคุณหนึบหนับหมุบหมับเป็น 2.5 เท่าของบรรดาพวกเรา!""" "กรี๊ดดด อย่าพูดสิ! จะร้องไห้อยู่แล้ว อย่าพูดเลยนะ!!"

ที่ผ่านมาจะปรับแต่งตามวิธีการถัก การวางลำดับ และผสมผสานเนื้อผ้าต่างชนิดกัน นั่นคือการปรับให้เหมาะ แต่จะแก้ไขตอนที่ยังสวมอยู่เพื่อให้เป็นหนึ่งเดียวกันแบบไร้รอยต่อเนื้อผ้ากับใยเวทเปลี่ยนแปลงรูปร่างแล้วก็โอบรัดแน่นกระชับร่าง!

"มีการใช้กรรมวิธีโฮลการ์เมนท์ (Wholegarment) ปรับให้เข้ากับรูปร่างแบบสามมิติ!" "เทคนิคใหม่ร้ายกาจมาก!"

บรรลุการทำเสื้อผ้าขั้นสูงสุดไปแล้ว พอเจอเทคนิคอันละเอียดอ่อนนั่น ร่างกายที่สวมอยู่จะไปทนไหวได้ยังไง! ใยละเอียดอ่อนจำนวนนับไม่ถ้วนลูบไล้เพื่อวัดขนาดบนผิวทั้งตัว เสียดสีทั่วร่างและทั้งบีบรัดทั้งผ่อนออกดิ้นยุกยิกไปมา.....มันก็ต้องจบเห่อยู่แล้วสิ

พรุ่งนี้ไปปิคนิค เลยมีกำหนดการแค่ปรับแต่งขั้นสุดท้าย คู่หูชมรมว่ายน้ำทำหน้าจะร้องไห้ แต่ก็ตื่นเต้นที่จะได้ชุดว่ายน้ำขั้นสุดยอดเลยต้องไปที่ห้องของฮารุกะคุง เอาไว้ค่อยไปตามเก็บ

กลับมาทีหลังละกัน บางทีตอนที่เสร็จสมบูรณ์น่าจะเดินไม่ไหวแล้ว ใช่ ไม่ไหวหรอก

ท้ายที่สุดก็เสร็จสมบูรณ์ แต่จะงอยที่จิกอยู่นั่นเป็นของอีกา น่าเสียดายจัง

วันที่ 89 ตอนกลางคืน โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

เป็นการต่อสู้ที่ดีเลย กล่าวได้ว่านั่นแหละคือการต่อสู้แบบเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ถูกต้อง ใช่แล้ว คุณราชาดันเจี้ยนชั้นล่างสุด “ซาโดว์โครว Lv100” เป็นคู่ต่อสู้ที่วิเศษไปเลย มันเป็นนักดาบเงาดำถือดาบเล่มใหญ่สีดำ ร่างเงานั่นปล่อยอีกาสีดำออกมาแถมยังแยกร่างได้ด้วย อื้อ เข้าใจดีเลยละ

อีกาเงาที่รุ่มร้อนกับฟันเนลปะทะกันกลางอากาศ กระโดดฟันดาบกันไปมาแบบนั้นถือว่าเป็นมอนสเตอร์ที่รู้จักดูบรรยากาศ! ที่สำคัญคือตอนสู้กันกลางอากาศด้วยฟันเนลกับเหล่าอีกา ยังมีการวิ่งไปมากลางอากาศด้วยความเร็วสูงพลางฟาดฟันกับนักดาบเงาด้วย ศัตรูที่ช่วยฝึกซ้อมให้ขนาดนี้หาไม่ได้อีกแล้ว นอกจากนั้นเจ้ามนุษย์เงานี่ยังใช้ดาบซามูไรด้วย! เข้าใจได้ดูบรรยากาศเป็น อาการก็เลยกำเริบ! คงจะอายุ 15 เองล่ะมั้ง .....แต่ท่าทางจะไม่ได้ไปโรงเรียนมัธยมต้น?

ต่อสู้โดยการควบคุมฟันเนลกับการควบคุมร่างกายด้วยสวมเวท เผชิญหน้ากับศัตรูแบบนี้มันมีความหมายมาก ท่าม

กลางความรู้สึกตอนที่ฟันเนลบินไปมาในพื้นที่ของสกิลรับรู้ พื้นที่พลางเข้าปะทะกับศัตรู ก็ต้องรักษาสภาพการควบคุม 'สวมเวท' ไปด้วย รู้สึกตื่นเต้นมากกับการควบคุมร่างกายขณะหลบหลีกปลายดาบแหลมคม

"อื้อ พอจะจับเคล็ดอะไรได้บ้างแล้วละนะ?"

มันเป็นการปะทะกันคนละมิติกับที่แล้วมาเลย นั่นคือศึกแย่งชิงพื้นที่ความเร็วสูง ต้องไปอยู่ในตำแหน่งที่ดีกว่า แย่งจังหวะที่ดีกว่า ต้องการตำแหน่งที่จะได้เปรียบแล้วก็บุกเข้าหาอย่างแม่นยำ หลักการมันเป็นแบบนั้น ที่ผ่านมาไม่เคยได้เจอเลย แต่ตอนอยู่กลางอากาศ พอมองเห็นร่างตัวเองกับการเคลื่อนไหวแล้วรู้สึกประหลาดทีเดียว สุดท้ายแล้วถึงจะมีความสามารถสักแค่ไหนก็ยังใช้ได้ไม่คล่อง แต่ก็ได้เห็นร่างของตัวเองกับการเคลื่อนไหวในแบบที่คนอื่นมองเห็น.....ได้โพสท่าเท่ ๆ ด้วย แค่นี้ก็มีความหมายแล้ว!

"เริ่มตั้งแต่ฉากปรากฏตัว จากนั้นแยกร่างเงาเป็นเก้าร่างแล้วเข้ามาฟัน พอเราฟันใส่ก็กลายเป็นอีกาเงาบินกระจัดกระจาย.....อื้อ ไอ้นั้นน่ะเราเข้าใจดี อื้อ อาจจะป่วยอยู่ก็ได้?"

ใช่แล้ว มันมีความหมายมาก ดังนั้นตอนสุดท้ายก็เลยพูดว่า "ลาก่อน.....เป็นเพราะแก เราก็เลยเข้าถึงอีกหนึ่งระดับขึ้นไปแล้ว (หึ)" แต่สิ่งที่ได้รับมาก็คือการจิกตา ระหว่างต่อสู้อุตส่าห์ทำท่าเท่ ๆ ตั้งหลายแบบ แต่ก็ถูกจิกตา จะจิกตาก็ได้อยู่หรอก แต่ความเท่ของเราไม่ได้รับการประเมินเลย ระดับความพึงใจก็

เลยไม่มีตามไปด้วย โพสท่าเท่ ๆ ก็ไม่ได้อย่างงั้นเหรอ!

“ใช่แล้ว มันเป็นศัตรูที่น่าเสียดายเหลือเกิน ถ้าไม่ใช้จะงอยปากเข้ามาจิกในตอนสุดท้าย มิตรภาพก็คงเบ่งบานเป็นเพื่อนกันได้อย่างสมบูรณ์ไปแล้ว ไอ้นั่นน่ะทำให้เราฉุนนิดหน่อยเลยซัดซะน่วม ดันมาจิกใส่หน้าผากตอนที่กำลังจะพูดว่า ‘เราคือผู้มาเอาชีวิตของแก จงกลายมาเป็นสิ่งหล่อเลี้ยงเราซะที่นี่เถอะ!’ มันก็ต้องอัดสิ!!”

อื้อ เจ็บซะมัด

“อีกาเงาปล่อยอีกาออกมา แต่ก็เป็นแค่ท่าลวงตาไม่มีตัวตน? ร่างแยกเงาเป็นแค่ภาพหลอน.....ถูกแล้ว ควบคุมด้วยร่างจริงของเงา อ๊ะ เป็นขั้นกว่าของวิชาแฝงเงาที่สาวเมดเคยใช้สินะ?”

ใช่แล้ว คุณ “ซาโดว์โครว” น่ะรู้ใจกระทั่งของดรอป ดังนั้นจะเรียกว่าสหายก็ยังได้เลยด้วยซ้ำ ของดรอปคือ ‘โอเวอร์โค้ทเงา เพิ่ม SpE กับ Dex 30% อีกาเงา ร่างแยกเงา สร้างและควบคุมเงา เวทมนตร์เงา แฝงเงา ปิดกั้นจิต’ ช่างเป็นเสื้อคลุมที่จี๊กจี้ความคิดแบบโรคมัธยมสองของเด็กหนุ่มมัธยมปลายเหลือเกิน!

“เสื้อคลุมนี่มันเท่ แต่ใช้การไม่ได้ ควบคุมลำบากซับซ้อนแล้วก็เปลือง MP หนักมาก.....มันเป็นอุปกรณ์สวมใส่ที่น่าเศร้าเหลือเกิน!”

เรื่องเอา ‘โอเวอร์โค้ทเงา’ มาผสมกับเสื้อคลุมแล้วทำให้เป็นมิธริลนี่ มองข้ามไปได้เลย อยากใช้มาก แต่ถ้าเอามาใช้ใน

การต่อสู้ คุณ 'ปัญญา' ก็ต้องรับภาระหนักขึ้นอีก สาวเมดเองก็แทบไม่ได้ใช้เวทมนตร์เงาในการต่อสู้จริง สรุปก็คือใช้งานลำบากน่าเสียดาย ถึงจะน่าเสียดายแต่เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ซ่อนตัวในเงานี่ก็ได้กลิ่นอายแบบอาชญากรเต็มที่ คนละเรื่องกับความเท่แบบโรคมัธยมสองเลย! ใช่แล้ว คงยากที่จะใช้ไอ้นี่เพื่อเพิ่มระดับความพึงใจได้ แถมมีกลิ่นอายมาถึงด้านหน้าห้องแล้ว เคาะประตูก๊อกก๊อก

"กลับมาแล้วค่ะ พาตัวมาให้แล้ว จะปิดตาเลย ไหมคะ?" "อาบน้ำ เสร็จแล้วค่ะ ทุกคนสั่งผ้าขนหนูหมดเลยค่ะ" "ยินดีต้อนรับ สาวซีเปลือยกิ๊วกิ๊ว เริ่มกันเลยไหม? ทำไมเราปิดตาตัวเองแล้วดันมีอาการสงสัยเหมือนมีเครื่องหมายคำถามติดอยู่แบบนั้นล่ะ! ถ้าจะมีข้อข้องใจก็ควรเป็นพนักงานปิดตาที่น่าข้องใจในเรื่องการทำหน้าที่ปิดตานั่นแหละ ต้องตั้งคำถามเลยว่าพนักงานปิดตามันจะยังมีตัวตนอยู่อีกไหม ไม่ต้องไปพูดถึงเรื่องที่จะปิดตาให้หรือไม่ปิดตาเลยด้วยซ้ำ แต่ก็เอาเถอะ ยินดีต้อนรับ&เข้ามาได้?" ""ขอรบกวนหน่อยนะ ว่าแต่เรียกมัดรวมกันว่าสาวซีเปลือยกิ๊วกิ๊วเลยเหรอ!""

ดูเหมือนจะอาบน้ำเสร็จแล้วเลยเอาถังออกมา ถึงจะหลับตาอยู่แต่ก็รับรู้พื้นที่ได้ รับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นภายในห้องได้ทั้งหมดและวิเคราะห์ไปเรื่อย ๆ อื้อ คนที่กำลังถอดเสื้อผ้าอยู่มีสองคน ส่วนคนที่พยายามงัดให้เราลืมตามีสองคน ไม่ถึงกับต้องรับรู้ด้วยสกิลหรอก แต่มันเจ็บหนังตาเลยเข้าใจได้ดีว่าฝีมือใคร

“ก่อนอื่นก็ทำบิกินี่ด้วยภาพดีไซน์นี่ ทำด้วยความสามารถสวมใส่อันทรงพลังถึงขีดสุด.....แต่ก็แค่เอาไว้เล่นสนุกนะ ถ้าว่ายน้ำจริงจังอย่างสุดกำลังก็จะทำชุดว่ายน้ำแข่งขันให้อีกตัว เอาแบบนั้นเถอะนะ ถ้าจะปรับปรุงชุดว่ายน้ำนักเรียนคราวก่อนก็ได้อยู่หรอก แต่เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ทำชุดว่ายน้ำโรงเรียนแบบเก่าให้เด็กสาวมัธยมปลายสวมใส่นี่ มันมีความหมายในแง่ของระดับความพึงใจด้วย สถานะของมันน่าเป็นห่วงมาก ไหน ๆ ก็มาถึงตอนนี้แล้ว ถ้ายังมีของเดิมอยู่ก็ขอปรับปรุงทางนั้นด้วยละกัน?” ““ขอรบกวนหน่อยนะ!””

ถ้าจะทำก็ต้องเอาให้เต็มที่ มีแค่สองคนนี้ที่จำเป็นต้องทำอย่างละเอียดและจริงจัง จำเป็นต้องวัดขนาดอย่างเต็มที่ไม่มีปรานี การปรับแต่งแก้ไขก็ต้องเอาให้ถึงขีดจำกัด เคยให้พวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะว่ายน้ำด้วยชุดว่ายน้ำแข่งขันอยู่ในสระว่ายน้ำพลางตรวจสอบแรงต้านกระแสน้ำของแต่ละรูปทรงและเนื้อผ้ามาแล้ว ถึงจะเกิดเรื่องหนึบหนับกลางคัน แต่ก็ได้ข้อมูลมาเรียบร้อย

เราไม่รู้วิธีการว่ายน้ำสมัยใหม่หรอก มันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ แต่คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นต่างก็ว่ายน้ำไม่เก่ง ทั้งที่ไม่เก่งแต่ก็ว่ายเร็วสุด ๆ พอใช้กำลังแหวกแรงต้านของน้ำด้วยค่าสเตตัสระดับสูง แรงดันน้ำนั่นก็ถึงขั้นวอเตอร์เจ็ทด้วยซ้ำ! อนึ่ง ท่าที่ว่ายมีการผสมผสานระหว่างท่าผีเสื้อกับท่ากบ

"พวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะไม่ยอมถอดแต่ก็เคยจับถอดมาแล้ว เด็กหนุ่มมัธยมปลายทะลุขีดจำกัดที่ไม่สามารถวัดค่าได้แล้ว.....แต่ก็น่าจะทนกระแสน้ำได้อยู่นะ"

สองคนนี้อยู่ชมรมว่ายน้ำ นอกจากนี้สาวซีเปลือยยังเป็นนักว่ายน้ำระดับตัวเต็งโอลิมปิกอีก ส่วนน้องกิ๊วกิ๊วเป็นผู้ฝึกสอนสมรรถนะร่างกายไม่ถึงขั้นจะเป็นนักกีฬาก็เลยตันอยู่แค่ระดับประเทศ แต่ก็มีวิธีว่ายน้ำที่ประสิทธิภาพดีสุด ๆ และคอยชี้แนะให้กับสาวซีเปลือย ตอนนี้สองคนนั่นได้ค่าสเตตัสช่วยเสริมในต่างโลก หลังจากการทดสอบก็มีเปลี่ยนสระห้าสิบเมตรให้เป็นสระห้าร้อยเมตรแล้ว แต่ก็อาจจะยังลั้นไปอยู่ดี.....ก็เพราะเร็วกันขนาดนั้น แรงต้านน้ำก็เลยเยอะตามไปด้วย

เพราะงั้นในเมื่อจะทำก็ต้องทำให้เต็มที่ ถักทออย่างพิถีพิถันให้ฟิตกระชับกับร่างกาย ถึงจะเคลื่อนไหวหนักยังไงก็มีช่องโหว่เกิดขึ้นน้อยที่สุด ดังนั้นจึงจำเป็นต้องวัดขนาดร่างกายอย่างละเอียดชนิดปรานีให้ไม่ได้เลย วัดการเคลื่อนไหวทั่วทั้งร่างกับขอบเขตที่จะขยับได้ ตรวจสอบผิวทั้งหมดโดยสวมใส่ไปด้วยขยับตัวไปด้วย ทั้งกดทั้งลูบแล้วก็ปรับแต่งแก้ไขไปเรื่อย ๆ ลงมือปรับแก้แบบขั้นสุดยอดเลย นอกจากนี้ยังต้องทำให้ตัวเปียกพร้อมกับปรับแต่งความฟิตเพราะจะมีการแบกรับภาระจากแรงต้านน้ำเยอะ การจัดการกับพื้นผิวก็ต้องการให้สะเด็ดน้ำในทางกลศาสตร์ของไหล แต่ก็ยังต้องมีลักษณะเป็นปากทางที่ไม่ยอมปล่อยให้กระแสน้ำหลุดผ่านเข้าไปข้างในได้ด้วย

ใช่แล้ว ต้องมีการวัดและการปรับแต่งขั้นสุดยอด เคยได้ยินใครสักคนบอกว่า “ถ้าจะทำอะไรก็ต้องทำให้เต็มที่ อย่าได้คาใจ ค่อย ๆ ทำหลายรอบมันไม่ดี!” เคยค่อย ๆ ทำแล้วพวกแรดก็ต้องพบกับภาวะวิกฤต! ดังนั้นจึงต้องให้คุณหัตถ์มารโถมสุดกำลังจะได้ไม่ต้องมีอะไรคาใจ!

““กรี๊ด! อะ อ๊าาา! อ๊างงง อา...อะ โฮ้ววว อ๊าาา! อา..... อะ อาวววว! (ตุบ)””

ไม่มีอะไรต้องค้างคาใจ แต่สติก็ไม่เหลือแล้วเหมือนกัน ดวงตาที่ชุ่มชื้นเหม่อมองออกไปไกล ๆ คงจะนึกถึงวันพรุ่งนี้ที่จะได้ว่ายน้ำแล้ว.....แต่ว่าตาเหลือกเลยนะ? เอาเถอะ ทั้งสองคนอยู่ในน้ำมาตลอดทุกวี่ทุกวัน แต่ไม่ได้แตะต้องน้ำเกือบสามเดือนเพราะลงว่ายน้ำไม่ได้ เพราะงั้นก็เลยน้ำตาไหล.....แต่ทำไมต้องแลบลิ้นด้วยล่ะ?

“รยางค์ชอนไชร่างของเด็กสาวมัธยมปลายนี่ รู้สึกได้ว่าเป็นภาพที่ไม่ได้น่าเต็มใจจะให้เกิดขึ้นนักสำหรับเด็กหนุ่มมัธยมปลาย แต่มันก็เป็นการปรับแต่งขั้นสุดท้ายละนะ?” ““เหวอออ .....หวาาา♥””

ใช้รยางค์อย่างเต็มกำลังเพื่อทั้งสองคนที่กำลังจะได้ว่ายน้ำ ควบคุมคุณใยเวทแล้ววัดขนาดอีกครั้ง ปรับแต่งอีกครั้ง ทำซ้ำไปซ้ำมาแทบจะไม่สิ้นสุด ถึงจะสลบแล้วแต่ก็ยังกระตุกเด้งขึ้นมาเลยลำบากอยู่เหมือนกัน คุณหัตถ์มารใจดีเลยช่วยกดแขนขาให้ แล้วก็วัดขนาดกับปรับแต่งต่อไป.....อื้อ ทั้งที่สลบแล้วก็

ยังทุรนทุราย ตัวแอ่นเด้งไปมาได้นี่ น่าแปลกจัง?

"เอาเถอะ กล้ามเนื้อเกิดการหดเกร็งอย่างแรง เหมาะกับการปรับแต่งพอดีเลย มีอะไรบางอย่างที่มันร้ายแรงไหมนะ? อื้อ ทำไมกันนะ?"

ลอยตัวอยู่ในถังที่มีระลอกคลื่น ไม่มีการขยับตัวแล้ว ใบหน้าก็ยังไม่กลับมาเป็นปกติ บิกินี่เป็นแบบสปอร์ตไทป์ แต่ค่อนข้างทนต่อกระแสน้ำกับแรงดันน้ำได้ดี เรียกได้ว่าทุ่มเทเทคนิคเท่าที่รู้และมีอยู่ทั้งหมดให้กับบิกินี่ แล้วก็ทำออกมาเป็นของชั้นเลิศที่ละเอียดอ่อนอย่างสุดขีด ใช่แล้ว ชุดว่ายน้ำโรงเรียนรุ่นปรับปรุงเองก็เป็นของที่ไม่ได้ด้อยไปกว่าชุดว่ายน้ำสำหรับแข่งเลย? ทั้งที่เป็นแบบนั้นกลับโดนโกรธ?

"ทำอะไรอยู่เนี่ย!" "ทำไมถึงใช้รยางค์กดแขนขาของเด็กผู้หญิงที่สลบแล้วยังซักกระตุกเด้งทุรนทุรายเอาไว้ แล้วก็ไปกระตุ้นเพิ่มอีก!" "ทำไมถึงเอาเห็ดยัดใส่ปากไว้ แล้วยังมาทำหน้าเหมือนไม่เป็นไรแล้วนะอีก!!" "สองคนนั้นก็หน้าตาแบบว่าให้ใครมาเห็นไม่ได้เลย ไม่งั้นเป็นเจ้าสาวไม่ได้แน่!!" """แล้วยังมีชุดว่ายน้ำโรงเรียนอีก จะทำอะไรกันแน่!"""

โดนคุณหัวหน้าห้องที่มารับโกรธเลย อุตส่าห์ทำเสร็จออกมาใกล้เคียงกับคำว่าสมบูรณ์แบบเท่าที่จะทำได้แล้ว แต่กลับไม่พอใจ ที่เรากดแขนขาเอาไว้อย่างอ่อนโยนก็เพราะกลัวว่าจะฟาดกับขอบถังแล้วมันจะอันตรายไง? ถังเซียวนะ?

"เอ๋? การสลบไม่ได้สติน่ะมันเป็นปริศนาทางชีววิทยา

แต่การแลบลิ้นออกมาด้วยก็เป็นสิ่งลี้ลับของชีวิตเหมือนกัน..... คุณหัวหน้าห้องเองก็ประมาณนี้ล่ะมั้ง น่าทึ่งกว่านี้อีก หน้าตาแบบว่าน่าทึ่งสุด ๆ .....พอเอาเห็ดให้คาบไว้ก็ไม่เป็นไรแล้ว อื้อ ตอนคุณหัวหน้าห้องสลบ ยังมีใช้พลังใจอันไม่ย่อท้อพูดพึมพำว่า 'เอาอีก เอาอีก' ทั้งที่ล้มพับไปแล้ว สลบชักกระตุกแต่ก็ยังพยายามเด้งกลับมาสู้อีกนะ? อึดชะมัดเลย? ราวนั้น?" (อื้ม อื้ม, หงึกหงึก, ดึ๋งดึ๋ง, ขวับขวับ)

ไม่สิ คุณรองหัวหน้า B น่ะ จะมาพยักหน้าตอบทำไมล่ะนั่น! ดูเหมือนจะเห็นด้วย.....จิตสังหาร!

"มะ มะ ไม่น้าาาา! กรี๊ดดดด! ทะ ทะ ทำอะไรกัน! มะ มีความผิดยิ่งกว่าผิด! ว่าแต่เห็นแล้วสินะ? เห็นไอ้นั่นแล้วสินะ! มะ ไม่นะ.....ไม่น้าาาาา! กรี๊ดดดดดดด! (ตุบตั้บ ผัวะผัวะ บึ้กบั้ก กรอบแกรบ ตู้มโครม!)

เรียกว่าโกรธคงไม่ใช่ โดนซัดจนน่วมเลยต่างหาก? น่วมไปหมดเลย ไม่ต้องบอกก็คงจะรู้ว่าโดนหวดยับด้วยมอร์นิ่งสตาร์ แต่สาวชีเปลือยกิ้วกิ้วก็ได้สติกลับคืนมาแล้ว หน้าแดงแจ๋เชียว มีน้ำตาเล็ดด้วย ดีใจกันสุด ๆ ไปเลย คุณหัวหน้าห้องก็หน้าแดงสุด ๆ แต่ว่าโกรธจัด?

ผู้ปกครองบิกินี่ที่ปกป้องเกินไปหน่อย จัดงานรวมตัวเด็กสาวมัธยมปลายที่มาร้องเรียนแล้วพวกเด็กกำพร้าหมุนตัวกันใหญ่เลย

วันที่ 90 ตอนเช้า ป่าปีศาจ

แดนอันแสนลี้ลับ ต่อจากที่นี่ไปจะเป็นโลกแห่งมอนสเตอร์ เส้นแบ่งเขตแดนก็คือป่าปีศาจ หากก้าวเข้าไปในป่านี้ก็เท่ากับก้าวออกไปนอกโลกมนุษย์ นั่นไม่ใช่โลกของมนุษย์ แต่เป็นที่อยู่ของมอนสเตอร์ ต่อจากนี้ไปจะหลุดพ้นจากหลักการของมนุษย์ เป็นสถานที่ที่มีมอนสเตอร์อยู่กันอย่างแออัด

"ดูเหมือนจะมีการอบรมเด็กใหม่ของกิลด์นักผจญภัยกันแบบนั้น แต่คนที่อาศัยอยู่ที่นั่นก็มีนะ ดังนั้นอย่าว่าเสีย ๆ หาย ๆ สิ เราเป็นผู้ได้รับผลกระทบอย่างหนักนะ?" (ดิ๊งดิ๊ง)

แถมยังมีกระทั่งถนนเชียวนะ

"เหล่าเดมอนไซธ์แสนขยันช่วยบุกเบิกเส้นทาง แล้วเด็กหนุ่มมัธยมปลายจอมขยันก็ช่วยปูถนนให้ซะขนาดนี้ น่าจะขอบคุณอย่างลึกซึ้งยิ่งกว่ามหาสมุทรด้วยซ้ำ เมื่อวานเด็กหนุ่มมัธยมปลายแสนขยันก็ต้องมาทำงานพิเศษ ทำชุดว่ายน้ำ แล้วก็โดนใช้กำลังป่าเถื่อนประทุษร้ายจนน่วมไปหมดด้วย อื้อ แบบนั้นต้องเอาจริงแหง!"

มีถนนผ่านในป่าปีศาจ มีการตัดต้นไม้รอบ ๆ พร้อมกำจัดมอนสเตอร์ไปด้วย หลังจากตัดจนเหี้ยนในแอเรียที่รุกคืบของ

ป่าปีศาจ เหล่าเดมอนไซธ์ก็ช่วยบุกเบิกเส้นทางสำหรับมาปิคนิกให้.....อื้อ ต้องการแค่ขนมเป็นค่าตอบแทน แต่ถ้าเคียวอ้วนขึ้นมาจะเป็นยังไงนะ?

รถม้ากระเพื่อม.....กระเพื่อมไม่ได้หรอก แต่มันมุ่งหน้าเข้าสู่ป่าเพื่อไปยังบ้านของเรา ทุกคนชมเชยเหล่าเดมอนไซธ์กันใหญ่เลยเอาขนมให้ แต่เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่เป็นคนปูถนนไม่ได้รับคำชมเลย?

“ฮารุกะคุง ทำไมถึงทำถนนปูด้วยหินในป่า แถมยังมีแสงแดดลอดผ่านต้นไม้ลงกลางป่าปีศาจด้วย? แม้แต่ฉันเองยังตกใจ แต่มอนสเตอร์น่าจะตกใจมากกว่า”

คุณพ่อเมริกับคุณมุริมุริเองก็ได้รับเชิญด้วย หรือต้องบอกว่า ไหน ๆ แล้วก็เลยลองเรียกมามากกว่า ผู้ดูแลสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าชายแดนคือคุณมุริมุริ ผู้บริหารคือคุณพ่อเมริ ดังนั้นสนิทสนมกับพวกเด็กกำพร้าเอาไว้น่าจะดีกว่า ไหน ๆ ก็สร้างบ้านในชายแดนโดยไม่ได้รับอนุญาตแล้วก็เลยต้องเชิญพวกเขามาเพื่อบีบให้มันเป็นความจริงที่ต้องยอมรับกัน

“พวกเราเคยมุ่งหน้าไปที่เมืองโดยผ่านที่นี่มาก่อน” “ใช่กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้” “เส้นทางนี้สินะ” “ใช่ใช่ ทุกคนเคยช่วยกันพิชิตในป่า.....ปูถนนเรียบร้อยแล้วซะงั้น” “ทั้งที่หนีออกมาจากป่าที่มีแต่มอนสเตอร์.....แต่ก็ได้กลับมาแบบหน้าตาเฉย!” “มีการดูแลจัดการป่าปีศาจแถมยังถางต้นไม้ด้วย ใส่ใจอย่างละเอียดจังเลยนะ!” “นั่นสิ แสงแดดส่อง

ผ่านต้นไม้ลงมาอย่างสดชื่นแบบนี้ ต่างกับแดนลี้ลับอย่างชัดเจนเลย!"

พวกผู้หญิงเองก็คงคิดถึง ก็เลยมองดูรอบป่าพลางพูดคุยกันไป พวกเด็กกำพร้าก็ดูท่าทางสนุกกับการเดินทางด้วยรถม้าอันแสนสงบ มีฟันเนลหกอันคอยคุ้มกันรถม้าให้ด้วย

"พาเด็กมาศึกษาธรรมชาติครั้งแรกที่ป่าปีศาจนี่.....มันจะดีเหรอ?" "ไม่ดีหรอก แต่ชายแดนมีแค่ป่าปีศาจนี่" "โดยเฉพาะกลุ่มเมืองหลวง เป็นเด็กในเมืองซะด้วย ดูท่าทางจะดีใจใหญ่" """แต่เสียงกรีดร้องของคุณก็อบที่ถูกซน น่าจะเป็นปัญหาในการอบรมศีลธรรมมากกว่านะ"""

สาวเรียกแขกกับสาวนักสะกดรอยเองก็มาสระว่ายน้ำด้วย กำลังสนุกกับการท่องเที่ยวในป่าปีศาจเป็นครั้งแรก แสงแดดที่สาดส่องลงมาในป่าที่ถูกตัดและปรับแต่ง สะท้อนกับต้นไม้ที่ปกคลุมด้วยตะไคร่และเห็ดจนเป็นแสงระยิบระยับ ต้นไม้ยักษ์ที่น่าจะอายุยืนยาวตั้งสูงตระหง่านอย่างโดดเด่นในป่าลึก พวกเราเดินทางไปตามถนนที่ปูด้วยหิน ผ่านเหล่าต้นไม้ที่อยู่นิ่งเงียบท่ามกลางห้วงเวลาอันยาวนาน แต่ว่า บ้านของเราถูกระบุให้เป็นจุดที่ไม่เคยมีใครผ่าน นั่นแหละคือสิ่งที่เรารับไม่ได้ในตอนนี้ อื้อ ก็ทุกคนเคยผ่านมาแล้วนี่

"งั้นก็จะจอดรถม้าไว้ตรงสวนสาธารณะ แล้วต่อจากนี้ไปก็จะพักสักครู่เพื่อกินอาหารเช้ากัน" """"คร้าบ/ค่า♪""""" "ใครมาทำสวนสาธารณะเอาไว้ในป่าปีศาจตั้งแต่เมื่อไหร่กันน่ะ!" "ใช่

นั่นเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจสำหรับคุณมอนสเตอร์นะ!”

น่าเสียดายที่พวกคุณมอนสเตอร์จะไม่ได้พักผ่อน เพราะถูกกวาดล้างไปพร้อมกับต้นไม้ในป่าแล้ว ถึงจะเรียกว่าสวนสาธารณะ แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่ของหลวงซะด้วย เพราะงั้นก็น่าจะอยู่กันลำบากนะ?

“”””กินเลยนะคร้าบ/ค้า♪””””” (ดุ๋ยดุ๋ย)

พวกเด็กกำพร้าเผชิญหน้ากับแซนด์วิชหลากชนิดที่วางเรียงรายอยู่มากมาย เหล่าเพื่อนร่วมชั้นที่ท้องร้องอยู่ก็รีบวิ่งเข้ามาด้วย อื้อ วันนี้ไม่มีกางเกงขาสั้นอวบอัด พวกผู้ชายก็เลยเหมือนจะพยายามกันน่าดู

“อยากจะบอกว่า เราทำชุดว่ายน้ำให้พอดีตัวแล้วนะ ถ้ายัดไม่ลงก็อย่ามาบ่นล่ะ? พอมันเป็นบิกินี่ ส่วนท้องก็เลยไม่มีการป้องกัน จะกินอะไรก็มีข้อจำกัดนะ?” “”””อย่าพูดสิ! ตั้งใจจะว่ายน้ำเผาผลาญอยู่แล้ว ไม่เป็นไรหรอกน่า!”””

ตั้งใจจะเผาผลาญ แต่ไม่สนใจเรื่องคุมอาหารกันเลย ดูเหมือนจะเป็นการต่อสู้ที่ไม่มีวันชนะได้ แต่หุ่นยังดีอยู่เพราะงั้นก็ไม่น่าจะผิดล่ะมั้ง? ต่างโลกนี่สุดยอดเลย?

“ไม่สิ ก่อนที่จะได้ว่ายน้ำเผาผลาญ ชุดว่ายน้ำก็คง..... ดูท่าจะยืดได้!” “”””บอกแล้วไงว่าอย่าพูด!”””

กินข้าวเสร็จรถม้าก็เร่งความเร็วเดินทางมุ่งหน้าไปยังบ้านของเรา แต่ทั้งที่หน่วยองครักษ์เองก็มาที่ชายแดนด้วย “ขบวนแห่อัศวินสาวสวยหรูหราหมาเห่าดีลักซ์โรลลิ่งสเปเชียล”

นี่ ไม่เห็นมีคุณอัศวินสาวสวยเลย? อื้อ แค่ผู้หญิงเตรียมตัวน่ะ ไม่ถึงกับนานอะไรหรอก แต่ดูท่าจะนานกว่าที่คิดไว้!

“”””ว้าว”””

กลุ่มต่างโลก สาวองค์หญิงกับสาวเมด และคุณเมริเมริ กับสาวเอลฟ์คนน้องเพิ่งเคยเห็นสระว่ายน้ำเป็นครั้งแรก ตัวก็เลยแข็งที่อไปเลย

“อื้อ ถ้าตัวแข็งจะว่ายลำบาก จำเป็นต้องวอร์มอัพก่อนนะ?” “””สิ่งบันเทิงใหญ่โตอลังการนี่คืออะไร!””” “ต่างกับที่คิดไว้ลิบลับ!” “ไม่หรอก สระว่ายน้ำสำหรับคนที่ Lv เกิน100 จำเป็นต้องทำขนาดนี้แหละ สระเด็กสำหรับเด็กกำพร้าร้อยคนก็ต้องใหญ่ขนาดนี้ ไม่งั้นจะแคบไป วอเตอร์สไลเดอร์ก็เลือกสถานที่ไว้อย่างดี? อื้อ ต้องสูงต่างระดับเพราะงั้นเลยทำไว้บนเนิน แล้วก็ทำเป็นกระดานลื่นลงมาในสระต่อ? ราวนั้น?”

สิ่งต่าง ๆ ต้องทำรวดเดียวเลยมันถึงจะประหยัดต้นทุน แผนการเป็นไปได้ด้วยดีแบบพอรู้ตัวอีกทีก็รู้สึกว่าทำเกินไปหน่อย แต่ก็ทำไปแล้ว ห่วงยางก็ทำไว้เยอะแยะด้วยผ้ากันน้ำหลากสี มีเรือผ้ากันน้ำกับเตียงลอยน้ำด้วย ริมสระมีโต๊ะกับเก้าอี้ชายหาดทำด้วยไม้เรียงราย เพราะงั้นบรรยากาศก็เลยคล้ายกับรีสอร์ทที่บาหลี? อื้อ โซฟาน่ะทำเองกับมือด้วยผักตบชวา!

พวกสาว ๆ พาพวกเด็กกำพร้าเดินวนรอบสระ ขึ้นวอเตอร์สไลเดอร์แล้วลื่นลงมาในสระ ส่วนพวกง่าวกระโดดลงมาจากแท่นสูง ดูเหมือนจะชอบที่สูง ๆ กัน ขืนถูกเหมารวมกับเจ้า

พวกนั้นคงลำบากน่าดู

บิกินี่หลากสีสันวิ่งไปมารอบ ๆ ชุดหลายแนวเด้งดึ๋งอลังการงานสร้าง อื้อ เราพยายามแล้วนะ.....ดอกไม้สีสันฉูดฉาดบานสะพรั่งไปหมด ผิวพรรณที่เจิดจ้ายิ่งกว่าอะไรมากระเพื่อมไปมาอยู่ตรงหน้า แต่ไม่มีอะไรแพลมออกมาให้เห็น อื้อ พยายามดีแล้ว!

“ต่อไปจะเอายังไง” “““อยากเล่นวอเตอร์สไลเดอร์!””” “เห็นด้วย!”

ผิวน้ำสาดกระเซ็นพร้อมกับต้นขาที่เด้งไปมาอย่างอล่างฉ่างไปหมด ผิวสด ๆ เปลือยเปล่ามาพร้อมกับหยดน้ำกระเซ็นชุดเปียกชุ่มจนดูเหมือนจะทะลักล้นออกมาแล้ว

“เอาเตียงลอยเถอะ!” “““เอาเรือไปด้วย!””” “““ว้าว♪”””

มีคอร์สเรียนสอนว่ายน้ำเด็กกำพร้าโดยชมรมว่ายน้ำจัดอยู่ตรงสระเด็ก สาวองค์หญิงกับสาวเมดแล้วก็คุณเมริเมริก็ไปร่วมเรียนด้วย.....อื้อ ไม่ใช่คนสอน แต่ไปร่วมเรียน อื้อ ถ้าว่ายน้ำไม่เป็นก็ไม่เห็นจะต้องทำบิกินี่แบบปรับแต่งเลยนี่! คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นเองก็ร่วมวงด้วยเหมือนกัน ดูเหมือนตั้งใจจะว่ายฟรีสไตล์ให้ได้

สาวเรียกแขกกับสาวนักสะกดรอยเข้าร่วมการเรียนด้วย แต่สองคนนี้ทนการวัดขนาดด้วยหัตถ์มารไม่ไหวเลยสั่งชุดว่ายน้ำเซพเพอเรทแบบเซมิออเดอร์ ไม่ได้วัดขนาดแต่ใช้ดวงตาราจินมองไซส์ออกเลยทำให้ ของที่มีขายทั่วไปน่ะไม่มีทางเทียบไม่ติด

© Saku Enomaru

หรอก ต่างจากพวกสาว ๆ Lv สูง ไม่จำเป็นต้องออกแบบโดยวัดอย่างสมบูรณ์แบบ ถึงยังไงก็ไม่ฉีกขาดอยู่แล้ว

"อื้อ กลุ่มต่างโลกไม่ถนัดว่ายน้ำนี่พอจะเข้าใจอยู่ แต่สาวเอลฟ์คนน้องกำลังว่ายท่าผีเสื้อในสระสำหรับแข่งขันอย่างสบายใจ! เอลฟ์นี่น่ากลัวชะมัด!" (ดิ๊ดิ๊ด!)

พวกโอตะพักผ่อนตรงเก้าอี้ซายหาดอยู่ห้านาที.....พวกนายเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายจริงน่ะเหรอ! ความหนุ่มมันหายไปไหนหมด! ที่จริงเป็นตาลุงหรือเปล่าเนี่ย ทำไมดูเหนื่อยอ่อนซอบกล ตาลุงตัวจริงอย่างคุณพ่อเมริกับคุณมุริมุริกำลังแช่อยู่ในจากุชชี่ฟองฟ่อดเลยเชียวนะ แต่เอาไว้ค่อยระเบิดพวกมันทิ้งทีหลังก็แล้วกัน

เราเองก็กะจะไปว่ายน้ำเลยเข้าไปใกล้สระ แต่ที่ริมสระมีป้ายเขียนว่า 'ห้ามใช้รยางค์'? นี่มันกีดกันรยางค์กันชัด ๆ เลย?

"อื้อ 'No หนึบหนับ!' เอย 'ห้ามเทโลชั่นลงสระ' เอย ใครเป็นคนปักป้ายกันล่ะนี่? แหม เราไม่ทำหรอกนะ" (ดุ่ยดุ่ย)

เอาเตียงไปลอยในสระ คุณสไลม์เองก็ลอยจ๋อมแจ๋มไปด้วยกัน ทันใดนั้นเด็ก ๆ ที่เรียนรู้เก่งจนน่าทึ่งก็ว่ายท่าฟรีสไตล์เข้ามาหาเป็นฝูงเลย!

"นะ นี่คือตอร์ปิโดเด็กกำพร้ารุ่นใหม่งั้นรึ! ฮึ่ม โดนปิดล้อมแล้วอย่างสิ้นเชิง!!" (ดิ๊ดิ๊ด!)

อย่าใจร้อนไป ต้องมีสมาธิ ถ้าอยู่ในน้ำ ความเคลื่อนไหวจะทำได้น้อยลงทำให้ขัดขืนข้าศึกจำนวนขนาดนี้ไม่ได้ น้ำเป็น

เหมือนกับโซ่ตรวน เพราะงั้นก็ต้องจับน้ำแต่อย่าให้น้ำจับ ใช้ ‘ฉวยจับ’ แทรกแซงน้ำในสระด้วยการปล่อยพลังเวทกระจายออกไป ที่เหลือก็แค่สร้างกระแสขึ้นด้วยเวทมนตร์น้ำ!

“จงก่อตัวเป็นเกลียวน้ำวน พัดพาพวกเด็กกำพร้าถอยไป! เวทมนตร์ใหม่ สไปรัลเวฟ! ก็แค่ใช้เวทมนตร์น้ำธรรมดานี่แหละ แต่ชำระล้างพวกเด็กกำพร้าหมดเกลี้ยงเลย!” “”””อันตรายนะ! เด็กเพิ่งจะหัดว่ายน้ำ มาใช้คลื่นกับน้ำวนซัดใส่เด็กนี่มันอันตรายมาก!””” “””เย่”””

ถูกผู้ปกครองบิกินี่ที่ปกป้องเด็กจนเกินเหตุเข้ามารุมล้อม เด็กสาวมัธยมปลายรวมตัวกันมาโวยใส่ แต่อยู่ในกระแสน้ำแบบนี้ก็ยังไม่มีอะไรแพลมออกมาเลย เป็นชุดว่ายน้ำทำออกมาดีทีเดียว.....แต่มันใกล้ไปแล้ว! โดนแล้วด้วย!

“มีคุณรยางค์อยู่ที่ใต้น้ำ เพราะงั้นไม่ต้องห่วงว่าจะจมคุณดวงตาราจินก็คอยจ้องมอง 360 องศาแล้วใช้สติปัญญาตรวจจับทีละคนอยู่ เพราะงั้นเลยตรวจสอบได้อย่างสมบูรณ์พร้อม จึงเป็นสระน้ำวนที่ปลอดภัยหายห่วง คุณรยางค์ที่ก้นสระก็พร้อมจะหนุบหนับทุกเมื่อแบบเซฟตี้เน็ทไง? ราวนั้น?”

“””อุตส่าห์ปักป้ายบอกแล้วว่าห้ามใช้รยางค์! แล้วก็อย่าทำให้จมน้ำก่อนที่จะช่วยสิ!”””

ดูเหมือนจะไม่ได้แฮะ พวกเด็กกำพร้าโต้คลื่นยักษ์อย่างดีใจกันใหญ่ด้วยซ้ำ แต่พวกเด็กสาวมัธยมปลายโกรธกันน่าดู แล้วก็ทั้งใกล้และโดนด้วย อย่าเข้ามาล้อมเราสิ อื้อ เด็กหนุ่ม

มัธยมปลายขึ้นจากสระไม่ได้นี่มันลำบากนะ?

“ไม่สิ ก็แบบว่าจะช่วยพร้อมกับล้างมลทินให้คุณรยางค์ไปด้วยไง แผนการกู้ชื่อหนึบหนับใต้ผิวน้ำกำลังดำเนินการอยู่ In สระน้ำวนหนึบหนับนี่อยู่นะ?” “พวกเราจมน้ำในถังเพราะไอ้หนึบหนับที่ว่านั่นนะ! นอกจากจะช่วยไม่ได้แล้วยังทำให้จมน้ำอีกต่างหาก!!” “ใช่ คุณหนึบหนับหมุบหมับไม่ได้มีไว้ช่วยชีวิตคน แต่เป็นคนร้ายที่สังหารสาวน้อยเป็นจำนวนมาก!”

เข้ามาเทศนากันอย่างหนุบหนับด้วยบิกินี่สีแดง, น้ำเงิน, เหลือง และบิกินี่ลายดอกลายจุดที่ใช้เทคนิคคัดลอกแพทเทิร์นแบบมัลติคัลเลอร์ แต่นี่มันยิ่งกว่าเข้ามาใกล้ตามปกติอีก เพราะอยู่ในสภาพผิวสด ๆ เปียกโชกแนบเนื้อ กลายเป็นเหตุ “ใจเต้น! เด็กสาวมัธยมปลายในชุดว่ายน้ำเบียดเสียดแบบขนมมันจู With เทศนา Feat เหล่าเด็กกำพร้าที่ล่องลอย” จนวุ่นวายกันใหญ่

“““พี่ชาย เอาอีก!””” “หมุนเลย หมุนเลย เหล่าเด็กกำพร้าทั้งหลาย! จงข้ามกระแสน้ำวน ฝ่าคลื่นอันหฤโหดไปให้ได้! ราวนั้น?” “““เย่ หมุนแล้ว♪”””

อื้อ ดีใจกันจริง ๆ ด้วย มองในสายตาของคนนอกแล้วเรากำลังหนึบหนับหมุบหมับอยู่กับเด็กสาวมัธยมปลาย แต่เด็กหนุ่มมัธยมปลายไม่มีช่องทางให้รับรู้เหตุการณ์ได้จากมุมสูง

“เดี๋ยว ต้นขาโดนเราอยู่! ตรงนั้นมันไม่ดีนะ แบบนี้มันเกิดสถานการณ์แบบ ‘โดนแล้วนะ’ แล้วก็จะพัฒนาเป็นขั้นกว่าคือ ‘เอามาเบียดเราทำไมเนี่ย’ แทบจะถูกเบียดตายอยู่แล้ว?

หนึบหนับใหญ่เลย?” “”“ก็บอกว่าอย่าปั่นให้หมุนไง! อย่ามาสร้างน้ำวนจะได้ไหม!!”” “เดี๋ยว เข้าใจแล้ว จะหยุดแล้ว หยุดก็ได้ไม่สิ อยากจะบอกเหมือนกันว่าจะหยุดกระแสน้ำก็ได้ แต่ช่วยหยุดนรกบิกินี่สาวร่านนี่ซะทีเถอะ? ก็อยากเห็นอยู่หรอก แต่เราพยายามแทบตายเพื่อจะไม่ให้มันมาผลุบ ๆ โผล่ ๆ เอาตรงนี้นะ!” “”“อย่ามาเรียกว่าสาวร่านจะได้ไหม!”””

แค่ยางค์ไม่กี่สิบเส้นเอง สระว่ายน้ำออกจะกว้างแต่มาห้ามซะงั้น กดขี่ข่มเหงเหยียดรยางค์ชัด ๆ แต่ว่าแนบชิดติดกันเด้งดึ๋งแบบนั้นมันอันตรายเลยขัดขืนไม่ได้ เจ็บใจชะมัด

จากนั้นตอนเที่ยงก็ทำบาร์บีคิว! พูดถึงตั้งแคมป์ก็ต้องบาร์บีคิว! ถึงไม่ใช่ทะเลแต่เป็นสระว่ายน้ำ ก็ต้องบาร์บีคิว! บาร์-บีคิวเห็ดกับเนื้อ! ทางโน้นมีเคบับกวางด้วย แต่มันก็บาร์บีคิว! ข้าวปั้นก็มีนะแต่ก็บาร์บีคิว!!

“”“บาร์บีคิว! บาร์บีคิว! บาร์บีคิว! บาร์บีคิว!”” “”“กินเลยน่ะคร้าบ/ค้า”” (ดึ๋งดึ๋ง!)

ตอนที่เห็นพวกเด็ก ๆ ครั้งแรก ผิวสกปรกแล้วก็ดูหมองคล้ำนิดหน่อย แต่พอจับอาบน้ำชำระล้างจนสะอาดก็ขาวซีดจนน่าตกใจ ตอนนี้สุขภาพดี กินเก่ง ผิวขาวมีเลือดฝาดแล้ว พอพามาที่ชายแดนก็ตั้งใจทำงานทุกวันไม่มีเที่ยวเล่นเลย แถมเสร็จงานก็มาช่วยที่โรงเตี๊ยมอีก

เป็นเด็กดีซะมัด ไม่ใช่เด็กดีที่ทำความดี แต่เป็นเด็กดีที่หน้าตาดูดียิ้มแย้มจากใจจริง ได้เล่นสนุกกันจนเหนื่อยสมวัย

ทั้งที่เติบโตมาในชุมชนยากจนที่มืดสลัวในเมืองหลวง แต่ต้องทำงานในเมืองตลอดจนกระทั่งชายแดนแบบนี้มันผิดแล้ว คงไม่ได้เล่นจนตายนั่นแหละ! จะจมน้ำ จะหกล้ม บาดเจ็บยังไงก็ช่าง แต่ขอให้ได้เล่นเถอะ! พอกินอิ่มแปล้แล้วก็ไปเล่นอีก เล่นกันจนเหนื่อยหมดแรง ต่อให้ตอนขากลับต้องสลบด้วยรอยยิ้มก็จะปล่อยให้เล่น! เพราะงั้นกินให้เยอะ ๆ เลยนะ วันนี้ยังอีกยาวไกล

เกิดการเปลี่ยนแปลงอัตราส่วนเลยต้องดูที่น้ำหนักจำเพาะ พอค่าต้านทานสูงขึ้นก็เหนอะหนะลื่นปรี๊ดเลยช่วยไม่ได้

วันที่ 90 ตอนเที่ยง ป่าปีศาจ ถ้ำ

ที่นี่คือบ้านของเรา มีห้องของคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับห้องของคุณสาวนักเต้นและห้องของคุณสไลม์ด้วย ฉะนั้นก็เป็นบ้านของทุกคน ห้องของคุณสไลม์น่ะอย่างกับบ้านแมวกลไกลึกลับ แต่ดูท่าทางสนุก เพราะงั้นก็ช่างเถอะ? เอาเถอะ กลิ้งเล่นไปมาข้างในลูกรอกนี่น่ารักดี รูปลักษณ์อย่างกับบ้านตุ๊กตาแนวอาร์ตเดโคแน่ะ.....คุณสไลม์จะมีแขกมาหาไหมนะ

แล้วก็แต่ละคนอยู่ในสภาพเปิดเผยเต็มที่ คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะบิกินี่ดำ คุณสาวนักเต้นบิกินี่ขาว ส่วนคุณสไลม์ล่อนจ้อน แต่เราลองทำเป็นเก็บตัวอยู่ในบ้านดู เก็บของคร่าว ๆ จากนั้นก็เตรียมอาหารค่ำ

ทำอาหารเสร็จหมดและอยู่ในภาชนะพร้อม ไม่นึกว่าจะ

ได้ต้อนรับแขกเป็นร้อยคน ถ้าเรานี่ก้าวหน้าขึ้นแฮะ ความโดดเดี่ยวหายไปไหนกันล่ะนั่น

"ฮึ่ม มีบิกินี่สวย ๆ เด้งเพ่นพ่านอยู่ตรงหน้าแท้ ๆ ดันไม่มีเวลาไปจู๋โจม เป็นนีตที่งานยุ่งอะไรอย่างนี้! จะบอกว่าเป็นฮิคิ-โคโมริยังไม่ได้เลยด้วยซ้ำ ทำความสะอาดลำบากชะมัด ถ้าสักสามสิบนาทีละก็.....เอ๊ย เข้าใจผิดแล้ว! กำลังพูดถึงแผนการทำความสะอาดอยู่? คิดว่านะ? ทำไมไม้กวาดกับด้ามม็อบถึงมีดาบสอดอยู่ด้วยล่ะ! อ้อ มีของที่เราทำไว้คราวก่อนวางอยู่นี่เอง.....ร่างแยกเงา&อีกาเงา!" (ตุบ! พลั่ก!)

มันเป็นแค่วิชาของราชาดันเจี้ยนก็เลยใช้กับจักรพรรดิดันเจี้ยนไม่ได้ผล.....อื้อ โดนอัดน่วมพร้อมกับเงาเลย! ไม่มีหลงกลร่างแยกเลยสักนิด หนีตามปกติน่าจะเร็วกว่า!

เคยคิดว่าถ้าแค่สามสิบนาทีก็น่าจะไหวอยู่ แต่เมื่อคืนได้ทดสอบ 'สร้อยคอแวเรียนท์ โรคจิต รูปร่างพิลึก เมือก (ต้านทุกอย่าง, เสริมสถานะผิดปกติทุกอย่าง) +DEF' แล้วมันเป็นไปอย่างดุเดือด บางทีการพัฒนาที่เป็นไปอย่างทรงประสิทธิภาพจนสูสีนี่ อาจจะเป็นปัญหาเลยก็ได้? ไม่สิ ไม่แน่ว่าบางที 'ถุงมือหัตถ์พิษ' เสริมสถานะผิดปกติหลายอย่างกับคุณรยางค์ที่เสริมด้วยเพิ่มการรับรู้สัมผัสกับวิชาราคะทับซ้อนกันละก็.....อื้อ ขืนกระตุ้นมากไปกว่านั้น ห้องก็น่าจะพังหมด ดิ้นทุรนทุรายชนิดต่อให้เป็นเตียงที่ออกแบบเสริมความทนทานอย่างดี ทำด้วยวัสดุจากการเล่นแร่แปรธาตุก็ยังต้องพังเลย อื้อ หักเป็นสองเสี่ยง!

แต่ว่าไม่เสียใจหรอก คุณรยางค์กลายเป็นเมือกลื่นพัวพันผิวขาวเนียนไต่ตามผิวสีอำพัน โลมเลียด้วยสถานะผิดปกติตอดรัดอย่างลื่น ๆ จนดิ้นรนกระตุกเป็นการใหญ่ พลังทำลายคงจะมากเกินไป ร่างเปลือยที่เปล่งประกายชื้นแฉะด้วยเมือกเลยชักเกร็งสลบเหมือดไปกันหมด.....เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่หุ้มด้วยเมือกถูกทิ้งไว้คนเดียวนี่เหงาเลย พอลองเข้าไปป่วนดู เตียงก็หักจากสภาพคลุ้มคลั่ง อื้อ เสริมความทนทานด้วยเหล็กเวทแล้วก็ยังแหลกละเอียด? ดูเหมือนที่ต่างโลกก็จำเป็นต้องเสริมเตียงด้วยมิธริลสินะ?

“เอาเถอะ มีรยางค์งอกออกมา แล้วก็มีเมือกไหล ระดับความพึงใจของเด็กหนุ่มมัธยมปลายนี่ก็น่ากังวลอยู่เหมือนกัน แต่มันตัดใจลำบากอะนะ? อื้อ ‘โรคจิต’ กับ ‘รูปร่างพิลึก’ นี่ รู้สึกว่ามันไม่ถูกกับระดับความพึงใจเอาซะเลย?” (ดิ๊งดิ๋ง)

คงเป็นเพราะตื่นเช้าหรือไม่ก็หมดแรง วันนี้ก็เลยไม่มีการเอาคืนตอนเช้า อัตราการโชว์ผิวสดในชุดบิกินี่ตามประสาเด็กหนุ่มมัธยมปลายและส่วนผสมของสีผิวระดับเข้มข้นนี่ทำเอาลำบากใจทีเดียว.....แต่ดูเหมือนจะไม่ไหว อีกนานเลยกว่าจะดึก?

“ดีละ เก็บกวาดเสร็จแล้วก็ว่ายน้ำสักหน่อยดีกว่า วันนี้เป็นวันหยุดไม่ต้องช่วยทำอะไร เล่นหน่อยก็น่าจะได้ ถ้าทุกคนไม่เล่นก็จะสื่อกับพวกเด็กกำพร้าไม่เข้าใจนะ?” (ดุ๋ยดุ๋ย~♪)

อื้อ ตอบได้ดี ถึงเป็นสระว่ายน้ำแต่ทุกคนก็เด้งดิ๋งให้

คำตอบดี ๆ กันทั้งนั้นเลย ใช่แล้ว ดิ้งดั้งกันเสียจนพวกโอตะกลายเป็นอากาศธาตุหายวับไปภายในห้านาทีตั้งแต่ตอนเช้า

"เจ้าพวกนั้น ต่อให้ไปหาสาวหูสัตว์ก็คงกลายเป็นอากาศธาตุ เพราะงั้นก็ไม่น่ามีความหมายอะไรนะ?"

อนึ่ง สระผู้ใหญ่ถูกแยกจากสระสำหรับพวกเด็กกำพร้าผู้หญิงในชุดว่ายน้ำโรงเรียนอยู่นิดหน่อย ระบบต่อต้านพวกโอตะก็ติดตั้งไว้พร้อม! ที่ฝั่งตรงข้ามมีพวกง่าวกระโดดน้ำเล่นอย่างต่อเนื่อง ถ้าเป็นเจ้าพวกนั้นละก็ ต่อให้หัวกระแทกก็ไม่ต้องห่วงว่าจะง่าวไปกว่านี้ เพราะงั้นอุ่นใจได้ อุ่นใจได้แต่ก็ไม่ปลอดภัย มันคิดจะกระโดดไปถึงเมื่อไหร่กัน ทั้งที่ใช้เวทมนตร์ดินสร้างแท่นกระโดดให้สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ก็ยังไม่ยอมตัดใจกันอีก ทันทีที่กระโดดก็เอาน้ำออกจากสระไปเลยดีไหม?

"ฮารุกะคุง เตรียมเสร็จหรือยัง" "ถ้าต้องการคนช่วยก็บอกได้นะ" "ห่วงยางขายดีจัด พวกเด็ก ๆ เองก็ดูเหมือนจะไม่เป็นไร ไม่ต้องยุ่งยากแล้ว จะไปเชียร์ก็ได้นะ" "เสร็จแล้วละ เมนูฟื้นฟูความอ่อนล้าเป็นพาสต้ากับเห็ดแบบอาลาคาร์ท แต่ถึงจะเป็นอาลาคาร์ทก็คาดการณ์ได้ว่าเด็กสาวมัธยมปลายจะแย่งกันสั่งอย่างดุเดือดแน่ เพราะงั้นก็เลยเตรียมจานใหญ่ไว้ให้จะได้ไม่แพ้เด็กสาวมัธยมปลายกัน? อื้อ แทนที่จะเสริมความทนทานของจาน ทำจานขึ้นมาเยอะ ๆ น่าจะเร็วกว่า?"

คุณหัวหน้าห้องเดินเข้ามาหาด้วยบิกินี่สีแดง เมื่อกี้ยังเป็นบิกินี่ดำอยู่เลย ดีไซน์เหมือนเดิมแต่เปลี่ยนสีได้สนุกใหญ่

เซียว อื้อ ถ้าเป็นตอนนี้ละก็คิดค่าเข้าสระสามสิบนาทีห้าหมื่นเอเลก็ยังได้ น่าจะมีคนต่อแถวสลอน ถ้าเป็นเราละก็ซื้อแน่! บัตรกี่ใบก็จะซื้อ! ซื้อบัตรผ่านรายปีเลยก็ยังได้ แต่ที่นี่มันเป็นบ้านของเราเอง แล้วจะซื้อจากใครได้ล่ะ?

คุณสไลม์ลอยตุ้บป่องอยู่ในสระกับคุณรองหัวหน้า B อยากบรรยายสดอยู่เหมือนกันว่าอะไรลอยอยู่ แต่ว่าตรวจพบปฏิกิริยาศัตรูจำนวนมากจากรอบข้าง ขืนทำศึกใต้น้ำละก็มอร์นิ่งสตาร์อาจเป็นภัยคุกคามได้! อื้อ ครั้งก่อนโดนคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นอัดซะน่วม เคยมีประสบการณ์มาแล้ว!! และถ้าเป็นสระห้าร้อยเมตรละก็ ต้องมีเสาน้ำพุ่งขึ้นมาแหง

“กะแล้วเซียว.....หือ?”

น้องกิ๊วกิ๊วกับสาวซีเปลือยกำลังว่ายน้ำแบบท่าทางดีใจใหญ่.....แต่ว่า เปลี่ยนไปเยอะเลย เดิมทีนักกีฬาว่ายน้ำไม่ทำน้ำกระเซ็นหรอก มักจะว่ายได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะงั้นแรงต้านน้ำจึงน้อยแล้วจะตีน้ำไปทางด้านหลังเสมอ.....ทั้งที่ควรเป็นอย่างนั้นกลับมีเสาน้ำพุ่งขึ้นมา ละอองน้ำกระจัดกระจายแรงต้านน้ำมันอ่อนเกินไปเมื่อเจอกับสมรรถนะร่างกายที่เปลี่ยนไป แต่ถึงพละกำลังกับความเร็วจะเพิ่มขึ้น พื้นที่ของแขนกับขาก็ไม่ได้เปลี่ยนไปอยู่ดี แบบนั้นมันก็เหมือนมอเตอร์ถูกปรับให้แรงขึ้นเพียงอย่างเดียว แต่ใบพัดยังคงหมุนในสภาพเดิม

“เฮ้ ถ้ายังไงจะทำตีนครีบให้เอาไหม? แผนดัดแปลงร่างกายให้มีพังผืดที่มือก็มีนะ?” “อ๊ะ ฮารุกะคุง จู่ๆ ร่างกาย

แข็งแกร่งขึ้น ฟอร์มก็เลยไม่ได้ดั่งใจน่ะ.....แต่ก็อยากจะว่ายด้วยร่างกายอย่างเดียวนะ" "อื้อ ว่ายลำบากเลยไม่คืบหน้างั้นเหรอ แรงต้านน้ำมันหายไปเลยจับทางไม่ถูก ว่ายไม่ออกเลยสินะ?"

ใช่แล้ว แรงต้านน้ำมันจะอ่อนเกินไปสำหรับสมรรถนะร่างกายที่ Lv เกิน100 มันก็เหมือนกับที่คนว่ายน้ำกลางอากาศไม่ได้ พออยู่ในน้ำแล้วทำได้แค่ว่ายเบา ๆ แรงต้านน้ำก็จะน้อยเกินไปจนออกแรงว่ายเต็มกำลังไม่ได้

"อื้อ.....มีวิธีการอยู่หรอก?" ""จริงเหรอ!""

หลังจากนั้น.....ก็ว่ายน้ำได้แล้ว ว่ายได้เป็นอย่างดีเลย เป็นทิวทัศน์แบบที่เคยเห็นอยู่ทุกวันในสระว่ายน้ำที่โรงเรียน ทั้งสองคนว่ายต่อไปเรื่อย ๆ ในน้ำ ว่ายราวกับในน้ำคือที่อยู่อาศัย เงาร่างในน้ำทั้งสองเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างเงียบเชียบและรวดเร็วนี่เป็นภาพที่ชวนให้คิดถึงดีจัง ทั้งสองคนเองก็น่าจะคิดถึงเหมือนกัน มันเป็นความโหยหา.....ถูกโกรธซะแล้ว?

"ทำไมถึงทำสระโลชั่นให้ว่ายล่ะ! ถ้าเด็กเลียนแบบขึ้นมาจะทำยังไง!!"

อื้อ ความหนืดของน้ำเพิ่มขึ้นจึงเพิ่มแรงต้านได้ง่าย สองคนนั้นไม่มีวิธีอื่นที่จะว่ายน้ำได้เหมือนกับสมัยก่อนแล้ว เพราะว่าร่างกายเปลี่ยนไปเยอะเลย.....

"ก็น้ำหนักจำเพาะเพิ่มขึ้น แรงต้านมันไม่พอจะให้ทำยังไงล่ะ? อื้อ ถึงทุกครั้งที่ขึ้นมาจากน้ำ ชุดว่ายน้ำจะเงาวับเปียกโชกเปล่งประกาย แต่ก็ไม่ได้มีเจตนาอื่นเลยนะ ไอ้เราเองก็ดูถูกไป

หน่อย ไม่นึกเลยว่าชุดว่ายน้ำโรงเรียนแบบเก่ากับโลชั่นจะเป็นคอมบิเนชั่นที่มีพลังทำลายได้ขนาดนี้.....บันทึกเอาไว้ในใจดีกว่า?" """ทำไมพอทำเรื่องดี ๆ ทีไร ผลลัพธ์ถึงออกมาน่าสงสัยแบบนี้อยู่เรื่อย!!"""

ทุกคนอ่อนล้าแล้วทยอยไปพักผ่อนกันตามลำดับ เพราะงั้นจึงเอาน้ำผลไม้ทรอปิคัลไปแจกจ่ายให้ มีประดับด้วยผลไม้หลากชนิด เครื่องดื่มในแก้วมีสีสันฉูดฉาด พอเห็นถึงความแตกต่างก็จะรู้สึกว่ารสชาติเปลี่ยนไปด้วย ยิ่งไปกว่านั้นท็อปปิ้งผลไม้ยังมีกลิ่นหอมอีก รสชาติแบบนั้นมนุษย์สามารถสัมผัสถึงมันได้ถึงจะไม่ใช่เขตร้อนแต่ผลไม้ของป่าปีศาจก็เป็นแบบป่าดิบเหมือนกัน เพราะงั้นก็ช่างเถอะ.....อื้อ ดื่มน้ำผลไม้อยู่เลยเทศนาเราไม่ได้?

"เอ้า ผ้าขนหนู มาสระว่ายน้ำครั้งแรกเป็นยังไงบ้าง?"

เหล่าเด็กสาวมัธยมปลายในชุดบิกินี่สีสันฉูดฉาด กำลังพักผ่อนด้วยร่างที่เปียกโชก นอนเอกเขนกโชว์สะดือกันอย่างเปิดเผย แน่นอนว่าพวกโอตะที่พักผ่อนไปด้วย กลายเป็นอากาศธาตุกันไปแล้ว ในที่สุดก็ได้เล่นน้ำกันเสียที หรือต้องบอกว่าคงออกจากสระไม่ได้สักพักใหญ่.....ถึงเจ้าพวกนั้นจะดุเดือดกับสาวสองมิติสักแค่ไหน แต่นี่ก็เปราะบางกับสาวสามมิติมากเกินไปหน่อยนะ!

"สนุกมากเลย! การว่ายน้ำนี่ พอว่ายได้แล้วก็สนุกและน่าดีใจ อย่างกับฝันไปแน่ะ อยากให้เป็นความฝันแบบนี้ทุกวัน

เลย มีความสุขมากค่ะ”

สาวเอลฟ์คนน้องนอนป่วยมานาน คงจะไม่ได้เล่นมานานจริง ๆ นั่นแหละ ค่อยคุ้มค่าหน่อยที่เรายอมลำบากเอาเห็ดยัดใส่ปากให้กิน

“สาวองค์หญิงกับสาวเมดแล้วก็คุณเมริเมริว่ายน้ำเป็นแล้ว ดีจังเลยนะ อื้อ ถ้ายังว่ายไม่เป็นอีกก็คงไม่มีความหมายที่อุตส่าห์ทำบิกินี่ให้ มีหวังเสียเปล่ากันพอดี เอ้า ผ้าขนหนูกับน้ำผลไม้” “ขอบคุณค่ะ” “เห็นทุกคนได้ใส่แล้วรู้สึกอิจฉานี่นา” “ทำชุดวาบหวามแบบนี้ให้องค์หญิงใส่นี่ช่างกล้า ไร้มารยาท แต่ว่ายน้ำได้ก็ถือเป็นสิ่งที่ดีค่ะ”

เดิมทีสามคนนี้ Lv สูงอยู่แล้ว พอได้ไปลงดันเจี้ยนและวันมอร์เซ็ทกับพวกสาว ๆ Lv ก็เพิ่มขึ้นพรวด ๆ ดังนั้นอย่าว่าแต่ชุดว่ายน้ำเลย แม้แต่ชุดไปรเวทยังใส่ลำบาก อย่างน้อยก็ต้องเป็นวัสดุที่เคลือบด้วยศิลาเวท ไม่อย่างนั้นเสื้อผ้าเอาไม่อยู่แน่

“เด็กกำพร้า.....นอนกลางวัน?” “คงจะเหนื่อย เพิ่งเคยเล่นสนุกเต็มที่แบบนี้เป็นครั้งแรก” “ยิ้มได้ขนาดนี้แล้วนี่นา..... ใบหน้าตอนนอนก็ยิ้มแย้ม”

เอาผ้าขนหนูดูดซับน้ำดีเยี่ยมมาแขวนไว้ ส่งน้ำผลไม้กับผ้าขนหนูให้กับหน่วยเลี้ยงเด็กด้วย แล้วก็.....พวกว่าวคิดจะกระโดดน้ำเล่นไปถึงเมื่อไหร่น่ะ? ไอ้นั่นมันสูงจนแทบจะเรียกได้ว่าเป็นบันจี้จัมพ์แบบไม่มีเชือกแล้วแท้ ๆ ทำไมถึงกระโดดลงมาจากความสูงขนาดนั้นแล้วไม่ตาย? เอาน้ำออกดีกว่าไหม?

“วันนี้คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นได้หยุดพักเลยมาเล่นกับทุกคนอย่างเต็มที่ มันเป็นต่างโลกเลยไม่รู้ว่าจะได้รับรู้แค่ไหน ว่าการเที่ยวเล่นให้สนุกคือมารยาทที่ถูกต้องในวันหยุด โลกก่อนหน้านี้ไม่เคยได้รับรู้หรอก แต่พอได้ทำในตอนนี้ก็รู้สึกว่าคงเป็นมารยาทนั่นแหละ? อื้อ เราเป็นฝ่ายเชิญมา ดังนั้นจะทำงานก็ได้อยู่ แต่ถ้าถูกเชิญแล้วก็ต้องเล่นสนุก นั่นคืองานและเป็นมารยาทด้วย” ““ขอบคุณค่ะ””

พักนี้ทั้งสองคนเริ่มพูดคล่องกันแล้ว ถ้าเป็นคำพูดสั้น ๆ ก็พูดคุยได้ตามปกติ ทั้งที่เป็นอย่างนั้นกลับไม่ยอมแก้ไขเรื่องคำพูดเชิงยกย่อง นั่นเป็นเพราะแต่ไหนแต่ไรก็ใช้คำพูดสุภาพแบบนี้อยู่แล้วรึเปล่านะ? อื้อ ทั้งที่ไม่มีใครใช้คำพูดยกย่อง แล้วไปจำมาจากไหนล่ะนั่น?

พักผ่อนกันตามใจชอบ พอไปว่ายน้ำต่อก็ได้ยินเสียงดังเซ็งแซ่มาจากพวกที่เล่นวอเตอร์สไลเดอร์ ทั้งพวกเด็ก ๆ ที่อยากเล่นสนุกเต็มที่ และพวกสาว ๆ ที่เล่นได้โดยไม่ต้องเกี่ยวข้องอะไรกับการต่อสู้ก็ยิ้มแย้มระริกระรี้กันใหญ่ เรื่องนี้ควรจะเป็นเรื่องปกติ เพราะมันคือวันหยุดธรรมดาแค่วันเดียว

“อีกหนึ่งชั่วโมงจะถึงเวลามื้อเย็น กินเสร็จแล้วจะกลับฉะนั้นสนุกกับช่วงท้ายเข้าไว้นะ อื้อ สระน้ำอุ่นก็มี เพราะงั้นมาได้ทุกเมื่อเลย?” ““““““คร้าบ/ค่า♪”””””

ทุกคนดูท่าทางสนุกสนาน เพราะงั้นก็คุ้มค่าแล้วที่ลำบากลำบนทำบิกินี่ให้ ถึงตอนนี้เด็กหนุ่มมัธยมปลายจะมอง

ลำบาก ไม่รู้จะเอาตาไปไว้ตรงไหนดีก็ตาม พอเตรียมผ้าขนหนูกับน้ำผลไม้ให้ ก็มีแต่ชุดบิกินี่หลากสีมานั่งในระยะประชิด พูด “ขอผ้าขนหนูหน่อย” แล้วก็โชว์ความอวบอัด พูด “คอแห้งจังเลย” แล้วก็สะบัดพั่บ ๆ พูด “พักผ่อนสบาย ๆ♪” พลางซับเนื้อตัวอยู่ตรงหน้าเรา ส่ายก้นไปมาตรงหน้าเรา ใช่แล้ว ผลัดกันมารวมตัวแล้วใช้แผนบิกินี่ลูกโซ่เล่นงานเราแบบ 360 องศา กลายเป็นวิวพาโนรามาบิกินี่โชว์ผิวสด ๆ! กำแพงบิกินี่คุกคามจนไม่รู้จะเอาตาไปไว้ตรงไหน เพราะงั้นก็เลยดูให้หมด.....อยู่เฉยไม่ได้แล้ว? จริง ๆ นะ? อื้อ เพราะงั้นรีบเตรียมมื้อเย็นดีกว่า!

“”””กินเลยนะคร้าบ/ค้า!””””” “คิดถึงจัง ถ้ำนี่.....กว้างขึ้นอีกแล้ว!” “เปลี่ยนจากอาศัยอยู่ในเต็นท์มาเป็นรีสอร์ทโฮเทล.....ตอนนี้โรงเตี๊ยมก็กลายเป็นโรงแรมหรูหราเหมือนกัน” “ห้องด้านในสุดยังเหลืออยู่ ตอนแรกนอนที่ห้องนั่งเล่นนี่สินะ” “””ทุกคนเคยอาศัยอยู่ในป่าปีศาจอย่างหรูหรากันขนาดไหนเนี่ย!””” “เอ๋~ แต่ก็ลำบากแทบแย่เลยนะกว่าจะมาถึงที่นี่ได้น่ะ~?” “ใช่ใช่ ถ้าพวกโอดะคุงไม่อยู่คงได้นอนกลางดินกินกลางทรายไปแล้ว” “””ขอบคุณที่ช่วยดูแล!””” “เอ่อ ก็แค่เต็นท์เองนะ” “ใช่ หลังจากเจอถ้ำนี้ก็อาศัยอยู่ในเต็นท์ได้ลำบากขึ้น.....” “ช่วยทำห้อง ให้ด้วย มายรูม” “””ดีจัง!””” “ฉันเอง ก็.....ได้ห้องมาค่ะ” “””เอาไว้ขอดูหน่อยนะ!””” (ป่อมป่อม!) “””คะ คุณสไลม์เองก็มีห้องส่วนตัวด้วย!!””” “แต่ว่าเปลี่ยนจากโมเดิร์นอาร์ทมาเป็นรีสอร์ทแล้วสินะ?” “ใช่ ไม่ใช่ห้องพัก แต่ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นห้องนั่งเล่น”

“อ๊ะ ฮารุกะคุงเองก็ทำห้องส่วนตัวสินะ!” “”””อยากเห็น!!””””

ทุกคนสำรวจถ้ำกันใหญ่ อยากดูบ้านหรืออยากดูถ้ำกันแน่

“เอาเถอะ มันเป็นถ้ำที่จักรพรรดิดันเจี้ยนอยู่ แต่คงไม่มีการสำรวจสินะ?” “”””คุณจักรพรรดิดันเจี้ยนสามคนมารวมตัวกันแบบนี้ เป็นถ้ำสุดโหดที่พร้อมจะอัดคนให้น่วม เคลียร์ไม่ไหวเด็ดขาด!!””” “ใช่ เป็นถ้ำที่อันตรายกว่าดันเจี้ยนอีก ป้องกันการเกิดอาชญากรรมได้ดีสุด ๆ!”

พวกเด็กกำพร้าชื่นชอบห้องของคุณสไลม์ แต่ว่าเล่นได้แค่เด็กเล็กเท่านั้น กล่องมีรูมากมายเรียงรายกันเป็นกำแพงอย่างกับคฤหาสน์วงกตที่ประกอบขึ้นด้วยแผ่นกระดานกับบอล เป็นสิ่งบันเทิงเวอร์ชั่นคุณสไลม์ นอกจากนี้ยังเป็นห้องแบบอาร์ต-เดโค พวกเด็กตัวเล็ก ๆ วุ่นวายกันใหญ่ อื้อ คราวหน้าทำเครื่องเล่นกลางแจ้งให้พวกเด็ก ๆ ที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าด้วยก็แล้วกัน

พวกสาว ๆ แยกย้ายกันไปดื่มชาที่ห้องของคุณหัวหน้า ห้องชุดเกราะที่มีเครื่องเรือนขาตั้งกับเตียงหลังคาแบบอาร์ตเด-โคสไตล์ยูโรเปียน แล้วก็ห้องของคุณสาวนักเต้นที่มีของตั้งโชว์แบบแมวอียิปต์แล้วก็ผ้าแบบอียิปต์สไตล์โอเรียนทัล คุณมุริมุริน่ีสมกับผู้มีประสบการณ์เป็นคุณแม่มาก่อน ช่วยดูแลให้เป็นอย่างดีจนพวกเด็กกำพร้าติดแจ.....ติดแจแบบต่างกันคนละเรื่องกับเด็กสาวมัธยมปลายที่ยังทำหน้าที่เป็นคุณแม่ลำบาก หน้าตาพวกเด็ก ๆ ดูอุ่นใจมาก.....แต่คุณพ่อเมรินี่ไม่มีประโยชน์เลย อื้อ

เรียกคุณผู้ติดตามมาน่าจะดีกว่าล่ะมั้ง?

พวกเด็กกำพร้าเหนื่อยจนนอนหลับกันหมดบนรถม้า ขณะพากลับเมือง พวกสาว ๆ เองก็เหนื่อยเช่นกันจึงหลับสนิท แต่ไปหน้าดูพึงพอใจกันหมด

มีวันหยุดที่แท้จริงแบบนี้น่าจะดี ก็เป็นเด็กมัธยมปลายนี่นา แบบนี้ถือเป็นเรื่องปกติจะตาย การต่อสู้กับมอนสเตอร์ต่างหากที่ผิดปกติ

เอาละ กลับดีกว่า.....ที่นี่เป็นบ้านอยู่แล้ว แต่เมืองเองก็เหมือนบ้านของเราด้วย

เอาเถอะ หาค่าโรงเตี๊ยมได้อย่างลำบากทุกวัน แต่เงินที่ติดไว้ก่อนจะยอมรอได้สักกี่วันกันนะ? อื้อ ที่แคมป์นี้ใช้เงินไปซะเกลี้ยง? แย่เลย?

ไม่ใช่วาร์ปไปต่างโลก แต่ควรตั้งเป้าที่การวาร์ปแบบสองมิติ

วันที่ 90 ตอนเย็น ทุ่งหญ้า

ถึงไม่อยากนั่งรถม้าที่มีผู้ชายอยู่แน่นก็ต้องนั่ง น่าจะเรียกว่าโอตะง่าวมากกว่าการใช้คำว่าผู้ชายด้วยซ้ำมั้ง?

“ตัดสินใจได้รึยัง?” “อา พวกเราจะไปที่เมืองหลวง อยู่ใกล้กับดินแดนของดยุคทางตะวันออกเพราะไปกลับแล้วก็ช่วยชี้แนะได้” “เอาเถอะ มันเป็นการสาธิตนี่นะ ถึงจะยังไม่ขยายตัว

ลงลึกแต่จะปล่อยดันเจี้ยนเอาไว้เฉย ๆ ก็ไม่ได้" "ถ้าแค่ชั้น 50 พวกเรายังพอจัดการกันเองได้"

ดูเหมือนพวกง่าวพยายามเค้นสมองคิดตามประสาง่าว หาข้ออ้างชัด ๆ

"ถึงจะพูดอย่างนั้นแต่ก็แค่เล็งพวกพี่สาวกล้ามล่ำไว้ใช่ไหมล่ะ พวกนายน่ะ! ทำเป็นไม่สนใจผู้หญิงก็เลยถูกสงสัยว่าเข้าสาย BL จนได้รับความนิยมในหมู่สาวฟุ ทั้งที่ดูท่าจะ BL จนมีนก 'ฟุ' นิกส์โผล่มาแล้วแท้ ๆ .....ดันชอบสายอะเมซอนซะงั้นเหรอ เอาเถอะ สายนั้นยังไม่มีเลยอะนะ?" "ที่บอกว่าชอบน่ะ อ่อนแอแบบนั้นยังถือว่าใช้ไม่ได้นะ" "ใช่ บอบบางดูท่าจะพังได้ง่าย ๆ เลย" "ต่อสู้ไม่ได้จนดูท่าจะอันตราย" "ต้องเก่งพอที่จะต่อสู้เคียงข้างกันได้"

จะว่าไป ถึงจะมีนักกีฬาสาวกล้ามล่ำ แต่สาวที่จะมาอยู่เคียงข้างกันแล้วช่วยฆ่านี่คงหาไม่ได้หรอก.....อื้อ ขืนมีก็เป็นผู้ก่อการร้ายแล้ว!

"ถ้าแค่ความเก่ง ตอนนี้พวกสาว ๆ ทางนี้ยังเก่งกว่าตั้งเยอะ เรื่องความสวยก็ไม่แพ้กัน พลังทำลายก็เหนือกว่ามาก? อื้อ การเทศนาก็ไร้เทียมทานในต่างโลกเลย!!" """นั่นมันแค่เทศนาธรรมดาต่างหาก!"""

ต้องตัวสูงกล้ามล่ำเท่านั้นน่ะเหรอ? ชอบพี่สาวสวยต่อสู้ที่ลงมือเข่นฆ่าได้ แต่พวกคุณสาว ๆ พวกนั้นก็ดูน่ากลัวซะด้วยสิ อื้อ เอาไว้ค่อยฟ้องทีหลังละกัน

"พวกโอตะไม่ได้เดินทางไกลเหรอ" "เอาเถอะ รู้สึกว่ามีเรืออยู่ ถ้าจะไปก็ให้ขึ้น" "พวกโอตะน่ะถึงไม่ถามก็คงไปอยู่ดี ก็หูสัตว์เชียวนะ? อื้อ มีหูสัตว์ให้ลูบนุ่มนิ่มแบบนั้นไม่มีทางหรอกที่จะไม่ไป ต้องบอกว่าประเทศมนุษย์สัตว์เชิญไปอย่างเป็นทางการด้วยซ้ำ เพราะงั้นพวกง่าวก็ต้องไปด้วยสินะ" "ไม่สิ ตอนที่เชิญอย่างเป็นทางการน่ะ เขาระบุตัวกุนซือผมดำนะ!" "ทำอย่างกับเป็นเรื่องของคนอื่น แต่มีการข่มขู่ว่าถ้าไปทำการค้าต้องหามิโสะให้เจอไม่งั้นจะจมเรือด้วย!" "ถ้ากำหนดที่เป็นทางการก็คือไปกับองค์หญิง ดูเหมือนจะไปคุยเรื่องในอนาคต" "ใช่แล้ว ก่อนอื่นคืออยากส่งของช่วยเหลือและค้าขายกันทางเรือ" "อื้อ ไหน ๆ ก็พูดไม่ได้อยู่ดี งั้นเขียนที่เรือไว้ว่า 'เจ้าสาวของฉันต้องหูสัตว์!' หรือไม่ก็ 'ปุ่มเท้านี่ยอมให้กันไม่ได้!' ดีไหม?" """เดี๋ยวก็เป็นศัตรูกับมนุษย์สัตว์หรอก หยุดเลยนะ!"""

ได้ยินว่ามีทูตมาขอบคุณที่ช่วยเหลือ ได้รับจดหมายขอบคุณแล้วความสัมพันธ์ระหว่างประเทศก็มั่นคงขึ้น ต่างฝ่ายต่างก็เชื้อเชิญกันเอง.....เด็กหนุ่มผมดำที่เป็นคนร้ายตัวจริงก็ถูกระบุตัวด้วย ใช่แล้ว เป็นเพราะละครเวทีนั่น กุนซือผมดำเลยถูกมองว่าเป็นผู้บังคับบัญชา กลายเป็นพวกเดียวกับโอตะง่าว ช่างเสียหายอะไรอย่างนี้!

จากนั้นทางอาณาจักรมาร้องขอให้ช่วยขนสิ่งของไปช่วยเหลือประเทศมนุษย์สัตว์ พักนี้มีโจรสลัดปรากฏตัวที่แม่น้ำ เลยวินิจฉัยว่าพวกโอตะที่มีเรือแข็งแรงทนทานจึงเป็นที่เหมาะ-

สม ที่ว่าปลอดภัยมันก็จริง เพราะเป็นโจรสลัดตัวจริงเสียงจริงเลย

"อ้า แบบว่า เราจะเป็นโจรสลัดโอตะให้ได้เลย?" """ไม่มีโอตาคุที่มั่นใจขนาดนั้นหรอก!"""

เอาเถอะ ถึงจะไม่มีเรื่องกุนซือผมดำ ยังไงก็ระบุตัวอยู่ดี ทั้งข้าวและโชยุต่างก็เป็นสินค้านำเข้าจากประเทศมนุษย์สัตว์ ดูเหมือนจะไม่ได้รับความนิยมเลยขายไม่ออก สำหรับประเทศมนุษย์สัตว์ที่แร้นแค้น ไม่มีทั้งทรัพยากรและสินค้าที่จะขายแล้ว ตัวเราที่กว้านซื้อโชยุกับเหล้าแดงเอามาทำอาหารให้แพร่หลายเลยถือว่าเป็นบุคคลสำคัญทางเศรษฐกิจ และถ้าหากประเทศมนุษย์สัตว์มีมิโสะกับเต้าหู้และคัตสึโอะตากแห้ง เราก็อยากจะไปซื้อ แต่ดันเจี๊ยนซายแดนต้องมาก่อนเลยไปไหนไม่ได้

ดังนั้นจึงตัดสินใจให้พวกโอตะที่ถือเป็นผู้มีพระคุณและมีเรืออยู่ไปแทน.....ต้องกำหนดเอาไว้อย่างนั้นก่อน ไม่งั้นเจ้าพวกนี้ไม่ยอมตัดสินใจหรอก ใช่แล้ว ดูท่าจะจูโจมใส่หูสัตว์สองมิติ แต่พอเจอสามมิติดันทำตัวเป็นผู้เป็นคนกันซะงั้น อื้อ เจ้าพวกนี้ควรย้ายไปอยู่ในโลกสองมิติมากกว่าต่างโลกนะ?

"ฮารุกะคุง.....ไปไม่ได้เหรอ" "ดันเจี๊ยนมันเริ่มคึกคักขึ้นมาจริง ๆ ด้วยสินะ" ".....ว่าแต่ฮารุกะ จะไม่เป็นไรจริง ๆ เหรอ?" "ไม่สิ ขอถามย้อนหน่อยนะ นอกจากคู่หูคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสไลม์แล้ว ยังได้คุณสาวนักเต้นมาเพิ่มเป็นสามหน่ออีกแบบนี้ถ้ายังไม่ไหว ต่างโลกก็คงไม่รอดแล้ว ถึงหนีไปจนสุดขอบ

โลกก็คงเป็นปัญหาอยู่ดี นอกจากนั้นไม่มีใครใช้อาวุธและอุปกรณ์พวกนี้ได้ใช่ไหมล่ะ.....ยังจะมีใครอื่นอีกไหมล่ะ? อื้อ ถ้าไม่ใช่ไอ้นี่ก็ฆ่าไม่ได้ เพราะงั้นถ้าเราทำไม่ได้ก็คงไม่ไหวกันแล้วมั้ง? ราวนั้น?" """อา แบบนั้นคงไม่ไหว!"""

ทดลองกับพวกผู้ชายดูแล้ว ทันทีที่ถือ 'คทาอิกดราซิล' ก็ล้มพับเพราะ MP หมด ทุกคนหมดสภาพที่จะต่อสู้ในพริบตา หลับไปอย่างไม่ได้สติ บางทีถ้าไม่มี 'ฉวยจับ' หรือไม่ก็สกิลอะไรสักอย่างกับสกิลควบคุมความคิดก็คงใช้งานไม่ได้ พวกผู้ชายตายเรียบเลย มันอันตราย เพราะงั้นทดสอบกับพวกสาว ๆ ไม่ได้แน่ คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นและคุณสไลม์เองก็ไม่ยอมสัมผัส.....เพราะงั้นไม่มีคนอื่นแล้ว

"ถ้าฮารุกะไม่มาด้วย คุณภาพอาหารการกินก็คงลดลง" "ของใช้ประจำวันนอกชายแดนน่ะคุณภาพห่วยทั้งนั้น" "โดยเฉพาะข้าวเนี่ย....." "ห้องอาบน้ำก็ยังไม่แพร่หลาย" "กลับไปอยู่กลางแจ้งเหมือนตอนที่เพิ่งมาต่างโลกเลย....." "อาหารต่างโลกน่ะล้าหลัง!" "จะกลับไปเป็นเหมือนเดิมก็ดันซินกับความไร้สามัญสำนึกไปแล้ว" "ต้องกินขนมปังแห้ง ๆ แบบนั้นทุกวัน" "ถ้าระดับชายแดนน่ะยังพอว่า แต่ข้างนอกน่ะ....."

หลังจากนั้นก็แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างจริงจังถกเถียงและลงมติกัน มันเป็นเรื่องที่แน่นอนอยู่แล้ว พูดถึงการถกกันอย่างเร่าร้อนตามประสาเด็กหนุ่มมัธยมปลายก็ต้องเป็นหัวข้อเรื่องบิกินี่วันนี้!

"ไอ้นั้นมันวาบหวิวไปหน่อยไหม!" "ไฮเลกสีดำเชียวนะ" "ช่วยให้ดูขาเรียวยาวขึ้น" "แหม ปกติก็เรียวยาวอยู่แล้ว" "พลังทำลายจากด้านหลังของโลว์ไรส์นั่นน่ะ!" """ไอ้นั่นอันตรายชะมัด! แบบนั้นจะขึ้นจากสระได้ยังไง!""" "คู่หูจอแบนเองก็ดูเหมือนจะอึ๋มขึ้นด้วย" "ต้องลำบากขนาดไหนถึงจะได้แบบนั้น.....โกยเนื้อรอบ 360 องศามาไว้ตรงจุดเดียวรึไง?" """ไฮเทคชะมัด!""" "เรื่องนั้นน่ะช่างเถอะ ตาข่ายนั่น.....ทำไมต้องเป็นตาข่าย!" "เซือกตาข่ายมันไม่รัดเนื้อปลิ้นเลยรึ!" "เพราะนมใหญ่ ที่ผ่านมาก็เลยใส่ได้แต่ชุดว่ายน้ำตัวใหญ่ เห็นบอกว่าอยากใส่บิกินี่แบบสามเหลี่ยมธรรมดา เลยให้ดูดีไซน์แล้วก็ดันทรงขึ้นด้วยเซือกตาข่ายไม่ให้ปลิ้นออก ทำโคตรจะยากเลย!!" """ทำออกมาได้ดีมาก!!""" "ทุกคนหุ่นดีขึ้นกว่าเดิมจริง ๆ ด้วย" "ใช่ ไม่รู้จะเอาตาไปมองทางไหนเลย" "ทุกคนใส่บิกินี่กันหมดนี่มันอันตรายเกินไปแล้ว!" "ร่างกายฟิตกระชับจนอกเป็นอกเอวเป็นเอว พาวเวอร์อัพไปกันใหญ่เลย" "เอฟเฟกต์ยกสะโพกทำให้ขาดูยาว ก้นก็เต่งขึ้น....."

ยะ แย่แล้ว!

"รถม้าถูกล้อม! มีศัตรูบุกจำนวนยี่สิบหกคน ฮึ่ม มีจักรพรรดิดันเจี้ยนอยู่ด้วยสองคน! พวกเราตายหมดแน่!!" """วะ ว่ายังไงนะ!!"""

ตอนที่พุ่งออกไปด้านนอกรถม้าก็สายไปแล้ว ดาวตกลูกตุ้มเหล็กที่ทำให้พื้นแยกได้ ร่วงลงมาจากท้องฟ้าพร้อมเสียงดังสนั่น อธิบายให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ เป็นการลงทัณฑ์ด้วยมอร์-

นิ่งสตาร์ยกกลุ่มพร้อมกับเทศนาไปด้วย พวกง่าวที่กลายเป็นกำแพงตรงด้านหน้าปลิวกระเด็น พวกโอตะที่เราใช้แทนโล่ก็โดนฟาดร่วง พวกง่าวที่เป็นนกต่อโดนลูกตุ้มเหล็กหวดยับ พวกโอตะที่ซ่อนตัวอยู่ข้างหลังถูกฟาดล้มลงกับพื้น พวกง่าวโดนลูกตุ้มเหล็กที่ไม่มีทางหลบพ้นหวดกระเด็นไปเรื่อย ๆ จำนวนโล่ที่เราจะใช้ได้ลดจำนวนลงทุกที!

“ไม่สิ เราไม่ได้พูดอะไรไม่ดีเลยนะ แค่อธิบายถึงความยากลำบากในการทำชุดว่ายน้ำเท่านั้นเอง คนพูดว่า ‘รัดเนื้อก้นปลิ้น’ คือพวกง่าว คนที่พูดว่า ‘ไม่มีกระทั่งซ่องว่างตรงร่องนม!’ อย่างดีอกดีใจก็คือพวกโอตะ เพราะงั้นเราเป็นแค่ผู้บรรยายเรื่องชุดว่ายน้ำที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง เป็นคนลองผิดลองถูกในแง่เทคนิคการผลิต ให้มุมมองในทางกลศาสตร์ของไหลกับการเปลี่ยนสภาพของรูปร่างเท่านั้นเอง เน้นไปที่กระบวนการสังเกตการณ์ก่อนผลิตแล้วก็เปิดเผยข้อมูลเรื่อง ‘เสียงกระเส่าเหลือเกิน’ แค่ได้ยินแบบนั้นก็คิดว่าเป็นมุมมองของบุคคลที่สามแล้ว พรรณนาถึงสถานการณ์ว่า โพสท่าแบบไหน ซักกระตุกยังไง ล้วนแต่เป็นการบอกความรู้สึกในฐานะพยานทั้งสิ้น ไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธที่จะต้องเข้าร่วมรายงาน มันเป็นการตัดสินใจตามประสาเด็กหนุ่มมัธยมปลาย เพราะงั้นขอยืนยันว่าเราไม่มีความผิดอย่างแน่นอน ไม่มีความผิดใช่ไหมล่ะ?” “มีความผิด!! ต้องลงโทษข้อหาแพร่งพรายความลับของสาวน้อย” (อยู่ระหว่างการเทศนา และโดนอัดน่วมไปสักพัก)

โกรธซะงั้น เรื่องราวความยากลำบากในการทำงานเสริมที่แสนจะเข้มงวดนี่ ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมถึงเป็นหัวข้อลับของสาวน้อยไปได้ไม่สิ เราไม่ใช่สาวน้อยซะหน่อย ทำไมเราถึงได้โดนหิ้วไปขึ้นรถม้าคันเดียวกับพวกสาว ๆ แล้วก็ต้องนั่งคุกเข่าฟังการเทศนาด้วย ทั้งแคบทั้งใกล้ คงจะอายเรื่องความลับในการทำชุดว่ายน้ำเลยเทศนากันซะตั้งนาน แต่ว่าใกล้ชิดกันจนแทบสัมผัสถึงความอายของสาวน้อยไม่ได้ เพราะงั้นช่วยคาใจกับเรื่องนั้นก่อนจะมาเทศนากันได้ไหม อยู่ในระยะประชิดตัวแบบนี้มันจะดีเหรอ? ใช่แล้ว จิตใจผู้หญิงนั้นเป็นสิ่งที่ยากจะเข้าใจ แต่อยากให้เข้าใจจิตใจของเด็กหนุ่มมัธยมปลายบ้างนะ?

“““ถึงเมืองแล้ว””” “ฮารุกะคุง วันนี้ขอบคุณนะ เฮ้อ สระว่ายน้ำนี่ดีจัง ชุดว่ายน้ำของมุริมุรุก็วิเศษ! ทำออกมาได้ดีมาก!”

ดูเหมือนคุณพ่อเมริจะตาสว่างในเรื่องชุดว่ายน้ำแล้ว มันเป็นชุดวันพีซดีไซน์แบบพาเรโอ (Pareo) แต่คนที่เอ่ยปากเลือกให้คือคุณพ่อเมริ อื้อ หวานแหววกันแบบนั้น คุณเมริเมริก็เลยทำหน้าเจื่อนนิดหน่อย

“ท่านฮารุกะ เรื่องพวกเด็กกำพร้าให้เป็นหน้าที่ของฉันเองค่ะ สนิทกันมากแล้วด้วย เป็นเด็กดีกันทั้งนั้นเลย ไม่นึกว่าเด็กดีแบบนั้นจะยากจนอดอยากใกล้ตาย.....ถึงขุนนางที่รอดมาได้จะมีอยู่นิดเดียว แต่ถ้าเจอก็จะตัดหัวเอามาเรียงเลยค่ะ!”

คุณมุริมุริสนิทสนมกับพวกเด็กกำพร้าเลยถูกออดอ้อนมากกว่าใคร คนที่เคยมีประสบการณ์เป็นแม่มาก่อนนี่ต่างกัน

จริง ๆ พวกสาว ๆ น่ะอย่างมากก็เป็นได้แค่พี่สาว ไม่มีทางออดอ้อนขนาดนั้นหรอก.....แต่ก็มีสาวที่ตีเนียนได้อยู่หนึ่งคน

เอาฟันเนลที่คุ้มกันอยู่กลับคืนมา แล้วก็ให้ขนมกับเหล่าเดมอนไซธ์เป็นรางวัลด้วย เหล่าเดมอนไซธ์ช่วยตัดไม้แล้วก็ช่วยคุ้มกัน ดังนั้นทุกคนจึงสนุกกันได้เต็มที่ เป็นตัว MVP ที่สมควรได้รับรางวัลเลยเชียวละ

“อื้อ เคียวยักษ์ว่ายน้ำไม่ได้ เพราะงั้นเลยไม่ได้มาร่วมวงด้วยนี่น่าสงสารแฮะ แต่ถ้ามาร่วมเล่นน้ำด้วยอาจจะขึ้นสนิมก็ได้” (((.....♪)))

พวกเด็กกำพร้าเหนื่อยจนหลับไปแล้วเลยพาไปส่งถึงห้องนอน นาน ๆ ทีพวกเราถึงจะได้เล่นเป็นเพื่อน วันนี้คงจะสนุกกันเต็มที่แล้ว

สาวเรียกแขกเองก็ถึงกับเดินโซซัดโซเซ สาวนักสะกดรอยก็ขอค้างด้วย มาว่ายน้ำครั้งแรกจนระริกระรี้ซะขนาดนั้นก็ต้องอ่อนล้ากันอยู่แล้ว เลยเอาเห็ดยัดใส่ปากที่อ้าอยู่ครึ่งหนึ่ง แล้วไม่รู้ทำไมพวกสาว ๆ ถึงโกรธเรา

“เดี๋ยวสิ ก่อนหน้านี้ยัดใส่แบบไม่พูดพร่ำทำเพลงแล้วโดนโกรธ ครั้งนี้ก็เลยค่อย ๆ ทำแล้วนะ แถมยังพูดว่า ‘เอ้า อ้าปากกว้าง ๆ ลิ้มรสเห็ดแล้วค่อยกลืนนะ’ ยังจะมาโกรธการรักษาพยาบาลของเด็กหนุ่มมัธยมปลายผู้แสนใจดีที่มีทักษะการเรียนรู้แบบนี้ มันไม่สมเหตุสมผลเลยนะ?” “““แล้วทำไมไอ้ทักษะการเรียนรู้ที่ว่านั่น ถึงไม่ยอมเลือกเรียนความรู้ที่มันเข้าท่าซะบ้าง!”””

ทั้งที่ว่ายน้ำและแช่จากุซซี่มาตั้งนาน พวกสาว ๆ ก็ยังจะไปอาบน้ำกันอีก ได้ยินว่าผิวอาบรังสีอัลตราไวโอเลตมาเยอะ ก็เลยต้องขัดด้วยบอดี้โซปฟองฟ่อด

“ระหว่างอยู่ชายแดน จะไปสระว่ายน้ำแบบเป็นระยะ ๆ ก็ได้อยู่หรอก แต่ทั้งที่เพิ่งกลับจากสระว่ายน้ำยังจะสั่งชุดว่ายน้ำอย่างล้นหลามอีก แล้วทำไมถึงมาพูดว่า ‘ท่านผู้สำเร็จราชการขอชุดว่ายน้ำอีกเยอะ ๆ เลย’ ด้วยน้ำเสียงอย่างกับละครย้อนยุค! นอกจากนี้เรายังไม่ใช่ท่านผู้สำเร็จราชการซะหน่อย เป็นแค่ผู้พ่ายแพ้ที่โดนท่านแม่ทัพจอมอาละวาดเล่นงาน มาบอกเราแล้วจะได้อะไรขึ้นมา? น่าจะบอกว่า ทำไมคนส่งคำขอถึงระบุตำแหน่งเอาเองตามใจชอบ! เอาเถอะ รู้รูปทรงหมดแล้ว ฉะนั้นสามารถผลิตจำนวนมากได้โดยไม่ต้องวัดขนาด แต่สุดท้ายก็ต้องลองสวมและปรับแต่งอยู่ดี ถึงบอกว่าไม่อยากทำแต่ก็ยังมาขอร้องให้ทำอีก น้ำตาคลอเบ้าแล้วจิกตากันใหญ่ อื้อ เรารับการจิกตาด้วยจิตใจอันกว้างดั่งมหาสมุทรแล้วก็ไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธการเทศนาด้วย เป็นแค่ผู้ใช้แรงงานอาภัพที่ท้าทายแล้วก็พ่ายแพ้จนต้องตั้งรับอยู่ฝ่ายเดียว?” (ดึ๋งดึ๋ง)

คุณสไลม์เพิ่งอาบน้ำเสร็จแล้วเด้งดึ๋งดั๋งกลับมา ได้สัมผัสกับพวกสาว ๆ ในสภาพล่อนจ้อนมาแล้วสินะ.....น่าเอ็นดูจริง ลูบหน่อยละกัน

(ดุ๋ยดุ๋ย)

วะ ว่าไงนะ! อ่างโลชั่นกำลังเป็นที่สนใจ? เดี๋ยวนะ รีบทำ

ดีกว่า ทำตอนนี้เลย หรือต้องบอกว่าทำแล้วด้วยซ้ำ อื้อ แค่ใส่สูตรแล้วแปรธาตุ ผิวก็เนียนนุ่มเรียบลื่นขึ้นทันตา โลชั่นสำหรับห้องอาบน้ำเสร็จสมบูรณ์ มีเวลาให้ทดลองอย่างเหลือเฟือ ปรับปรุงได้เรื่อย ๆ ทุกวัน สูตรก็สมบูรณ์แบบ ต้องวิจัยอย่างลำบากแทบแย่กว่าจะได้ความข้นเยิ้มนี่ออกมา แล้วในที่สุดก็ได้รางวัลตอบแทน ใช่แล้ว ความวิเศษของโลชั่นลื่น ๆ กลายเป็นที่ยอมรับของโลกแล้ว อื้อ ดีนะ ดีสุด ๆ ไปเลย! (จากผู้ใช้งานจริง)

ใช่แล้ว สมาคมสตรีก็จบลงและกลับมากันแล้ว ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ามีอยู่สองคนที่จมอยู่ในถังอาบน้ำลื่น ๆ ที่เป็นผลงานใหม่ของเรา สุดยอดไปเลย สกิล 'โรคจิต' นี่น่ะ!

เป็นเกมยากที่ตายแล้วตายอีกแต่กลับอาศัยดวงเข้าว่า เร่งความเร็ว สุดขีดชนิดที่หลบหลีกได้แน่ มันไม่ใช่การโกงแต่เป็นบั๊กอย่างงั้นหรือ?

วันที่ 91 ตอนเช้า โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

ความสามารถใหม่ที่ซ่อนเร้นอยู่คือ 'โรคจิต'! อื้อ ขอรายงานเลยละกัน เอฟเฟกต์ 'โรคจิต' ของ 'สร้อยคอแวเรียนท์ โรคจิต รูปร่างพิลึก เมือก (ต้านทุกอย่าง, เสริมสถานะผิดปกติทุกอย่าง) +DEF' ไม่ใช่แค่รยางค์เท่านั้น แต่ยังเปลี่ยนคุณลักษณะได้ด้วยพลังเวท อาละวาดแบบสร้างวีรกรรมครั้งใหญ่อย่างการบุกเข้าไปแล้วก็หนีออกมา เรื่องราวการผจญภัยในต่างโลกที่ทั้งตื่นเต้นและน่าพิศวงได้เปิดฉากขึ้นแล้ว คุณเมือกที่เป็นสถานะ

ผิดปกติก็มีตำนานอันยิ่งใหญ่เช่นกัน ‘สร้อยคอแวเรียนท์’ ที่ไม่เคยได้ออกโรงเลยนี่ สร้างความรู้สึกที่โล่งเสียจนน่าทึ่ง การต่อสู้อันยิ่งใหญ่ของเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่แปลงร่างในดันเจี้ยนน่ะมีเรื่องให้เล่าอยู่เยอะแยะเต็มไปหมด แต่ถ้าเล่าแล้วจะโดนฆ่า โดนโกรธ โดนเทศนากันขนานใหญ่ ตอนนี้ก็อยู่ระหว่างโดนอัดน่วม

“ตายแน่ จะตายอยู่แล้ว จะตายแบบตกนรกอยู่แล้วค่ะ! สลบแล้ว ยังมีอีกหลายรอบ จนจะตายอยู่แล้ว ค่ะ!!” “พังหมด จนจะคลั่งตาย สมองเพี้ยนไปจนแทบไม่เหลือค่ะ! นั่นคืออาชญากรรมที่โหดร้าย!!”

การทดลองครั้งใหม่ย่อมมาคู่กับอุบัติเหตุที่เลี่ยงไม่ได้ บางครั้งการแสวงหาแก่นแท้ก็เกิดผลลัพธ์ที่ตื่นตาตื่นใจขึ้น..... ถ้าจะพูดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ สนุกจนเพลินไปหน่อย?

“ไม่สิ เราโดนบิกินี่ 26 ชุดรุมล้อมตลอดทั้งวัน แถมด้วยเซมิบิกินี่อีกสองคน เลยอยู่ในสภาพฟูลชาร์จ ถึงต้องพยายามหน่อย? ราวนั้น?”

ว่าแต่ เด็กหนุ่มมัธยมปลายถูกอัญเชิญมายังต่างโลกแล้วก็ก้าวข้ามขีดจำกัดในดันเจี้ยนต่างโลก เข้าท้าทายกับดันเจี้ยนด้วยการสนับสนุนอย่างล้นหลาม และทำสิ่งที่ถูกต้องจนกลายเป็นตำนานการผจญภัยในต่างโลกแบบนี้ แต่กลับโดนโกรธเนี่ยนะ? อื้อ ระหว่างทางก็คิดอยู่เหมือนกันแหละว่าอันตรายนิดหน่อย แต่ก็ผ่านการผจญภัยอันแสนวิเศษมาแล้ว 78 ครั้ง เด็กหนุ่มมัธยมปลายเป็นคนมีความพยายาม เรื่องราวของเขา

ชวนให้ยิ้มได้.....แต่ก็โกรธใหญ่เลย? น่ากลัวนะนั่น?

"สติกับความทรงจำปั่นป่วน ปวดหัวด้วยความคลั่งกับความดีใจ เซียวค่ะ? คิดจะฆ่ากัน หรือไงคะ!" "แบบนั้นตายแน่ จิตใจคลุ้มคลั่งจะตายอยู่แล้ว! ถึงเป็นอมตะแต่ก็ตายแล้วตายอีกค่ะ!!" "ไม่สิ ตายแล้วตายอีกนี่มันคือตายซะที่ไหนล่ะ เป็นอันเดดนะ? อยากบอกว่าความปลอดภัยต่อร่างกายน่ะ เราตรวจสอบมาแล้วด้วย 'ดวงตาราจิน' ฉะนั้นไม่เป็นไรหรอก? อื้อ พยายามถึงขีดสุด แต่ก็ยังมีขีดจำกัดอยู่ดี เพราะงั้นเลยอุ่นใจได้? ราวนั้น?"

ใช่แล้ว ที่โลกนี้มีค่า HP อยู่ ทั้งสองคนมีสกิลเกิดใหม่ แถมยังฝึกฝนทุกคืนจนถึงเลเวลเกิดใหม่เร็วสูง เป็นจักรพรรดิดันเจี้ยนโนไลฟ์คิงที่ทรงพลังเอามาก ๆ ฉะนั้นคงไม่เป็นไรหรอก?

""ไม่เป็นไรซะที่ไหนคะ อย่าว่าแต่เป็นไรเลย จิตใจแทบคลุ้มคลั่งจนบ้าตายด้วยซ้ำค่ะ! ถึง HP ไม่ได้ลด แต่ก็จะตายอยู่ดี! ไม่อุ่นใจเลยสักนิดค่ะ!""

อุตส่าห์บรรลุการควบคุมรยางค์ทั้งการเปลี่ยนรูปร่างและคุณสมบัติ พยายามค้นหารูปร่างที่ทั้งสองคนถูกใจแล้ว มันยังมีอะไรไม่ดีอีกอย่างงั้นเหรอ? อื้อ อาจจะอยู่ในวัยรับมือยากก็ได้.....แต่ว่า อายุ 17 ตลอดกาลก็เลยยากตลอดสินะ? ยากจังแฮะ?

"เดี๋ยวนะ ทั้งที่ทุ่มเทให้กับ 'วิชาราคะ' ที่สะสมประสบการณ์จากการฝึกฝนและการวิจัยจนเลือดตาแทบกระเด็น เปิด

ฉากเรื่องเล่าการผจญภัยในดันเจี้ยนยามดึกขึ้น แต่กลับมาโกรธเนี่ยนะ?"

อนึ่ง พวกเราเข่นฆ่าย่ำยีรังแกกันมาตลอด ปรนนิบัติแบบ "ขั้นสุดของกามกิจ" ก็น่าจะพึงพอใจแล้วนี่ ความไม่ยุติธรรมนี้คืออะไรกัน? เด็กหนุ่มอุตส่าห์ปรนนิบัติด้วยรยางค์ ทุ่มเทให้กับกามกิจแล้ว จะให้เปลี่ยนชื่อนี่มันจะดีเหรอ?

และแล้ว.....คืนนี้พวกเด็กกำพร้าก็จะย้ายไปอยู่ที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า มีทั้งโรงเรียนแล้วก็เพื่อนเยอะแยะ คุณมุริมุริกับพวกคุณเมดและพวกครูก็อยู่ด้วย เป็นสภาพแวดล้อมที่ดีสำหรับเด็ก คุณลูกทานุกิที่ต้องพลัดพรากจากพวกเด็กกำพร้าทำหน้าจะร้องไห้แต่เช้าเลย แต่ถึงไปอยู่ปะปนกันที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าก็ไม่มีใครรู้หรอกนะ

"""""กินเลยนะคร้าบ/ค้า"""""

กินข้าวด้วยกันทุกคน แต่พวกเราจะไปดันเจี้ยน ส่วนพวกเด็กกำพร้าไปทำงาน แบบนั้นไม่ดีเอาซะเลย ต้องได้เล่นกันเยอะ ๆ เรียนเยอะ ๆ มีคนคอยโอ๋ แล้วช่วยงานบ้านแบบนิดหน่อยก็พอแล้ว

แต่ว่า ถ้าอยู่กับพวกเราก็ต้องทำงาน พยายามทำงานในระดับเดียวกับพวกเราจนแทบไม่มีเวลาเล่น เวลาที่จะได้เอาใจใส่ก็น้อยนิด

"นี่คุณลูกทานุกิ เดี๋ยวเราให้ฮ็อทด็อกเพราะงั้นอย่า

ร้องไห้เลยนะ? อื้อ เอาไว้โตขึ้นเดี๋ยวก็ได้ออกจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเอง แต่ถ้าทำยังไงก็ยังหน้าแบนไม่ยอมโต ก็ย้ายไปสู่โลกหน้าแบนซะก็สิ้นเรื่อง หมดปัญหาเรื่องจอแบนด้วย เดี๋ยว ..... (งั่ก) อ๊ากกก!" "ไม่ใช่ลูกทานุกิ แล้วก็ถึงจะหน้าแบนแต่ไม่ได้จอแบนซะหน่อย! อยู่ในวัยกำลังเติบโตย่ะ แล้วก็ไม่ได้ร้องไห้ด้วย!"

โดนแทะหัวกรุบ ๆ เลย เจ็บนะ? โดนท่านผู้อ่านแทะด้วย? ราวนั้น?

แวะเก็บเงินที่ร้านขายของชำกับร้านขายอาวุธตามธรรมเนียมทุกเช้า แล้วก็ไปตามหาภารกิจที่คุ้มค่าในกิลด์นักผจญภัยก่อนจะโดนจิกตาใส่ ไม่สิ ยังไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง! ความเที่ยงแท้ของบอร์ดประชาสัมพันธ์นี่มันน่าสมเพชเอามาก ๆ เป็นที่รู้กันว่ามันไม่เปลี่ยนแปลงมานานแล้ว

จากนั้นก็รีบไปโลดแล่นในดันเจี้ยนดุจลมสายหนึ่ง ถ้ามีสักพันสายก็ยุ่งตายเลย! ผ่อนคลายแล้วเน้นใช้ความเร็วเข้าฟาดฟัน ฟันกวาดออกไปตรง ๆ อย่างกับตีเส้น แค่นี้ก็ฉิวเฉียดแล้ว สวมเวทที่ไปถึง 99% แล้วสามารถควบคุมได้อย่างสมบูรณ์ ถ้าเพิ่มอีก 1% ก็.....จะกลายเป็น 100.000%? อื้อ รู้สึกว่าคำนวณแปลก ๆ ชอบกล แต่ถ้า 99 % ร่างกายก็จะไม่มีปัญหา .....แต่ว่าอ่อนแอจัง

ระดับตัวเลขไม่ได้ต่างกันมาก ในทางเรขาคณิตก็ด้วยละนะ บางทีถ้าไปถึง 100% เราอาจจะแตกเสียเอง อุปกรณ์สวม

ใหญ่น่ะเต็มพิกัด ขนาดพวกผู้ชายที่ Lv เกิน 100 ยังล้มในพริบตา เพราะงั้นค่าตัวเลขจึงฉิวเฉียดแบบใกล้ตาย ถ้าตั้งค่าให้เป็น 100% ชั่วคราวก็ยังพอควบคุมได้อย่างฉิวเฉียดอยู่.....เพราะงั้นขืนตั้งเป้าที่ขีดจำกัดเลยมีหวังได้ทำลายตัวเองอีกแน่ แค่เพิ่มพลังขึ้นนิดหน่อยก็เพิ่มผลลัพธ์ขึ้นอย่างก้าวกระโดดแล้ว และมันก็จะกลายเป็นพลังมหาศาลจนเป็นสาเหตุของการทำลายตัวเอง ไม่รู้ค่าตัวเลขที่แน่ชัดเหมือนกัน แต่ถ้าให้พูดตามความรู้สึกก็คงเป็นแบบนั้น สรุปก็คือ โคตรเจ็บ!

ทูวอล์คส์, โฟร์สเต็ป, โคลสด์พรอมเมอนาร์ด, โพรเกรส-สีฟลิงค์, โอเพน รีเวิร์ส เทิร์น เรดดี้ เอาท์ไซด์, โคลสด์พรอมเมอนาร์ด, แบ็คคอร์เตแล้วก็ทูวอล์คส์ จากนั้นก็โอเพน รีเวิร์ส เทิร์น เรดดี้ เอาท์ไซด์กับรอคเทิร์น เนเซอรัลทวิสต์เทิร์นแล้วก็เนเซอรัล-พรอมเมอนาร์ดเทิร์นล่ะเป็นไง? ใช้ขาทำให้ร่างกายขยับแบบเต้นรำ คาดเดาการเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายได้ในขณะที่อีกฝ่ายตามการเคลื่อนไหวของทางนี้ไม่ทัน มองเส้นทางที่จะได้เปรียบและเหมาะสมที่สุด วัดระยะแล้วกะไทม์มิ่งให้ดี

“แอ็กส์อาเมอร์ Lv81” กวัดแกว่งขวานศึกยาว สร้างฝุ่นดินขึ้นได้ด้วยแรงลม อานุภาพของขวานยักษ์ที่กวัดแกว่งด้วยความเร็วสูงนั่นร้ายกาจ แต่หลังจากขวานที่กวัดแกว่งผ่านเลยไปก็เป็นเซฟโซน กว่าจะย้อนกลับมาอีกรอบ ก็แค่ก้าวเข้าไปฟันเสร็จแล้วรีบถอย ใช่แล้ว การเต้นรำคือก้าวเข้าไปอัดแล้วถอยออกมา ให้เป็นจังหวะ เข้าไปฆ่าแล้วก็ถอย

“รู้สึกดีซอบกล? สัมผัสได้ถึงการมีพรสวรรค์แต่กำเนิดเลยเนอะ?” (อื้มอื้ม, หงึกหงึก, ดิ๊งดิ๊ง)

ตัวสุดท้าย ยันพื้นแล้วกระโดดเข้าหาเพื่อจะเข้าไปพัวพันกับขวานยักษ์ที่ควงใส่ พร้อมกับฟาดลงที่หัวไหล่ ฟันเกราะแข็ง ๆ ให้แหลกแล้วผ่านเลยไปทางด้านหลัง หมุนตัวครึ่งรอบและพ่นลมหายใจ พูดอย่างสรุปเลยก็คือ ถ้าไม่โดนก็ไม่ตาย แต่ถ้าโดนขึ้นมาก็ตายเลยซึ่งก็เป็นอย่างที่แล้วมา ทั้งความแข็งแกร่งทั้ง Lv มันไม่ได้เกี่ยวเลย การฆ่ากันน่ะใครเร็วกว่าเป็นฝ่ายชนะ พอความเร็วกับเทคนิคเพิ่มขึ้นก็ต่อสู้โดยหลบหลีกได้อย่างสมบูรณ์แบบ

ความสามารถขี้โกงไร้คู่เปรียบน่ะไม่มีหรอก แต่ถ้าเป็น “ชีท” ในความหมายแต่เดิมคือ “กลโกง” กับ “หลอกลวง” ละก็ทำได้ ความหมายของชีทก็คือ “ทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง” ดังนั้นเราจึงไม่คิดจะต่อสู้อย่างถูกต้องในโลกที่ไม่ถูกต้องแบบนี้เลยสักนิด มอนสเตอร์น่ะขี้โกงมาแต่แรกด้วยซ้ำ

“รู้สึกว่าแบบนี้ล่ะมั้ง? การเต้นรำน่ะแค่เห็นก็จำได้แล้ว แต่ยังไม่ค่อยเข้าใจ เพลงดาบของคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะก็ทำตามไม่ได้ ก็เลยเอามาผสมผสานกันเป็นการกลบเกลื่อนและถือโอกาสหลอกล่อไปด้วย? ราวนั้น?”

ใช่แล้ว ลองหลอกล่อดู จริงลวงโดยตัวของมันแล้วคือการฟันแบบไร้จังหวะที่ไวจนไม่เห็นร่าง เคลื่อนที่ในพริบตาจากจังหวะที่หยุดนิ่ง เราสนับสนุนมันด้วยการเร่งและผ่อนลงแบบ

เต้นรำ และก็เสริมเพลงดาบที่ไร้พลังด้วยการหมุนตัวกลบเกลื่อน

"อื้อ พูดจากประสบการณ์ที่แล้วมา ถ้าจะฝืนก็ต้องหลอกด้วยการผสมผสานสิ่งที่มีอยู่ไปด้วยถึงจะกลบเกลื่อนได้ ระหว่างนั้นก็ฆ่าทิ้งซะ แบบนั้นคงพอไหวอยู่?" "ดีนะ ที่เป็นแนวราบ แต่ยังจำเป็นต้องเคลื่อนไหวแนวตั้งกับหมุนตัวแนวเฉียงด้วยค่ะ" "ไม่จำเป็นต้องใช้พลัง แค่อาศัยความเร็วกับความนุ่มนวลในการหมุนเป็นวงกลม แล้วอาศัยคมดาบ.....ให้คิดถึงตรงนั้น ด้วยค่ะ" (ป่อมป่อม)

งั้นเองเหรอ เป็นเพราะโดนยัยลูกทานุกิแห่งโลกหน้าแบนแทะหัวตั้งแต่เช้า เลยต้องเคลื่อนไหวในแนวราบอย่างเดียว ถ้าจะเคลื่อนที่เป็นวงกลมก็ได้อยู่หรอก แต่ยังเคลื่อนไหวแบบลูกบอลไม่ได้ สรุปก็คือ ยัยลูกทานุกิหน้าแบนไม่มีทางได้ลูกบอลสองลูกไปตลอดกาล ช่วงการเจริญเติบโตจำกัดอยู่ที่อายุ 16 นี่นา ถ้าเผื่อว่ายังมีปาฏิหาริย์หลงเหลืออยู่ ก็คงประมาณว่าถ้า Lv เกิน 100 ก็จะตรงกับ "ทฤษฎีแก่ช้ามาก = ช่วงเติบโตไม่มาถึง" ได้อย่างลงตัวพอดี!

เป็นห่วงอยู่เหมือนกัน แต่ถ้าเปลี่ยนมุมมองแล้วมันคือวิธีการต่อสู้โดยอาศัยดวงในเกมยาก ๆ ที่ต้องตายซ้ำตายซ้อน ค่า LuK น่ะ LvMaX ทะลุขีดจำกัดไปแล้ว แต่ก็ยังเป็นตัวละครบอบบางอย่างกับกระดาษที่อ่อนแอสุดขีด อาศัยแต่ดวง พึ่งพาการโจมตีความเร็วสูงด้วยอุปกรณ์ที่โหดร้ายเพื่อจะเอาชนะ

คอยปัดป้อง ไม่มีฝืน พยายามเบี่ยงมันออกไป ไม่ต้านรับกับอานุภาพโดยตรง แต่ตั้งรับในองศาแปลก ๆ อยู่เสมอ แทรกแซงเวกเตอร์ของพลังแล้วเบี่ยงมันซะ ถึงจะหลบหลีกอย่างสมบูรณ์แบบไม่ได้ แต่ถ้าเบี่ยงได้ก็คือรอด

“ไม่รู้ทำไมถึงถนัดขี้โกงด้วยการเบี่ยงออก พวกสาว ๆ เองก็ซมใหญ่เลยว่า ‘วิถีชีวิตของฮารุกะคุงน่ะอย่าว่าแต่เบี่ยงเบนเลย ออกจะหลุดโลกด้วยซ้ำ’ .....ไม่ได้ซมเลยนี่นา! เดี๋ยวนะ พูดด้วยรอยยิ้มเลยนึกว่าซมเซย แต่พอคิดดูให้ดี ๆ แล้ว เราโดนบูลลี่นี่นา!” (ดุ่ยดุ่ย)

ฝืนสร้างตำแหน่งที่เบี่ยงเบนด้วยคทาอิกดราซิล เบี่ยงเบนด้วยโล่กันไหล่ เบี่ยงเบนด้วยถุงมือได้ แต่ว่าถ้าเน้น PoW อย่าง Lv81 ละก็ ต่อให้เบี่ยงเบนโดนแค่ถาก ๆ HP ก็ลดฮวบแล้ว

“หึ อย่าดูถูกสกิล ‘เกิดใหม่’ LvMaX จะดีกว่า! อื้อ ท้าทายกับการเกิดใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่าอยู่ทุกคืน ทะลุไปถึงอีกฝั่งของขีดจำกัดแล้วเกิดใหม่ฟื้นตัวมาตลอดจนถูกโกรธแล้วก็โดนจิกตาใส่เรื่อยมา! อื้อ แผลแฉลบแค่นี้ตามไม่ทันคุณเกิดใหม่ที่เราพยายามใช้อยู่ทุกคืนหรอก!!”

ป้องกันแต่ก็ยังลดฮวบ นี่แหละกำแพง Lv เพราะงั้นจึงต้องหลบเลี่ยง โจมตีทับซ้อนเพื่อหักล้างให้การโจมตีลดอานุภาพลง.....แล้วปัดป้อง!

“อื้อ ของแบบนี้จะเอาชนะจักรพรรดิดันเจี้ยนสองคนได้รึไง อ่อนหัด! อื้อ เป็นการโจมตีอันชั่วร้ายที่โหดร้ายสุดในโลก

แบบถ้าโค่นไม้ได้ก็เข้ารุมเลย เป็นแผนระยะยาวที่น่าชื่นชมมาก”

อ้าว? โดนจิกตาเลย นี่แค่พูดพึมพำเองนะ? อื้อ รีบปิดเกมก่อนจะโดนโกรธดีกว่า ที่ชั้นลึก ๆ มี “วิปกราส Lv82” กวัดแกว่งเถาวัลย์แข็งแรงยาวและอ่อนช้อยในเวลาเดียวกัน เป็นการโจมตีด้วยแส้ที่พลังทำลายได้คะแนนเต็ม แต่เมื่อเทียบกับแส้ตอนหัวหน้าห้องดูแล้ว มันอ่อนอย่างกับกระโดดเชือกเล่น! อื้อ ไอ้นั่นมันน่ากลัวจริง ๆ นะ!

ฟันปัดป้อง ตัดแล้วก็ปัดป้อง เต้นรำด้วยความเร็วสูงผสมกับท่าฟันต่อสู้แบบร่ายรำ อาศัยแค่ความอ่อนช้อยอย่างเดียว มันคาดเดาวิถีการโจมตีได้ไม่หมดจนหลบหลีกลำบาก เพราะงั้นจึงต้องหลบเลี่ยงแล้วฟันทิ้ง ถ้าไม่มีเกิดใหม่ก็คงอันตราย แต่ถ้าระดับการเกิดใหม่เป็น Max แล้ว แค่แฉลบก็ไม่เท่าไหร่หรอก

“ปรับแต่งเสร็จแล้ว ต้องบอกว่า โดนมาเยอะกับเสน่ห์อันเย้ายวนขัดขืนไม่ได้ของความอวบอัด แต่เราไม่ได้สนใจที่จะถูกฟาดซะด้วยสิ ยังไม่มีกำหนดว่าจะตาสว่างในสายนั้น?” (ดุ่ยดุ่ย?)

พวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะมองขีดจำกัดของเราออกเล่นดูถูกกันแบบนั้นก็แย่น่ะสิ เราถนัดการโกงแบบกลบเกลื่อนอยู่แล้ว! ขีดจำกัดน่ะกลบเกลื่อนได้ไม่สิ้นสุด การโกหกอย่างไม่สิ้นสุดน่ะมันโหดกว่าความจริงเสียอีก.....นั่นแหละ วิชาจริงลวงมันไม่ใช่แค่กระบวนท่า แต่เป็นแนวคิด

ถึงกระนั้นก็ไม่รู้ว่าจะยอมให้เราต่อสู้ที่ชั้น 90 หรือเปล่า พอเราวิ่งออกไปก็ทนไม่ไหวกัน ที่เราเป็นห่วงน่ะไม่ใช่ร่างกายเรา

หรอก แต่เป็นมอนสเตอร์ต่างหาก ยิ่งลงไปลึกคุณสไลม์ก็ยิ่งอยากกิน ไม่มีอะไรเหลือเลย

พวกสาวๆ น่าจะสั่งให้คอยจับตาดู.....อื้อ แค่สองชั้นก็ถึงขีดจำกัดแล้ว! พลังต่อสู้ไร้เทียมทาน แต่ความอดทนไม่มีเอาเสียเลย

ละครสัตว์แบบโรดีโอที่เชิร์ฟอยู่บนหลังม้าที่กระโจนไปมาในดันเจี้ยนนั้น สนุกมากแล้วยังได้รับความนิยมสูงอีก

วันที่ 91 ตอนกลางวัน ดันเจี้ยน ใต้ดินชั้นที่ 88

ผู้พิทักษ์หีบสมบัติในห้องลับเป็นคู่ต่อสู้ที่อันตรายที่สุดของชั้นนั้น แถมยังตัวใหญ่เบ้อเริ่มเลย ห้องลับก็ต้องถูกซ่อนเอาไว้อยู่แล้ว ตัวใหญ่แต่มาอยู่ที่แคบแบบนี้? แคบจนขยับไปไหนไม่ได้ก็หวานหมูสิแบบนี้ แต่เราเองก็มีพื้นที่ให้หลบหลีกน้อย ถ้าต่อสู้ระยะประชิดตัวก็ต้องหลบหลีกเก่ง พวกเด็กสาวมัธยมปลายที่เข้าใกล้หนึบหนับมากไปก็ลำบากเหมือนกัน แต่งูยักษ์เหล็กกล้าที่ขรุขระอยู่ใกล้ตัวแบบนี้ ไม่มีใครเขาต้องการหรอกนะ! หวา หาง!

“อื้อ คู่ต่อสู้เป็นงูเกล็ดเหล็กกล้า ถ้าสู้แบบไม่มีที่ให้หนีก็บุ่มบ่ามเกินไป ไม่ได้รังเกียจที่จะโดนไอ้หนึบหนับนั่นรัดเอาหรอก มันเป็นสิ่งที่ดีสำหรับเด็กหนุ่มมัธยมปลายด้วยซ้ำ แต่เราไม่มีรสนิยมชอบถูกรัด! หรือต้องบอกว่า ขืนมีรสนิยมชอบโดนงู

รัดตายแบบนั้นก็ดูท่าจะอันตรายแล้ว! เอาเถอะ มันเป็นงู เพราะงั้นต้องแช่เย็น ถึงเป็นเหล็กกล้าแต่ก็แค่งูอยู่ดี”

ห้องลับที่ชั้น 88 มีเราอยู่แค่คนเดียว พวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะไร้เทียมทานที่ชั้น 88 วิ่งลงไปยังชั้นลึกแล้วกวาดล้างมอนสเตอร์จนสิ้นซากก่อน ป่านนี้คงไปถึงชั้นที่ 89 แล้ว เพราะงั้นเราจึงมีบทบาทแค่ห้องลับ ทั้งที่เป็นแบบนั้นกลับมาเจองู..... “เมทัลคิงไพทอน Lv88” ที่โดนแช่เย็นจนง่วงทำท่าจะจำศีลเลยต้องชำแหละมัน ต้องรีบด้วยเพราะห้องมันแคบมาก ๆ!

“เราไม่มีรสนิยมหวานแหววใกล้ชิดกับซากงู แต่ก็ไม่อยากให้มันมีชีวิตเหมือนกัน!”

แน่นอนว่าถ้าคิดตามประสาเด็กหนุ่มมัธยมปลาย สาวสวยแบบลาเมียหรือพี่สาวเมดูซ่าหรือคุณอีคิดนาคนสวย หรือแม้แต่มิโกะสาวร่าน ขอแค่รูปร่างเย้ายวนใจก็ไม่รังเกียจที่จะหวานแหววด้วย แต่นี่มันงูเหล็กกล้านะ!

ข้างในหีบสมบัติที่จมอยู่ในซากของคุณงูยักษ์ เป็นที่ประดับผมคู่หนึ่ง ‘ที่ประดับผมโปรเทคชั่น กางเขตอาคมฉุกเฉินอย่างง่าย (จำกัดจำนวนครั้ง)’ เป็นอุปกรณ์ที่ช่วยคลายกังวลได้ดี เอาไปขายให้พวกสาว ๆ ก็ได้อยู่ แต่ถ้าจะเสริมความปลอดภัย เอาไว้ผลิตจำนวนมากแล้วค่อยแจกจ่ายดีกว่า อื้อ มีต้นแบบอยู่สองชิ้น เอาให้คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นสวมไปก่อนก็แล้วกัน

“พอดาบร่ายรำ มอนสเตอร์ก็แตกพ่าย ยิ่งกว่าคุณหัว-

หน้าห้องชุดเกราะอีก?" (อิ้มอิ้ม)

มันมีทั้งเวอร์ชั่นโซ่กับเวอร์ชั่นเมือกด้วย แต่ขอละไว้ก่อนแล้วกัน มอนสเตอร์ไร้นามชั้นที่ 89 คงจะพยายามกันแล้ว แต่เจอจักรพรรดิดันเจี้ยนไปสามคนก็ไม่มีทางสู้ได้หรอก อย่าว่าแต่ชื่อเลย เผ่าพันธุ์ยังระบุไม่ได้ด้วยซ้ำ ไม่ทันไรก็กลายเป็นศิลาเวทไปแล้ว

"มีการจัดทีมเล็ก ๆ แล้วถืออาวุธพุ่งเข้าใส่ ใช้กลยุทธ์โจมตีเป็นระลอกโดยเล็งที่พวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะ เจ้าพวกมอนสเตอร์ไร้นามพวกนั้น.....เราจะไม่ลืมชื่อของพวกนายเลย? ไม่รู้จักหรอกนะ? อื้อ มันอะไรกันหว่า?"

เอาเถอะ คงขว้างหอกหรืออะไรสักอย่างล่ะมั้ง? อื้อ ตายโดยที่ยังคลุมเครืออยู่เลยว่าขว้างอะไรกันแน่

"เหนื่อยหน่อยนะ แต่คิดว่าคงจะไม่เหนื่อยกันหรอก หอกของศัตรูน่าจะเกิดสภาพโลหะล้ามากกว่า เอาเถอะ คุณมอนสเตอร์หอกเองก็น่าจะตายโดยไม่ทันได้เหนื่อย คุณสไลม์เองก็กินเต็มที่เลยใช่ไหม?" (ดิ๊งดิ๊ง♪)

อื้อ ดีแล้วละ คุ้มค่าที่ถูกทิ้งไว้คนเดียวหน่อย อื้อ ผู้ใช้งานโดนทิ้งไว้ให้เดินสบาย ๆ อย่างโดดเดี่ยวในดันเจี้ยนที่ไม่มีมอนสเตอร์

แล้วก็ พอเอา 'ที่ประดับผมโปรเทคชั่น' ไปสวมให้ทั้งสองคนก็เขินใหญ่เลย ดูเหมือนจะเป็นสายใหม่แบบอัดแล้วเขิน เป็นคาแรคเตอร์แบบว่าซ้อมจนน่วมทุกวัน แต่นาน ๆ ทีก็มีเขินใส่

แต่พลังทำลายของการซ้อมอยู่ระดับจักรพรรดิดันเจี้ยน.....เคยคิดว่าเป็นเกมที่ยากน่าดู แต่ที่จริงแล้วเป็นเกมที่ต้องตายแล้วตายอีกต่างหาก!

ใช่แล้ว ทั้งสองคนเข้ามาควงแขนอย่างหวานแหวว เอาหัวมาซบไหล่เราขณะเดิน ภายนอกคงดูเหมือนพวกสุขสมในชีวิตจริง แต่อุปกรณ์เป็นเกราะนะ? อื้อ แข็งชะมัด โดนจับล็อคไว้อย่างนี้เราก็หมดสิทธิ์จะพุ่งไปชิงตัดหน้าน่ะสิ!

“เอาละ ชั้นที่ 90 แล้ว ต้องสู้กับบอสประจำชั้น แต่เราจะได้ออกโรงไหมนะ? อื้อ เดินไปก็คิดท่าโพสตอนสู้กับบอสประจำชั้นไปด้วย ถ้าทำท่าเท่ ๆ ก็จะซ้าไปหนึ่งจังหวะ แล้วบอสประจำชั้นก็น่าจะตายไปแล้ว อย่าว่าแต่บอสประจำชั้นสูญพันธุ์เลย อาจเป็นมอนสเตอร์ที่ยังไม่ได้ตรวจสอบก่อนตายหมดด้วยซ้ำ!? UMA (Unidentified Mysterious Animal)?”

มันเป็นม้า (อุมะ)!

“เอาเจ้านี่มาใช้กับรถม้าของพวกง่าวได้ไหมนะ? เจ้าตัวที่น่าจะวิ่งไปถึงสุดขอบโลกนี่ คงเปลี่ยนรถม้าให้เป็นทะเลเพลิงได้ เป็นความสง่างามแบบว่าม้านักฆ่าที่เหมาะกับพวกโอตะง่าวเลย เจ้านี่มันดีต่อโอตะง่าวก็จริง แต่ขืนปล่อยให้หลุดออกไปข้างนอกอาจจะไม่ไหวมั้ง? กำลังพ่นพิษอยู่ด้วย? ไม่สิ ต้านทานพิษได้อยู่แล้ว เพราะงั้นม้าอาจจะดีกว่าเด็กสาวมัธยมปลายที่ถนัดการเทศนาก็ได้นะ?”

มีขาอยู่แปดข้าง มีไอพิษปกคลุม พออ้าปากก็เห็นเขี้ยว

เรียงรายแถมยังพ่นไฟได้ด้วย แต่ก็เป็นม้านะ ร่างของมันหุ้มด้วยเกราะหนาม เป็นม้าที่อยากจะเอาไปแหย่เจ้าพวกโอตะง่าวซะมัด แต่ถ้ามีตัวพรรค์นี้อยู่ข้างนอก คนทั่วไปก็น่าจะเดือดร้อน อื้อ ลำพังพวกโอตะง่าวก็เดือดร้อนอยู่แล้ว ต้องระวังอย่าให้แย่ไปกว่านี้

คุณสไลม์เด้งดึ๋งมาขวางข้างหน้า น่ารักจริง! คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะอยู่ทางซ้าย คุณสาวนักเต้นอยู่ทางขวา แย่แล้ว ดูเหมือนจะมัวแต่คิดท่าโพสเท่ ๆ เลยออกตัวช้า! เรารีบถีบตัวกลางอากาศแล้วตีลังกาขึ้นไปอยู่บนหัวของม้า.....เหยียบบนหัว อื้อ ลองขี่ดูดีไหมนะ?

ประมาณว่าเล่นเซิร์ฟบนหลังม้า แล้วหวดหัวคุณม้าทั้งที่ขี่อยู่กลางหลังไปด้วย พอทำแบบนั้นก็โกรธใหญ่เลย หรือไม่ก็คงมีปัญหาที่ทำให้เจ็บหัวเลยอาละวาดพยศใหญ่!

“โอ้ว เล่นเซิร์ฟบนหลังม้าพยศอย่างกับละครสัตว์แน่ะ สนุกดีแฮะ!” (ดุ่ยดุ่ย?)

คุณม้าอาละวาดพยายามสลัดเราทิ้ง แต่ก็ขี่พร้อมกับรักษาสมดุลด้วยพลางทุบไปด้วย

“อื้อ ม้านี่พอโดนขี่ได้แล้วก็เป็นอันจบเลย? ไม่เหมาะจะเป็นมอนสเตอร์เลยแฮะ?” (ดึ๋งดึ๋ง)

พอเห็นว่าสนุกกับเซิร์ฟโรดีโอ คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นและคุณสไลม์ก็ต่อแถวรอกันใหญ่ ดูเหมือนจะอยากผลัดกันขี่บ้าง! ทุกคนสนุกกับโรดีโอไดรว์จนคุณม้า

อ่อนล้าขยับไม่ได้อีก.....ก็เลยโดนคุณสไลม์จับกินอย่างเอร็ดอร่อย

"อื้อ อย่างน้อยอยากให้พยายามอีกสักรอบ ทั้งที่เป็นจอมพยศแต่เป็นม้าที่ไม่อึดเลย?" (อื้มอื้ม, หงึกหงึก, ดิ๋งดิ๋ง)

ใช่แล้ว กระโดดไปมาแล้วเปลี่ยนจากแจ็คไนฟ์ที่หยุดกะทันหันเป็นวิลลี่ที่ยืนด้วยขาหลัง ได้ขี่แล้วอย่างมันเลยอะ แต่ว่าแค่ 27 รอบก็หมดแรงแล้ว.....อื้อ ทั้งที่ทุกคนอุตส่าห์เข้าคิวรอแท้ ๆ?

"ขี่แบบโรดีโอไดรว์นี่เพลินดี ลงไปข้างล่างต่อเลยไหม? แต่ว่าถ้าเป็นบิ๊กเวฟในสระน้ำไหลก็น่าจะใช้บอดี้บอร์ดได้อยู่นะ .....ถ้าจะเล่นเซิร์ฟก็คงต้องสร้างสระใหม่แบบขนานใหญ่ สิ้นเปลืองค่าวัสดุน่าดู?"

อยากฝึกดู ก็เลยซื้อตั๋วด้วยเครปเพื่อขอมอนสเตอร์ที่ชั้น 91 กับการควบคุมแบบคุ้มกันแบบเมื่อวานนี้ มันเป็นการฝึกฝนควบคุมฟันเนลได้ดี ประสานงานกันเพื่อเพิ่มระยะยิงหวังผลได้ไกลขึ้น ตอนนี้กำลังฝึกใช้ไล่แบบเคลื่อนที่ กระโดดไปมากลางอากาศและหลบเลี่ยงการโจมตี มีการใช้ไล่ปัดป้อง นาน ๆ ทีก็ยิงไฟร์บูลเล็ตเข้าใส่เพื่อปั่นป่วนศัตรู สร้างแนวป้องกันขึ้นมาแล้วรักษาระยะกลางเอาไว้

"พอชินแล้วก็สะดวกดีแฮะ ฟันเนลเนี่ย อื้อ ไม่ค่อยได้ทำหน้าที่ป้องกันไหล่ แต่มันมีวิธีการใช้ต่อสู้ที่กว้างขวางขึ้น" (ง่ำง่ำ♪ หม่ำหม่ำ♪ กรุบกรุบ♪)

นั่นคือคำตอบล่ะมั้ง ที่ได้ยินเสียงเคี้ยวอะไรบางอย่างก็คงคิดไปเองมากกว่า!

“ไม่สิ กินขนมโดยไม่สนใจผู้ใช้งานเลยแบบนี้มันไม่ได้ล่ะมั้ง ต้องเป็นคำตอบไม่ผิดแน่! ไม่มีใครมองมาทางนี้เลย แต่ก็คงจะเป็นคำตอบนั่นแหละ!”

คิดไว้อย่างนั้นดีกว่า พอคิดเองก็รู้สึกน่าเวทนาเอง? อ้าว? ระหว่างนั้นเจอห้องลับด้วย มี ‘ถุงมือกรงเล็บจู๋จิ๋ม เพิ่ม SpE 40% กรงเล็บเวทจู๋จิ๋ม +ATT’ ถุงมือมีกรงเล็บซึ่งน่าจะมีอยู่เพียบตามปราสาทแถว ๆ คากลิโอสโตรนี่[36] ชวนจั๊กจี้เด็กหนุ่มมัธยมปลายน่าดู คิดยังไงก็เป็นของที่จะขัดขวางอุปกรณ์สวมใส่ซะเปล่า ๆ .....อื้อ เอาไปขายเถอะ แต่มันก็น่าหลงใหลจริง ๆ นะ!

และแล้วก็โลดแล่นกันในดันเจี้ยนด้วยกฎใครเร็วใครได้มัวแต่โพสท่าเท่ ๆ ก็มีแต่เสียเปรียบ! ทุกคนรออยู่ตรงด้านหน้าบันได สรุปก็คือชั้นที่ 97 ข้างล่างนี่เป็นชั้นสุดท้าย ซึ่งก็จะรอเราอยู่ตรงด้านหน้าชั้นล่างสุดเสมอ เรื่องนี้สัญญากันเอาไว้แล้ว เพราะชั้นล่างสุดมันมีความเสี่ยงเรื่องความมืด ถ้าผิดสัญญาเรื่องนี้จะงดอาหารและของว่าง เราพูดอย่างเข้มงวดเอาไว้แล้ว

“ขอโทษที่ให้รอนาน หรือต้องบอกว่า ผู้ใช้งานที่โดนทิ้งเอาไว้ กำลังโพสท่าเท่ ๆ อย่างเงียบเหงาอยู่ตรงชั้นที่มอนสเตอร์สูญพันธุ์ไปแล้ว แต่ยังไงก็ทนกันไม่ไหวอยู่ดีสินะ เอาเป็นว่าขอบคุณก็แล้วกัน?”

---

[36] น่าจะอ้างอิงถึง Lupin III: The Castle of Cagliostro

(อึ้มอึ้ม, หงึกหงึก, ดึ๋งดึ๋ง)

อื้อ ตอบได้ดี แค่ตอบอย่างเดียว แค่มีคำตอบก็พอจะกล่าวว่าก้าวหน้าขึ้นแล้ว เราเดินออกไปก้าวหนึ่ง หายตัวไปกับหมอก สวมใส่สกิลพลางซักอุปกรณ์ออกมา.....ใช้ความสามารถทั้งหมดกับคทาอิกดราซิลในการผ่าอากาศ โจมตีต่อเนื่องด้วยวิชาจริงลวงใส่พื้นที่ว่างที่ไม่มีอะไรอยู่เลย มิติของชั้นนั้นสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง.....แต่ก็ถูกหลบได้!

มันจะโจมตีแบบเงื้อเต็มที่ ก่อนจะฟาดลงโดยเล็งใส่ตำแหน่งที่เราเคลื่อนย้ายไป พอเห็นอนาคตนั่นก็เลยหยุดอย่างกะทันหัน เปลี่ยนมาเคลื่อนที่แบบหมุนตัวแล้วทิ้งระยะห่างหนีออกมาด้านนอก แล้วการโจมตีครั้งที่สองก็ซัดเข้ามาตรงตำแหน่งนั้นอีก!

ฟันเนลหกชิ้นสร้างกำแพงป้องกันขึ้นกลางอากาศ ปัดป้องท่าแทงแล้วดีดให้กระเด็นออกไป มองอนาคตแล้วเห็นว่าตั้งท่าจะรุกไล่ต่อ เราเลยก้าวเท้าอย่างรวดเร็วพร้อมสวมใส่เงามายาปล่อยภาพหลอนออกมา แยกร่างกระทั่งเงา แล้วก็ถือโอกาสส่งอีกาเงาออกไปด้วย ถึงเราจะหลบได้แต่ก็โดนมองออกหมดแล้ว แม้แต่การเคลื่อนที่ในพริบตาด้วยความเร็วและการล่อหลอกก็ยังมองออกทั้งหมด โดนดักทางแล้วก็โดนไล่ต้อน!

“มะ ไม่จริงน่า.....แก ดูอยู่สินะ! ไม่นึกเลยว่าจะถึงวันที่ต้องใช้จริง ๆ! ต้องขอบคุณเลย?”

เราใช้ท่าฟันด้วยใยเวทล่องหน แต่ก็โดนปัดกระจายด้วย

ดาบใหญ่ ใช่แล้ว มันขี้โกงอะไรอย่างนี้!

“เจ้านี่มีสกิล ‘เห็นอนาคต’ อะไรกันล่ะนั่น ขี้โกงชะมัด! น่าหงุดหงิด อย่าถือวิสาสะมาดูอนาคตของเราจะได้ไหม มันคือการคุกคามสิทธิอนาคต คุกคามความเป็นส่วนตัวในอนาคต น่าผิดหวังในหลาย ๆ อย่างเลย? อยากดูมากสินะ?”

ไม่สมเหตุสมผลเลย เป็นคนที่ไม่สมเหตุสมผลแล้วยังทำให้การเคลื่อนไหวไร้ประโยชน์อีก จะช้าเร็วหรือล่อหลอกยังไงก็ไม่เกี่ยว มันเห็นอนาคตแล้วโจมตีเข้ามานี่โคตรจะขี้โกงเลย ถ้าเราไม่มี ‘เห็นอนาคต’ ด้วยก็คงซวยไปแล้ว เป็นราชาดันเจี้ยนที่โหดร้ายอะไรอย่างนี้!

ต่างฝ่ายต่างก็คาดเดาด้วยสกิลเห็นอนาคตและค่อยเข้าปะทะกัน ชัยชนะของเราขึ้นอยู่กับว่าจะปัดป้องท่าฟันอันเฉียบคมที่ไม่มีทางหลบหลีกได้หรือไม่ แต่มัน Lv24 กับ Lv100 เชียวนะ? เด็กหนุ่มมัธยมปลายธรรมดาเผ่าพันธุ์มนุษย์ เจอกับมอนสเตอร์ระดับราชาดันเจี้ยนที่เห็นอนาคตได้ แม้แต่ความเร็วก็ไร้ค่าหากจะดวลกัน ที่เหลืออยู่ก็มีแค่เทคนิคเท่านั้น สเตตัสมันต่างกันจนแทบสิ้นหวัง ถ้าปัดป้องพลาดสักนิดหรือเกิดรวนอะไรขึ้นมา แขนก็คงขาด! แขนนั่นก็คงโดนดึงทิ้งนั่นแหละ การปัดป้องกลายเป็นทางเลือกเดียว แต่เพราะ ‘เห็นอนาคต’ ก็เลยต้องปรับแต่งนิดหน่อย ปัดป้องและก็ฟันตอบโต้

คอยมองดูแล้วทำความเข้าใจจึงตอบโต้ ในเมื่อถูกเห็นล่วงหน้าก็ทำอะไรไม่ได้ เงามายากับม่านควันก็ใช้ไม่ได้ผลเพราะ

มองเห็นได้ชัดทุกอย่าง ค่าสเตตัส Lv100 นี่มีความเร็วตอบสนองที่ร้ายกาจแบบไม่มีทางขัดขืนได้เลย สิ่งสำคัญก็คือ.....มันมีการโจมตีที่ถึงจะมองเห็นแต่ก็ไม่มีทางตอบโต้ได้หรือทำความเข้าใจได้

ปลด ‘สวมเวท’ แบบที่รับรู้การควบคุมและประกอบขึ้นมาอย่างละเอียดถี่ถ้วนออก จากนั้นค่อย ‘สวมเวท’ แบบรวดเดียวในสภาพที่สับสนอลหม่าน การเปลี่ยนแปลงที่เหนือกว่าการควบคุม ผสมผสานกันและกลายเป็นการอาละวาด แม้แต่ ‘ปัญญา’ ของเราก็ไม่สามารถเข้าใจได้แล้ว อยู่ในสภาพที่ไม่รู้แน่ชัดอย่างสิ้นเชิง ถึงมองเห็นแต่ก็ไม่มีทางเข้าใจ จึงเงื้อคทาหวดโดยอาศัยแต่พลังเวทที่คลุ้มคลั่งอย่างสลับซับซ้อน

(ฮู่มมมม!)

แต่มันก็ยังเห็นอนาคตได้อย่างฉิวเฉียด หนีด้วยปฏิกิริยาและความเร็วอันสุดยอด แต่ทิศทางหนีก็มั่วซั่วไปหมด จึงต้านรับท่าฟันที่มีวิถีมั่วซั่วแบบนี้ของเราไม่ได้ คงไม่เข้าใจอะไรเลยแล้วก็โกรธแน่ ๆ แต่เราเองก็ไม่รู้อะไรแล้วเหมือนกัน เพราะงั้นจะมาโวยใส่เราก็เหมือนพาลหาเรื่องนั่นแหละ!

สวมใส่วิชาฟันดะแบบที่ควบคุมไม่ได้แล้วก็ผสมกับสกิลมายา ลำพังแค่ตัววิชาก็เป็นท่าที่ไม่สามารถควบคุมได้ ไม่มีทางเข้าใจได้อยู่แล้ว เพราะงั้นมันผิดตั้งแต่พยายามจะทำความเข้าใจแล้ว ถึงตั้งรับก็ทะลุผ่าน ถึงหลบหลีกก็โยกย้ายตามมา ‘ฟันดะ’ ที่ไม่เข้าใจเหตุผลน่ะคิดไปก็เท่านั้น อนึ่ง ถึงมันจะสัมผัสได้แต่ก็

โดนเข้าให้อยู่ดี ถึงจะทำยังไงก็ต้องโดนฟันอยู่ดี

“ไม่เคยมีใครหลบพ้นนอกจากระดับจักรพรรดิดันเจี้ยน อย่างคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นแล้วก็คุณสไลม์ ขนาดคุณสาวนักเต้นตอนที่ Lv1 ยังโดนเพราะตอบโต้และหลบหลีกไม่ทันเลย.....จะหลบอย่างงั้นเหรอ นึกว่าจะระดับเดียวกับจักรพรรดิดันเจี้ยน แต่ก็แค่มองเห็นล่วงหน้าเท่านั้นเองสินะ”

ใช่แล้ว เป็นแค่ราชาดันเจี้ยนอาชีพระดับต่ำกว่า ภาระมันออกจะหนักไปสักหน่อยนะ

(ฮู่มมมม!)

โกรธใหญ่เลย โกรธจนแทบคลั่ง ทางนี้เองก็มี ‘เห็นอนาคต’ เหมือนกัน เอาแต่หนีอย่างเดียวน่ะไม่ได้หรอก มันเป็นจุดจบที่คู่ควรแล้วกับคนต่ำช้าที่ชอบดูอนาคตของอีกฝ่าย

“ใช่แล้ว เราเป็นคนที่ชอบดูมาก แต่ไม่ได้มีรสนิยมชั้นสูงที่ชอบให้คนอื่นดูหรอกนะ! อื้อ ไม่มีจริง ๆ หลงใหลโค้ทยาวอยู่นิดหน่อย แต่จะให้สวมโค้ทยาวแล้วโชว์งูให้ชาวบ้านเห็นน่ะ เราไม่ทำอยู่แล้ว? อื้อ มันน่าสนุกหรือเปล่านะ?”

พอเป็นราชาดันเจี้ยน Lv100 ที่มีสกิล ‘เห็นอนาคต’ ถ้าหากมีอะไรผิดพลาดสักนิดก็อาจจะพอโจมตีแฉลบถูกพวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะได้ ชื่อสกิลอย่าง ‘สุดขั้วมรณะ’ นี่ฟังดูแย่อยู่ คิดว่าน่าจะเป็นขั้นกว่าของสกิล ‘ตายคาที่’ บางทีคงไม่แฉลบแม้แต่เงาหรอก ทั้งสามคนมีคุณสมบัติ ‘อมตะ’ อยู่แล้ว เพราะงั้นคิดว่าไม่น่าจะมีความเป็นไปได้แม้แต่หนึ่งในล้านล้าน.....

แต่ก็ไม่จำเป็นต้องเข้ามาเสี่ยงหรอก ไอ้เรื่องความน่าจะเป็นน่ะ ปล่อยให้คนดวงแข็งอย่างเราจัดการเถอะ

“พูดจากประสบการณ์ที่แล้วมา กรณีของเรานะ แทนที่จะตายด้วยเอฟเฟกต์ของ ‘สุดขั้วมรณะ’ ถ้าโดนตามปกติก็ตายได้แล้ว ฉะนั้นโอกาสที่จะถูกฆ่าด้วย ‘สุดขั้วมรณะ’ คือ 0% เลย ปลอดภัยสินะ?”

ราชาดันเจี้ยน “เดธการ์เดี้ยน Lv100” ดูท่าทางไม่พอใจขณะค่อย ๆ กลายเป็นศิลาเวทไป ทีนี้อันตรายจากเห็นอนาคตก็หายไปแล้ว แต่กำลังถูกพวกเดียวกันจิกตาใส่ ฉะนั้นรีบกลับดีกว่า คืนนี้มีงานเลี้ยงอำลาในการย้ายบ้านของพวกเด็กกำพร้าด้วย ต้องเตรียมงานยุ่งน่าดูเลย?

อุตส่าห์ตั้งชื่อ ทำกระทั่งป้ายด้วย แต่ดูเหมือนจะโดนเปลี่ยนชื่อซะงั้น

วันที่ 91 ตอนเย็น เมืองโอมุย

มีการจัดเทศกาล อื้อ เป็นวันมงคลแต่ก็มีงานเทศกาลจัดขึ้นที่ซายแดนแล้ว ที่นี่อุดมสมบูรณ์ขึ้น พวกคนป่วยหายดี ป่าปีศาจก็ถูกบุกเบิกไปเรื่อย ๆ สงครามได้ห่างหายไปแล้ว..... ในที่สุดก็สงบสุข

“สถานการณ์ที่แย่ลงในแต่ละวันอย่างกับกราฟดิ่ง ไม่นึกเลยว่าจะพลิกผันขึ้นอย่างรวดเร็วจนฟื้นฟูกลับมาได้ คืบหน้า

ไปมากจนสถานการณ์ดีวันดีคืน.....” “””เพราะงั้นก็เลยจัดงานเทศกาลสินะ”””

ในที่สุดก็ได้บูชา ได้กราบไหว้วิญญาณวีรชนมากมายที่เสียชีวิตจากการขัดขืนความโชคร้ายและการสู้รบกับภัยพิบัติ เพื่อปกป้องชายแดน ปกป้องครอบครัว ดังนั้นจึงจัดงานเทศกาลเพื่อให้ได้เห็นว่าครอบครัวมีความสุขแล้ว ทุกคนยิ้มแย้มอย่างที่ต้องการ เลยต้องจัดงานเทศกาลเพื่อขอบคุณเหล่าวิญญาณวีรชนที่นำพอรอยยิ้มและความสุขนั่นมาให้

คำนับสองครั้ง ปรบมือสองครั้ง แล้วก็คำนับอีกครั้ง ชายแดนไม่จำเป็นต้องมีพระเจ้าเพราะไม่เคยมีใครช่วยเหลือ ไม่มีใครยื่นมือเข้าหา เป็นดินแดนไกลโพ้นที่ถูกทอดทิ้ง อย่าว่าแต่อย่างนั้นเลย เป็นดินแดนที่ถูกบุกจู่โจมในนามของพระเจ้าด้วยซ้ำ ไม่จำเป็นต้องมีพระเจ้าที่ชั่วร้ายแบบนั้นหรอก

ชายแดนต้องปกป้องชายแดนเอง แล้วผู้คนมากมายก็ต้องตายจากการปกป้อง ต้องใช้ชีวิตอยู่อย่างยากลำบาก ต้องใช้ชีวิตโดยปรารถนาให้พวกเด็ก ๆ มีความสุข เพราะงั้นจึงสานฝันนั่นต่ออย่างไม่ย่อท้อโดยพยายามมีชีวิตอยู่เพื่อปัจจุบัน นี่จึงเป็นเทศกาลเพื่อชาวชายแดน.....อื้อ ชื่อ ‘มหาเทศกาลชายแดน’? ตั้งได้วิเศษไปเลย เป็นชื่อที่ดีและลึกซึ้งจนกลัวเซนส์ของตัวเองเลยแฮะ

อื้อ ทำป้ายแล้วด้วย ทั้งที่เป็นแบบนั้นกลับถูกจิกตาใส่พอจำนวนคนเยอะพลังจิกตาก็รุนแรงหนักแบบสุด ๆ โดนจิกตา

ใส่อย่างหนักหน่วงจนวัดค่าไม่ได้ ถ้าทำเครื่องวัดพลังจิกตาขึ้นมาก็คงระเบิดแน่!

"เป็นเรื่องที่ดีนะ ท่านพ่อเองก็ประทับใจ.....ทั้งที่เป็นอย่างนั้น ชื่อ 'มหาเทศกาลชายแดน' นี่มัน" "ชื่อที่สื่อถึงการขอบคุณวิญญาณวีรชน กลายเป็นงานขายของเหลือที่ซูเปอร์มาร์เก็ตซะงั้น....." "ใครเป็นคนให้ฮารุกะคุงตั้งชื่อนะ! โธ่ ดูจากชื่อเล่นของทุกคนก็น่าจะรู้อยู่แล้วว่าต้องเป็นแบบนี้" ""ได้ยินแค่ว่าจะมีงานเทศกาล.....ต้องถือวิสาสะทำขึ้นมาเพราะเรื่องนั้นแน่นอน!"""

เทศกาลน่ะไม่ต้องมีชื่อก็ได้ วิญญาณวีรชนก็คงไม่ได้ต้องการแบบนั้นหรอก แค่ยิ้มแย้มเล่นสนุกก็พอ ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขได้หัวเราะกันทุกคนได้ขอบคุณในความสุขนั่น คงจะต้องการกันแค่นั้นแหละ เพราะงั้นชื่อน่ะเอาแบบไหนก็ได้ทั้งนั้น..... อื้อ ถ้ายาวไปก็จะลืมด้วย?

"เพราะงั้นวันนี้ก็เลยเป็นวันที่ระลึกมหาเทศกาลชายแดน? ราวนั้น?"

พวกเด็กกำพร้าระริกระรี้กันน่าดู พวกสาว ๆ อยู่ในชุดยูคาตะด้วย ถนนที่มีการออกร้านส่องสว่างด้วยโคมไฟ ผู้คนเดินกันคึกคักแล้วก็ยิ้มแย้มกัน เพียงแค่นั้นเทศกาลก็ประสบความสำเร็จแล้ว แค่ได้เห็นแบบนั้นก็พอแล้ว เพียงแค่นั้นก็เชื่อแล้วว่ามีความสุข ทุกคนอุตส่าห์ยอมเสี่ยงชีวิตเพราะต้องการจะปกป้อง อื้อ เราเองก็ได้เห็นยูคาตะ เพราะงั้นคุ้มค่าแล้วที่ทำงาน

เสริม!

ต้นคอบอบบางขาว ๆ มองเห็นไลน์ที่กระดูกซี่โครงเล็กน้อยนี่มันทรมานใจเหลือเกิน ผู้คนที่เดินไปมาบนถนนต่างก็ตกตะลึงเหล่าสาวงามที่อยู่ในชุดยูคาตะหลากสีสันและมองดูจนเคลิ้ม ดีละ ทีนี้ยูคาตะเซ็ทก็คงขายดิบขายดี!

มีเสียงเกี๊ยะเดินดังไปมา คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นก็เดินอย่างท่าทางสนุกสนาน พวกเด็กกำพร้าที่สวมเสื้อคลุมฮัปปิกับจินเบย์วิ่งเล่นกันจนถูกดุ แต่ก็ช่วยไม่ได้เพราะมันสนุก พวกเด็กกำพร้าในชุดมินิยูคาตะก็ระริกระรี้กันใหญ่ อื้อ หมุนตัวติ้ว ๆ ดูท่าทางดีใจ

“อ๊ะ อ๊า นั่นมันแอปเปิ้ลเคลือบน้ำตาล!” “““กรี๊ดดด!””” “ทางโน้นมียิงเป้าด้วย!” “““เล่นกันนน♪”””

พวกสาว ๆ เองก็ระริกระรี้ ถ้าเป็นโลกก่อนหน้านั้น แอปเปิ้ลเคลือบน้ำตาลไม่ใช่เรื่องน่าดีใจอะไรนักหรอก แต่มันเป็นความหลังที่คิดว่าสูญเสียไปแล้วและไม่มีทางได้มาอีก แต่ก็ดันมาปรากฏขึ้นตรงหน้า.....เลยพุ่งเข้าใส่อย่างไม่ทันคิด เราก็ได้กำไรเละ อื้อ การออกร้านในวันมงคลนี่ กว่าครึ่งหนึ่งก็เพื่อหาเงินเป็นรายได้เสริมของเรา

แต่ว่ายิงเป้านี่ ใช้คันธนูยิงเวทมนตร์ทุกวันในดันเจี้ยนสินะ? ฮึ่ม สาวเอลฟ์คนน้องยิงด้วยความเร็วสูงจนกวาดเอาของรางวัลไปเพียบ ขาดทุนยับเยินเลย! อุตส่าห์งอแกนของลูกธนู[37]

[37] ภาพประกอบเป็นปืน แต่ต้นฉบับใช้คำว่าลูกธนู (矢 – ยะ)

เพื่อให้ศูนย์ถ่วงเบี่ยงเบนแล้วแท้ ๆ แต่ดันยิงเข้าเป้าทุกดอก สินค้าร่วงลงมาหมดแบบนี้ขาดทุนแล้ว พวกสาว ๆ กับพวกเด็กกำพร้าไม่ยอมยิงเองแล้วสั่งสาวเอลฟ์คนน้องว่าอยากได้อะไรแล้วก็ให้ปล้นมาหน้าด้าน ๆ .....คราวหน้าห้ามไม่ให้เล่นแล้ว!

ถึงกระนั้นการโยนห่วงกับปาบอลก็ลำบากกันอยู่ ทุกอย่างเสียศูนย์ไปหมดเพราะดัดแปลงเป้าให้กะระยะลำบากด้วยเอฟเฟกต์หลอนตา แต่ว่าลูกดอกกำลังเสียท่า! อุตส่าห์ใช้เป้าที่ส่ายได้เพื่อเพิ่มระดับความยาก แต่ตาลุงทำหน้าจะร้องไห้ดันปาลูกดอกแม่นจนน่าตกตะลึงแล้วเอาของรางวัลไปหมด ทั้งที่ทำให้เป้าสั่นแล้วแท้ ๆ .....ขาดทุนยับเยิน!

“ไง ฮารุกะคุง เพิ่งเคยเห็นคนเยอะแยะยิ้มแย้มสนุกกันอย่างมีความสุขแบบนี้นี่แหละ.....บรรพบุรุษเองก็คงขอบคุณทุกคน ขอบคุณจริง ๆ นะ” “ท่านฮารุกะ นอกจากเมริเอลแล้วยังอุตส่าห์ทำยูคาตะให้ฉันด้วย ขอบคุณนะคะ เรียนรู้วิธีการสวมใส่แล้ว เลยเอาไปให้พวกเด็กกำพร้าสวมด้วย”

เจ้าภาพจัดงานเทศกาลนั่นเอง แค่บอกเนื้อหาให้ฟังก็ยอมอนุญาตโดยไม่มีกฎเกณฑ์ใด ๆ ปล่อยให้หากำไรได้ตามใจชอบเลย เป็นเจ้าภาพจัดงานที่น่าดีใจอะไรอย่างนี้นะ แต่ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า ตอนนี้คุณผู้ติดตามกำลังทำงานอยู่ในจวนเจ้าเมือง

พอพวกเด็กกำพร้าเจอตัวคุณมุริมุริก็มารวมตัวกันแล้วโผเข้ากอด ดูเหมือนจะไม่มีการปล่อยเด็กกำพร้าลันเซอร์ใส่คุณมุริมุริ เลือกปฏิบัติกันชัด ๆ เลย

© Saku Enomaru

แสงไฟส่องสว่าง โคมไฟสั่นไหวส่องแสงให้กับถนน ปลายทางที่มีแสงไฟส่องเรื่อ ๆ คือสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่มีโบสถ์อยู่ด้วย ที่นั่นมีการบูชาผู้คนที่ตายในชายแดนมาก่อน ทุกคนประสานมือกันและก้มหัวโค้งคำนับ ก่อนจะจ้องมองด้วยความระลึกถึง.....ท่านบรรพบุรุษแห่งชายแดน อื้อ ถ้าจะขอบคุณก็ต้องทางโน้นสินะ คนที่ปกป้องชายแดนจนมีความสุขก็คือคนที่อยู่ในชายแดนนี่แหละ

“ฮารุกะคุง! ขอยืมเงินหน่อยได้ไหม? เงินเก็บนอกเหนือจากเงินฝากของฮารุกะคุงน่ะใช้หมดเกลี้ยงแล้ว” “ได้สิ ไม่คิดดอกเบี้ยหรอก จะให้ยืมเต็มที่เลย” “จริงเหรอ ขอบคุณ”

ถ้าหากเงินแพร่สะพัดที่นี่ เราก็จะมีรายได้กลายเป็นเศรษฐี ส่วนที่ให้ยืมไปเดี๋ยวก็กลับคืนมาหาเราเอง ตอนนี้มันต้องลงทุน! พวกสาว ๆ คือคนหาเงินที่ชายแดน ฉะนั้นเส้นทางแห่งการรีดไถน่ะไม่มีสิ้นสุดหรอก!

ตั้งแต่คืนนี้พวกเด็กกำพร้าจะย้ายไปอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า จึงอยากสร้างความหลังด้วยกันเอาไว้เยอะ ๆ คงจะใช้เงินในกระเป๋าจนเกลี้ยงเลยทีเดียว อื้อ ไม่ได้รู้ตัวเลยว่าสถานเลี้ยงเด็กกำพร้ากลายเป็นโบสถ์ไปแล้ว คงคิดว่านาน ๆ ทีถึงจะได้พบกับพวกเด็กกำพร้าที่อยู่ด้วยกันทุกวัน ก็เลยตระเวนเที่ยวเล่นเพื่อสร้างความหลัง.....แต่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าใหม่อยู่ด้านหลังโรงเตี๊ยมนี่เอง มันเชื่อมต่อกันอยู่ เพราะงั้นคงไม่รู้หรอกว่าจะได้พบกันทุกวัน อื้อ ไม่ได้บอกสินะ? เพิ่งทำขึ้นมาเมื่อกี้เอง?

ผลลัพธ์คือ ถูกพวกเด็กสาวมัธยมปลายในชุดยูคาตะเข้ามารุมล้อมพร้อมกับใบขอยืมเงิน โดนเบียดแทบแย่แน่ะ

“แหม ยูคาตะน่ะเนื้อผ้ามันบาง เพราะงั้นเบียดกันแบบนี้คงไม่ดีแน่ เด็กหนุ่มมัธยมปลาย.....ว่าแต่ ไม่ได้ใส่งั้นเหรอ! วะ วะ วิเศษไปเลย ทำตัวยังไงกันล่ะทีนี้ รู้แจ้งซะแล้วว่าไม่ใส่ชุดชั้นใน! แต่ว่าแบบนี้ก็ยิ่งไม่ควรเข้ามาเบียดใหญ่เลย!!”

สัมผัสอะไรบางอย่างนี่มันช่างร้ายกาจ อยากบอกนะว่าเราเองก็ใส่ยูคาตะ พอเนื้อผ้ามันบาง สัมผัสหนึบหนับเด้งดึ๋งแบบนั้นก็ถ่ายทอดมาหาเราโดยตรง เด็กหนุ่มมัธยมปลายแย่แล้ว!

“ใครมาทำหนึบหนับหมุบหมับกับเด็กหนุ่มมัธยมปลายโดยตรงอยู่น่ะ! อยากบอกว่า ทำไมยูคาตะของเราถึงแหวกออกทำไมถึงมีมือสอดเข้ามาในยูคาตะด้วย! มันต้องตรงกันข้ามสิ เด็กหนุ่มมัธยมปลายน่ะไม่มีใครต้องการหรอก มีผู้หญิงโรคจิตอยู่กี่คนกันละเนี่ย! เดี๋ยวนะ อย่าถอดสายคาดออก ที่นี่มันริมถนนกลางเมืองนะ ยัยผู้หญิงโรคจิต!”

คิดว่าเป็นมหาเทศกาลชายแดนซะอีก แต่ดันเป็นเทศกาลสาวโรคจิต ถ้าเด็กหนุ่มมัธยมปลายต้องมาวับ ๆ แวม ๆ ตรงนี้ มันไม่ใช่เรื่องที่จะมาแจ้งความจับเด็กหนุ่มมัธยมปลายหรอกนะ.....!

“ทำไมต้องสัมผัสโดยตรงแบบว่า ‘โดนอยู่นะ’ ด้วยล่ะ! แล้วทำไมเด็กหนุ่มมัธยมปลายถึงโดนลูบก้นมาตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว

จะว่ายังไงดี สถานะของชายหญิงนี่มันดูแปลก ๆ แล้วนะ! ปกติต้องตรงกันข้ามสิ แต่แบบนั้นจะว่าปกติก็คงแย่แล้วละ ทำไมถึงมีขนมมันจูมาเบียดเราในวันมงคลแถมยังมาล่วงละเมิดทางเพศด้วย!!"

ต้องจมลงไปในทะเลแห่งกลิ่นหอมหวนและแรงกดดันอันนุ่มนิ่ม มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นระหว่างที่ไม่ได้สติ อย่าไปถามเลยจะดีกว่า กลัวที่จะถาม!

รู้สึกอ่อนล้าก็เลยมานั่งที่ม้านั่งริมถนนพลางมองงานเทศกาลไปด้วย มีเสียงดังเซ็งแซ่ของผู้คนที่ยิ้มให้กันในตัวเมืองอันคึกคักและเสียงเรียกดังระงม เสียงพูดคุยกับรอยยิ้ม แล้วก็ยูคาตะกับจินเบย์ที่ขายดิบขายดี! หน้ากากได้รับความนิยมสูงเหมือนกัน แต่คาดไม่ถึงว่าหน้ากากโคโบจะได้รับความนิยมขนาดนั้นเลยแอบทำมาเพิ่ม อื้อ หน้ากากลูกเจี๊ยบน่ารักก็ได้รับเสียงตอบรับดี แต่ยอดขายยังแพ้หน้ากากโคโบนี่น่าแปลกจังทำออกมาเหมือนเกินไปก็เลยขายดีอย่างงั้นเหรอ?

เด็กกำพร้ากับพวกเด็ก ๆ ในเมืองวิ่งเล่นอย่างสนิทสนมกัน ซื้อของกินกันอย่างคึกคัก อื้อ ผู้คนที่ต้องวันมอร์เซ็ทไม่สิ้นสุดก็ซื้อของกินกันเพียบ ที่โบสถ์ทุกคนกำลังประสานมือกันพลางหวนคิดถึงอดีตกันอยู่ แต่พอถูกเสียงดังเซ็งแซ่ของตัวเมืองกลืนก็มีรอยยิ้มผุดขึ้น

"ฟู่ มีดันเจี้ยนโผล่มาตั้งเยอะ ความลึกก็สาหัสเอาเรื่องแต่ในที่สุดก็สงบสุขและอุดมสมบูรณ์ เพราะงั้นก็ยิ้มกันไปเถอะ

ที่เหลือโยนให้คุณพ่อเมริจัดการเองก็น่าจะได้.....พวกคุณผู้สนิทกำลังพยายามกันอยู่สินะ”

อื้อ เดี๋ยวเอาขนมไปฝากไว้หน่อยดีกว่า น่าจะยังทำงานกันอยู่ ต้องคอยสั่งการในงานเทศกาลแบบนี้.....ยิ่งกว่าบริษัทเถื่อนเสียอีก

ที่คาใจก็คือเรื่องลูกโป่งน้ำ พวกเด็กกำพร้าใส่หน้ากากจินเบย์ และเสื้อฮัปปิพลางถือขนมสายไหมหรือไส้กรอกวิ่งพล่านไปมา แต่ไม่ได้ถือลูกโป่งน้ำในมือ ใช่แล้ว ไม่มียาง อื้อ มีพืชที่นุ่มและทนทานอยู่ เพราะนั้นจึงไม่จำเป็นต้องมียาง ไม่มีขายด้วยถ้าไม่ตามหาผลโกมุโกมุ ดูท่าอารยธรรมคงจะบิดเบี้ยวอยู่เหมือนกัน

“ขอนั่งข้าง ๆ ได้ไหม?” “อ้อ หัวหน้าห้อง ถ้าไม่ล่วงละเมิดทางเพศละก็ ห่างสักหนึ่งเมตรก็ได้อยู่นะ” “ระวังตัวสุด ๆ เลย! ทุกคนผ่อนคลายในงานเทศกาลอยู่ ก็เลยเผลออาละวาดกันใหญ่ แต่วันนี้จะยอมยกโทษให้ก็แล้วกัน”

ว่าแล้วก็ดึงเรามานั่งด้วยโดยไม่สนใจความคิดเห็นของเราเลย พูดเหมือนปกป้องทุกคนอย่างอ่อนโยน แต่สกิลตรวจหาจิตของเราจะมาร่วมวงด้วยก็ตอนที่ถูกขนมมันจูกระทำชำเรานั่นแหละ!

“จริง ๆ แล้วไม่ได้หยุดเลยสักนิด แล้วยังรักษาตำแหน่งที่ใกล้มากไว้ด้วยสินะ!”

อื้อ ดูจากความสัมพันธ์ในเรื่องตำแหน่งแล้ว พยาน

สำคัญในการกล่าวหาเราว่าเป็นคนร้าย กำลังทำหน้ายิ้มอย่างใสซื่อราวกับไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใด ๆ

“ทุกคนท่าทางสนุกกันใหญ่ คิดว่าคงไม่มีใครลืมเทศกาลนี้ได้แน่ เพราะดูท่าทางมีความสุขมากเลย”

เห็นต้นคอขาว ๆ ไปจนถึงหัวไหล่ได้จากปกเสื้อยูคาตะลายมอร์นิ่งกลอรี่บนพื้นสีขาว แล้วก็มีเส้นผมสีดำที่มัดรวบ มีผมยุ่งหลุดออกมาติดอยู่ตรงผิวขาว ๆ แบบไม่ใส่ใจเราเลยสักนิด!

“ถ้างั้นก็ต้องวางแผนทำให้สนุกกว่านี้จนลืมไปเลย อื้อ อีเวนท์ที่ชินแล้ว เดี๋ยวก็เสื่อมลง จำเป็นต้องวางแผนการใหม่อย่างไม่ขาดสายเพื่อสร้างซุมซนใหม่ นั่นคือไฮเวย์สู่การขูดรีดเพื่อเป็นเศรษฐี คำว่าสมบูรณ์แบบก็คือคำที่ไม่สมบูรณ์นะ? เพราะงั้นไม่ยอมเด็ดขาด!” “ไม่ต้องพยายามขนาดนั้นก็ได้ ทุกคนไม่เป็นไรแล้วละ แต่ก็ขอบคุณนะ”

พูดแค่นั้นแล้ว หัวหน้าห้องก็หายไปทางร้านค้า ยังไม่ได้ให้คอมเมนต์ในเรื่องโดนล่วงละเมิดทางเพศสักนิด หนีไปซะแล้ว! อื้อ ทุกคนดูท่าทางสนุก เพราะงั้นก็ช่างเถอะ.....ช่างมันละกัน!

ฮิคิโคโมริที่ปักหลักไม่ยอมย้ายไปไหน
เป็นคนนวดแป้งทำฮิกโกะชิโซบะตอนย้ายบ้านให้

วันที่ 91 ตอนกลางคืน เมืองโอมุย

เทศกาลจบลงแล้ว ยิ่งสนุกก็ยิ่งมีความเงียบเหงาตามมา เสียงอึกทึกจนถึงเมื่อกี้หายวับไปราวกับเป็นเรื่องโกหก ถนนเงียบกริบเหลือแค่ผู้คนเก็บร้านแผงลอยเท่านั้น

โคมไฟส่องแสงสีแดงกลายเป็นของเหลือทิ้งในเทศกาล มันค่อย ๆ หายวับไปราวกับความฝัน พอเทศกาลสิ้นสุดลง..... พวกเด็กกำพร้าก็ต้องย้ายบ้าน สถานเลี้ยงเด็กกำพร้ามีโรงเรียนอยู่ด้วย พวกแม่เลี้ยงที่อยู่ด้วยกันตลอดก็อยู่ที่นั่น สภาพแวดล้อมดีกว่าการทำงานทั้งวันหรืออยู่เฝ้าที่โรงเตี๊ยม ดังนั้นพวกเด็กกำพร้าที่ชินกับเมืองแล้ว จึงน่าจะมีความสุขกว่าที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า.....ถึงจะอยู่ห่างกัน แต่ก็ยังอยู่ในเมืองเดียวกัน เจอกันได้ทุกเมื่ออยู่แล้ว

ทุกคนจูงมือกันพร้อมกับมีน้ำตาซึมนิดหน่อยขณะมุ่งหน้าไปที่โรงเตี๊ยม.....สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าสร้างเสร็จแล้วที่ด้านหลังโรงเตี๊ยมนี่เอง ใช่แล้ว คนร้ายไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นใคร

“ไม่สิ ก็สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเก่าใช้เป็นอนุสาวรีย์เซ่นไหว้แล้วก็อนุสรณ์สถานไปซะแล้วไง? จำนวนคนในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเพิ่มขึ้นรวดเดียวตั้งเท่าตัวก็เลยแคบไป ถึงได้มาขอ

ร้องให้เราสร้างสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งใหม่แล้วเราก็เลยลอง ทำดู? อื้อ เด็กหนุ่มมัธยมปลายคนขยันตั้งใจทำงานหารายได้พิเศษอย่างเราไม่ผิดหรอกนะ? หรือต้องบอกว่าพวกเด็กกำพร้ามาช่วยงานที่โรงเตี๊ยมได้ แล้วถ้าอยู่ใกล้กันก็น่าจะดีกว่า เลยแอบเชื่อมต่อกับที่นี่ให้ ในแง่หนึ่งก็เหมือนอยู่ใต้ชายคาเดียวกันนั่นแหละ? เอาเถอะ หลังคาแยกกันแถมอยู่คนละตึก แต่ก็เหมือนบ้านใกล้เรือนเคียง ทำฮิกโกะชิโซบะ[38]แจกจ่ายไปแล้วด้วย แต่ทำไมทั้งที่เราอยู่ในโรงเตี๊ยมตลอด ถึงต้องเป็นคนนวดแป้งโซบะแจกจ่ายด้วยก็ยังเป็นปริศนาอยู่เหมือนกัน ทำเผื่อกระทั่งพวกเด็กกำพร้าที่ย้ายบ้าน ในแง่หนึ่งก็เป็นการย้ายบ้านที่ไม่เข้าใจความหมายเหมือนกันนะ แต่ก็มีโซบะอยู่ จะกินไหม? เป็นสูตรผสมก็จริง แต่ก็ได้แป้งโซบะมาแล้ว สรุปก็คือเราไม่ผิดนะ?”

“”””กินสิ! แต่ว่าหัดบอกกันก่อนบ้างได้ไหม ทุกคนร้องไห้ซึมกันหมดเลยเนี่ย!”””

มัวแต่ซดโซบะกันอยู่ก็เลยไม่มีใครว่างไปเทศนา คนร้ายพูดเหมือนเป็นเรื่องปกติเลยว่า “แหม สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเก่ากลายเป็นโบสถ์ไปซะแล้ว เพราะงั้นก็ต้องย้ายอยู่แล้วสิ” แต่ก็มีความผิดอยู่ดี “อยู่ใกล้มันสะดวกดีออก เอาลูกทานุกิไปฝากได้ด้วย.....อ๊ากกกก! โซบะคาปากอยู่แท้ ๆ ยังจะมาแทะหัวเราได้อีก อย่ามาแทะได้ไหม ผมเรามีแต่โซบะติดเต็มไปหมดแล้ว ขืนกลายเป็นทรงโซบาจขึ้นมาละก็ โดนเรียกเข้าห้องพักครูเพราะ

[38] ชื่อโซบะนี้ คำว่า “ฮิกโกะชิ” ตรงหน้าหมายถึงการย้ายบ้าน, เปลี่ยนที่อยู่

ผิดกฎห้ามดัดผมแน่ ๆ ว่าแต่ห้องพักครูอยู่ที่ไหนกันนะ? อื้อ ถ้าจะเรียกก็คงต้องย้ายห้องพักครูมาด้วย ว่าแต่โรงเรียนอะไรกันล่ะ?" ไม่ได้สำนึกผิดสักนิด เลยปล่อยให้โดนแทะหัวไม่มีใครเข้าไปห้าม

"ให้ตายสิ คิดบ้างไหมว่าคุณรองหัวหน้า C จะเหงาขนาดไหน!" """จริงด้วย! แล้วก็โซบะอร่อยนะ"""

เพราะงั้นถึงได้ฝืนสร้างสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าขึ้นที่ด้านหลังโรงเตี๊ยม.....ขอร้องผู้คนที่อาศัยอยู่ตรงนั้นเพื่อการนั้นโดยเฉพาะ แล้วก็สร้างที่อยู่ใหม่ให้กับคนพวกนั้นด้วย มีการเตรียมการมาตลอด แล้วในที่สุดก็เป็นไปตามแผนทั้งสระว่ายน้ำกับงานเทศกาล.....ตั้งแต่กลับมาที่ชายแดนก็จัดเตรียมมาตลอด แต่ว่าปิดบังแบบนี้ ปล่อยให้โดนแทะไปน่ะดีแล้ว!

(กรุบกรุบ!) (ดุ่ยดุ่ย!) "เดี๋ยวสิ ลูกทานุกิกลายเป็นมอนสเตอร์ไปแล้ว!! อื้อ แพ้โซบะล่ะมั้ง?"

โซบะน่ะอย่าว่าแต่โซบะแท้ 100% เลย ต้องผสมแป้งสาลีด้วย ดาชิกับคัตสึโอะตากแห้งและคอมบุก็ไม่มีเลยดูเหมือนไม่พอใจ แต่ก็อร่อย คุณสาวบรรณารักษ์ที่เป็นคออาหารญี่ปุ่นก็วิจารณ์ว่า "ถึงจะนอกรีต แต่ถ้าอร่อยก็ถือว่าถูกต้อง" คุณรองหัวหน้า C ดีใจจนร้องไห้ก็เลยเขิน ทั้งโกรธทั้งร้องไห้เพราะความอร่อย ก็เลยแทะหัวฮารุกะคุงใหญ่เลย อื้อ ดีใจมาก.....จนแทะหนักกว่าทุกทีเสียอีก?

กินอาหารว่างกับขนมที่โรงเตี๊ยมแล้วพวกเด็ก ๆ ก็ย้าย

ไปอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า สัมภาระถูกย้ายไปก่อนแล้ว ดังนั้น แต่ละคนก็แค่หอบผ้าห่มไปที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเท่านั้น เพราะระเบียงทางเดินมันเชื่อมต่อกันอยู่

“““ราตรีสวัสดิ์ แล้วเจอกันพรุ่งนี้นะ”””

ท่านมุริมูรุพาพวกเด็ก ๆ ย้ายไปยังสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า หรือจะเรียกว่าเรือนเด็กกำพร้าดีนะ

“““ราตรีสวัสดิ์ แล้วเจอกันพรุ่งนี้”””

ใช่แล้ว พรุ่งนี้หรือมะรืนนี้ก็จะได้เจอกันตลอดทุกวันเลย ถึงจะใจแข็งยังไงเด็กกำพร้าก็ใช่ว่าจะไม่รู้สึก แต่ก็ทำเป็นฮึด เพราะไม่อยากให้ใครลำบากใจ ทั้งที่เป็นเด็กแต่ก็พยายามกันอยู่ ใช่แล้ว ฮารุกะคุงไม่มีทางยอมรับเรื่องแบบนั้นหรอก ถ้าหากเศร้า ฮารุกะคุงก็คงไม่ยอมให้ไปที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า หรือไม่ก็คงย้ายไปอยู่ที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้ากันเสียเลย ทั้งที่เป็นแบบนั้น กลับไม่ทำอะไรสักอย่าง สรุปก็คือไม่เป็นไร ต้องบอกว่าฝืนบังคับกันในทางภูมิศาสตร์เลยด้วยซ้ำ จะไม่เป็นไรแน่เหรอ

เพราะงั้นถึงต้องเทศนา! เรื่องที่ปิดบังไว้ก็ยังไม่ได้เทศนาเลย รวมถึงส่วนเมื่อตอนกลางวันก็ด้วย ทำเรื่องอันตรายอีกแล้ว! ก็เลยจะเปิดฉากปิดล้อมแล้วเทศนากันซุดใหญ่ แต่คนร้ายสะบัดเสื้อคลุมดำหายตัวไปอย่างกับหมอก เงาจำนวนนับไม่ถ้วนแยกร่างแล้วกระโดดหนีรอดจากวงล้อมไปได้

“ปิดกั้นทางหนีไว้! ระวังภาพหลอน จงเชื่อมั่นในฟอร์ซ!”

“““รับทราบ!”””

มัวแต่สนใจพุดดิ้งที่กินเป็นของหวานจนพลาดท่าปล่อยให้หลุดจากวงล้อมไปได้ ถ้าไม่ขอเพิ่มอีกละก็.....อย่างน้อยสักชิ้นที่สี่ก็น่าจะพอ

“เดี๋ยวสิ นี่มันไม่ใช่หน้ากากความมืดซะหน่อย แต่เป็นเวทมนตร์เงา อย่าว่าเราเสีย ๆ หาย ๆ สิ ขืนคุณระดับความพึงใจหายเข้าเงามืดไปหมดจะทำยังไง!”

ร่างเสื้อคลุมดำกลายเป็นเงาดำมากมายแล้วกระจายไปทั่วโรงอาหาร ถึงจะขวางทางอยู่ข้างหน้า แต่พอจับตัวเงาได้ก็กลายเป็นอีกาดำจำนวนนับไม่ถ้วนแล้วบินกระจายหายไป ดูเหมือนจะรู้ตัวอยู่แล้วว่าต้องโดนเทศนาเลยกะหนีเต็มที่ มีเรื่องของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแล้วก็เรื่องมอนสเตอร์ที่อันตราย..... แถมยังสู้กับราชาดันเจี้ยน Lv100 ด้วยตัวคนเดียวอีก มันมีทั้งสกิลอันตรายอย่าง ‘เห็นอนาคต’ กับ ‘สุดขั้วมรณะ’ แต่ก็ยังสู้ด้วยตัวคนเดียว

ทั้งที่ร่างกายเกินขีดจำกัดจนต้องพังแล้วอ่อนแอลง..... แต่ก็ยังกลบเกลื่อนขีดจำกัด หลอกลวงในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้แล้วฝืนทำเป็นกลับมาแข็งแกร่งเหมือนเดิม ฮารุกะคุงทำแบบนี้คนเดียวแต่ก็ไม่เคยสำนึกผิดเลย พล่ามอะไรก็ไม่รู้ ปฏิเสธที่จะสำนึกผิดตลอด!

“ที่ผ่านมาพยายามฆ่าก็เลยฆ่าได้ ดังนั้นเรานะเป็นคนที่คิดจะฆ่าก็ฆ่าได้ แทนที่จะเสียใจทีหลังที่ไม่ฆ่า ฆ่าแบบเปิดเผยเลยยังจะดีกว่านะ? ราวนั้น?” “””อย่ามาหลอกกันเลยดีกว่า

พยายามจะเป็นคนดีที่มีความพยายามแบบจริงจัง แต่ก็มีเจตนาฆ่าแบบจัดเต็มเลยนี่!!""

หงุดหงิดก็เลยหนีไปอีก ฝ่าไปได้ซะแล้ว มีวิชาเพิ่มขึ้นมาอีกแล้ว สรุปก็คือฝืนอีกจนได้ ถึงจะกังวลให้ตายยังไงก็พูดแค่ว่า "โกรธจนได้" ไม่ได้เข้าใจเอาซะเลย สาเหตุที่โดนโกรธก็เชื่อว่าเป็นเพราะระดับความพึงใจอะไรนั่น ใช่แล้ว ไม่ได้สำนึกผิดสักนิด!

ปิดล้อมได้อย่างครึ่ง ๆ กลาง ๆ เลยโดนปั่นหัวด้วยร่างแยกกับเงามายา หายตัวไปในจังหวะนั้นก็เลยหนีรอดไปจนได้ .....ก็ดันมีพุดดิ้งเพิ่มนี่?

"เพราะพยายามก็เลยลงมือฆ่าสินะ" "คนที่จะฆ่าก็ฆ่าได้นี่น่ากลัวชะมัด!" "แล้วทำไมถึงตั้งใจฆ่าอย่างเปิดเผยด้วยล่ะนั่น!" "ถ้าไม่ฆ่าแล้วจะเสียใจทีหลังงั้นเหรอ อยากฆ่าขนาดไหนกันเนี่ย!"

ทำหน้าพูดจาเหมือนดูดี แต่พูดแล้วก็หนีไป พอฟังดูให้ดี ๆ ก็เป็นการก่อเหตุที่แย่ยิ่งกว่าฆาตกรชั่วเสียอีก

"แข็งแกร่งและเสถียร กว่าเมื่อก่อนค่ะ ต่อสู้ได้อย่างมั่นคง.....ใช้การโจมตีที่ไม่เข้าใจจัดการได้?" "แบบนั้น ขี้โกง ราชาดันเจี้ยนแข็งแกร่งค่ะ แต่ คู่ต่อสู้เองก็ไม่ใช่ธรรมดาค่ะ"

ดูจากการที่ทั้งสองคนไม่ได้โกรธอย่างจริงจัง ก็คงแสดงให้เห็นแล้วว่าแข็งแกร่งขึ้น ยังห่างไกลที่จะอุ่นใจได้ แต่ก็คงต่อสู้ให้ดูแล้ว ใช้วิธีการที่ถูกต้องเพื่อแสดงให้เห็นว่ามั่นคง ใช้แผนการโค่นราชาดันเจี้ยนให้เห็นกับตา ถึงจะขี้โกงแต่ก็ทำให้อุ่นใจ

ได้ พิสูจน์แล้วว่าต่อสู้ได้

เมื่อกี้ก็หนีรอดจากวงล้อมของยี่สิบเอ็ดคนได้สบาย ๆ สัมผัสตัวไม่ได้เลยสักนิด หายไปอย่างกับเงาแบบนั้นออกจะงดงามไปหน่อยนะ พอสอบถามกับพวกคุณแอนเจลิกาว่าเป็นสกิลอะไร ก็บอกว่า 'อีกาเงา' กับ 'เงามายา' และ 'ร่างแยกเงา' ผสมผสานกันออกมา ดูเหมือนร่างต้นจะคลานหนีไปใต้โต๊ะ..... มายากลนั่นเอง!

ก็แค่การหันเหความสนใจ แต่ว่าท่านั้นน่าจะเป็นท่าของคนจืดจางที่ไม่สะดุดตามากกว่า ร่างแยกเงาแตกตัวเป็นอีกาจำนวนมากแล้วบินจากไปนี่มันอิมแพ็คท์จนทั้งยี่สิบเอ็ดคนต้องละสายตากันไปหมด ไม่ได้คลาดสายตาแต่ถูกเบี่ยงเบนสติ..... แล้วชั่วพริบตานั้นร่างต้นก็สลับตัวกับร่างแยกเงา ไปซ่อนตัวอยู่ใต้โต๊ะแล้วก็คลานหนีไป..... ไม่ค่อยจะงดงามเลยนะ

เป็นเพราะพวกเด็ก ๆ ไม่อยู่ เลยจัดสมาคมสตรีกันอย่างเงียบเหงานิดหน่อย แน่นอนว่าหัวข้อคือสกิล 'โรคจิต' ที่เป็นภัยคุกคามสูงสุด มันเป็นสกิลที่มีความอันตรายอย่างแน่นอน แค่ดูจากชื่อก็เห็นว่าเป็นอาวุธร้ายที่พลังทำลายเกินจะคาดเดาได้ แถมผู้ใช้ยังมีจินตนาการอันชั่วร้าย ย่ำยีกันอย่างบ้าคลั่งเลยทีเดียว

ทุกคนรีบถอดเสื้อผ้าแล้ววิ่งเข้าห้องอาบน้ำอย่างกระตือรือร้น ชะโลมบอดี้โซปฟองฟ่อดทั่วร่างให้ผิวชุ่มชื้น ล้างตัวจนเงางามก่อนจะลงไปแช่ในอ่างน้ำร้อน จากนั้นก็ตั้งใจฟังโศกนาฏ-

กรรมอันน่าสะพรึงกลัวนั่น

"เดี๋ยวนะ! นะ นั่นมันอะไรกัน! มะ มีของแบบนั้นอยู่ด้วย .....(ฉ่า)" "ปะ เปลี่ยนรูปร่างในนั้น ตะปุ่มตะป่ำแล้วก็ดิ้นยุกยิก .....(บุ๋งบุ๋งบุ๋ง)" "มิหนำซ้ำยังมีเมือกซึมออกมาอีก.....เพิ่มการรับรู้สัมผัสทั้งจากด้านในและด้านนอก! (จ๋อม)" "โรคจิตแถมยังเปลี่ยนรูปร่างได้ มีเห็ดยัดเข้ามาข้างใน ตะปุ่มตะป่ำ แล้วก็สั่นอยู่ข้างใน..... (ฟ่อดฟ่อดฟ่อด)"

มีการเสริมสถานะพิษต่าง ๆ จากภายนอกเข้าที่ผิวด้วย 'ถุงมือหัตถ์พิษ' เร่งระดับการรับรู้สัมผัสจนคลั่ง เอฟเฟกต์ของอุปกรณ์ชิ้นใหม่อย่าง 'สร้อยคอแวเรียนท์ โรคจิต รูปร่างพิลึกเมือก (ต้านทุกอย่าง, เสริมสถานะผิดปกติทุกอย่าง) +DEF' มีเมือกกระทั่งข้างใน ทำให้ไวต่อความรู้สึก แล้วเปลี่ยนรูปร่างกับคุณสมบัติด้วยสกิล 'โรคจิต' จนมีเห็ดอันชั่วร้ายอาละวาดอยู่ข้างใน มันคือคอมบิเนชั่นอันชั่วร้ายที่เป็นภัยคุกคามระดับยากจะบรรยายได้ ร้ายกาจเกินไปจนสลบแล้วยังต้องทรมานกับการถูกกระตุ้นจนทำเอาจิตใจแทบคลุ้มคลั่ง ถูกทารุณกรรมย่ำยีกันอย่างบ้าระห่ำ

"SOS ค่ะ ขอกำลังเสริม ภรรยาหลวงเร็วเข้า!" "กระทั่งเวลา ที่จะเกิดใหม่.....ยังไม่มีเลยค่ะ! สองคนไม่ไหว ค่ะ อย่างน้อยก็อีกห้าคน หรือไม่ก็สักสิบคนถึงจะสูสี?" "ทำไมถึงพร้อมใจกันมองมาทางฉันล่ะ! มะ มะ ไม่ไหวหรอก โดนจากทั้งด้านในและด้านนอกมีหวังเป็นบ้าแน่ มะ ไม่ไหวแน่นอน กะ ก็มัน บะ

แบบว่าจะโดนล้วง แล้วก็เคลิ้ม แล้วก็โดนล้วงต่ออีก มันจะไหวได้ยังไงล่ะ โดนตะปุ่มตะป่ำนั่นล้วงลึกแทรกซึมเข้ามาเชียวนะถะ แถมยังหมุนติ้วพร้อมสั่นอยู่ข้างใน ถ้าไหวก็บ้าแล้ว! (ตู้ม!)" [กำลังอยู่ระหว่างเยียวยา ง่ำง่ำ]

ทั้งชั่วร้ายและน่าสะพรึงกลัว นั่นแหละคือ 'กามราชา' ผู้สำเร็จวิชาราคะที่สุดจะบ้าคลั่ง แม้แต่จักรพรรดิดันเจี้ยนสองคนที่แข็งแกร่งที่สุดในต่างโลก ร่วมมือกันแล้วก็ยังไม่มีวิธีทำอะไรได้ เป็นภัยพิบัติที่ทำให้คลุ้มคลั่งจนถึงจุดสุดยอด! มันร้ายกาจเกินไปจนต้องลากสาว ๆ ที่โดนกระตุ้นจนจมอ่างน้ำร้อนออกมาซับตัวเช็ดผมให้แห้งด้วยผ้าขนหนูรุ่นใหม่ แล้วทุกคนก็ถอยกลับไปที่ห้องตัวเอง

"แต่ว่าน้า~ ถ้ามีสกิลเกิดใหม่ ถึงจะตายหรือคลุ้มคลั่งยังไง ก็แค่เกิดใหม่~แล้วกลับมาสู้ต่อได้ทันทีนี่~?" "ผู้เสียหายบอกว่ามันใช้เป็นการควบคุมความเสียหายได้นี่เนอะ" "ที่เหลือทุกคนก็ใช้ 'เยียวยา' หรือ 'ฟื้นฟู' รีบทำให้คืนชีพมา แค่นี้ก็มีกำแพงเนื้ออันเป็นอนันต์แล้ว" "ทุกครั้งที่ล้มลงก็จะมีหน่วยพยาบาลคอยป้อนเห็ดให้ กลายเป็นอันเบรกเอเบิ้ลชั่วนิรันดร!" "ก็แล้วทำไมถึงจัดฟอร์เมชั่นที่ให้ฉันเสียสละอยู่คนเดียวล่ะ!"

ต้องโดนเล่นงานไปทั่วร่าง ผิวถูกลูบไล้ไปมาจนต้องคลุ้มคลั่งแทบบ้าตาย แต่แล้วก็โดนโจมตีซ้ำด้วยรยางค์ที่แทรกซึมจากด้านใน แค่ข้างนอกนั่นก็ว้าวุ่นเกินขีดจำกัดจะแย่อยู่แล้ว..... ถูกเสิร์ฟการสัมผัสเพิ่มเติมจากด้านในอีก มันเป็นการปู้ยี่ปู้ยำ

ร่างกายจากด้านใน รุกรานเล่นงานอธิปไตยอย่างถึงกึ๋น เป็นสกิลใหม่ที่น่ากลัวอะไรอย่างนี้! ได้ยินว่า.....มันสุดยอดมากเลย!

“ประสาททั่วร่างตื่นตัว ร้อนวูบวาบในหัว คลุ้มคลั่ง ต่อให้คลุ้มคลั่งยังไง.....ก็ยังสุดยอดกว่านี้ได้อีกค่ะ” “ครั้งแล้วครั้งเล่า ครั้งแล้วครั้งเล่าครั้งแล้วครั้งเล่า คลุ้มคลั่งแทบบ้าตายจนไม่เข้าใจอะไรทั้งนั้น แต่ก็ไม่มีวันจบสิ้นแบบชั่วนิรันดร!”

สิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่าอะไรก็คือ มันเป็นอาวุธได้ทั่วทั้งร่าง เพราะเปลี่ยนรูปร่างและห่อหุ้มด้วยเมือกไปจนถึงมีแลบลิ้นออกมาด้วย แน่นอนว่านิ้วมือทั้งสิบก็แปรสภาพยืดยาวสั่นสะเทือนได้.....จำนวนอาวุธมันต่างกันมากเกินไป! เพราะงั้นต่อให้มีอีกสิบคน ถึงจะสูสีแต่ไม่มีทางได้เปรียบอยู่ดี!

“จะเอาใจช่วยรออยู่นะคะ ภรรยาหลวง กู้ชีพให้ที!” “ถ้าไม่รีบจัดการจะค่อย ๆ แข็งแกร่งขึ้น แล้วก็.....แย่แน่ เลยค่ะ!!”

คุณแอนเจลิกากับคุณเนเฟอร์ติริพูดทิ้งท้ายว่าอย่างนั้น พร้อมกับสวมใส่บอดี้คอนเซียสรัดรูปกับมินิวันพีซโชว์ไหล่ที่เน้นย้ำส่วนโค้งส่วนเว้าอันมีเสน่ห์ ขาเรียวยาวหุ้มด้วยถุงน่อง แล้วก็ออกเดินทางไปพิชิตกามราชา บางทีถ้าไม่สวมอุปกรณ์ก็น่าจะได้เปรียบอยู่นะ แต่กับกามราชาที่มีอุปกรณ์ครบครันแบบนั้นอาจจะโค่นไม่ไหวก็ได้

ไอ้นั่นน่ะแข็งแกร่งที่สุดในต่างโลก แม้จะใช้กลยุทธ์คลื่นมนุษย์เข้าเล่นงานก็ไม่มีอะไรรับรองว่าจะโค่นได้ เป็นทูตแห่งความตายสำหรับสาวน้อยโดยแท้ ตอนอยู่ที่สระว่ายน้ำทำท่า

เหมือนอายแล้วก็กวาดสายตาล่อกแล่กไปมา เมื่อกี้โดนเบียดในชุดยูคาตะจนสายตาก้มต่ำเหมือนจะดิ่งลงไปถึงทะเลลึก..... แต่ก็ยังเป็นกามราชาอยู่ดี จนป่านนี้มาเบียดเสียดใกล้ชิดผู้หญิงแล้วยังตัวแข็งที่ออยู่ มีสาวแก้ผ้าอยู่ตรงหน้าแถมไม่มีผ้าปิดตา แต่ก็ยังพยายามหลับตาลง ถึงอย่างนั้นก็ยังเป็นกามราชา.....ใช่แล้ว จะไม่ได้เรื่องหรือจะขี้อายยังไง พลังทำลายก็สุดโฉดอยู่ดี!

ทั้งที่วาร์ปมาต่างโลกก่อนจะกลายเป็นพหูสูตก็ดูท่าจะบรรลุได้แต่ไหงญาณทิพย์ถึงได้แย่นัก

วันที่ 91 ตกตึก โรงเตี้ยมคนประหลาดขาว

ประมาทไปหน่อย อุตส่าห์ใช้ภาพมายาอันงดงามหยอกล้อกับพวกสาว ๆ แล้วหนีออกมาได้จนพ้นวิกฤตแล้ว แต่เอฟเฟกต์ของ 'โรคจิต' เมื่อคืนทำให้เราชนะขาดลอยเลยผ่อนคลายความระมัดระวังลง

แต่ว่า สาวสวยสองคนในชุดบอดี้คอนเชียสโซว์ไหล่กับมินิวันพีซเข้ามากระหนาบจากทั้งสองด้าน นั่งลงลูบไล้แนบเนื้อกันจนเด็กหนุ่มมัธยมปลายขัดขืนไม่ได้ มันจะมีใครขัดขืนได้บ้างล่ะ! ต้องบอกด้วยซ้ำว่าขืนมีละก็ คนคนนั้นคงโดนริบคุณสมบัติความเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายแน่นอน น่าจะโดนขับไล่ชั่วนิรันดรด้วย!!

"เดี๋ยวนะ ใกล้ไปแล้ว!" "ปรนนิบัติ ต้อนรับในระยะเผา

ขนค่ะ♥”

ขาเรียวงามหุ้มด้วยถุงน่องยื่นออกมาจากมินิวันพีซระหว่างนั่งลงบนตักเรา ร่องลึกผิวขาวเนียนนุ่มแนบชิด ก้นกลมกลึงโดนบดจนเปลี่ยนรูปร่าง หนืบหนับหมุบหมับจากทั้งซ้ายและขวาเลย สถานการณ์แบบนี้ต่อให้เป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ห้ามการเกิดอารมณ์ยังไงก็ไม่ไหวหรอก! ต้องบอกว่าเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ไม่เกิดอารมณ์น่ะมันไม่มีทางมีอยู่แล้ว! อื้อ โดนจับถอดจนได้ พูดให้เข้าใจง่ายหน่อยก็คือ ประมาทจนโดนแย่งอุปกรณ์สวมใส่ไปหมด เด็กหนุ่มมัธยมปลายถูกจับกดอย่างสิ้นเชิงจากทั้งสองด้าน ไม่มีตัวเลือกอื่นเหลือแล้ว!

“อีฮีฮี แค่จัดการกับความคิดได้ ความเร็วในการคิดก็ไร้ค่าค่ะ♥” “ใช่แล้ว จัดให้ตามรสนิยม เลยค่ะ♥” “ควรพูดว่าจัดให้ตามความสนใจต่างหาก!”

ผู้ใช้วิชาลึกลับที่ขัดเกลาฝีมือผ่านมาหลายพันปี กับยอดอัจฉริยะด้านมายากลนั้น มีหลักการต่าง ๆ ที่ทำให้สมองรู้สึกหลอนไปเองโดยใช้แพทเทิร์นที่มนุษย์รู้ดี การควบคุมทางจิตใจต่อสัญชาตญาณนั้นกล่าวได้ว่าต้องบรรลุด้านจิตวิทยาและประสาทศาสตร์ขั้นสูงสุด ใช่แล้ว มินิวันพีซอันสุดยอดนั่นคือการโต้กลับด้วยการมิสไดเรคชั่น! ไม่สิ เห็นได้ชัดอยู่แล้ว เห็นแล้วแต่ก็ยังหลงใหลในสภาพที่ความคิดหยุดนิ่ง

ใช่แล้ว รู้ตัวอีกทีก็โดนปลดอาวุธกับชุดป้องกันออกทั้งหมด กลายเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ไร้พลังใด ๆ ที่ถูกจับกด

ทั้งบนและล่างจนดิ้นไปไหนไม่ได้ ท่ามกลางสถานการณ์อันซับซ้อนนัวเนียกันอยู่นั้น.....เสร็จจนได้ ประมาทไปหน่อย! มัวแต่หลงระเริงกับอุปกรณ์สวมใส่ พึ่งพาอุปกรณ์สวมใส่มากไปจนถูกแย่งอุปกรณ์สวมใส่ไป ลืมกระทั่งการต่อสู้ท่ามกลางการต่อสู้!

"ควรจะบอกว่า เด็กหนุ่มมัธยมปลายคนเดียวสู้กับจักรพรรดิดันเจี้ยนสองคนนี่มันฝืนเกินไปหน่อยไหม? อย่างน้อยถ้ามีสร้อยละก็.....(ง่ำ จุ๊บจุ๊บ♥) .....อั้ก อย่างน้อยถ้ามีเสื้อคลุม .....(ซู้ด แผลบ♥).....อ๊ากกก!"

คุยกันไม่รู้เรื่องแล้ว หลังจากนี้เป็นวิถีโหดที่ต้องคุยกันด้วยการต่อสู้แทนคำพูดเท่านั้น!

"ไม่นะ เดี๋ยว ตรงนั้นไม่ได้นะ.....อึก ในเมื่อเป็นแบบนี้อึก! (จุ๊บจุ๊บ♥) อ๊าก! ยังหรอกน่า ไม่ยอมให้ทำได้หรอก ต้องเพ่งสมาธิใช้คลื่นสั่นสะเทือนโอเวอร์ไดรว์ (จุ๊บ จ้วบ♥) อั้ก.....(พรืด ..... ♥)"

ก้นกลมกลึงเพรียวลมนุ่มนิ่มเด้งดึ๋งกับเอวคอดกิ่วเย้ายวนใจบอบบางกระชับได้รูป กระเพื่อมอย่างแน่นปึ้กอย่างกับสวนท้อ ทุกครั้งที่ขยับตัวก็จะเด้งดึ๋งไปมา ขาเรียวยาวที่เพรียวบางกับต้นขาที่ผุดเต็มสองตาเราเป็นภาพที่อลังการงานสร้างมาก

นุ่มนิ่มและเต่งตึง สัมผัสกลมกลึงหกออกมาจากฝ่ามือมันเต่งจนแทบจะปริ ผิวสัมผัสที่เนียนเรียบแทบจะดูดติดกันปลายนิ้วมือนุ่มนิ่มลูบไล้กดลงมา.....แขนทั้งสองข้างหนีบก้อน

เนื้อที่ชิดติดกัน กระเพื่อมจนไม่มีอะไรสู้ได้ เกิดเรื่องยุ่งแต่ก็ยังรับมือได้อย่างใจเย็น ซะเมื่อไรกันเล่า! อื้อ พักนี้รสนิยมทางเพศของเด็กหนุ่มมัธยมปลายถูกแจไม่หยุด เลือกชุดมาได้แบบต้องเผลอมองจนเคลิ้ม ก็เลยโดยเล่นงานทีเผลอ ใช่แล้ว ถึงรู้แต่ก็ยังมอง! อื้อ ตอนนี้ก็ดูอยู่น้า! (อยู่ระหว่างเกิดเสียงสะท้อนก้องกลางดึก)

ใบหน้าตอนนอนที่ยิ้มแป้นหลับปุ๋ยเรียงรายกันอยู่ ถึงไม่มีอุปกรณ์สวมใส่แต่ก็ยังมีการต่อสู้เกิดขึ้น วิชาที่ใช้ก็มองจุดอ่อนให้ออกแล้วเล่นงาน แต่ท่านอนที่อาศัยสมรรถนะร่างกายนี่ไม่มีทางขัดขืนได้เลย เปิดฉากย่ำยีกันอยู่ฝ่ายเดียว ย่ำยีกันจนแทบจะหมดสภาพ ทั้งดูดทั้งเลียจนสกิลเกิดใหม่แทบจะไม่ไหว การต่อสู้ของจริงนี่มันขี้โกงซะมัด! เป็นโรดีโอแบบโอเวอร์คิลที่ผลัดกันควบม้าใหญ่เลย คงเป็นบาปกรรมที่ไปรังแกคุณม้าล่ะมั้ง เราลองคิดอย่างจริงจังดูแล้ว ทั้งสองคนก็ย่ำยีเราด้วยท่าควบม้าเหมือนกัน นั่นเป็นเพราะเราไปเล่นเซิร์ฟอย่างสนุกบนหลังม้าแน่ ๆ อย่าว่าแต่สมคบกันกระทำความผิดเลย นี่เป็นการก่อคดีต่อเนื่องด้วยซ้ำ!

ใบหน้าสวย ๆ ที่หลับอยู่มีรอยยิ้ม ริมฝีปากงามอย่างกับงานศิลปะมีน้ำลายยืดออกมา เราเช็ดคราบขาว ๆ ออกให้แล้วค่อย ๆ ลุกขึ้น น่าเสียดายที่เด็กหนุ่มมัธยมปลายหมดพลังแล้วเลยแก้แค้นไม่ไหว เพราะงั้นเลยทำงานพิเศษอยู่เงียบ ๆ

ตรวจสอบเกราะของเพื่อนร่วมชั้นที่รับฝากไว้เป็นระยะ

ด้วย ‘ดวงตาราจิน’ ตำแหน่งที่โลหะเปราะบางนั้นต่างกันไป ขึ้นอยู่กับวิธีการต่อสู้และสิ่งที่ถนัดกับไม่ถนัด ตำแหน่งนั่นน่าจะแบกรับภาระอยู่หรือเป็นจุดที่รับการโจมตีได้ง่ายที่สุด เสริมเกราะให้ส่วนที่เสียหายหนาขึ้นด้วย ‘เล่นแร่แปรธาตุ’ เพื่อเพิ่มความแข็งของผิวหน้า ภาระตรงส่วนที่ขยับได้ถ้าเพิ่มพื้นที่อย่างไม่ระวังก็จะทำให้ความแข็งแรงหรือความต้านทานเสียไป ดังนั้นจึงต้องดูจุดเด่นของแต่ละคนพร้อมกับปรับแต่งองศาและตำแหน่งที่ขยับได้ไปทีละนิดจนกว่าจะเหมาะสมที่สุด

เคยมีประสบการณ์ต่อสู้ด้วยการปัดป้องดาบกับการโจมตีมาแล้ว ระดับความเข้าใจที่มีต่อเกราะจึงเพิ่มขึ้นมาก พอเห็นว่าเป็นแบบเพรียวลมที่ใช้การปัดป้องไม่ต้านรับตรง ๆ ใช้ประโยชน์จากส่วนโค้ง ก็อาศัยฟีดแบ็กนั่นเอามาดีไซน์เกราะทำแบบนั้นแล้วถึงได้เข้าใจมากขึ้น

“เจ้าพวกนั้นแทบไม่ได้ฝืนกันเลย มีร่องรอยว่าโจมตีใส่อีกฝ่าย แต่ไม่มีร่องรอยว่าถูกโจมตี”

มีรอยตะปุ่มตะป่ำ เกราะของพวกง่าวมีรอยเยอะเป็นพิเศษ แต่ว่ารอยนี่เป็นรอยที่ทำให้เกิดขึ้นเอง คือเอาเกราะมาเป็นโล่กำบังและปัดป้องแทนที่จะต้านรับตรง ๆ ถึงส่วนที่เป็นเกราะหนาจะไม่ได้รับแดเมจหนัก ๆ แต่ก็ยังโดนบาดอยู่ดี พวกโอตะแทบไม่มีรอย แต่ก็ยังมีอยู่บ้างนั่นแหละ.....เอาเกราะมารับแทนตัวเอง! เมื่อเทียบกันแล้ว เกราะของพวกสาว ๆ มีรอยถลอกเยอะแยะไปหมดเพราะบุกเข้าไปฟันในระยะที่เสี่ยงแล้ว

หลบได้อย่างหวุดหวิด การโจมตีจึงแฉลบถูกผิวเกราะเป็นริ้วรอย

นั่นเป็นการบั่นทอนส่วนที่ทำเผื่อความปลอดภัยเอาไว้ลง ความผิดพลาดน้อยนิดอาจทำให้เกิดแผลสาหัสได้ แต่ก็ยังเข้าหาอย่างเสี่ยง ๆ และหลบหลีกให้น้อยเท่าที่จำเป็น พยายามกันมากเกินไป ยังร้อนรนกันอยู่อีกเหรอ?

“ไม่สิ เรายังมีชีวิตอยู่อย่างดีเลย ยังไม่ได้ตายเลยแม้แต่ครั้งเดียวนะ?”

ร้อนรนอะไร กลัวอะไรกันขนาดนั้น พอดูจากผลงานในอดีตแล้ว อัตราการตายของเราคือ 0% ก็เพราะเราไม่เคยตายมาก่อน

“อื้อ คนที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้โอกาสตายคือ 0% ทั้งนั้นแหละ สรุปก็คือ ไม่เป็นไรจนกว่าจะตาย ในแง่หนึ่งก็คือ ‘เป็นอมตะ’ จนกว่าจะตาย? ราวนั้น?”

ที่จริงก็อยากทำให้เกราะของคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นเป็นมิธริลไปเลย แต่อุปกรณ์สวมใส่ Lv สูงจำเป็นต้องใช้มิธริลเยอะขึ้น ขืนใช้กับเกราะของสองคนนั้น มิธริลในคลังก็น่าเป็นห่วงอยู่ ยังไงก็อยากมีส่วนที่เผื่อความปลอดภัยเอาไว้เยอะ ๆ ดันเจี้ยนน่ะยิ่งลึกความเสี่ยงก็ยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

“ถ้าจะค้นหาก็ต้องลองขุดดูเท่านั้น แต่ไม่เจออะไรที่เข้าเค้าเลย ถึงจะไปขุดหาที่ภูเขาลึก แต่ก็ยังไม่มีอะไรโดดเด่น?”

สถานที่ที่มีเหล็กน่ะเจออยู่หลายแห่ง ถ้าขุดอุโมงค์สำหรับขุดค้นหาเหล็กไปเรื่อย ๆ อาจจะเจอมิธริลที่ไหนสักแห่งก็ได้

แต่ถ้าออกไปข้างนอกกลางดึก คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นและคุณสไลม์คงเป็นห่วง สามคนนี้ไม่จำเป็นต้องนอน ดังนั้นต้องตามเรามาแน่

อื้อ อุตส่าห์ได้นอนหลับด้วยรอยยิ้มทั้งทีเลยไม่อยากปลุก คงจะกลัวฝันร้ายอยู่ที่ก้นบึ้งแห่งความมืดของดันเจี้ยนนั่นเลยนอนหลับไม่ลง แล้วอาจต้องใช้เวลาอยู่อย่างนั้นไปชั่วนิรันดร.....ดังนั้นห้ามไปรบกวน อื้อ จะเอาคืนก็ยังไม่ไหวด้วย?

สิ่งที่คาใจก็คืออัญมณี 'ลูกตาแห่งห้วงลึก เห็นอนาคต ดวงตารอบรู้ มองทะลุ หยั่งรู้ สุดขั้วมรณะ' นี่เป็นของดรอปจากราชาดันเจี้ยนในวันนี้ "เดธการ์เดี้ยน Lv100"

"อื้อ ซ้ำซ้อนกันอยู่ 'เห็นอนาคต' กับ 'ดวงตารอบรู้' จัดอยู่ใน 'ดวงตาราจิน' ด้วยซ้ำ"

ปัญหาคือ 'มองทะลุ' ไอ้นี่มันไม่มีความหมายเลยสำหรับเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่ปิดตาต่อสู้กับการยั่วยวนเพื่อปกป้องระดับความพึงใจ! ไม่สิ ถ้าคิดดูให้ดี ๆ ก็ไม่เคยเห็นความหมายของการปิดตาด้วยซ้ำ คนที่บังคับให้เบิกเนตรที่โลกนี้ก็คือพนักงานปิดตา! อื้อ ใครเป็นคนเลือกสองคนนั้นกันนะ!

"รู้สึกว่ามันซ้ำซ้อนกับ 'ดวงตาราจิน' อย่างบอกไม่ถูก แต่ 'หยั่งรู้' นี่มันดูเป็นเชิงจิตใจมากกว่าเห็นอนาคต ดังนั้นจึงน่าจะมองเห็นแบบตรวจจับความรู้สึกของสาวเอลฟ์คนน้องล่ะมั้ง?"

การหยั่งรู้ของภูตผีมีสืบทอดกันมาในเรื่องเล่าพื้นบ้าน

ในฐานะสิ่งลี้ลับที่มองทะลุในจิตใจคนได้ 'คนจาคุงาซุโซคุเฮียกกิ' หนังสือรวมภาพวาดร้อยภูตผีสมัยเอโดะของโทริยามะ เซคิเอน ก็มีบันทึกไว้ แต่ไม่ได้บันทึกเอฟเฟกต์ของพหูสูตเอาไว้แต่อย่างใด แล้วก็ 'สุดขั้วมรณะ' อันสุดท้ายนั่น ดูท่าสายตาคงโฉดชั่วจัดจนไม่อยากมีใครสบตาด้วย

"จะว่าไปแล้ว 'เดธการ์เดี้ยน' เองก็สายตาดูโฉดชั่วเหมือนกัน"

เอาเถอะ ยังไม่เคยเห็นมอนสเตอร์ที่สายตาใจดีมาก่อนจะขายก็อันตรายเกินไป ฉะนั้นเลิกคิดได้เลย แต่ 'เห็นอนาคต' กับ 'ดวงตารอบรู้' พวกเพื่อนร่วมชั้นไม่มีสกิลสนับสนุนความคิดจึงน่าจะใช้ยาก ถ้าเห็นอะไรแผลง ๆ ก็อาจจะยิ่งใช้ลำบาก แล้วก็มี 'มองทะลุ' ด้วย ดังนั้นห้ามให้ผู้ชาย! อื้อ ถึงให้ผู้หญิงก็ดูท่าจะอันตรายเหมือนกัน!

คิดไปก็ไม่จบไม่สิ้น ฉะนั้นผนึกเอาไว้ก่อน ของที่ผนึกไว้บางทีก็มีเอาออกมาใช้บ้าง แต่บางอย่างถ้าผนึกแล้วก็ผนึกเลย ของที่เสี่ยงต่อระดับความพึงใจของเราน่ะต้องผนึกเท่านั้น มองทะลุกับหยั่งรู้มันไม่ดี เป็นสกิลที่คุกคามความเป็นส่วนตัวของสาว ๆ อย่างเต็มที่!

เอาละ ทำงานพิเศษเสร็จแบบกำลังดี เข้านอนดีกว่า การเตรียมงานเทศกาลนี่ยุ่งน่าดู งานพิเศษก็เสร็จไปบางส่วนแล้ว ต้องรีบฟื้นตัวก่อนจะถึงตอนเช้า.....แน่นอนว่าเตรียมตัวเอาคืนด้วย!

พูดถึงสแควร์วันแล้วดูคล้ายกับชื่อหนังชอบกล
แต่ก็เป็นแค่การตั้งค่ายรูปข้าวหลามตัดเท่านั้น

วันที่ 92 ตอนเช้า โรงเตี๊ยมคนประหลาดขาว

'ฉวยจับ' อากาศภายในห้องเอาไว้ภายใต้การควบคุมทั้งหมด ดังนั้นจึงไม่มีเสียงร้องดังออกไปถึงข้างนอก.....หรือต้องบอกว่า ขืนโวยวายแต่เช้ามีหวังโดนโกรธแน่

รยางค์รูปร่างพิลึกกำลังเคลื่อนพลจากติ่งหูลงมาถึงต้นคอ แล้วก็กระดูกไหปลาร้าจนถึงหน้าอก จากสะดือผ่านบริเวณขาหนีบไปยังต้นขา แน่นอนว่าคุณรยางค์กำลังคืบคลานไปตามต้นขาอันเย้ายวนแบบสามมิติด้วยสกิล 'โรคจิต' กับ 'รูปร่างพิลึก' ต้องห้าม!

""..... ♥ ""

ร้องแบบไม่มีเสียงดังออกมา ตัวแอ่นเป็นคันธนูพร้อมชักกระตุก เรือนร่างสีขาวและสีอำพันที่เปียกชุ่มไปด้วยเมือกดิ้นรนอย่างกับกำลังเต้นรำ รยางค์รูปร่างพิลึกยากจะบรรยายได้เกาะอยู่ตามขาของสาวงามและดิ้นยุกยิกไปมา เอาเมือกซโลมไปทั่วผิว

"อื้อ สกิล 'รูปร่างพิลึก' นี่สุดยอดเลย ปุ่มดูดเป็นจุดบอดเลยนะเนี่ย!"

รยางค์มีปุ่มดูดเลื้อยพันตั้งแต่ปลายเท้าอันงดงาม คืบ

คลานไปตามน่องอันเรียบลื่นแล้วไต่ขึ้นมารัดตรงต้นขาที่นุ่มนิ่ม คลานถึงโคนขาพลางลูบไล้ไปมา หยอกเย้าด้วยเสียงน้ำอันน่าพิศวง

เรือนร่างอันเย้ายวนใจชักกระตุกเล็กน้อย แต่ใบหน้าก็ดูยินดี รยางค์รัดร่างด้วยส่วนปลายที่พลิ้วอย่างกับดอกไม้ทะเลดูดเหยื่อเข้าไปในปาก ผิวตะปุ่มตะป่ำหิวโหยเนื้อหนังที่นุ่มนิ่ม ลูบไล้ดิ้นยุกยิกคืบคลานไปมาบนผิวที่เปียกชุ่มไปด้วยเมือกซึ่งเพิ่มระดับการรับรู้สัมผัส บิดตัวไปมาด้วยความกระสันต์ เอวกระตุกอย่างรุนแรง.....แบบนี้ต้องโดนโกรธแน่นอน อื้อ อันตรายกว่าที่คิดเสียอีก!

ดูเหมือนสกิล ‘รูปร่างพิลึก’ ถ้าไม่ระบุเองมันจะสุ่มก่อตัวเป็นอะไรบางอย่างที่มีรูปร่างแปลก ๆ และใช้เอฟเฟกต์พิเศษแบบสุ่ม ที่น่าตกตะลึงก็คือมันเลื้อยพันกับเหล่ารยางค์อย่างสนิทสนมกัน แค่เห็นหน้าทั้งสองคนที่ตัวงอไปมาขณะถูกเล่นงานจนตัวสั่นก็เข้าใจแล้ว บริเวณดวงตาโต ๆ มีน้ำตาคลออยู่ริมฝีปากชุ่มชื้นสีชมพูเปิดค้างอยู่อย่างนั้นขณะแลบลิ้นแดง ๆ ออกมา.....และมีน้ำลายไหลด้วย อื้อ แบบนี้ต้องโดนโกรธแน่นอน!

ทั้งสองคนชักกระตุกกรีดร้องอยู่นานกว่าร้อยครั้งในช่วงเวลาสั้น ๆ ก่อนที่ร่างจะฟุบลงกับเตียงและนอนหอบหายใจรวน ผิวที่ชุ่มไปด้วยเมือกถูกเช็ดออกจนสะอาดเอี่ยม ช่วยเช็ดน้ำลายกับน้ำตาให้ด้วย อื้อ เปลี่ยนผ้าปูที่นอนเฉอะแฉะให้ เสร็จแล้ว

ก็ชำระล้างจนสะอาด

ดวงตายังไม่มีการโฟกัส แต่ถ้ากลับคืนมาเมื่อไหร่คงไม่แคล้วโดนเทศนาอย่างหนักอีกตามเคย เรื่องนี้ไม่ได้คิดไปเองแน่นอน ดวงตาเริ่มมีพลังกลับคืนมาแล้ว และกำลังจิกตาใส่เราด้วยจิตสังหาร ระ หรือว่าคิดจะเอาคืนด้วยการเทศนาพร้อมซัดให้น่วมไปด้วย!

"ตายไป 100 ครั้งแล้วค่ะ! ต้องเอาคืน 101 ครั้ง ค่ะ!!" "ต้องซดใช้ ด้วยร่างกาย ค่ะ เป็นการแก้แค้น เอาละ มันจบแล้วค่ะนาย!" "เดี๋ยว สำนึกผิดแล้ว (จุ๊บ♥) อ๊ากกก! คุณสาวนักเต้นก็ด้วยเธอะ (จุ๊บจุ๊บ♥) อ๊าก! ไม่นะ นั่นมันอุบัติเหตุ (ปรื๊ด♥) อ๊าก.....(ปรื๊ดปรื๊ด♥) ..... (จุ๊บจุ๊บ♥)..." [กำลังมีการเทศนาชุดใหญ่ระดับจักรพรรดิดันเจี้ยน กรุณารอสักครู่.....เหลืออีก 93 ครั้ง]

เดินออกจากห้องอย่างโซซัดโซเซ ลงบันไดอย่างหมดสภาพ ระ ร่างท่อนล่างไม่มีแรงเลย!

"อากาศดี อื้อ มองเห็นพระอาทิตย์เกินกว่าจะเป็นสีเหลือง ออกเป็นสีฟ้าด้วยซ้ำ!"

แสงแดดรุนแรงแผดเผาตัวเราที่แห้งผาก.....โกรธจัดเลย! การแก้แค้นเหตุรยางค์ซุ่มเมือก ในแง่หนึ่งก็ถือว่าเป็นการเอาคืนอันน่ากลัวด้วยของหนืดเหมือนกัน! อื้อ น่ากลัวชะมัด!!

"อรุณสวัสดิ์ หรือต้องบอกว่ามาสายแล้ว แต่ก็อรุณสวัสดิ์ ราวนั้น?"

ดูเหมือนพวกเด็กกำพร้าจำนวนมากจะเดินมาจากทางที่เชื่อมต่อกับสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

“““อรุณสวัสดิ์ค่า/คร้าบ!””” “““อรุณสวัสดิ์ ทุกคนหลับสบายดีไหม?””” “““อื้อ♪”””

พอพวกเด็กกำพร้าปรากฏตัว ลูกทานุกิก็รีบวิ่งเข้าไปหาแล้วปะปนจนไม่รู้ว่าอยู่ไหน ลูกทานุกิหายสาบสูญไปแล้ว บอกตามตรงว่าคุณรองหัวหน้า C ยังเด็ก เรากำลังบอกว่า จอแบนแถมรูปร่างยังเป็นเส้นตรงแทบไม่มีส่วนโค้งส่วนเว้า.....แต่เรื่องนั้นเอาไว้ก่อน เพราะสัมผัสจิตสังหารได้จากท่ามกลางฝูงเด็กกำพร้า! นี่มันจิตสังหารแบบว่ากะแทะเราเต็มที่!!

เอาเถอะ ไอ้เรื่องแบน ๆ อะไรนั่นพักไว้ก่อนดีกว่า แต่ก็ยังเด็กอยู่ดี ไม่ได้พูดถึงรูปร่างหน้าตาแล้วนะ แต่ว่าจิตใจยังเป็นเด็ก.....หรือต้องบอกว่าเปราะบางมากกว่า คนที่โดนพามายังต่างโลกและร้องไห้มากที่สุดคือคุณรองหัวหน้า C ดังนั้นจึงสนิทสนมกับพวกเด็กกำพร้าที่สูญเสียครอบครัวได้ดี ทั้งในฐานะของคนที่ให้ความช่วยเหลือและได้รับการช่วยเหลือ

ก็อย่างที่ว่า ดูไม่สมหญิงเลยใช่ไหมล่ะ? พอสงบสุขจะอยู่เป็นครูประจำสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าไปเลยก็ได้นะ? เดิมทีการให้ลูกทานุกิมาช่วยกอบกู้ต่างโลกนี่มันแปลกไปหน่อยมั้ง? ถึงจะเป็นต่างโลก แต่ถ้ามันออกมาแบบ “ราชาปีศาจโผล่มาโลกกำลังจะล่มสลาย จึงต้องอัญเชิญลูกทานุกิมากอบกู้!” “ปง-โปโคะริน ลูกทานุกิมาแล้วจ้า!” นั่นต่างหากที่แปลก! เพราะงั้น

อยู่กับพวกเด็กกำพร้าก็ได้ เราจะบอกว่าหัวหน้าห้องให้เอง ไม่ต้องห่วงหรอกนะ? อื้อ “ลูกทานุกิกลับขึ้นภูเขาไปแล้ว แฮปปี้เอนดิ้ง? ราวนั้น?” ทุกคนน่าจะยอมรับได้ รู้สึกว่าไม่น่าจะเป็นอะไร.....อ๊ากกก ไม่ใช่แค่รู้สึก กำลังแทะกรุบกรุบอยู่เลยต่างหาก!! อุตส่าห์พูดให้ฟังอย่างจริงจังแท้ ๆ อื้อ โดนแทะซะอย่างนั้น?

คำตอบนั่นก็คือ “ทุกคนพ่อแม่ตายจากการถูกมอนสเตอร์ฆ่า ต้องหนีกันตามประสาเด็ก.....พอป่วยก็ไม่มียา ไม่มีทางรอด มีโจรมาบุกจู่โจมหมู่บ้านอีก ทุกคนเลยกลายเป็นเด็กกำพร้า.....เพราะงั้นถึงต่อสู้ ฉันก็ต่อสู้ได้นี่นา! จัดการทั้งมอนสเตอร์และโจร เก็บเห็ดมาเยอะ ๆ .....ฉันเองก็ต่อสู้ได้นี่นา..... เพราะงั้นต้องสู้ต่อไปเรื่อย ๆ เพื่อปกป้องทุกคน! พ่อกับแม่ถูกฆ่าตายแบบนี้น่ะไม่ไหวหรอก!!” ว่าแล้วก็น้ำตาร่วง แล้วก็จิกตาใส่เรา วันนี้ก็จะต่อสู้อีกสินะ.....อื้อ เป็นลูกทานุกิที่ดุร้ายชะมัด

เพื่อพวกเด็กกำพร้าแล้ว จะปล่อยให้มีสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเพิ่มขึ้นมากกว่านี้ไม่ได้ มันมีสาเหตุที่ต้องต่อสู้ ดังนั้นก็คงไปว่าอะไรไม่ได้ เราน่ะไม่มีเหตุผลที่จะสู้หรอก แค่ไม่มีเงินอยากได้ศิลาเวทกับอุปกรณ์สวมใส่ก็เลยไปที่ดันเจี้ยนเท่านั้นเอง มอนสเตอร์เองก็รู้ใจยอมมอบอุปกรณ์สวมใส่และกลายเป็นศิลาเวทให้ทั้งที่ไม่อยากจะต่อสู้เลยสักนิด เป็นพวกที่โหดร้ายชะมัด

ตอนเช้ามีแฮมเบอร์เกอร์กองเท่าภูเขา เอามากองไว้ใน

สภาพที่หยิบกินได้ตามใจชอบ อาหารการกินที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้ายังไม่พร้อม พวกเด็กกำพร้ากับพวกสาว ๆ ที่หิวโหยจึงต้องมารวมตัวกัน.....แน่นอนว่า ก้นในกางเกงขาสั้นรัดรูปอวบอัดก็เด้งดึ๋ไปมา แม้แต่พวกง่าวที่ถือถังรอยังเป็นอากาศธาตุอยู่อย่างนั้น พวกโอตะน่ะไม่ต้องบอกก็รู้

อื้อ มันคือโลกที่การเข่นฆ่าเป็นเรื่องปกติ อย่างน้อยก็แสวงหาความชุ่มชื้นให้กับจิตใจดีกว่า

“ใช่แล้ว นี่คือสิ่งที่เป็นนิรันดร ต่อให้โลกล่มสลาย บอร์ดประชาสัมพันธ์นี่ก็จะคงอยู่เสมอจนดูท่าจะกลายเป็นตำนานได้ เนื้อหาของภารกิจแทบไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย ไม่แน่ว่าบางทีคนที่เอาใบคำร้องที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงนี่ออกไปจากบอร์ดประชาสัมพันธ์ อาจจะถูกเล่าขานว่าเป็นผู้กล้าในตำนานก็ได้ ถ้ามันเป็นใบภารกิจศักดิ์สิทธิ์ละก็ เอาไปแปะที่บอร์ดอื่นเถอะ! งานบนบอร์ดควรจะมีเรื่องให้เล่าไม่หวาดไม่ไหว หรือต้องบอกว่า ถ้าไม่มีงานอะไรให้ทำก็ไม่มีเรื่องเล่าทั้งนั้น” “ก่อนที่จะเป็นห่วงแล้วเผยแพร่ตำนานลึกลับของกิลด์นักผจญภัย คนที่ไม่ใช่นักผจญภัยจะโผล่มาทำอะไรทุกวัน ทำตัวเป็นเจ้าของบอร์ดประชาสัมพันธ์จนเริ่มกลายเป็นตำนานทั้งที่ไม่ใช่นักผจญภัยแท้ ๆ แถมยังมาดูแบบลับ ๆ ล่อ ๆ แต่กลับทำตัวเป็นผู้พิชิตบอร์ดประชาสัมพันธ์จนแทบกลายเป็นตำนานซะงั้น แล้วยังจะมาทำเป็นห่วงอีก! ไม่ต้องเล่าเรื่องเจ้าหน้าที่ดูแลบอร์ดก็ได้ ต้องให้บอกสักกี่ครั้งถึงจะเลิกทำตัวลับ ๆ ล่อ ๆ แบบนั้น อยากให้บอกวิธีการไหม?”

""แฮ่ก แฮ่ก แฮ่ก!!""

พอทำกายบริหารประกอบวิทยุยามเช้าพร้อมกันสี่คน จนเสร็จ หัวหน้าห้องรับแขกรอบเช้าก็จิกตาใส่เป็นที่เรียบร้อย ไม่รู้ว่าทำไมพวกหัวหน้าห้อง, คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะ และคุณสาวนักเต้นก็จิกตาใส่เราด้วย เป็นเช้าที่สดใสราวกับยิงรัวสาดกระสุนกันแบบนอนสตอปเลยทีเดียว เอาละ ไปที่จวนเจ้าเมืองดีกว่า ป่านนี้น่าจะมาแล้ว คนของโบสถ์จะทำหน้าแบบไหนตอนโผล่มาที่ชายแดนนะ อยากเห็นจังเลย ลองไปดูดีกว่า

เจ้าตัวไม่ได้ปฏิเสธ ดูเหมือนจะกำหนดไว้แค่รอบเดียว แต่ทำไมถึงแค่รอบเดียว ต้องสักกี่รอบถึงจะกระจ่าง?

วันที่ 92 ตอนเที่ยง เมืองโอมุย

นรกแห่งโลกมนุษย์ที่เคยแปดเปื้อนไปด้วยปีศาจร้าย ตอนนี้ชายแดนกลายเป็นสวรรค์บนดินที่อุดมสมบูรณ์ เต็มไปด้วยรอยยิ้มของผู้คนในเมืองและพวกเด็ก ๆ ดินแดนสุดขอบซึ่งความแปดเปื้อนของทวีปมารวมตัวกันอยู่ได้สะอาดบริสุทธิ์แล้ว ตัวเมืองงดงาม ชาวเมืองสวมเสื้อผ้าหลากสีสัน กลายเป็นเมืองแห่งความสุขที่อุดมสมบูรณ์พร้อม

ดินแดนที่พวกระดับสูงของศาสนจักรเคยคิดจะบุกจู่โจมกวาดล้างโดยอ้างว่าเพื่อชำระล้าง กลายเป็นสวรรค์ที่ผู้คนใจดี พวกเด็ก ๆ ยิ้มแย้ม ไม่มีใครปาหินใส่พวกเราที่สวมชุดของ

ศาสนจักร ไม่มีใครกล่าวดูถูก.....พวกชาวเมืองที่น่าจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ต่างต้อนรับอย่างมีมารยาทในฐานะ “แขกของท่านเจ้าเมือง” พวกเรามาเยือนด้วยความอึดอัดลำบากใจและรู้สึกผิดจนยากจะกล่าว ได้รับการต้อนรับที่ทำเอาอึดอัดจนทั้งคณะต้องกัดริมฝีปากแน่นขณะถูกนำทางภายในเมืองด้วยความรู้สึกผิด

และแล้วก็ถูกพาไปยังโบสถ์โอมุยที่ชายแดน ที่นี่เป็นสิ่งก่อสร้างที่ทั้งสง่างาม สะอาดและบริสุทธิ์ เป็นสีขาวทึ่งดงามบริสุทธิ์ไม่ต่างจากโบสถ์อันอลังการที่รัฐศาสนา ภายในอาคารที่ปกคลุมด้วยแสงอันสดใสและอ่อนโยนนั้น ถึงจะไม่มีพระเจ้าอยู่ แต่ก็ประดับด้วยแผ่นหินสลักชื่อผู้คนที่อาศัยอยู่ในชายแดน คอยปกป้องชายแดนและต้องเสียชีวิตไป ทุกคนต่างก็เอาดอกไม้มาเซ่นไหว้ สวดภาวนาจากใจ เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่น่าเลื่อมใสอะไรอย่างนี้

“คนของศาสนจักรคงไม่พอใจโบสถ์ที่บูชาคนตายแทนที่จะเป็นพระเจ้า แต่มันคือสิ่งจำเป็นสำหรับผู้คนที่ชายแดนซึ่งใช้ชีวิตโดยถูกมอนสเตอร์รุมล้อม คนที่บริจาคตึกหลังนี้มาคือโบสถ์ห้องที่มีแผ่นหินนั่นอยู่เรียกว่า ‘ห้องแห่งวิญญาณวีรชน’ ผู้คนที่สูญเสียครอบครัวกับเพื่อนและคนรัก ต่างก็มาที่โบสถ์เพื่อไหว้และขอบคุณผู้คนที่ตายไปในการต่อสู้เพื่อปกป้องใครสักคน ฉะนั้นโปรดยกโทษให้ด้วย”

ชื่อของเคานต์ชายแดนเมโรโทซัม ซิม โอมุยโด่งดังไปทั่วทวีป เขาเป็นราชาแห่งชายแดนที่มีฉายาว่าเทพสงคราม เป็น

สหายกับราชาจอมปราชญ์ ดิอัลเซส ดี ดิโอเรล เป็นบุคคลในตำนานผู้ควบคุมกองทัพชายแดนซึ่งว่ากันว่าแข็งแกร่งที่สุดในราชอาณาจักร มีบารมีอย่างเต็มเปี่ยม แต่ท่าทีกลับอ่อนน้อมแบบรู้จักมารยาท เขาต้อนรับคนของศาสนจักรอย่างพวกเราเป็นอย่างดีจนทุกคนเกรงใจพูดอะไรไม่ออก

พวกเรามาโดยคิดว่าจะถูกโกรธหรือโดนด่าทออย่างหนัก แต่การปฏิบัติแบบนี้..... ทั้งที่น่าจะแค้นเคืองแท้ ๆ แต่กลับไม่ได้โกรธเลย

“ไม่มีทางกล่าวโต้แย้งได้เลยถ้านึกถึงสิ่งที่คนใหญ่คนโตของศาสนจักรเคยทำไว้ และเรื่องในครั้งนี้ คงยากที่จะทำให้นับถือพระเจ้าได้ เดิมทีพระเจ้าห้ามพูดถึงสิ่งที่ไร้นามและไม่มีตัวตนอยู่แล้ว และคนกลุ่มน้อยที่ไร้อำนาจอย่างพวกเราก็ไม่ได้คิดหรอกว่า ถ้าก้มหัวขอขมาแล้วจะหายโกรธ อย่าก้มหัวให้กับคนของศาสนจักรอย่างพวกเราเลย พวกเราต่างหากที่มาขอขมา ถึงก้มหัวขอขมาก็คงไม่มีประโยชน์ ไม่ได้คิดว่าจะยกโทษให้ด้วย แต่ถึงยังไงก็อยากมาขอขมาในนามของพระเจ้า!” “พวกเราทำสิ่งที่ไม่ถูกต้อง นำพาโศกนาฏกรรมมาสู่ชายแดน จึงอยากขอขมาในฐานะศาสนจักร” “ต้องขอภัยด้วย”

มาที่ชายแดนโดยเตรียมใจว่าจะถูกตัดหัวอยู่แล้ว ไม่นึกเลยว่าจะถูกปฏิบัติในฐานะแขกจนสับสน ไม่รู้จะขอขมาอย่างไร แต่ในที่สุดก็รู้ตัวและรีบก้มลงกับพื้นเพื่อขอขมา ทั้งที่มาเพื่อการนั้นแท้ ๆ .....แต่มันต่างจากสิ่งที่คิดไว้เกินไป

© Saku Enomaru

แต่ในสถานที่แห่งนี้ มันเหมาะสมแล้วที่พวกเราจะขอขมา คงไม่มีที่ไหนเหมาะสำหรับจะลงโทษพวกเราเท่าที่นี่ โศกนาฏกรรมที่ชายแดนนั้น มีสาเหตุมาจากความผิดเพี้ยนของศาสนจักรเอง หันหลังให้กับคำสอนของพระเจ้าจนทำให้เกิดโศกนาฏกรรมขึ้น นั่นคือสภาพของศาสนจักรในปัจจุบัน..... สภาพของรัฐศาสนา

"เงยหน้าขึ้นเถอะครับ พวกคุณต่างกับคนกลุ่มหลักของศาสนจักร ได้ยินว่าเป็นกลุ่มคนที่ไม่ได้คิดร้ายต่อชายแดน ไม่ได้กีดกั้นมนุษย์สัตว์ ดังนั้นจึงไม่มีใครโกรธแค้นพวกคุณหรอกครับ แล้วก็ ดูจากที่พาผู้เยียวยามาเยอะขนาดนี้ คงคิดจะช่วยเหลือผู้คนที่ชายแดนอย่างเต็มที่ มันจึงเป็นเรื่องปกติในฐานะผู้ครองแคว้นของชายแดน ขอบคุณที่ทำเพื่อทุกคนที่ชายแดน"

ว่าแล้วก็ก้มหัวให้กับพวกเราที่ทำอะไรไม่ได้เลย

"ขออภัยด้วย ท่านเคานต์ชายแดน ทางนี้ต่างหากที่ต้องขอบคุณ แต่ทำไมทุกคนที่เมืองนี้ถึงไม่โกรธคนที่สวมชุดของศาสนจักรอย่างพวกเรา.....ทั้งที่น่าจะรู้กันแล้วว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ไม่มีใครด่าทอหรือปาข้าวของใส่เลยสักคน รู้สึกผิดคาดจนตกตะลึงกันหมด"

ศาสนจักรอ้างว่าต้องทำสงครามศักดิ์สิทธิ์ในนามของพระเจ้า จึงมีการส่งกองทัพมากวาดล้างชายแดน ไม่ว่าใครก็รู้ดีว่าต้องการผลประโยชน์จากศิลาเวท มันเป็นการรุกรานที่เต็มไปด้วยความโลภโดยอ้างว่าเพื่อชำระล้าง ทั้งที่เป็นอย่างนั้น ผู้คน

ที่ชายแดนกลับไม่แค้นเคืองพวกเราที่สวมชุดของศาสนจักร ถึงจะไม่ได้รู้สึกดีด้วย แต่ก็ปฏิบัติต่อกันอย่างมีมารยาท ทำไมกันนะ.....ที่นี่น่าจะโกรธแค้น แต่กลับได้รับการขอบคุณแบบนี้ ไม่เข้าใจเลย เตรียมใจไว้แล้วว่าอาจจะไม่รอดกลับไปก็ได้ แต่พอมาที่นี่ก็ถึงกับสับสนกันไปหมด

“อ้อ..... อย่างแรกคือ ไม่มีความเสียหายใด ๆ เลยครับ อาจจะไม่เชื่อก็ได้ แต่ไม่มีใครตายเลยสักคน แก้ปัญหาได้อย่างสงบสุขโดยไม่ได้สูญเสียอะไรสักอย่างจึงไม่มีการแค้นเคือง แน่นอนว่าการรุกรานของกองทัพและการล้นทะลักของมอนสเตอร์นั้นมันน่าโมโหอยู่บ้าง แต่พวกคุณก็พาผู้เยียวยามาที่ชายแดน จึงรู้สึกขอบคุณมากกว่า” “แต่ว่า.....ไม่มีทั้งคนป่วยและคนบาดเจ็บ เลยทำประโยชน์อะไรไม่ได้สักนิด!”

ใช่แล้ว ที่ชายแดนมียาล้ำค่าจัดให้ในราคาถูก ในเมืองไม่มีทั้งคนบาดเจ็บและคนป่วยจึงเหมือนกับสวรรค์ ทีมเยียวยาอาสามาเองเพราะอยากเยียวยาร่องรอยจากสงครามโดยยอมเสี่ยงตาย แต่กลับไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง ซ้ำยังได้รับการต้อนรับด้วยอาหารกับขนมดูท่าทางราคาแพงจนถึงกับงุนงง

“ไม่ว่าอย่างไรก็เป็นการยื่นมือลงมาหาชายแดนแห่งนี้อยู่ดี ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าที่นี่อันตรายขนาดไหนก็ยังอุตส่าห์มา แค่นั้นทุกคนก็ขอบคุณแล้วครับ ผู้คนที่อาศัยอยู่ในดินแดนที่ถูกทอดทิ้ง ต่างก็รู้เรื่องนั้นดี”

ว่าแล้วก็ยิ้มให้ ดินแดนของท่านเคานต์ชายแดนที่เคย

คิดว่าเป็นศัตรูของพระเจ้าและต้องการตัดหัวมาให้ได้ ถูกทางศาสนจักรเรียกว่าดินแดนอันแปดเปื้อน แต่ผู้คนที่อาศัยกลับอ่อนโยนและอบอุ่นยิ่งกว่าผู้คนในประเทศไหน ๆ

"แล้วก็ นี่เป็นเรื่องที่พูดลำบากนิดหน่อย จะพูดยังไงดีนะ.....คนเรานะถึงจะโกรธแต่ถ้าคนรอบข้างโกรธหนักยิ่งกว่าก็เหมือนจะผ่อนคลายลงจนรู้สึกใจเย็นได้ ดังนั้นผู้คนที่ชายแดนทุกคนจึงใจเย็นลงเพราะว่า 'คนที่มีสิทธิ์โกรธมากที่สุด ถึงจะโกรธแต่ก็หัวเราะแล้ว' ทั้งเห็นใจ.....แล้วก็เป็นห่วงกันเลยทีเดียวไม่สิ หลายคนเชื่อว่าบางทีอาจจะเข้าใจกันได้ก็ได้นะ.....จะพูดยังไงดีล่ะ เหมือนเป็นภัยพิบัติที่แจกจ่ายความสุขให้น่ะ จนป่านนี้ก็ยังไม่รู้วิธีรับมือด้วยเลย ปกติถ้าคุยกันก็น่าจะเข้าใจ แต่พอคุยด้วยแล้วกลับยิ่งไม่เข้าใจซะงั้น ทุกคนเลยไม่รู้ว่าต้องทำยังไงต่อดี ไม่สิ ไม่ว่ายังไงก็ต้องหาทางห้ามปรามเอาไว้ให้ได้ ไม่ว่าจะต้องเกลี้ยกล่อมหรือขอร้องก็ตาม? เอาเป็นว่า ผมเองก็จะขอปกป้องพวกคุณในฐานะแขกของชายแดน.....ถึงจะบอกว่าปกป้องแต่มันก็ลำบากอยู่นะ ต้องบอกว่าเป็นไปไม่ได้หรือไม่ก็สิ้นหวังเลยมากกว่า เอาเป็นว่าจะขอปกป้องโดยสาบานต่อดาบเล่มนี้ วางใจเถอะครับ แต่ดาบเล่มนี้ก็เป็นของที่ได้รับมาอีกทีละนะ.....เฮ้อ คงโกรธอยู่ล่ะมั้ง? ทำยังไงดี"

ใช่แล้ว พอเข้าไปในเมืองโดยเตรียมใจว่าจะโดนทุบตีหรือด่าทอ ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมถึงมีคนเป็นห่วงและเห็นใจแทน มันคือสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เลยนึกว่าคงจะคิดไปเอง แต่ดู

เหมือนจะมีคนเป็นห่วงและเห็นใจจริง ๆ นะ.....ท่านเคานต์ชาย-แดนที่มีบารมีเต็มเปี่ยมยังต้องหวั่นไหว บอกว่าจะปกป้องพวกเราทั้งที่ตามปกติน่าจะถูกโกรธ

แต่ว่า “คนที่มีสิทธิ์โกรธมากที่สุด” ก็น่าจะหมายถึงท่านเคานต์ชายแดนที่ปกครองชายแดนนี่นา ยังจะมีคู่ต่อสู้คนไหนที่ท่านเคานต์ชายแดนผู้โด่งดังในฐานะนักดาบไร้พ่าย มีฉายาว่าเทพสงคราม ถึงกับสิ้นหวังและเป็นไปไม่ได้ที่จะขัดขืนด้วยหรือแล้วที่บอกว่า “ถึงจะโกรธแต่ก็หัวเราะแล้ว” คืออะไรกันแน่? แต่ถึงจะโกรธยังไงก็ต้องรับให้ได้ ตอนนี้รู้แล้วว่าไม่จำเป็นต้องเยียวยารักษาใคร สิ่งที่พวกเราทำได้จึงมีแค่ขอขมา.....แค่รับความโกรธนั่นเอาไว้เท่านั้นเอง พวกเราไม่ใช่คนที่จะต้องปกป้องซะหน่อย

“พอมาที่ชายแดนแล้วก็คงจะตกตะลึงกัน ชายแดนที่ว่ากันว่าอันตราย มีแต่โรคภัยไข้เจ็บและอยู่ใกล้ความตายที่สุด กลับใช้ชีวิตอย่างสงบสุขอุดมสมบูรณ์แบบนี้ คงจะตกตะลึงกันใช่ไหม ใช่แล้ว พวกเราเองก็ตกตะลึงเหมือนกัน พวกเรากลัวทุกเช้าเลยด้วยซ้ำว่ามันจะเป็นแค่ความฝันหรือเปล่า เอาเถอะจวนเจ้าเมืองอาจจะดูอลังการไปสักหน่อย แต่ตอนที่ตื่นขึ้นมาก็รู้ซึ้งแล้วละครับ.....ช่วงนี้ตื่นเช้ามาก็มองออกไปได้ทั่วทั้งเมือง พอทุกเช้าได้เห็นภาพนี้แล้วก็น้ำตาไหล ถึงใช้เป็นที่พักอาศัย แต่จนป่านนี้ก็ยังไม่อยากเชื่อเลยครับ คนที่มาจากที่อื่นจะตกตะลึงก็ย่อมเป็นเรื่องปกติ”

พวกเราสงสัยอยู่เหมือนกันว่าโดนหลอกเกี่ยวกับชายแดนมาตลอดหรือเปล่า แต่สันนิษฐานจากที่ท่านเคานต์ชายแดนเล่ามา ที่พวกเราได้ยินมาว่าดินแดนแห่งนี้อันตราย ยากจน มีแต่มอนสเตอร์นั้นคงจะถูกต้องแล้ว.....แค่ชายแดนที่พวกเราเห็นอยู่ในตอนนี้ต่างหากที่ผิดปกติ แต่ว่า ไม่ใช่แค่ในตัวเมืองนี้เท่านั้น แคว้นชายแดนโดยรวมมีการพัฒนาขึ้น ถนนหนทางได้รับการดูแลรักษาอย่างดี เมืองและหมู่บ้านมีกำแพงป้องกันอย่างสง่างาม

เรือกสวนไร่นาผลผลิตอุดมสมบูรณ์ กลายเป็นเมืองใหญ่ที่มีพ่อค้าเร่สัญจรไปมา ดูแบบนี้แล้วเป็นไปไม่ได้เลยที่จะเคยยากจนมาก่อน เพราะต้องมีการวางแผนระยะยาวในการออกแบบเมืองอย่างละเอียดและค่อย ๆ ปรับปรุงไปทีละนิด ถึงจะเกิดเรื่องแบบนั้นขึ้นได้ แต่ว่า.....ตรงจุดไหนก็ดูใหม่เอี่ยมไปหมด ราวกับทั้งหมดถูกสร้างขึ้นภายในวันเดียว

“เมืองของชายแดนสง่างามขนาดนี้.....แต่มาถึงที่นี่ยังไม่เห็นมอนสเตอร์เลยสักครั้ง ไม่เห็นร่องรอยการจู่โจมของมอนสเตอร์ด้วย ที่สำคัญคือตัวเมืองกับหมู่บ้านรอบ ๆ เมืองมีกำแพงป้องกันหนาแน่น ถนนหนทางมีการซ่อมบำรุงอย่างเปี่ยมประสิทธิภาพ ภาพรวมทำให้รู้ซึ้งถึงความยอดเยี่ยมของแผนการสร้างเมืองได้เลย อย่างน้อยก็น่าจะห่างไกลจากความยากจน”

“นั่นสิครับ แม้แต่เมืองหลวงของประเทศใหญ่ก็คงสร้างเมืองระดับนี้ไม่ได้ มาถึงที่นี่คงจะคิดอยู่หลายครั้งเลยสินะครับว่า

‘ไม่มีทางหรอก เป็นไปไม่ได้’?”

นับได้ไม่ไหวเลยทีเดียว มีแต่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ทั้งนั้น เกิดเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เยอะเกินไป จนได้แต่มองดูเฉย ๆ .....มันแปลกมาก ทั้งที่ไม่น่าจะมีถนนเรียบขนาดนั้นได้ แม้แต่สถานที่ซึ่งเป็นที่ราบก็ต้องมีความขรุขระอยู่บ้าง ไม่มีทางเรียบได้ขนาดนี้หรอก ตึกรามบ้านช่องในเมืองนี้ก็สูงเกินไป ถ้าทำสูงขนาดนั้นก็น่าจะหนักจนถล่มจึงเป็นไปไม่ได้ ลำพังแค่การก่อสร้างก็เป็นไปไม่ได้อยู่แล้วด้วย ทุกคนนึกย้อนแล้วก็ได้แต่มองดูตัวเมืองที่เป็นไปไม่ได้ในการก่อสร้างอย่างงุนงง

“พ่อค้าที่มาเยือนชายแดนต่างก็เกาหัววุ่นวายกันน่าดู เอาแต่พูดว่า ‘เป็นไปไม่ได้’ เรื่องแบบนี้ ‘เป็นไปไม่ได้’ แต่ผู้คนที่ชายแดนน่ะชินกันหมดแล้ว สุดท้ายก็เลยตัดใจกันไป.....คิดเสียว่านั่นเป็นภัยพิบัติ เป็นสิ่งที่ต่อต้านไม่ได้แต่ก็นำความสุขมาแจกจ่ายให้ ใช่แล้ว ตอนที่พวกเรารู้ตัวกันอีกทีก็สายไปแล้ว ทุกอย่างได้เปลี่ยนแปลงไปหมดแล้ว ถ้าเป็นภัยพิบัติที่นำหายนะมาน่ะเคยเห็นมาตั้งหลายครั้ง แต่ภัยพิบัติที่นำพาความสุขมาแบบนี้ พวกเราเองก็เพิ่งจะเคยเห็นเป็นครั้งแรก ชายแดนที่แสนสุขนี้ไม่ใช่ปาฏิหาริย์หรอก คนที่นำความสุขมาแจกจ่ายต่างหากคือปาฏิหาริย์ ดังนั้นทุกคนจึงยอมตัดใจกันไปแล้ว แต่ก็คงไม่มีวันลืมได้ตลอดชีวิต.....ปาฏิหาริย์นั่นน่ะสูงส่งและนำความสุขมาให้มากมาย เพราะงั้นชายแดนจึงไม่นับถือพระเจ้า เพราะแต่ละวันมีปาฏิหาริย์เดินอยู่ในเมืองและคอยสร้างความวุ่นวาย

ให้อยู่แล้ว”

รับรู้ว่ากำลังพูดเรื่องอะไรอยู่ แต่ยังทำความเข้าใจไม่ทัน จึงโต้ตอบไปไม่ได้ ปาฏิหาริย์แบบนั้นเกิดขึ้นได้จริงหรือ ถ้ามีเรื่องแบบนั้นละก็.....คนคนนั้นก็น่าจะเป็นปาฏิหาริย์อย่างแท้จริง แต่ขณะเดียวกันก็เป็นเหมือนภัยพิบัติด้วย เป็นอะไรบางอย่างอันยิ่งใหญ่ที่คนธรรมดาขัดขืนไม่ได้ ได้ยินว่าอะไรบางอย่างนั่นโกรธก็จริง แต่ว่าหัวเราะได้แล้ว.....ใช่แล้ว คนคนนั้นหัวเราะแล้ว

ฉันไม่มีวันลืมใบหน้ายิ้มแย้มนั่นได้ตลอดชีวิต เพราะว่า.....รอยยิ้มนั่นดูอ่อนโยน แต่ดวงตาสีดำก็น่ากลัวเหลือเกิน

ปัจฉิมลิขิต

ขอบคุณที่อุดหนุนหนังสือเล่มนี้ จะอ่านกันเฉย ๆ ก็ได้ หรือถ้าช่วยซื้อก็จะขอบคุณมากเลยครับ

ผม โกจิ โชจิที่มาถึงเล่ม 8 แล้วแท้ ๆ ก็ยังนึกชื่อผู้เขียนของตัวเองไม่ออก นามปากกาไม่ใช่สิ่งที่จะได้ใช้ในชีวิตประจำวัน จึงลืมทุกครั้งที่จะออกเล่มต่อไป เพราะงั้นเลยเขียนชื่อผู้แต่งเป็นครั้งที่ 8 แล้ว

ก็อย่างที่ว่าแหละครับ ทีนี้ก็มาถึงหน้าปัจฉิมลิขิต ใช่แล้ว ปัจฉิมลิขิต ตอนแรกเล่มนี้พิมพ์ไปเกินสามแสนคำ แต่คุณผู้ดูแลบอกว่ามันลำบาก “แค่ 290,000 คำก็เกินไปแล้ว ตัดออกสัก 50,000 ก็แล้วกัน” ผมบอกว่า “เกินมาแค่นิดหน่อยเอง (แหะ ๆ) นอกจากนี้ยังเป็นแบบนี้ทุกเล่มมา 8 รอบแล้วด้วย

เล่ม 8 ในช่วงตอนต้นนั้น ปัญหาเรื่องราชอาณาจักรได้รับการสะสางแล้ว จึงกลับมาใช้ชีวิตผจญภัยในดันเจี้ยนกันตามเดิมที่ชายแดน สุดท้ายเรื่องราวก็เปลี่ยนมาเป็นชีวิตประจำวัน.....เอนด์ไลน์มันเปลี่ยนแปลงไม่ได้จึงได้แต่ยัดเนื้อหาเข้าไปพยายามจะตัดทอนบางส่วนออกอย่างเต็มที่.....แต่ก็ยังเกินอยู่ดี (ฮา)

ครับ เขียนออกมาแบบว่า บทนำชิล ๆ บทส่งท้ายก็ชิล ๆ แต่อยากจะบอกว่ามันมีพื้นที่ว่างเหลือสำหรับเขียนปัจฉิมลิขิตเยอะมากทีเดียว

(ไม่รู้เรื่องนี้เลยจนกระทั่งมีการทำเพจเลย์เอาท์เสร็จ ตอนที่รู้ก็ถึงกับเกิดแผลทางใจ เพราะไปแตะต้องเนื้อหาไม่ได้เลยครับ (ฮือ))

อนึ่ง ในการตรวจแก้นั้น นอกจากจะตัดเนื้อหาออก ยังต้องเรียบเรียงไปเรื่อยๆ ก่อนจะทำเลย์เอาท์หนังสือ เขียนแก้เพิ่มเติม ลดทอนส่วนที่น้ำท่วมทุ่งออก ลดจำนวนบรรทัดลง เรียกว่าทำตั้งหลายขั้นตอนแน่ะ เขียนแก้ใหม่เลยก็มี เนื้อหามันอัดแน่นไปหมดทุกบรรทัด.....แต่ก็ยังหนาหนาอยู่นั่นแหละครับ (ฮา)

ก็อย่างที่ว่าแหละครับ เล่มนี้ต้องวิ่งสามขากับคุณ Y ตะ ที่เป็นผู้ดูแลอีกตามเคย แต่ในที่สุดเล่ม 8 ก็เสร็จสมบูรณ์ออกมาจนได้ กะว่าจะเขียนขอบคุณซะหน่อย แต่นึกถึงแล้วก็มีแต่จิตสังหารแผ่ออกมาแทน ทำไมกันนะ

ขอบคุณอาจารย์เอโนะมารุ ซากุสำหรับภาพประกอบแสนวิเศษในเล่มนี้ครับ ที่ล่าช้ากว่ากำหนดการในตอนแรกตั้งหนึ่งเดือนนี่ 180% เป็นเพราะคุณ Y ตะ อันนี้เป็นที่แน่ชัดแล้ว ยังไงก็ช่วยเล่นงานกันให้หนักๆ ด้วยครับ (ถ้าภายในสามวินาทีละก็ อนุญาตให้ใช้อาวุธหนักได้)!

ที่จริงกะว่าจะออกตั้งแต่หนึ่งเดือนก่อนแล้ว แต่ก็ล่าช้าไปเป็นเดือน เลยได้ออกพร้อมกับฉบับหนังสือการ์ตูนของอาจารย์บีบี ขอบคุณอาจารย์บีบีกับผู้ดูแลหนังสือการ์ตูนด้วยนะครับ ขอบคุณทุกคนยกเว้นคุณ Y ตะ

ได้หน้ากระดาษสำหรับนินทาคุณ Y ตะในมุมปัจฉิมลิขิต มาซะเยอะเชียว แต่ตำนานเมืองของไลท์โนเวลมีกฎอยู่ว่า “หลังจากวางจำหน่ายได้ 1 เดือนแล้วผู้ดูแลไม่มาบอกอะไรเลย แสดงว่าโดนตัดจบ” แต่คุณ Y ตะคนนี้ อย่าว่าแต่ออกวางจำหน่ายเลย เล่ม 8 ยังทำไม่เสร็จเลยด้วยซ้ำ แถมมาบอกว่า “เล่ม 10 ขอปีหน้านะ” อีกต่างหาก .....เล่ม 7 ที่เป็นเล่มก่อนจบลงอย่างงดงาม แต่ก็ทำเอาเหม่อลอยแทบจะหมดไฟ พอจู่ ๆ มาถามว่า “แล้วเล่ม 8 ล่ะ?” ก็ทำเอาตกอกตกใจหมด (ฮา)

ไม่สิ แต่ว่า “เพิ่งบอกว่ามีกำหนดออกเองนะ” ทั้งที่ยังไม่เคยมีกำหนดวางจำหน่ายตั้งแต่ตอนออกเล่ม 1 แท้ ๆ เล่นเอาปั่นป่วนเลยจริง ๆ ให้ตายสิ ไม่มีข้อมูลอะไรเลยครับ ใช่แล้ว ปกติต้องบอกกันอย่างจริงจังว่า “ขายดี (ประมาณนี้) เล่มต่อไปก็.....” .....แต่นี่ไม่เคยได้ยินเลยสักนิด แล้วก็มาถึงเล่ม 8 ทั้งอย่างนั้นเลย อนึ่ง จนป่านนี้ก็ยังไม่รู้ไลน์ของเล่มต่อไป หรือแม้แต่ยอดขายจริงเลยครับ ใช่ครับ แต่ยอดขายรวมก็พอจะรู้เองจากสายคาดหนังสืออยู่นะ (ฮา)

เขียนแบบนี้คงมีคนคิดว่า “ล้อเล่นใช่ไหมเนี่ย” แต่ตอนที่กำลังเขียนปัจฉิมลิขิต มีเมลส่งมาบอกว่า “นายโดดเดี่ยว 8 / ดีไซน์สายคาดหนังสือ” เห็นแบบนั้นแล้วก็ร้อง “หวา ขายได้ 1.3 ล้านเล่มแล้ว!?” (เอาจริงดิ)

ผมขอขอบคุณทุกท่านที่ช่วยกันอุดหนุนจากใจจริงเลยครับ เล่มนี้มีคุณรองหัวหน้า B ขึ้นปกตามที่เรียกร้องกันมาใน

เว็บ แหม มีเยอะจริง ๆ เลยนะครับ สาเหตุก็.....นั่นสินะ (ฮา)

ครับ เล่มนี้เป็นภาคชุดว่ายน้ำ (ตึงตังซู่มซ่าม♪)

ก่อนภาคชุดว่ายน้ำก็มีภาคชุดชั้นในไปแล้ว คงจะรู้สึกแปลก ๆ สินะ ประมาณว่าป่านนี้เพิ่งจะมารีรังไง แต่ได้ดื่มด่ำกับภาพหน้าคู่ของอาจารย์เอโนะมารุแบบนี้ คงไม่ต้องขออะไรอีกแล้ว (เหงื่อแตก)

ตอนเล่ม 7 นี่พอเขียนจบแล้วทำเอาหมดไฟไปเลย แต่ก็เข็นเล่ม 8 ออกมาได้เพราะทุกคนแท้ ๆ อยากเขียนคำขอบคุณถึงคนอีกมากมาย แต่ถ้าเขียนจนครบละก็ อาจจะต้องยิงมุกรัว ๆ จนต้องผลาญพื้นที่ไปอีกหลายย่อหน้าแน่นอน แค่นี้ก็เยอะอยู่แล้ว

ใช่ครับ จำนวนหน้าปัจฉิมลิขิต = ความแค้นที่มีต่อคุณผู้ดูแล นี่เป็นการค้นพบอย่างเป็นทางการแล้ว ซึ่งก็ต้องขอบคุณ บ.ก. Y ตะที่มาบอกว่าดีกว่าพูดถึงตัวละครภายในเล่มนั่นแหละ

อย่างที่เคยบอกไปแล้ว ไม่เคยคิดเรื่องการเป็นหนังสือเลย แค่ลองเขียนเป็นครั้งแรก แต่ก็มีคนอ่านเยอะจนได้ตีพิมพ์ มือสมัครเล่นที่ไม่รู้อะไรเลยกลับมีหนังสือออกมาตั้ง 8 เล่ม..... สิ่งที่เข้าใจได้จากเล่ม 8 ก็คือ “คุณผู้ดูแลคนนี้แปลกชะมัด!” เท่านั้นเอง (เรื่องนั้นแหละที่มั่นใจ) ขอบคุณที่ช่วยตรวจแก้และเรียบเรียงมาตลอด รวมถึงปัจฉิมลิขิตนี่ด้วย แต่ไม่ต้องให้จำนวนหน้าเยอะขนาดนี้ก็ได้มั้ง บูลลี่คุณ Y ตะกันแบบเนเวอร์เอนดิ้งเลยทีเดียว

พออ่านปัจฉิมลิขิตของคนอื่นแล้ว มีแต่เรื่องดี ๆ อย่าง “ปรึกษากับผู้ดูแล” เอย “คุยกับผู้ดูแล” เอย แต่เรื่องที่ปรึกษากับคุณ Y ตะก็ประมาณว่า “ชุดว่ายน้ำของคุณรองหัวหน้า B จะเอายังไงดี!” (ฮา)

เขียนมาถึงขนาดนี้ก็พอจะคาดเดาได้อยู่แล้ว มีการมาบอกว่าเอาอีกสักห้าหกย่อหน้าได้ไหม ครั้งนี้ก็เลยต้องลำบากในการเขียนเพื่อเติมเต็มหน้ากระดาษน่าดู.....แต่ก็ต้องเรียบเรียงเยอะด้วย ปัจฉิมลิขิตแบบนี้มันยังไงกันล่ะนั่น!?

ครับ อัดตัวอักษรซะแน่น อ่านก็ลำบาก คิดว่านะ คนร้ายคือคุณ Y ตะนั่นแหละ (กองบ.ก.ดูท่าจะวาร์ปไปต่างโลกซะแล้ว แต่ก็น่าจะมีที่อยู่ของกองบ.ก.ใหม่ลงอยู่นะ!)

ก็อย่างที่ว่าแหละครับ เล่มนี้ยังเป็นภาคราชอาณาจักรส่วนตั้งแต่เล่ม 9 ไปจะขึ้นภาคใหม่ (คุณ Y ตะถือวิสาสะกำหนดเอาเอง จะได้ออกหรือเปล่ายังไม่รู้เลย) สรุปก็คือเล่มนี้เป็นเล่ม 7.5 เป็นการกลับมาใช้ชีวิตประจำวันซึ่งปกติน่าจะข้ามไปเลยด้วยซ้ำ

ถ้าคิดว่า “ยืดยาดซะมัด” ละก็ต้องขออภัยด้วย โดยส่วนตัวแล้วก็มีความสุขที่พวกตัวเอกได้ต่อสู้ แต่ก็อยากเขียนเรื่องราวระหว่างบรรทัด (ชีวิตประจำวัน) ด้วย .....แต่ต้นฉบับมีที่ไม่พอนี่น่าสิ เลยออกมาเป็นเล่มที่ลึกลับเล่มหนึ่ง

เนื้อหาที่อัดแน่นก็แข็งแกร่งขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นตำนานวีรชนไปแล้ว แต่การทำลายสิ่งที่เคยมีมาก่อนแล้วสร้าง-

สรรค์สิ่งใหม่ ๆ ที่ดีกว่าออกมาแล้วก็ปรับแต่งไปเรื่อย ๆ มันก็ได้อยู่นะ.....ครับ ถ้ายืดยาดละก็ต้องขออภัยด้วยจริง ๆ (เหงื่อแตก)

กำหนดมาแต่แรกแล้วว่า เอนด์ไลน์ขั้นต่ำสุดก็น่าจะอยู่ตรงนี้ การอัดมันเข้าไปในหนังสือหนึ่งเล่มนี่ลำบากชะมัด คุณผู้ดูแลต้องตัดทอนอย่างยุ่งยาก เมื่อกี้ยังสั่งอยู่เลยว่าขออีกน่าเป็นห่วงอยู่เหมือนกันแฮะ.....แต่ถ้าคุณผู้ดูแลโอเค เรื่องที่จะถามก็มีแค่ดีไซน์ชุดว่ายน้ำของคุณรองหัวหน้า B เท่านั้นเอง

นึกถึงเรื่องนั้นอยู่บ่อย ๆ เลย ในแต่ละเล่มมักมีการถกกันประมาณว่า “ห้องอาบน้ำล่ะ?” หรือ “ชุดชั้นในล่ะ!” หรือ “แก้ผ้าล่อนจ้อน!!” หรือ “บิกินี่เชือกมาแล้ว!?” เท่านั้นเอง!?

รู้ตัวอีกทีก็มาถึงหน้านี้แล้ว สิทธิในการทำลายสถิติสูงสุดเท่าที่เคยมีมาก็ได้ใช้ไปหมดแล้ว ฉะนั้นขอขอบคุณทุกคนอีกครั้งนะครับ

แล้วก็ ถ้าสนุกกับชีวิตประจำวันของพวกฮารุกะคุง ผมก็จะมีความสุขมากเลย อย่างน้อย.....ก็สนุกกว่านินทาคุณผู้ดูแลทุกครั้งนั่นแหละครับ (เหงื่อแตก)

โกจิ โซจิ

นายโดดเดี่ยวพิชิตต่างโลก

HITORIBOCCHI NO ISEKAI KOURYAKU
©2021 Shoji Goji
First published in Japan in 2021 by OVERLAP, Inc.
Thai Language translation rights granted to ZENSHU Publishing Co., Ltd.
Under the license from OVERLAP, Inc., Tokyo

นายโดดเดี่ยวพิชิตต่างโลก เล่ม 8
เรื่อง : Shoji Goji / ภาพ : Saku Enomaru
แปล : สรพงษ์
บรรณาธิการ : ตุลย์ชาต
กองบรรณาธิการ : หมาหัวโจก
ปก : Calbee
รูปเล่ม : รพีพร
จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
Zenshu Publishing Co., Ltd.
1 อาคารมนต์พิชิต ถ. รัชดาภิเษก บางโพงพาง ยานนาวา กทม. 10120
โทร. 02-294-2327
พิมพ์ครั้งที่ 1
ราคา 340 บาท
www.zenshushop.com
Facebook : www.facebook.com/zenshucomic
ISBN : 978-616-561-661-4

ตัวละครและเรื่องราวในเล่มนี้ เป็นเพียงเรื่องที่แต่งขึ้นเพื่อความบันเทิงจากจินตนาการของผู้เขียนเท่านั้น
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใด ๆ กับเหตุการณ์ บุคคล หรือสถานที่จริงใด ๆ ทั้งสิ้น
สงวนลิขสิทธิ์ หนังสือเล่มนี้ได้รับอนุญาตให้จัดทำขึ้นเป็นภาษาไทย
และจัดจำหน่ายโดยได้รับอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในประเทศญี่ปุ่น
หากมีผู้ใดนำไปลอกเลียนแบบ ทำซ้ำ หรือดัดแปลงจะถูกดำเนินคดีตามที่กฎหมายบัญญัติไว้สูงสุด

9 786165 616614
340 บาท

HITORIBOCCHI NO ISEKAI KOURYAKU
©2021 Shoji Goji
First published in Japan in 2021 by OVERLAP, Inc.
Thai Language translation rights granted to ZENSHU Publishing Co., Ltd.
Under the license from OVERLAP, Inc., Tokyo

แนว : Fantasy | เหมาะสำหรับ : ทั่วไป

นายโดดเดี่ยวพิชิตต่างโลก

life.8 วันหยุดชายแดนในสายลมฤดูร้อน

ฮารุกะ นักเรียนมัธยมปลายผู้ "โดดเดี่ยว" ถูกอัญเชิญมายังต่างโลกพร้อมกับเพื่อนร่วมชั้น ฮารุกะใช้กำลังรบทั้งหมดจัดการกับการรุกรานโอมุยของทางราชอาณาจักรได้สำเร็จ ตอนนี้จึงกลับมาใช้ชีวิตประจำวัน นอกจากสร้างอุปกรณ์สวมใส่และพิชิตดันเจี้ยนแล้ว ฮารุกะยังมุ่งหน้าไปยังป่าปีศาจซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการใช้ชีวิตในต่างโลก ที่นั่นน่าจะเป็นแดนลี้ลับและพื้นที่อันตรายซึ่งนักพจญภัยทั่วไปไม่อาจเข้าไปได้ แต่ฮารุกะก็ตัดต้นไม้บุกเบิกทางไปเรื่อยๆ !? ก่อสร้างถนน ปรับปรุงสวนป่า นอกจากนี้ยังสร้างกระทั่งสวนน้ำขนาดมหึมาอีก ปรับปรุงป่าปีศาจอันแสนอันตรายขนานใหญ่เลยทีเดียว เพื่อนร่วมชั้นไม่มีทางพลาดแผนการพัฒนาอันแสนสนุกนั่นอยู่แล้ว ฮารุกะวางแผนท่องเที่ยวงั้นหรือ.....!? เรื่องราวการพิชิตต่างโลกของนายโดดเดี่ยวยอดเก่ง มาถึงเล่ม 8 แล้ว!

facebook.com/zenshucomic
www.zenshushop.com